

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

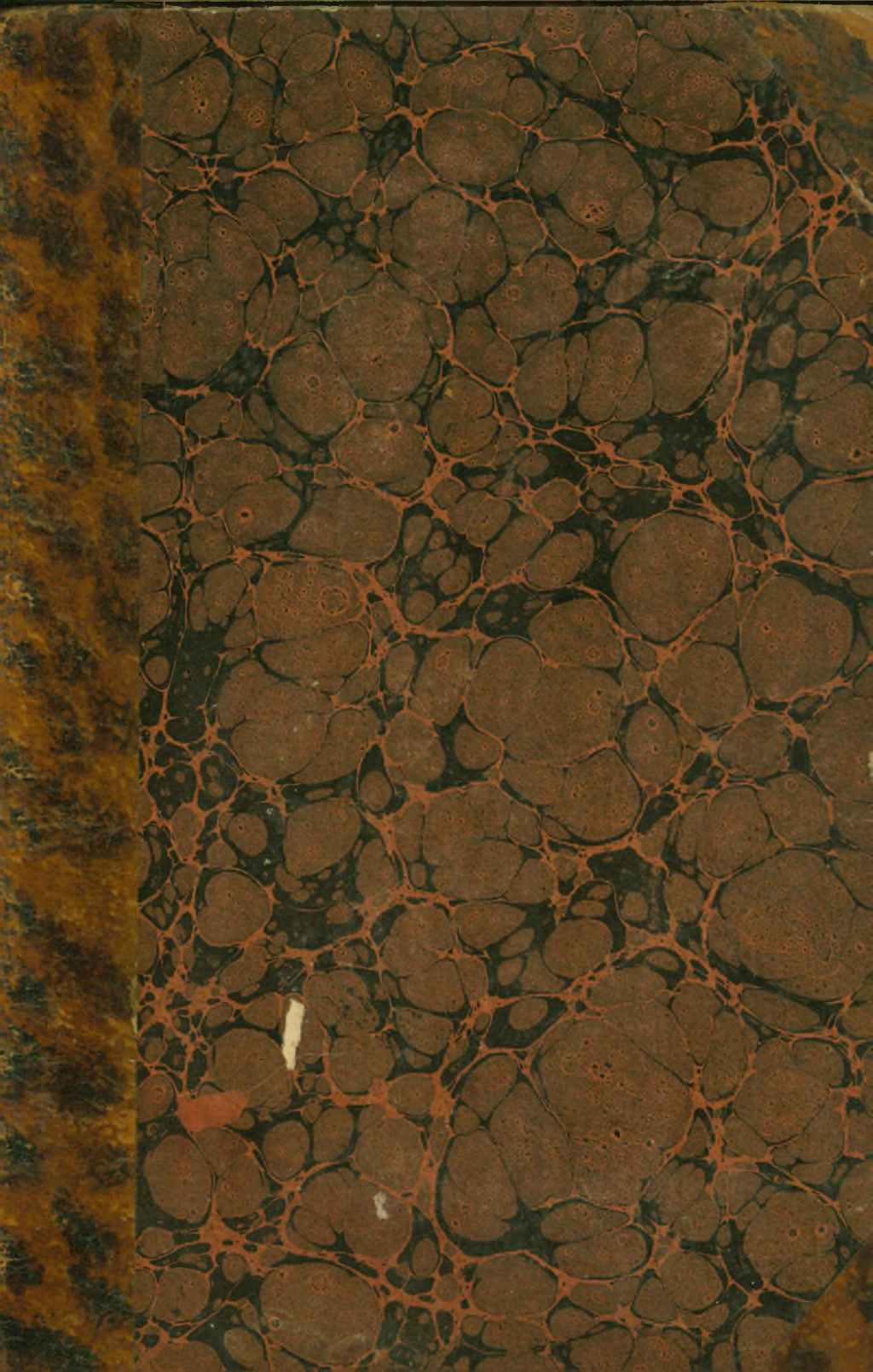
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1864.
(Ottende Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gjaldenbalske Boghandel (K. Hegel).
Trykt hos S. G. Schultz.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Abler, J. Fabian, Senebtermester ..	432.	Doctum, van, Contreadmiral	1.
Alberti, Overretsprocurator	482.	Dons, Statsraad	380.
Anderesen, Charlotte, født Flemmer.	677.	E bbensgaard, Proprietair	698.
— Hans, Gaardmand	371.	Eichinger, Smebemeister	261.
— H. R., Fulbmægtig	481.	Eynhoven, Entemadame	275.
— J., Jernstøber	261.	F edderesen, Herredsfoged	290.
— Jørgen, Gaardmand	563.	Finantsministeriet	1, 193, 542, 691.
— Niels, Gaardmand	502.	Finjen, Godsforvalter	228.
Andresen, Henr., Grosjerer	74.	Fleischer, Cancellist	371.
Anduze, J. B. & søns	709, 720.	Flemmer, Vilhelmine, Charlotte, So-	
Anchamp, d', Overretsprocurator ..	85.	haane og Christian	677.
B agges Fallitbo	290.	Fogsgaard, J. R., Gaarbeier	591.
Belschner, H. E. og Marie	480.	Fredsløv, E. A., Bademeister	220.
Bentzen, J. P., Silke- og Klædehandler	74.	G eneralskibdirectoratet	721.
Bille, Redacteur	482.	Glikskøbst, Moritz H., Grosjerer ...	15.
Brandforsikringen i Kjøbenhavn ..	265.	Green, D. Chr., Grosjerer	476.
Brendstrup, Olarmester	232.	Greibe, J. E., Kjøbmand	275.
Brunstov, Carl R., Sfenkræmmer-		Grumbal, Johan, Gaarbeier	151.
svend	74.	Grønbeil, Th. Chr. R., Skipper	721.
Busch, C. M., Kjøbmand	481.	Grønvoib, H. P. L., Consul	228.
Bærenken, J., Kongesoube	42.	Gustavus, N. D., Particulier	448.
C arlsen, Edv., Fulbmægtig	542.	H age, A., Godeeier	51.
Carpenter, C. W.	681.	Hansen, Christen, Soguesfoged	141.
Cohen, M. B., Slibesprovianteur ..	674.	— E., Estræbdermester	60.
Communalbestyrelsen for Slagelse		— Knud, Parcellist	587.
Kjøbstad	432.	— Ole, Gaardmand	448.
Christensen, Chr. C. Vilh., Particulier	74.	— Palle	591.
— Mathias, Gaardmand	428.	Hastrup, H., Proprietair	228.
Christoph, Joseph, hans Fallitbo ..	677.	Henrichsen, Prøveprocurator	15.
— Vilhelmine	677.		

	Pag.		Pag.
Seymann, J. W., Commerceraad ..	51.	Serche, J., Kjøbmand	242.
Sohn, see Sachtmann.		Sevy, A., Kjøbmand	725.
Solst, W. C., Igl. Snuespiller	725.	— J.	681.
Soppe, Stadsphysicus m. m.	489.	Sillienstjold, Herredsfoged m. m.	371.
Søst, A. F., Boghandler	695.	Sjøsner, Kjøbmand	725.
Jacobsen, Anders	591.	Suchetti, Mathieu	709, 720.
Sachtmann, Minna, sødt Sohn	674.	Sund, S. P., Proprietair	118, 126.
Sbsen, Overretsprocurator	265.	— S. Chr., Silke- og Klæde-	
Jensen, A., Snekker	725.	handler	74.
— Maximilianus, Juvalid	691.	Sunn, Major	641.
— S., Tømmerhandler	626.	Søsekraut, Ferd., Manufacturhandler	74.
— Niels	242.	Meyer, Raphael, Silke- og Klæde-	
Indenrigsministeriet	136, 141, 623.	handler	74.
Ingenieurcorpslet	468.	Mikkelsen, Jens, Gaardmand	502.
Jonas, C., Kammerraad	85.	Molzen, C.	480.
Jones, Robert	290.	Müller, S. J., Kjøbmand	170.
Jonsen, Jon, Kepsstyrer	66.	Møller, S. C. F.	151.
Justitsministeren	243.	Nielsbatter, Johanne, hendes Bo. .	371.
Jørgensen, Bertel, Gaardeier	151.	Nielsen, Peder, Gaardmand	662.
Kammeradvocaten. 1, 66, 136, 141, 193,		— Rasmus, —	257.
542, 623, 691, 721.		Niles, William, Rombodholber	733.
Kemp, D. C., Enkesrue	698.	Nohr, J., Forpagter	228.
Kjeldberg, Assistent	677.	Nlesen, Niels Chr.	97.
Kjeruff, S. C., Proprietair	695.	Nlsen, N. M., Eier af Lhingvøe Kloster	66.
Kjær, C. Chr., Cand. juris	151.	Nederfen, Jens Brønnum, Gaard-	
Kjøbenhavn Brandforsikring	265.	mand	563.
— Magistrat	269.	— Rasmus, Ungkarl	269.
Knak, Peder Jensen	698.	— Søren, Gaardeier	591.
Knapsted, Carl, Bademester	220.	Peterfen, C. A., Districtslæge	42.
Koefoed, Herredsfoged m. m.	428.	— Peter Chr., Snekermester	255.
— Whitmore & Comp.	681.	Piccioni, B., Kjøbmand	709, 720.
Korre, M. J., Gaardmand	669.	Plum, Chr. Fred., Urtekammer	74.
Kranke, Fred. Widmann	15.	Politidirecteuren i Kjøbenhavn	74, 489.
Kunzen, Overdommer m. m.	733.	Poulsen, Commandeersergeant	725.
Køhler, Muursteensfabrikant	480.	— Hans, Gaardmand	136.
Kølle, A. K., Gaardmand	15.	— Ole	242.
Kang, Th. D.	681.	Rasmussen, J., Kjøbmand	242.
Karsen, C., Landmand	725.	Reierfen, C. F., eller Reierfen Ne-	
— Hans, Gaardmand	587.	phew & Comp.	480.
— J. P., Handelsmand	721.	Repsdorph, Procurator m. m.	290, 698.
— R., Procurator	695.		

	Pag.		Pag.
Nøyen, Johanne, Høster Flemmers		Suubberg, Chr., Urtekræmmer	60.
Enke	677.	Suhr, D. P., Consul	220.
Sally, N. Chr., Urtekræmmer	626.	Svensen, J., Skipper	170.
Salomon, Meelhandler	232.	Sylvio, Borgemeester	677.
Schifter, L. N., hans Vo	428.	Synnefreds Fallitbo	51.
Schjøtt, Sognepræst	662.	Sørensen, Jens, Particulier	255.
Schmidt, G., fhv. Overformyn-		— L. E., Smedkermester	60.
der m. m.	243.	— Niels, Gaardmand	669.
Schou, A., Handlende	480.	Them Sogns Løbseiere	193.
Schrøder, Proprietair	481.	Thomsen, A. S., Agent	220.
Schulz, Jægermester	97.	Tolborph, Eise	126.
Seibelin, P. S., fhv. Politimester	733.	— M., Proprietair	126.
Simmonds, M. B.	681.	Vaabenbrødre, de danske	725.
Sjunn, Chr., Møller	265, 468.	Valeur, Procurator	275.
Sogneforstaaenderfabet for Hesselager		Weel, August, Grosferer	476.
Sogn	380.	Wemmetofte Frøskentloster	257.
— for Stiftsbjergby og Mørke		Westenholtz, Etatsraad	193.
Sogne	641.	Winther, Dverretsprocurator	228, 623.
— for Sønderjernløse og Søstrup		Woigt, Justitsraad, Herredsfoged	97.
Sogne	641.	Wolf, A.	481.
Stilling, P. A., Kjøbmand	118, 126.	Wulgaard & Thorsen, Handelshuus	275.
Strachwitz, Moritz, Greve af	85.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abmiraille, Anton Christian	350.	Bang, Niels P. F., susp. Tolbcon-	
Andersen, Anders Peter	36.	trolleur	259.
— Ane Stine Caroline	361.	Battist, John Charles	348.
— Else Marie, P. Jensens Hustru	29.	Beenfeld, Ane Elisabeth	484.
— Karen Marie	234.	Berggreen, Carl Henrik Israelsen	422.
— Niels	181.	Berentzen, Kirsten Marie	224.
— Ove	395.	Bjerregaard, Jens Julius	600.
— Peter Christian	386.	Bjørnemose, Jens Chr. Madsen	528.
— Rasmus	13, 446.	Bode, Ferdinand	46.
Andersson, Hans	422.	Berg, Jens Lauridseu	424.
Andreasen, Anders	162.	Boutrup, Nicolai Lemis Jensen	656.
— Niels Christian	34.	Boyle, Edward, kaldet Elliot	93.
Arvedsen, Emma Josephine	347.	Bustrup, Peder Nielsen	287.
Artig, Peter Martin	633.	Carlson, Bolette Amalie	540.
Arletorp, Thomas Andersen	284.	— Peter Christian	648.
Ballerup, Peder Larsen	560.	— Rasmus	404.

	Pag.		Pag.
Christensbatter, Ane Marie, Bou-		Flyng, see Hansen.	
trups Hustru	656.	Frann, Didrich B. Heinrich	418.
— Maren, Jørgensens Enke	450.	Frederiksbatter, Nicoline, Jørgensens	
— Marie, Zahndes Hustru	47.	Hustru	62.
— Mette Marie, Dams Hustru	115.	Frederiksen, Jens Peter, kaldet Lang-	
Christensen, Ane, Enevoldsens Hustru	7.	ved	351.
— Ane Bolette, Jensens Hustru	158.	Gadehuus, Jesper Laurfen	656.
— Christen	184.	George, Emile	667.
— Christine, Folmanns Enke	621.	Gjebfæ, Niels Nielsen	452.
— Eleonore Cecilie, Frederiksens		Glavind, Juliane Margrethe	597.
Hustru	594.	Gordon, Henry	617.
— Frederik Thorvald	167.	Grabmann, Johannes Frederik	298.
— Hans Peter, kaldet Thorndal	644.	Hanisch, Rudolph	470.
— Jens Christian	577.	Hansbatter, Anna Henriette, Hansens	
— Peder	34.	Hustru	557.
Christian	510.	— Karen Kirstine, Larsens Hustru	109.
Christiansbatter, Ane	346.	Hansen, Anders	82.
— eller Christianen, Ane Marie	419.	— Jens	496.
Christiansen, Hans	108.	— Jens, kaldet Flyng	422.
— Lars	211.	— Johan Christian	116.
— Morten	386.	— Johan Wenzel	499.
Clausen, Nielsine Christine	30.	— Jørgen	557.
Dahlstrøm, Christine, Andersens		— Lars	241, 448, 512, 694.
Hustru	57.	— Marthe Marie	333.
Davidsbatter, Maren, Mortensens		— Petrine Marie	187.
Hustru	39.	— Peder	406.
Davidsen, Ole	394.	Heins, Johan Peter Frederik	227.
Deguezie, Peter Montgomerie	93.	Henriksbatter, Esse Marie, Olsens	
Einarsen, Ingvar	435.	Hustru	635.
Elliot, see Boyle.		Hermansbatter, Maren, ogsaa kaldet	
Emgreen, Carl Julius	33, 84.	Hansen	333.
Enevoldsen, Carl Jens eller Jens		Herstew eller Herkew, Niels Peter	
Carl Wilhelm	648.	Rudolph	167.
— Cathrine eller Mette Kirstine	648.	Hestjær, Chr. Wilhelm Lund	589.
— Christian	648.	Hilt, Peder Pedersen	77.
— Martin Henrik	648.	Holbers, Carl Christian	693.
— Mogens Christian og Hustru	7.	Holm, Herman Nielsen	177.
Ericksen, Eric Jensen	274.	Holmsfiedt, Peter	443.
Estilfsen, Hans Christian	427.	Horn, Leonhard Christoph	509.
Fald, Christen Petersen	452.	Hvidt, Guttorm Christian	589.
Fjorbaek, Jens Mortensen	595.	Hørdum, Georg Mensen	22.

	Pag.		Pag.
Jacobsen, Hans Georg	611.	Jonsen, Gudmundur	474, 706.
Jandø, Carl eller Johan Jürgen		Jrgens, Ane Johanne, Wabels Entē	89.
Heinrich, ogsaa kaldet Carl Lybster	47.	Juul, Theodor	452.
Janovski, Birgitte Antoinette, Køsters		Jversen, Peter Johan	298.
Hustru	58.	Jørgensen, Carl Christian	40.
Jensdatter, Ane Cathrine, kaldet		— Gregers	81.
Elsstrup	76.	— Jens	386.
— Ane Margrethe	236.	— Jørgen, kaldet Volkenup	169, 203.
— Dorteaa Cathrine, Jensens		— Peder	11.
Hustru	519.	— Rasmus Jensen	11.
Jensen, Anders	82, 386.	— Søren	11.
— Andreas Ferdinand	38.	Kjeller, Kirstine Marie	613.
— Ane Elisabeth	161.	Kjær, Axel Vilhelm	10.
— Bobil Kirstine	331.	Knudsen, Carl Christian	216.
— Carl Ferdinand	82.	— Knud	584.
— Hans	82, 526.	Kragh, Jens Faber Lihme	117.
— Jens Anton Valdemar	24.		
— Jens Jonnesbek	158.	Kragtved, see Frederiksen.	
— Jens Jacob	237.	Larsdatter, Ane Margrethe, Hansens	
— Johanne, Hansens Hustru ..	512.	Hustru	365.
— Jørgen	408.	— Karen	54.
— Knud	226.	— Karen, Christensens Hustru ..	638.
— Mads	444.	Larsen, Anders	211.
— Maren Kirstine	609.	— Ane Sophie, Enevoldsens	
— Niels	363.	Hustru	648.
— Ole Christian	523.	— Børge	386.
— Søren	414.	— William	220.
Jepsen, Jens	357.	— Jens	109.
Jepsen, Thomas Peter	452.	— Jens Julius Emil	426.
Jespersen, Peter Jesper Vilhelm ..	9.	— Svend Peter	386.
Jngvarsson, Einar	435.	— Søren Larsen	190.
Johan, Anders, kaldet Lofte	578.	Larsen, Christen Madsen	574.
Johansdatter, see Schmeltzer.		Larsen, Niels, kaldet Smed	222.
— eller Johansen, Maren	114.	Leffang, Andreas Vilhelm	452.
Johansen, Anders	494.	Lewis, John	616.
— Frederik	533.	Lorenzen, Jens Christian	298.
— Hans	560.	Ludvigsen, Jørgen Peter	452.
— Jens	533.	Lund, Marie Nicoline	179.
— Lars Christian	660.		
— Sophie Emilie	102.	Maae, Peder Pedersen	412.
Jonasdatter, Dorteaa, Jensens Hustru	287.	Madsen, Anne Sophie Lisbeth	329.
Jonsdatter, Jngvelbur	706.	— Jngborg	395.
— Vilborg	435.	— Mads	106.

	Pag.		Pag.
Madsen, Ole	512.	Overbraaby, Lars Bjørnsen	541.
— Peter Christian	386.	Wahlson, see Popsen.	
Melcher, Heinrich Ludvig Martin ..	41.	Pederabatter, Mette Kirstine	166.
Mikkelsen, Niels	105.	Pederfen, Anders	640.
Mortensen, Anders	39.	— Andreas	273.
— Lars	359.	— Ane Sophie	546.
Møller, Carl Frederik Algreen	393.	— Clemmen	548.
— Frederikke Wilhelmine	647.	— Hans	333, 439.
— Poul	687.	— Jens	336.
— Sophie Frederikke eller Hen-		— Jens Frederik	28.
rikke, Enevoldsens Hustru ..	648.	— Lars, kaldet Trompeter	553.
Mørk, see Nielsen.		— eller Petersen, Morten	182.
Nathan, Abraham	14.	— Niels Christian	535.
Nielsbatter, Ane Cathrine, Jørgen-		— Ole	11.
sens Hustru	92.	— Peder	218.
— Kirsten, Svanebergs Enke ..	487.	— Peder Christian	583.
Nielsen, Anders	187.	— Sibse, Nielsens Hustru	239.
— Ane Marie	559.	Peterfen, Ane, Andreaeus Hustru ..	34.
— Christian	25.	— Anton	685.
— Hans Peder	362.	— Hansine Wilhelmine, Jørgen-	
— Jens, ogsaa kaldet Stobder-		sens Enke	450.
Jens	368.	— Martinus	211.
— Jens Peter	370.	— Morten	182.
— Johannes	395.	— Niels Christian	386.
— Johan Henr. Berni kaldet Mørk	553.	Popsen, Anders	340.
— Jørgen	341.	— Harald	580.
— Lars	56.	— Jacob Eddard	298.
— Rauge eller Lauritz	386.	— Mette Dorthæa, L. Lherkessens	
— Niels	452, 607.	Hustru	29.
— Niels Christian	27.	Præger, Ferdinand	95.
— Niels Frederik	286.	Rasmussen, Hanne eller Johanne	
— Ole	386.	Marie	585.
— Peder	338, 341, 467.	— Hans	207, 417.
— Willads Christian	472.	— Jens	376, 386.
Nilsen, Nils	592.	— Jørgen	531.
Nymand, Hans Hansen	512.	Rée, Dora Wilhelmine, Christensens	
Nlesen, Anders Henrik	79.	Hustru	705.
— Christen	618.	Reichgruber, Fred. Ferd. Eddard ..	613.
Nlsen, Hans	688.	Reimers, Ane Dorthæa	335.
— Hans Peter	538.	Reinhart, Daniel	289.
— Magdalene Christine	410.	Reiz, Johan David	525.
— eller Nlson, Gustav	403.	Romlund, Peder Pederfen	581.

	Pag.		Pag.
Sand, Niels Christian	91.	Sørensen, Ane Marie	65.
Schank, Niels Nlesen	415.	— Christian	205.
Schmelzer, Marg. Cathrine, kaldet Johansdatter	353.	— Jens	614.
Schmidt, Johan	31.	— Morten	571.
— Niels Christian	465.	Terkelsen eller Nielsen, Peder	467.
Schuster, Hans Andersen	213.	Terkildsen, Jens Peter	34.
Simonsen, Niels	409.	Thomsen, Anna Cecilie Amalie ...	104.
Sippel, Christian Severin	167.	Thorndal, see Christensen.	
Skrap, Mads Pedersen	419.	Toste, Anders Johan	578.
Slustrup, see Jensdatter.		— Peter Ludvig Thorvald	628.
Smed, see Laursen.		Tydfster, see Zahndke.	
Snedker, Peder Christian Nielsen ..	215.	Wabel, Ane Caroline	89.
Steen, Hans Rasmussen	659.	Warberg eller Warberghuus, Niels Rasmussen	447.
Stevens, Frederik Belisarius	354.	Wenzel, Johan, ogsaa kaldet Hansen	499.
Stobber-Jens, see Nielsen.		Wiborg, Gjertrud Marie	656.
Svaneberg, Else Marie	487.	Voigt, Heinrich Johan Christopher.	345.
Svendsdatter, Eibse	500.	Wollerup, see Jørgensen.	
Svenningsen, Peter Christian	622.	Wøgt, see Voigt.	
Sørens datter, Karen, Albrechts Hustru	77.	Wøstermark, Jacob August eller Isack August Isaksen	382.
— Mariane	549.		
— Morten	337.		
Sørensen, Anders	189.		

Fortegnelse

over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Actionsordre.	Landssforræderi.
Afsviisning.	Leie.
Apothek.	Løssagtighed.
Appel.	Løsgænger.
Arv.	Meened og falsk Forklaring for Retten.
Assurance.	Mølle.
Auction.	Næringsbrug (uberrettiget).
Bankhæftelse.	Omgængelse med Naturen.
Barnefødsel i Dølgemaal og Foster mord.	Omkostninger, Salairer m. v.
Bedrageri.	Pant.
Befragtning.	Pasvæsen.
Betaling.	Pengeafpresning.
Betleri.	Pension.
Beviis.	Politi.
Blodfkam.	Præscription.
Brandstiftelse.	Dvafsalveri.
Caution.	Retssgebet.
Contract.	Retten's Pleie.
Contrasøgsmaal.	Serviituer.
Documenter.	Skatter og Afgifter.
Domstole.	Skifte.
Drab.	Skole.
Ed.	Stiftelse.
Eiendomsret.	Straf.
Embedsmænd.	Stævning.
Entholdelsesdecret.	Sædvane.
Erstatning.	Testament.
Falsk.	Tiende.
Falstmontning.	Tilregnelighed.
Fattigvæsen.	Tilstaælse,
Fogedforretninger.	Tolb.
Forlig.	Tyveri.
Fuldmagt.	Udeblivelsesdomme.
Fælde.	Udlæggelse af Barnefader (urigtig).
Gjentagelse (af Forbrydelser).	Udføstning.
Gjælb.	Umyndige og Bærger.
Gittegods (ulovlig Omgang med).	Uæerligt Forhold.
Hjemviisning.	Vandvæsen.
Høer.	Vegel.
Hæleri.	Vidne.
Hævb.	Volb.
Judiciebeviis.	Volb (paa Gods).
Indirecte Lybs- og Hælerbeviis.	Volbtægt.
Interessentfab.	Værneting.
Intervention.	Værefornærmelser.
Kjøb og Salg.	Vurighed.

Sagregister.

Actionsordre.	Pag.
En Tilstalt, der havde gjort sig skyldig i et under Fdg. 11te April 1840 § 21 hørende Forhold, men alene var actioneret for Hæleri, ikkun dømt efter Forordningens § 22	47.
En for Tyveri sigtet Tilstalt tillige dømt for Bedrageri	28, 580.
Antaget, at den Omstændighed, at en Actionsordre løb paa „Tyveri forbundet med Indbrud“, ikke kunde udelukke endeel simple Tyverier fra Paabømmelse	406.
En for Tyveri Tilstalt tillige dømt for Hæleri	589.
Annulation af de ergangne Domme, forsaavidt en Tilstalt ved dem var dømt for en Forbrydelse, som Actionsordren ikke kunde antages at omfatte	706.
Afviisning.	
Spørgsmaalet, om der var Anledning til ex officio at afvise en for Høiesteret indanket Sag fra Underretten for 2 Titaners Vedkommende, der for Høiesteret havde frasalbet den af dem i de foregaaende Instanser i saa Henseende neblagte Paastand, som var støttet paa, at Sagen for deres Vedkommende formeentlig var anlagt ved urigtigt Værneting, besvaret benægtende	126.
Antaget, at der ikke var nogen Grund til, fordi Forlig ei var blevet prøvet, ex officio at afvise en Sag, som Finanzministeriet havde anlagt mod en Mand, der vægrede sig ved at opfylde en afsluttet Overenskomst om Overdragelse til Statskassen af et ham tilhørende Skovareal	542.
Forfæstelse af en Afviisningspaastand, der støttedes paa, at Sagen formeentlig skulde have været anlagt ved forum rei sitæ	709.
En Stævning afvist, da den i en Politisag assagte Overretsdom ikke var paaanket for Høiesteret inden den i Fdg. 15de Januar 1817 § 2 forefrevne Tid, og denne Mangel ikke var afhjulpen ved Dpreisningsbevilling	587.
Apothek.	
Straf idømt efter Fdg. 4de Decemter 1672 § 30 for ulovlig Dispensation af Lægemidler	470.

Appel.

Pag.

- En Sag, hvorunder en Tiltalt var idømt en Mulct af 5 Rbl. efter Lov 12te Januar 1858 § 2 samt tilpligtet under Dagmulct at opføre en Skarnkiste, anseet appellabel til Høiesteret 31.
- Antaget, at da det var det samme individuelle Factum, med Hensyn til hvilket en Tiltalt actioneredes for „Medvirkning til Tyveri og Hæleri“, medførte den Omstændighed, at Overretten ikke havde fundet Tiltalte skyldig i Hæleri og at der kun var appelleret af Tiltalte selv, ikke, at Høiesteretsdommen skulde gives den sædvanlige indskrænkende Form . . . 106.
- To civile Sager ifølge Bevilling procederede under Tret, men paadømte hver for sig 118 og 126; 709 og 720.
- Ny Domsconclusion givet, da det ikke i den af Overretten stadfæstede Underretsdoms Conclusion udtrykkeligt var sagt, at Tiltalte skulde henføres til Forbedringshuusarbejde 509.
- Antaget, at en Dom, hvorved to Tiltalte vare bleve frikendte, den ene dog kun for videre Tiltale, og hvorved det Offentlige havde acquiesceret, senere kunde tages under Paaskjendelse ved højere Ret, hvortil den efter Justitsministeriets Resolution var indanket 648.
- Annullation af de ergangne Domme, forsaavidt en Tiltalt ved dem var dømt for en Forbrydelse, som Actionsordren ikke kunde antages at omfatte 706.

Arv.

- En af 2 Arvinger, der vare søgte til at betale en af Arvelæberens tilfaldt Gjæld, neblagt Paastand om Frisindelse, fordi de havde overdraget deres Andeel af Arvelæberens Bo til en Medarving, som de formeente alene maatte hæfte for Gjælden, forfattet 126.
- Afgjørelse af en Strid angaaende en Arvs Fordeling mellem 4 Sødsfænde i Henhold til et af den Længstlevende af Forældrene efterladt Testament 677.

Assurance.

- Kjøbenhavns Brandforsikring antaget berettiget til for Grund og Andera at afforte 10 pCt. i Assurance-summen for en paa Volden aldeles nedbrændt Mølle, da de ældre Bestemmelser om, at der ved Burderinger skulde tages Hensyn til Bygningens Grund ikke kunde ansees forandrede ved Abg. 17de Juli 1795 og Instruz 15de Juli 1796, og da den paa gjældende Taxationsforretning ogsaa i Birkeligheden maatte antages at have medtaget Grund og Fundamenter 265.

Auction.

- Antaget, at en Pant- og Ublægshaver, der havde foranstaltet en Hovedgaard bortsolgt ved tvungen Auction, for sit Vedkommende maatte respectere nogle Fæstecontracter, hvorved nogle til Hovedgaardens Lægt hørende Forder vare givne i Livsfæste af en Mand, der ifkun havde besiddet Gaarden efter Kjøbecontract, navnlig fordi det ikke var godt-

gjort, at Auctionsrequirenten ikke kunde erholde Fyldestgjørelse, naar Fæstecontracterne bleve i Kraft, og at som Følge deraf heller ikke Auctionskjøberen kunde fordre hine Contracter omfløide. 698.

Bankhæftelse.

En cederet Bankhæftelsesobligation, ved hvis senere Overdragelser der ikke var forbeholdt Cessionarius nogen Ret til Opsigelse eller anden lignende Rettinghed, hvorved Bankens oprindelige Fordring kunde ansees væsentlig forandret, ikke antagen at være unbergiben Præscription efter L. 5—14—4. 51.

Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.

En Tiltalt ikkun idømt en arbitrair Straf, da det efter Rægespønet, sammenholdt med Tiltaltes Forklaring, var vist, om Barnet havde levet efter Fødselen, og Tiltaltes Benægtelse af at have villet søde i Dølgemaal efter de fremkomne Oplysninger ikke turde forkastes 500.

En Tiltalt ikkun idømt en arbitrair Straf, da den ved L. 6—6—8 hjemlede Formodning om Fosterford efter Indholdet af Rægernes Erklæring maatte ansees saaledes svækket, at bemælte Lovbud ikke kunde komme til Anvendelse 546.

Straf idømt efter L. 6—6—7. 329, 484, 559, 585.

Bedrageri.

En Tiltalt, der ved det Foregivende, at han inden kort Tid vilde faae en meget betydelig Arv udbetalt, havde forledet forskellige Personer til at laane sig Penge eller give sig Credit, frifunden for Actors Tiltale, da det ikke turde statueres, at han ikke selv havde troet sig arveberettiget, eller at han havde tilsigtet svigagtigen at undbrage sig de paatagne Forpligtelser 41.

En Tiltalt, der efter en Medtaltats Anmodning havde for denne skrevet en Proformaobligation, som Tiltalte leverede til den foregivne Creditor, efter hvis Anmodning han besørge den tingløst, frifunden for videre Tiltale, da det ikke mod hans Benægtelse var beviist, at han havde havt nogen Kundskaab om, at Obligationens Udstedelse var Proforma-værk. 211.

En Tiltalt, der blandt Andet sigtedes for paa svigagtig Maade at have bemægtiget sig en af ham en anden Mand til Befordring overgigen Pakke, ikke funden skyldig i noget strafbart Forhold. 376.

En Tiltalt, der var sigtet for Meddeelagtighed i bedrageligt Forhold med Hensyn til en af en Anden til ham udstedt Panteforskrivning, der for den største Deel af dens Paalydende maatte betragtes som en Proformaobligation, hvilken Tiltalte havde modtaget, ligesom han og havde afholdt Udgifterne ved dens Udfærdigelse og Tinglæsning, antagen ikke at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. 512.

- Tiltaltes Hustru, der havde deeltaget i Samtalen, da hendes Mand for-
handlede med Udfæderen om bemeldte Forfrivnings Udfædelse, uden at
fraraade denne, antagen eibeller at have paadraget sig noget Straf-
ansvar 512.
- En Tiltalt, der havde været vidende om, at hans Tjenestekarl førte
noget Fyld, som Tiltalte havde paataget sig at transportere, og som
han ikke var berettiget til at tilegne sig, hen paa en Tiltalte tilhørende
Bei, uden at forbyde dette, frifunden, da det ikke var bevist, at
bemeldte Fyld havde været af anden Veffassenhed, end at den maatte
kunne betragtes som værbiløs..... 560.
- En Tiltalt, der havde afhændet nogle en Anden tilhørende Muursteen,
hvoraf han var Besidder, frifunden for Actors Tiltale, da der ikke
kunde ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han havde handlet
i svisgagtig Hensigt, men dog paalagt Actionens Omkostninger..... 595.
- En Tiltalt, der af sin Søn og Svigerdatter, hos hvem der var gjort
Udlæg, havde modtaget endeel Effecter i Forvaring, hvoraf nogle hen-
hørte til det Udlagte, frifunden, da hun ikke kunde antages at have
høvt nogen klar Forestilling om, at hun ved at modtage disse Gjen-
stande begif noget Ulovligt..... 656.
- En Tiltalt, der paa en Betkervandring hos Forskjellige havde skaffet sig
Klædningsstykker og deslige tillaans, med det Forsæt ikke at levere disse
Ting, hvilke hun tilegnede sig, tilbage, dømt for Bedrageri..... 54.
- Et Fruentimmer, der under et urigtigt Foregivende havde erhøbt nogle
Schavler udleverede hos en Manufacturhandler, men deels forsøgte at
give det Udseende af, at Tilbagelevering var skeet, deels ligefrem und-
lod denne, anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 41..... 20.
- En Tiltalt, der af en Anden var sendt til Sidstnævntes Kone for at
hente nogle Smaaapenge, men tillige under et urigtigt Foregivende lod
sig udlevere et større Belsøb, hvilket han selv tilegnede sig, anseet her-
for efter Fdg. 11te April 1840 § 41..... 46.
- En Tiltalt, der i Anledning af en af hans Husbond overtagen Leverance
af Gruus til Veivæsenet, af hvilken han tillige selv havde særlig For-
deel, havde for at besvige Veivæsenet deels undladt at planere de
Steder paa Veien, hvor Gruuset skalde lægges, deels ladet en stor
Steen blive liggende og lagt Gruus ovenpaa, deels endelig fyldt et
betydeligt Quantum Jord inden i Gruusbunkerne, dømt efter Fdg.
11te April 1840 § 41 jfr. §§ 42 og 76..... 574.
- En Tiltalt, der i sin Faders Navn under et falsk Foregivende havde
faaet nogle Penge udleverede af en Trebiemand, dømt efter Fdg. 11te
April 1840 § 41, da der efter samtlige Omstændigheder intet Hensyn
kunde tages til hendes Foregivende om ikke at have villet tilegne sig
disse Penge, men at have villet levere dem til Faberent..... 597.

	Pag.
Straf fremdeles idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 41 . . .	338, 410, 560, 616.
En Tiltalt, der havde beholdt en Tidalersgebdel, som hendes Husbond af en Feiltagelse havde leveret hende illigemed en anden lignende Sebdel, hun skulde bytte, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 42 . . .	648 (jfr. 653).
En Tiltalt, der af sin Husbond havde modtaget Betaling for et af hende gjort Udlæg, uagtet hun vidste, at det tidligere var hende godtgjort, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 42 . . .	648 (jfr. 653 og 654).
En Tiltalt, der havde laant nogle Klædningsstykker, som han skulde tilbagelevere, men uden at dette var hans Hensigt, og hvilke han disponerede over, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 43 . . .	226.
Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 43 for en meget omfattende Disposition over pantsat Besætning og Inventarium . . .	452 (jfr. 456).
Straf for ulovlig Disposition over laante, leiede eller betvoede Gjenstande endvidere idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 43 . . .	28, 340, 368, 410, 580, 660.
Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 43 for at have afhændet eller forstuet ublagt Gods, samt for Deelagtighed heri . . .	531, 583, 656.
En Tiltalt, der stod i Nø for at kunne vise sjaalne Ting igjen, og som, naar Andre henvendte sig til ham for at faae Experier opbagede, havde, undertiden for Betaling, søiet dem i deres Begjæring og derefter brugt indbildte Kunster, paa hvis Virksomhed til at staffe de sjaalne Ting tilveie han ikke selv troede, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 46 jfr. §§ 41 og 1 . . .	215.
Nogle Tiltalte, der i længere Tid planmæssig havde i faldt Epil bebraget endeel Personer, som de i saadan Hensigt havde loffet ned i Værtshuse, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 41 jfr. § 46, og nogle medstyrbige Værtshuusholdere i Møbsør af § 77 jfr. § 21 efter § 41 jfr. § 46 . . .	386.
En Tiltalt, der i en Smedie havde taget en Tobakspibe, som Eiermanden havde forglemt der, og senere bortbyttet den, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 43, da den Omstændighed, at Tiltalte tidligere havde været straffet flere Gange, maatte ubeslutke Anvendelsen af § 50.	533.
To for ulovlig Disposition over ublagt Gods Tiltalte ikkun dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 50, da der ikke fandtes tilstrækkelig Føie til at antage, at de havde handlet i egentlig svigagtig Hensigt . . .	158.
En Tiltalt, der havde kjøbt et Par Heste og for at erholde disse udeliverede havde leveret Sælgeren til Sikkerhed for Kjøbesummen en Transport paa en Gjædsforbring, uagtet han vidste, at bemeldte Transport ikke havde nogen Værdi, da Forbringen allerede var betalt, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 50, da Tiltaltes Forklaring, at det virkelig var hans Hensigt at betale Kjøbesummen, ikke fandtes at kunne forkastes . . .	496.

- Pag.
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig 3 Stykker Kul, tilsammen vurdere til 24 St., af et Læs Steenful, som han førte for en Anden, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 50 jfr. § 43 557.
- En Tiltalt, der i et Omsang, som laugt overstred Grændserne for den Raadighed, der maatte tilkomme ham over hans pantsatte rørlige Gods, havde disponeret over dette, men som dog ikke kunde antages at have haft nogen egentlig svigagtig Hensigt, ligesom det heller ikke kunde antages for givet, at der ved Tiltaltens Forhold vilde blive paaført Pant haveren noget Tab, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 50 jfr. § 43 577.
- En Tiltalt, der for at forhindre, at hans Creditorer skulde gjøre deres Ret gjældende imod ham, forinden han kunde faae en ham tilhørende Eiendom solgt og derved blive istand til at betale dem, havde udstedt en Proforma-Panteobligation, som blev tinglæst, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 55 211.
- En Medtalt, der havde tilladt, at han blev anført som Creditor i bemeldte Obligation, uagtet han ikke havde Noget tilgode hos Udstederen, og som, uagtet han senere, da han fik Kundskab om Udstederens Gjældsforhold, nok havde indseet, at Obligationen var bleven udstedt for at befrige Creditorerne, ikke havde foretaget Noget for at afværge Følgerne af Proformaværket, dømt efter Analogien af Fdg. 11te April 1840 § 55 jfr. §§ 50 og 77 211.
- En Tiltalt, der paa en Tid, da han indsaae, at han ikke kunde klare sig ligeoverfor sine Creditorer, havde som Betaling for Varer, som han ikke modtog, og for et Beløb, som han ikke endnu virkelig skylbte, udstedt en Panteobligation i den Hensigt at forhindre Creditorerne i at søge Dækning hos ham, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 55 jfr. § 54 439.
- Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 55 for en Overdragelse af en Eiendom, der var stæet pro forma for at affjære en Creditor Afgang til at søge Fyldestgjørelse deri. 452 (jfr. 457).
- En Tiltalt, der for at forhindre en Creditor fra at erholde Fyldestgjørelse i hans Bo, havde udstedt en Panteforskrivning, der for den første Deel af dens Paalydende maatte betragtes som en Proformaobligation, havde ladet denne tinglæse og, da bemeldte Creditor gjorde Execution hos Tiltalte, havde opgivet den i Forskrivningen anførte Creditor som Pant haver i sit Bo, uden dog at gjøre videre Brug af den, dømt for fuldbyrdet Bebrageri efter Fdg. 11te April 1840 § 55 jfr. § 41 512.
- En Tiltalt, der ved at indsætte nogle laante Køer paa sin Gaard før dens Taxation havde tilsnaget sig en høiere Taxation end han ellers vilde have opnaaet, og derefter benyttet Taxationsforretningen som Bevis for Gaardens Værdi, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 76. 452 (457).

Pag.

- En Tiltalt, der havde beholdt og benyttet et en Anden tilhørende Skjort, som denne havde forlagt hos Tiltalte, uagtet Tiltalte havde lovet at sende det til hende, naar det blev fundet, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 76 jfr. § 43. 487.
- En Tiltalt, der efter Aftale med sin Mand havde, da han skulde føre et Læs Steenful for en Anden, modtaget nogle Stykker Kul, som Manden havde tilegnet sig af Læsjet og givet til en tredje Person, som Tiltalte lod møde ham paa Veien og havde medgivet en Sæt til at tage Kullene i, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 77 jfr. §§ 50 og 43. 557.
- En Tiltalt, der efter sin Husbonds Ordre havde fjørt nogle Læs Skærver, hvis Transport Husbonden havde paataget sig, hjem til denne, uagtet han indsaae, at dette var ulovligt, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 77 jfr. § 21 og § 43. 560.

Befragtning.

Antaget, at en Skipper var berettiget til den ham ved Certepartiet tilfagte Fragt for fuld og complet Ladning, uanset at der mulig i Virkeligheden ikke var blevet indladet saameget i Skibet. 170.

Betaling.

- En Part tilpligtet at tilbagebetale et ham af en afsbød Mand i Forvaring givet Beløb 674.
- Antaget, at der maatte tilkomme en Bogholder og Commis i et vestindisk Handelskhuus særskilt Betaling for i en længere Periode efter Aumodning af Husets Senior tillige at have bestyret Kassererforretningerne. 681.

Betleri.

Straf for Betleri idømt 29, 54, 109, 166, 167, 181, 273, 347, 541, 622.

Beviis.

- Et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis antaget ført for Eksistensen af den Sædvane paa Færøerne, at Lammene fra deres Fødsel i Forsommeren indtil den sædvanlige Slagtetid om Efteraaret ubetinget følge Moderfaarene og ved Fæsteforandringer i dette Tidrum ikke særlig erstattes 42.
- Antaget, at der efter Omstændighederne var tilstrækkeligt Beviis for Rigtigheden af den Fremstilling, som en Indstævnt, der søgtes til at indbetale en skyldig Sum i et Bo, i Forbindelse med Erkjendelsen af tidligere at have skyldt Arveladeren den paastævnte Sum — hvilken Erkjendelse udgjorde det eneste væsentlige Grundlag for Fordringen — havde meddeelt om Forholdet, nemlig at Gjælden efter Arveladerens Bestemmelse var liquideret i den Indstævntes Hustru tilkommende Arv, hvorfor han efter Arveladerens Død havde udsædt Afkald. 428.
- Antaget, at den Bestemmelse i et Cautionsbeviis, at Cautionsisten i

- Mangel af andet Beviis skulde antage en af Medlemmerne af Boghandlerforeningen selv bekræftet Udskrift af Debtors Conto i deres Bøger som aldeles tilstrækkeligt Beviis for den Forbring, som Foreningens Medlemmer maatte have paa Debitor, ikke forudsatte, at hine Bøger vare anordningsmæssigt indbrettede 695.
- Undersøgelse af, om der var tilveiebragt fuldt Beviis for en exceptio simulationis; Sagens Udfald gjort afhængigt af Venægtelsesed 709.
- Blodskam.**
- En Tiltalt, der jevnlig havde haft legemlig Omgang med sin 14aarige kjødelige Datter saavel før som efter hendes Confirmation, dømt efter L. 6—13—14 sidste Led 525.
- Brandstiftelse.**
- En Brandstiftelse, hvorved 5 Personer vare omkomne, ifkun henført under Fdg. 26de Marts 1841 § 4 628.
- En Tiltalt, der havde afbrændt et ved hans Fabers Gaard liggende Kornhuus, dømt efter Fdg. 26de Marts 1841 § 4 13.
- Straf endvidere idømt efter Fdg. 26de Marts 1841 § 4 13, 361, 638.
- Straf idømt for fuldbyrdet Brandstiftelse efter Fdg. 26de Marts 1841 § 4 sammenholdt med § 13, uagtet Ilden ikke brændte med Flamme, inden den blev slukket 394.
- Caution.**
- Antaget at tvende til Betaling sagsøgte Selskylbnercautionister, der paaflode sig frifundne, forbi tvende andre solidariske Medforlovende havde fragaet deres Navneunderskrifter paa Cautionsbøviset, ikke efter dette Indhold eller Forholdets Natur kunde gives Medhold i denne Paastand 15.
- En Selskylbnercautionist, der søgtes til at indfri en Obligation, frifunden, da Hoveddebitor ikke var fuldmyndig, uden at denne Omstændighed havde været Cautionisten bitterlig 60.
- En sagsøgt Selskylbners Paastand om Frifindelse, støttet paa, at Creditor, der havde gjort Arrest i og i Henhold til L. 5—7—8 var bleven indsat i Besiddelsen af den for Gjælden pantsatte Eiendom, samt idig havde anlagt en anden Sag mod Sagsøgte og hans Medarvinger efter Hoveddebitor til Justification af Arrestforretningen, forfasset 118.
- Antaget, at den Forpligtelse, som en Indstævnt i Egenkab af Fuldmægtig for en Anden havde paataget sig til at ubbetale dennes tidligere Medinteressent hans Tilgodehavende, ikke kunde betragtes som en Caution, men som en umiddelbar Forpligtelse for Indstævnte 476.
- Forkastelse af forskjellige, af to indstævnte Selskylbner-Cautionister fremsatte Indsigelser 695.
- Contract.**
- En Obligation forsalden til Udbetaling strax og uden Opsigelse, da der ved

Pag.

- Debitors Dispositioner med Hensyn til det stillede Pant og andre vilfarlige Transactioner var skeet en væsentlig Forrykkelse af det ved Obligationen begrundede Retsforhold 228.
- Spørgsmaal om Forstaaelsen af en Kjøbecontract, hvorved en Enke havde overdraget sine Sønner en fast Eiendom med tilhørende Brønnerinventarium, navnlig med Hensyn til om dette sidste skulde anses strax ved Overleveringen at være blevet Kjøbernes Eiendom eller først at skulle blive det ved Handelsens Fuldbyrkelse ved Skjøde. Dette Sidste statueret, og en Trebemand anset uberettiget til i Sønnernes Faltitbo at søge Fyldestgjørelse i Inventariet. 275.
- Afgjørelse af en Strid om Fortolkningen af den Forpligtelse, som en Indstævnt i Egenkab af Fuldmægtig for en Anden havde paataget sig til, efterhaanden som et vist Arbejde stred frem og Betsbet derfor indgik, at udbetale Sidstnævntes tidligere Medinteressent hans Tilgodehavende 476.
- Spørgsmaalet, om en Mand, der havde afsluttet Overenskomst med Regjeringen om at overdrage et ham tilhørende Skovareal til Staten, var forpligtet til at fuldbyrde Overdragelsen, uanset at Regjeringen ikke inden Udløbet af den i Overenskomsten fastsatte Frist havde afgivet nogen udtrykkelig Erklæring til ham om at ville vedstaae denne, befvaret bekræftende 542.
- En Paastand, der støttedes paa et i et Brev indeholdt Tilbud om en Sags Afgjørelse mod Udbetaling af et vist Betsb, forkastet, da Tilbudet ikke kunde betragtes som ligefremt, men forudsatte en yderligere Erklæring 626.
- Antaget, at der maatte tilkomme en Bogholber og Commis i et vestindisk Handelshuus særskilt Betaling for i en længere Periode efter Anmodning af Husets Senior tillige at have bestyret Kassererforretningerne, uagtet der ikke var indgaaet nogen udtrykkelig Overenskomst herom . . . 681.

Contrafogsmaal.

En Paastand om i et skyldigt Betsb at afdrage hvad derpaa formeentlig var afbetalt, ikke tagen under Paaakjendelse, da vedkommende Part under Proceduren havde indskrænket sig til at forbeholde sig Ret til at anlægge Contrafogsmaal og Modparten havde mødt sig Afkortningen . . 674.

Documenter.

Et for Høiesteret fremsagt nyt Document ikke taget i Betragtning, da Pl. 12te Mai 1784 § 2 ikke var iagttaget med Hensyn til samme. 85, 371.

Domstole.

En Paastand om Dphævelse af en Oberlandsvæsencommissionskjenndelse, fordi denne Commission skulde have overtraadt sin Competence ved uden forudgaaet lovlig Undersøgelse og a prima instantia at give en Bestemmelse om Vandafledning fra en Mose, der var i Strid med

- hvad Lodbseierne havde vedtaget for Landvæsenscommissionen, forkastet, da Høiesteret efter Lov 30te Decbr. 1858 § 21 alene har at afgjøre, hvorvidt de afgjorte Spørgsmaal efter deres egen Bestaffenhed ligge udenfor Landvæsenscommissionernes Omraade, hvilket ikke in casu kunde statueres. 591.
- Antaget, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et vist Areal var skattepligtigt til et vist Sogn, maatte betragtes som et Retsspørgsmaal, der ikke kunde anses ubeløstet fra Afgjørelse ved Domstolene. 641.
- Drab.**
- Antaget, at en tiltalt Kones Nitring til en Trebiemand om, at han skulde tage en Steen, som laa i Stuen, og hugge hendes Mand dermed i Hovedet, ikke kunde betragtes som en alvorlig meent Opfordring til at ombringe Manden, men kun som et Udbrud af hendes irritable Sind, og at den derfor ikke kunde paadrage hende noget særligt Strafsansvar. 109.
- En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da der ikke kunde anses at være tilveiebragt tilstrækkelig Beviis for, at han forsætlig havde tilføiet den Paagjældende de Læsioner, som havde bevirket hendes Død, og der ei heller fandtes Feie til at tilregne Tiltalte noget culpost Forhold, for hvilket Straf kunde være at idømme ham. 354.
- En Tiltalt, der ved at kaste sin Hustru mod Gulvet og slaae hende i Hovedet med sine Hænder havde tilføiet hende saadanne Bestagelser, at hendes Dagen efter indtraadte Død maatte antages at have været en Følge af disse, dømt i Genhold til Fdg. 4de Octbr. 1833 § 6 efter samme Forordnings § 10 2det Mbr., jfr. § 8 sidste Mbr. og § 23. 351.
- En Tiltalt, der efter sin Forklaring af Frygt for, at hans 6aarige Søn ikke vilde kunne komme godt igjennem Verden og derfor havde bedst af at døe, havde berøvet bemeldte sit Barn Livet, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 10 3die Mbr., jfr. L. 6—9—1 184.
- En Tiltalt, der havde druknet sit henved 3 Maanedes gamle Barn, dømt i Medfør af Fdg. 4de Octbr. 1833 § 40 3die Mbr. efter L. 6—9—1 og Fdg. 24de Septbr. 1824 611.
- Livsstraf idømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 10 og L. 6—9—1 644.
- En tiltalt Kone, der uden foregaaende Overlæg havde sat sit Mand ind for at drikke noget Kaffe, som hun vidste at deres Datter havde kommet Gift i, med det Ønske og den Hensigt, at han maatte døe deraf, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 14 sidste Led jfr. § 23. 109.
- En Tiltalt, der efter et siebliffligt paa Grund af hans Svigermoders haanlige Adfærd imod ham opstaaet Forfæt havde i den Hensigt at dræbe hende med en Kniv vibragt hende et Saar i Underlivet, som dog efter 14 Dages Forløb var fuldstændigt helbredet, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 14 sidste Mbr. 216.
- En Tugthuusfange dømt for attentet Mord paa en Betjent ved Straffe-

ankakten efter Fdg. 4de Decbr. 1833 § 14 2det Led jfr. Pl. 31te Aug.
1813 § 10..... 628.

Ed.

Udfaldet af en Sag i Genhold til Underrettsdommen, som vedkommende Part ikke havde contrapaaanket, gjort afhængigt af Ed, og antaget, at der, naaget Parterne for Høiesteret havde været enige i, at Edsthemaet var uheldigt affattet, ikke kunde være Spørgsmaal om at lade Eden bortfalde eller at foretage nogen Forandring i Edsthemaets Affattelse.. 118.

Udfaldet af en Sag, hvorunder Kjøberne af en fast Eiendom, der søgtes til at oplyse Handelen, havde tilveiebragt vis Formodning for sin Paafland om, at Salget i Kraft af en samtidig mellem Parterne truffen mundtlig Aftale kun havde været pro forma, i Medhold af L. 1—14—6 gjort afhængigt af Venægtelsesed af Sælgeren..... 709, 720.

Eiendomsret.

Afgjørelse af en Strid om Eiendomsretten til en Deel af et Hjelbland paa Følsund..... 66.

Antaget, at det efter Bestaffenheden af et Brænderiinventarium og navnlig bets muur- og nagelsaste Forbindelse med vedkommende Brænderigaard gylbigen kunde vedtages, at det i sin Heelhed skulde betragtes som Tilbehør til denne, saa at Eiendomsretten over det ikke strax ved en Kjøbecontract's Oprettelse og Gaardens Overleverelse gif over til Kjøberne, men først naar Handelen i sin Tid fuldbyrdebes ved Skjøde... 275.

Embedsmænd.

En Telegraphbestyrer dømt for Falsk samt tillige efter Fdg. 8de Juli 1840 § 21 25.

En Toldoppebørselscontroleur dømt for Rasse-mangel efter Fdg. 8de Juli 1840 § 21 til Embedsfortabelse m. v. 259.

En ved Hvervingscontoiret ansat Embedsmænd, der havde gjort sig skyldig i en stor Deel Misligheder med Hensyn til Førelsen af Hvervingsbøgerne m. m., straffet efter Lovgivningen for Falsk og Fdg. 8de Juli 1840 §§ 24 og 27 jfr. § 21..... 298 og 300 ff. jfr. 308 ff.

En Tiltalt, der havde misbrøgt sin Estilling som Løber ved Hvervingscontoiret til at gjøre sig Fordeel ved at modtage Douceurer af de Udfkrevne, dømt efter Grundfællingerne i Fdg. 14de Septbr. 1774 § 11 og Pl. 20de Decbr. 1827 § 6. En privat Contoirbetjent efter Omstændighederne frifunden for et lignende Forhold.... 298 og 304 jfr. 326 ff. Etabslægen i Kjøbenhavn er ikke berettiget til særlig Betaling for de Forretninger, som han udfører i Forhold til Jusfitien 489.

Entholselfesdecree.

To Tiltalte efter de oplyste Omstændigheder frifundne..... 77.

Straf idømt efter L. 6—13—3 og Pl. 12te Juni 1827..... 287.

To Tiltalte dømt for Overtrædelse af et Amtsdecret, idet detses For-
skrifter ikke, som af Overretten antaget, fandtes at være i Strid med
Lovgivningen 706.

Erstatning.

Antaget, at der ikke kunde tilkjendes Eierne af to til Gubenaas grændsende
Eiendomme Erstatning for den Skade, som Hørfkæret udfor deres
Zorder havde lidt derved, at der igjennem samme var blevet skaaret
et nyt Seilsløb, ligesom ei heller nogle paaftaaede Kenter af de dem for
et Stykke afftaaet Eng udbetalte Erstatninger 136, 141.

Antaget, at det Offentlige ikke var forpligtet til at godtgjøre Eieren af
en til Gubenaas grændsende Eiendom forskjellige Udgifter, som bemeldte
Eier havde haft i Anledning af en Overtaxationsforretning, som han
i Forening med 2 andre Lodsieiere havde requireret til Bestemmelse af
Erstatning for dem tilføjet Skade ved en Trækveis Anlæg ved oven-
nævnte Aa 141.

Erstatning idømt for Tab, Tort og Creditspilde i Anledning af en ube-
rettiget Execution 626.

En Part tilpligtet at betale Erstatning for Affavnet af en af ham af-
kastet Bei 669.

En under en mod en Tiltalt, der havde opnaaet at blive antagen som
militair Stillingemand ved at forfalffe en Attest og en Udskrift af
Lægdsrollen, herfor anlagt Justitslag neblagt Paastrand om, at enten
Militairetaten eller Statskassen skulde tilkjendes i Erstatning den Til-
taltte ikke udbetalte Deel af Stillingssummen, ikke tagen i Betragtning,
da dette Spøgsmaal ikke egnede sig til Afgjørelse under den criminelle
Sag 205.

Antaget, at Spørgsmaalet om Erstatning til en Marchandiser, hos hvem
en Tiltalt havde pantsat nogle Klædningsstykker, som hun ved bebrage-
ligt Forhold var kommen i Besiddelse af, ikke kunde afgjøres under
Justitsagen 410.

Erstatning ikke tilkjendt for nogle bortstjaalne Gjenstande, da Paastrand
derom ikke var neblagt i 1ste Instants og Tiltalttes Forhold med Hen-
syn hertil tildeels laa udenfor Actionsordren 688.

En Tiltalt, der dømtes for Tyveri, tilpligtet at erstatte den Bestjaalne
et Beløb, som denne havde betalt for et Advertisement om den stjaalne
Gjenstand 644.

Falsk.

En Tiltalt, der blandt Andet sigtedes for at have underkrevet anden
Mands Navn til Bitterlighed paa et Document, ikke idømt nogen
Straf herfor, da det ikke fandtes nantageligt, at Tiltalte kunde ved en
Misforstaaelse være kommen til at antage, at den Paagjældende Intet
havde mod denne Benyttelse af sit Navn 452 (458).

- En Tiltalt, der havde ladet et til ham udfærdiget Gjældsbeviis omskrive og selv underfrevet Debtors Navn paa det nye Beviis, der væsentlig var af samme Indhold som det ældre og navnlig ikke mere byrdefuldt for Debitor, ikke funden skyldig i noget strafbart Forhold 618.
- En Tiltalt, der efter sin Broders Opfordring havde skrevet et anbefalende Bidnesbryd om dennes Tjeneste hos en tidligere Husbond, uden at dog Attesten, der ikke blev benyttet efter sin Bestemmelse, indeholdt Andet end hvad Husbonden selv med Sandhed kunde have bekræftet, ifkun idømt en arbitrair Straf for letsinbig Benyttelse af en Andens Navn 341.
- To Tiltalte, der, for af Fattigvæsenet at erholde Forskud paa Huusleiehjælp, havde, den Ene udfærdiget og den Anden benyttet, en Attest om, at Sibsnævnte ikke var Eieren noget skyldig i sit forrige Logis, hvilket var overeensstemmende med Sandhed, ifkun idømte en arbitrair Straf for letsinbig Benyttelse af en Andens Underkrift 450.
- En Assistent ved Overformyndriet, der havde underfrevet Dvitteringer for udbetalt Rentpenge med Creditorernes Navne og derefter hævet Penge samt forbrugt dem, anseet skyldig efter Fdg. 11te April 1840 § 60, da hans Paastand om at have havt de Paagjældendes Bemyndigelse til at høre og kvittere for Beløbene ikke efter samtlige Omstændigheder kunde tages for Fyldest 600.
- En Embedsmand ved Hvervingscontoiret, der havde ført urigtige Conti i Bøgerne, forfærdiget falske Regnskabsbitag og andre Dokumenter m. m., straffet efter Fdg. 8de Juli 1840 §§ 24 og 27 jfr. § 21, Fdg. 11te April 1840 § 76 jfr. §§ 41, 42 og 69 samt Analogien af Straffebestemmelserne om Forfalskning af offentlige Dokumenter.... 298 og 300 ff. samt 308 ff.
- En Assistent ved Hvervingscontoiret under Søetaten, der havde forfalsket Hvervingsbøgerne, Regnskabet og andre Dokumenter m. m., straffet deels efter Fdg. 11te April 1840 §§ 63 og 68 jfr. § 62 samt § 76 jfr. §§ 41 og 42, deels efter Analogien af Straffebestemmelserne om Forfalskning af offentlige Dokumenter..... 298 jfr. 305 ff.
- En Tiltalt, der havde forskaffet sig Pleie og Cuur uden Vederlag hos en Barbeer ved Hjælp af en stor Mængde falske Breve fra fingerede Personer og derved paasøgt ham et betydeligt Pengetab, samt paa lignende Maade forsøgt at faae Ophold hos en Anden, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 68 jfr. § 62 1ste og 3die Led og § 66 113.
- En Tiltalt, der paa en kjenkelig Maade havde forfalsket nogle Assistentshuusledler for derved at skaffe sig større Laan mod haandsaaet Pant i samme, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 64 2det Led jfr. § 62 1ste og 3die Led 446.
- En Tiltalt, der af den for ham udfærdigede Søfartsbog havde ladet

- ubrabere den deri indførte Betegnning om nogle ham overgaaede Straffedomme m. m. og derefter havde foreviiist bemelte Bog for Mønstringssbestyreren, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 66 3die Stykke, § 64 og § 62 1ste og 3die Led 548.
- En Tiltalt, der efter Anmodning af en Medtaltalt havde ladet ubfærdige en urigtig Attest, som hun lod underskrive med en Andens Navn uden dennes Vidende og Villie, og hvilken Attest hun derefter lod afleveres paa Ladegaarden, for at Medtaltalte kunde blive dimitteret derfra, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 66 3die Led jfr. § 62 2det Led 179.
- Straf isømt efter Fdg. 11te April 1840 § 62 2det Mbr. for at have tilvendt sig, benyttet og forfalsket en Andens Skudsmaalsbog..... 688.
- En Tiltalt, der havde forfalsket en ham meddeelt Attest og en Udskrift af Rægdsrullen, hvilke Documenter han derefter leverede til vedkommende Udskrivningsdistrict for at blive antagen som Bytningsmand for en anden Værnepligtig, hvilket ogsaa fandt Sted, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 64, sammenholdt med § 62 205.
- En Telegraphbestyrer, der deels havde anvendt til eget Brug et betydeligt Beløb af den ham betroede Kasses Midler, deels forfalsket rigtige eller udfærdt falske Dvitteringer og indsendt dem med sit Regnskab m. m., straffet blandt Andet efter Fdg. 11te April 1840 § 69 jfr. §§ 60 og 64 25.
- Falfsmontning.**
- Straf isømt efter Fdg. 11te April 1840 § 70 213.
- Straf isømt efter Fdg. 11te April 1840 § 73 417.
- Fattigvæsen.**
- En Tiltalt, der blandt Andet actioneredes for at have forvansket nogle hende af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker, frifunden for Justitiens Tiltale i Medfør af Pl. 14de Decbr. 1810 §§ 21 og 22 333.
- Fogedforretninger.**
- En Arrest samt Ind- og Udsættelsesforretning kjendt ved Magt at staae. 126.
- En Ublægsghaver, der ifølge tinglæsst Forlig havde gjort Execution i et Faltitbo, uden dog at faae Besiddelsen af de ublagte Effecter, anseet berettiget til — efterat et til at bække en ældre Pantefordring i Løsøret tilstrækkelig Beløb var affat — at nyde Fyldestgjørelse af det i Boet Ublagtes Provenu fremfor Skifte- og Administrationsomkostninger samt privilegerede Fordringer, idet det maatte blive uden Betydning for Ublægsghaveren, der ikke optraadte som Creditor i Boet, om det affatte Beløb virkelig kom Panthaveren tilgode eller efter Concurordenen først maatte tjene til de prioriterede Fordringshaveres Dækning. 290.
- En Panthaver, der i Genhold til en Overretsdom, hvorved han var kjendt berettiget til Fyldestgjørelse af Kjøbesummen af Eiendommen

Pag.

fremfor en anden Panthaber, men efterat den i denne Sag ubtagne Stævning til Høfesteret, ved hvilken Hets Dom Sagen fik det modfatte Udfald, var forkyndt for ham, havde ladet gjøre Execution i Eiendommen og nedlagt Forbud mod Leiens Udbetaling til sin Modpart, dømt til at give denne Erstatning for Tab, Tort og Creditspilbe. 626.

Forlig.

Antaget, at der ikke var nogen Grund til, forbi Forlig ei var blevet prøvet, ex officio at afvise en Sag, som Finantsministeriet havde anlagt mod en Mand, der vægrede sig ved at opfylde en afflutet Overenskomst om Overdragelse til Statskassen af et ham tilhørende Skovareal 542.

Fuldmagt.

Undersøgelse af, om en Fuldmagt med Hensyn til dens Stempling maatte betragtes som staaende eller som angaaende et enkelt Tilfælde. 623.

Fæste.

En under Bemmetofte Gods — hvilket det ved fgl. Bevilling var tilladt at afhænde til Arvesætte blandt Andet mod Erlægge af en aarlig Kornafgift, betalbar i Penge efter Capitelstarten — hørende Fæster, som ansaae sig forurettet ved at Godsbestyrrelsen i hans Skjøde havde ladet indflyde en Bestemmelse om bemeldte Afgifts eventuelle Levering in natura m. m. og paastod Bestyrrelsen tilpligtet at udslette denne Bestemmelse, ikke heri givet Medhold 257.

Spørgsmaal om Fortolkningen af et af Kjøbenhavn's Magistrat i Henhold til Rescr. 25de Marts 1768 udstedt Arvesæsteskjøde paa en Gaard under Bidstrup Gods, navnlig med Hensyn til om Godsbestyrrelsens Approbation behøvedes, forsaavidt en Fæster havde benyttet sin Ret til at affaae Gaarden til et af sine Børn. Antaget, at om end en Nægtelse af Approbation kunde anses ikke ubetinget at ligge udenfor Domstolens Prøvelse, var dog den fra den Paagældendes unge Alder af ifkun 20 Aar hentede Indsigelse ikke saaledes i Strid med Lovgivningen og Forholdets Natur, at Magistratens Beslutning ved Dom kunde tilfidesættes 269.

Spørgsmaalet, om Fæsteren af en en Kjøbstadcommune tilhørende Torvelod havde forbrudt sin Fæsteret, forbi han uden Eieren's Samtykke havde gjort Fremleie af Lodden, efter de oplyste Omstændigheder besvaret benægtende 432.

Undersøgelse af, om de Fæstecontracter, hvorved nogle til en Hovedgaard's Taxt hørende Forder vare givne i Livsfæste af en Mand, der ifkun besad Hovedgaarden efter Kjøbecontract, kunde fordres respecterede af en senere Kjøber. Antaget, at denne, der ved en af en Pant- og Ublægshaver foranstaltet Auction havde kjøbt Eiendommen, efter Con-

- ditionernes Indhold og de øvrige tilstedeværende Omstændigheder ikke kunde forbre hine Fæstecontracter omslødte 698.
- Gjentagelse (af Forbrydelser).**
- Iterationstraf efter Fdg. 11te April 1840 § 17 anvendt paa en Tiltalt, der mangfoldige Gange havde været dømt ved slesvigke Domstole.... 274.
- En Tiltalt, der først havde været dømt for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods, derefter for ulovlig Dmgang med Hittegods og nu fandtes skyldig i Tyveri, ifkun dømt for 2den Gang begaaet Tyveri, da den Tiltalte 2den Gang overgaaede Dom, uagtet den citerede § 79 i Fdg. 11te April 1840, kun havde bestemt Straffen til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød 331.
- Antaget, at en en Tiltalt tidligere overgaaet Straffedom ikke kunde komme i Betragtning, idet Beviislighederne i den ved bemeldte Dom paafjendte Sag ikke vare af en saadan Bestaaffenhed, at det antagne Resultat derpaa kunde støttes 386.
- Gjæld.**
- Spørgsmaalet, om Debitor efter en Fanteobligation havde paadraget sig Renteresiance, besvaret bekræftende, og antaget, at paa Grund heraf bele Gjælden i Overeensstemmelse med Obligationens Bestemmelse var forfalden til Betaling..... 118, 126.
- En Part, der søgte en Anden til at tilbagebetale et Pengebeløb, hvilket han i et Beresforhold paastod at have betalt Sidstævnte mere end han virkelig skyldte denne, ikke givet Medhold, da han — selv om en tidligere endelig Afgjørelse ikke turde ansees at foreligge — ikke havde præsteret Beviis for sin nævnte Paastand..... 261.
- En Indstævnt, der søgtes til at indbetale en skyldig Sum i et Bo, frifunden, da det efter Sagens Oplysninger maatte antages, at Gjælden efter Arvelaberens Bestemmelse var ligvideret i den Indstævntes Hustru tilkommende Arv..... 428.
- Antaget, at en Mand, der havde oppebaaret et Pengebeløb for en Anden, som stod i Gjæld til ham, ikke kunde fritages for at aflægge Regnskab for Anvendelsen af det oppebaarne Beløb, men at der ikke kunde gjøres de strengeste Fordringer med Hensyn til Legitimationen af de enkelte Udgiftsposter..... 563.
- En Part tilpligtet at tilbagebetale et ham af en afsød Mand i Forvaring givet Beløb, idet hans Paastand om, at han havde udstedt et saadant Beviis for det omhandlede Beløb, som vilde kunne gjøres gjældende mod ham af enhver lovlig Ihændehaver af det, og at dette derfor burde tilbagebetales ham eller mortificeres, forinden han betalte, fandtes at maatte forkastes 674.
- Hittegods (ulovlig Dmgang med).**
- 2vende Tiltalte, som havde unbladt at oplyse nogle fundne Gjenstande,

idet de ventede, at de vilde blive efterlyste, men som, da dette ikke skete, disponerede over dem, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 58	7.
En Tiltalt, der havde tilegnet sig nogle Plankestykker af circa 3 Mts. Værdi, som hidrørte fra et ved Auction solgt Skibsbrag og henlaae paa Stranden, ifkun dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 58 1ste Led, da det ikke med Sikkerhed turde statueres, at Tiltalte, da han satte sig i Besiddelse af bemelte Plankestykker, vidste eller antog, at de henhørte til det nævnte Skibsbrag	359.
En Tiltalt, der havde forandret Vremærket paa et Lam, som var kommet med hans Faders Faar ind i Faarehuset, til Faderens Faaremærke, i den Hensigt derved at tilegne sig Lammet, dømt efter Grundsætningen i Fdg. 11te April 1840 § 58	474.
En Tiltalt, der havde forsøgt at sælge en Gjenstand, som en Anden havde leveret ham med Angivelse af at den var fundet, for efterfølgende Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 77 jfr. §§ 22 og 58	286.
Straf efter Fdg. 11te April 1840 § 58 endvidere idømt.	162, 189, 224, 386, (jfr. 392), 435, 580, 594.

Hjembiisning.

Ny Indstævning for Høesteret paabuden, forbi det ikke af den forelagte Forhørsudskrift med tilstrækkelig Sikkerhed kunde sees, at Besjaaerne havde aflagt Tilhjemlingsed	169.
En Skiftesag, der af Overretten var hjemviiist til ny Behandling og Paa- kjendelse af Skifteretten, forbi Skiftesforvalteren antoges deels at have været inhabil paa Grund af personlig Interesse i det reiste Spørgsmaal om et Testaments Gyldighed, deels at være gaaet for vidt i at formaae Intestatarvingerne til at frasælbe deres Indsigelser mod Testamentet, hjemviiist til ny Foretagelse ved Overretten.	371.
En Sag, der ved Overretsdommen var afviiist fra Underretten, hjemviiist til Overretten til Behandling af Realiteten	641.

Hoer.

Antaget, at en Tiltalt, der havde været vidende om, at hans Hustru havde legemlig Omgang med en Anden, uden at foretage Noget for at forhindre dette, ikke herved havde paadraget sig noget Strafsansvar.	512.
Straf idømt efter L. 6—13—24 og Fdg. 24de Septbr. 1824.	512, 705.

Hæleri.

En Rone, der, efterat hendes Mand havde leveret hende en af ham — som han tilstod — stjaalen Etjorte, førend han tog den i Brug efter hans Anmodning havde spet paa den i Anledning af at den var løben op ved det ene Ærme, ikke antagen herved at have paadraget sig criminekt Ansvar.	39.
--	-----

En Tiltalt frifunden, da hun maatte antages at have handlet i god Tro ved Modtagelsen af de sjaalne Gjenstande.....	395 (jfr. 403).
En Tiltalt frifunden for videre Tiltale.....	667.
En Tiltalt, der havde modtaget og disponeret over et af en Anden, med hvem hun var i Følge, bortsnappet, til Lørring ubhængt Lagen, uden at hun dog havde seet Gjærningen, dømt som Hæleri.....	333.
En Tiltalt, der havde hjulpet sine Forældre med Slagtingen af nogle af Faberen sjaalne Faar, dømt for Hæleri.....	435.
Straf for Hæleri endvidere idømt.....	47, 89, 167, 422, 435, 589, 648.
Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 24.....	62.

Hævd.

En Paaastand om ved Hævd at have erhvervet Eienbomsret over en Deel af et Fjeldland paa Island forkastet, fordi den omspurgte Brug og Besiddelse af Fjeldlandet ikke havde været af en saadan Veffaffenhed eller saa uafbrudt fortsat i 20 Aar, at den, om end Danste eller Norste Lovs Bestemmelser om Hævd kunde ansees gjældende paa Island, kunde begrunde en saadan Erhvervelse.....	66.
Spørgsmaalet, om Ejerne af to til den Staten tilhørende Gudenaagrandsende Eiendomme havde beviist, at de ved umindelig Lids Brug havde erhvervet Ret til de Rør m. v., som opgroe i Aaen ubfor deres Jorder, bejvaret beuægtende.....	136, 141.
Antaget, at der ved Vidnesforklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at et Sogns Tiendehyere i umindelig Tid havde ydet Kirketienden af de dem tilhørende Eiendomme med et fast aarligt Veberlag i Penge, og at de derfor maatte ansees at have vundet Albers Lids Hævd paa fremdeles at yde bemeldte Tiende paa samme Maade.....	193.
Beviis antaget tilveiebragt for en omtvistet Veis Tilværelse og Brug i Albers Tid, idet de herfor førte Vidners Forklaring angik et Lidörum af respective 50 Aar og ikke lidet over 40 Aar, hvorhos der ikke i Sagen var oplyst Noget, som kunde tale for, at Forholdet i en sjernere Fortid havde været anderledes end af Vidnerne udsagt.....	669.

Indiciebeviis.

En for Lyveri Tiltalt, om hvem det i foregaaende Instantts var antaget, at der var tilveiebragt et efter Fdg. 8de Septbr. 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at hun paa bedrageriff Maade havde tilvendt sig en Sørl, frifunden for videre Tiltale.....	365.
En Tiltalt, sin Venægtelse uagtet, antagen overbeviist om i bedrageriff Hensigt at have erhøldt en Loversæt ubleveret og derfor dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 41.....	338.
Et efter Fdg. 8de Septbr. 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for Bedrageri i Spil.....	386.

Pag.

- Et efter Fdg. 8de Septbr. 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for Meened og Forførelse til Meened 452 (jfr. 464).
 Et efter Fdg. 8de Septbr. 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for Tyveri 177, 181, 203, 528, 609, 633.

Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.

- En Tiltalt dømt efter det indirecte Tyvsbeviis som Hæler med Hensyn til noget Læred, hvis Besiddelse anfaaes ham overbeviist ved den Mandts og Kones Forklaringer, hos hvilke han havde efterladt Læredet, idet disse Forklaringer i væsentlig Grad bestyrkedes ved de øvrige fremkomne Dplysninger 222.
- En Tiltalt dømt efter det indirecte Tyvsbeviis med Hensyn til et i hans Støvler nedstoppet Tørklæde, da intet Hensyn kunde tages til hans Paastand om, at Andre skulde have anbragt det her, men frifunden med Hensyn til andre Gjenstande, da de Personer, til hvem Tiltalte havde solgt dem eller i hvis Huus han havde efterladt dem, ikke kunde ansees for fuldgyltige Vidner 581.
- En Tiltalt, der ved Overretten var frifunden for videre Tiltale, forbi de Vidner, der havde beediget de Bestjaalnes Eiendomsret til nogle Klædningsstykker m. m., tilbeels vare Personer, der selv paastode at være bestjaalne ved det samme Tyveri og navnlig selv havde vedkjendt sig forskjellige af de i Tiltaltes Besiddelse foresundne Gjenstande, dømt som Hæler, idet Eiendomsbeviset maatte ansees tilveiebragt ved disse Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder. . . 376.
- Et Eiendomsbeviis forkastet, da det ene Vidne var Bestjaalnes Hustru. . . 395 (jfr. 401).
- En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da tilstrækkeligt Eiendomsbeviis ikke var tilveiebragt 659.
- En Tiltalt, der var funden i Besiddelse af nogle Hestehaler, der maatte antages affaarne nogle paa Marken tvorede Heste, dømt efter L. 6—17—10 og Fdg. 8de Septbr. 1841 § 6 jfr. Fdg. 3die August 1787 som Hæler, da hans Paastand om at have kjøbt Kosterne af en Udekjendt ikke efter Omstændighederne kunde komme i nogen Betragtning. . 218.
- En Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til Besiddelsen af en Frakke, idet en Medtiltalts Erklæring om at have solgt den til ham, selv om den antoges stemmende med Sandhed, dog ikke efter Sagens øvrige Dplysninger kunde fritage ham i saa Henseende. 395 (jfr. 397 og 402).
- Estraf idømt for Hæleri i Genhold til L. 6—17—10 og 11 jfr. Fdg. 8de Septbr. 1841 § 6 9, 182, 190, 353, 395, 594, 687.
- Estraf idømt for Tyveri efter L. 6—17—10 og 11 jfr. Fdg. 8de Septbr. 1841 § 6. 95.

Interessentskab.

En Bogholder i et Handelshuus kjendt berettiget til af Firmaet at er-

- holbe særskilt Betaling for i en længere Periode efter Anmodning af en enkelt af Interessenterne at have besørget de denne paahvilende Kassererforretninger 681.
- Afgjørelse af en Strid mellem Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ og et Filialselskab af samme Navn i en Provindsby angaaende Naadigheden over de Midler, som sidstnævnte Selskab havde opsamlet, da det udtraadte af Forbindelsen med Hovedselskabet..... 725.
- Intervention.**
- Antaget, at Indlægene fra 2 for Høiesteret under en paa Grund af Indstævntes Udeblivelse til skriftlig Behandling udgaaet Sag optraadte Intervenienter ikke kunde komme i Betragtning, uagtet Citanten havde frasaget Stævning fra Intervenienterne og foreløbig Paakjendelse af hans Protest mod deres Admission, da han hertil havde knyttet den Paastand, at der ikke blev taget noget Hensyn til den Procedure, som maatte fremkomme fra Intervenienternes Side 151.
- Kjøb og Salg.**
- Undersøgelse af Spørgsmaalet, om Sælgeren af en fast Eiendom havde opfyldt de Forpligtelser, han ligeoverfor Kjøbereren havde paataget sig med Hensyn til de i den solgte Eiendom indestaaende Prioriteter, saaledes at han kunde forlange, at Kjøbereren skulde opfylde de Forpligtelser, han havde paataget sig med Hensyn til bemeldte Prioriteters Overtagelse 151.
- Undersøgelse af Spørgsmaalet, om en Kjøbecontract om en fast Eiendom var bleven forandret ved en mellem Parterne senere stedsunden Forhandling angaaende Vilkaarene for Eiendommens Overdragelse 502.
- Spørgsmaalet, om en Mand, der havde affuttet Overenskomst med Regjeringen om at overdrage et ham tilhørende Skovareal til Staten, var forpligtet til at fuldbyrde Overdragelsen, uagtet Regjeringen ikke inden Udløbet af den i Overenskomsten fastsatte Frist havde afgivet nogen udtrykkelig Erklæring om at ville vedstaae denne, befaret bekræftende..... 542.
- Antaget, at Kjøbereren af en forhenværende Mensalgaard efter Indhøstet af Auctionsconditionerne og Skjødet havde erhvervet en contractmæssig Ret til sun at svare en omtvistet Liende med det tibliger ydede Bederlag 662.
- Undersøgelse af, om de Fæstecontracter, hvorved nogle til en Hovedgaards Lært hørende Forder vare givne i Livsfæste af en Mand, der itkun besad Hovedgaarden efter Kjøbecontract, kunde fordras respecterebe af en senere Eier, der ved en af en Pant- og Udsæghaver requireret Auction havde kjøbt Eiendommen 698.
- Udsaget af en Sag, hvorunder Kjøbereren af en fast Eiendom, der søgtes til at opfylde Handelen, havde tilveiebragt vis Formodning for sin

Paastrand om, at Salget i Kraft af en samtidig mellem Parterne truffen mundtlig Aftale kun havde været pro forma, gjort afhængigt af Sælgerens Benægtelsesed 709, 720.

Landsforræderi.

En svensk født Tiltalt dømt for Attentat paa den i L. 6—4—6 in fine omhandlede Forbrydelse 443.

Leie.

Antaget, at et ved Auction overdraget Hæste paa en en Kjøbstadcommune tilhørende Tørvelod ikke ubetinget kunde være forbrudt, forbi der imod Auctionsconditionerne var skeet Fremleie af Lodbden 432.

Løbsagtighed.

En Tiltalt, der havde skaffet flere Fruentimmer anbragte paa Vorbeller i Hamborg uden at underrette dem om, hvor de skulde anbringes, i det Diemed at tjene Penge ved deres Forsyning med Klæder, idømt en arbitrair Straf 58.

Straf idømt efter Analogien af L. 6—13—30 for at have ladet sig bruge til Uugt for Betaling 705.

Løsgængeri.

En Tiltalt, der havde forladt det ham af Fattigvæsenet anviste Arbejde og derefter i over et Aar drevet om og betlet, anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 91.

Straf idømt efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5 for at have streift arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Bettleri 467.

Straf for Løsgængeri endvidere idømt, navnlig for Overtrædelse af Tilhølb 33, 46, 54, 84, 181, 182, 332, 333, 347, 350, 365, 409, 659.

Meened og falsk Forklaring for Retten.

En Tiltalt, der sigtedes for at have tilskyndet en Anden til at aflægge urigtigt Vidnesbyrd, frifunden for videre Tiltale 419.

En Tiltalt, der sigtedes for at have forledet et Vidne til at vidne falsk eller for at have været Medviber i Meened, antagen ikke at have paadraget sig noget Strafsansvar 512.

En Tiltalt antagen ikke at have paadraget sig noget Strafsansvar, da der ikke fandtes tilstrækkelig Føie til at forfaste hendes Udsagn om, at hun, da hun afgav den urigtige Forklaring, ikke kunde erindre det Rigtige.. 512.

Straf idømt efter Fdg. 15de April 1840 § 1 452 (jfr. 465), 512.

Straf idømt efter Fdg. 15de April 1840 § 1 jfr. § 4 419.

En Tiltalt, der, efter at have afhændet sit Uhr, havde, for igjen at komme i Besiddelse deraf, foranlediget, at en retslig Undersøgelse blev indblebet mod den, til hvem han havde solgt det, og derpaa under Eds Tilbud forklaret, at det var ham skafkommet mod hans Vidende og Villie, dømt efter Fdg. 15de April 1840 § 5 jfr. § 8 108.

	Pag.
Straf idømt efter Fdg. 15de April 1840 § 5	403.
En Tiltalt, der havde afgivet falsk Forklaring for Retten, efter Omstændighederne og navnlig i Betragtning af hvad der var oplyst om hans Personlighed, ifkun dømt efter Fdg. 15de April 1840 § 5 sidste Led... 207.	207.
En Tiltalt, der ved falsk Angivelse, urigtig Forklaring i Retten samt ved at forlede et Barn til saadan Forklaring havde søgt at bringe en Anden i Straf, som om han havde forsøgt Voldtægt og brugt utærligt Forhold mod bemeldte Barn, dømt efter Lovgivningens Analogi, Fdg. 15de April 1840 § 5 og Grundsætningerne i § 11 jfr. § 5	549.
En Tiltalt, der havde aflagt falsk Ed i 2 Paternitetsager, dømt efter Fdg. 15de April 1840 § 8 jfr. § 1.....	512.
Straf idømt efter Fdg. 15de April 1840 § 11 jfr. § 1.....	452 (jfr. 465).
Straf idømt efter Fdg. 15de April 1840 § 11 sidste Led	452 (jfr. 465).
Mølle.	
Afgjørelse af en Strid om Dispositionsretten over den Plads paa Kjøbenhavns Vold, hvorpaa en afbrændt Mølle havde staaet	468.
Kæringsbrug (uberrettiget).	
Nogle Handlende, der tiltaltes for i længere Tid for Betaling at have paataget sig at besørge Toldklarering af Varer, der efter Ankomsten vare oplagte paa Kjøbenhavns Toldbod, frisunde, da det ikke med tilstrækkelig Lydelighed fremgaaer af Bestemmelserne i Fdg. 22de Decbr. 1808, sammenholdt med de paagældende Forrifter i Toldanordningerne, at saadan Toldklarering henhører under Skibsmæglernes Eueret. 74.	74.
En Tiltalt for ulovlig Dmsløben og Handel med ujusterede Vismere m, m. dømt efter Pl. 27de Novbr. 1839 § 1 og Fdg. 10de Januar 1698 Cap. II § 5. Mulcten efter sidstnævnte Lovbestemmelse er det tilbodelte Beløb af de paagældende Vægtrethskabers Metalværdi	538.
Omgængelse mod Naturen.	
Straf for unaturlig Omgang med Dyr idømt efter L. 6—13—15... 27, 336.	27, 336.
Omkostninger, Salairer m. v.	
En Parts Paastand om Kost og Læring hos 2 Intervenienter ikke tagen til Følge, fordi han selv havde foranlediget den Tidspilbe og Uleilighed, som var opstaaet ved Intervenienternes Indblanding i Sagen... 151.	151.
Salair tilkendt to Overretsprocuratører, der som befalede Sagsførere havde givet Møde ved Optagelsen af to Tingsvidner til Brug ved en for Høiesteret beneficeret Sag	669.
En Overretsdom stadfæstet, forsaavidt den havde paalagt Underdommeren at betale Appellanten Processens Omkostninger for Overretten skadesløst. 733.	733.
Der tilkommer ikke Stadsrægen i Kjøbenhavn særlig Betaling for de Forretninger, som han udfører i Forhold til Justitien	489.
To Selvsplønerne, i Genhold til Bestemmelserne i det af dem udstedte	

Pag.

Cautionsebeviis samt Lov 6te April 1855 § 3, bødte til at betale Renter af det skyldige Betsøb med 7 pCt. fra den Dag, da Fordringen var bleven anmeldt i Debtors Kallitbo, og indtil Betaling skete 695.

Pant.

Afgjørelse af en Strid mellem to Prioritetshavere om deres Afgang til forlobs Dækning af Provenuet af deres Pant. Antaget, at Virkningen af, at Debitor havde ombyttet Gjælden paa 1ste Prioritet til en Creditforening med en Gjælb paa samme Prioritet til et Overformynderi uden 2den Prioritetshavers Samtykke, alene kunde være, at han ved Pantets Realisation kunde gjøre Fordring paa ikke at være stillet ringere, end om ingen Ombytning var foregaaet, og i Genhold hertil hans Paastrand om forlobs Dækning forkastet 97.

Pasbøven.

En Liltalt, der for at skjule sin Undvigelse fra Arresten og lette sin Omreise havde afbenyttet et paa en anden Mand's Navn lydende militairt Pas, ikke forsaavidt funden skyldig i noget særligt strafbart Forhold 395 (jfr. 401).

Pengeafpresning.

En Mand, der efter Aftale med sin Kone om, at en tredie Person skulde opfordres til at komme paa deres Bopæl for at have Samleie med hende og i den Anledning afpreses Penge, ved nogle andre Medtiltaltes Hjælp havde overrumplet og volbelig behandlet ham samt tilsidst formaaet ham til at udstebe en Pengeskrivning, anseet, ligesom de øvrige Medskyldige, med arbitrair Straf af Fængsel paa Bånd og Brød 34.

Pension.

En Orlogscapitain, der ved at udnævnes til Gesandt i London stilledes a la suite i Marinen, men siden affledigedes fra førnævnte Post og gjenindtraadte i Søetaten, anseet berettiget til at nyde Pension som entlediget Gesandt overensstemmende med Forfakterne i Lov 24de Febr. 1858 § 9 Nr. 1 1.

Afgjørelse af en Strid om, hvorvidt der tilkom en Invalid, som ikke havde hørt til Militairetaten, men dog erholdt Pension efter Lov 9de April 1851 § 12 b, Understøttelse efter samme Lovs § 12 a 691.

Politi.

En Slagter, der havde unbladt at efterkomme vedkommende Sundhedscommissions Tilhold om at indrette en Skarnliste, anseet med Muld efter Lov 12te Januar 1858 § 2 jfr. Lov 29de Decbr. 1862, og tilpligtet under en Dagmuld at efterkomme Tilholdet. 31.

Præscription.

Præscription efter L. 5—14—4 ikke anseet anvendelig med Hensyn til en

cederet Bankhæftelsesobligation, ved hvis senere Overdragelse der ikke var forbeholdt Cessionarius nogen Ret til Opsigelse eller anden lignende Rettinghed, hvorved Bankens oprindelige Fordring kunde anses væsentlig forandret 51.

Qvakkalveri.

En Tiltalt for 4de Gang begaaet Qvakkalveri dømt til simpelt Fængsel i 1 Maaned 470.

Rettsgebeet.

En Bestyrer ved den danske Telegraphstation i Hamborg, der havde forvansket den ham anbetroede Kasses Midler m. m., dømt efter de danske Love 25.

Antaget, at en Parts Forpligtelse som Trassent og Endosent af nogle protesterede Bexler maatte bedømmes efter den almindelige tydske Bexellov 85.

Paalideligheden af en Vidneforklaring ansæet svækket, blandt Andet med Hensyn til de for de danske Love fremmede Former, hvorunder den var afgiven 709.

Retten's Pleie.

Efter Omstændighederne ikke ubtalt nogen Misbilligelse i Anledning af en paa en arresteret Tiltalts Bopæl uden Retstjendelse foretagen Huusundersøgelse, naaget det ikke var oplyst, at Tiltalte havde givet Samtykke til denne 190.

Misbilliget, at en Arreslant to Gange var bleven fremstillet i Forhør belagt med Haandjern 688.

Antaget, at der ikke var aldeles tilstrækkelig Anledning til, saaledes som Overretten havde gjort, at karakterisere den i en Politifag assagte Dom og brugte Behandling som ulovsffikket, og at denne Betegnelse saavel som den Politidommeren idømte Mulct pro meliore informatione derfor maatte bortfalde, hvorimod Overretsdommen stadfæstes, forsaavidt den havde paalagt ham at betale Processens Omkostninger for Overretten stadesløst 733.

Servituter.

Undersøgelse af Spørgsmaalet, om en senere Eier af en Gaard, der langt tilbage i Tiden havde erholdt Tilladelse til at have nogle Vinduer ud mod Naboens Grund, men dog med Forpligtelse til at borttage dem, naar Eidsnævnte vilde bygge op foran dem, kunde paa Grund af paastaede Mangler ved Tinglæsningen af hans Afkomstdocumenter anses fritagen for at respectere denne Overenskomst 232.

Beviiis antaget tilveiebragt for en omtvistet Veis Tilværelse og Brug i Alderstid 669.

Skatter og Afgifter.

Pag.

Fortolkning af Forftriften i Stempelovens § 48 angaaende Fulbmagter. . . 623.
 Antaget, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et vist Areal var skattepligtigt til et vist Sogn, maatte betragtes som et Retsspørgsmaal, der ikke kunde ansees ubeluffet fra Afgjørelse ved Domstolene 641.

Stifte.

En Trebiemand anseet uberettiget til i et Kallitbo at søge Fyldestgjørelse i et Brænderiinventarium, som ifølge en Kjøbecontract om Brænderigaarden m. v. var overleveret Fallenten, da dette Inventarium alene maatte betragtes som Tilbehør til den faste Eiendom, saa at Eiendomsretten over det ikke gik over til Kjøberen ved Gaardens Overleverelse, men først ved Stjødets Udstedelse 275.

En Ublægshaver, der ifølge tinglæst Forlig havde gjort Execution i et Kallitbo, uden dog at faae Besiddelsen af de ublagte Effecter, anseet berettiget til — efterat et til at dække en ældre Pantefordring i Løsbøret tilstrækkeligt Beløb var affat — at nyde Fyldestgjørelse af det i Boet Ublagtes Provenu fremfor Skifte- og Administrationsomkostninger samt privilegerede Fordringer, idet det maatte blive uden Betydning for Ublægshaveren, der ikke optraadte som Creditor i Boet, om det affatte Beløb virkelig kom Pantehaveren tilgode eller efter Concursordenen først maatte tjene til de prioriterede Fordringshaveres Dækning 290.

En Skiftesag, der af Overretten var hjemviiist til ny Behandling og Paa-
 kjendelse ved Skifteretten, forbi Skifteforvalteren antoges deels at have været inhabil paa Grund af personlig Interesse i det reiste Spørgsmaal om et Testaments Gyldighed, deels at være gaaet for vidt i at formaae Intestatarvingerne til at frasælbe deres Indsigelser mod Testamentet, hjemviiist til ny Foretagelse ved Overretten 371.

Skole.

Afgjørelse af en Strid om en Godseiers Forpligtelse til at udrebe et ham efter Formue og Leilighed paalignet Bidrag til Sognets Skolevæsen 380.

Stiftelse.

Afgjørelse af en Strid mellem Selskabet „de danske Baabenbrødre“ og et Filialselskab af samme Navn i en Provindsby angaaende Kaabigheden over de Midler, som sidsnævnte Selskab havde opsamlet, da det udtraadte af Forbindelsen med Hovedselskabet 725.

Straf.

Udtalt, at det var en Selsøfge, at en idømt Straf ikke kunde fuldbyrdes, saalænge Domsældte, der paa Grund af Sindsfygdom var indlagt i en Daareanstalt, vedblev at lide af denne Sygdom 216.
 Antaget, at Straffen for en Tiltalt, der for Strandtyveri efter Fgb.

11te April 1840 § 11 blev at straffe i Genhold til § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri, kunde bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde.....	412.
Mulcten efter Fdg. 4de Decbr. 1672 § 30 tillagt Amtsfattigkasjen....	470.
Den i Fdg. 10de Januar 1698 Cap. II § 5 fastsatte Mulct er det dobbelte Beløb af de paagjældende Bøgtredstavers Metalværbi....	538.
En Sagsfører, der med Hensyn til Spørgsmaalet om et Document's Stempeling havde modtaget Søgemaal i eget Navn i vedkommende Parts Sted, idømt den af Indenrigsministeriet fordrede Stempelmulct	623.
En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Pøslafelsesresolution.....	54, 218, 363.

Stævning.

Antaget, at den Ret, som en Debitor ellers maatte kunne have høvt til at modsætte sig, at nogle enkelte Løbtogere i en dem ved Arv ublagt Gjældsfordring særligt indtalte deres Andele, kunde han ikke gjøre gjældende hvor der var Spørgsmaal om et Brud fra hans Side paa Contractforholdet, hvorved der skulde være tilføjet disse Løbtogere en Retskrænkelse, da denne maatte besøje dem til at forbre sig ubløste af Retsforholdet, uden Hensyn til om de øvrige Løbtogere vilde deeltage med dem i Søgmaalet eller ikke.....	228.
En Stævning afviist, da den i en Politifag affagte Overretsdom ikke var paaanket for Høiesteret inden den i Fdg. 15de Januar 1817 § 2 foreskrevne Tid, og denne Mangel ikke var afhjulpen ved Dyrætningsbevilling.....	587.
Antaget, at en Paastand om, at Underretsdommen og den hele Overretsbehandling kjendtes uefterrettelig og at Sagen hjemvistes til Underretten til ny Paakjendelse i Realiteten, laa udenfor Høiesteretsstævningen, der ifkuu nævnebe Overretsdommen — hvorved Sagen var afviist fra Underretten — som Gjenstand for Appellen og angav det som dennes Formaal at faae sidstnævnte Dom kjendt uefterrettelig, med eller uden Hjemvisning, eller forandret.....	641.

Sædvane.

Et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis antaget ført for Gripenstenen af den Sædvane paa Færøerne, at Rammene fra deres Fødsel i Forsommeren indtil den sædvanlige Slagetid om Efteraaret følge Moderfaarene og ved Fæsteforandringer i dette Tidrum ikke særlig erstattes.....	42.
---	-----

Testament.

Antaget, at et af en Enke efterladt Testament, hvori hun uden at citere nogen positiv Lovforskrift bestemte, at hendes og forhen afdøde Mand's Fællesbo skulde deles mellem deres 2 Sønner og 2 Døttre saaledes,	
--	--

at alle 4 erholdt en ligesør Andeel, vel ikkun kunde tages tilføje med Hensyn til Delingen af hendes egen Boeslob — Broderlobben efter Manden derunder indbefattet —, men i saa Henseende maatte hjemle Andebelsen baade af § 2 og § 23 i Fdg. 21de Mai 1845, saaledes at Døtrene forlobs erholdt $\frac{1}{4}$ og derefter gif i lige Arv med Sønerne, dog med den Begrændsning, at Datterlob af hele Boet ikke derved blev større end Sønelob 677.

Tiende.

Antaget, at der ved Vidneforklaringer i Forbindelse med det isvrigt Dplyste var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at et Sogns Tiendeydere i umindelig Tid havde ydet Kirketienden af de dem tilhørende Eiendomme med et fast aarligt Vederlag i Penge, og at de derfor maatte ansees at have bundet Alfers Tids Hævd paa fremdeles at yde bemeldte Tiende paa samme Maade..... 193.

Afgjørelse af en Strid om den Kjøberen af en forhenværende Mensalgaard paahvilende Forpligtelse til at svare Præsteembedet Vederlag for alle 3 Tiender af Gaarden samt om dette Vederlags Størrelse..... 662.

Tilregnelighed.

Undersøgelse af, om en Tiltalt, der havde afbrændt et ved hans Faders Gaard liggende Kornhuus, kunde antages at have befundet sig i en Tilstand af temporair Affindighed 13.

Undersøgelse af, om en for Indbrud tiltalt Person kunde ansees tilregnelig 424.

Spørgsmaalet, om en Person paa Grund af Veruselse havde været utilregnelig, da han begif et Lyveri, besvaret benægtende 472.

En Tiltalt, hvis Foregivende om at have under Udøvelsen af et Lyveri lidt af et Krampetilsælde, der berøvede ham Bevidstheden, fandtes aldeles uantageligt, domfældt 584.

Tilstaelse.

Undersøgelse af, hvorvidt en Fragaelse af en tidligere Tilstaelse maatte forkastes i Medhold af L. 1—15—1 65, 638.

En for Lyveri Tiltalt, der havde forklaret, at han paa Grund af den bestjænkede Tilstand, hvori han havde været, hverken kunde modsig eller erkjende, at han havde sjaalet, dømt efter Indholdet og Bessafenheden af sin Forklaring i det Hele samt Sagens øvrige Dplysninger 472.

Told.

Antaget, at Toldklarering af Varer, der efter Ankomsten ere oplagte paa Kjøbenhavns Toldbod, ikke henhører under Skibsmæglernes Eneret... 74.

Lyveri.

Erfindelse af Mangel paa Beviis..... 376.

En Tiltalt, der havde tilegnet sig nogle Plantekyfter af circa 3 Marks Værdi, som hidrørte fra et ved Auction solgt Skibsvrag og henlaaet

- paa Stranden, ikke dømt for Tyveri, men efter Fdg. 11te April 1840 § 58 1ste Led, da det ikke med Sikkerhed turde statueres, at Tiltalte, da han satte sig i Besiddelse af bemeldte Plankestykker, vidste eller antog, at de henhørte til det nævnte Skibsvrag 359.
- En Tiltalt paa Færserne, der tvende Gange havde stjaalet nogle Lørb af Bærbi 6 og 12 Sk. samt 2 til 6 Sk. vurderede Fisk, anset med Straf efter Fdg. 11te April 1840 § 1 580.
- Et Factum betragtet som Tyveri, idet den den Bestjaalne tilføiede personlige Overlast ikke kunde antages anvendt for at berøve ham hans Eiendom og han berhos, da Forbrydelsen blev begaaet, var i, eller dog af Tiltalte ansaaes for at være i, en bevidstløs Tilstand 633.
- En Tiltalt, der fra en Mark, som han kjørte forbi, havde tilvendt sig en Gang nogen Havrerivning og en anden Gang nogen til 4 Sk. vurderet grøn Boghvede for at give det til sin Hest, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 30 512.
- Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt... 10, 11, 14, 23, 24, 28, 38, 39, 40, 47, 56, 57, 76, 79, 81, 92, 104, 105, 109, 113, 116, 117, 161, 162, 166, 167, 177, 181, 187, 189, 203, 224, 227, 234, 236, 239, 241, 274, 284, 289, 331, 333, 335, 337, 338, 340, 341, 345, 346, 347, 350, 357, 363, 370, 393, 406, 408, 414, 418, 422, 426, 435, 447, 494, 509, 523, 526, 528, 535, 540, 548, 560, 584, 589, 613, 616, 617, 621, 622, 635, 640, 644, 647, 648, 660, 685, 688, 693.

Deefagtighed i Tyveri.

- Nogle Tiltalte, der havde afkjøbt Styrmændene paa en paa Helsingørs Næb beliggende hannoveransk Brig noget af Ladningen, ifknu dømte efter Fdg. 11te April 1840 §§ 21 og 1, og ikke efter § 10 82.
- En Supertargo, der var kommen tilstede, medens Styrmændene paa Skibet var ifærd med at aabne nogle Kasser af Ladningen, men istedetfor at hindre Tyveriet havde dulgt det og deeltaget i Kosterues Fortæring, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 21 til Straf efter § 1 93.
- En Tiltalt for et Forsøg paa at forlede sin Datter til Tyveri dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 21 jfr. §§ 80 og 1 635.
- Straf fremdeles idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 21... 11, 47, 106, 435, 648.

Dvægttyveri.

- En Tiltalt, der havde tilvendt sig et paa Marken tsvret, 4—5 Maaneber gammelt Lam, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 6 2det Punktum... 115.
- Straf endvidere idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 6 341, 435, 592.

Kirke tyveri.

- En Tiltalt, der havde tilvendt sig Penge af en i Kirken ophængt Blibbøsse, der brugtes til deri at indsamle Penge til Sognets Fattige, ifknu dømt efter 2det Mbr. af Fdg. 11te April 1840 § 7, da bemeldte Bøsse ikke fandtes at kunne sættes i Klasse med selve Kirkeblokken... 220.

	Pag.
Straf fremdeles idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 7.....	694.
Sjøløstyveri.	
Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 8 2den Passus.....	448.
Skippers og Styrmænds Tyveri paa det dem an- betroede Gods.	
Nogle Tilstalte, der havde affjøbt Styrmanden paa en paa Helsingørs Rhed beliggende hannoveransk Brig noget af Ladningen, ifkun dømt efter Fdg. 11te April 1840 §§ 21 og 1, da Styrmændens Forhold ikke var nogen Overtrædelse af de danske Love, altsaa heller ikke af § 10, og de Tilstaltes Medvirning derfor ei heller kunde henføres under denne Forfrist.....	82.
En Styrmænd, der havde stjaalet noget af Skibets Ladning, ifkun dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 1, og ikke efter § 10, da der paa Skibet var en Superfargo, som havde det specielle Tilfyn med de indlaede Varer, medens Tilstalte efter sin Forklaring Intetfornøst havde at gjøre med Ladningen.....	93.
Tyveri i Anledning af Skibbrud, Ibebrand eller anden saadan Ulykke.	
En Tilstalt, der havde sat sig i Besiddelse af et i Klitterne nærved et Vagthuus liggende Seil, som maatte antages at henhøre til et under levende Folks Mehfsølg indstrandet Skib og ved Hjergernes Foranstalt- ning at være henlagt paa det Sted, hvor Tilstalte tog det, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 11.....	412.
Indbrudstyveri.	
En Tilstalt frijunden for videre Tiltale.....	667.
En Tilstalt, der havde skaffet sig Afgang til en Kirke derved at han, medens En var oppe i Taarnet for at ringe, tog Røglen af Taarn- børen og med den derved hængende Nøgle til Kirkebøren aabnede denne sibste, hvorefter han begik Tyveri i Kirken, ikke betragtet som den, der havde benyttet en tilfist Nøgle.....	220.
En undvoegen Arrestant, der ved Indsigning gjennem et Bindue havde sat sig i Besiddelse af nogle Klædningsstykker, ifkun dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 1, idet hans Forklaring om, at han kun steg ind gjennem Binduet for at hente sine egne Klæder, men at han, da nogle af disse manglede, tog nogle andre istedetfor dem, han saaledes maatte lade tilbage, fandtes ikke at kunne forstaaes.....	685.
En Tilstalt, der gjennem en Skillerumsvæg, hvoraf den underste Deel var salden ud; medens der for Gullet var opslaaet nogle bog ikke fast- slaaede Bræder og Stænger, havde skaffet sig Afgang til et Huus og der begaaet Tyveri, ifkun dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 1.....	688.
Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mr. for Indbrud i en ubeboet Mølle.....	406.

- En Tilstalt, der havde begaaet Tyveri i et paa en Vosseplads beliggende ubeboet Skuur, hvortil han skaffede sig Afgang ved at stige over et Hegn og et Plankeværk og derefter udtrække Krampen til den Hængelaas, der var anbragt for Døren paa Skuret, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 499.
- En Tilstalt, der ved at krybe igjennem en ikke til Indgang bestemt Abning over Døren til et Loftskammer og derpaa langs en Vjælle til Stillerrummet paa den modsatte Side, hvorfra hun steg ned i Loftskammeret, hvor hun begik Tyveri, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 540.
- En Tilstalt, der havde begaaet Tyveri i et ubeboet Fyldhuus, hvortil han skaffede sig Afgang ved at slaae en i den aflaaede Dør anbragt Rude itu og derpaa krybe igjennem den saaledes tilveiebragte Abning, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 560.
- Ende Tilstalte, der havde begaaet Tyveri i nogle Fatsøiers Kaghytter og Luksær, deels ved med Vold at opbryde sammes Kapper og Døre, deels ved at frabryde de for disse anbragte Laase, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 589.
- Et Tyveri, der var foretaget ved Hjælp af en Røgle, som Tyven tog fra Bindueskarmen ved at stikke Haanden ind igjennem en ituslaaet Rude og luffe Binduet op, henført under Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 648.
- Straf endvidere idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 162, 348, 362, 422, 424, 494, 533, 553, 616, 694.
- Straf idømt efter Fdg. 11te April 1840 § 12 2det Mbr. . . 10, 22, 102, 162, 187, 422, 465, 523, 535, 553, 648 (jfr. 652), 685.
- Attentat paa Indbrudstyveri.
- En Tilstalt, der i den Hensigt at gjøre Indbrud havde ubtaget et Bindue og forsøgt at krybe ind deraf, men, da Binduet sad for høit, opgav dette Forsøg og nu gik omkring til den aabne Dør til Kammeret og gjennem denne ind i dette, hvor han tilvendte sig forskellige Gjenstande, dømt efter Fdg. 11te April 1840 § 1, jfr. § 80 sammenholdt med § 12 1ste Mbr. 36.
- Straf fremdeles idømt for Attentat paa Indbrudstyveri. 102, 406, 422, 694.
- Deelagtighed i Indbrudstyveri.
- Straf herfor idømt. 422, 519, 648 (jfr. 652).
- Anvendelse af Fdg. 11te April 1840 § 19.
- Tillægsstraf ikke anseet nødvendig. 553.
- Tillægsstraf idømt 10.
- Anvendelse af Fdg. 11te April 1840 §§ 26 og 27. . 65, 167, 589.

Brugstyveri.

En Tilstalt, der, for at komme hurtigere afsted paa en Reise, ved Indbrud

Pag.

- havde fat sig i Besiddelse af en Hest, som han derpaa den næste Dag slog løs paa Landeveien, efterat have aftaget og bortkastet Grimestasket, dømt for Brugstyveri 370.
- En unbvegen Arrestant, der havde taget en Solle, hvormed han roede ud til en anden Baad, og, efter i denne at have lagt Naver og Sjekar fra Solken, ladet denne drive, forsaavidt dømt for Brugstyveri 688.
- Udeblibelsesdomme** 220, 448, 480, 481.
- Udlæggelse af Barnefader (urigtig).**
- En Tiltalt, der havde foranlebiget Udlæggelse af en urigtig Barnefader til et af hendes Datter sødt Barn, dømt efter Analogien af L. 6—13—26.
- Datteren, der var sigtet for Meddeelagtighed i Udlæggelsen af den urigtige Barnefader, frifunden for Actors Tiltale 487.
- En Tiltalt, der havde forlebet et af ham besvangret Fruentimmer til at udlægge en urigtig Barnefader, dømt efter Lovgivningens Analogi . . . 512.
- Udfgiftning.**
- Antaget, at der ikke var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for en Parts Paastand om, at en omtvistet Bei var bleven ublagt ved vedkommende Byes Udfgiftning 669.
- Umyndige og Børger.**
- En Indstævnt, der søgtes til at indfrie et Gjældsbrief, som han havde udstædt før han blev fuldmyndig, frifunden i Medhold af L. 3—17—34 og Fdg. 24de April 1839, idet L. 3—17—35 ikke fandtes at kunne komme til Anvendelse. En Selvslybuercautionist for denne Gjæld, der ikke havde været vidende om Debitors Umyndighed, ligeledes frifunden. 60.
- En Overformyndet i en Kjøbskab tilpligtet at tilsvare en efter hans Medoverformynders Død forejunden betydelig Kasse-mangel, da de af ham paaberaabte Frifindelsesgrunde, hentebe navnlig fra hans Stilling som kun Uden, ikke regnskabsførende Overformyndet, ikke kunde disculpere ham, der aldeles havde unbladt at føre behørigt Tilsyn og anvende tilbørlig Forsigtighed 243.
- Uteerligt Forhold.**
- En Tiltalt, der havde forsøgt at skaffe sig Samleie med et 9aarigt Pige-barn, idømt en arbitrair Straf for Uteerlighed 510.
- Wandvæsen.**
- Antaget, at der ikke kunde tilfjendes Eierne af 2 til Gudenaa grændsende Eiendomme Erstatning for den Skade, som Nærfferet udfor deres Forder havde lidt derved, at der var blevet skaaret et nyt Seilløb igjennem samme 136, 141.
- Begel.**
- Antaget, at en Parts Forpligtelse som Trassent og Endossent af nogle accepterede og de non solutions protesterede Begler maatte bedømmes efter den respective i Kiel og i Wien gjældende Lovgivning o: den

almindelige tydfte Bærellov. Som Følge heraf bemeldte Part tilpligtet at indfrie Bærelerne som simple Gjældsbreve, idet der vel ikke var blevet ham meddeelt betimelig Underretning om Protesten, men dette efter hiin Lovgivning kun bevirker, at Bærelserne maatte være pligtig at erstatte ham den herved lidte Skade, og han ikke havde godtgjort at have lidt nogen saadan 85.

Bidne.

Paalideligheden af en Bidneforklaring anseet i høi Grad svækket, deels med Hensyn til de for vore Love fremmede Former, hvorunder den var afgiven, deels navnlig paa Grund af Bidnets Slægtskab med vedkommende Part og Interesse i Sagens Udfald 709.

Spørgsmaalet, om en Skipper, der var indkaldt til at vibue i en mod en Kjøbmand for Toldsvig anlagt Sag, kunde fritages for at afgive Bidneforklaring paa Grund af L. 1—13—17, efter de oplyste Omstændigheder besvaret benægtende 721.

Vold.

To Ægtefolk, der blandt Andet tiltaltes for gjensidig utilbørlig Behandling af hinanden, efter de oplyste Omstændigheder forsaavidt frifundne 109.

En Tiltalt, der blandt Andet sigtedes for utilbørlig Behandling af sin Datter, frifunden, da det ikke var beviist, at han var gaaet udover Retsvæsenets Grændser 109.

En undvegen og efterlyst Arrestant, der ved sin Anholdelse havde udviist volbeligt Forhold og navnlig ved et Stub saaret en af de Personer, der efterlattede ham — hvilket Forhold dog ikke fjønneedes at burde bedømmes efter Reglerne om Vold mod sagesløs Mand — samt viist Modstand mod Sognesogden, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 §§ 3 og 4 samt Analogien af § 16 395.

En Tiltalt, der med en Stof havde tilspiet sagesløs Mand nogle Saar i Nakken, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 6 3die Punktum og § 9 jfr. § 3 1ste Mbr. 404.

En Tiltalt, der havde affyret et med Nævehagel ladt Gevær mod en Anden, der ikke kunde betragtes som sagesløs, og derved tilspiet ham et farligt Saar i det ene Been, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 3 5dje Punktum jfr. § 4 571.

En Tiltalt, der havde mishandlet sin Hustru ved at kaste hende til Jorden, trampe paa hende med sine Træsko og slaae hende, saaledes at hendes ene Laar og Skinnebeen bleve brækkede, hvorved hun blev Krøbling paa begge Beenene, dømt efter Fdg. 4de Octbr. 1833 § 8 jfr. § 23 512.

Vold mod Embedsmænd og offentlige Betjente.

En Tiltalt, der havde slaaret og udskaldt en Sognesoged under en Ud-

pantningsforretning, dømt efter Fdg. 4de Decbr. 1833 § 16 og Lov- givningens Analogi.....	237.
En for Opførsighed og Fornærmelse mod Politiet samt for Slagsmaal og Gadeurorden actioneret Tiltalt dømt efter Fdg. 4de Decbr. 1833 § 16, Grundsætningerne i Fdg. 22de Decbr. 1701 II Post III Cap. § 3 og Lovgivningens Analogi.....	578.
Bold (paa Gode).	
En Tiltalt idømt en arbitrair Straf for at have saaet sin Naboes Vin- buer ind og paa anden Maade forstyrret den offentlige Orden og Sikkerhed	444.
Boldtægt.	
Antaget, at der efter de oplyste Omstændigheder ikke var tilstrækkelig Foie til at statuere, at en Tiltalt, der var sigtet for at have tiltunget sig Samleie med en 15aarig Pige, havde gjort sig skyldig i nogen strafbar Handling	510.
En Tiltalt, der havde forsøgt at staffe sig Samleie med et 9aarigt Pige- barn, ikke anset for Attentat paa Boldtægt, men idømt en arbitrair Straf for Uteerlighed.....	510.
En for Boldtægt mod sin 14aarige Datter Tiltalt ei dømt herfor, da det ikke mod hans Benægtelse var oplyst, at han havde anvendt pøysiff Magt imod hende.....	525.
Straf idømt efter L. 6—13—16	427.
Bærning.	
En Embedsmand ved den danske Telegraphstation i Hamborg, der havde forvansket den ham betroede Kasses Midler m. m., dømt ved Kjøben- havns Criminal- og Politivet	25.
En Militair, der, da han skulde permitteres, i den Anledning paa en bebragelig Maade havde fravendt en Anden nogle Klædningsstykker, dømt ved civil Ret	226.
Spørgsmaalet, om der var Anledning til ex officio at afvise en for Høiesteret indbanket Sag fra Underretten for 2 Citanters Vedkommende, der for Høiesteret havde frasalbet den af dem i de foregaaende Instautfer i saa Henseende nedlagte Pausstand, som var støttet paa, at Sagen for deres Vedkommende formeentlig var anlagt ved urigtigt Bærning, besvaret benægtende	126.
En Pausstand om en Sags Afviisning fra Underretten, paa Grund af at den skulde have været anlagt ved forum rei sitæ, forkastet, idet en fast Eiendom vel var Gjenstand for den contractmæssige Forpligtelse, om hvis Opfyldelse Sagen dreiede sig, men uden at der var Spørgsmaal om noget Eiendommen selv Bedrørende.....	709.
Trefornærmelser.	
En Sagfører, som jagtede en Bladbrecteur for forskjellige i Bladet	

ansførte Ublabeller, der indeholdt en Anthydning af Tvivl om, hvorvidt bemeldte Sagsfører ved Fremfættelsen af Benægtelser og overhovedet brugte en saa samvittighedsfuld Fremgangsmaade, som kunde forbødres, tillagt Mortification paa de paaklagte Ublabeller, hvorimod det ikke fandtes, at der var tilstrækkelig Føie til at tilregne Redacteuren det som en strafbar Handling, at han havde fremsat de omhandlede Ublabeller. 482.

En Tiltalt, der i Retten havde fremsført i høi Grad fornærmelige Ublabeller mod to Forhørsdommere, dømt efter Grundsætningerne i L. 1—12—2, 6—4—18 og Fdg. 30te Marts 1827 § 1 415.

En Tiltalt for fornærmeligt Forhold mod en Dommer paa Dommersædet straffet efter Grundsætningerne i L. 1—12—2 og 6—4—18 samt Fdg. 30te Marts 1827 § 1 614.

Øvrighed.

Antaget, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et vist Areal var stattepligtigt til et vist Sogn, maatte betragtes som et Retsspørgsmaal, der ikke kunde anses ubeløst fra Afgjørelse ved Domstolene 641.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 1.

Den 25de Marts.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 7de Marts.

Nr. 33. **Finantsministeriet** (den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bunge)
contra

Contreadmiral **van Doekum** (Advocat Liebe, efter Ordre),
betræffende Indstævntes Paastand om at tilkjendes Pension som afflediget
Gesandt i England efter Lov af 24de Februar 1858 § 9 Nr. 1.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1863:
„Citanten, Contreadmiral van Doekum, bør være berettiget til af Stats-
kassen at erholde udbetalt de paastævnte 1,750 Rdl. med Renter deraf
5 pCt. aarlig fra den 8de Mai 1861 indtil Betaling skeer, samt til
fremdeles at oppebære Pension som entlediget Gesandt i London i det
Omfang og med de nærmere Bestemmelser, som Lov af 24de Februar
1858 § 9 Nr. 1, 2det Punctum, angiver. Søvrigt bør Indstævnte,
Finantsministeriet, for Citantens Tiltale i denne Sag, som for tidlig
anlagt, fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator
Winther tillægges i Salair 20 Rdl. af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Med den indankede Dom, hvis Fremstilling af Sagens factiske
Omstændigheder tiltrædes, er det retteligen antaget, at de foreliggende
Oplysninger om de Forhandlinger, der gik forud for Indstævntes An-
sættelse som Orlogscapitain, ere utilstrækkelige til at vise, at han derved
skulde være afflaaren fra den Ret til Pension, som Lovgivningen
maatte hjemle ham i Anledning af hans tidligere Affledigelse fra Em-

bedet som kongelig Gesandt ved det storbritanniske Hof. Ligeledes er det ved Dommen med Høie antaget, at Indstævnte ved denne Afstedigelse, ifølge nysnævnte Embedes Bestaaffenhed og de med Afstedigelsen forbundne Omstændigheder, blev berettiget til Pension overeensstemmende med Forfristerne i Pensionsloven af 24de Februar 1858, uden at det herimod kunde komme i Betragtning, at han ved at fratræde sin foregaaende Embedsstilling i den danske Marine var sat a la suite i denne. Da det nu derhos, med Hensyn til det omtvistede Spørgsmaal om Anvendelsen af nysnævnte Lovs § 9 Nr. 1, maa være uden Indflydelse, at der ikke endnu var taget nogen Bestemmelse om Pension for Indstævnte, naar Ret til Pension dog efter Lovgivningen maatte tilkomme ham, samt da der ikke, efter hvad under Sagen er fremkommet, er tilstrækkelig Høie til at tillægge Indstævntes Stilling som staaende a la suite i Marinen en saadan Betydning, at han paa Grund deraf ikke skulde kunne siges ved Udnævnelsen til Orlogscapitain at være kommen i det Tilfælde, som fornævnte Lovbestemmelse anfører, „igjen“ at ansættes i et med Pensionsberettigelse forbundet Embede, maae Betingelserne for den Ret, som berørte Lovbestemmelse hjemler til under den sammesteds nævnte Forudsætning at nyde Pension i Forbindelse med det senere erhvervede Embedes Indtægter, antages at være tilfede for Indstævntes Vedkommende.

I Henhold hertil, og hvad i den indaankede Dom er bemærket om Pensionens Størrelse og Tidspunctet, hvorfra den bliver at beregne, billiger Høiestret, at det paastævnte Beløb med Renter deraf samt fremtidig Ret til Pension, saaledes som ved Dommen fastsat, er tilkjendt Indstævnte, og da det derhos efter Proceduren for Høiestret vil have sit Forblivende ved den Finantsministeriet i enkelte af Sagens Puncter tillagte Grifindelse, ligesom og Dommens Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, vil den, hvad Resultatet angaaer, i det Hele være at stadfæfte.

Processens Omkostninger for Høiestret ville efter Omstændighederne være at høre, og Advocat Liebe tillægges i Salarium 80 Rdl., der blive at udrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Advocat Liebe tillægges i Salarium 80 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den 14de December 1857 udnævntes Citanten, daværende Commandeurcapitain van Doctum, til overordentlig Gesandt ved det storbrittaniske Hof samt tillagdes Contraadmirals Character, hvorhos han sattes a la suite i Marinen uden Gage. Den 21de Januar 1860 entlebigedes han i Naade fra den nævnte Gesandtstabspost, hvilken han frattraadte den 21de Marts næstefter. Den 25de April f. A. nedlagde Marineministeriet allerunderdanigst Forestilling angaaende Citantens Genindtrædelse i Marinen, og bemærkes det heri, at der ved Orlogscapitain Hjelkes Død var blevet et Orlogscapitains Nummer vacant, og at Citanten, der stod a la suite i Marinen, som Følge heraf nu vilde kunne indtræde i Nummer og Gage i Marinen, og det indstillebes derfor, at der allernaadigst maatte blive tillagt Citanten som Orlogscapitain 3,000 Rdl. aarlig i Gage fra den 1ste i den næste Maaned at regne, samt at det tillodes Citanten fremdeles at opholde sig i Udlandet indtil Begyndelsen af Juni Maaned f. A., og denne Indstilling blev under 27de April allernaadigst bifaldt.

Den 26de Januar 1861 meddeelte Finantsministeriet Marineministeriet, at Hs. Majestæt Kongen efter Forestilling fra førnævnte Ministerium havde bifaldt, at der af Contoen til usorudsleelige Statsudgifter maatte afholdes et Beløb af 250 Rdl. som extraordinair Orlogscapitainsgage for April Maaned 1860 til Citanten, hvorhos der samtidig hermed gaves Citanten allernaadigst Tilfagn om, at hans Pension under Forbehold af Repræsentationens eventuelle Samtykke ikke vilde blive fastsat til et mindre Beløb end 3,000 Rdl. for det Tilfælde, at han i Naade og med Pension maatte blive entlebiget af Marinens Tjeneste. Finantsministeriet tilføiede denne Communication, at det nævnte Beløb var anvist paa Finantshovedkassen.

Citanten har imidlertid ikke villet modtage det ham saaledes som extraordinair Orlogscapitainsgage anviste Beløb, idet han formener, at der for April Maaned 1860 burde have været anvist ham Pension af hans Embede som Gesandt, hvoraf Følgen formenes at være, at Bestemmelsen i § 9 Nr. 1 i Pensionsloven af 24de Februar 1858 nu maa komme ham tilgode ved Overtagelsen af Embedet som Orlogscapitain, ligesom hans eventuelle Enkes Pension ogsaa i sin Tid maa blive at beregne efter de ved hans Fratrædelse fra Gesandtstabsposten stedfindende Forhold. Da Finantsministeriet imidlertid ikke har sunbet sig foranlediget til at give Citanten Medhold i den af ham saaledes yttrede Formening, har denne bragt Spørgsmaalet ind for Retteu, hvor han, der er forundt fri Proces, ved sin beffillede Sagfører, Procurator Winther, har paastaet sig kjendt berettiget til:

- a. Pension for April Maaned 1860 250 Rdl.
- b. Pension for Tidsrummet fra 1ste Mai 1861 — formeentlig 1860 — til 25de Mai 1861 eller et heelt Aar med 3,000 Rdl., hvorfra drages Halvdelen af hans Embedsindtægter 1,500 Rdl., altsaa 1,500 —
- c. fremdeles at oppebære sin Pension efter Fradrag af Halvdelen af de Embedsindtægter, han til enhver Tid maatte oppebære,

- d. til at oppebære Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato den 8de Mai 1861 og indtil Betaling skeer af de forfaldne 1,750 Rbl. og fremdeles Rente fra Forfaldstidene af de i Fremtiden forfaldne Beløb,
- e. at hans Hustru erholder Pension aldeles efter de Forhold, som om han var vedbleven at være pensioneret efter Afsteden fra Gesandtstabsposten,
- f. at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens skadesløse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og til Procurator Winther et passende Salair.

Det indstævnte Finanzministerium, der har ladet møde ved den confituerede Kammeradvocat, har med Hensyn til Citantens Paastande under Littr. a, b, c og d paaastaet sig frifunden, og subsidiairt med Hensyn til Paastanden under Littr. c bemærket, at samme i ethvert Tilfælde kun kan tages tilfølgende med den i Pensionslovens § 9, Nr. 1 2det Membrum, indeholdte Begrændsning, hvorhos han, forsaavidt Paastanden under Littr. e angaaer, har principaliter paaastaet Frifindelse i Sagen, som for tidlig anlagt, in subsidium Frifindelse paa Grund af, at Paastanden strider imod Pensionsloven. Derhos har Indstævnte paaastaet Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvocaten.

Det fremgaar af det Foransførte, at Citanten ikke er fratruddet Gesandtstabsposten som Følge af, at han var bleven ansat i andet Embede, men at han er bleven affødiget fra sit Embede som Gesandt, uden at denne Entledigelse har været nogen Consequents af anden Embedsbeskikkelse, og da det nu er in confesso, at Entledigelsen ikke er skeet efter Citantens egen Begjæring eller af nogen anden ham tilregnelig Årsag, saa følger heraf, at Citanten ved denne Entledigelse er bleven pensionsberettiget af det Embede, hvorfra han er affødiget, i Overeensstemmelse med Pensionsloven af 24de Februar 1858. Det har i saa Henseende ingen Indflydelse, hvad enten det antages eller ikke antages, at Citanten ved at sættes a la suite i Marinen er forbleven i Embede i Søetaten, og saaledes ved sin Afstødigelse som Gesandt endnu var Embedsmand i Søetaten; thi ligesom Lovgivningen tilføder, at en Embedsmand under Monarchiet forener flere Embeder (jfr. Lønningslov af 27de Mai 1856 § 3), saaledes betinger Pensionslovgivningen ikke Berettigelsen til Pension af, at Embedsmanden udtræder ganske af Statstjenesten, men en Entledigelse uden tilregnelig Årsag fra et af Staten lønnet Embede maa antages at berettigede til Pension af dette Embede, uden Hensyn til om Embedsmanden vedbliver at beklæde andet Embede, kun at Entledigelsen ikke har sin Grund i og er en Følge af Beskikkelse i eller Overtagelse af andet Embede.

Kammeradvocaten formener imidlertid, at Citanten ved som Orlogscapitain at være tillagt en Gage af 3,000 Rbl. i Forbindelse med den ham anviste Extragage har erholdt Alt, hvad han har begjært, og at han derfor ikke har Krav paa Mere. Hvad der herom foreligger fra Citanten, bestaaer i, at Citanten under 12te Martz 1860 fra London har tilskrevet Udenrigsministeriet saaledes:

Det vil være Deres Excellence bekendt, at jeg siden mit Overtagelse af

Gesandtffabsposten i London har været filllet a la suite i Søetaten, og at jeg som Følge heraf er berettiget til paany at indmelde mig i Marinen ved min Tilbagekomst til Kjøbenhavn. Indtil dette finder Sted, maa jeg imidlertid betragte mig som forterende under det kgl. Udenrigsministerium, og da Lægerne have tilraadet mig at besøge et eller andet Bad, tillader jeg mig som Følge heraf at ansøge om, at det maa, efter Overgivelsen af Gesandtffabet i Kammerherre Villes Hænder, gunstigen tilstaaes mig, indtil Begyndelsen af næstkommende Juni Maaned at forblive i Udlandet, samt at jeg under denne min Fraværelse maa blive anvist den Indtægt af 3,000 Rdl. aarligen, hvilken jeg enten i eller udenfor Marinen tør forvente at ville blive mig tilstaaet,

og Marineministeriet saaledes:

Da det af Lægerne er blevet mig tilraadet at besøge et eller andet Bad i Løbet af det tilskundende Foraar, har jeg under D. D. ansøgt det kgl. Udenrigsministerium om Bemyndigelse til, efter Gesandtffabets Overlevering i min Efterfølgers Hænder, at forblive i Udlandet indtil Begyndelsen af Juni Maaned d. A. Da dette i et Par Maaned vil forhale det Tidspunkt, da jeg vil kunne gjenindtage min Stilling i Marinen, har jeg anseet det for Pligt ikke at unblade at bringe hiint Andragende til Deres Excellences Kundskab, idet jeg samtibig hermed tillader mig at tilføie, at saafremt Marinen skulde faae nogen siebliffelig Brug for min Tjeneste, vil jeg uden Ophold begive mig paa Reisen til Kjøbenhavn, saafremt Meddelelse herom maatte komme mig tilhænde, naanseet den Reisetilladelse, om hvilken jeg som ansøgt har henvendt mig til det kgl. Udenrigsministerium.

Men om det end antages, at Citanten har opnaaet, hvad han i disse Skrivelser har anholdt om, saa sølger dog deraf ikke, at han skulde være afskaaren fra senere Forlangender om det, som han maatte formene at være berettiget til.

At Citanten skulde have oversiddet nogen Frist, efter hvilken hans Krav skulde være præscriberet, berom er der ikke reist noget Spørgsmaal under Sagen, og som det sees, er der ikke i Skrivelserne udtalt nogen Renunciation. Der kan nu ikke være Tvivl til at tillægge dem den Character og Betydning, at de skulde være at betragte som Propositioner, der fra Citantens Side vare fremfattede til et Compromis mellem ham og Regjeringen, som skulde omfatte de contraherende Parters hele Mellemværende, derunder ogsaa Citantens Pensionsberettigelse, og hvorved Citanten, naar Propositionerne af Regjeringen accepteredes, maatte antages af faae det Vederlag, han attraaede, saavel for Pensionsretten, som for hvad der ellers iøvrigt tilkom ham i dette Anliggende, og altsaa under denne Forudsætning at have villet give og at have givet Afkald paa Pensionen. Selv bære Skrivelserne ikke Præg af, at Citanten har affattet dem med denne Intention. Hvad dernæst de Ministerier, til hvilke de ere stiledte, og Regjeringen overhovedet angaaer, da oplyser det under Sagen Fremkomne ikke, at disse eller den har betragtet dem som andet end som Ansøgninger, hvilke den saavidt

gjørlig og rigtig vilde see at bevilge, og det fremgaaer ikke af Sagens Acter, at Ministerierne paa nogen Maade have taget mod Skriverne i den Forudsætning og med den Formening, at Regjeringen ved at indlade sig paa deres Indhold indgik i noget paa disse Skrivelser baseret Contractforhold med Citanten. Det foreligger heller ikke, saaledes som Kammeradvocaten har antydet, at den kongelige Resolution, i Henhold til hvilken Citanten er indtradt i Marinen som Orlogscapitain, ikke vilde være bleven erhvervet, saafremt Marineministeriet dengang havde vidst, at Citanten vilde fordre Pension af Gesandtskabsposten; thi den Formening, at saadan Pension vilde være usforenelig med Citantens Forbliven i Marinens Tjeneste, er som foran anført ikke hjemlet i Lovgivningen, og hvad der er fremlagt under Sagen antyder, at det har været Marineministeriet selv magtpaaliggende at kunne faae Citanten optaget mellem Marinens active Officerer. Det er ogsaa klart, at Statskassen ikke lider noget pecuniairt Tab derved, men endog vinder Halvdelen af Pensionen, naar den kun til Citanten udreder halv Pension og fuld Gage, istedet, dersom Citanten ikke var bleven anbragt som Orlogscapitain, at skulle have tilsvaret ham den fulde Pension og en Trebiedmand Gagen.

Det skjønnes saaledes ikke, at Citanten enten har frastrevet sig eller er affskaaren fra den Pensionsret, som Lovgivningen ellers maatte hjemle ham.

Det har med Hensyn til Anvendeligheden af Pensionslovens § 9 været omtvistet mellem Parterne, om Citanten ved at indtræde som Orlogscapitain er igjen „ansat i et med Pensionsberettigelse forbundet Embede“ og derved har modtaget „saadan Ansættelse“, eller om han kun har effectiv overtaget et Embede, som han allerede dengang havde, ligesom og Kammeradvocaten har bestridt, at § 9 overhovedet skulde kunne anvendes paa Citanten, siden der endnu ikke var bleven ham tillagt nogen Pension, saa at Udtrykkene „Pension og Bartpenge ophøre“ ikke kunde være anvendelige, fordi kun den Pension kunde siges at ophøre, der allerede eksisterede. Men da Ophør af Embedsmænds Pension ikke foreskrives andetsteds i Loven (med Undtagelse af § 7, hvorom der ikke her er Spørgsmaal) saa vilde Følgen af Paragraphens Uanvendelighed paa Citanten blive, at Citantens Krav paa Pension ikke ophørte, fordi han var i det i Nr. 1 i § 9 omhandlede Tilfælde, men tvertimod maatte vedblivende være gyldigt, hvilket dog selvfølgelig ikke er det Resultat, som Indstævnte tilsigter. Og hvad Betydningen af Citantens Gjenindtrædelse i Marinen angaaer, da er det uden Interesse for nærværende Sag at afgjøre dette Spørgsmaal; thi dersom Citanten ikke ved Indtrædelsen bør siges at have modtaget ny Ansættelse, saa er Pensionslovens § 9, 1 ikke anvendelig paa ham, eller med andre Ord, saa ophører ingen Deel af den Pension, hvortil han er berettiget, og dersom han derimod ved Indtrædelsen i Marinen virkelig har modtaget ny Ansættelse, saa beholder han i Henhold til § 9, 1, 2det Punktum, og hvad der er in confesso om Sagens og Pensionens Størrelse, netop saameget af Pensionen, som han her under Sagen gjør Forbring paa.

Citanten maa altsaa efter det Foranstørte være berettiget til Pension, og denne efter hans egen Paastand blive at beregne fra 1ste April 1860 inclusive,

for den Dag, da hans Gage som Gesandt ophørte. Da der ingen Strid er om Summens Størrelse, vil han saaledes blive berettiget til i Overensstemmelse med hans foransførte Paastande under a, b og d at erholde udbetalt 1,750 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8de Mai 1861, indtil Betaling skeer. Derhos vil Titanten i Genhold til hans Paastand under Litra c, med den af Kammeradvocaten hertil knyttede Begrændsning, fremdeles blive at kjende berettiget til at opbevare Pension af Gesandtstabssejersbedet i det Omfang og med de nærmere Bestemmelser, som Pensionsloven af 24de Februar 1858 § 9, Nr. 1, 2det Punktum omhandler. Men med Hensyn til Paastanden under Litra e maa Kammeradvocaten gives Medhold i, at Indstævnte Finantsministeriet maa blive at fristube for Titantens Tiltale i Sagen, som for tidlig anlagt, hvilket ogsaa maa blive Tilfældet, forsaavidt der under Litra d er paa-
 naaet Renter af endnu ikke forsalbne og derhos for Liden ubestemmelige Beløb.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
 høves. Titantens befalede Sagfører, hvis Sagførelse attesteres at have været lovlig, tillægges i Salair 20 Rdl. af det Offentlige.

Under Sagen er ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det flemplede Papir begaaet“.

Nr. 112.

Justitsraad Bunzen
 contra

Mogens Christian Enevoldsen og dennes Hustru **Ane Christensen**
 (Defensor Salicath),

der tiltales for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Elbo Brust og Holmans Herreders Extrarets Dom af 31te Juli 1863: „Huusmand Mogens Christian Enevoldsen og Hustru Ane Christensen af Hørsted Mark bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. De bør derhos Een for Begge og Begge for Een udrede alle af Sagen lobligt flydende Omkostninger, hvoriblandt 4 Rdl. i Salair til hver af de bestfittede Sagførere Broe og Jørgensen. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 12te Octbr. 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Ane Christensen bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om de Tiltalte Huusmand Mogens Christian Enevoldsen og dennes Hustru Ane Christensen, der under nærværende Sag sigtes for ulovlig Omgang med Hittogods, er det ved deres egne Tilførelser og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at efterat Tiltalte Mogens Christian Enevoldsen engang i afsvigte Vinter havde paa Landeveien fundet en med et Lørklæde ombunden Trææske, hvori der var en Kappe, 2 Forklæder og endel anden Fruentimmerpynt, tilhørende Gaarmand Thomas Pedersens Kone og Døtre af Eskærup, der efter Sagens Oplysninger maa antages paa en Rejse at have tabt Vesten med dens Indhold af deres Vogn, undløbe de Tiltalte — som de have forklaret, paa Grund af den dermed forbundne Uleilighed — at oplyse disse Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 8 Rdl. 1 Mk. 12 Sk., idet de ventede, at vedkommende Eier vilde efterlyse dem, og da dette ikke senere skete, benyttede Tiltalte Ane Christensen med Tiltalte Mogens Chr. Enevoldsens Samtykke de fundne Sager, hvorhos hun tog den ommeldte Kappe fra hinanden og ombaadene den. Med Undtagelse af det om Vesten bundne Lørklæde, som efter Tiltalte Ane Christensens Forklaring er blevet borte, ere samtlige de ommeldte Gjenstande bragte tilstede og ubleverede til Eierne, der forøvrigt have frasøgt Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte vil Tiltalte Mogens Christian Enevoldsen, der ikke tidligere har været under Tiltale, være at ansæ for ulovlig Omgang med Hittogods efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 58, og Tiltalte Ane Christensen, — der ifølge Nørvang Lørrild Herredets Extrarets Dom af 23de Juni 1857 har for Lyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 været straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage — for efterfølgende Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittogods efter Forstrifterne i den nævnte Forordnings § 77, jfr. §§ 22 og 58, og findes Straffen for førstnævnte Tiltalte ved Underretsdommen passende fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, medens Straffen for sidstnævnte Tiltalte, der er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes at kunne fastsættes til saadant Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 103.

Statråad Salicath

contra

Peter Jesper Wilhelm Jespersen (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Decbr. 1863: „Tiltalte Peter Jesper Wilhelm Jespersen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Naasløff og Cancelliraad Petersen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statråad Salicath og Justitsråad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Peter Jesper Wilhelm Jespersen, der er født den 25de April 1823 og ved Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de August 1843 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster, anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at være i Slutningen af October Maaned b. A. funden i Besiddelse af et til 4 Mk. vurderet Par Rlyverstjober, med Hensyn til hvilke Baadsfører Hans Petersen, der har forklaret, at de ere ham fra sjaaalne den 8de og 9de s. M., har præsteret et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for sin tidligere Besiddelse og aflagt Tilhjemlingseed, og Tiltalte ikke for sin lovlige Besiddelse af disse Rlyverstjober har kunnet paavise fyldestgjørende Hjemmel, idet han i denne Henseende har afgivet forskellige indbyrdes modstridende og alle ubestyrkede Forklaringer, medens der dog paa den anden Side Intet er oplyst i Henseende til, at han skulde have gjort sig skyldig i Tyveri af dem, saa vil han overeensstemmende med D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840, i Medfør af § 79, jfr. § 58, efter § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 100.

Statsraad Salicath

contra

Axel Vilhelm Kjær (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Indbrud.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Septbr. 1863: „Arrestanten Rasmus Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Arrestanten Axel Vilhelm Kjær bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, samt udrede alle af de Tiltaltes Arrest og isøvrigt af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor Jespersen, 6 Rdl. og til Procuratorerne Tommerup 4 Rdl. og Borch 3 Rdl., dog at Rasmus Hansen deri deeltager for $\frac{1}{7}$ in solidum med Kjær. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Decbr. 1863: „Bytingsdommen bør, forsaavidt paaantet er, ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Schack og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Axel Vilhelm Kjær 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Arrestanten Axel Vilhelm Kjær, der er født i Aaret 1822, og som tidligere, foruden at være straffet for volbeligt Overfald paa sin Hustru samt gjentagne Gange for Løsgængeri, Betleri og Overtrædelse af Forordningen af 10de December 1828, 2de Gange er dømt for Tyveri, senest ifølge Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Juni 1856 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, er under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstræffeligen overbevist deels paany at have gjort sig skyldig i Tyveri, deels at have forbulgt 2de, forinden han i Aaret 1853 dømtes, forøvede Tyverier.“

I førstnævnte Henseende har han tilstaaet i Januar eller Februar Maaned b. A. i et Hus i Odense fra Kjøkkenet, hvor Ingen var tilstede, at have borttaget omtrent $\frac{3}{4}$ Pund Flæstefleg og 2de til 1 Rdl. vurbereede Sølvs-Tjesteer,

samt endvidere for flere Aar tilbage at have sjaalet deels en Boelsmand Poulsen tilhørende til 8 Rdl. vurderet Blaarlærreds Pressenning, deels fra 2 forskellige Personer 2 Par Støvler, vurderede respective til 3 Rdl. og 6 Rdl., deels endelig i Forening med en anden Tiltalt — for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — fra en Muursvend, som de havde bragt i beruset Tilstand, et Pengebøls af mellem 6 og 8 Rdl. og et Par Støvler.

Med Hensyn til de af Arrestanten forinden Dommen af 1856 begaaede Tyverier er det opløst, at han i Aaret 1855 kort før Christi Himmelfartsdag ved Nattetid 2de Gange har bænnet sig Afgang til et Vognfabriks Hænder i Slagelse, hos hvem Arrestanten havde Arbejde, tilhørende ubeboet Værksted, første Gang ved med en Kniv at opløste den indvendig for Døren paasatte Krog, hvilket skete med Letthed og uden at noget Brud paa Træværket skete, 2den Gang ved at krybe ind af et Vindue, hvis Hænder han, forinden han om Aftenen forlod Værkstedet, havde astatet, og bortstjal han ved disse Tyverier omirent 30 Pund Stangjern og Staal samt 6 à 8 Stykker Stemmejern og en Børste.

Før disse Forbrydelser er Arrestanten ved den indbænkede Dom retteligen anseet deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, deels efter § 19, ifr. § 12, dennes 1ste Led, og da den valgte Straf af 6 Aars Forbedringshønsarbejde efter samtlige Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, forsaavidt Arrestanten angaaer, billiges, blive at stadfæste for hans Vedkommende“.

Tirsdagen den 8de Martø.

Nr. 115.

Advocat Heinrichsen
contra

1) Ole Pedersen, 2) Peder Jørgensen, 3) Rasmus Jensen Jørgensen og 4) Søren Jørgensen (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Novbr. 1863: „De Tiltalte Nr. 1, Edvard Ferdinand Petersen, Nr. 2, Ole Pedersen, Nr. 3, Peder Jørgensen, Nr. 4, Rasmus Jensen Jørgensen og Nr. 5, Søren Jørgensen bør straffes, den Første med 25 Slag af en Rotting, de Øvrige med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 2 og 3 hver især i 3 Gange 5 Dage, Nr. 4 og 5 hver især i 6 Gange 5 Dage. 3 Erstatning til Færgemand W. Holst bør de Tiltalte Nr. 1, Petersen, Nr. 2, O. Pedersen og Nr. 3, P. Jørgensen, Een for Alle og Alle for Een betale 3 Rdl. og de Tiltalte Nr. 1, Petersen, Nr. 4, R. S. Jørgensen og Nr. 5, S. Jørgensen, Een for Alle og Alle for Een, 35 Rdl. Sa-

gens Omkostninger udredes af Tiltalte Nr. 1, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af de Tiltalte Nr. 2 og 3, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{3}$ og af de Tiltalte Nr. 4 og 5, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{2}{3}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocat Henriksen og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., hvoraf Halvdelen udredes af Ole Pedersen og Peder Jørgensen, Een for Begge og Begge for Een, og den anden Halvdeel af Rasmus Jensen Jørgensen og Søren Jørgensen paa lige Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte 1) Edbard Ferdinand Petersen for Tyveri og mod de Tiltalte 2) Ole Pedersen, 3) Peder Jørgensen, 4) Rasmus Jensen Jørgensen og 5) Søren Jørgensen for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag, ere de, af hvilke den første er født den 24de November 1847 og de øvrige ligeledes over criminel Lovbæk, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, ved egne af det iøvrigt Oplyste bestrøgne Tilstaelser overbeviste, Tiltalte 1) Edbard Ferdinand Petersen at have i September Maaned d. A. fra en Færgemand W. Holst tilhørende Stonnert Emilie, ført af Skibsfører Wilken, der henlaae her paa Næheden, og med hvilken Tiltalte var forhyret som Skibskof, stjaalet deels noget gammelt Lougværk og Seilbug af Værbi 3 Rdl., deels i 2 forskellige Gange en Pertline, et Rabbeltoug og en Trosse af Værbi ialt 60 Rdl., de Tiltalte Nr. 2 og 3 at have været tilstede under og beelagtige i Udførelsen af det første Tyveri af Lougværk af Værbi 3 Rdl., hvilket de afsjøbte Tiltalte for en ringe Betaling, og de Tiltalte Nr. 4 og 5 paa samme Maade at have medvirket i Udførelsen af de tvende andre Tyverier, hvis Gjenstand de ligeledes afsjøbte forsnævnte Tiltalte.

Som Følge heraf ville de Tiltalte være at ansee efter Forordningen af af 11te April 1840, Tiltalte Nr. 1 efter § 29, jfr. § 1, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 25 Slag af en Rotting, og de øvrige Tiltalte efter § 21, jfr. § 1, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød for de Tiltalte Nr. 2 og 3 i 3

Gange 5 Dage for hver især, og for de Tiltalte Nr. 4 og 5 i 6 Gange 5 Dage for hver især.

I Erstatning til Skibets Eier, Færgemand W. Holst, ville de Tiltalte Nr. 1) Petersen, 2) D. Pedersen og 3) P. Sjørgensen have Een for Alle og Alle for Een at betale 3 Rdl., og de Tiltalte Nr. 1) Peterfen, 4) R. S. Sjørgensen og 5) S. Sjørgensen ligeledes Een for Alle og Alle for Een 35 Rdl.“

Nr. 98.

Advocat Heinrichsen
contra

Nasmus Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Langelands Herreders Extrarets Dom af 29de August 1863: „Tiltalte Ungkarlasmus Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod han vil være at sætte under Øvrighedens Tilfyn. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nasmusen og Boelsgaard, hver med 8 Rdl., samt til den subsidiaire Defensor, Procurator Sjørgensen med 1 Rdl. udredes af det Dffentlige“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Novbr. 1863: „Tiltalte Nasmus Andersen af Hesselbjerg bør henfættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 91 Rdl. og til Langelands Branddirectorat 3 Rdl. 3 Mk. Saa bør Tiltalte og udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Nasmusen og Boelsgaard for Underretten og Lindhard og Cancelliraad Nyholm for Overretten, 8 Rdl. til hver, samt til Procurator Sjørgensen 1 Rdl. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Aldfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indlaufede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag, hvori Tiltalte Kasimus Andersen af Højselsbjerg actioneres for Brandstiftelse, maa det ved hans egen Tilstaelse og ved hvad der isøvrigt er fremkommet au-sees oplyst, at Tiltalte om Aftenen den 9de Martz f. A. i den Hensigt at af-brænde et ved hans Faders Fæstegaard liggende Kornhuus har antændt noget i dette liggende Halm og derved foraarfaget, at Huset, der var asfureret for 100 Rdl., nedbrændte, uden at der paa Grund af det stille Veir foranlebigedes videre Skade, skøndt Afstanden imellem Huset og Gaarden kun var 6 Alen.

Ved Langelands Herredstingsdom af 29de August d. A. er Tiltalte af Hensyn til hans mentale Tilstand frifunden for Actors Tiltale, hvorhos det be-stemtes, at han skulde sættes under Øvrighedens Tilsyn. De af Overlægen ved Sindssygeanstalten i Bordingborg, hvor Tiltalte har været indlagt til Obser-vation, afgivne Erklæringer gaae imidlertid ud paa, at Tiltalte ikke under sit Ophold sammesteds har havt noget Anfald af Sindssygdom i nogenformhelt Form, og at de i Sagens Acter indeholdte Kjendsgjerninger heller ikke inde-holde nogen tilstrækkelig Oplysning om, at Tiltalte tidligere har havt saabant Anfald. Det lgl. Sundhedscollegii seneste, under 24de August d. A. i Sagen afgivne Erklæring gaaer og ud paa, at det maa antages, at Tiltaltes Aands-udvikling ikke er i den Grad indskrænket, at hans psykiske Tilregnelighed der-ved udelukkes, og at der ikke foreligger tilstrækkeligt Beviis for, at han under Udførelsen af den ham imputerede Forbrydelse har befundet sig i en Tilstand af temporair Afmindighed, hvorimod Collegiet formener, at hans indskrænkede Aandsbevner og den pirrelige Stemning, hvori han paa Grund af Forholdene i Hjemmet befandt sig, maa betragtes som formildende Momenter ved Bedøm-melsen af hans Straffsld.

Overretten skønner heller ikke, at der ifølge det under Sagen frem-komne er tilstrækkelig Anledning til at antage, at Tiltalte i Gjerningens Diebtit har været i en Tilregnelighed ubelukkende Tilstand, og Tiltalte, der er født den 20de October 1841 og ikke findes forhen straffet, vil saaledes ikke kunne undgaae at ansees efter Forordningen af 26de Martz 1841 § 4 med en Straf, der be-stemmes til 8 Aars Tugthuusarbejde, ligesom han vil blive pligtig til i Erstat-ning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring at betale 91 Rdl. samt Taxationsomkostninger til Langelands Branddirectorat 3 Rdl. 3 M^{re}.

Nr. 119.

Advocat Hindenburg
contra**Abraham Nathan** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Januar 1864: „Arre-stanten Abraham Nathan bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt betale i Erstatning til Lucie Dorthæa Berg, Stomagersvend Fhlygges

Hustru, 7 Rdl. 5 Mk. Saa udreder han og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Seidelin og Procurator Herforth, med 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven^a.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Højesteret betales Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Abraham Nathan, der er født den 25de Februar 1819 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 26de Juli 1859 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isøvrigt Dplysste stemmende Tilstaelse er overbevist at have den 6te f. M. sjaalet endeel tilfammen til 8 Rdl. vurderede Klædningsstykker, tilhørende Lucie Dortha Berg, Skomagersvend Flygges Hustru, vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 16, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorhos han i Erstatning til ovennævnte Flygges Hustru vil have at betale 7 Rdl. 5 Mk.“

Torsdagen den 10de Marts.

Nr. 27. Gaardmændene **Anders Rasmussen Kølle** og **Frederik Wickmann Kranker** (Advocat Hindenburg)

contra

Prøveprocurator **Heinrichsen** som Mandatarius for Grosferer **Moriz H. Glückstadt** (Advocat Brock),

angaaende Titanernes Forpligtelse til at indfri et af dem som Selvfryltdnercautionister understrevet Gjældsbeviis.

Nysted Birk's Højesterets Dom af 9de October 1861: „De Indstævnte, Gaardeierne i Øster Ulslev **Anders Rasmussen Kølle** og **Frederik Wickmann Kranker**, bør for Titanen, Prøveprocurator Heinrichsen i Raskov, som Mandatarius for Grosferer **Moriz H. Glückstadt** i Kjø-

benhavn (Firma M. H. Glückstadt & Comp., tidligere H. J. Glückstadt & Søn), hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Febr. 1863: „De Indstævnte, Gaardmændene i Øster Ulslev, Nysted Birk, Anders Rasmussen Kølle og Frederik Wickmann Kranker, bør, Een for Begge og Begge for Een, til Citanten, Prøveprocurator Heinrichsen i Næstved, som Mandatarius for Grosferer Moritz H. Glückstadt her af Staden (Firma M. H. Glückstadt & Comp., tidligere Firma H. J. Glückstadt & Søn) betale 7,132 Rdl. 3 Mk. med Renter af de 7,000 Rdl., à 6 pCt. aarlig fra den 21de Juni 1861 indtil den 19de August s. A., og derefter 7 pCt. aarlig indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømt at indredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med HenSyn til, at 5 af Citanten den 2den December 1861 her for Retten fremlagte Bøxler, daterede den 2den, 19de, 26de og 26de Februar og 3die April, ere skrevne deels paa ustemplet Papir, deels paa stemplet Papir af for lav Taxt“.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldenløffe Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 1ste April.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 10de Marts.

Nr. 27. Gaardmændene Anders Rasmussen Kølle og Frederik Wiemann Kramer

contra

Prøveprocurator Hemrichsen som Mandatarius for Grosferer Moriz H. Glückstadt (see forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanterne for Høiesteret ene have støttet deres Paastand om Frifindelse paa den Dmstændighed, at de tvende andre Medforlovne efter Skadesløsbrevet af 17de November 1860 have fragaaet deres Navneunderskrifter paa dette. Ligesom Høiesteret nu, i Henhold til hvad der i den indankede Dom angaaende denne Indsigelse findes anført, og idet derhos med Hensyn til Proceduren her for Retten bemærkes, at det efter Indholdet af Skadesløsbrevet ei heller kan antages, at den af Citanterne paadragne Forpligtelse skulde være at betragte som betinget af, at de tvende andre Personer, hvis Navne, som berørt, tillige findes under Documentet som Medforlovne, ligeledes i denne Egenskab kunde anses forpligtede, saa at Citanterne havde Regres imod dem, ikke kan give Citanternes principale Paastand Medhold, saaledes findes der ei heller tilstrækkelig Grund til at tage de af dem først her for Retten fremsatte subsidiaire Paastande tilfølge.

Forjaaviddt Indstævnte har paaستاet sig, foruden det ham ved Overrettens Dom tillagte Beløb, endvidere tilkjendt den i sammes Præmisser omtalte Fordring paa 97 Rdl., med Hensyn til hvilken Ind-

stævnte for Høiesteret har fremlagt specificeret Regning, dog uden at nogen Paastand er fremsat angaaende sammes enkelte Poster, da skjønnes denne Fordring ikke at være af den Betskaffenhed og navnlig at staae i saadan Forbindelse med Sagen, at den imod Citanternes Protest kan tilkjendes ham.

Da der fremdeles ikke skjønnes, at det først for Høiesteret fremlagte Tingsvidne kan medføre nogen Forandring i det Resultat, hvortil Retten efter det Ovenstaaende er kommen, vil den indankede Dom i det Hele være al stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staae. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Et den 17de November 1860 dateret Skabeløsbrev indeholder, at Kjøbmand og Brændeviinsbrænder P. S. Petersen af Maribo giver Grosferer Moritz S. Glückstadt her af Staden Panteret i hans Eiendom i Maribo til Sikkerhed for, hvad han maatte blive bemeldte Glückstadt skyldig, hvad enten saadan Gjæld maatte hidrøre fra den ham indrømmede Blancokredit, Bregelgjæld, contante Forskud, Varekredit eller Andet af hvad Navn nævnes kan, til et Beløb af indtil 7,000 Rbl. foruden Contocourantrenter og i Søgemaalstilfælde paaløbende skabeløse Omkostninger, samt Morarenter, hvorhos det bestemmes, at i Søgemaalstilfælde en notarialiter bekræftet Udskrift af Glückstadts Handelsbog skal være fuldt Beviis imod Petersen under Forbehold af, saastremt han troer sig forurettet, ved særskilt Søgemaal at gjøre sine Fordringer gjældende. Og hedder det i Documentets Slutning saaledes:

„Til ydermere Sikkerhed for skabeløs Betaling af alt Foranstaaende har jeg formaaet Gaarbeierne Anders Rasmussen Kølle og Frederik Wickmann Kranter i Øster Ulslev og Clemmen Hansen i Saleby og Peder Pedersen paa Dalbygaard til at indbestaae solidarisk som Selvslybnercautionister for mig og i denne Egenkab medunderskrive Nærværende“.

Dette Document findes forsynet med Underskrifter af Hoveddebitor og de fornævnte Selvslybnercautionisters Navne og Bitterlighedsvidner.

Til Indfrielse af den i fornævnte Document indeholdte Forpligtelse har nu Citanten, Prøveprocurator Heinrichsen i Naffov som Mandatarius for Grosferer Moritz S. Glückstadt her af Staden (Firma M. S. Glückstadt & Comp., tidligere Firma S. J. Glückstadt & Søn) ved Fremlæggelse af en Notarialudskrift af Glückstadts Handelsbog, hvorefter han har tilgode hos P. S.

Petersen en Saldo af 6,780 Rdl. 9 Sk., og af en af P. S. Petersen paa P. Petersen i Flensborg for 1,000 Rdl. til Drebrø S. S. Glückstadt & Søn trukken en Maanedes Dato Bæxl, der formedelt Mangel paa Betaling er protesteret den 20de Juni 1861, under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Gaarbeierne i Øster Ulslev, Nysted Birk, Anders Naasmussen Rølle og Frederik Wickmann Kranker inden Nysted Birks Gæsteret til Een for Begge og Begge for Een at betale Citanten 7,000 Rdl., samt Contocourantrenter 6 pCt. af 6,780 Rdl. 9 Sk. fra Contocourantens Dato den 21de Juni 1861 til Betaling skeer, lovlige Bæxlerenter af den fremlagte protesterede Bæxl 1,000 Rdl., Protestomkostninger 6 Rdl. 5 Mk. 4 Sk., $\frac{1}{2}$ pCt. Provision og Courtage af disse 1,000 Rdl. samt lovlige Morarenter af 7,000 Rdl. fra Stævningens Dato den 19de August 1861 til Betaling skeer, Sagsførersubmægtig Koppels Reiseudgifter fra den 27de til 29de Juni s. A. 97 Rdl. i Anledning af Stadesløsbrevets Indfrielse hos de Indstævnte, saa og Omkostningerne ved 2de hos de Indstævnte den 10de Juli paa-begyndte, men paa Grund af deres Fragaelse af Underkrifterne dengang standfede Arreksforretninger med 76 Rdl. 1 Mk. 1 Sk., og Omkostningerne ved en den 19de August s. A. hos dem afholdt Fogedforretning med 55 Rdl. 5 Mk. 2 Sk., samt Processens Omkostninger stadesløst.

Men af Hensyn til at det ikke imod de Indstævntes Benægtelse eller deres Mangel paa Erkjendelse var oplyst, at Hoveddebitor virkelig havde underskrevet Stadesløsbrevet, og at Medforloverne Hansen og Pedersen havde erklæret, at deres Navneunderskrifter ikke hidrørte fra dem eller vare givne med deres Samtykke, samt af Hensyn til, at den Handelsbog, hvoraf den fremlagte Notarialudskrift er tagen, ikke er nogen i Medfør af Forordningen af 1ste Juni 1832 lovligen autoriseret Handelsbog, ere de Indstævnte ved Gæsterettens Dom af 9de October 1861 frifundne for Citantens Litalte i Sagen og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten indbragt her for Retten, hvor han har paa-staaet Dommen forandret principaliter efter hans for Underretten nedlagte Paa-stand, subsidiært at der tillægges ham de af de paa-stævnte Beløb, som han maatte findes berettiget til, aldeles subsidiært saaledes, at de Indstævnte til-pligtes in solidum at tilsvare Halvdelen af Beløbene. Indstævnte procederer principalit til Underrettsdommens Stadsætielse og subsidiært til at de Indstævnte frifindes mod at tilsvare 3,295 Rdl. 53 Sk.

Hvad nu først Spørgsmaalet om Hoveddebitors Underskrift paa Stadesløsbrevet angaaer o. s. v.

Den Omstændighed dernæst, at Medforloverne Hansen og Pedersen fragaar Navneunderskrifterne for deres Bedkommende under Stadesløsbrevet, kan heller ikke bevirke de Indstævntes Frifindelse; thi Documentet og navnlig den oven citerede Slutningsparafus indeholder ikke, at Creditor har overtaget nogen særlig Garanti for eller Forpligtelse til at sikkre de Indstævnte Medforlovare. Det hedder kun, at Hoveddebitor har til yderligere Sikkerhed formaet de 4 nævngivne Mænd at understrive som solidariske Selvfylbnere, altsaa at Hoveddebitor har søgt at skaffe Creditor en yderligere Sikkerhed, derimod ikke, at

Creditor herved har overtaget nogen Garanti; men i og for sig paahviler der ikke en Creditor nogen i Forholdets Natur begrundet Forpligtelse til at sikke hans Debtors Forlovere, hvad enten disse have forpligtet sig solidarisk eller ikke, at de virkelig skulle faae Nogen af deres Medforlovere at holde sig til. En anden Sag er det, at Creditor ikke har Besøielse til ved positive Skridt, f. Ex. ved at fritage en enkelt Forlover for sit Forløfte, at berøve dem den Regres, som de ved et indgaaet Medforløfte virkelig have erhvervet, men noget Saadant foreligger ikke.

Naar endelig de Indstævnte her for Retten have villet begrunde deres Frisindelse paa den Omstændighed o. s. v.

Som Følge heraf maa de Indstævnte blive pligtige at tilsvare Citanten Saldoen af den i den fremlagte Notarialudskrift indeholdte Contocourant med 6,780 Rbl. 9 Sk. Men ogsaa Resten af de 7,000 Rbl., hvortil de ved deres Caution have forpligtet sig, ville de blive pligtige at tilsvare; thi vel have de benægtet, at den af Citanten paaveraabte Bregel paa 1,000 Rbl. er understrevet af Kjøbmand Petersen, men da Citanten har paavist, hvor Breglen er krediteret Petersen i Contocouranten, uden at de Indstævnte have oplyst, hvilken anden Remisse der da paa den skulde være tilfikket Glækkraft, saa maa det herved ansees givet, at det paaviste Beløb er krediteret Petersen i Contocouranten, uden at der for denne Creditering er givet Dækning, saa at det krediterede Beløb i ethvert Fald maa udgaae af Opgjørelsen og herved falde Petersen og hans Cautionister til Last. Da det imidlertid ikke er oplyst, at Petersen med Hensyn til denne Post har forpligtet sig efter Bregel, vil der ingen Protestomkostninger, Bregelrenter eller Provision kunne paabyrdes hans Cautionister, og der vil saaledes af hele Beløbet 7,000 Rbl. alene være at beregne Handelsrenter 6 pCt. fra Contocourantens Dato 21de Juni 1861 indtil Stævningens Dato 19de August 1861 og derefter 7 pCt. Renter indtil Betaling skeer.

De paafaaede Arrestomkostninger, mod hvis Størelse ingen speciel Indsigelse er fremsat, ville de Indstævnte derhos blive pligtige at tilsvare, hvorimod Fordringen paa 97 Rbl. i Rejsengifter for Fuldmægtig Koppel ikke er tilstrækkelig legitimeret.

Processens Omkostninger findes efter Omstændigheberne at burde opbæres for begge Retter“.

Nr. 116.

Advocat Liebe
contra

Nielsine Christine Clausen (Defensor Brod),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ronne Kjøbstads Exrærets Dom af 2den Febr. 1864: „Arrestantinden Nielsine Christine Clausen bør hensættes i Forbedringshumsarbejde i eet Aar, samt derhos udrede alle af denne Sag lobligt flydende Om-

fostringer, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Ibsen, 3 Rdl."

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Nielsine Christine Clausen for bebrageligt Forhold, og er det ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og de forsvørgt oplyste Omstændigheder godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den hende imputerede Forbrydelse. I Begyndelsen af Mai Maaned s. A. indsendt Arrestantinden sig i Kjøbmand Thorsens Boutik her i Byen, hvor hun ved et urigtigt Foregivende og ved at udgive sig for en Gaardmandsbatter fra Nytkier Sogn erholdt 2de Schavler udleverede, af hvilke hun kort efter tilbageleverede det ene, idet hun gav det Udsende af, at begge Schavlerne vare i den Pakke, som hun lagde fra sig paa Dissen, men det blev inden hun forlod Boutikken opdaget, at hun havde tilbageholdt det ene Schavl, hvorfor det blev paalagt hende uophølgelig at afhente og tilbagelevere samme. Dette gjorde hun imidlertid ikke, hvorimod Schavlet af Politiet blev afhentet hos Arrestantinden. Nogle Dage tidligere har Arrestantinden ligeledes under et falskt Foregivende erholdt et Schavl uleveret i Kjøbmand Michsens Boutik, hvilket hun holdt tilbage indtil Michsens, efter hos Politiet at faae Oplysning om hendes Logi, selv afhentede Schavlet hos hende. Schavlerne, af hvilke det Første havde en Værdi af 14 Rdl. og det Sidste af 9 Rdl. 5 Mk., ere tilbageleverede Eierne, som have frasaldet Krav paa Erstatning for Affavnet.

Arrestantinden, som er født i Hasle den 24de Februar 1835 og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 13de April 1861 for Lyveri er straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil nu, idet Retten ikke kan se Defensørs Anstuelse, at Bedrageri ikke er begaaet forbi de vedkommende Gjenstande ere tilbageleverede de henholdsvisse Eiere, efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, sammenholdt med § 13 og § 79, blive at dømme som for 2den Gang begaaet Lyveri, og stjønnes Straffen efter samtlige tilsebeværende Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 102.

Advocat Brock

contra

Georg Mensen Hørdum (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing Ektretets Dom af 25de Februar 1863: „Arrestanten, Sadelmagerhvend Georg Mensen Hørdum af Nykjøbing, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Saa udreder han og deels i Erstatning til Kjøbmand S. C. Møller heraf Staden, 26 Rdl., deels alle af Actionen og hans Anholdelse og Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Schiellerup, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Calundau, 4 Rdl. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 28de Decbr. 1863: „Arrestanten Georg Mensen Hørdum bør hensættes til Tugthuusarbeide i 7 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Dverretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Fasting, tillægges i Salair hver 5 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteretets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Sadelmagerhvend Georg Mensen Hørdum, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han engang i sidste Sommer, da han havde Logis hos Gaardmand Peder Chr. Jensen i Raarup, har af en aabenstaaende Dragliste hemmelig tilsvendt sig et Jensefs Kone tilhørende Silketærskæde, der er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 2 Ml. 8 Sk. tilbageleveret Eierinden. Fremdeles har Arrestanten engang — som det maa antages omtrent i Midten af October Maaned b. A. — under et Besøg hos Arbeidsmand Høffner af Nykjøbing seet Feilighed til at tilsvende sig 2 Skjorter og en gammel

Jernpæser, hvilken sidste saavel som den ene af de ommeldte Skjorter ere bragte tilføje under Sagen og efterat være vurderede tilsammen til 2 Mk. 8 St. tilbageleverede Hülffner, der har frasøbet Krav paa videre Erstatning; og endvidere har Arrestanten tilføjet, at han omtrent 14 Dage senere har en Aften i Mørkningen tilvendt sig to i en Gaard eller Høve, som det maa antages i eller ved Nyljøbing, gaaende Vender, hvilke han samme Aften folgte for 4 Mk.; Gieren til de ommeldte Vender har imidlertid ikke kunnet udfindes.

Endelig er det paa lige Maade godtgjort, at Arrestanten, efterat det ifølge hans Forklaring om Natten mellem den 1ste og 2den November d. A. paa Gaden var faldet ham ind, at han kunde skaffe sig Penge, hvortil han trængte, ved at bryde ind hos Kjøbmand Møller i Nyljøbing, hos hvem han tidligere havde haft Arbejde, strax har udført denne Beslutning, idet han fra Gaden begav sig ind i en Gaard, der støder op til Kjøbmand Møllers Gaard, og derfra steg over et 4 Alen høit Plankeværk ind i sidstnævnte Gaard, hvor han derefter udpillede Glasset af en i Forveien knækket Vinduesrude i Møllers Contoir; gjennem den saaledes frembragte Aabning stak Arrestanten sin Haand ind, og efterat have astataget Vindueskrogene og aabnet Vinduet steg han ind i Contoiret, hvorfra han begav sig ind i den tilstødende Boutik, og her udtog han af Boutikstuffen, som han aabne ved med Kraft at trække i den, saa at Laasen gav efter, endel Smaaafpenge, der maa antages ialt at have udgjort cirka 2 Rdl.; efterat han derpaa i Boutikken havde sat sig i Besiddelse af en gammel Vordkniv, gif han tilbage til Contoiret, hvor han, efter først forgjæves at have søgt at aabne en sammesteds staaende Pult deels ved med den ommeldte Kniv at skjære Træet bort fra Laasen deels ved at stikke Kniven ind i Røglehullet, omsider fik Pulten aabnet ved at stikke Kniven ind under Klappen, hvorefter han af en lille aaben Stuffe i Pulten borttog et Pengebøls, der maa antages at have udgjort cirka 24 Rdl., og derpaa begav han sig bort ad den samme Vej, han var kommen. Efter Sagens Oplysninger staaer Kjøbmand Møllers Beboelsesleilighed i umiddelbar Forbindelse med Boutikken og Contoiret, idet der navnlig fra Boutikken fører en Dør ind til Beboelsesværelserne; denne Dør var ifølge Møllers Forklaring den paagjældende Nat ikke aflaaet, hvorimod der udenfor samme i Boutikken var anbragt et bevægeligt Skillerum, der vel var aflaaet, men som kunde aabnes inde fra Beboelsesleiligheden. Efter Arrestantens Forklaring var det ved den Tid, da han forsøgede det ommeldte Indbrud, klart Maanestriin, saa at han ikke behøvede at faae Lys tændt, og Kloffen var da omtrent 4, hvorhos han antog, at Møller med Familie og Folk paa den Tid laae og sov, og dette maa efter Sagens Oplysninger ogsaa antages at have været Tilfældet. De stjaalne Penge forbrugte Arrestanten for Støvsjebelen den paafølgende Dag deels til forskjellige Indkjøb deels til at betale nogen Gjæld, og Kjøbmand Møller har paa staaet sig tilkjendt 26 Rdl. i Erstatning, hvorimod Arrestanten Intet har fundet at erindre.

Det nysomhandlede Indbrudstyveri maa nu efter de med samme forbundne Omstændigheder hensøres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, og da Arrestanten, der er født den 23de April

1841, foruden engang ifølge en Politiretsdom at være straffet med Rottinglag for Gabeoptøier, har ifølge Thisted Rjebstads Extraretsdom af 4de April 1860 været straffet for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil han nu for sit ovenomhandlede Forhold tillige være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings §§ 13 og 14, og Straffen findes herefter at maatte bestemmes til Tugthuusarbeide i 7 Aar“.

Nr. 114.

Advocat Brock

contra

Sens Anton Baldemar Jensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Aants nordre Birks Extrarets Dom af 2den Januar 1864: „Arrestanten Sens Anton Baldemar Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Melbøla og N. P. Møller, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 2den Februar 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Mühlerz og Procurator Delbanco, betaler Arrestanten Sens Anton Baldemar Jensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadskrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Sens Anton Baldemar Jensen, som under nærværende fra Kjøbenhavns nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen med hvad der isvrigt er oplyst fremmende Tilstaaelse overbevist, den 23de November s. A. at have frafjaalet en daværende Mebtjener hos Kromanden i Gjentofte et Beløb af 6 à 7 Rdl., som var henlagt i en uafslæst paa Tjenestefolkenes fælles

Soveloft henstaaende Comode. Pengene har Arrestanten forbrugt, men Bestjaalne har frasatbet Erstatning.

Da nu Arrestanten, der er søbt den 25de April 1845, ved bemeldte Birketings Dom af 18de November 1861 for 1ste Gang begaaet Tyveri er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 med Straf af 10 Rottingslag, vil han nu for den samme Forbrydelse, begaaet 2den Gang, være at ansee efter nysnævnte Forordnings § 13, og da den ved den indankede, den 2den Januar sidstleden afslagte Dom valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den være at stabsefte“.

Fredagen den 11te Martz.

Nr. 101.

Advocat Hansen
contra

Christian Nielsen (Defensor Brock),

der tiltales for Falsk samt Forvanskning og Forbrug af den ham anbetroede Kasses Midler.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Decbr. 1863: „Arrestanten, suspenderet Telegraphbestyrer ved den kongelig danske Telegraphstation i Hamborg, Christian Nielsen, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt til Statskassen betale i Erstatning 9,282 Rdl. Rigsmønt og efter endt Straffetid forblive henfiddende i vedkommende Straffeanstalt indtil han betaler bemeldte Erstatning eller døer. Saa udreder han og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Gottschald og Procurator Winther, med 10 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at § 62 i Forordningen af 11te April 1840 ikke — saaledes som i den indankede Dom antaget — findes anvendelig paa det Tiltalte overbevisste Forhold, og isvrigt i Henshold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbanke Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, suspenderet Telegraphbestyrer ved den Rgl. danske Telegraphstation i Hamborg Christian Nielsen, der ved Finanzministeriets Constitution af 8de Mai 1854 blev ansat i bemeldte Stilling, hvem og i denne Egenstaaelse ifølge § 3 i Tjenestestruer af 1ste November 1853 for de ved den elektriske Statstelegraphlinie fra Helsingør til Hamborg ansatte Embedsmænd og Betjente Hovedansvaret for Stationens Kassevæsen paahvilede, er under nærværende med ham for Falsk samt Forbudsning og Forbrug af den ham anbettede Kasses Midler anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have deels anvendt til eget Brug af de ved bemeldte Station oppebaarne Indtægter et Beløb af 9,282 Rdl. R. M., deels forfalsket Dvitteringer og udsædte falske Documenter af denne Slags, samt derefter indsendt disse med sit Dvartalsregnskabs til Telegraphdirecteuren.

Efter Arrestantens Forklaring havde han allerede før 1ste Mai 1860, da der skete en Forandring i Forretningsordenen, hvorefter hele den ham underlagte Stations Overtagelse maanedlig skulde indbetales til Mønten i Altona, disponeret til eget Brug over endel af de ved Stationen indkomne Penge, men ved Laan seet sig istand til igjen at tilveiebringe det forbrugte Beløb, saaledes at han bengang intet var Statskassen skyldig. Da han imidlertid efter den Tid vedblev at forbruge af Kassens Penge, uden at see sig istand til at dække den ved opstaaende Underbalance, søgte han at skjule den, og i dette Niemed forandrede han Datoerne paa 3 Secunda-Dvitteringer for Indbetalinger i Altona Mønt, saaledes at de kom til at vise en tidligere Indbetaling end den virkelige, og udsædte selv, da de ægte Dvitteringers Datoer ikke beqvemt lode sig forandre, 17 saadanne Dvitteringer med falske Indbetalingsdatoer, men med de rigtige Summer, paa hvilke han ved Hjælp af saakaldet Kalkeerpapir, uden Bekommendes Vidende og Villie, estertegnede den til at dwittere berettigede Møntmesters Navn, der deels var Justitsraad, Møntmester Hans Frederik Alfings, deels den en Tid som Møntmester fungerende Møntguardein Dieberich Christian Andreas Svendsens, hvorefter han udsædte disse forfalskede og falske Secunda-Dvitteringer til Telegraphdirecteuren. Da denne Fremgangsmaade ikke længere forekom Arrestanten anvendelig, skrev han i samme Hensigt, uden at gjøre nogen tilsvarende Indbetaling, i Møntmester Alfings Navn, som han efterlignede ved Hjælp af det ovenomtalte Midde, 2 Secunda-Dvitteringer, den ene under 5te September s. A. for 4,889 Rdl. 53 Sk. og den anden under 10de October s. A. for 4,392 Rdl. 43 Sk., og indsendte ligeledes disse, der saaledes kom til at omfatte hele det Beløb, han havde forbrugt af den under hans Hænder værende Kasse, til Telegraphdirecteuren.

Af Arrestantens Defensor er Sagen paastaet afvist med Hensyn til, at de Forbrydere, hvori Arrestanten har gjort sig skyldig, ikke ere begaaede paa dansk Territorium eller under de danske Loves Omraade, og til Støtte for denne Paastand har Defensor blandt Andet paaberaabt sig, at det i § 5 i den under 21de Juni 1853 mellem den Kongelig danske Regjering og den frie Hansesfab Hamborgs Senat oprettede Convention, betræffende fornævnte Stats-

telegraphlinie, fastsættes, at de ved den danske Telegraphstation i Hamborg ansatte Embeds- og Bestillingsmænd kun med Hensyn til deres Tjenestes Disciplin ere de danske Autoriteter undergivne, hvorimod de i alle andre Henseender staae under de hamburgske Domssole og Øvrigheder; men til denne Paastand findes ikke at noget Hensyn kan tages, idet Arrestanten som dansk Bestillingsmand efter almindelige Regler maa være underkastet de danske Love i alle de ham som saadan vedrørende Forhold, og den omhandlede Bestemmelse i Conventiouen af 21de Juni 1853 ikke giver tilstrækkelig Anledning til i samme at see en Undtagelse fra bemeldte almindelige Regel.

Arrestanten, der er langt over criminel Cavalder og ikke sunden tilbiger overgaaet nogen criminel Straffedom, vil saaledes blive at dømmes for sit ovenanførte Forhold, og for samme at ansee i Mefsør af Forordningen af 8de Juli 1840 om Rase- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 27 efter Forordningen af 11te April 1840 § 69, jfr. §§ 60, 62 og 64, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Han vil derhos blive at tilplichte at betale i Erstatning til Statskassen 9,282 Rdl. R. M., og være i Genhold til førstnævnte Forordnings § 21 at dømmes til at forblive efter endt Straffetid henfribbende i vedkommende Straffeanstalt, indtil han betaler førstnævnte Erstatning eller dør“.

Nr. 109.

Statsraad Salicath

contra

Niels Christian Nielsen (Defensor Brock),

der tiltales for crimen bestialitatis.

Vedelsborg Birk's Extrarets Dom af 17de October 1863: „Arrestanten Niels Christian Nielsen bør straffes med Baal og Brand og betale samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Schmidt, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller, 4 Rdl., samt i Erstatning for Hoppen og de med dens Orab forbundne Omkostninger ialt 60 Rdl. 48 Sk. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Januar 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Nyholm og Procurator Baastrup, betaler Arrestanten Niels Christian Nielsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover. samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Christian Nielsen, der under nærværende fra Vedelsborgs Birk's Extraret indankede Sag tiltales for crimen bestialitatis, ved egen Tilstaaelse, der er be-
styrket ved det iøvrigt Oplyste, er overbevist om i Løbet af afsvigte Sommer og Høst tvende Gange at have forsøgt og een Gang at have fuldbyrdet Dmgængelse med en Hoppe, maa det billiges, at han, der er født den 17de Marts 1843 og forhen ved nærværende Rets Dom af 18de Mai 1858 i Genhold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 12, jfr. § 4, er dømt til at hensesættes til Opdragelse og Forbedring i en Straffeanstalt i 2 Aar, men ellers ikke findes straffet, ved den indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 17de October sidstleden affagte Dom i Genhold til Lovens 6—13—15 er tilfunden at straffes med Baal og Brand“.

Nr. 104.

Advocat Hansen
contra

Jens Frederik Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Octbr. 1863: „Arrestanten Jens Frederik Pedersen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar og udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Dahlstrøm, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Flor af Sorø, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter nærmere Regning og Revision. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover. samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 12te Januar 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. S. Nygaard og Christensen betaler Arrestanten Jens Frederik Pedersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Ringsted Kjøbstads Extraret den 14de October f. A. paa-dømte, nu hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Frederik Pedersen for Tyveri. Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det bevist, at Arrestanten den 5te August f. A. har fra en Kjelbersue i Ringsted tilvendt sig en Pafke, der var indlagt af en Pige medens hun besørgede et Vrinde i Byen, og som indeholdt deels circa 13 Alen Lærred, vurderet til 5 Rdl. 2 Mk. 8 Sk. og tilhørende Gaardmand Jacob Olsen i Høm, deels nogle Kaffebønner og Sukker af Værdi 13 Sk. og tilhørende Maren Nielsen sammesteds.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 31te Juli f. A., da der var Marked i Rjøge, har tilegnet sig og beholdt et Stykke Lærred paa circa 23 Alen, vurderet til 6 Rdl. 1 Mk. 6 Sk., som Karen Jensdatter af Ørslövunderstov, der stod paa Torvet og solgte Lærred, havde leveret ham til Henbringelse i Byen, hvilket Forhold maa betragtes som Bedrageri og hensæres under Forordningen af 11te April 1840 § 43.

Erstatning er frasat, forsaavidt Kosterne ikke ere komne tilstede.

Da Arrestanten, der er langt over criminel Lavalber, tidligere er straffet, blandt Andet ifølge Høiesterets Dom af 5te Februar 1857 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, er han nu ved den indankede Dom rettelig anset efter samme Forordnings § 16 — hvormed, efter det Ovenanførte, vil blive at sammenholde §§ 43 og 79 — og da den valgte Straf af Lugthuusarbejde i 8 Aar findes passende og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 124.

Statsraad Salicath

contra

Else Marie Andersen, Dagleier Peder Jensens Hustru, og **Mette Dorthea Poulsen**, Dagleier Lars Torkelsens Hustru (Defensor Hansen), der tiltales for Betleri.

Bjerge-Nasum Herreders Politirets Dom af 25de Novbr. 1863: „Else Marie Andersen, gift med Dagleier Peder Jensen, og Mette Dorthea Poulsen, gift med Dagleier Lars Torkelsen, begge af Odense

bør henføres til Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, Forstmeldte i 90 Dage og Sidstmeldte i 30 Dage. Endelig bør de Begge, Een for Alle og Alle for Een, udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Januar 1864: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Gottschalk og Procurator Maag, betale de Tiltalte Else Marie Andersen, Dagleier Peder Jensen's Hustru og Mette Dorteaa Poulsen, Dagleier Lars Lerkelsens Hustru, begge af Odense, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Hansen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da de Tiltalte, Else Marie Andersen, Dagleier Peter Jensen's Hustru, og Mette Dorteaa Poulsen, Dagleier Lars Lerkelsens Hustru, Begge af Odense, der under nærværende fra Bjerge-Nasum Herredets Politiret hertil indankede Sag sigtes for Betleri, og af hvilke Tiltalte Andersen tidligere 4 Gange har været straffet for Betleri, senest ifølge Høiesterets Dom af 12te November 1862 med 60 Dages Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, og Tiltalte Poulsen een Gang, nemlig ifølge Odense Herreds Politiretsdom af 7de Februar f. A. med 3 Dages Fængsel paa Band og Brød, have vedgaaet, hvad der stemmer med vedkommende Politiasistent's Rapport, paany at have gjort sig skyldige i Betleri ved gjentagne Gange at have betlet i Høiby, maa det billiges, at de ved den indankede Dom ere ansæte efter Lov af 3die Martz 1860 — saaledes at dennes § 3 bliver at anvende — Tiltalte Andersen med 90 Dages og Tiltalte Poulsen med 30 Dages Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt, samt in solidum paalagte Sagens Omkostninger, og den indankede Dom vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 123.

Advocat Liebe

contra

Johan Schmidt (Defensor Salicath),

der tiltales for at have undladt at efterkomme et ham af Sundhedscommissiønen for Hvidovre Sogn givet Paalæg.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 17de Novbr. 1863: „Tiltalte, Slagter Schmidt af Valby bør til Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politikasse bøde 5 Rdl. Saa bør han og under en Mulet til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse af 1 Rdl. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, opføre en forsvarlig muret eller steensat og tildækket Skarnkiste til Optagelse af det dyrreste Affald, Tarmstærn m. m. af hans Slagteri. Til Sognefoged Peder Vech betaler han de af denne udlagte 1 Rdl. 70 $\frac{1}{2}$ Sk. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Febr. 1864: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa bør Tiltalte, Slagter Johan Schmidt af Valby og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne From og Meyer, 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes, at det ved samme givne Paalæg angaaende Opførelsen af en Skarnkiste bliver at efterkomme inden en passende Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes, at det omhandlede Paalæg bliver at efterkomme inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms lovlige Forkyndelse. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende hertil fra Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Politiret indankede Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, Slagter Johan Schmidt af Balby, har undladt at efterkomme et ham af Sundhedscommissionen for Hvidovre Sogn den 14de Februar f. A. i Henhold til den 13 § af den for bemeldte Sogn af Justitsministeriet i Henhold til Lov af 12te Januar 1858 under 31te October 1860 stadfæstede Sundhedsvedtægt givet Paalæg om inden 1ste Mai f. A. paa sin Eiendom at indrette en Gjøbningskasse i Overensstemmelse med Forrifterne i bemeldte Paragraph, findes han ved den indankede Dom ifølge Lov af 12te Januar 1858 § 2 jfr. Lov af 29de December 1862 retteligen anseet med en Mulct til Virkets Politikasse, hvis Størrelse findes passende bestemt til 5 Rbl., samt paalagt under en daglig Mulct af 1 Rbl. til Amtsfattigkassen, — saaledes som fornævnte § 13 i Sundhedsvedtægten for Hvidovre Sogn foreskriver — at opføre en forsvartlig muret eller steensat og tilbættet Skarnkiste til Optagelse af det dyriske Affald, Farnskarn m. m. af hans Slagteri, hvorfor bemeldte Dom vil være at stadfæste, saaledes at Tiltalte endvidere tilpligtes at betale Sagens Omkostninger“.

Denne Tidende indeholder alle af Høieskeret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos K. H. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 8de April.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 14de Marts.

Nr. 99.

Advocat Brock
contra

Carl Julius Elmgreen (Defensor Bunken),
der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Novbr. 1863: „Arrestanten Carl Julius Elmgreen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det Høiesteret forelagte nye Forhør ingen Forandring kan bevirke i det ved samme antagne Resultat, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Julius Elmgreen, som er født den 12te Juni 1841 og senest ved nærværende Rets Dom af 23de September s. A. er anset efter § 1 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, ved egen af det isvrigt Dplyste besværede Tilstaaelse er overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns

Politiprotoocol over mistænkelige Personer den 29de Mai d. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhoeb om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg, uden forud at have godgjort lovligt Erhverv og erhobt Tilladelse dertil, idet han den 5te Juni d. A. uden Tilladelse har forladt Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var udlagt, vil han atter være at ansee efter den oven citerede Lovbestemmelse med en Straf, der findes at burde bestemmes til Arbeide i fornævnte Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage“.

Nr. 106.

Advocat Brock

contra

- 1) Niels Christian Andreaesen, 2) dennes Hustru, Ane Petersen,
3) Jens Peter Terkildsen og 4) Peder Christensen
(Defensor Bungen),

der tiltales, Nr. 1, 3 og 4 for ved Vold og Trusler at have afpresset en Mand Penge og Nr. 2 for Meddeeltighed deri.

Fredericia Kjøbstads Eyrarets Dom af 10de Octbr. 1863: „De Tiltalte Niels Christian Andreaesen, Jens Peter Terkildsen, Peder Christensen og Ane Pedersen, Forstnævntes Hustru, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, forstnævnte Tiltalte Niels Christian Andreaesen i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte Jens Peter Terkildsen i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Peder Christensen i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Ane Pedersen, Forstnævntes Hustru, i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte og in solidum betale i Erstatning til Bundtmager Cohu 70 Rdl., og ligeledes in solidum at udrede alle af deres Arrest og Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Prøveprocurator, Branddirecteur Broe, 10 Rdl. og til Defensor, Prøveprocurator, Kammerjunker Lorenz, 8 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 7de Decbr. 1863: „De Tiltalte, Niels Christian Andreaesen og hans Hustru Ane Petersen, Jens Peter Terkildsen og Peder Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, de 2 Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage hver og de 2 Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage hver. Med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 8 Rdl. for den Første og 6 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator

Morville, betale de Tiltalte in solidum 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes for Peder Christensen til 3 Gange 5, for Jens Peter Torkildsen til 4 Gange 5 og for hver af de tvende andre Tiltalte til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Peder Christensen til 3 Gange 5, for Jens Peter Torkildsen til 4 Gange 5 og for hver af de tvende andre Tiltalte til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Niels Christian Andreasen, Jens Peter Torkildsen og Peder Christensen for ved Bold og Erubler at have afpresket en Mand Penge, og Førstnævntes Hustru Ane Pedersen for Meddeeltighed heri.

Ved de Tiltaltes egne Tilståelser, der bestrækes ved Sagens øvrige Oplysninger, er det tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte Niels Christian Andreasen og hans Hustru Ane Pedersen den 24de August d. A. have truffet Aftale om, at Ane Pedersen skulde opfordre Bundtmager Cohn i Fredericia, der efter hendes Forklaring oftere havde tilladt sig Uansændigheder imod hende, naar hun, der syede Raskjetter for ham, indfandt sig hos ham, til at komme hjem til sig samme Dags Aften, da hendes Mand efter hendes Foregivende ikke var hjemme. Da hun derpaa var gaaet hen til Cohn, efter hendes Forklaring væsentlig i den Hensigt, efter den trufne Aftale at faae ham til at komme om Aftenen, og Cohn under hendes Besøg havde sagt, at han vilde komme Kl. 10 om Aftenen, hvorom hun underrettebe sin Mand, anmodede Sidsnævnte, der efter sin Forklaring først havde tænkt at passe Cohn op alene, men derpaa sandt, at det var bedre at have Bidner, de Medtaltalte Jens Peder Torkildsen og Peder Christensen om at assistere ham ved at passe Cohn op, idet han gav dem Udsigt til Andeel i de Penge, som Cohn ved denne Leilighed kunde af-tvinges, og de nævnte 2 Medtaltalte samtykkede ogsaa i at være ham behjælpelig. Kløften henimod 10 samlede de Tiltalte Andreasen, Torkildsen og Christensen i Førstnævntes Kjøkken for at afsente Cohns Komme, og da denne derefter var

kommen og var afflædt gaet i Seng til Tiltalte Ane Pedersen, gav denne et i Forveien aftalt Signal, hvorefter de 3 Medtilltalte styrte ind i Sovestuen, og Andreasen gav sig derpaa til at slaae paa Cohn og udfjældte ham, idet han derhos truede ham med et gammelt, ubrugeligt Gevær, ligesom Tiltalte Terkildsen ogsaa har indrømmet, at have tilføiet Cohn et Slag paa Siden af Hovedet, medens det derimod ikke er godtgjort, at Tiltalte Christensen slog Cohn. De Tiltalte lod derpaa en Vægter hente, som de anmodebe om at arrestere Cohn, og da han undsløg sig herfor, transporterede de ham selv til Raadstuen.

Efter Cohns Forklaring truede Niels Chr. Andreasen ham saavel paa Veien herhen som tidligere med Tugthuset, og sagde, at han skulde 2 Aar i Tugthuset og betale Penge til, hvilket denne Tiltalte vel har negtet at kunne erindre, men hvilken Forklaring dog finder megen Bestyrkelse ved Sagens Oplysninger. Da de vare komne udenfor Raadhuset, blev Cohns Tilbud om at betale 50 Rdl. til Andreasen og 10 Rdl. til hver af de 2 Andre modtaget, og han blev nu ført tilbage til Andreasens Bopæl, hvor han underskrev et Revers, Andreasen tidligere samme Eftermiddag havde affattet med Navn og Sum in blanco, der nu bleve udfyldte, hvorefter Cohn den følgende Dag udbetalte Beløbet, men da de Tiltalte omtalte Sagen i Byen, anmeldte han det Passerede for Politiet.

Efter den under Sagen fremlagte Lægeattest havde Cohn ved den omhandlede Leilighed faaet flere betydelige Slag i Hovedet, Ansigtet og flere Steder af Kroppen, der paa sine Steder havde efterladt Sår, samt et Saar paa Næsen, men efter bemeldte Erklæring vilde disse Ræsoner vel forarsage Smerten i nogen Tid, men ingen Følger efterlade i Fremtiden.

For det anførte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Ane Petersen tidligere 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge en Underretsdom i 1857 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, medens de øvrige Tiltalte ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee med en arbitrair Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød for Andreasen og Ane Petersen i 4 Gange 5 Dage for hver og for Terkildsen og Christensen i 2 Gange 5 Dage for hver“.

Nr. 110.

Justitsraad Bungen

contra

Anders Peter Andersen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Attentat paa Indbrudstyveri.

Meerlose Ludse Herredens Ekstrarets Dom af 16de Novbr. 1863:
„Arrestanten Anders Peter Andersen bør at henføres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Bodil eller Bolette Jørgensdatter bør for Actors videre Tiltale i nærværende Sag fri at være. Arrestanten

udreder derhos alle af Sagen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Christensen, 5 Rdl. og til hver af Defensorerne, Procurator Arboe og Exam. juris Ohlmann, 3 Rdl., dog at Medtaltalte deeltager in solidum for $\frac{1}{3}$ med ham i sammes Udredelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Februar 1864: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Laussen og Procurator Bihne, betaler Arrestanten Anders Peder Andersen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 8 Maanedes.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maanedes. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Meerkløse og Tubse Herreders Exraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Peder Andersen for Tyveri og Attentat paa Indbrudstyveri, og det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han har gjort sig skyldig i Tyveri forbundet med Forsøg paa Indbrud, idet han, som den 31te August 1863 påsereede forbi Gaardmand i Tølløse Ole Nielsens Gaard, med hvis Localiteter han var bekendt, og som paa Grund af sin trængende Forsætning kom paa Tanker om at begaae Tyveri i Karlekammeret sammesteds, har begivet sig hen til Vinduet i bemeldte Kammer, udpillet Stifterne, hvormed Vinduet var fastslaaet, samt afstøjet dette og forsøgt gjennem Abningen at krybe ind i Kammeret, hvilket Forsøg han imidlertid opgav, fordi Vinduet sad for høit over Jorden, hvormod han, der havde foretrukket at gaae ind ad Vinduet istedetfor ad Døren, for lettere at undgaae at blive seet, derpaa gik omkring til Døren for det nævnte Kammer og ind ad denne, der kun var lukket ved en udvendig Haspe; og her i Kammeret satte Arrestanten sig nu i Besiddelse af endeel Klædningsstykker tilhørende 2de af Ejenesekarlene, hvilke Klædningsstykker han bragte til sit Hjem, med Undtagelse af et Par Sløvler, som han hyltede bort. Kosterne ere under Sagen komne tilfælde og vurderede til 7 Rdl. 4 Mk.“

Efter det saaledes Anførte vil Arrestanten, der er født den 11te Mai 1837, og ved nærværende Rets Dom af 14de August 1863 er anset efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med 8 Dages Fængsel, men som ellers ikke tidligere har været tiltalt eller dømt, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 80, sammenholdt med § 12, 1, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, og der heller ikke findes Anledning til at forandre Bestemmelserne om Actionens Omkostninger i 1ste Instans, vil bemeldte Dom, der tillige omfattede Arrestantens Hustru, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, blive at stadfæste, forsaavidt den er paaanfet“.

Tirsdagen den 15de Marts.

Nr. 120.

Advocat Hansen
contra

Andreas Ferdinand Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Januar 1864: „Arrestanten Andreas Ferdinand Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad Nyholm og Seidelin med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Andreas Ferdinand Jensen, der er født den 20de April 1826 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 17de November 1857 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse er overbevist at have den 18de f. M. fraaiaalet Drostekubst Peter Jensen en til 1 Rdl. 3 Mt. vurderet Kjorepidst, vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar“.

Nr. 108.

Advocat Henrichsen

contra

Anders Mortensen og Hustru Maren Davidsdatter

(Defensor Hansen),

der tiltales Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Sunds og Gudme Herreders Etravets Dom af 9de Octbr. 1863: „Arrestanten Anders Mortensen bør hensættes i Fugthuusarbejde i 9 Aar. Tiltalte Maren Davidsdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saavel Arrestanten som Tiltalte have in solidum at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Vilhelm og Defensor, Procurator Hansen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Decbr. 1863: „Tiltalte Maren Davidsdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Anders Mortensen bør straffes med Fugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionsomkostningerne, derunder saavel de Sagførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, 5 Rdl. til hver, som i Salair til Procurator Naasløff og Cancelliraad Nyholm for Overretten, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Mortensen 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende fra Sunds og Gudme Herredsting indankede Justitsfog ved Arrestanten Anders Mortensens Tilstaaelse i Forbindeelse med de øvrige foreliggende Omstændigheder er beviist, at Arrestanten, der er saugt over criminel Lovaler og gjentagne Gange straffet, sidste Gang efter nysnævnte Herredstings Dom af 5te Januar d. A. med 14 Dages Fængsel i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 30 og næstsidste Gang ifølge nærværende Rets Dom af 26de Januar 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, har frastjaalet Skipper Lars Iversen en til 1 Rdl. vurderet Skjorte, der var udlagt til Tørring paa et Gjerde, maa det billiges, at han ved den indankede Dom nu er anset efter de nysciterede Paragraffer, med hvilte § 82 samt Lovens af 29de

December 1850 § 1 blive at sammenholbe, som for 5te Gang begaaet Hæleri med Tugthuusarbeide, samt at det er paalagt ham at udrede Actionsomkostningerne, derunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, der findes passende, men Straffetiden, der er bestemt til 9 Aar, findes efter samtlige Omstændigheder at kunne nedsættes til 8 Aar.

Hvad Tiltalte Maren Davidsdatter angaaer, om hvem der ikke er oplyst Andet, end at hun, efter at Manden for hende havde tilstaaet, at han ikke var kommen til Skjorten paa en ærlig Maade, har, førend han tog den i Brug, paa hans Anmodning spyt paa den i Anledning af, at den var løben op ved det ene Ærme, da findes hun efter Omstændighederne ikke herved at have paabraget sig criminelt Ansvar, og hun, der ved den indaankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, samt tilpligtet in solidum med Arrestanten at betale Actionsomkostningerne, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, saaledes at Omkostningerne alene falde Arrestanten til Last.

Nr. 125.

Advocat Hansen
contra

Carl Christian Jørgensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Febr. 1864: „Arrestanten Carl Christian Jørgensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Baastrup med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Christian Jørgensen, der er født den 3die September 1823 og ved denne Retts Dom af 14de Juni 1862 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende

Litisaælse er overbevist at have den 6te f. M. fraſſjaalet Stomagersvend Rasmussen 2 Mk. 2 Sk., vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 113.

Advocat Brock
contra

Heinrich Ludvig Martin Melcher (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Octbr. 1863: „Arrestanten, Stomagersvend Heinrich Ludvig Martin Melcher, bør at henføres i Forbedringshuset i 1 Aar og udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaæ, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Nye, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Januar 1864: „Arrestanten, Stomagersvend Heinrich Ludvig Martin Melcher, bør for Actors Tiltale i denne Sag. fri at være. I Henſeende til Actionens Omkostninger bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ibsen og Berggreen for Overretten betaler Arrestanten 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende, imod Arrestanten Stomagersvend Heinrich Ludvig Martin Melcher for bedrageligt Forhold anlagte og fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten, for ved det urigtige Forgivende, at han inden kort Tid vilde erholde udbetalt af Kjøbmand Knauer i Altona en Arv paa 524,000 Rdl., at have forledet forskjellige Personer til at laane ham Penge eller give ham Credit, ved Underrettens Dom i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 41, dømt til at henføres til Arbejde i Forbedringshuset i eet Aar, samt

til at udrede de med hans Arrest og Sagen forbundne Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Hartnack, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Rye, 4 Rdl.

Vel maa det nu ansees oplyst, at Arrestantens Beretninger og Anbringender om den ommeldte Arv have bevæget forskjellige Personer til i Tilid til Beretningernes Rigtighed at forstrække Arrestanten med Penge og til at indlade sig i Contractsforhold med ham, men ligesom der end ikke er tilstrækkelig Føie til at statuere, at Arrestanten ikke selv troer sig arveberettiget, saaledes foreligger der ikke saadanne Data, at det derefter kan antages, at han har tilfigtet svigagtigen at unddrage sig de af ham indgaaede Forpligtelser. Da der ei heller er oplyst Noget, som her i Sagen kan paabrage ham criminelt Ansvar, vil Arrestanten være at frifinde for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Omkostningerne“.

Tirsdagen den 22de Martz.

Nr. 23. Kongsbonde **J. Bærensen** (Advocat Heinrichsen, efter Ordre)
contra

Districtslæge **C. A. Petersen** (Advocat Liebe, efter Ordre),
angaaende Citantens Paastand om at erholde udleveret af Indstævnte nogle Lam eller deres Værdi m. m.

Færøernes Sorenstriveries Dom af 1ste Februar 1859: „Indstævnte, forhenværende Landchirurg Petersen heri Thorshavn, bør for Citantens, Kongsbonde Johannes Bærensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Octbr. 1861: „Underretskdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Høiesterets Dom.

Da Citantens Paastand gaaer ud paa, at Indstævnte, foruden at betale de i den indankede Dom nævnte 20 Rdl. for den paa Gaarden Høigaard sidst tilfattede Vngel, bestaaende af 40 Lam, endvidere tilpligtes enten at udlevere 99 Stykker gode Lam eller at betale disses fulde Værdi, hvorved der efter hans Procedure skulde hensees til Værdien i September Maaned, kan det ikke antages, at Sagen, saaledes som Indstævnte har forment, ikke har en for Høiesteret appellabel Gjenstand, og Indstævntes principale Paastand om Sagens eller Høiesteretsstævningens Afviisning kan derfor ikke tages til Følge.

Forfaauidt Citanten i Henſeende til Sagens Realitet har henviift til forffjellige i forrige Aarhundrede afholdte geiftlige Skifter, ved hvilke der ikke ſkulde være forholdt overeensſtemmende med den af Indſtævnte paaberaabte, i Dommen omhandlede Sædvane betræffende Rettigheden til Lammene af en Faarebefætning, bemærkes, at de fremkomne Dphſninger maae anſees utilſtrækkelige til at viſe, at berørte Sædvane ſkulde være fravegen i noget af diſſe Tilfælde. I Genhold hertil og idet Høiefteret iøvrigt i det Væſentlige billiger de Grunde, hvorpaa det i Dommen antagne Reſultat er ſtøttet, hvorved endnu kun bemærkes, at de paagjældende Dele af det i ſamme omtalte Udkaſt med tilhørende Motiver til en Anordning om Haugebrug paa Færøerne ere forelagte Høiefteret og ſtemme med Indſtævntes Angivelse af Indholdet, vil Dommen være at ſtadſætte.

Proceſſens Omkoſtninger for Høiefteret ville efter Omſtændighederne være at ophæve, og bliver det Indſtævntes befalede Sagsfører, Advocat Liebe, tilkommende Salair, der beſtemmes til 60 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. ſamt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at ſtande. Proceſſens Omkoſtninger for Høiefteret ophæves. Til Juſtitiſkaſſen betaler Citanten 1 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiefteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den inbantebe Doms Præmiſer lyde ſaaledes: „Under nærværende Sag paaanfer Citanten, Kongsbonde Johannes Værenghen af Kollejford efter meddeelt fri Proces og Oppreisningsbevilling en ved Færøernes Maanedſting den 1ſte Februar 1859 affagt Dom, hvorved Indſtævnte, forhenværende Landchirurg C. A. Petersen, der af Citanten var ſagsøgt til at levere denne 99 Stykker gode Lam eller diſſes fulde Værdi eller og ſaa ſtor en Anpart heraf, ſom Retten maatte beſtemme, ſamt til at betale 20 Rdl. for den paa Gaarden Høigaard i Kollejford ſiſt tilſatte Yngel, beſtaaende af 40 Stykker Lam, ſaa-velſom Sagens Omkoſtninger ſtadbeſtøft, er friſunden for Citantens Tiltale, og gaar bennes Paaſtand her for Retten ud paa, at Indſtævnte tilpligtes at betale Citanten — foruden Sagens Omkoſtninger ved Underretten — 20 Rdl., og at udlevere Citanten 99 Stykker gode Lam eller betale deres fulde Værdi efter Rettens eller uvillige Mænds Etjøn, ſamt at udrede Appellsagens Omkoſtninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans beſtſiktede Sagsfører, Procurator Jbsen, hvorimod Indſtævnte principaliter har paaſtaaet Underretsdommen ſtadbeſtøft, og ſig tillagt Sagens Omkoſtninger ſtadbeſtøft, in sub-

sidium, at den kun forandres derhen, at Indstævnte tilpligtes at tilføre Lammene Bærbi, som den var den 8de Juni 1857, og det efter uwillige Mænds Etjøn.

Citantens Paastand er støttet paa, at der, da den det Offentlige tilhørende Kongsgaard Høigaard efter den hidtilværende Fæsters Jens Nicolai Andersens Død overleveredes Indstævnte til Brug som Embedsgaard, udoer Gaardens Indstøb 0: den Faarebesætning, som hører til Gaarden og skal tilføres af den fratrædende Fæster eller hans Bo, fandtes og blev overleveret Indstævnte, foruden et Antal af 49 saakaldte Overløbsfaar, som Indstævnte har erstatiet Citanten som Arving efter den afdøde Fæster efter den i disse Forhold sædvanlige Priis af 3 Mk. pr. Stykke, endvidere et Antal af 139 Lam, som ikke ere blevne ham erstattede.

Da nu disse Lam samtlige ere fødte inden den forrige Fæsters Dødsdag, den 8de Juni 1857, og denne efter Citantens Formening saaledes er bleven Eier af Lammene, og som saadan vilde have været berettiget til paa enhver Maade at disponere over dem, har Citanten antaget, at de maa være gaaede over paa ham som den afdøde Fæsters Arving, og har han til Støtte herfor endvidere paaberaabt, at han har betalt Afgifter til det Offentlige — Uldtiende — af dem. Da nu Indstævnte har slagtet de 99 af disse Lam og tilsat de øvrige 40 til Yngel paa Gaarden, maa han efter Citantens Formening være pligtig at give ham Erstatning derfor, for de sidstævnte 40 Lams Vedkommende navnlig efter samme Norm, der er fulgt med Hensyn til Overløbsfaarene 0: 3 Mk. pr. Stk.

Indstævnte har imidlertid herimod gjort gjældende, at det formeentlig følger af Forholdets Natur, at Lammene maae følge Moderfaarene saalænge, indtil de kunne undvære Moderens Mælk, hvilket hverken var Tilfældet den 8de Juni, da Fæsteren døde, eller den 13de Juli, da Gaarden blev overleveret Indstævnte, og at de derfor ogsaa i Retshforhold maa medfølge Moderfaarene uden nogen særlig Godtgjørelse, at det ialtsald er en herskende Sædvane paa Færøerne, at Lammene indtil Slaget følge Moderfaarene og ved Fæsteforbringere ikke særlig erstattes, at Indstævnte, hvis Lammene tilfom Citanten, havde været berettiget til at forbre dem strax borttagne af Gaarden, og at han ved at beholde dem ikke blot har ydet dem Græsning og Moderælk, men ogsaa anvendt Beføstninger paa dem, idet han har maattet antage en Opslibber, som han har lønnet med en Trebiedeel af Slaget, og har erlagt Afgift deraf til Færø Hospital, hvorhos han endelig, dog først for Overretten, har anført, at Citanten ved uden Indvending og Reservation at lade Lammene følge Gaarden, maa antages at have opgivet sit Krav paa dem.

Shvovæl der nu ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at det skulde være en nødvendig Følge af Forholdets Natur, at Lammene, saalænge de ikke kunne undvære Mælken, maae følge Moderfaarene, idet det tværtimod efter almindelig gjældende Ret maa have Formodningen for sig, at Lammene strax ved Fødselen ere blevne særlige Eiendomsgjensstande og erhvervede for den, der paa Fødselens Tid var berettiget til at nyde Frugterne af Faarehjorden, skjønnes det dog ikke rettere, end at der fra Indstævntes Side er ført et efter Omstændighederne til-

stræffeligt Beviis for Existentien af den af ham paaberaabte modstridende Sædvane, hvorefter det paa Færserne følges som Regel, at Lammene i Lidsrummet fra deres Fødsel i Forommeren og indtil den sædvanlige Slagtetid om Efteraaret — paa hvilket sidstnævnte Lidspunkt det bestemmes, om de skulle slagtes eller tillægges — ikke betragtes som særskilte Eiendomsgegenstande, men ubetinget følge Mødrene, saa at navnlig, naar nogen fratrædende Bruger i det nævnte Lidsrum leverer et Indløbsfaar til sin Eftermand eller af denne modtager Betaling for et Overløbsfaar, Lammene isaafald følge med uden særskilt Betaling. At en saadan Praxis finder Sted skal, efter hvad af Indløbte uimodfagt for Underretten er aefsereret, være ubtalt baade af de juridiske Embedsmænd og af de Mænd, som fra alle Derne vare tilfaldte til med disse at drøfte den nye paatænkte Anordning om Haugebrug paa Færserne, hvorom han har henviist til et trykt Udkaft til Motiver til denne Anordning. Ligesom en saadan Udtalelse fra Mænd, hvem et saadant Hverv var betroet, og som efter deres Stilling have havt særdeles Leilighed til at iagttage Forholdene, allerede i og for sig maa tillægges en ikke ringe Vægt, saaledes vinder denne Udtalelse endmere i Betydning efter hvad der nemlig er oplyst om, at der i flere Tilfælde i Birkeligheden er forholdt paa den angivne Maade. Det er saaledes godtgjort, at der ved tvende Landfogders Afgang, der fandt Sted respective i Aarene 1829 og 1852 og indenfor de ovenangivne Lidsgrændser, ikke er bleven beregnet de afgaaede Embedsmænd eller deres Boer Andet til Indtægt af den med Embedskaarben overleverede Besætning end selve Overløbsfaarene 3: de udenfor Indløbten værende Faar, medens derimod Eftermanden oppebar alt det af Gaarden i samme Efteraar faldne Slagte. Ligeledes er det oplyst, at under lignende Forhold den samme Fremgangsmaade er fulgt ved en Annergaards Aflevering i Aaret 1851 til vedkommende Sognepræst, efterat den derpaa boende Præstenke ved Døden var afgaaet. Forsaavidt Citanten derhos har paaberaabt sig, at Vidnesbyrd om en modsat Praxis blandt Andet skulde indeholdes i en Skrivelse fra en tidligere Sorenstriver af 24/25 August 1849, af hvilken en Extract er fremlagt under Sagen, og hvori denne Embedsmænd, skjøndt han var forflyttet inden Slagtetidens Indtræden, dog gjør Fordring paa den halve Deel af Slaget, fordi der — saaledes som det hedder i Skrivelsen — ikke vilde komme nogen Sorenstriver op til Landet før efter Slagtetiden, da maa hertil bemærkes, at denne Udtalelse snarere skjønes at indeholde en Beskrivelse af Reglen end det Modsatte, idet det nemlig ved samme indirecte erkjendes, at saafremt den tiltrædende Embedsmænd var ankommen til Landet forinden Slagtetiden, vilde den fratrædende ikke have havt saadant Krav. Endelig sees det ei heller, at en af Citanten fremlagt Opgjørelse mellem en i Aaret 1857 afgaaet Sorenstriver og hennes Eftermand, vedkommende den Embedet tilfaldte Gaard, indeholder noget Datum i Citantens Favør, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke af Opgjørelsen med nogen Tydelighed fremgaaer, hvilke Regler der overhovedet ere fulgte ved den seldfundne Afregning, men at det ialtselv ikke er uantageligt, at Opgjørelsen, der er dateret den 31te August, har lagt Forholdene til Grund saaledes som de vilde stille sig ved den fort efter

indtrædende Slagtetid, under hvilken Forudsætning den i ingen Henseende vilde komme i Strid med den paaberaabte Sædvane. At der i en langt tidligere Periode, navnlig i Slutningen af det foregaaende Aarhundrede, kan være forholdt paa en modsat Maade ved geistlige Skifter, hvorpaa af Citanten dog kun findes at være anført eet tydeligt Exempel, findes sluttelig ei heller at kunne svække det Beviis for Sædvanens Eksistens, som ellers ved de ovenfor anførte Data skjønnes at være tilveiebragt.

Efter det saaledes Anførte, og da hiin Sædvane efter Omstændighederne, og navnlig den stedfundne Procedure, maa respecteres, vil Underrettsdommen, hvorved Indstævnte er tillagt Frisindelse, i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for begge Retter findes derhos efter Omstændighederne at burde ophæves, og er det en Selvsølge, at der ikke kan tilkjendes Citantens befalede Sagsfører, Procurator Ibsen, hvis Sagsførelse har været forsvarlig, noget Salair.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten rigtig forbrugt“.

Onsdagen den 23de Martz.

Nr. 126.

Aadvocat Hindenburg
contra

Ferdinand Bode (Defensor Bunken),

der tiltales for Bedrageri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Februar 1864: „Arrestanten Ferdinand Bode og Tiltalte Caroline Marie Pihl, Sørensens Enke, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshushandsarbejde i 2 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt Arrestanten betale 5 Rdl. i Erstatning til Arbeidsmand Niels Mogensen. Alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacobsen og From, med 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes at Tiltalte in solidum med ham tilsvares samme for sit Vedkommende og derunder Halvdelen af de ommeldte Salairer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Ferdinand Bodes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiestetret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den iudaukede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Ferdinand Bode, der er født den 1ste Juli 1821 og senest ved Amager Birts Extrarets Dom af 23de Juli f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, som for 2den Gang begaaet Hæleri samt for Betleri med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, og Tiltalte Caroline Marie Bihl, Sørensens Enke, under nærværende mod Førstnævnte for Bedrageri og Løsgængereri og Sidstnævnte for Meddeelagtighed i Bedrageri anlagte Sag ved deres egne med det isvrigt Dplyste stemmende Tiltalaaelser ere overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Lovovertrædelser, Arrestanten ved at have den 29de November f. A. fravendt Arbeidsmand Niels Mogensen 5 Rdl., idet han, der af Mogensen var bleven jendt til dennes Bøne, for at hente nogle Smaapenge, lod sig af Sidstnævnte i den Hensigt at tilvende sig den, foruden 3 Rdl. i Hiirtillinger, udlevere en Femrigsdalersfeddel under det urigtige Foregivende, at Mogensen behøvede flere Penge, hvilken Femdalersfeddel han der efter beholdt og gav til Tiltalte, samt ved at have mod et ham til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 22de October f. A. under sædvanlig Straffetrubsel givet Tilhold unddraget sig Fattigvæsenets Forsorg, idet han, som den 23de November næstefter dimitteredes fra Frelserens Arbeidshuus, hvor han af Fattigvæsenet havde været anbragt, undlod at efterkomme det ham samtidigt med Dimissionen givne Paalæg om at begive sig til Ladegaarden, saa vil Arrestanten, hvis ovennævnte bedragelige Forhold vil blive at hense under ovennævnte Forordnings § 41, nu blive at dømmes i Medfør af samme Forordnings § 79 og § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Straf efter § 22, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, Arrestanten endvidere har forskyldt efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængereri og Betleri § 1“.

Nr. 111.

Advocat Hansen
contra

Carl Zandke eller **Johan Jürgen Heinrich Zandke**, ogsaa kaldet **Carl Lydfjer**, og dennes Hustru **Marie Christensdatter** (Defensor Bungen), der tiltales for Hæleri og Sidstnævnte tillige for Tyveri.

Kjøer Herreds Extrarets Dom af 16de Octbr. 1863: „De Tiltalte Carl Zandke eller Johan Jürgen Heinrich Zandke, ogsaa kaldet Carl Lydfjer, dennes Hustru Marie Christensdatter og Wilhelm Roth bør

hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Christensdatter i 4 Gange 5 Dage og Noth i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør Noth betale i Erstatning til Forpagter Wiese af Nielsminde 1 Rdl. 1 Mk. og Zancke til Samme en Erstatning af 5 Mk., og bør endelig sauntlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af Underfogelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Proveprocurator Larsen, 5 Rdl. og Defensor, Procurator Høegh, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at fuldbyrde under Udsærd efter Loven⁴.

Biborg Landsoverrets Dom af 28de Decbr. 1863: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Carl Zancke eller Johan Jürgen Heinrich Zancke, ogsaa kaldet Carl Lybsker, bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Saa betale og de Tiltalte Carl Zancke og Marie Christensdatter, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger ved Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven⁴.

Høiesterets Dom.

Da Actionsordren for Tiltalte Zanckes Bedkommende ikkun omfatter Hæleri, vil han ikke, som ved den indankede Dom antaget, kunne dømmes efter § 21 i Forordningen af 11te April 1840, hvorefter han, der ifølge det i Dommen Anførte maa anses at have gjort sig skyldig i den ovennævnte Forbrydelse, alene vil være at domme efter bemeldte Forordnings § 22, men Straffen findes dog, ligesom ved Dommen fastsat, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Som Folge heraf, og idet Dommen iøvrigt i Henhold til de i samme anførte Grunde billiges, bliver den at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 4.

Den 15de April.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 23de Marts.

Nr. 111.

Advocat Hansen

contra

Carl Zancke eller Johan Jürgen Heinrich Zancke, ogsaa kaldet Carl Lydsfer, og dennes Hustru Marie Christensdatter (see forrige Nr.)

I den indanteede Doms Præmissær hebdet det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtaltalt, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Carl Zancke eller Johan Jürgen Heinrich Zancke, ogsaa kaldet Carl Lydsfer, for Hæleri, og hans Hustru Marie Christensdatter for Tyveri og Hæleri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat den i 1ste Instants medtaltalte Wilhelm Roth, der tjente hos Forpagter Wiese paa Nielsminde og skulde kaste Sæden paa Loftet og der-efter tage lidt ned af samme til Svinene, havde tilbudt Tiltalte Zancke Byg, som han sagde, han kunde tage fra Wieses Loft, indfanbt Zancke sig en Aften, som det maa antages i Mai 1861, efter Aftale med ham paa Nielsminde, hvor Roth derpaa ved Havgjærbet leverede ham en Wiese tilhørende Sæk med omtrent 2 Skpr. Byg, som Roth maa antages at have taget paa Loftet, og som Zancke derpaa hjembragte, hvorhos de Tiltalte beholdt Sækken, hvilken Tiltalte Marie Christensdatter siden brugte til at lappe et Skjort med. Det ommeldte Byg — som Zancke skulde betale Roth med 1 Rdl., men for hvilket denne dog kun fik $\frac{1}{2}$ Pund Tobak — er tilligemed Sækken vurderet til 2 Rdl., hvilket Beløb Forpagter Wiese har paastaet sig erstattet.

Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte Marie Christensdatter, efterat de Tiltalte i Mai Maaned d. N. vare flyttede ind til Indsibber Hans Wilhelm Jensen i Vestbjerg, hvor de havde Natteleie i en denne tilhørende Seng, har tilegnet sig en Jensens Stebsøn, Niels Peter Andersen tilhørende,

til 1 Rbl. vurderet Skjorte, som hun opgiver at have fundet i Sengen i Sengen, medens derimod H. W. Jenseus Kone, hvem Skjorten var leveret til Badst, antager, at den ikke kan have været henlagt i Sengen, men at den derimod maa være tagen fra Loftet, hvorefter Tilstalte Jandke, hvem hun sagde, at hun paa den af hende opgivne Maade havde tilvendt sig den, brugte den og senere, for at gjøre den ukjendelig, forandrede noget ved den. Den ommeldte Skjorte er bragt tilseende under Sagen og maa antages at være udleveret til Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa Erstatning for dens Forringelse.

Endelig har Tilstalte Marie Christensdatter vedgaaet, at da den ligeledes i Jenseus Huus boende Indsidder Morten Christensens Kone, Dorthé Marie Andersdatter, en Dag efter Pjintse d. N. havde undsladt at sætte den indvænte Krog for Døren fra Raben til hendes Kammer, begav Tilstalte sig ind i bemeldte Kammer og tilvendte sig der en til 2 Mk. vurderet Skjorte, der laa paa noget Halm, og hvoraf hun derpaa lod sye en Særf til sin Datter, samt noget Ulvgarn og Tvisgarn, af Værdi 2 Mk., der laae i en uafsaet Vordstufte, og hvoraf hun brugte noget til et Par Strømper; omtrent ved samme Tid tilvendte hun sig derhos en Dorthé Marie Andersdatter tilhørende, til 5 Mk. vurderet Særf, der laa paa Sengen i det ommeldte Kammer, ligesom hun ogsaa en Dag, da Dorthé M. Andersdatter viste hende og en anden Kone nogle Silkebaand, tilvendte sig bemeldte Baand, der ere vurderede til 4 Sk. De ommeldte Gjenstande ere for Størstedelen bragte tilseende og udleverede til Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte har Tilstalte Jandke, der er født i Mecklenburg, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været under Tilstalte heri Landet, gjort sig skyldig deels, forsaavidt angaaer det omhandlede Byg, i Medvirking til Tyveri, deels, forsaavidt angaaer den ommeldte N. P. Andersen fravendte Skjorte, i Hæleri, og han vil derfor for sit Forhold i de anførte Henseender være at ansæe efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 21 og 22, og findes hans Straf, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, at maatte fastsættes til saabant Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Ligeledes har Tilstalte Marie Christensdatter efter det Anførte gjort sig skyldig i Tyveri og Hæleri, og denne Tilstalte, der ifølge Kjøer Herreds Extrarets Dom af 10de Juli 1856 har for Attentat paa Forfalskning af sin Skudsmaalsbog og Maculering af samme været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Led, jfr. §§ 64, 66 og 80 samt Lov af 10de Mai 1854 § 63 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, vil derfor for det hende nu overførte Forhold være at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 22 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger for de Tilstaltes Vedkommende det findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor med den anførte Forandring i Strafretiden for Tilstalte Carl Jandke, forsaavidt den er paaantet, være at stadfæste“.

Torsdagen den 31te Marts.

Nr. 77. Godseier og Consul **A. Sage** (Advocat Brock)
contra

Commerceraad **J. W. Heymann** og **Skiftecommisfarierne** i Kammer-
raad, Proprietair Synnestveds Fallitbo (Advocat Hansen),
betræffende Citantens Paastand paa forlods Udlæg af Boet for Rente
af Bankhæftelsen i Nivaagaard m. m.

Skiftecommisfariernes Decision af 18de September 1863: „For Rente af Bankhæftelsen i Nivaagaard, stor 592 Rdl. 48 St., 6½ pSt. p. a. fra 1ste April 1857 indtil Boet meddeler Kjøberen af bemeldte Gaard Skjode, bør gives Commerceraad Heymann forlods Udlæg af Boet. For Rente af samme Obligation fra den 11te Juni 1855 til 1ste April 1857, saavel som for Rente 1 pSt. p. a. af den inden Anmeldelsen den 17de August 1858 forfaldne Deel af det ham ved denne Decision tillagte Rentebeløb fra sidstnævnte Dag at regne til Betaling skeer, bør gives ham Udlæg blandt Haandskriftscreditorerne. Forøvrigt bør Boet for hans Tiltale fri at være.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den i den indankede Decision givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes blot, at der ikke ved nogen senere Overdragelse af den Ret, som var hjemlet ved den omhandlede af Kammerherre von Qualen udstedte og til ham cederede Bankhæftelsesobligation, er forbeholdt Cessionarius nogen Ret til Opsigelse eller anden lignende Rettighed, hvorved den Banken oprindelig tilkommande Fordring væsentlig kunde ansees forandret.

Efter den omhandlede Forpligtelses Oprindelse og hele øvrige eiendommelige Character, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at den, som i Decisionen nærmere udviklet, ikke kan betragtes som en saadan personlig Gjældsforpligtelse, som maa ansees tilfattet i Lovens 5—14—4, men egentlig kun som en Eiendomsbyrde, maa Høiesteret ogsaa billige, at den nyknævnte Lovbestemmelse i nærværende Tilfælde er anseet uanvendelig. I Henhold hertil og da der efter Sagens Stilling og Proceduren for Høiesteret ikke er Spørgsmaal om Forandring i Decisionens nærmere Bestemmelser angaaende Renteberegningen m. v., bliver den at stadfæste.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Skiftecommisfariernes Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

I den indankede Decisions Præmisser hedder det: „Under nærværende Dispute paastaar Commerceraad J. W. Heymann forlobs Betaling af Renterne af Bankhæstelsen for Boets forhenværende Eiendom „Nivaagaard“, stor 592 Rdl. 3 Ml., à 6½ pCt. p. a. fra 1ste October 1830 til 1ste October 1858, og at kjendes berettiget til herefter hver 1ste April og 1ste October fremdeles at oppebære Renten, samt at der tillægges ham Strafrenter 1 pCt. p. a. af Beløbet fra 17de August 1858 til Betaling af de paastaede Renter skeer.

Herimod protestere saavel Fallenten som Godseier A. Hage, den Sidste baade i Egenkab af Panthaver i Nivaagaard og som Kjøber af denne Eiendom, idet de principaliter paastaae sig og Boet fritagne for at udrede Noget til Commerceraad J. W. Heymann; subsidiairt at denne ifkun tillægges forlobs Udlæg for 6½ pCt. Rente af Bankhæstelsesobligationen fra 1ste April 1857 indtil Betaling skeer, og at Bankhæstelsesrenten fra 11te Juni 1855 og Strafrenten kun behandles som Haandskriftskrav, men at der ellers ikke tillægges Commerceraad J. W. Heymann Noget; og ganske in subsidium at der tillægges Commerceraad J. W. Heymann forlobs Udlæg for 6½ pCt. Renter af Bankhæstelsen fra 1ste October 1838 til Betaling skeer, og at Strafrenten betragtes som Haandskriftskrav, men at der isøvrigt ikke tillægges ham Noget herudover.

Fallentens og Godseier Hages principale Paastand grundes paa, at Bankhæstelsesobligationen quæstionis maa være præscriberet i Medsær af Lovens 5—14—4, saavel forsaavidt angaaer Capital, som med Hensyn til Rente.

Det er givet under Disputen, at Kammerherre v. Dvalens, som daværende Eier af Nivaagaard, har indfriet den denne Eiendom paahvilende ¼s Bankhæstelse, stor 592 Rdl. 48 St., og erholdt den af ham til Banken den 10de Mai 1822 udstedte Hæstelsesobligation cederet den 30te s. M., at Gaarden ved hans Død blev solgt ved Auction i Maret 1830, siden hvilken Tid der, efter hvad saavel Fallenten som Godseier Hage paastaae, som efter hvad Commerceraad Heymanns Paastand forudsjætter, ingenfinde er svaret Rente af Bankhæstelsen, hvorvel det saavel ved Conditionerne, hvorefter v. Dvalens Bo solgte Eiendommen, som i senere denne vedkommende Overdragelsesdocumenter er angivet, at Bankhæstelsen paahvilede Eiendommen, og fra hvilken Tid hver ny Eier skulde overtage den; det er saaledes i Fallentens Kjøbecontract af 20de Juni 1855 stipuleret, at han skulde overtage og forrente den fra 11te s. M.

Den 14de Februar 1856 solgte Kammerherre v. Dvalens Enke til E. M. Tachau alle de Rettigheder, som vare forbundne med ovennævnte cederede Bankhæstelsesobligation, som da angaves at være tabt; Tachau transporterede derefter sin Ret til den til Ihændehaveren, og i Henhold til denne Transport gjør Commerceraad Heymann, der har erhvervet Dom, hvorved den ovennævnte

af Kammerherre v. Ovaen til Banken udstedte Obligation er bleven mortificeret, Paastrand paa Rente af Obligationen fra 1ste October 1830 til 1ste October 1858.

Forslaavidt han tillige har paaستاet sig kjenbt berettiget til herefter hver 1ste April og 1ste October fremdeles at oppebære Renten, bemærkes, at Skiftecommisfairerne i Voet ikke kunne decidere noget om, hvad der af Eiendommen skal udredes i Fremtiden, men det Spørgsmaal, de have at decidere, maa indskrænkes til hvad der kan fordras udredet af Voet eller af Eiendommen, saalænge indtil Skjøde paa denne til Gudsseier Hage er udsærdiget, hvad endnu ikke er skeet.

Hovebspørgsmaalet i nærværende Sag dreier sig om, hvorvidt det kan statueres, at cederede Bankhæftelsesobligationer ere Præscription undergibne efter L. 5—14—4.

Dette findes at maatte besvares benægtende.

I saa Henseende bemærkes, at Bankhæftelsen i sin Tid ved Lov er bleven paalagt de hæftelsespligtige Eiendomme som en Eiendomsbyrde, og at der selvfølgelig ikke kunde blive Spørgsmaal om Præscription, saalænge Banken eiede Hæftelsen alene i Medfør af Loven, men at Fundats af 5te Januar 1813 § 11 bestemmer, at Banken kan modtage formelig Panteobligation med særdeles Hensyn til, at naar Eiendomsbesidderen indfrier Hæftelsen, bør Banken ikke blot qvittere, men naar han fordrer det, formelig cedere Obligationen, saaledes at han selv, eller hvem han lovligen transporterer den til, bliver i Besiddelse af den med samme reelle Rettigheder, hvormed Banken førend Indfrielsen eiede den. Efter denne Bestemmelse jfr. Detroi af 4de Juli 1818 § 8 er Hensigten med den cederede Bankhæftelsesobligation ikke, saaledes som med Gjældsbreve i Almindelighed, at constatere, at en bestemt Gjældsforpligtelse paahviler Udstederen — en saadan Erkjendelse vilde være overflødig efter den Bestemmelse, der findes i Begyndelsen af den citerede Paragraph af Fundatsen af 1813, hvorefter Hæftelserne til Banken skulle tinglæses — men Obligationen udstedes og cederes for at tjene hver den, til hvem den lovlig er transporteret, til Legitimation for, at det nu er ham, hvem den Banken i sin Tid ved Lov tillagte Rettighed med Hensyn til den paagjældende Eiendom tilkommer.

Denne Rettighed bestaaer i, at der til Fordeel for Obligationseieren paahviler Eiendommen, uden Hensyn til hvem der er sammes Eier, en Byrde. Udstederen af Bankhæftelsesobligationen erkjender sig ikke i anden Egenkab end som Eier af den hæftelsespligtige Eiendom at være noget skyldig til Banken. Den i Gjenpart foreliggende Obligation lyder saaledes paa, at Nivaagaard eller sammes Eiere, forsaavidt denne Eiendom angaaer, skylder Banken 592 Rdl. 48 Sk., hvilken Sum, saalænge den henstaaer uindsfriet eller i bemeldte Gaard er prioriteret, skal forrentes med 6½ pCt. aarlig; den egentlige Debitor efter Obligationen er saaledes Eiendommen; ny Obligationsudstedelse ved hver Forandring af Eier er derfor overflødig, og maa hver ny Eier for sin Besiddelsestid være pligtig til at udrede Renten, uden Hensyn til om han ligeoverfor Obligationens Eier har vedkjendt sig en Forpligtelse dertil eller ikke.

Da nu Documenter, der kun constatere, at en Eiendom, uden Hensyn til hvem der eier den, er behæftet med en Byrde, og til hvis Fordeel denne Byrde skal paahvile Eiendommen, ikke findes at kunne henføres under Begrebet „Gjældsbreve“ i Lovens 5—14—4, vil Eiendomsbehæftelsen ikke kunne være præsciberet efter dette Lovsted, fordi Præstationen ikke har været svaret i over 20 Aar. En saadan Formodning, som den der maa være for at Documenter angaaende personlige Gjældsforpligtelser, der ikke ere fornæbte i en lang Aarrække paa nogen af de i Lovstedet nævnte Maader, ikke længere have nogen Værdighed, er ikke i lige Grad tilfælde, naar Spørgsmaalet er om ældre Documenter, hvorved Eiendommens Behæftelse med Byrder anerkjendes, navnlig om Bankhæftelsesobligationer; tvertimod maatte Enhver, der erhvervede Eiendommen og af Paantebogen erfarede, at en saadan Behæftelse var tingløst, efter Obligationens egen Indhold have Anledning til at antage, at den endnu paahvilede Eiendommen, saalænge den stod uudslettet.

Hvorvel nu saaledes den af Commerceraad Heymann i Boet anmeldte Obligation ikke ansees præsciberet, følger det dog af Placat af 4de August 1835, at han ikke for de Renter, der ere ældre end fra 1ste April 1857, vil kunne have nogen Prioritet i Nivaagaard, og af den Omstændighed, at Fallenten ikke har kjøbt Gaarden før i 1855, at Boet ikke kan være pligtig til at anerkjende Commerceraad Heymanns Forbring paa Renter fra en tidligere Tid end den i Fallentens subsidiaire Paastrand nævnte eller den 11te Juni 1855, som det vedkommende; efter dette Udsald er der ingen Anledning til her at afgjøre Noget om, hvorvidt de Renter, der vare forsalbne mere end 20 Aar før Commerceraad Heymann anmeldte sin Forbring, ubetinget maa være præsciberede. For de Renter af Obligationen, der løbe fra 11te Juni 1855, forsaavidt de ikke efter det Ovennævnte ere prioriterede i Nivaagaard, saavel som for den paaftaaede Strafrente, der maa tilkjendes Commerceraad Heymann, maa han concurrere blandt Haandskriftscreditorerne“.

Nr. 117.

Statsraad Salicath

contra

Karen Larsdatter (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri, Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Arz og Skippinge Herredets Extrarets Dom af 1ste Decbr. 1863: „Arrestantinden Karen Larsdatter af Kallundborg Arrest vil være at behandle overensstemmende med Indholdet af den allerhøieste Resolution af 6te October 1862, hvorhos hun vil have at betale i Erstatning til Huusmand Peder Jensen's Hustru, Ane Sophie Jensen datter af Mangle Mølle, 1 Rdl. Saa bør hun ogsaa betale samtlige af Actionen og hendes Arrest lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Knudsen, 8 Rdl. og til Defensorerne, Procurator

Nisfen af Kallundborg 5 Rdl. og Procurator Flor af Sorø 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1864: „Arrestantinden Karen Larsdatter bør behandles efter den kongelige Resolution af 2den October 1862. Iøvrigt bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Alberti og Berggreen for Overretten betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Atz og Skippinge Herredørets i nærværende Sag under 1ste December f. A. affagte Dom, med hvilken Domsældte, Arrestantinden Karen Larsdatter, har erklæret sig utilfreds, er af Underdommeren under Paaberaabelse af Forordningen af 16de December 1840 § 1 indanket her til Retten, uden at det findes tilkjendegivet, at ogsaa Øvrigheden i Sagens særdeles Omstændigheder finder Anledning til at ønske Sagen indanket. Efter den saaledes påfærdede Indbudsling foreligger den Arrestantinden påsigtede Tyvsforbrydelse, hvorfor hun ikke er bleven domsfældt i 1ste Instants, ikke til Overrettens Påkjendelse. Da nu Arrestantinden ved den indankede Dom retteligen er anset overbedviist om at have gjort sig skyldig i Løsgængereri og Betleri og ligeledes i bebrøgetligt Forhold ved under sin Omvænt i Sjælland hos forskjellige Beboere at have staaet sig Rævningsstykker og bestige tillaans med det Forsæt ikke at levere disse Ting, som hun tilegnede sig, tilbage, vil hun være at behandle efter den kongelige Resolution af 2den October 1862, hvorved hun, der ved Høiesterets Dom af 15de Juni 1852 for 5te Gang begaaet Tyveri var anset med Lugthuusarbejde paa Livstid, skjænkedes Friheden paa det Billaar, at hun paany og uden videre Dom vilde være at gjenindsætte til Lugthuusarbejde paa Livstid, saafremt hun atter gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, dog med Undtagelse af Løsgængereri og Betleri, som ikke medfører større Straf, eller oftere overtraadte de Regler, som Politiet fandt sig foransædiget til at foreskrive, for at forfikkre sig hendes ordentlige Forhold.

Med Forandring i Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved den kongelige Resolution er betegnet med en anden Datum, være at

forandre, hvorimod Dommen vil være at stadfæste i Henseende til den tilkjendte Erstatning og til Actionens Omkostninger“.

Nr. 130.

Statsraad Salicath

contra

Lars Nielsen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birkis Extradets Dom af 23de Decbr. 1863: „Arrestanten Lars Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Action lovligen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Februar 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Justitsraad Nygaard, betaler Arrestanten Lars Nielsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lars Nielsen, der under nærværende fra Kronborg østre Birkis Extradet hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, har vedgaaet, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, ved sin Bortgang den 7de November f. A. fra Leerbjerggaard, hvor han havde tjent til den 1ste f. M. og senere med Tilkøbelse opholdt sig nogle Dage, hemmeligen, uden Eierens Viden at have medtaget 2 til 2 Rdl. vurderede Skjorter, der tilhørte Tjenekarl Jens Christiansen, og efter Arrestantens Forklaring henlaae paa bemeldte Karls Kiste i Karlekammeret, hvorimod Jens Christiansen vedholdende har paaastaet, at Skjorterne laae i hans aflaaede Kiste, hvortil han selv bar Nøglen hos sig, og Arrestanten er ogsaa

ved sin Anholdelse funden i Besiddelse af en Nøgle, der har kunnet oplukke Jens Christian Jensens Kiste.

Arrestanten har nu vel paastaet, at det var hans Hensigt igjen at levere Skjorterne tilbage, naar han havde saaet sin eneste Skjorte vasket; men til dette Føregibende, der ikke er bestrykt ved Nogetsomhelst, vil intet Hensyn kunne tages, og det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født i 1837 og 2 Gange tidligere straffet for Tyveri, senest ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 25de Januar 1862 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, men ivoerigt ikke findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter den nævnte Forordnings § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri, ligesom Straffen passende findes bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at slaaes faste“.

Fredagen den 1ste April.

Nr. 129.

Advocat Liebe
contra

Christine Dahlstrøm, Stephan Andersens Hustru (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri.

Bornholms Besterherreds Extrarets Dom af 21de Decbr. 1863:
„Tiltalte Christine Dahlstrøm, Stephan Andersens Hustru af Nyker Sogn, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, samt udrede alle de med hendes Arrest og Straffens Execution forbundne Omkostninger. Tiltalte Emmeline Marie Andersen bør hensættes til Fængsel i 2 Uger og udrede de med Straffens Execution forbundne Omkostninger. Saa ville og begge de Tiltalte, Begge for Een og Een for Begge, have at udrede alle de forøvrigt af denne Action lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Procurator Ipsen, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Ericksen, 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christine Dahlstrøms Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag ere Arrestantinderne 1) Christine Dahlstrøm, Stephan Andersens Hustru, og hendes Datter 2) Emmeline Marie Andersen, begge af Nyker Sogn, ifølge Amtets Ordre af 11te November d. A. satte under Tiltale for Tyveri. Ved egen Tilstaaelse og øvrige fremkomne dermed stemmende Oplysninger er det ogsaa tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse.

1) Tiltalte Christine Dahlstrøm, der er langt over criminel Aavalder og tidligere har været straffet ifølge Hasle Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Marts 1856 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, samt ifølge Høiesterets Dom af 5te Januar 1860 med eet Aars Forbedringshuusarbejde, er overbeviist om den 18de August d. A. i Stuen paa Holmegaard i Vester Marie Sogn, hvor hun af Gaardeierens Kone var bleven tracteret med Middagsmad, at have ved sin Vortgang jst sig i Besiddelse af et i Stuen hentliggende, Gaardeierens Kone tilhørende til 48 Stk. vurderet Bomuldstørklæbe, som hun derpaa bragte til sit Hjem, hvor det senere efter hendes Paaviisning er fundet og derefter tilbageleveret Eierinden, som har fravalbet al Erstatning. Hun vil saaledes være at dømmes efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 15, og findes Straffen, naar hensees til det Stjaalnes ringe Værdi og hendes Næbebonhed til Tilstaaelse, passende at kunne ansættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og vil hun derhos have at udbræde samtlige af hendes Arrest og denne Strafs Execution forbundne Omkostninger samt in solidum med Medtiltalte alle af denne Action løblyg flydende Omkostninger“. . . .

Nr. 107.

Advocat Liebe

contra

Birgitte Antoinette Janovskj, Køsters Hustru (Defensor Henriksen), der tiltales for Rufferi og for at have forsøgt at formaae en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Januar 1864: „Tiltalte Nr. 3, Johanne Cathrine Peterfen, Eriksens Hustru, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1, Margrethe Charlotte eller Wilhelmine Schulz og Nr. 2, Birgitte Antoinette Janovskj, Køsters Hustru, bor straffes, den Sidstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere og Forstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Bocher og Procurator Kothe, 6 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Nr. 2, dog saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares af Nr. 1 $\frac{1}{2}$ og af Nr. 2 $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den flete Indstævning for Birgitte Antoinette Janovskys Vedkommende foreligger Høiesteret til Paafjendelse, og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod de Tiltalte Nr. 1, Margrethe Charlotte eller Vilhelmine Schultz, Nr. 2, Birgitte Antoinette Janovskys, Køsters Husfru og Nr. 3, Johanne Cathrine Petersen, Critzens Husfru, for Rufferi og mod Nr. 2 tillige for at have forsøgt at formaae en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten anlagte Sag er det af førstnævnte Tiltalte vedgaaet, hvad der i det Væsentlige stemmer med det isørigt Dplysle, at hun efter Umobning af en Bordeløvartinde i Hamborg, til hvem hun tidligere havde staaet i Forhold, om, saafremt der kunde skaffes nogle Fruentimmer her fra Staden til hendes Bordel, da at forsyne dem med Penge til Paaklædning og Reise, har været virksom for at skaffe flere Fruentimmer herfra Staden, der fornemmelig gjennem Medtiltalte Køsters Husfru bleve henviste til hende, anbragte paa denne Maade, idet hun har antaget dem, ladet deres Udstryng med Klæder besørge af bemeldte Tiltalte og derefter foranlediget deres Afreise til Hamborg, blandt Andet ved at forsyne dem med Penge hertil.

For det af Tiltalte saaledes ubviste Forhold, hvorved bemærkes, at hun ikke mod sin Venægtelse er overbeviist at have modtaget nogen Betaling for sin Virksomhed i denne Henseende, eller at have ligeoversfor de paagjældende Fruentimmers Forsyning med Klæder har skaffet flere saadanne, som hun tiideels selv har opspurgt, anbragte paa Bordeller i Hamborg, idet hun fornemmelig igjennem foregaaende Tiltalte har saat dem antagne i ovenmeldte Egenskab og oppebaaret Betaling for deres Forsyning med Klæder, ligesom hun ogsaa har i dette Diemed hentet et Fruentimmer i Malmø, og selv ledsaget et

Tiltalte Nr. 2, Birgitte Antoinette Janovskys, Køsters Husfru, har ligeledes vedgaaet, at hun i det Diemed at tjene Penge ved at besørge de paagjældende Fruentimmers Forsyning med Klæder har skaffet flere saadanne, som hun tiideels selv har opspurgt, anbragte paa Bordeller i Hamborg, idet hun fornemmelig igjennem foregaaende Tiltalte har saat dem antagne i ovenmeldte Egenskab og oppebaaret Betaling for deres Forsyning med Klæder, ligesom hun ogsaa har i dette Diemed hentet et Fruentimmer i Malmø, og selv ledsaget et

andet Fruentimmer her fra Staden til Hamborg og afleveret hende paa vedkommende Bordel. Efter hvad der er oplyst, har Tiltalte derhos ikke underrettet de paagjældende Fruentimmer om, hvor de skulde anbringes, men derimod angivet for dem, at de skulde være Sangerinder eller Opvartningspiger paa et Hotel, hvorfor ogsaa tvende af de saaledes anbragte Fruentimmer strax vendte tilbage her til Staden, efter deres eget Angivende, forbi de ikke vilde forblive i en Stilling, om hvis sande Veffaffenhed de først efter deres Ankomst til Hamborg ville være komne til Kundskab, ligesom et tredie Fruentimmer, som Tiltalte uafhængig af foregaaende Tiltalte havde under et lignende Foregivende skaffet oversendt til Hamborg paa samme Maade, strax vendte tilbage derfra. Tiltalte har nu vel paaflaaet, at hun var uvidende om, hvad et Bordel var, og virkelig har staaet i den Formening, at de paagjældende Fruentimmer skulde antages i den af hende for dem angivne Egenfkab, men denne Forklaring, der staaer i Strid med hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, vil ikke kunne tillægges nogen Betydning, da Tiltalte, der tidligere har været arresteret som mistænkt for Mufferi, har erkjendt, at hun vel vidste, at de ommeldte Fruentimmer bleve anbragte paa et Sted, hvor de i det Væsentligste vare henviste til at søge deres Erhverv ved Uugt, ligesom hun i ethvert Fald, efterat have ledsaget et af de paagjældende Fruentimmer til et Bordel i Hamborg, ikke kunde være uvidende om, hvilken Anbringelse der var Spørgsmaal om med Hensyn til de senere antagne Fruentimmer, som hun besørgebe udstyrede med Klæder i samme Diemed.

Som Følge heraf vil Tiltalte ligeledes være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der efter Omstændighederne, navnlig under Hensyn til Veffaffenheden af den Virksomhed, hun har udfolbet, ikke findes at kunne bestemmes ringere end til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneeder. Forfaavidt denne Tiltalte endvidere siges for at have formaaet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten, er det vel af Ane Erikfen, Ofsens Hustru, under Ed forklaret, at Tiltalte har søgt at formaae hende til i Retten at afgive en urigtig Forklaring i hendes Interesse, fornemmelig om hvad der var passeret mellem hende og forrige Tiltalte, men imod Tiltaltens vedholdende Benægtelse findes der dog ikke herfor at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis, hvorfor hun i saa Henseende vil være at frifinde for Actors Tiltale“.

Nr. 5. Snedfermester **L. G. Sørensen** (Sustitsraad Bungen efter Ordre)
contra

Urtekrammer **Chr. Sundberg** og Strædermester **G. Hansen** (Jugen), angaaende Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at betale Citanten 250 Rdl. som Resten af en til ham oprindelig for 400 Rdl. udstedt Obligation.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Februar 1864: „De Indstævnte Urtekræmmer E. Sundberg og Skrædermester E. Hansen bør for Citanten Smedkermester L. E. Sørensens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Lihme forelægges en Frist af 8 Dage fra Dommens Afjigelse til at foranstalte de 2de af ham fremlagte Indlæg affkræve paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke kan være at tage Hensyn til de af Citanten først for Høiesteret paaberaabte, i den tidligere Procedure uhjemlede factiske Anbringender, samt at de af Citanten her for Retten ifølge Bevilling fremlagte nye Documenter ikke findes at kunne tillægges nogen Indskyldelse paa Sagens Udfald, vil den indankede Dom i Henshold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Smedkermester L. E. Sørensen søger under nærværende Sag de Indstævnte, Urtekræmmer E. Sundberg og Skrædermester E. Hansen, Førstnævnte som Hoveddebitor og Sidstnævnte som Cautionist og Selvskyldner, til Een for Begge og Begge for Een at betale Restcapitalen, 250 Rdl., af en under 25de April 1860 til Citanten udstedt, den 30te s. M. tinglæst Obligation, oprindelig stor 400 Rdl., med Renter 5 pCt. fra Klagens Dato den 24de August s. A. og denne Sags Omkostninger stådesløst.

De Indstævnte have erkjendt at have underskrevet bemeldte Obligation, der er udstedt som Betaling for en til Indstævnte Sundbergs Handel leveret Boutikeindretning, og at Obligationens Restbeløb er forfalden til Udbetaling paa Grund af Afbrags Ubeblivelse; men de have begge paaastaet sig frifundne for Citantens Tiltale, Indstævnte Sundberg fordi han, hvad under Sagen er bevist, ikke var fuldmyndig, da han udstedte Obligationen, og Indstævnte Hansen fordi hans Forpligtelse formeentlig maa være afhængig af, at Hovedforpligtelsen virkelig eksisterede, hvad in casu paa Grund af Sundbergs Mindreaarighed, hvorom Hansen paaستاar at have været uvidende, ikke er Tilfældet.

Naar Citanten med Hensyn til Indstævnte Sundberg har formeent, at Anledningen til Gjælden maatte medføre, at Umyndighedsexceptionen blev betydningsløs, da savner denne Formening Medhold i Lovgivningen, og navnlig findes samme ikke at have Hjemmel i L. 3—17—35 — om end dette Lovbud

kunne faae Anvendelse paa udstedte Gjældsbreve — allerede af den Grund, at Indstævnte Sundberg, der først under 17de December 1860 erholdt Myndighedsbevilling, ikke ved Obligationens Udstedelse kan antages at have havt Borgerskab paa eller brevet Urteframhandel. Denne Indstævnte vil derfor i Medfør af Bestemmelserne i L. 3—17—34 og Forordningen af 24de April 1839 blive at frifinde for Citantens Tiltale.

Ligeledes findes Indstævnte Hansens Paastand om Frifindelse at maatte tages til Følge, da hans Caution, skjøndt han ved den havde forpligtet sig som Selvfrylðner, dog ikke derved alene kunde tabe Characteren af en accessorisk Forpligtelse, saa at han — uagtet Hoveddebitors Umyndighed ikke var Citanten eller ham vitterlig, hvilket Eidske ikke imod hans Benægtelse er beviist — skulde kunne søges til Betaling af en Gjæld, der for Hoveddebitors Vedkommende slet ikke retligen er kommen til at eksistere, hvorhos tilføies, at Citanten uden Fjæle for sin formeentlige Ret imod Indstævnte Hansen har paaberaabt sig, at det i ethvert Tilfælde maatte være dennes Sag at forviise sig om dens personlige Status, for hvem han gif i Caution, jfr. Forordningen af 24de April 1839 § 2.

Sagens Omkostninger, hvorpaa der ogsaa fra de Indstævntes Side er gjort Paastand, ville efter Omstændighederne i det Hele være at ophæve“.

Nr. 118.

Justitsraad Bungen
contra

Nicoline Frederiksdatter, Hans Jørgensens Hustru (Defensor Liebe), for Meddeeltagighed i Thyveri eller i alt Fald Hæleri.

Kallundborg Kjøbstads Egtrets Dom af 18de Novbr. 1863: „Tiltalte Nr. 4, Johan Henrik Severin Jensen, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1, Ernst Gotfred Christensen, Nr. 2, Ole Christian Nielsen, Nr. 3, Ernst Frederik Sophus Brandt bør straffes, Nr. 1 med alvorlig Revselse af Niis, fordeelt paa 2 Dage, dog ad Gangen ikke over 20 Slag, Nr. 2 med 25 Slag af en Rotting, Nr. 3 med Niis 20 Slag. Arrestantinden Nr. 5, Nicoline Frederiksen, Arbeidsmand Hans Jørgensens Hustru, og Arrestanten Nr. 6, Arbeidsmand Hans Jørgensen, bør hensættes hver især til Forbedringshussarbejde i 8 Maaneder. Tiltalte Nr. 4 udreder Actionens Omkostninger for sit Vedkommende og $\frac{1}{6}$ af Salairt til Actor, Procurator Mohr, 15 Rdl., samt $\frac{1}{6}$ af Salairt til hans Defensor, Procurator Knudsen, 6 Rdl., hvormod Actionens øvrige Omkostninger og den øvrige Deel af fornævnte Salairer samt Salairt til Defensor for Nr. 5 og 6, Procurator Niisen, 6 Rdl., udredes af de Tiltalte Nr. 1, 2, 3 og Arrestanterne Nr. 5 og 6 in solidum. Saa udreder endelig Tiltalte Nr. 1 og

Arrestanten Nr. 6 in solidum i Erstatning til Bestjaalne Kjøbmand Langevad 1 Rdl. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Januar 1864: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffen for Arrestanten Hans Jørgensen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, at den Kjøbmand Langevad tilkjendte Erstatning udredes af Arrestantinden Nicoline Frederiksdatter, Arrestantens Hustru, in solidum med Arrestanten, og at de endvidere, Een for Begge og Begge for Een, udrede i Erstatning til Slagter Jørgensen 2 Rdl. 4 Sk. I Salarium til de befalede Sagførere her for Retten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Delbanco, betale de paa samme Maade 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at betales inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Nicoline Frederiksdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ved Kallundborg Kjøbstads Extraret den 18de November f. A. paadømte og imod Arrestanten Hans Jørgensen og Arrestantinden Nicoline Frederiksdatter, Arrestantens Hustru, for Meddeelagtighed i Tyveri eller ialtsald Hæleri anlagte Sag ere de, der ere langt over criminel Lavalder og ikke findes overgaaede nogen tidligere Straffedom, ved egne Tilstaaelser og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste at have i længere Tid, inden Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, modtaget af eller afsjåbt nogle i 1ste Instants medtiltalte Dreng, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten, endeel forskjellige Koster, om hvilke de vidste eller havde Formodning, at de vare stjaalne eller erhvervede paa anden ulovlig Maade, og som i Reglen bleve anvendte til Nytte for Arrestanten og hans Familie, blandt Andet et til 1 Rdl. vurderet, Kjøbmand Langevad frastjålet Metalod og et til 2 Rdl. 4 Sk. vurderet Slagter Jørgensen frastjålet Svinehoved, samt flere andre denne strændte Fødevarer af Værdi 1 Rdl. 4 Sk. 8 St. Da Arrestanten og Arrestant-

inden ved den af dem i Forhold til de nævnte Drenge udviste Adfærd have givet disse Opmuntring til at sjæle ved at aabne dem Leilighed til at blive af med deres Koster, maa det billiges, at de ved den indankede Dom ere ansæte efter Forordningen af 11te April 1840 § 24, som om de selv havde sjaalet, ligesom ogsaa den valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde for Arrestantindens Vedkommende findes passende, medens den for Arrestanten bestemte lige Straf skjønnes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Bemeldte Dom vil saaledes med anførte Forandring være at stadfæste for Arrestantens og Arrestantindens Vedkommende i Henseende til de ibømte Straffe, og det Samme findes ogsaa at maatte blive Tilfældet med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger, forsaavidt paaanket er, dog at den Kjøbmand Langevad tilkjendte Erstatning tilsvares af Arrestantinden in solidum med Arrestanten og at de endvidere Een for Begge og Begge for Een udrede i Erstatning til Slagter Jørgensen 2 Rdl. 4 St."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes
 Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
 Udendyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. —
 Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
 de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendaliske Boghandel (N. Høgel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 5.

Den 29de April.

1864.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 1ste April.

Nr. 127.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Marie Sørensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Elbo Bruff og Holman Herreders Extrarets Dom af 28de Septbr. 1863: „Tiltalte Ane Marie Sørensen af Mørkholt bør straffes med Fængsel i 4 Uger. Saa bør hun ogsaa udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, hvoriblandt 3 Rdl. i Salair til hver af de beskittede Sagførere, Lorenz og Broe. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 11te Januar 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salair til Actor for Underretten bestemmes til 4 Rdl. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Ane Marie Sørensen — der er født den 26de Februar 1849 og ved Dom af 13de Juni s. A. har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med Straf af Niis for Tyveri — sigtes under nærværende Sag for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun en Dag, som det maa antages i Begyndelsen af August Maaned s. A., er gaaet ind i Petrine Gjesfings uafaaefede Bolig i Mørkholz paa en Tid, da Ingen var tilstede sammesteds, og der har tilvendt sig 8 Stk. og nogle til 6 Stk. vurdereede Fødemidler, hvilket alt tilhørte bemelte Petrine Gjesfing, og hvoraf noget berøede i et afaaefet Skab, som Tiltalte opstulpede med den til samme hørende Nøggle, som hun vidste at Bestjaalne gjemte i en i hendes Seng hængende Lygte. Bestjaaltue har frasalbet Krav paa Erstatning.

Tiltalte har nu vel under et efter Underrettsdommens Affigelse optaget Forhør fragaaet sin tidligere Tilstaaelse, og paaftaaet, at hun kun har afgivet denne for at slippe ud af Arresten, hvor hun opgiver flere Gange at være bleven slaaet saavel af vedkommende Arrestforvarer som af dennes Assistent, men da Rigtigheden heraf ikke paa nogen Maade er bestrøket ved, hvad der under bemelte Forhør er fremkommet, vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tillægges denne Tiltaltes senere Fragaelse nogen Betydning, hvorimod hun for sit ovenanførte Forhold vil være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 27, jfr. § 26, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel i 4 Uger. Bemelte Dom, hvorved det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog med den Forandring, at Salaret til Actor ved Underretten bliver at bestemme til 4 Rdl.“

Mandagen den 18de April.

Nr. 11. Eieren af Thingøre Kloster, forhenværende Administrator **N. M. Olsen** (Advocat Liebe)

contra

Thingøre Klostergodses Administrator, Kjøpshver **Jon Jønsen** paa Klosterets Vegne (den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bunghen), angaaende Eiendomsretten over en Deel af Bididalsfjeldet m. m.

Humavatus Syksfjelds Egtværes Dom af 7de Mai 1858: „1) Bididalsfjeld eller Fjeldlandet mellem Fjeldets øverste Rand mod Vest, Nofuskards Naen mod Syd, Gjuvra Naen mod Øst og Hølagil mod Nord, tilhører Thingøre Klosters Ombudsgods som Eiendom, dog saaledes at Klosterjorderne Sveinstadir, Holar, Hølabok, Midhuus, Breidabølstað, Hujukur og Hølgavatu eie Sommer-Selstade i Fjeldlandet,

jævnfides med Torden Thingøre, og i billig Proportion hver for sig. 2) Landstykke mellem Hølagil og Nord paa hen til Bruna er, saaledes som under Sagen vedtaget, en Deel af Klosterjorderne Midhøps og Grafar uskiftede Land. 3) Student Runolv Magnus Olsen bør give Slip paa enhver Eiendoms Naadighed og Brug af Bididalsfjeld, uden hvad Thingøre Tords lovlige Selstade-Act udfordrer, og hans Dispositioner med Hensyn til Fjeldlandets Brug og Byggesel til Andre bør være ophævede og ughldige til Fardag den 6te Juni 1859. Under Udjærd efter Loven. Forøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger paa begge Sider ophæves".

Den islandske Landsoverrets Dom af 11te April 1859: „Bididalsfjeld eller Fjeldlandet mellem den overste Fjeldryg paa Vest-siden, Hofuskards Na mod Syd og Hølagil mod Nord, bør være Contraappellantens, Thingøre Klosters Umbuds Eiendom, dog saaledes at Hovedappellanten, Umbudsmand N. M. Olsen som Eier af Torden Thingøre, tilkommer der Selstaderettighed. Forøvrigt bør Hovedappellanten for Contraappellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Hvad angaaer Bestemmelsen i Underretsdommen om Landstykket mellem Hølagil og Nord til Bruna, bør Underrettens Dom uefterrettelig at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves".

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Citanten til Støtte for, at han har Eiendomsret over den mellem Hofuskards Na og Hølagil beliggende Deel af det i den indaafede Dom omhandlede Bididals Fjeldland — om hvilken Deel af dette Fjeldland der for Høiesteret alene er Spørgsmaal — har paa-beraabt sig Hævd, vil der, som ogsaa af ham for Høiesteret erkjendt, alene kunne tages Hensyn til det Tidrum, hvori Thingøre Klosters Hjemmegaard har tilhørt hans Fader og derefter ham selv; men den Brug og Besiddelse af Fjeldlandet, disse i det nævnte Tidrum have udøvet udover den bemeldte Gaard saumlesteds tilkommende Act til Selstade, kan, efter hvad der er oplyst, ikke antages at have været af en saadan Bessaffenhed og navnlig saa naifbrudt fortsat i 20 Aar, at der, om end Danste eller Norske Lovs Bestemmelser angaaende Hævd kunde anses gjældende paa Island, og om end Citantens og hans Faders Stilling som Administratorer af Klostergodset ikke maatte hindre dem i at frahæbde dette noget, kunde begrunde en Erhvervelse af Eiendomsret over Fjeldlandet. Af samme Grund kan den af Citanten

endvidere paaberaabte Slutningsbestemmelse i Sønnebogens Landskeiebalks 26de Capitel, der efter hans Formening skulde medføre, at det maatte paaligge Indstævnte at bevise, at det i den indankede Dom ommeldte Skjøde af 7de Mai 1823 til Citantens Fader paa fornævnte Thingøre Gaard ei har omfattet den omtvistede Deel af Vididalskjeld, ikke heller i nærværende Tilfælde komme til Anvendelse.

Citanten, der saaledes maatte bevise, at den omhandlede Fjeldstrækning er solgt hans Fader som et Jordtilliggende til Thingøre Klosters Hjemmegaard, har imidlertid allerede for Underretten erkjendt, hvad der og for Høiesteret er uomtvistet mellem Parterne og desuden stemmer med de fremkomne Oplysninger, at ved den den 22de Juli 1811 afholdte, i Citantens Faders Skjøde nævnte Auction, i Henshold til hvilken Gaarden blev ham tilkøbt, blev den opkraabt efter de samme Conditioner og navnlig med det samme Tilliggende som ved de tidligere i Aarene 1794 og 1798 forgjæves afholdte Auctioner; men i Conditionerne for Auctionen af 1794 nævnes, som i Dommen berørt, blandt Gaardens Rettigheder ndtrykkelig Sommer-Sæt (eller Selstaderet) under Vididals-Bjerget, og det maa herefter og efter Conditionernes øvrige Indhold nærmest antages, at ifkun en saadan Ret, men ikke selve Fjeldlandet, der ellers slet ikke nævnes, skulde følge med Gaarden.

I Henshold hertil og da Høiesteret iøvrigt i det Væsentlige tiltræder de i saa Henseende i den indankede Dom anførte Grunde, samt da de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke et andet Resultat, maa det billiges, at Dommen ikke har anseet Citanten for eiendomsberettiget til den her omhandlede Deel af Fjeldlandet. Der vil imidlertid ikke under nærværende, alene mod Citanten anlagte Sag kunne gives det Offentlige Eiendomsdom, saaledes som steet ved Overretsdommen, hvorimod Citanten — med Bibeholdelse af den ham som Eier af Thingøre Klosters Hjemmegaard tilkommende Selstaderettighed — vil være at kjende uberettiget til Eiendomsraadighed over det omhandlede Fjeldland.

Jorfaavidt Citanten er frivunden for Indstævntes Tiltale, navnlig med Hensyn til at Indstævnte havde paastaet ham idømt Erstatning for Brugen af Fjeldlandet, vil det have sit Forblivende ved Dommen, hvori Indstævnte ingen Forandring har paastaet, ligesom heller ikke Citanten har gjentaget de af ham for Overretten nedlagte Paastande om Mulet og Mortification.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør — med Bibeholdelse af den ham som Eier af Thingøre Klosters Hjemmegaard tilkommende Selstaderet paa den under Sagen omhandlede, mellem Røfuskarbs Aa og Hølagil beliggende Deel af Bibidals Fjeldland — være uberettiget til Eiendomsraadighed over samme. Iøvrigt bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I nærværende Sag har Hovedappellanten, Administrator M. M. Olsen som Eier af Jorden Thingøre eller Thingøre Kloster, paaanket Hunavals Systsels Extrarets Dom af 7de Mai s. A., ved hvilken Dom Hovedappellanten er tilpligtet at afstaae af Raadighed over Fjeldlandet Bibidalsfjeld mellem Hølagil og Røfuskarbs Aaen, uden forsaauidt bemeldte Jord tilkommer derudi Selstade-Rettighed, ligesom Fjeldlandet er blevet kendt for at være Thingøre Klosters Ombuds Eiendom, dog saaledes, at Jorderne Snjukur, Sveinsfabir, Hølar, Hølabof, Midhus, Breidabofstad og Helgabain, der alle tilhøre Thingøre Klosters Ombud, skal tilhøre Sommer-Selstade ubi Fjeldlandet ved Siden af Jorden Thingøre og i billigt Forhold indbyrdes hver især, og mentioneres derhos i Dommen, at Landstykket mellem Hølagil og Nord efter hen til Bruna, som vebtaget under Sagen, er en Deel af Klosterjorderne Grøf og Midhops ufstiftede Land, hvorhos Processens Omkostninger ere ophævede.

Hovedappellanten har her ved Retten paastaet, at Underrettsdommen bliver saaledes forandret, at Bibidalsfjeldet med de Grændsefjeld, som i Dommen opgives, bliver kendt og dømt at være Thingøre Hovedgaardens fuldfornne Eiendom, uden at nogen anden Jorder tilkommer der nogenformhelt Selstade-Ret eller Servitut-Rettigheder, saa og at Ombudskassens Sagfører ved Underretten, Administrator Jon Jonsson, bliver anset med Mulct for hans Traineren af Sagen, utilbørlig Procedure og fornærmelige Ublabelser om Hovedcitanten og hans Fader, Administrator B. Olsen, og at disse fornærmelige Ublabelser blive mortificerede; og endelig har han paastaet Processens Omkostninger sig tilkjendte for begge Retter med 220 Rdl. Senere har han beduceret denne sin Paastand saaledes, at Bibidalsfjeldet fra Bruna og hen til Røfuskarbs Aaen kendes for at være Thingøre Jords Eiendom, ligesom han tillige har paastaet, at det Punct i Underrettsdommen, som omhandler Landstykket mellem Hølagil og Bruna, kendes uefterretteligt.

Procurator S. E. Johnsen, som her ved Retten har givet Møde paa Contraappellanten, Thingøre Klosters Ombuds Vegne, har derimod neblagt den Paastand, at Hovedappellanten tilpligtes at betale til Klosterets Kasse for Af-

benyttelsen af det omtvistede Fjeldland 70 Aen efter Capitelstartens Middelalen for hvert Aar siden Sagen blev indklaget for Forligelsescommissionen og indtil han giver Slip paa sin Raadighed over Fjeldlandet, samt til at udrede Processens Omkostninger til Klosterets Kasse, men at Underrettsdommen forøvrigt bliver stadfæstet.

Hovedcitanten støtter ifølge Sagens Documenter sin Eiendomsret til det omtvistede Fjeldland navnlig derpaa, at hans Faber, daværende Administrator over Thingøre Kloster, Bjørn Olsen, købte i Aaret 1811 den 22de Juli paa Auction Klosterjorden Thingøre tilligemed Jorden Hnaufar for en Kjøbesum af 900 Rbl., hvilket Bud derpaa blev approberet ved kongelig Resolution af 5te November 1812, thi i dette Kjøb formener Hovedappellanten at det omtvistede Fjeldland har været indbefattet, og at saalebes hans Faber er bleven Eier af samme ved at blive Eier af Jorden Thingøre, hvorimod Contraappellanten formener, at fornævnte Bibidalsfjeld ikke har været indbefattet under bemeldte Kjøb, og at det er saalebes endnu Thingøre Klosters Gødses usolgte Eiendom, undtagen at Jorden har tilkommet og tilkommer endnu Ret til Selskabe ubi Fjeldlandet.

I denne Henseende maa det bemærkes, at ved bemeldte Auction blev kun udtalt, at Auctionen fandt Sted efter de Conditioner, der vare blevne befulgte ved Forauktioneringen af den Hølumste Bispestols Gøds, og i det kongelige Skjøde, som Hovedappellantens Faber erholdt for Jorden Thingøre, dateret 7de Mai 1823, siges der kun, at Jorden sælges med alle de Rettigheder og Herligheder, som have fulgt den fra gammel Tid, endnu følge og med Rette følge bør, men uden at Jorden forøvrigt beskrives, og uden at det mentioneres, hvad den følger, og uden at det bliver udtalt deri, at det omtvistede Fjeldland følger med. Da nu endvidere bemeldte Fjeldland ikke kan ansees som en Deel af Jorden Thingøre, fordi det ikke hænger sammen med dens Land, men er et særskilt Stykke Land, som ligger adskilt ved andre Jorderes Land fra Thingøre Jords Hjemmeland, vil Sagens Ufsald være afhængigt af, om Fjeldlandet har været betragtet som liggende under Jorden Thingøre paa den Tid, da Salget af denne Jord fandt Sted, og at det har været Tilfældet, vil Hovedcitanten skal være constateret, baade ved Thingøre Opfidderes Brug af Fjeldlandet, og ligeledes ved den af Arne Magnussen og P. Vidalin i Aarene 1702—1714 forfattede Jordebog, og endelig ved nogle andre Documenter.

Rigtignok har Hovedappellanten ligeledes inhæreret, at Thingøres Beboere have hævdet Fjeldlandet fra Klosteret og under Thingøre Jord, hvoraf det synes at følge, at han ikke udelukkende vil bygge sin Eiendomsret over Fjeldlandet paa det ommeldte Kjøb, men ogsaa paa Hævd; men naar det blandt Andet bemærkes, at det ikke har kunnet bevises, at Thingøres Beboere, siden Jordebogen blev forfattet og indtil Hovedappellantens Faber modtog Klosteret, have haft anden eller større Benyttelse af Fjeldlandet end til Sommer-Selskabe for deres Boqvæg, og at Hovedappellantens Faber og derpaa han selv siden have været Klosterets Ombuds mænd, og begge boet paa Jorden Thingøre efter hinanden, kan der ikke være Spørgsmaal om at Thingøres Beboere, om end de

banffe Love, som Hovedappellanten har paaberaabt, vare her gjældende, skulde have vundet Fjælbandet fra Ombudet ved Hævd.

Svad nu først den ommeldte Fordebog angaaer, hebber det i den under Beskrivelsen af Jorden Thingøre, som den siger og saa kaldes „Thingøre Kloster“, at af det Klosters Land, som ligger hjemme ved Staden (Gaarden), kunne fodres 16 Køer, 1½ Stub &c., men saa tilføier den følgende Ord: „men herforuden ligger en Deel af Klosters Land oppe ved Vibidalsfjeld paa den østre Kant, med tilhørende Selskøb, som baade er stor og god for Bøgvæget om Sommeren, og baade Sommer og Vinter for Hestene“, og kort nedenfor: „Selskøbe eier Klosteret under Vibidalsfjeld ut supra, hvor der kaldes Thingøre Sel“. Under Beskrivelsen af Jorderne Sveinstaber, Hølar, Hølabot, Hjul og Helgavatn mentioneres dernæst ved hver især, at de eie Selskøbe under Vibidalsfjeld, og under Beskrivelsen af Jorden Breidabofstad, som har uskiftet Græsningsmark med Jorden Midhus, bruges følgende Ord: „Fjælband (eller saa godt som Selskøb eller Alminbinding) er denne Gaard blevet tilegnet tilforn, som ligger hos Vibidalsfjeld, hvor der ere Jordernes Selskøbe, og det er det samme Land, hvor Thingøre Klosters Sel staaer paa, og før ubi denne Fordebog er bleven tilegnet Thingøre, hvilket og Thingøremænd har brugt siden i Gudmund Hafonsens Tid, dog saa at Jorderne har maattet bruge der Selskøb tillige, om de havde villet“.

Vel syntes der nu baade efter Contexten og i Sammenligning med de Udtryk, som bruges under Beskrivelsen af Jorden Breidabofstad, Noget at tale for, at Ordet „Kloster“, hvor der tales om det Land, som samme tilhører under Vibidalsfjeldet, maa være at forståa om Hjemmeklosteret eller Jorden Thingøre, saaledes som Hovedappellanten har antaget, og ikke om selve Klosterstiftelsen, men foruden at dette dog ikke er aldeles klart — thi, saaledes som Hovedappellanten selv har indrømmet, tales der i Fordebogen hist og her under Beskrivelsen af Jorden Thingøre om Klosters særskilte Eiendomme og Servituter, som ikke laae under Hjemmegaarden Thingøre, men under selve Klosteret som Stiftelse betragtet, og det var da især saadanne Eiendomme og Servituter, der ikke henlaae til nogen bestemt Klosterjord, eller som dog Klosterholderne selv afbenyttede, og som derfor bestemtest kunde ansøres der under Hjemmegaarden — beskriver desuden selve Fordebogen nedenfor under Beskrivelsen af Jorden Breidabofstad nærmere dette Klosters Land, der var samme tilhørende under Vibidalsfjeldet og som den tidligere havde omtalt under Jorden Thingøre, og det sees da der, at denne Landspart tilforn har været tilegnet Jorden Breidabofstad, uden at det kan sees, at den senere er strafommen denne Jord, ligesom det endvidere antydes, at Fordebogen paa det første Sted har ansørt denne Klosters Eiendom under Beskrivelsen af Jorden Thingøre, eller tilegnet den bemeldte Thingøre Jord — hvilken Forståelse ligger nærmere, som ovenanført — alene af den Grund, at den (Fjælbandet) paa den Tid ikke har været brugt af Breidabofstads Dyfvidder, men været brugt for en Tid under eller med Jorden Thingøre af Klosterholderne, uden at Fordebogen derved har meent, at Fjælbandet laa under denne Jord, og maa det i denne Henseende bemærkes, at

dersom Fjeldbladet var Thingøres bestemte Eiendom, var der ingen Grund til at mentionere noget om Thingøre Beboeres Brug af samme. Denne For-
 slaelse bestyrkes ogsaa meget af de Ord, som bruges under Beskrivelsen af
 Thingøre Jord, at Klosteret, nemlig Jorden Thingøre Kloster, eier Selskabe
 under Bibidalsfjeld, hvilket ikke vilde kunne combineres dermed, om bemeldte
 Jord eiede Fjeldbladet; thi det vilde være en Konfens at tilegne nogen Jord
 Servitus paa dens egen Grund. — De andre Documenter, som Hovedappellanten
 har beraabt sig paa, ere navnlig den tvende Lovfæstninger af Bibidalsfjeldet; den
 første udstedt den 26de Mai 1796 af daværende Thingøre Klosterholder, Notarius
 D. Stephensen, men de to andre af Hovedappellantens Fader, daværende Ad-
 ministrator for Klosteret, Bjørn Olsen, den ene under 6te Juni 1806 og den
 anden under 5te Mai 1819. Men ligesom de to ældre Lovfæstninger lovfæste
 Fjeldbladet som Thingøre Klosters Eiendom, saa at det ikke er klart, om dermed
 menes Stiftelsen eller Jorden Thingøre, saaledes maa det bemærkes, hvad den
 sidstnævnte Lovfæstning angaaer, og som lovfæster Fjeldbladet under Jorden
 Thingøre, men som aldrig er bleven forfulgt til Dom, og som Følge deraf ikke
 kan være noget Afkøbsdocument i Henseende til Fjeldbladet, at den ikke kan
 have en anden Betydning end den, at den viser, at Eieren af Thingøre da har
 villet gjøre gjældende, at Fjeldbladet havde været afhændet og solgt med
 bemeldte Jord, men en saadan Tilfjendegivelse af hans Willie uogle Aar efter
 at Salget var fæet kan ikke ansees noget Beviis for, at Fjeldbladet har fulgt
 med i Kjøbet.

Spvad det endelig angaaer, at Hovedappellanten har antaget, at Thingøre
 Beboeres Brug af Fjeldbladet maatte ansees at tilfjendegive, at Fjeldbladet
 havde fulgt med i Kjøbet af Jorden Thingøre, da er det vel saa, at dersom
 det havde været den almindelige Mening paa den Tid Salget fandt Sted af
 Thingøre, at Fjeldbladet, i Betragtning af, hvorledes det blev brugt af Thing-
 øres Beboere, laa under denne Jord, maatte man antage, at det havde fulgt
 med i Kjøbet, siden det ikke blev undtaget, fordi Kjøberen havde da havt fuld-
 kommen Grund til at antage, at dette havde været Tilfældet, men Hoved-
 appellanten har ikke kunnet oplyse, at Fjeldbladet har været brugt af Thingøres
 Beboere uden maastee til Selskabe fra den Tid Arne Magnusens Jordebog blev
 forfattet, og indtil Kjøberen kom til Thingøre. Endskjøndt nu Fjeldbladet
 tidligere maa ansees at have været brugt af Thingøres Opsiddere i omtrent
 50 Aar, eller fra Gudmund Hakonsens Tid, som bode 1659, og indtil Jorde-
 bogen blev forfattet, saa kunde den Brug dog ikke, dersom den var ophørt for
 100 Aar forinden Kjøberen kom til Thingøre, give ham nogen Hjemmel til at
 antage, at Fjeldbladet fulgte med i Kjøbet, eller Regjeringen Grund til at un-
 tage det expressis verbis i Auctionsconditionerne.

Fra Contraappellantens Side er der paa den anden Side fremkommet
 Documenter, som gjøre det sandsynligt, at Fjeldbladet ikke har ligget under
 Thingøre, og ikke har været indbefattet under Salget af bemeldte Jord. Saa-
 ledes nævner Jordebogen af 1760 ifkun Selskabe for Thingøre Jord under
 Bibidalsfjeldet med det Samme, som den tilegner tillige Klosterjorderne Svein-

staber, Hølar, Hølabot, Hnjuk, Hølgavatn, Breidabotstæð og Midhus en Nig Sælfæde-Ret under Bibidalsfjeld. I Skrivelse af 18de Februar 1805 (som Contraappellanten har fremlagt) til Nord- og Øst- Amtet forespørger Rep- styrer ubi Vatnustaden, Thorsleif Thorsleifsson, om Jorberne Thingøre, Steinæs, Sveinstadir, Hølar, Midhus, Breidabotstæð, Hnjuk og Hølgavatn, som ifølge Jordebogen eiede Sælfæde under Bibidalsfjeld, ikke maae bruge Fjeldbladet til Færdist, endstjændt Opstæderne ikke have Vone til at have der Sæterdrift, da han formeente, at Fjeldbladet var en res nullius, men hertil svarede Amtet, at bemælte Jorber ikke kunde tilkomme Ret til anden Brug af Fjeldbladet end at have der Sælfæde, og at de derfor ikke havde at erlægge nogen Afgift til Cieren af Fjeldbladet, som forøvrigt uden Lovdøl maatte være Nogens Eiendom, eller, om dette ikke var Tilfældet, maatte det anses at tilhøre Kongen. Vel findes i denne Forespørgsel iblandt Andet Navnene paa de Jorber, som i Jordebogen tilegnes Sælfæde ubi Fjeldbladet, unoiagtigt ansørte, ibet Jorben Hølabot er ubeladt og Steinæs sat i Stebet, men forøvrigt formenes, at denne Fore- spørgsel og Svaret paa samme ubviser, at det paa den Tid ikke har været almindelig antaget, at Thingøre Jorð tilkom videre end Sælfæde ubi Fjeld- landet.

I de Conditioner, som bleve lagte til Grund ved de tvende tidligere Auctioner, som bleve forsøgte over Jorðen Thingøre i Aarene 1794 og 1798, blev iblandt dens Herligheder ifkun ansørt Sælfæde under Bibidalsfjeld, men derimod ikke selve Fjeldbladet, og da det ikke er blevet oplyst, at Noget er fremkommet eller indtruffet, som gjorde nogen Forandring i Vedkommendes Anskuelse i denne Henseende, formenes det at ligge nærmest at antage, at der ved Auctionen over Jorðen Thingøre i Aaret 1811, ibet det ikke omtales, hvad der følger med Jorðen, ikke har stullet følge den andet end netop Sælfæden under Bibidalsfjeld.

Endelig har Contraappellanten fremlagt en Beretning afgiven af selve Kjøbereren af Thingøre, Ombudsmand B. Olsen, dateret 4de Mai 1813, angaaende Thingøre, hvilken Beretning synes at have været indsendt til Amt- manden i Nord- og Øst- Amtet tilligemed en Specification angaaende de andre dengang usolgte Klosterjorðer, for at lægges til Grund for en ny Auction, som ogsaa blev forsøgt den 18de August s. A. med Undtagelse af Thingøre Jorð, da den kongelige Resolution af 5te November 1812, hvorved Salget af Thingøre blev approberet, da har været indkommen til Amtet, endstjændt den ikke har været indkommen til Ombudsholderen dengang han afgav Beretningen, men i bemælte sin Beretning ansører B. Olsen ifkun Sælfæden under Bibidalsfjeld som følgende med Thingøre Jorð. Disse fornævnte Documenter synes at til- kjendegive, at i Perioden fra 1760 til 1813 har Bibidalsfjeldet ikke været ansøet for at ligge under Thingøre Jorð, men at den ifkun tilkom der Sælfæde, saa at Kjøbereren ikke havde nogen Grund at antage, at Fjeldbladet, endstjændt det tidligere for meer end 50 Aar tilbage havde for en Tid været brugt af Thingøres Beboere, de forhenværende Klosterholdere, siltiende var indbegrebet under Kjøbet af Thingøre Jorð.

I Henhold hertil kan det omhandlede Fjeldland ikke ansees for at have været indbegrebet under Kjøbet af Thingøre Jord, og det maa derfor overensstemmende med de fremlagte Documenter og i Henhold til Proceduren dømmes at være Thingøre Klosters Eiendom, og bliver det efter dette Sagens Udfald ikke fornødent at undersøge, om de ovennævnte 7 Klosterjorber tilkomme Selskabet ubi Fjeldlandet, da Spørgsmaalet herom bortfalder, naar der er den samme Eier til disse Jorber, som til Fjeldlandet.

Hvad angaaer Contraappellantens Paastand, at Hovedappellanten paa Grund af hans Brug af Fjeldlandet dømmes til at betale til Klosterkassen 70 Alen aarlig efter Capitelstartens Middelpris, beregnet fra den Tid Sagen blev indlagt for Forligelsescommissionen, maa det bemærkes, at det maa ansees oplyst, at Klosteret tidligere ikke har havt nogen særskilt Indtægt af Fjeldlandet, men til en saadan Indtægt har dog den anførte Sum Hensyn, og skjønnes det derfor ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at tilfjende Contraappellanten denne Erstatning.

Angaaende Landstykket, som er beliggende mellem Hølagil og Bruna og som i Underretsdømmen er blevet tillagt Klosterjorberne Midhøp og Grøf, maa det erindres, at Sagen i denne Henseende ikke har været gjort til Gjenstand for Forligsprøve, da der i Klagen til Forligelsescommissionen kun tales om den Deel af Bibidalsfjeldet, nemlig Nord til Hølagil, hvor der var Spørgsmaal om Jordernes Selskabet, nemlig Nord til Hølagil, hvor der var Spørgsmaal om Jordernes Selskabet, og maa Underretsdømmen derfor, hvad dette Punct angaaer, allerede af denne Grund kjenbes næsterrettelig. Forsaavidt Hovedappellanten har paaftaaet Contracitantens Sagfører ved Underretten anset med Muldet for at have opholdt Sagen samt for hans utilbørlige Procedure, kan Retten ikke antage, at bemeldte Mandatar har paadragnet sig Ansvar i denne Henseende, ligesom de Udtalelser i Contracitantens Indlæg, som Hovedappellanten har paaftaaet mortificerede og ham mulcteret for, ikke skjønnes at være af den Natur, at denne Paastand kan være at tage til Følge.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opbære for begge Retter“.

Tirsdagen den 19de April.

Nr. 72. 1) Manufacturhandler en gros & en detail **Ferd. Løsekrant**,
 2) Urtekrammer **Christian Frederik Plum**, 3) Particulier **Chr. C. Vilh. Christensen**, 4) Silke- og Klædehandler **S. Chr. Lund**,
 5) Isekræmmerensvend **Carl N. Brunstov**, 6) Silke- og Klædehandler **J. Peter Bengten**, 7) Silke- og Klædehandler **Raphael Meyer** og
 8) Grosferer **Henr. Andresen** (Advocat Brock)

contra

Politidirecteuren i **Kjøbenhavn** paa det Offentliges Vegne (Advocat **Henrichsen** efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanterne have gjort Indgreb i Mæglerens Rettigheder ved at besørge Varers Ind- og Udklarering.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Octbr. 1863: „De Tiltalte 1) Ferdinand Løsekrant, 2) Christian Frederik Plum, 3) Christian Carl Wilhelm Christensen, 4) Søs Peter Benzen, 5) Carl Rudolph Brunstov, 6) Stephan Christian Lund, 7) Raphael Meyer og 8) Henrik Andresen bør hver især til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkassé bøde 20 Rdl., samt Enhver for sit Vedkommende udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Mulet at udredes inden tre Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Olfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Vel have Citanterne vedgaaet, at de have paataget sig for Betaling at besørge Toldklarering af de Varer, der efter Ankomsten vare oplagte paa Kjøbenhavns Toldbod; men det fremgaaer ikke med tilstrækkelig Tydelighed af Bestemmelserne i Forordningen for Mæglerne i Kjøbenhavn af 22de December 1808, sammenholdte med de paagjældende Forskrifter i Toldanordningerne, at saadan Toldklarering henhører under Skibsmæglerens Eneret. I denne Henseende kan navnlig bemærkes, at den nævnte Forordnings § 15 vel hjemler disse Mæglere Eneret til at besørge Skibes og Varers Indklarering, men ligesom den omtaler denne Virksomhed som en Forretning, der udføres for ankomende Skipper, hvem den specielle Toldklarering ifølge Toldanordningerne maa anses uvedkommende, saaledes tale og Udtrykkene i § 16 for, at Indklarering af det i Pakhusene oplagte Gods ikke er anseet indbefattet under Skibenes og Ladningernes Klarering. Citanterne ville derfor være at finde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indsaandede Doms Præmisses lydte saaledes: „Under nærværende, efter Begjæring af Kjøbenhavns Magistrat mod de Tiltalte: 1) Ferdinand Løsekrant, . . . (see ovenfor) for Indgreb i Mæglerens Rettigheder ved at have besøgt

fig med Varers Ind- og Udklarering anlagte Sag have samtlige Tiltalte, af hvilke Zngen er Skibsmægler her i Staden eller har haft Constitution for en saadan, tilstaaet, at de for Andre mod Betaling have besørget Varer indklarede fra Tolbboden her i Staden, navnlig ved at udføre de til Berigtigelsen af den Varerne paahvisende Tolb nødvendige Forretninger, og da Besørgelsen for Betaling af saadanne Forretninger, der ikke, som de Tiltalte have paaberaabt sig, ere Expeditionforretninger, maa antages ifølge Forordningen af 22de December 1808 § 15 jfr. § 16 at henhøre under de Skibsmæglerne i Kjøbenhavn med Udelukkelse af alle Andre forbeholdte Rettigheder, og disse lovbestemte Rettigheder ikke, hvad de Tiltalte endvidere have anført til deres Forsvar, kunne være fortabte, selv om det maatte anses beviist, at der i en lang Række Aar upaatalt er gjort Indgreb i samme, saa ville de Tiltalte, der alle ere langt over criminel Lovalder, og af hvilke Zngen sees at være tidligere dømt for Indgreb i Kjøbenhavns Mægleres Rettigheder, ikke kunne undgaae at anses efter fornævnte Forordnings § 8 hver især med en Mulct af 20 Rdl., der efter samme Forordnings § 24 tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos de ville have at udrede denne Sags Omkostninger Enhver for sit Vedkommende“.

Nr. 135.

Advocat Liebe

contra

Ane Cathrine Jensdatter ogsaa kaldet **Slustrup**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Nalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Januar 1864: „Arrestantinden Ane Cathrine Jensdatter ogsaa kaldet Slustrup bør straffes med Tugthustrarbejde i 8 Aar. Hun bør derhos tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Nissen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Hoegh, 4 Rdl. samt til Bestjaalne Birgitte Jensen i Erstatning betale 1 Rdl. 8 St. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Febr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Proceprocurator Fasting, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøbrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestantinden Ane Cathrine Jensdatter med Tilnavnet Slustrup, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun den 16de December f. A. under et Besøg hos Birgitte Jensen i Aalborg har, medens Sidstnævnte var inde i sit Kjøkken, tilvendt sig 2 Tørklæder og et Nøgle Garn, der beroede i Birgitte Jensens Stue, med hvilke Gjenstande Arrestantinden derpaa forsøiede sig bort; da hun imidlertid efter sin Forklaring begyndte at fortryde Gjerningen og at frygte for Følgerne af samme, bortgav hun for Ratteløgis det ene Tørklæde — der er bragt tilseende under Sagen og efterat være vurderet til 1 Mk. 8 Sk. er tilbageleveret Eierinden — hvorhos hun ligeledes vil have bortgivet det andet Tørklæde og bortkastet Garnet, der tilsammen af Birgitte Jensen ere ansatte til en Værdi af 1 Rdl. 8 Sk., hvilken Værdiansættelse Arrestantinden har erklæret ikke at ville modsig.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden, der senest har været straffet ifølge Høiesterets Dom af 5te Marts 1852 som for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 15 og 79, være at ansee efter bemeldte Forordnings § 16 som for 4de Gang begaaet Tyveri, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdommen rettelig bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 105.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Pedersen Hilt og Hans Albrechts Hustru, Karen Sørensdatter (Defensor Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Maribo Amts Resolution af 25de Februar 1858, hvorved det er paalagt dem at adskilles og entholde sig fra hinanden.

Musse Herreds Extrarets Dom af 24de October 1863: „Tiltalte Peder Pedersen Hilt og Fattiglem Karen Sørensdatter, Hans Albrechts

Rone af Thoreby bør for Actors Tiltale fri at være, og Sagens Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Roesøed, og Defensor, Capitain Procurator Staal, 3 Rdl. til hver, foruden Diætpenge til den Sidste, udredes af det Offentlige“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Januar 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ronge og Bang, tillægges hver et Salair af 5 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det efter Dommens Affigelse optagne Forhør efter Omstændighederne maa blive uden afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, ville de Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, dog at det paalægges dem in solidum at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Pedersen Hilt og Karen Sørensdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at de, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger og derunder de i Overrettsdommen ommeldte Salairer samt i Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Peder Pedersen Hilt og Hans Albrechts Hustru Karen Sørensdatter, begge af Thoreby, actionerede for Overtrædelse af et den 25de Februar 1858 af Lolland-Falsters Stiftamt udsædt og den 3die Marts næstefter lovlig forkyndt Forbud, ved hvilket det i Medfør af L. 6—13—3 og Placat af 12te Juni 1827 er paalagt de Tiltalte at afskilles og entholde sig fra hinanden.

Da imidlertid efter de i Sagen fremkomne Oplysninger Forholdet imellem de Tiltalte kun har bestaaet deels deri, at Tiltalte Karen Sørensdatter har istandsat Tiltalte Hilts Klæder og besørget hans Vadst, i hvilken Anledning han af og til er kommen til hende i hendes Mand's Nærværelse, foruden at han, der tilligemed Hans Albrecht besørger Ringningen med Kirkeklokken, om Søndagen, og naar der ellers ringes, spiser til Middag med Albrecht og Rone, deels deri at Tiltalte Karen Sørensdatter endvidere stadig har indfundet sig i Tiltalte Hilts Hjem og gjort reent samt rebet hans Seng, hvilket dog kun har fundet Sted om Dagen, efterat Hilt er gaaet paa Arbejde, kan det ikke med Føie siges, at de Tiltalte ved den ommeldte Udførelse af ellers lovlige Erinder

have fibdet Øvrighedens Decret overhørigt, og Underrettsdommen, hvorved de ere frifundne for Actors Tiltale og Actionens Omkostninger, beriblandt de Actor og Defensor tilkjendte Salairer, hvis Sørrelse bifalbes, paalagte det Offentlige, vil derfor blive at stadfæste“.

Nr. 134.

Advocat Heinrichsen
contra**Anders Henrik Olesen** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Kjøer Herreds Ertrets Dom af 18de Decbr. 1863: „Tiltalte Anders Henrik Olesen af Hals bør hensættes i Fængsel i 8 Dage og bør han derhos betale alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt faldende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Prøveprocurator Larsen, 4 Rdl. og Defensor, Procurator Høegh, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1864: „Tiltalte Anders Henrik Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Henrik Olesen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der efter sin Forklaring var bleven jaget bort fra sin Faders Hus, hvor han havde sit Ophold, og derefter havde vandret om i et Par Dage uden at have Noget at bestille eller Noget at spise, den 18de October j. A. under et Ophold i Snekker Anders Larsens Værksted i Hals har

tilegnet sig en denne tilhørende til 24 Sk. vurderet Hammer med itubrudt Staft, der laa i et Bindue, i det Niemed at sælge samme for at faae Noget til Føden.

Hammeren, der af Tiltalte blev forsynet med et nyt Staft og efter et Par Dages Forløb solgt, er bragt tilstede og udleveret til Bestjaalne.

Tiltalte, der er født i 1829 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, men imod hvem der forrige Aar, i Anledning af at han havde solgt en ham laant Gjenstand, var indblet en offentlig Undersøgelse, der dog, efterat den Forurettede havde erklæret, at han ikke ønskede Tiltalte straffet, ifølge Amtsresolution blev sluttet uden videre Forsøgning imod Tiltalte, vil for det ovennævnte Thyveri være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Regal). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 6.

Den 6te Mai.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 20de April.

Nr. 149.

Statsraad Salicath
contra

Gregers Jørgensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse og Ludse Herreders Eyrarets Dom af 25de Januar 1864: „Arrestanten Gregers Jørgensen af Brændholdt bør at hensættes til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar, saa bør han og at udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Arbo, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Christensen, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Meyer og Simonsen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Arrestanten Gregers Jørgensen for Tyveri anlagte og fra Meerløse og Ludvig Herrebers Extraret hertil indbankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i den ham paastgatede Forbrydelse ved en Dag i afvigte Efteraar, da han paa Landeveien fulgtes med Huusmand Jens Christensen af Mølleborup, af bemeldte Mand's Frakkelomme at stjæle en denne tilhørende, til en Værdi af 3 Rdl. ansat Tobakspibe, som Arrestanten den paafølgende Dag folgte.

Piben var ikke kommen tilstede, forinden den criminelle Undersøgelse i Sagen blev sluttet, men Beskjaalne har fraskaldet Erstatning for samme.

Arrestanten, der er født den 8de Februar 1826 og tidligere har været anseet ifølge Holbøl og Roeskilde Kjøbstæders Extrarets Domme af 20de September 1852 og 11te Mai 1861 for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri henholdsvis med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, er derfor nu rettelig ved Underrettsdommen dømt for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og da den i Dommen valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, være i det Hele at stadfæste“.

Nr. 131.

Justitsraad Bunzen

contra

1) Anders Jensen, 2) Hans Jensen, 3) Carl Ferdinand Jensen og 4) Anders Hansen (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri eller Medvirkning til denne Forbrydelse.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 29de Septbr. 1863: „De Tiltalte Anders Jensen, Hans Jensen, Carl Ferdinand Jensen og Anders Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og Een for Alle og Alle for Een saantlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knog, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Januar 1864: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for de Tiltalte Anders Jensen og Hans Jensen til 6 Gange 5 Dage, for Tiltalte Carl Ferdinand Jensen til 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Anders Hansen til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor

og Defensor for Overretten, Procurator Lihne og Præsteprocurator Bocher, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven^a.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Carl Ferdinand Jensen og Anders Hansen findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage for hver.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Carl Ferdinand Jensen og Anders Hansen bestemmes til 4 Gange 5 Dage for hver. I Salarium til Justitsraad Bunken og Statsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Helsingørs Exraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte 1) Anders Jensen, 2) Hans Jensen, 3) Carl Ferdinand Jensen og 4) Anders Hansen, Alle af Espergerde, actioneres for Tyveri eller Medvirkning til denne Forbrydelse, er det ved de Tiltaltes egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godgjort, at Anders Jensen og Carl Ferdinand Jensen, af hvilke den Sidste er i den Førstes Tjeneste, om Morgenen den 23de Juli f. A. ved Helsingør præiede en med Rug ladet hannoveransk Brig, „Clemens August“, for at drive Kadreehandel, og at 1ste Styrmand paa Briggen, Propper, da tilbød Anders Jensen at sælge dem Rug, naar de vilde komme igjen om Aftenen, dog med Tilføiende, at Capitainen ikke maatte vide det.

Efterat Anders Jensen paa Tilbageveien i bemeldte Carl Ferdinand Jensens Paahør havde tilraabt Tiltalte Hans Jensen og bennes Tjenestekarl, Tiltalte Anders Hansen, det Nysansførte, saa at de altsaa alle fra første Færd af vare vidende om, at den hele Handel skulde holdes skjult for Capitainen, indfandt samtlige Tiltalte sig samme Dags Aften Kl. 11 ved Skibet, medbringende 8 Sække, og forblev Anders Hansen i Baaden, medens de andre 3 Tiltalte gik ombord, og derpaa i Forening med Propper, der sagde dem, at Capitainen sov, og en tilstedeværende Matros af Vasten fyldte Sækkene med Rug, der bragtes ned i Baaden til Anders Hansen. Anders Jensen betalte Propper 24 Rdl. for Rugen, som han derpaa Dagen efter solgte til en Kjøbmand i Humlebæk, og som da befandtes at udgjøre 11 Edr., for 71 Rdl. 3 Mk., af hvilke han efter Fradrag af de 24 Rdl. leverede Hans Jensen Hals-

belen og selv beholdt Halbelen, medens Anders Hansen modtog 23 Mk. og Carl Ferdinand Jensen af Anders Jensen sin Anpart.

Da Propper paa Anders og Hans Jensens Spørgsmaal, om de kunde faae mere Rug, havde svaret bekræftende, saafremt Skibet blev liggende paa Nheden, indsaandt de Tilstalte sig atter næste Aften ved Skibet omtrent Kl. 11. Anders og Carl Ferdinand Jensen gik da ombord, medens de 2 andre Tilstalte bleve i Baaden, og efterat Anders Jensen havde spurgt Propper, om Capitainen sov, hvilket denne bekræftede med Tilføiende, at der var luffet for ham, fyldte de 2 nævnte Tilstalte derpaa i Forening med Propper og en tilstedeværende Matros atter Rug i de af Tilstalte medbragte Cæffe, men da 6 Cæffe vare laugebe ned i Baaden, og de vare isærd med at fylde den 7de, kom Capitainen, der var vaagnet og visde op paa Dækket og med en Kniv havde overfaaret det Næb, hvormed han fandt Kahytensdøren luffet, til, og de Tilstalte, af hvilke Anders Jensen, der saavel som Hans Jensen var gjort bekendt med, at Capitainen var indespærret i Kahytten, har udsagt, at det var en Aftale med Propper, at de skulde flye, naar Nogen kom, sprang nu ned i Baaden og roede til Land. Den paa denne Aften tagne Rug var betalt Propper med 12 Rdl. — hvorimod de 2de sidste Cæffe paa Grund af Flugten ei vare blevne betalte — besaandtes at udgjøre 9 Ldr. 7 Skpr., og solgtes af Hans Jensen Dagen efter til den samme Kjøbmand i Humlekølv, der havde faaet det første Parti, for 64 Rdl. 1 Mk., hvoraf Hans Jensen, efter Fradrag af de 12 Rdl., beholdt Halbelen og leverede Anders Jensen Resten.

Da Rugen er tilbageleveret til Føreren af Skibet, er der ikke Spørgsmaal om Erstatning under Eagen.

For det af de Tilstalte saalebes uviste Forhold maa det billigest, at de, der ere over criminel Lov og ikke forhen have været tiltalte eller straffede, ere ansete efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 21 og 1 — idet der ikke bliver Undeelse for samme Forordnings § 10, da Styrmændens Forhold ikke var nogen Overtrædelse af de danske Love, altsaa heller ikke af denne særlige Bestemmelse, hvorfor de Tilstaltes Medvirkning ei heller kan henføres derunder — men findes Straffen, der er bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Wand og Brød for hver især, at kunne bestemmes til lige Fængsel for Anders Jensen og Hans Jensen hver i 6 Gange 5 Dage, for Carl Ferdinand Jensen i 3 Gange 5 Dage og for Anders Hansen i 2 Gange 5 Dage, og med denne Modification vil den indaankede Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger billigest, være at stadfæste“.

Nr. 140.

Justitsraad Bungen

contra

Carl Julius Elmgreen (Defensor Brod),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Februar 1864: „Arrestanten Carl Julius Elmgreen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangs-Arbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at den deri nævnte Dom af 28de Novbr. 1863 er stadfæstet af Højesteret den 14de f. M., kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisler hedder det: „Da Arrestanten Carl Julius Elmgreen, der er langt over criminel Lovald og senest ved denne Rets Dom af 24de November f. A. anset efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Væleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have, mod et ham ved Kjøbenhavns Politiproccot over mistænkelige Personer den 27de f. M. under sædvanlig Straffetysel givet Tilbod, den 30te næstefter uden Tilbælle forladt Ladegaarden, hvor han var udlagt, vil han paany være at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med lige Arbejde i samme Tid, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger“.

Nr. 3. Kammerraad **C. Jonas** (Selv)
contra

Cancelliraad **d'Auchamp** som Mandatarius for **Moriz Greve af Strachwitz** (Tugen),
angaaende Betaling af to af Citanten transfereede Begler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1862: „Imod Extradition i quitteret Stand af de tvende ovennævnte Begler med tilhørende Protester bør Indstævnte, Kammerraad **Emil Jonas**, til Citanten, Cancelliraad, Procurator **d'Auchamp** som Befuldmægtiget for **Moriz Greve af Strachwitz**, betale deres Paalydende, tilsammen 50,000 Gylden Conv. M., med Rente deraf 5 pCt. p. a. fra den 8de December 1858 til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves.

Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

For Høiesteret har Citanten deels til Begrundelse af, at han har lidt Tab ved, at det er forsømt at give ham betimelig Underretning om de i den indankede Dom omhandlede to Vexlers Protest, fremlagt et nyt Document, der ikke tidligere kunde være fremlagt, deels fremsført forskjellige nye Anbringender og Indsigelser; men, ligesom disse efter deres Beskaffenhed ikke kunne komme i Betragtning, saaledes kan der heller ikke tages noget Hensyn til det fremlagte nye Document, da Citanten ikke har iagttaget Forskrifterne i Placat af 12te Mai 1784 § 2.

Da nu Høiesteret — med Bemærkning, at Vexlernes Endosfering maa betragtes som foregaaet i Wien, og at Citantens Forpligtelser som Endosferent derfor maae bedømmes efter den der gjældende Lovgivning, samt at de i Dommen anførte Negler om Virkningen af Forsømmelse med at anmeldte den optagne Protest for Vedkommende indeholdes i § 45 af den for Holsteen gjældende Vexelanordning — isøvrigt tiltræder, hvad der i Dommen er anført til Begrundelse af, at Citanten er pligtig at udfrie de to Vexler som simple Gjældsbreve, om hvilken Forpligtelse der for Høiesteret, hvor Indstævnte ikke har mødt, alene er Spørgsmaal, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Cancelliraad, Procurator d'Auchamp som Besuldmægtiget for Moritz Greve af Strachwitz, søger under nærværende Sag Indstævnte, Kammerraad Emil Jonas, principaliter tilpligtet, mod Extrabition i quitteret Stand af tvende af ham den 19de Marts 1857 ^oEgen hver for 25,000 Gylben Conv. M. paa Hans Kongelige Høihed Arveprinds Frederik Ferdinand trukne, af Høisamme accepterede og af Indstævnte til Moritz Greve v. Strachwitz endosferede, den 19de September s. A. de non solutione protesterede ^om. prima Vexler, at betale til Citanten i fornævnte hans Egenstab Vexlernes Paalydende 50,000 Gylben, Protestomkostninger, $\frac{1}{2}$ pCt. Provision, Vexelrenter og samtlige, derunder ogsaa nærværende Sags, Omkostninger stadesløst. In subsidium har Citanten paastaet Indstævnte dømt til Vexlernes Indfrielse som simple Gjældsbreve, med ordinair Rente 4 pCt. fra Protestens eller i alt Fald Forligssklagens Dato den 8de December

1858 og 1 pCt. Straffrente fra sidstnævnte Dato, samt paalagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger Stadesløst.

Citantens principale Paastand er støttet paa Indstævntes Forpligtelse deels som Trassent deels som Endossent af de omhandlede Bexler, hvorhos han som en subsidiair Sogsmaalsgrund har paaberaabt sig, at Indstævntes Forpligtelse til at indfri disse Bexler er afgjort ved usvækkede Decreter af Handelsretten i Wien og derfor ogsaa uden videre Underfølgelse maa auertjendes her i Landet.

Foreløbig bemærkes, at det er in confesso, at de ommeldte Bexler paa selve Forfaldsdagen, den 19de September 1857, ere blevne protesterede de non solutione hos Domiciliaten, Baron Rothschild i Wien, men at der ikke er blevet givet Indstævnte nogen Underretning om denne Protest forinden den 27de November s. A., da der blev forkyndt Indstævnte, som da opholdt sig i Venedig, tvende af Handelsretten i Wien den 23de s. M. affagte Decreter, hvorved det paalægges ham at betale de omtvænte Bexler.

Indstævnte maa nu vel antages under Sagens Gang at have frasaldet sin først fremsatte Indsigelse mod Gyldigheden af selve Protesten, hvilken han senere har erkjendt at burde optages efter de i Wien gjældende Love, og at være optagen i Overensstemmelse med disse, men han har derimod gjort gjældende, at Bexleretten mod ham maatte være tabt, fordi der ikke er givet ham nogen behørig Underretning overensstemmende med Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, jfr. § 34, om den iværksatte Protest.

Citanten har herimod anført, at det ikke har været muligt at give Indstævnte nogen saadan Underretning, fordi denne ikke havde nogen Bopæl eller fast Opholdssted, og det i alt Fald var Grev Strachwitz ubekjendt, hvor han havde Ophold, hvorhos Citanten endvidere har gjort gjældende, at Forholdet formeentlig ikke kunde bedømmes efter den danske Lovgivning, men, deels fordi Bexlen er domicileret i Wien, deels fordi saavel Trasseringen som Endosseringen skulde være foregaaet i Kiel, maatte bedømmes efter den tydske Bexelovgivning, som er gjældende paa begge de ny nævnte Steder, og at det efter denne Lovgivning, navnlig dens Art. 47, deels ikkun paahviler Bexeleieren i et Tilfælde, hvor, som her, en Endossent har givet Bexlen fra sig uden at tilføie sin Bopæl, at give Underretning om Protesten til denne Endossents Forganger, som hvilken i nærværende Tilfælde formeentlig den hste Acceptant, hvem saadan Underretning ifølge hans Stilling ikke skulde kunne gives, maatte være at anfse, saa at der altsaa ikke kunde siges at være taget nogen Forsømmelse med Bexelomgangen, deels i alt Fald ikke er nogen Betingelse for Bexelrettens Bevarelse, at saadan Underretning meddeles, hvorimod en Forsømmelse i saa Henseende alene kunde medføre, at Citanten ikke vilde kunne gjøre Krav paa Renter og de før Protesten paadragne Omkostninger.

Vel skjønnes det nu ikke, at den Omstændighed, at Bexlen er domicileret i Wien, kan medføre, at Retsforholdet ligeoverfor Indstævnte, enten i hans

Egenkab af Trassent eller Endosent, bør bedømmes efter den tydste Bevelsgivning, men derimod skjønnes det ikke rettere end at, da Trækningen af Bexler, der dateret fra Kiel maa betragtes som foregaaet der, selv om Indstævnte, som han paastaaer, ikke maatte have opholdt sig der paa den Tid, og da ligeledes Endosseringen efter Proceduren maa ansees foregaaet sammesteds, maa Retssforholdet ligeoverfor Indstævnte haade i Egenkab af Trassent og Endosent bedømmes efter den for Hertugdømmet Holsheen gjældende Bevelsgivning, hvorved bemærkes, at det isørigt i sidstnævnte Henseende maatte have ført til samme Resultat, om end Parterne vare gaaede ud fra, at Endosseringen var foregaaet paa det Sted, hvorfra den er dateret, nemlig Wien, idet der, efter hvad der under Sagen foreligger, maa antages at gjælde samme Bestemmelser med Hensyn til det heromhandlede Forhold i Kiel og i Wien.

Kaar nu Forholdet betragtes efter den for Hertugdømmet Holsheen gjældende Bevelsgivning, saaledes som Indholdet af denne, navnlig af dens § 47, efter det Ovennævnte ifølge Proceduren maa antages at være, og hvor- efter det bliver overflødigt at undersøge, hvorvidt Indstævnte paa den omspurgte Tid kan antages at have haft fast Bopæl nogetsleeds og Saadant at have været Grev Strachwig bekendt, kan der vel ikke gives Citanten Medhold i, at der i Henseende til Anmeldelsen af Protesten er forholdt i Overeensstemmelse med den citerede Paragraphs Bestemmelser, idet det, som han i saa Henseende har anført, ikke kan gives Medhold; men derimod maa det, efter hvad der under Sagen foreligger, antages, at Beveleierens Net mod Trassent og Endoscenter ikke efter bemeldte Lovgivning fortabes ved Forsømmelse i saa Henseende. En saadan medfører nemlig — foruden, som Citanten selv erkjender, Tab af Bevelrente og Bevelomkostninger — alene en Forpligtelse for Beveleieren til at erstatte dem, hvem han har forsømt at give Underretningen, den Skade, de herved lide.

Da nu Indstævnte ikke i nærværende Tilfælde mod Citantens Benægtelse har godgjort at have lidt noget Tab ved den forsømte Underretning, i hvilken Henseende Beviisbyrden ifølge den in casu efter det Ovennævnte gjældende Lovgivning maatte paabvile Indstævnte; eller overhovedet gjort noget saadant Erstatningskrav gjældende, og da Indstævntes øvrige Indsigelser mod Citantens Paastand, der væsentlig ere hentede fra en Fremstilling af Oprindelsen til det hele Styksforhold, ikke vilde kunne komme i nogen Betragtning ligeoverfor Beveleieren, vil han ikke kunne undgaae at dømmes til at indgive de ovennævnte Bexler ved at betale deres Paalydende 50 000 Gylden, men paa den anden Side vil der paa Grund af den ovennævnte Mangel af behørig Anmeldelse ikke kunne tilfendes Citantens Bevelrenter og Bevelomkostninger, men alene 5 pCt. p. a. Rente fra Forligsklagens Dato, hvorved bemærkes, at den af ham til Støtte for hans principale Paastand subsidiairt anførte Togsmaatsgrund, nemlig de ovennævnte af Haudelsretten i Wien afsagte Domme, ikke imod Indstævntes Protest vil kunne tages i Betragtning som for seent fremkommen.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 122.

Advocat Brod

contra

Ane Johanne Irgens, Wadels Enke, og Ane Caroline Wadel
(Defensor Bungen),

der tiltales for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Januar 1864: „1) Arrestanten Peter Sorgen Petersen og de Tiltalte, 2) Caroline Marie Siverisen eller Iversen, Petersens separerede Hustru, 3) Ane Johanne Irgens, Wadels Enke, 4) Ane Caroline Wadel og 5) Hans Ludvig Nielsen bør straffes, den Første med Forbedringshusearbejde i 4 Aar og de Dvrigte med Fængsel paa Vand og Brod, Nr. 2 og 3 hver især i 2 Gange 5 Dage, Nr. 4 i 4 Gange 5 Dage og Nr. 5 i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning udreder Arrestanten til Pantelaaner Peter Hansen 40 Rdl.; saa tilsvarende han ogsaa Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Beyer, 8 Rdl. til hver, dog at de Tiltalte in solidum med hant udrede Omkostningerne hver for sit Vedkommende og derunder hver $\frac{1}{6}$ af Salairerne. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom for Ane Johanne Irgens, Wadels Enkes og Ane Caroline Wadels Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Brod og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mob 1) Arrestanten Peter Sorgen Petersen for Tyveri og de Tiltalte 2) Caroline Marie Siverisen eller Iversen, Petersens separerede Hustru, 3) Ane Johanne Irgens, Wadels Enke, 4) Ane Caroline Wadel og 5) Hans Ludvig Nielsen for Hæleri anlagte Sag er Arrestanten ved egen med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have Ratten mellem den 5te og 6te Februar f. A. frahjaalet Pantelaaner og Marschandiser Peter Hansen, boende i Springgade Nr. 34, en stor Mængde hos ham pantsatte Effecter, bestaaende af circa

70 Stkr. Gulds- og Sølvgenstande, Uhre m. v. samt circa 1,200 Assistent-huusbedler, ialt til en Værdi af circa 2,400 Rdl., hvilket Lyveri Arrestanten udførte paa den Maade, at han, der ved om Natten omtrent Kl. 1 at passere Hansens Bopæl til sit Hjem i Springgaden fattede den Beslutning at bestjæle ham, som han antog at være i Besiddelse af mange værdifulde Pantter, i dette Niemed begav sig ind i Stedet gennem Gadedøren, som han vil have fundet uafslaaet, og efterat være passeret gennem en aabenflaaende Mellemdør i Gangen oplukkede med sin egen Gadedørsnøgle, som tilfældigviis kunde benyttes, en afslaaet Dør, der førte fra Gangen ind til et bag Hansens Boutik beliggende Værelse, hvorfra han havde uhindret Afgang til Boutiken. Fra dette sidste Sted, der ligesaa tidt som de øvrige i Stueetagen beliggende Værelser af Hansens Leilighed benyttes til Beboelsesleilighed eller staaer i umiddelbar Forbindelse med nogen saadan, tilvendte han sig de ovenansførte Gjenstande, der henlaae deels i Binduerne, deels paa et Chatol, hvorefter han med de sjaaalne Kostier begav sig samme Vej tilbage, som han var kommen.

Endvidere er Arrestanten paa samme Maade overbeviist at have i Løbet af halvandet Aar før sin Anholdelse under nærværende Sag udført 5 Lyverier, idet han har frastjaalet Fruentimmeret Ellen Cathrine Elisabeth Madsen nogle til 18 Rdl. værderede Klædningsstykker samt en til 3 Mk. værderet Portemonnaie, hvori fandtes 1 Mk., Guldsmed Jens Jensens Husfru en til 4 Rdl. værderet Siltkejole, Fruentimmeret Emilie Nielsen en til 5 Rdl. værderet Kaabe, Ane Madsbatter, Jan Peters Enke, en Steendunk med circa 1 Pot Fløde og Bagermester Halvor Piper en Kurv med Hvedebrød, hvilke tvende sidstnævnte Lyveriers Gjenstande ere værderede henholdsvis til 2 Mk. og 3 Mk. . . .

Hvad angaaer de Tiltalte, da ere de ligeledes ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold, idet Tiltalte 3) Ane Johanne Jrgens, Wadels Enke, og 4) Ane Caroline Wadel deels have modtaget endeel af de hos Pantelaaner Hansens sjaaalne Kostier, deels have søgt at lægge Dølgemaal paa dem, samt været Arrestanten behjælpelige med at assætte dem, uagtet de vidste at de vare sjaaalne , hvorhos bemærkes, at Tiltalte 4) Ane Caroline Wadel endvidere har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til de øvrige af Arrestanten udsøvede 5 foransførte Lyverier ved at deeltage med ham i den ved disse bevirkede lovstridige Fordeel, skjøndt hun vidste, paa hvilken Maade Arrestanten var kommen i Besiddelse af Kostierne.

Som Følge heraf ville de Tiltalte, der ere langt over criminel Lov-alber medens de øvrige ikke ere fundne forhen straffebe heri Landet, være at bømme efter den nævnte Forordning, Nr. 2, 3 og 4 efter § 22, og findes Straffen for hver af dem at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød, for Nr. 2 og 3 hver især i 2 Gange 5 Dage og for Nr. 4 i 4 Gange 5 Dage".

Torsdagen den 21de April.

Nr. 138.

Justitsraad Bungen
contra

Niels Christian Sand (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Holsteinborg Birk's Politirets Dom af 5te Februar 1864: „Til-
talte Niels Christian Sand bør paa hans egen Regning at hensejtes i
Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos han bør
udrede samtlige med denne Sag iøvrigt forbundne Omkostninger. At
efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Marts 1864:
„Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
Defensor ved Overretten, Procurator Møller og Provedprocurator Bøcher,
betaler Arrestanten Niels Christian Sand 5 Rdl. til hver. At efter-
kommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen
og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da det under nær-
værende, fra Holsteinborg Birk's Politiret hertil indankede Sag, hvorunder
Arrestanten Niels Christian Sand tiltales for Løsgænger og Betleri, ved
egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er tilstrækkeligen godtgjort,
at Arrestanten, som er født den 22de Februar 1817 og tidligere flere Gange
har været straffet, de 2de sidste Gange ved Kjøbenhavns Criminal- og Politi-
rets Dom af 14de Februar 1857 for Tyveri, Bedrageri og 3die Gang begaaet
Løsgænger med 5 Aars Forbedringshuusarbejde og ved samme Ret's Dom af
12te August 1862 for Løsgænger med 30 Dages Arbejde i Kjøbenhavns Fattig-
væsens Tvangsarbejdsanstalt, den 7de October 1862 uden Tilladelse er bort-
gaaet fra det ham af Fattigvæsenet anviste Arbejde og har begivet sig ud i
Sjælland, hvor han har drevet omkring og ernæret sig ved Betleri, indtil han
den 29de October f. A. blev anholdt i forannævnte Birk, maa det billiges, at
den Straf, Arrestanten ved sit ovennævnte Forhold har forkyldt ifølge Loven
af 3die Marts 1860 § 1, jfr. § 5, ved Politiretsdommen er bestemt til 5 Gange

5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og at det er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger“.

Nr. 132.

Advocat Heinrichsen
contra

Ane Cathrine Nielsdatter, Peder Jørgensens Hustru
(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Dragholms Birk's Extrarets Dom af 3die Octbr. 1863: „Tiltalte Ane Cathrine Nielsdatter, Peder Jørgensens Hustru af Bindekilde, bør henføres til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar, samt derhos udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Clausen, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Wagger, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Januar 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nothe og Ipsen, betaler Tiltalte Ane Cathrine Nielsdatter, Humsmand af Bindekilde Peder Jørgensens Hustru, 5 Rdl til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom auførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ane Cathrine Nielsdatter, Humsmand af Bindekilde Peder Jørgensens Hustru, der under nærværende fra Dragholms Birk's Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og det isørigt Dplyste overbevist om en Nat i afdigte April Maaned fra en Have i Bindekilde at have bortstjaalet et til Væg udhængt Stykke Lærred, 12¼ Alen langt og under Sagen vurderet til 22 Sk. pr. Alen, hvilket tilhørte Pigen Ane Margrethe Pedersdatter, hvorimod det ikke imod Tiltaltes Benægtelse er bevist, enten at Lærredet, da hun borttog det, havde, som Besjjaalne har formeent, en større Længde, eller at Tiltalte har

borttaget et Par Lagen, der vare udbængte sammesteds og ligesedes ere bortkomne. Værrebet er kommet tilstede og ubleveret Besjaaelse, der har skafatbet Erstatning for Afsvan. Det maa derfor tilliges, at Tiltalte, der er langt over criminel Lovald og forhen ved Meerlose og Ludse Herreders Extrarets Dom af 11te April 1861 i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1 har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu ved den indankede Dom af 3die October s. A. er anseet efter samme Forordnings § 13, ligesom den valgte Straffegrad af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende“.

Nr. 154.

Advocat Hansen
contra

Peter Montgomerie Dequezie og Edward Boyle alias Elliot
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri eller Meddeeleagtighed deri.

Frederiksteds Extrarets Dom af 19de December 1863: „Peter Montgomerie Dequezie bor hængsattes i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer, Edward Boyle alias Edward Elliot i 12 Gange 48 Timer, Zacharias Cornelius i 2 Gange 48 Timer, Peter James bor hængsattes i Fængsel i 8 Dage. Saa bor de og udrede alle af denne Sag flydende lovlige Omkostninger, hver med en Fjerdedeel. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Overrets Dom af 10de Februar 1864: „Arrestanten Zacharias Cornelius bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, og udredes Actionens Omkostninger for hans Vedkommende af det Offentlige. Arrestanterne Peter Montgomerie Dequezie og Edward Boyle alias Elliot bor hængsattes til Forbedringshuusarbejde, den Forste i 3 Aar og den Anden i 8 Maaneder. Arrestanten Peter James bor straffes med 12 Nottingflaag. Actionens Omkostninger udredes af de Domsældte hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Søesterets Dom.

Eftjondt Tiltalte Peter Montgomerie Dequezie, som i den indankede Dom anført, var Styrmænd paa det Skib, hvori han begik de i Dommen omhandlede Tyverier, findes dog § 10 i Forordningen af 11te April 1840 efter de deri brugte Udtryk ikke i nærværende Tilfælde anvendelig, da der paa Skibet var en Supercargo, som havde det

specielle Tilfshn med de indladede Varer, medens Tiltalte efter sin Forklaring Intetjombhelt havde at gjore med Ladningen, hverken med sammes Modtagelse eller Aflevering. Han vil derfor alene vore at domme efter den nævnte Forordnings § 1, og hans Straf findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar.

Forfaavidt angaaer Tiltalte Edward Boyle, paa hvis Forhold § 21 i den nyhævnte Forordning, navnlig i Betragtning af hans Stilling som Superfargo, maa komme til Anvendelse, billiges det, at han ved Dommen er anseet efter Forordningens § 1 med en Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, ligesom det og findes at burde have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger for de for Hoiesteret Tiltaltes Bedkommende.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Peter Montgomerie Deguezie bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Hausen og Henrichsen for Hoiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 8 vestindiske Daler til hver.

I den indlæste Doms Præmisser hedder det: „Efter Andragende fra Skipper Hughes, sørende Skonnerten St. Croix, om at et Undersøgelserforhør maatte optages over Skonnertens Mandskab i Anledning af flere i samme formeentlig begaaede Typerier, ere saadanne Forhører optagne ved Frederiksteds og Christiansteds Jurisdictioner, og ere i Genhold til de fremkomne Resultater ved Gouvernementets Ordre af 1ste December sidsleden følgende Arrestanter satte under Tiltale: 1) Peter Montgomerie Deguezie for Tyveri; 2) Edward Boyle alias Elliot for Tyveri eller Medbeelagtighed deri; 3) Peter James og 4) Zacharias Cornelius for Medbeelagtighed i Tyveri eller Hæleri.

Angaaende den under Nr. 1 anførte P. M. Deguezie er det ved hans egen Tilstaaelse og de iøvrigt oplyste Omstændigheder godtgjort, at han, der er Styrmand ombord, har, medens Skonnerten laa til Anfers i Christiansteds Havn, aabnet flere Kasser Kirsebærbrandeviin, der vare affibede til en Kjøbmand i Frederiksted, og deraf udtaget — efter hans Forklaring dog kun — 12 halve Kasser, hvilke han deels forbrugte selv, deels bortgav til forskjellige af Mandskabet, og hvis Værdi er ansat til § 5. 30 pr. Dussin. Endvidere har han vedgaaet at have aabnet en Kasse Manufacturvarer og deraf udtaget et Stykke Bomulstøi af Værdi § 5. 80.

Den under Nr. 2 anførte Edward Boyle alias Elliot, som var Superfargo paa Skonnerten, har maattet vedgaae at vore kommen tilstede, ba

Styrmanden aabnede Kasserne med Kirsekærbrændevinen, men istedetfor at have hindret Tyveriet, dulgt det og deeltaget i Kasserens Fortæring.

I Henseende til Straffen for P. M. Deguezie, da kan han som Styrmand ikke undgaae at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 10, og skjønnes Straffen for ham, der er over criminel Labalder men ikke sees at være tibliger straffet, efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

Arrestanten Edward Boyle alias Elliot vil, da Tyveriet, som han traf den næst foran nævnte Arrestant ifærd med at begaae, ikke var fuldbjrdet, være at ansee som meddeeltagig i Tyveri, og Straffen være at bestemme i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1, hvorved dog bliver at tage Hensyn til at han, der er 29 Aar gammel, tibliger er straffet ved Politiretsdom med 12 Nottingslag for Tyveri, samt at hans Stilling som Superfargo, der gjorde ham til Pligt at føre specielt Tilsyn med Ladningen, i høi Grad forøger hans Straffskyld. I Henhold til saavel Anordningen af 6te Januar 1852 § 2 Nr. 3 samt Forordningen af 11te April 1840 § 3 Nr. 4 og 5 findes hans Straf derfor at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere...

Smød Arrestanterne er Erstatningspaaastand ikke neblagt.

Nr. 141.

Advocat Heinrichsen
contra

Ferdinand Præger (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 13de Febr. 1864: „Arrestanten Ferdinand Præger bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Provedprocurator Bøcher og Procurator Sørensen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mød Arrestanten Ferdinand Præger, der er født den 2den Mai 1819 og blandt

Arbet ved en den 20de August 1861 i den kongelige Landsover- saftt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn aflagt Dom er anseet i Henhold til Forordningen af 8de September 1841 § 6 for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, med Fængsel paa Band og Brød i 6 Uge 5 Dage, for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det isvrigt i saa Henseende Dplykte godtgjort, at han er truffen i Besiddelse af et til 16 Rdl. 2 Mk. vurderet Stykke Bomuldstoi, med Hensyn til hvilket Løifabrikant Ludvig Goldschmidt har aflagt Tilhjemlingsed og tilveiebragt Beviis for sin tidligere Besiddelse, idet Arrestanten den 27de October f. A. blev anholdt dermed paa Kjøbmagergade af Goldschmidt, som af sin Boutiksjomsfru Inger Madsen var bleven underrettet om, at bemeldte Stykke Løi kort forinden var bortstjaalet fra hans Boutik i Klareboderne Nr. 16, og derpaa strax havde efterfat Tyven, og da Arrestantens Forklaring, at Løiet, som han vil have taget i Forskuen eller Gadebøren udenfor Goldschmidts Boutik paa den Tid, Tyveriet blev begaaet, sammesteds var bleven hentastet af en ham ubekjendt Mandsperson, som han var i Begreb med at efterfølge, da han blev anholdt, ikke alene er ubesvirket, men i Strid med fornævnte Inger Madsens Forklaring, at hun saae Løiet i det Dieblig, det bragtes ud af Boutiken, og umiddelbart derefter Arrestanten i Forskuen med Løiet under Armen, og Goldschmidts Forklaring, hvorefter Intet, dengang Arrestanten blev anholdt, tydede paa, at han efterfulgte Nogen, saa findes der mod Arrestantens vedblivende Benægtelse tilveiebragt et isølge D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, tilstraffeligt Beviis for, at Arrestanten er skyldig i den ham paa- sigtede Forbrydelse, og han vil altsaa nu i Henhold til § 25 i Forordningen af 11te April 1840 blive at dømme som for 3die Gang begaaet Hæleri med Straf efter samme Forordnings § 22, der findes at kunne bestemmes til Forbedrings- huusarbejde i 2 Aar“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved- søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saakønge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Udgang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendaliske Boghandel (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 7.

Den 13de Mai.

1864.

Første ordinaire Sædssion.

Tirsdagen den 26de April.

Nr. 82. Sægermester Schulz (Advocat Brock)

contra

Justitsraad, Herredsfoged Boigt paa Hæising-Kæfs Herreders Overformynderies Begne og N. Chr. Olsen med Curator (Advocat Hansen efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er berettiget til fremfor de Indstævnte at erholde Dækning for en Pantefordring i Cancelliraad, By- og Herredsfoged Gads Dødsbo.

Lihsted Kjøbstads Skifterets Decision af 21de December 1861: „Sægermester Ludvig Schulz til Idasgaard vil som 2den Prioritets-haver i afsdode Cancelliraad, By- og Herredsfoged Gads Bo være berettiget til for Restbeløbet af sin Fordring efter Panteobligation af 24de Juli 1856 at erholde Fyldestgjørelse næstefter 5,400 Rdl. til Creditforeningen af jydsk Kjøbstadgrundeiere, fradraget de statutmæssige Indskud og Afdrag, som derpaa skulde have været erlagte efter Obligationen af 8de December 1853 og indtil Fyldestgjørelse af Prioritetsfordringerne i bemeldte Bo finder Sted, samt Forskjellen mellem det derved udfommende Restbeløb og det Beløb, hvorfor en Restbeløbet tilsvarende Sum paa Betalingsdagen kan kjøbes i de af fornævnte Creditforening udstedte Obligationer efter disses Cours, og tillagt det Tilsvær, som paa den Tid muligt vil være at yde til Foreningen for Udløsning af det Debitorerne paahvilende solidariske Ansvar og andre Forpligtelser efter Obligationen og Statutterne“.

Biborg Landskoverrets Dom af 8de Juni 1863: „Contracitanterne, Justitsraad, Herredsfoged Voigt paa Haastrup-Næs Herreders Overformynderies Begne og Niels Christian Dlesen med Curator bør være berettigede til fremsfor Hovedcitanten, Tægernester Schulz, at erholde Auktionsprovenuet af den ovenfor omhandlede Eiendom udbetalt til Kyldestgjørelse af deres Fordring efter den af afdøde Cancelliraad Gad under 13de Juli 1857 til nævnte Overformynderi udstedte og den 14de s. M. tinglæste Panteobligation. Processens Omkostninger for Overretten ophæves og Contracitanternes bestilte Sagfører sammesteds, Procurator Møller, tillægges i Salair 25 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er der efter Proceduren ikke Spørgsmaal om de i den indankede Dom ommeldte, af Citanten for Overretten fremsatte subsidiaire Paastande, men alene om, hvorvidt han kan anses berettiget til for hele sit Tilgodehavende efter den i Dommen nævnte Obligation af 24de Juli 1856 forlods at dækkes af Provenuet af det ved samme stillede Pant. Høiesteret maa nu med Overretten være enig i, at Virkningen af, at den foregaaede Ombytning af Gjælden paa 1ste Prioritet til Creditforeningen med en Gjæld paa samme Prioritet til Overformynderiet er steet uden Citantens Samtykke, alene kunde være, at han ved Pantets Realisation kunde gjøre Fordring paa ikke at være stillet ringere, end om ingen Ombytning var foregaaet. Da det nu, som i Dommen anført, er in confesso, at Pantet ved offentlig Auction er solgt for en Sum, der end ikke vilde have været tilstrækkelig til at indfri Creditforeningens Fordring med Fradrag af de statutnæssige Indskud og Afdrag samt af Forskjellen mellem Restbeløbet og den Sum, hvormed dette kunde have været afgjort ved Indfjøs af Creditforeningsobligationer, og der, efter hvad der foreligger, ikke er Høie til at antage, at den steete Ombytning har havt nogen væsentlig Indflydelse paa Ud-faldet af Auctionen til Skade for Citanten, i hvilken Henseende blandt Andet kan mærkes, at Kjøberen ikke vilde have havt nogen Ret til at overtage Gjælden til Creditforeningen, maa det billiges, at Citantens heromhandlede Paastand er forkastet ved den indankede Dom, hvorfor denne bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rdl., at udredes af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiestret 60 Rdl., der udrædes af det Offentlige.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Paa Skiftet efter afdøde Cancelliraad, By- og Herredsfoged Gad i Thisted har Hovedcitanten, Jægermester Schulz af Ibsøgaard, neblagt Paastand om, at hans Resttilgodehavende 4,800 Rdl. efter en af den Afdøde under 24de Juli 1856 til ham udstedt Panteobligation, hvorved der er givet ham Sikkerhed i en den Afdøde tilhørende fast Eiendom næstefter — som det i Obligationen hedder — „5,400 Rdl., som skyldes til Creditsforeningen for de jydskke Kjøbstæder“ — maa, eftersom den ommeldte paa Pantet hæftende Gjæld til Creditsforeningen under 20de Juli 1857 er indfriet af den Afdøde, blive forlobsd dækket af Pantets Provenu, eller at ialtsald den af den Afdøde i Aaret 1857 sittede nye Prioritetsgjæld ikke, Hovedcitanten til Skade, slydesgjøres af Pantets Provenu med et større Beløb, end der vilde udfordres til nu dermed at have indfriet Resten af Creditsforeningslaanet, dersom det var forblevet indstaaende i Eiendommen — altsaa med 5,400 Rdl. efter Fradrag af det ved Laanets Stiftelse betalte Indskud, de terminsvise Afbetalinger og Forskjellen mellem Restbeløbet og den Sum, hvorfor Creditsforeningsobligationer efter Courfen kunde kjøbes til dermed at afgjøre en saadan Restgjæld.

Mod disse Paastande saavelsom nogle af Hovedcitanten neblagte yverligere subsidiaire Paastande protesterede imidlertid Contracitanten, Justitsraad, Herredsfoged Voigt paa Haastrup Næs Overformynderiets Vegne, hvilket afdøde Cancelliraad Gad ved Indfrielse af det ommeldte Creditsforeningslaan havde ved en den 13de Juli 1857 udstedt og den 14de s. M. uden præjudicerende Retsanmærkning tinglæst Obligation givet 1ste Prioritets Panteret i den paagjældende Eiendom for et Beløb af 5,400 Rdl., hvorhos Justitsraad Voigt i Forening med Contracitanten Niels Christian Olsen — der havde været lodtagen i Overformynderiets Obligation med 1,265 Rdl. 3 Mk. 13½ Sk., og ved sin Udtrædelse af Overformynderiet beholdt Andeel i Obligationen for det anførte Beløb — paastod Overformynderiet for dets Restforbring 5,389 Rdl. 94 Sk. med Rentor som 1ste Prioritetshaver dækket af Pantets Provenu fremfor Hovedcitanten.

Ved den derefter af Indstævnte, Amtsfuldmægtig Esmann som Skifteforvalter i det paagjældende Bo affagte Decision er Hovedcitanten som 2den Prioritetshaver kjendt berettiget til for sin ovenommeldte Fordring at erholde Fyldestgjørelse næstefter 5,400 Rdl., fradraget de statutmæssige Indskud og Afdrag, som ifølge den til Creditsforeningen under 8de October 1853 udstedte

Obligation skulde have været erlagte, indtil Fyldestgjørelse af Prioritetsforbringerne i Boet finder Sted, samt Forfjellen imellem det derved udkommende Resibeløb og det Beløb, hvorfor en Resibeløbet tilsvarende Sum paa Betalingsdagen kan kjøbes i de af den paagjældende Creditforening udstedte Obligationer efter disses Cours, og tillagt det Tilsvær, som paa den Tid muligt vil være at yde til Foreningen for Udløsning af det Debitorerne paahvilende solidariske Ansvar og andre Forpligtelser efter Obligationen og Statuterne, og denne Decision er berejst saavel fra Hovedcitanternes som fra Justiterraad Boigts og N. Chr. Olesens Side indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten principaliter har gjentaget sin for Skifteretten nedlagte Paastand om forløbs Dækning af Pantets Provenu for hele sit Tilgodehavende, og subsidiairt har paaftaaet sig kjendt berettiget til af bemeldte Provenu forløbs at erholde udbetalt det Beløb, der udgjør Forfjellen mellem Coursværdien den 20de Juli 1857 paa de Creditforeningsobligationer, hvormed Resigjælden til Creditforeningen da blev indfriet, og de 5,400 Rdl., som Cancelliraad Gad erholdt tilaaens af Overformynderiet, eller ialt 611 Rdl., hvorhos han endelig albeles in subsidium har paaftaaet en af sine ovennævnte for Skifteretten nedlagte subsidiaire Paastande taget til Følge saaledes, at der ikke bliver Spørgsmaal om noget Tillæg til det Beløb, han har at staae tilbage for i Anledning af den solidariske Forhæftelse, der var knyttet til Creditforeningens i 1857 indfrieede Prioritet, og at der kun tages Hensyn til Coursforholdene paa den Tid, Paastandene bleve nedlagte; Contracitanterne have derimod — næst at anbringe, at Pantet ifølge Ublæg for Skatterestancer er blevet realiseret ved en over samme efter Decisionens Affigelse afholdt 5te Auction, hvorved Hovedcitanten blev Høistkydende med 4,000 Rdl. foruden resterende Renter m. v., og at dette Beløb er mindre end det, der udkommer, naar der fra 5,400 Rdl. drages det ved Creditforeningslaanets Etistfelse betalte Indskud, de terminsvise Afbetalinger og Forfjellen mellem Resibeløbet og den Sum, hvorfor Creditforeningsobligationerne til lignende Beløb efter Coursen kunne kjøbes — paaftaaet sig som 1ste Prioritetshavere i den forauktionerede Eiendom efter den ovenomhandlede under 13de Juli 1857 til Hæsting=Kæjs Herrebers Overformynderi udstedte Obligation kjendte berettigede til at erholde udbetalt forløbs fremfor Hovedcitanten det hele Auctionsprovener for Eiendommen, nemlig Kjøbesummen 4,000 Rdl. tilligemed de Renter m. v., som det efter Auctionsconditionerne endvidere er paalagt Kjøberer at overtage og tilsvare. Den indstævnte Skiftesforvalter har ikke givet Møde for Overretten.

Hovedcitantens principale Paastand er støttet paa, at da det ifølge den til ham udstedte Panteobligation er en bestemt og individualiseret Gjældsforbring, for hvilken Hovedcitantens Forbring skal staae tilbage, nemlig „5,400 Rdl., som skyldes til Creditforeningen for de jydske Kjøbstæder“, og denne Gjæld ikke længere eksisterer, maa han formeentlig ansees at være rykket op i Pantesikkerheden, og han vil navnlig ved at tage imod Prioritet næstefter Creditforeningen og paasee, at det i Obligationen kom til at hebde, at han kun stod tilbage i Prioritet for det Creditforeningslaan, som da skyldtes, i Særdeleshed have taget

Hensyn til, at Gjælden til Creditsforeningen ifølge dennes Statuter amortiseredes ved Afbetaling i hver Termin, hvorved hans Panteret Aar for Aar forbedredes, saavel som til at Gjælden til Creditsforeningen, da Hovedcitantens Panteforbring stiftedes, i Virkeligheden ikke udgjorde 5,400 Rdl., idet den maatte reduceres med de stedfundne Afbetalinger saavel som den Fordeel, der kunde naaes ved, i det Dødblik, Creditsforeningslaanet skulde indfries, at indløbe af Foreningens Obligationer og dermed, som Statutterne hjemle, indfrie Laanet.

Vel kan der nu ikke ved Behømmelsen af Hovedcitantens Retstillings tages videre Hensyn til, at den ovenomhandlede Sætning i den til Hovedcitanten udstedte Obligation — „som skyldes til Creditsforeningen for de ydste Kjøbstæder“ — efter Contrahenternes Anbringende skal være indført i Obligationen af sammes Concipist uden nogen som helst Foranledning fra nogen af Contrahenternes Side, og uden at Concipisten derved har tænkt paa at ville tilkjendegive, at Creditor i noget Tilfælde skulde rykke op med sin Panteforbring, eller at det alene var for Creditsforeningens Forbring han skulde staae tilbage, men om end den Omstændighed, at der saaledes ved den paagjældende Obligation er givet Hovedcitanten Sikkerhed ikke i Almindelighed næstefter 5,400 Rdl., men næstefter den ved Obligationens Udstedelse paa Pantet hæstende Gjæld til Creditsforeningen, maatte medføre, at Debitor ikke kunde være berettiget til efter den bedre Prioritets Indfrielse paany at besætte samme, vil dog Hovedcitantens principale Paastrand ikke kunne tages til Følge, idet det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Creditsforeningens Forbring i nærværende Tilfælde netop er bleven indfriet ved Hjælp af de af Hæsting-Nes Herreders Overformynderi forkræfte Laan, saa at 1ste Prioritet i Virkeligheden aldrig har været fri, men der kun er foregaaet en Ombytning af samme, og vel maatte Hovedcitanten med Føie kunne modsætte sig, at den Sikkerhed, Pantet kunde give ham næstefter Gjælden til Creditsforeningen, blev forringet ved denne Gjælds Ombytning med Gjælden til Overformynderiet, i hvilken Henseende Hovedcitanten navnlig har fremhævet, at Creditsforeningens Forbring var uopsigelig fra Creditors Side, at den løb paa succesive Afdrag, hvorved Hovedcitantens Sikkerhed utvivlsomt efterhaanden maatte forbedres, og at den eventuelt kunde indfries med Foreningens Kasseobligationer indløbte til Courspriis; men ligesom det saameget mindre af Hovedcitanten kan ansees godtgjort, at hans Stilling som 2den Prioritetshaver er bleven forringet ved den flete Ombytning af det paa 1ste Prioritet staaende Laan, som de ansatte Fordele ved Pantfætningen til Creditsforeningen tildeels ikke ubetinget kunde komme til Anvendelse, naar Eiendommen gik over til en ny Eier, og som der ikke under Sagen er fremkommet tilstrækkelige Data til at bedømme Omfanget af det Creditsforeningens Interessenter forsvorigt paahvilende solidariske Ansvar for de af Foreningen udstedte Gjældsforstrøninger — saaledes vilde i ethvert Fald en saadan Forringelse af Hovedcitantens Stilling alene have kunnet medføre, at Hovedcitanten i Tilfælde af Pantets Realisation kunde gjøre Forbring paa at blive stillet paa samme Trin som om Ombytningen ikke var foregaaet, men ikke at den substituerede Forbring i Forhold til Hovedcitanten i det Hele skulde være ugjældig.

Swad dernæst angaaer Hovedcitantens ovennømlte for Overretten nedlagte subsidiaire Paastrand om at kjendes berettiget til af Pantets Provenu forløbs at erholde udbetalt et Beløb af 611 Rbl., der udgjør den Fordeel, som maa antages at være bunden ved Indfrielsen af Gjælden til Creditforeningen den 20de Juli 1857, og hvilken Fordeel den Aføde formeentlig har været uberettiget til at tilegne sig uden Hovedcitantens Samtykke, da er denne Paastrand uden Hjemmel i Retsforholdets Bestaafenhed, idet der efter det Ovenansførte ikke kan tilkomme Hovedcitanten nogensomhelst forløbs Udbetaling, og den kan derfor ikke imod Contracitanternes Protest tages til Følge.

Der bliver saaledes alene Spørgemaal om Hovedcitantens yderligere subsidiaire Paastrand om at kjendes berettiget til Kjøbskjørelse af Pantets Provenu næstefter 5,400 Rbl., fradraget de statutmæssige Indskud og Afdrag, som ifølge Obligationen til Creditforeningen derpaa stulbe have været erlagte indtil Realisationen, samt Forskjellen mellem Restbeløbet og den Sum, hvormed dette ved Indkjøb af Creditforeningsobligationer efter Cours kunde have været afgjort, men idet der herved alene kan tages Hensyn til Coursforholdene paa den Tid, Realisationen af Pantet sandt Sted, og da det maa ansees in confesso, at Pantet ved offentlig Auction er solgt for en Sum, der er mindre end det Beløb, for hvilket Hovedcitanten efter hans heromhandlede Paastrand i hvert Fald maatte staae tilbage, og at der saaledes — selv om intet Hensyn tages til det mulige Tilsvær, der, saafremt Creditforeningsgjælden endnu paa Realisationstiden havde hvilet paa Eiendommen, vilde have været at yde i Anledning af det Foreningens Interessenter paahvilende solidariske Ansvar — ikke vilde kunne tilkomme Hovedcitanten nogen Deel af Auctionsproveneret, ligesom det heller ikke isvrigt fra Hovedcitantens Side kan ansees ophjst eller efter den hele Bestaafenhed af Gjælden til Creditforeningen kan antages, at den stedfundne Omblytning af 1ste Prioritet har havt nogen skadelig Indflydelse paa Udsalbet af Auctionen — findes Contracitanternes Paastrand om at kjendes berettigede til som 1ste Prioritets-havere i den paagjældende Eiendom at erholde udbetalt fremfor Hovedcitanten det hele Auctionsproveneret, at maatte tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten vilde efter Omstændighederne være at ophæve, og det Contracitanternes befalede Sagsfører sammesteds tilkommende Salair, der bestemmes til 25 Rbl., at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagsførelse for Overretten har intet uløbligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertræbelse at være begaaet“.

Nr. 158.

Advocat Liebe

contra

Sophie Emilie eller **Emilie Sophie Johansen** (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Februar 1863: „Arrestantinden Sophie Emilie eller Emilie Sophie Johansen bør straffes med Tugthuusarbejde i 7 Aar og efter Straffetidens Udlob udbringes af Landet ved Politiets Foranstaltning. Saa udreder hun og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne S. S. Nyegaard og Winther, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Sophie Emilie eller Emilie Sophie Johansen — hvis opgivne Alder af mellem 15 og 16 Aar af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udsænde, og som ved denne Rets Dom af 19de September f. A. er anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 29 med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 30 Dage — for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantindens egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at hun om Aftenen den 28de November f. A. har, i den Hensigt at begaae Tyveri, indsnegtet sig i Eiendommen Nr. 44 i Kronprindsessegaden, hvor hun, der var bekendt med Stebets Localiteter, holdt sig skjult for at afvente den Tid, da Beboerne vare gaade i Seng, og da hun antog, at dette var steet dengang hun, der var salden i Søvn, igjen vaagnede, begibet sig, som det maa antages den paafølgende Morgen mellem Klokken 3 og 4, ned i Eiendommens beboede Kjælder, hvis Dør mod Gaardsrummet var uafslaaet, og sammesteds først i et aabentstaaende Værelse, hvori Tjenestepigerne Laura Andersen og Sophie Florentine Larsen laae og sov, tilvandt sig en Deel disse Tjenestepiger tilhørende Klædningsstykker m. m., i det Hæle af Værbi 4 Rdl. 5 Mk., og derefter i et af Vogerende afbenyttet, ligeledes aabentstaaende Værelse forsøgt paa at bemægtige sig flere Ring, men da det ikke lykkedes, fordi hendes Nærværelse i dette Værelse bemærkedes af de Personer, som deri havde Natteleie, begibet sig med de stjaalne Gjenstande tilbage til sit tidligere Skjulested, hvor hun blev, indtil hun den paafølgende Morgen saae Veilighed til at komme bort, efterat Eiendommens Port, som om Natten havde været afslaaet, var bleven aabnet.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 14, jfr. § 12 2det Membrum, og § 80, jfr. § 12 2det Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 7 Aar, hvorhos hun, der er født i Sverrig og ikke ved sin Anholdelse under nærværende Sag

havde havt Ophold heri Landet i 3 Aar, vil i Medfør af Placat af 19de April 1805 efter Straffetidens Udløb være at udbringe af Landet ved Politiets Foranstaltning“.

Nr. 137.

Advocat Hansen
contra

Anna Cecilie Amalie Thomsen (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Venneberg Herreds Eyrarets Dom af 26de Octbr. 1863: „Til-
talte Anna Cecilie Amalie Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand
og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Undersøgelsen og
Actionen lovligt sthørende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og
Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, 3 Rdl. til hver. At efter-
kommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 18de Januar 1864: „Underretts-
dommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairret til Actor
ved Underretten bestemmes til 4 Rdl. I Salair til Actor og Defensor
for Overretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Fasting, betaler
Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I
Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for
Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Anna
Cecilie Amalie Thomsen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er
det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig gøbt-
gjort, at hun et Par Maanedes før Maidag s. A., medens hun tjente hos
Proprietair Mahrt paa Carlsminde, har tilvænt sig 4 hendes Husbond til-
hørende Haandklæder, af Værdi ialt 4 Rk. 8 Sk., der vare blevne forglemte i
Karlshammeret, og som hun efter sin Forklaring satte sig i Besiddelse af i den
Hensigt at bruge dem til Børnetsø, hvortil hun trængte, men da hun senere
havde faaet noget andet Væred til dette Brug, disponerede hun paa anden
Maade over de stjaalne Haandklæder, efter først at have udpillet de derpaa
lyede Mærker. De tre af Haandklæderne ere under Sagen komne tilseede og

ubleverede til Bestjaalne, der isvrigt har fraskaldet Krav paa Erstatning i Anledning af Tyveriet.

For det anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvorved det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste, dog med den Forandring, at Salairet til Actor ved Underretten bliver at bestemme til 4 Rdl."

Nr. 142.

Statsraad Salicath

contra

Niels Mikfelsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Helsing Nefs Herreders Extrarets Dom af 19de Novbr. 1863: „Tiltalte Huusmand Niels Mikfelsen af Gjettrup bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned. . . . Samtlige af Actionen flydende Omkostninger bør tilsvares af Tiltalte og Arrestantinden hver for sit Vedkommende med Undtagelse af Salairret til Actor, Procurator Bøch, 6 Rdl. og til Defensor, Kammerraad, Procurator Lyffe, 5 Rdl., af hvilke Salairer Tiltalte Niels Mikfelsen udreder $\frac{1}{2}$ og Arrestantinden Antonette Christensdatter $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1864: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Met:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Om Tiltalte Niels Mikfelsen, der under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik en

anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — sigtes for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde tilstrækkeligt godtgjort, at han en Dag i Mai Maaned f. A. har frastjålet Gaardmand Anders Lassen i Billerup, hos hvem han havde Arbejde, et til 8 Mk. vurberet Lagen, som tilligemed flere Lagener laae paa et Bord i Storsluen; hvortil Døren efter hans Forklaring stod aaben, og hvilket han derefter bragte til sit Hjem, men da Bestjaalne fattede Mistanke til Tiltalte og Bestjaalnes Hustru nogle Dage efter henvendte sig til Tiltaltes Kone om Lagenet, blev dette tilbageleveret.

For dette Forhold er Tiltalte, der ved Landsoverrettens Dom af 15de Juni 1846 for Indbrudstyveri er straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2bet Membreum med Fængningsarbejde i 6 Aar, ved Underretsdommen rettelig anseet efter bemeldte Forordnings § 13, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, være at stabsætte, forsaavidt den er paaanket“.

Onsdagen den 27de April.

Nr. 151.

Advocat Brock

contra

Mads Madsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Medvirkning til Tyveri og Hæleri.

Antvorskov Virks Extrarets Dom af 24de Juni 1863: „Arrestanterne Nr. 1 Henrik Rothmann og Nr. 2 Hans Theodor Rothmann bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 3 Aar og den Sidste i 2 Aar. 3 Fængsel paa Band og Brød bør hensejtes de Tiltalte . . . Nr. 9 Huusmand Mads Madsen af Soelbjerg, . . . hver i 3 Gange 5 Dage. . . . Tiltalte Nr. 9 Mads Madsen vil have at betale i Erstatning til Møller Petersen af Ejornelunde Mølle 2 Rd. 1 Mk. 12 Sk. Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack, 30 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Rye og Kangel, 15 Rd. til den Første og 10 Rd. til den Sidste, bør udredes af Nr. 1 Arrestanten Henrik Rothmann og Nr. 2 Arrestanten Hans Theodor Rothmann, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{2}$, dog at deraf in solidum med dem tilsvares af Nr. 7 Peder Sørensen og Nr. 8 Karen Christine Johannesdatter, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{3}$, hvorhos de Tiltalte Nr. 4 Murer Rothmann eller Rottmann, Nr. 5 hans Hustru og Nr. 6 Frederikke Rothmann in solidum

med Arrestanterne Nr. 1 og 2 bør deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostninger Enhver for sit Vedkommende og derunder hver med $\frac{1}{16}$ af Sagforenes Salairer —, Tiltalte Nr. 3 Christian Wilhelm Arlet med $\frac{1}{4}$, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanterne Nr. 1 og 2, Een for Begge og Begge for Een $\frac{1}{2}$, af Tiltalte Nr. 9 Mads Madsen $\frac{1}{4}$ og Nr. 10 Bager Schæfer $\frac{1}{4}$, Tiltalte Nr. 11 Anders Jensen med $\frac{1}{32}$, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Nr. 12 Mads Pedersen og Nr. 13 Ole Jensen hver det Halve, og Tiltalte Nr. 14 Hans Madsen med $\frac{1}{32}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven*.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Decbr. 1863: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Nr. 2 Arrestanten Hans Theodor Rothmann og Nr. 8 Tiltalte Hans Madsen bestemmes til respective 18 Maaneder og 4 Gange 5 Dage. Salairerne til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Baastrup, Alberti og Salomonson, 15 Rdl. til hver af de tvende Førstnævnte, 10 Rdl. til Sidstnævnte, udredes af Nr. 1 Arrestanten Henrik Rothmann og Nr. 2 Arrestanten Hans Theodor Rothmann, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{2}$, dog at deraf in solidum med dem tilsvares af Nr. 3 Tiltalte Peder Sørensen og Nr. 4 Tiltalte Karen Christine Johannesdatter, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{4}$, af Nr. 5 Tiltalte Mads Madsen med $\frac{1}{8}$, af Nr. 6 Tiltalte Anders Jensen med $\frac{1}{4}$, dog at Nr. 7 Tiltalte Ole Jensen in solidum med ham deraf tilsvares $\frac{1}{8}$, og af Nr. 8 Tiltalte Hans Madsen med $\frac{1}{8}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven*.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mads Madsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brodø og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Antvorskov Birk's Etraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants omsattebe

flere Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, actioneres
 Mads Madsen for Mebovirkning til Tøveri og Hæleri Tiltalte har
 vedgaaet, at han i afvigte Vinter har solgt 1 Pund Uld og et Tørklæde til omt-
 nævnte Møllersvend paa Tjørnelunde Mølle, saaledes at Betalingen for samme
 skulde afgjøres med Sæb og Meel fra Møllen, hvilket han har indbrømt, at
 han nok kunde vide, at Svenden vilde tilvende sig, hvorefter Tiltalte har været
 paa Møllen og faaet udleveret 8 Pund Hvedemeel, 2 Skjeppe Byg og 1 Skjeppe
 Rug, som Svenden frastjal sin Husbond, Møller Petersen, der har paaftaaet sig
 Sæben og Melets Værbi 2 Rdl. 1 Mk. 12 Sk. erstattet af Tiltalte. Derimod
 findes denne ikke oversført noget Forhold, der kan henføres under Hæleri, for
 hvilket han, som anført, ogsaa er actioneret. Tiltalte, som er født den 3die
 April 1832 og ikke tidligere straffet, bliver at ansee efter Forordningen af 11te
 April 1840 § 21, jfr. § 1, og Straffen skjønnes i 1ste Instants passende bestemt
 til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 146.

Advocat Hansen

contra

Hans Christianfen (Defensor Brod),

der tiltales for forsætlig at have afgivet en urigtig Anmeldelse til Po-
 litiet og for falsk Forklaring for Retten.

Rakflov Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Octbr. 1863: „Tiltalte
 Fattiglem i Halsled Sogns Fattighuus Hans Christianfen bør hensættes
 til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle de
 af nærværende Sag lovligt skyldende Omkostninger, hvorunder i Salair
 til Actor, Procurator Barfoed, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Hen-
 richsen, 4 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning
 under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Martz 1864:
 „Tiltalte Fattiglem i Halsled Fattighuus Hans Christianfen bør hen-
 sættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede
 Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Barfoed
 og Henrichsen for Underretten og Lindhard og From for Overretten
 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes
 for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
 Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen

og Brod for Høiefteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indlaede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte, Fattiglem i Hallsed Fattighuus Hans Christianen, efterat have afhændet sit Uhr, har under Eds Tilbud gjen- tagende for Retten, hvor en Undersøgelse rettedes imod den Person, til hvem han havde afhændet Uhret, forklaret, at dette var ham frakommet imod hans Villie og Vidende, ved hvilket Forhold han angiver at have tilstøt igjen at komme i Besiddelse af Uhret.

Tiltalte, der er over criminel Lovalder og forhen straffet ved Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 22de Juli 1844 med 15 Rottingslag for Tyveri, vil nu være at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, jfr. § 8 med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage“.

Torsdagen den 28de April.

Nr. 128.

Advocat Brod

contra

Jens Larsen (Defensor Heinrichsen) og dennes Hustru **Karen Kirstine Hansdatter** (Defensor Hansen),

der tiltales, Forstnævnte for utilborlig Behandling af sin Kone og Datter, for Betleri, for at have udsendt sin Datter paa Betleri samt for Tyveri, og Sidstnævnte for Meddeelagtighed i den mod hendes Mand forsøgte Forgiftning, for at have forsøgt at forlede Smedesvend Jens Peter Jensen til at ombringe hendes Mand, for at have meddeelt sin Datter Tilladelse til at betle, samt for utilborlig Behandling af sin Mand.

Meerløse-Ludse Herredets Extrarets Dom af 27de Octbr. 1863: „Arrestantinden Karen Kirstine Hansdatter, Arrestanten Jens Larsens Hustru, bør at hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar; ligeledes bør Arrestanten Jens Larsen hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, men isøvrigt for Actors Tiltale fri at være. Saa bør og begge de Tiltalte in solidum udrede alle af Actionen løblich flydende Omkostninger og deriblandt i Salairer til Actor, Procurator Christensen, 8 Rdl. og til Defensorerne, Procurator Arboe og Fuldmægtig Blum, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Februar 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for

Arrestanten Jens Larsen bestemmes til 15 Maaned, og at Arrestanten og Arrestantinden Karen Kirstine Hansdatter, Jens Larsens Hustru, udrede Actionens Omkostninger Enhver for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af det Actor i 1ste Instants tilkjendte Salair, medens Arrestanten og Arrestantinden hver især udrede de deres respective Defensorer sammesteds tillagte Salairer. Paa samme Maade udrede Arrestanten og Arrestantinden de Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Bejer, Cancelliraad Petersen og Konge, tilkommende Salairer, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Bæsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. Advocaterne Brock, Henriksen og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, hertil fra Meerløse og Tubse Herreders Extraret indankede Sag tiltales Arrestantinden Karen Kirstine Hansdatter, Jens Larsens Hustru, der er født den 27de Februar 1814 og ikke funden forhen straffet, for at have været meddeelsagtig i en mod bemeldte hendes Mand forsøgt Forgiftning, for at have søgt at forlede Smedesvend Jens Peter Jensen til at ombringe hendes Mand, for at have meddeelt sin Datter Ellabølle til at bette og for at have gjort sig skyldig i utilbørlig Behandling af sin Mand, og Arrestanten Jens Larsen, der er født den 13de September 1798 og ved denne Rets Dom af 20de Mai 1862 anseet efter Forordningen af 11 April 1840 § 1 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, for at have gjort sig skyldig i utilbørlig Behandling af sin Kone og Datter og i Betleri, for at have udsendt sin Datter paa Betleri samt for Tyveri.

Foraaabidt Arrestantinden sigtes for at have været meddeelsagtig i en mod hendes Mand, Arrestanten, forsøgt Forgiftning, da er det ved den af hende afgivne, med det isøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun, der levede i stadig Uenighed med sin Mand, har, da hendes 12aarige Datter, der paa Grund af Faderens Behandling af hende og Moderen bar Nag til ham og havde hørt, at man ved Hjælp af Blaasteen kunde bibringe Folk Døden, den 12te April sidstleden havde fortalt hende, at hun havde kjøbt for 2 St. Blaasteen for at komme i Faderens Kasse, spurgt Datteren, efterat der den nævnte Dags Middag var stænket Kaffe, men sørend hun kaldte paa Manden, for at han kunde drikke den, om hun saa havde kommet det i, og derpaa, efterat have erholdt et bekræftende Svar, ladet Manden drikke af Kaffen, idet

hun, der antog, at Blaasteen var en Gift, hvoraf man kunde bøde, onstede og havde til Hensigt, at Manden skulde blive forgiøret, da hun havde døiet saa meget Ondt med ham. Da Manden havde drukket noget af Kaffen, mærkede han, at den smagte ilde, rev i Halsen og snærpede Munden sammen, hvorfor han spyttede det ud, han endnu havde i Munden, og undlob at drikke Resten.

Efter de Oplysninger, som have været at tilveiebringe angaaende det Quantum Blaasteen, der er kommet i Kaffen, kan det antages at have udgjort $\frac{1}{2}$ Lob.

Om Virkningen af et saabant Quantum hedder det i en af Landphysikus i nordre sjællandske Physikat afgiven Erklæring, at dersom Jens Larsen havde nedslugt et halvt Lob Blaasteen, maatte det antages, at han derved vilde geraade i stor Livsfare og neppe have undgaaet Døden, saafremt ikke passende Lægehjælp strax var bleven ydet, men forøvrigt bemærkes det i samme Erklæring, at til Forgiftning egnede Blaasteen sig ikke, da dets sammensnærpede Smag strax maatte vække Opmærksomhed, men at Jens Larsen ikke bestomindre ikke undgik Kolik og Diarhoe Afteen efter Attentatet.

Da det nu, efter hvad der foreligger, ikke med Bestemthed tør antages, at Arrestantindens Forbrydelse har været begrundet i noget foregaaende Overlæg, men hun dog ved, uden dertil at være opfordret af Datteren, at falde Manden ind for at drikke den forgiftede Kaffe, med det Ønske og den Hensigt fra hendes Side, at han deraf maatte bøde, har virket for Forbrydelsen som hendes eget Formaal, og saaledes selvstændigen har foretaget et Skridt, som sigtede til at ombringe Manden, findes hendes ubviste Forhold at maatte gaae ind under Forordningen af 4de October 1833 § 14, sidste Led, jfr. § 23.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for at have søgt at forlede Smedesvend Jens Peder Jensen til at ombringe hendes Mand, da er det vel imod Arrestantindens Benægtelse ved bemeldte Jensens og Smed Hans Peder Nielsens edelige Forklaring godtgjort, at hun senere den samme Dag, efterat hendes Mand havde lagt sig til at sove, har til jørstærkede Vidne yttret, at han skulde tage en Steen, som laa i Stuen, og hugge Jens Larsen med i Hovedet, saa skulde han faae Lov at blive hos hende, og at hun, da han afflog dette Forlangende, gav sig til at bande og yttrede, at hun vel skulde blive af med Manden paa en eller anden Maade, enten hun saa skulde bruge Kniv eller Øxe; men selv om det maatte antages, at Arrestantindens Ytring maa forstaaes saaledes, at Jensen skulde slaae Manden ihjel, findes den dog efter de stedfundne Omstændigheder snarere at maatte betragtes som et Udbrud af det irritable Sind, hvoraf hun siges at være i Besiddelse, end som en alvorlig meent Opfordring til at ombringe Manden, og hun vil derfor ikke under denne Deel af Sagen kunne paadrages noget særligt Strafansvar. Det Samme findes ogsaa at maatte blive Tilfældet, forsaavidt Arrestantinden sigtes for at have gjort sig skyldig i utilbørlig Behandling af sin Mand. Skjøndt det nemlig vel maa ansees oplyst, at Arrestantinden, der som meldt levede i idelig Riv og Strid med sin Mand, hvilket endog hyppigt udartede til Slagsmaal, har under saadanne Omstændigheder benyttet forskellige Redskaber imod ham, og navnlig engang en slaa Steen,

som hun fastede paa ham, saa findes det dog ikke godtgjort, at hendes Afsærd har været af en anden Betsaffenhed, end at Arrestanten, der er stærkt hengiven til Drif og næsten daglig var beruset, samt Intet erhvervede til Familien, der ofte led Mangel paa alt det Nødtørstige, og som derhos beskrives som langt stærkere end Konen, selv har fremkaldt den ved det af ham imod Kone og Børn udbviste Forhold, ligesom der heller Intet findes oplyst om, at han har lidt nogen Stabe ved Konens Forhold imod ham.

Svad derimod angaaer Eigtelsen imod Arrestantinden for at have givet sin ovennævnte Datter Tilløbelse til at betle, da er hun tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i dette Forhold, og vil herfor være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 3.

Etraffen for Arrestantinden findes i det Hele at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar.

Svad angaaer Arrestanten, da maa det vel, forsaavidt han sigtes for at have gjort sig skyldig i utilbørlig Behandling af sin Kone, ansees godtgjort, at han, der som meldt levede i stadig Uenighed med denne, har ved flere Leiligheder vist en voldsom Afsærd imod hende; men ligesom det ikke er beviist, at hun derved har lidt nogen Stabe, saaledes maa det ogsaa antages, at det er under de mellem Egteskællerne i Anledning af deres Uenighed opstaaede Slagsmaal, at han har udbiist den nævnte Afsærd imod hende, hvortil han har ladet sig henrive deels af den Tilstand, hans Driftfædighed jevnlig fremkaldte hos ham, og deels af den Lidenskabelighed, hvoraf Konen pleiede at blive betagen under deres Uenighed, og som ubertiden levede hende til først at anfælde ham; og da det nu derhos ikke kan antages godtgjort, at han imod hende har benyttet Redskaber, der kunde udsætte hendes Liv og Sundhed for sienlynslig Fare, hvortil det navnlig ikke kan henregnes, at han, som af ham vedgaaet, engang har slaaet hende med en Kaffejedel i Hovedet, efterat hun først under et Elagsmaal, hvor de gjensidigt sparrede hinanden, havde kastet ham Kjødens Indhold i Hovedet, eller en anden Gang har slaaet hende med et Stykke Træ, efterat hun først havde slaaet ham blodig, vil der under denne Deel af Sagen ikke kunne paadrages ham noget Strafsvar, hvilket ogsaa findes at maatte blive Tilfældet med Hensyn til Eigtelsen for at have gjort sig skyldig i utilbørlig Behandling af sin fornævnte Datter, idet der imod hans Benægtelse ikke er tilveiebragt noget Beviis for, at han, naar han har slaaet hende, er gaaet udenfor Kænselsrettens Grændser. Derimod er Arrestanten tilstrækkelig overbevist at have deels selv betlet og deels udsendt sin oftnævnte Datter paa Bøtteri.

Forsaavidt Arrestanten endelig er tiltalt for at have gjort sig skyldig i Lyveri, da er det ved hans egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilståelse godtgjort, at han har frastjaalet Boeksmænd Niels Christensen 2 Kyllinger af Børbi i Mk. 12 Sk.

Arrestanten vil saaledes være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og Etraffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 15 Maanedre.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 8.

Den 20de Mai.

1864.

Første ordinaire Sæksion.

Torsdagen den 28de April.

Nr. 121.

Advocat Heinrichsen

contra

Maren Johansdatter eller Johansen (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri, Falsk og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Januar 1864: „Arrestantinden Maren Johansdatter eller Johansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Jacobsen, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udføerd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Maren Johansdatter eller Johansen, der er født den 18de Januar 1837 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Falsk og Bedrageri.

Hvad Tiltalen for Falsk og Bedrageri angaaer, saa sigtes Arrestantinden som skyldig heri deels ved at have skaffet sig Cuur og Pleie uden Bederlag hos Bardeer Wilhelm Sørensen fra Juletid 1861 indtil April Maaned f. A. ved

Hjælp af falske Foregivender og Breve under opdigtede Navne, og herved bevirket et Løb for Sørensen, der af ham er angivet til 700 Rdl., men af Arrestantinden til 300 Rdl., deels ved paa lignende Maade at have gjort Forsøg paa at faae Ophold og Underhold hos Bærtshuusholder Jacob Jensen. Betræffende disse Forhold har Arrestantinden forklaret, at hendes Kjæreste, en Person, der ikke har været at finde, i Eiteraaret 1861, i det Niemed at gjøre hendes Ophold heri Staden muligt ved at skaffe hende i Huset hos fornævnte Sørensen, med hvem Arrestantinden var kommen i Forbindelse ved at søge Naad hos ham mod Landpine, skrev et Brev til Sørensen under Navnet Johansen, der falskeligen gaves Udseende at være fra Arrestantindens Fader, idet hun efter hendes under Sagen fremlagte Daadsattest er født udenfor Egtekab af Johanne Marie Andersen og ublagt Børnefader Christian Jørgensen, i hvilket Brev Sørensen, selvsølgelig med Arrestantindens Vidende, anmodebes om at tage hende under Cuur, og derfor lovedes Betaling, og at hun, efter derpaa at være bleven modtaget i Sørensens Huus til Cuur og Pleie, har, i den Hensigt derved at bevæge Sørensen til at lade hende forblive hos sig i bemeldte Stilling, uagtet intet af den tilfagte Betaling blev erlagt, tilfillel eller ladet tilfille Sørensen en Mængde under denne Sag fremlagte Breve, under skrevne med de opdigtede Navne C. Johansen eller Olivia Johansen, hvilke Breve efter deres Indhold maatte antages at være fra Arrestantindens Forældre, der vare bekjendte med hendes Forhold til Sørensen og villige og i Stand til at betale denne, idet hun samtidig dermed i samme Hensigt gjorde mundtlige Meddelelser til Sørensen i Overeensstemmelse med disse Breve, og navnlig for ham omtalte sine foregivne Forældre som velhavende Folk, samt at hun mod Slutningen af sit Ophold hos Sørensen søgte at skaffe sig et saadant, naar hun, som hun befrygtede, vilde blive bortviist af denne, hos ovennævnte Bærtshuusholder Jensen, ved at tilskrive denne 2 Breve i hendes foregivne Moders Navn, hvori han opfordres til at tage Arrestantinden i sit Huus, og i det første herfor loves Betaling, idet hun selv ligeledes for Jensen og Hustru udtalte sig paa en saadan Maade, som kunde svare til de ham tilfillede Breves Indhold. Om de af Sørensen modtagne under Sagen fremlagte Breves Udsærbigelse har Arrestantinden afgivet flere vakkende Forklaringer, hvorefter de snart skulle være skrevne af hendes foregivne Kjæreste, snart være af ham besørgebe skrevne af en Anden, eller være skrevne af hende selv; men efter de i saa Henseende fremkomne Dplysninger og den Gaandskrift, hvormed samtlige disse Breve ere udsærbigede, findes der ikke at være Grund til at betvivle, at de ere skrevne af Arrestantinden selv. Arrestantinden, hvis Forklaring i det Væsentlige bestyrkes ved det iøvrigt Dplyste, maa saaledes anses overbevist at have gjort sig skyldig i Falsk ved bemeldte Forhold, hvorimod hun ikke findes at kunne beskuden paadrages Ansvar med Hensyn til samme som for Bedrageri.

Forsaaavidt Arrestantinden endvidere sigtes som skyldig i Tyveri, saa er hun ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse overbevist at have begaaet denne Forkrybelse ved under sit Ophold hos Barbeer Sørensen at fra-sjæle denne en Chocofabelande og en Smørkande, tilsammen af Værdi 1 Rdl.

3 Ml., og ved i forrige Aar at have stjaaet fra Landlæge og Gulbsmed Krull nogle i det Hele til 9 Rdl. vurdere Gulbslager.

I Genhold til det Foranførte vil Arrestantinden altsaa blive at bømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og § 68, jfr. §§ 62, 1ste og 3die Led og § 66, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Hun vil derhos have at udrede denne Actions Omkostninger“.

Nr. 136.

Advocat Broch

contra

Rasmus Pedersen Dams Hustru **Mette Marie Christensdatter**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Etrarets Dom af 3die Decbr. 1863: „Arrestantinden Bertel Hansens Enke, Ane Johanne Dvesdatter bor behandles i Overensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 16de Juni 1847. De Tiltalte Mette Marie Christensdatter og hendes Mand Rasmus Pedersen Dam af Vesterhæsling bor henføres, Forsnævnte til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Sidsnævnte Pedersen i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Erstatning til Møller Ole Nielsen Kold af Sandrup betaler Arrestantinden Dvesdatter og Tiltalte Christensdatter, Een for Begge og Begge for Een, 4 Rdl., og bor Arrestantinden og de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Proveprocurator Larsen, 5 Rdl. og Defensor, Procurator Benzen, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at fuldbyrde under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 8de Februar 1864: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Rasmus Pedersen Dams Vedkommende bestemmes til 20 Dage. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Rasmus Pedersen

Dams Hustru, Mette Marie Christensdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Bertel Hansens Enke, Ane Johanne Ovesdatter, og Rasmus Pederfens Hustru, Mette Marie Christensdatter, for Tyveri samt Sidstnævntes Mand, Rasmus Pederfen Dam, for Hæleri.

Hvad de to førstnævnte Tiltalte angaaer, er det ved deres egne Tilstaæfser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at de den 28de August f. A. om Aftenen, da de efter Forslag af Tiltalte Ane Ovesdatter havde begivet sig ud i den Hensigt at stjæle et Lam, have tilvendt sig et Møller Ole Nielsen Kold i Gandrup tilhørende af ham til en Værdi af 4 Rdl. ansat Lam, som var født i April Maaned f. A. og tilligemed flere andre Haaarkreaturer var toiret paa hans Mark. Efterat Lammet derpaa i en tætvæd liggende Kartoffelmark var stukket ihjel af Ane J. Ovesdatter, har denne det, indsvøbt i et Tørklæde, til sit Hjem, hvor hun og Mette Marie Christensdatter tilbeels i Forening fuldførte Elagningen, nedgravede Indvolbene og deelte Kjødet, hvoraf endeel blev fortæret den følgende Dag, medens Resten, da de Tiltalte frygtede for Tyveriets Opdagelse, Aftenen efter blev nedgravet paa en Mark, hvor det imidlertid, da de ikke have kunnet paavise Stedet, ikke er blevet fundet, ligesaa lidt som Skindet, hvilket Tiltalte Ane Ovesdatter tilligemed endeel afflippet Uld efter sin Forklaring af samme Grund har kastet i et Vandløb, hvor det strax blev bort med Strømmen, er kommen tilstede.

For dette Forhold, der henhører under Forordningen af 11te April 1840 § 6, 2det Punctum, ere de Tiltalte, — der begge ere fødte i Aaret 1809, og af hvilke Mette Marie Christensdatter ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, — . . . ved Underrettedommen rettelig anseete, . . . Førstnævnte efter den ovennævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende fastsat til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“. . . .

Fredagen den 29de April.

Nr. 160.

Advocat Hindenburg

contra

Johan Christian Hansen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den April 1864: „Arrestanten Johan Christian Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Meyer og Schack, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Johan Christian Hansen, der er født den 5te Marts 1822 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 31te Januar 1854 anset i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 76 jfr. § 43 efter samme Forordnings § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 27de Januar d. A. frahjaalet Høker Peter Nielsen et til 1 Rdl. vurderet Stykke Osi, vil han nu blive at domme efter fornævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 144.

Advocat Liebe
contra

Jens Faber Lihme Kragh (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri og Attentat paa Bedrageri.

Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Januar 1864: „Arrestanten Jens Faber Lihme Kragh bør hensættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar og udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Dahlstrom, og Defensor, Procurator Flor af Soro, respective 5 Rdl. og 3 Rdl. samt Diætpenge til Sidstnævnte efter nærmere Regning og Revision. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1864: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Delbanco og Lindhard for Overretten betaler Arrestanten Jens

Faber Lihme Kragh 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaauidt Arrestanten Jens Faber Lihme Kragh tiltales for Attentat paa Bedrageri, foreligger der ingen til at sælde ham tilstrækkelige Data.

Derimod er Arrestanten overbevist om, fra et aflaaet Stab, hvilket han aabnede ved med sin Haand at sprænge Laasen og som stod i et uafaaet Bærelse i Ringsied Postgaard, at have bortstjaaet nogle til 28 Rdl. vurderede Klædningsstykker. Da Arrestanten, der er over criminel Lavald, ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 18de September 1858 forhen er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, er han nu retteligen anseet ved Ringsied Bptingedom af 21de Januar d. A. efter samme Forordnings § 16, og da den valgte Straf af 8 Aars Lugthuusarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser om Actionsomkostningerne ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste“.

Fredagen den 6te Mai.

Nr. 17. Kjobmand **P. A. Stilling** (Justitsraad Bunzen)
contra

Proprietair **H. P. Lund** (Advocat Brock),
angaaende Indstævntes Fordring paa Betaling af 15,000 Rdl. m. m.

Mauders Kjobstads Gjæsterets Dom af 29de Octbr. 1860: „Naar Citanten, Proprietair **H. P. Lund**, efter lovlig Dmgang inden Retten med sin corporlige Ed benægter, at det Beløb af 800 Rdl., som han den 23de October 1858 fik udbetalt paa en Bøgel, udstedt til afdøde **H. M. Toldorff** til Nysejnteen, og af denne endosseret til Citanten, ikke vedkom hiins Panteobligationsgjæld til ham eller dets almindelige Mellemværende, men kun en derfra forskjellig særlig Hændel, bør Ind-

stævnte, Kjøbmand P. A. Stilling, imod Extradition af fornævnte H. M. Toldorphs under 9de Januar 1857 til Citanten udstedte Panteobligation og Indstævntes Skadesløsbrev af 26de Februar s. A. betale til Citanten 15,000 Rdl. Rigsmont med forfaldne Renter til Juni Termin 1859, til Beløb 400 Rdl., og fremdeles paaløbende Renter 4 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato til 14de October 1860, men derefter 5 pCt., indtil Betaling skeer; men troster Citanten sig ikke til at aflægge saadan Ed, bor Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven*.

Biborg Landsøverrets Dom af 25de August 1862: „Naar Indstævnte, Proprietair H. P. Lund, efter lovlig Dngang inden Retten med sin corporlige Ed bekræfter, at det Beløb af 800 Rdl., som han den 23de October 1858 fik udbetalt paa en Bxcel, udstedt til afdøde H. Toldorph til Nysensten og af denne endosseret til Indstævnte, ikke vedkom hiins Panteobligationsgjæld til ham eller deres almindelige Mellemværende, men kun en derfra forskjellig særlig Handel, bor Citanten, Kjøbmand P. A. Stilling, imod Extradition af fornævnte H. Toldorphs under 9de Januar 1857 til Indstævnte udstedte Panteobligation og Citantens Skadesløsbrev af 26de Februar s. A. betale til Indstævnte 15,000 Rdl. med forfaldne Renter til Juni Termin 1859 til Beløb 400 Rdl. og fremdeles paaløbende Renter 4 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato til 14de October 1860, men derefter 5 pCt. indtil Betaling skeer; men troster Indstævnte sig ikke til at aflægge saadan Ed, bor Citanten for hans Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten til Indstævnte skadesløst. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven*.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den indanteede Doms Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at Citanten for Høiesteret har frasaldet den af ham i de foregaaende Instantser nedlagte Paa-stand om Sagens Afviisning fra Gjøsteretten. Derimod har han som en Friiindselsgrund paaberaabt sig den af ham tidligere til Stotte for Sagens Afviisning blandt Andet anførte Omstændighed, at der samtidigt med nærværende Sag var af Indstævnte anlagt en anden Sag mod ham og hans Medarvinger efter afdøde Hans Toldorph til Justifi-

cation af en Arrestforretning, ved hvilken Indstævnte tillige i Henhold til Lovens 5—7—8 blev indsat i Besiddelsen af de arresterede Giendele; men ligesom Citanten ikke under sidstnævnte Sag er søgt til at betale den under nærværende Sag indtalte Fordring, saaledes kan der ikke gives ham Medhold i, at det skulde være i Strid enten med Forholdets Natur eller med Lovens 5—7—9 in fine, at han er søgt under en særegen Sag til at opfylde sine Forpligtelser navnlig som Selvfryldner-cautionist, saantidigt med, at der paa den anførte Maade under en anden Jurisdiction er anstillet Retksforfølgning mod Hoveddebitor eller dem, der ere traadte i hans Sted.

Tovrigt har Citanten blandt de Grunde, der i den indankede Dom ere anførte som paaberaabte af ham til Støtte for hans Frifindelse, for Høiesteret væsentlig kun fastholdt, at Indstævnte i Anledning af det af H. Toldorph beforgede Indkjøb af Køer burde have krediteret ham for et større Beløb end 444 Rdl., og at han urigtigt har undladt at creditere ham for 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk. Ligesom det imidlertid, efter hvad derom i Dommen er anført, og naar henføres til Indholdet af en Skrivelse af 26de Januar 1859 fra H. Toldorph til Indstævnte, maa billiges, at Citantens Paastand angaaende den sidstnævnte Sum er forkastet, saaledes er det ogsaa i Dommen paa de deri anførte Grunde rettelig antaget, at kun et Beløb af 444 Rdl. kan føres Indstævnte til Udgift i Anledning af Indkjøbet af Køer, uden at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger kunne føre til et andet Resultat. Om det nu end maa antages, at de til Indstævnte betalte, H. Toldorph under 23de October 1858 krediterede 800 Rdl. tildeels skulde affrives paa de da forfaldne Renter, vilde der dog i hvert Fald inden Sagens Anlæg være paadraget en ikke berigtiget Renterestance; da der nu ikke, som af Citanten formeent, foreligger saadanne særegne Omstændigheder, som skulde kunne medføre, at Panteobligationens Bestemmelse om Virkningen af, at Renten ikke prompte erlægges, ikke i nærværende Tilfælde kan komme til Anvendelse, og der efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om at tilkjende Indstævnte et mindre Beløb end det af ham paastaede, naar en Renterestance overhovedet antages at eksistere og at maatte medføre, at Capitalen er forfalden, maa det billiges, at Citantens Paastand om Frifindelse ved Dommen er forkastet, og Sagens Udfald i Henhold til Underretskdommen, som Indstævnte ikke havde contrapaaanket, gjort afhængigt af hans Ed. Wel hade Parterne for Høiesteret været enige i, at Edsthemaet er uheldigt affattet, men ligesom der ifølge Sagens processuelle Stilling ikke kan

være Spørgsmaal om paa Grund deraf efter Indstævntes Henstilling at lade Eden bortfalde, saaledes findes det efter Proceduren, og da Parterne ikke have været enige om en anden Affattelse af Edsthemaet, betænkeligt at foretage nogen Forandring deri. Overrettsdommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten at burde tilsvare Indstævnte skadesløst.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Proprietair H. P. Lund til Bernstorff Hovmarksgaard, i 1ste Instans ved Randers Kjøbstads Gjæsteret søgt Citanten, Kjøbmand P. A. Stilling i Randers, til Betaling af 15,000 Rdl. med resterende Renter deraf til 11te Juni Termin 1859 400 Rdl. samt videre paaløbende Renter, hvilket Beløb Citanten skal være Indstævnte skyldig ifølge en af nu afsøde Hans Tolsbørgh paa Firmaet H. & M. Tolsbørgh & Comp.'s Begne den 9de Januar 1857 udseet og paa Grund af paadragne Renterestancer til Betaling forsalden Panteobligation, idet Citanten deels ved Stabesløsbrev af 26de Februar 1857 har forpligtet sig som Selskylbnercautionist for den ommeldte Gjæld, og deels som Arving efter H. Tolsbørgh har i Forening med sine Medarvinger overtaget dennes Bo.

Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af, at Indstævnte beebdiger, at et til ham den 23de October 1858 af afsøde H. Tolsbørgh udbetalt Beløb af 800 Rdl. ikke vedkom Tolsbørghs Pantegjæld til ham eller dets almindelige Mellemværende, men kun en derfra forskjellig særlig Handel, i hvilket Tilfælde Citanten er tilpligtet mod Extrabition af den ovennævnte Panteobligation af 9de Januar 1857 samt af Citantens Stabesløsbrev af 26de Februar s. A. at betale til Indstævnte 15,000 Rdl. med forfaldne Renter til Juni Termin 1859 400 Rdl. samt fremdeles paaløbende Renter 4 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato til 14de October 1860, og derefter 5 pCt. aarlig, hvorimod han, saafremt Eden ikke aflægges, er for Eiden frifunden for Indstævntes Tiltale, og denne Dom er nu af Citanten inbanket her for Retten, hvor han principaliter har gjentaget sin i 1ste Instans neblagte Paastand om Sagens Afslutning fra Gjæsteretten, og subsidiairt har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens Sidstnævnte procederer til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Forfaavidt Titanten til Støtte for sin principale Paastrand om Sagens Afvisning fra Gæsteretten har paaberaabt sig, deels at han i sit ovennævnte Skabelsøsbrev af 26de Februar 1857 har vedtaget at møde til Mægling for Veile Kjøbstads Fortræffelsescomission og at lide Dom ved Veile Bytingsret i 1ste Instants, og deels at Indstævnte ikke var „Gjæst“ i Randers paa den Tid, Stævningen blev udtagen, men først indtraf senere, bemærkes, at ligesom det, for at Sagen kunde behandles som Gæsteretsag, maatte være tilstrækkeligt, at Indstævnte var personlig tilstede ved dens Anhængiggjørelse, saaledes kan den paaberaabte Bestemmelse i Skabelsøsbrevet efter sit Indhold alene anses at stifte en Forpligtelse for Titanten til at lide Dom udenfor sit personlige Værneting, men ingenlunde nogen Berettigelse for ham til at forbre Sagen anlagt i Veile, naar Creditor ikke vil gjøre Bestemmelsen gjældende.

Naar Titanten dernæst, med Hensyn til at han under nærværende Sag er stævnet til at lide Dom, deels som Selskabsmedlem, og deels som den, der i Forening med sine Medarvinger har overtaget den afdøde Debtors Bo, har formæent, at Cautionen maa være bortfalden derved, at han som Medarving efter den Afdøde selv blev Debitor, og at det maatte have været Indstævntes Pligt tillige at stævne de øvrige Arvinger, da kan der heller ikke heri gives ham Medhold, idet der mangler af Hjemmel til at statuere, at den indgaaede Cautionforpligtelse skulde ophæves ved, at Titanten er bleven Medeier af det for Gjælden stillede Pant, og den afdøde Debtors Arvinger derfor efter den paagjældende Panteobligations udtrykkelige Indhold maatte hæfte solidarisk for den hele Gjælden, saa at det ikke kunde være nødvendigt for Indstævnte at stævne Medarvingerne, der iøvrigt ere søgte under en anden ved Skobborg og Bandsfuld Herreders Ret anlagt Sag.

Endelig har Titanten som en Afvisningsgrund paaberaabt sig, at Indstævnte ved en den 21de October 1859 afholdt Fogedforretning har ladet gjøre Arrest i den pantsatte Eiendom, og at Titanten er medinddraget under den til Arrestens Forfølgning ved Skobborg og Bandsfuld Herreders Ret anlagte Sag, der efter hans Paastrand angaaer netop den samme Capital og formeentlige Renteresance, der er Gjenstand for nærværende Sag, men ligesom Indstævnte har benægtet, at Titanten under den ved Skobborg og Bandsfuld Herreders Ret anlagte Sag er stævnet til at lide Dom i Sagens Realitet, saaledes ville de i den nævnte Jurisdiction foretagne foreløbige Retshandlinger ialtsalv ikke kunne bevirke Afvisning af nærværende Sag, der var paabegyndt, forinden de paagjældende Retshandlinger bleve iværksatte, og at Titanten under den ved Skobborg og Bandsfuld Herreders Ret anlagte Sag skulde være dømt til at betale det under nærværende Sag paastævnte Beløb eller nogen Deel deraf, er ikke paaberaabt.

Hvad dernæst angaaer Sagens Realitet, da er den af Indstævnte i 1ste Instants neblagte Paastrand støttet paa, at der ved Sagens Anlæg resterede 400 Rdl. af de til 11te Juni Termin 1859 forfaldne Renter af den paagjældende Panteobligation, hvilken derfor efter dens Indhold i det Hele var bortfalden til Betaling, og har Indstævnte i denne Henseende nærmere anført, at

der paa Renterne fra 11te Juni Termin 1857 — til hvilken Tid de da forfaldne Renter bleve rigtig betalte — til 11te Juni 1859, ialt 1,200 Rdl., kun er bleven afdraget, deels under 28de Mai 1858 500 Rdl., nemlig 56 Rdl. for $\frac{1}{2}$ Ld. Smør og 444 Rdl. for 10 Køer, som afsøde H. Toldborph havde leveret til Indskævnte, og deels under 3die August 1859 300 Rdl., saa at der altsaa paa den Tid, Sagen blev anlagt, endnu resterede 400 Rdl. Citanten har imidlertid paaflaaet, at Indskævnte efter en rigtig Opgjørelse af det hele Mellemværende mellem ham og H. Toldborph har deels contant, deels paa anden Maade modtaget en langt større Sum end den, hvortil Renterne af den ommeldte Panteobligation beløbe sig, og vel har Indskævnte protesteret imod, at det omtalte Mellemværende under nærværende Sag kommer i Betragtning, undtagen forsaavidt han selv ved sin ovennævnte Beregning har taget Hensyn dertil, men saavel efter Forholdets Natur, som i Betragtning af, at Indskævnte selv ved Opgjørelsen af den paakrævede Renterestance har modtaget Poster, der i og for sig ikke vedrøre Obligationsejerskab, findes Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om der paa den Tid, Sagen blev anlagt, eksisterede nogen Renterestance, og Capitalen som Følge deraf var forfalden til Udbetaling — hvorved bemærkes, at der i intet Tilfælde vil kunne tages noget Hensyn til Citantens ubeviste Anbringende om, at Indskævnte skulde have lovet at lade Capitalen henstaae i Pantet til 11te Juni 1862, — at maatte afhænge af en Opgjørelse af Indskævntes hele Mellemværende med afsøde H. Toldborph.

Eft Oplysning om dette Mellemværende har Citanten fremlagt en den 2den August 1859 dateret af Indskævnte forfattet og til en af Citantens Medarvinger leveret saakaldt Udsigt over Indskævntes saakaldte Mellemværende med Firmaet Toldborph & Comp., hvorefter Indskævntes Tilgodehavende — foruden den ommeldte Panteobligations Paalydende, 15,000 Rdl. — i det Hele skulde være 1,190 Rdl. 8 Sk., fra hvilket Beløb imidlertid maa drages de ovennævnte under 3die August 1859 til Indskævnte udbetalte 300 Rdl., saa at hans Tilgodehavende herefter kun bliver 890 Rdl. 8 Sk.

I bemeldte Udsigt ere Renterne af Obligationsejerskab for de 2 Aar fra 11te Juni 1857 til 11te Juni 1859 opførte med ialt 1,575 Rdl., idet de nemlig ere beregnede deels med 5 pCt., og deels med 6 pCt. aarlig, hvilket efter Indskævntes Paastrand er steet ifølge Overenskomst med afsøde H. Toldborph; men da Indskævnte utrykkelig har erklæret ligeoverfor H. Toldborphs Arvinger kun at ville gjøre Forbring paa 4 pCt. aarlig Rente, maa der fra de ovennævnte 890 Rdl. 8 Sk. drages de for høit beregnede Renter med 375 Rdl., hvorved udkommer til Rest 515 Rdl. 8 Sk.

I den ommeldte saakaldte Udsigt har Indskævnte paa den ene Side beregnet Toldborph til Laas, deels under 10de October 1857 800 Rdl., deels under 12te December s. A. 25 Rdl., med Hensyn til hvilke Summer det under Sagen er in confesso, at de af Indskævnte ere blevene H. Toldborph contant tilskillede, og paa den anden Side krediteret ham for deels under 28de Mai 1858 de ovennævnte 444 Rdl. for 10 Køer, deels under 23de October s. A. 800 Rdl.,

men medens Indstævnte har paastaet, at disse sidste 800 Rdl. ikke i nogen Henseende vedkomme Obligationsgjælden, samt benægtet, at der efter hans og H. Toldborphs Mellemværende, betræffende Køers Indkjøb m. m., skulde tilkomme Sidstævnte mere end de i Udfigten opførte 444 Rdl. for 10 Køer, har derimod Citanten paastaet, at H. Toldborph kjøbte 20 Køer for Indstævntes Regning, hvoraf dog kun 10 bleve sendte til Indstævnte, medens Resten forblev henstaaende hos Toldborph for Indstævntes Regning, at de ovennævnte 825 Rdl. medgif til Indkjøbet af de ommeldte 20 Køer, samt at Indstævnte desuden efter en nærmere specificeret Opgjørelse af Omkostningerne ved bemeldte 20 Køers Opstabling hos H. Toldborph fra Eiteraaret 1857 til 21de Mai 1858, Transport, Commissionsafair m. m. skulde være bleven H. Toldborph 486 Rdl. stykbig foruden Godtøen osv. fra 21de Mai 1858 til 21de October 1859 for de 10 Køer, der efter Citantens Paastand endnu paa den Tid, da Indstævnte lod gjøre Arrest i den pantsatte Eiendom, henstode paa denne for Indstævntes Regning. Vel fremgaaer det nu af en under Sagen fremlagt Skrivelse af 7de October 1857 fra Indstævnte til H. Toldborph, at de ovennævnte i Udfigten under 10de October 1857 opførte 800 Rdl. ere af Indstævnte blevne sendte til H. Toldborph til Indkjøb af Køer, og vel har Indstævnte ogsaa erkjendt, hvad der iøvrigt ogsaa fremgaaer af en fremlagt Skrivelse af 9de Mai 1858 fra ham til H. Toldborph, at denne havde kjøbt 20 Køer til ham, af hvilke Indstævnte i bemeldte Skrivelse forlangte sig de 10 tilsendte, ligesom det endelig ogsaa maa ansees indbrømmet, at bemeldte 20 Køer bleve aefurerede for Indstævntes Regning, men da det af den fremlagte Correspondance sees, at der — hvad Citanten heller ikke har benægtet — har været Spørgsmaal mellem Indstævnte og H. Toldborph om Compagniskab med Hensyn til de ommeldte Køer, eller om, at H. Toldborph selv skulde beholde de 10 Køer — i hvilken Henseende bemærkes, at H. Toldborph i en Indstævnte inden Modtagelsen af dennes Skrivelse af 9de Mai 1858 under 12te s. M. tilfattet Skrivelse har forudsat, at Indstævnte ingen Køer vilde have, med Tilføiende, at Toldborph nu ogsaa gjerne snffede selv at beholde dem — maa det, idet det er in confesso, at Indstævnte kun har erholdt 10 Køer tilsendte fra Toldborph, samt idet det i og for sig er usandsynligt, at Indstævnte i flere Aar skulde have ladet 10 Køer henstaae for sin Regning hos Toldborph, have Formobningen for sig, at Grunden til, at de resterende 10 Køer ikke bleve sendte til Indstævnte, har — som af denne paastaet — været den, at han var bleven enig med H. Toldborph om, at Sidstævnte for egen Regning skulde beholde bemeldte Køer. Da det saaledes maa antages, at kun Omkostningerne ved 10 Køers Indkjøb m. v. kunne føres Indstævnte til Udgift, og da Citanten ikke imod Indstævntes Benægtelse har tilveiebragt noget som helst Beviis for, at disse Omkostninger have udgjort mere end de ovennævnte 444 Rdl., vil der intet Hensyn kunne tages til Citantens Paastand om, at der paa Grund af det her omhandlede Mellemværende skulde i Indstævntes Tilgøbehavende afortes mere end disse 444 Rdl., og da det saaledes ikke kan antages, at det hele Beløb af 800 Rdl., som Indstævnte den 10de October 1857 tilsendte Toldborph til Køers Indkjøb er blevet anvendt til

dette Niemed, medens derhos det Beløb af 444 Rdl., der efter det Anførte maa antages at være medgaaet til Køernes Anskaffelse m. m., særlig er crediteret Toldborph, findes det efter Omstændighederne nærmest at maatte antages, at de Toldborph under 23de October 1858 crediterede 800 Rdl. ere blevne erlagte som Dækning af de ham fra Indstævnte den 10de October 1857 tilfjældte 800 Rdl., og der kan saaledes ikke gives Citanten Medhold i, at de af H. Toldborph under 23de October 1858 betalte 800 Rdl., med Hensyn til hvilke der, som meldt, ved Underrettsdommen er paalagt Indstævnte Ed, skulde anses som Renter af Obligationegjælden.

Foraauidt Citanten dernæst har formeent, at Indstævnte i den ommeldte saakaldte Udfigt urigtig har undladt at creditere Toldborph for 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., som Groskerer N. Grønvoib den 1ste December 1858 ifølge et af ham til Citanten udstedt og af denne til H. Toldborph og formeentlig af ham igjen til Indstævnte transporteret Beviis skal have indbetalt til Urtekammer Bondrup i Kjøbenhavn paa Indstævntes Vegne, har Indstævnte benægtet nogenstunde at have været Eier af det ommeldte Beviis eller at have haft det ihænde, ligesom han ogsaa har benægtet, at det omtalte Beløb paa nogen Maade er kommet ham tilgode. Vel har nu N. Grønvoib edelig forklaret, at han, da han sønste Udsættelse med Beialingen af de ommeldte 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., af H. Toldborph blev henviist til Indstævnte som Eier af Beviset, at han derefter i H. Toldborphs Overværelse underhandlede med Indstævnte om Hensanden, at det saavel af Indstævnte, som af H. Toldborph blev omtalt, at Indstævnte var Eier af Beviset, samt endelig, at det, saavidt han erindrer, var Indstævnte, der henviste ham til at indbetale Pengene til Bondrup paa Indstævntes Vegne, men da Indstævnte har anbragt, at det alene var efter Anmodning af H. Toldborph, der havde Brug for Pengene strax, men dog nødvendig vilde søde N. Grønvoib ved selv at nægte ham den forlangte Hensand, at Indstævnte ligeoverfor Grønvoib gav sig Udseende af at være Eier af Beviset, og da derhos Urtekammer Bondrup har erklæret, at det var paa H. Toldborphs og ikke paa Indstævntes Vegne, at han modtog de omtalte Penge, samt at han ogsaa udbetalte disse Penge til H. Toldborph personlig, og der isørigt ikke er fremkommet nogetstund til Bestyrkelse for, at disse Penge paa nogen Maade skulde være komne Indstævnte tilgode, hvorved ogsaa bemærkes, at det omhandlede Beviis ikke er fremlagt under Sagen, vil Citantens heromhandlede Paastrand ikke kunne komme i Betragtning.

Endelig har Citanten for Overretten gjort gjældende, at Indstævnte i den ommeldte Udfigt urigtigen har beregnet sig tilgode forffjellige i samme opførte Rentebeløb tilsammen 90 Rdl. 8 Sk., men selv om der heri maatte gives ham Medhold, vilde Indstævntes Tilgodehavende, foruden de 15,000 Rdl., dog efter det Ovenanførte blive større end det Rentebeløb, der efter hans Paastrand resterede paa den Tid Sagen blev anlagt.

Efter alt det Anførte, og da det i den paagjældende Panteobligation er bestemt, at Capitalen i Tilfælde af, at Renterne ikke skulde blive prompte betalte til de bestemte Forsaldstider, strax er forsalden til skadesløs Betaling, vil

Citantens Paastand om Frisindelse for Indstævntes Tiltale ligesaa lidt som hans Paastand om Sagens Afviiisning fra Gjæsteretten kunne tages til Følge, og det vil saaledes efter Indstævntes Paastand have sit Forblivende ved Gjæsteretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, men da der, ifølge den fremlagte Act i Gjæsteretsdommens Conclusion med Hensyn til den Indstævnte paalagte Ed er indløbet en meningsforstyrrende Feil, vil der være at give en ny Conclusion.

Efter Omstændighederne vil Citanten have at erstatte Indstævnte Processens Omkostninger for Oberretten, hvilke efter Obligationens og Skadesløs-brevets Bestemmelser om skadesløs Betaling ville være at udrede skadesløst.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertræbelse at have fundet Sted".

Nr. 20. Proprietair **Mathias Toldorph, Else Toldorph** og Kjøbmand **P. A. Stilling** (Justitsraad Bunchen)

contra

Proprietair **H. P. Lund** og Procurator **C. D. Christensen** (Advocat Brock),

angaaende Parternes Mellemværende i Anledning af en af Mathias og Hans Toldorph til Indstævnte den 9de Januar 1857 for 15,000 Rdl. udstedt Panteobligation m. m.

Skodborg og Vandfuld Herredstings Dom af 19de Decbr. 1860: „Contracitanterne Else og Mathias Toldorph in solidum med Kjøbmand P. A. Stilling bor imod Extradition i qvitteret Stand af den omhandlede af Hans og Mathias Toldorph den 9de Januar 1857 udstedte og den 14de s. M. tinglæste Panteobligation til Hovedcitanten, Proprietair H. P. Lund til Bernstorff-Hovmark betale 15,000 Rdl. med resterende Renter til 11te Juni 1859 — 400 Rdl. og senere paaløbende Renter 5 pCt. p. a., indtil Betaling skeer, og bor den paastævnte Arrest- samt Ind- og Udsættelsesforretning ved Magt at stande. Hovedcitanten bor for Contracitanternes Tiltale fri at være. De af Procurator Christensen brugte Udtryk om Contracitanterne: at de have viist et „mildest talt mindre retsindigt Forhold og Udfærd“ bor dode og magtesløse at være og ikke komme Contracitanterne til Skade paa Vre, gode Navn og Mygte. Hoved- og Contrasogsmaalets Omkostninger ophæves; derimod bor de Indstævnte in solidum erstatte Hovedcitanten den paastævnte Fogedsforrettings Afholdelse og Tinglæsning med 91 Rdl. 5 Mk. 5 St. Det Idømte at udredes inden 15 Dage

efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Wiborg Landsoverrets Dom af 25de August 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale Citanterne, Een for Alle og Alle for Een, til Indstævnte Lund Stadesløst. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den indankede Doms Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at Citanterne for Høiesteret have frasaldet den af dem i de foregaaende Instanser nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten for Else Toldorph og P. A. Stillings Bedkommende, og at der ikke findes Anledning til saadan Afvisning *ex officio*. Fremdeles have Citanterne frasaldet deres tidligere over Indstævnte Procurator Christensen nedlagte Paastande, og af de i Dommen omhandlede subsidiaire Paastande i Realiteten have de alene fastholdt den deri først anførte om Frifindelse for de ovennævnte 2 Citanters Bedkommende, ligesom de endelig blandt de Grunde, der i Dommen ere fremstillede som paaberaabte af dem til Stotte for deres principale Paastand i Realiteten om Frifindelse for alle Citanters Bedkommende, for Høiesteret væsentlig kun have fastholdt, at Indstævnte Lund i Anledning af det af H. Toldorph besorgede Indjob af Roer burde have krediteret ham for et større Beløb end 444 Rdl., og at han urigtigt har undladt at creditere ham for 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk. Ligesom det imidlertid, efter hvad derom i Dommen er anført, og naar henføres til Indholdet af en Skrivelse af 26de Januar 1859 fra H. Toldorph til Indstævnte Lund, maa billiges, at Citanternes Paastand angaaende den sidstnævnte Sum er forkastet, saaledes er det ogsaa i Dommen paa de deri anførte Grunde rettelig antaget, at kun et Beløb af 444 Rdl. kan fores bemeldte Indstævnte til Udgift i Anledning af Indjobet af Roer, uden at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger kunne føre til et andet Resultat. Om det nu end maa antages, at de til Indstævnte Lund betalte, H. Toldorph under 23de October 1858 krediterede 800 Rdl. tildeels skulde affrives paa de da forsaldne Renter, vilde der dog i hvert Fald inden Sagens Anlæg være paadraget en ikke berigtiget Rentestance; da der nu ikke, som af Citanterne formænt, foreligger saadanne særegne Omstændigheder, som skulde kunne medføre, at Panteobligationens Bestemmelse om Virkningen

af, at Renten ikke prompte erlægges, ikke i nærværende Tilfælde kan komme til Anvendelse, og der efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om at tilkjende Indstævnte Lund et mindre Beløb end det af ham paa-
 staaede, naar en Rentestance overhovedet antages at eksistere og at maatte medføre, at Capitalen er forfalden, maa det billiges, at Citan-
 ternes heromhandlede Paastand ved Dommen er forkastet. I Henshold
 hertil og da den ovennævnte subsidiaire Paastand om Frisindelse for
 Else Toldorphs og P. A. Stillings Vedkommende ifølge de i saa Hens-
 seende i Dommen anførte Grunde ligeledes ved denne rettelig er for-
 kastet, maa det have sit Forblivende ved bemeldte Dom, i hvis specielle
 Bestemmelser Citanterne ikke have paaستاet nogen Forandring, idet
 iøvrigt efter den Anledning Underretsdømmens af Overretten stadfæstede
 Conclusion dertil giver, bemærkes, at det kun er M. Toldorph og Else
 Toldorph, men ikke tillige P. A. Stilling, der under denne Sag dømmes
 til at betale Obligationens Paaalydende 15,000 Rdl. med Renter.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanterne, Een for
 Alle og Alle for Een, at burde tilsvare Indstævnte Lund Skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Pro-
 cessens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne,
 Een for Alle og Alle for Een, til Indstævnte S. P.
 Lund skadesløst; saa betale de og til Justitskassen
 5 Rdl.

(Den indantebe Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indantebe Dommers
 Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
 Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
 Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
 de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos S. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 20de Mai.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Fredagen den 6te Mai.

Nr. 20. Proprietair Mathias Toldorff, Else Toldorff og Kjøbmand
P. A. Stilling (Suffitsraad Bungen)

contra

Proprietair H. P. Lund og Procurator E. D. Christensen
(see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Indskævnte, Proprietair H. P. Lund til Bernstorff Hovmark, under Paateraabelse af, at den til ham af Firmaet H. & M. Toldorff & Comp., bestaaende af Citanten, Proprietair Mathias Toldorff og dennes nu afsbøde Broder Hans Toldorff, under 9de Januar 1857 udfædte og den 14de s. M. tiuglæste Panteobligation stor 15,000 Rdl. — hvorved der var givet Indskævnte Lund deels 2den Prioritets Panteret næstefter 35,000 Rdl. saavel i Hovedgaarden Rysenssteen som i bemeldte Firmas Andeel af den saakaldte Kranhede i Lomborg Sogn med de bemeldte Eiendomme tilhørende Bygninger, muur- og nagelfaste Appertinentier, Eød og Afgrøde m. m., deels 1ste Prioritets Panteret i den paa bemeldte Hovedgaard værende Besætning af Hefte, Køer og Stude, Faar, Sviin osv., Avls- og Meierieredskaber samt alle øvrige paa de pantsatte Eiendomme værende værlige Eiendele, forsaavidt de ikke vare indbesatte under fornævnte 2den Prioritet m. m. — overensstemmende med bemeldte Obligations Indhold var forfalden til skabeløs Betaling paa Grund af paadragne Kenterestancer, ved sin Befuldmægtigede, Medindskævnte, Procurator Christensen i Lemvig, under 21de October 1859 havde til Eilkerhed for bemeldte Obligations Paalydende 15,000 Rdl., de til 11te Juni Termin 1859 heraf referende Kenter 400 Rdl. samt Omkostninger 81 Rdl. 4 Mk. 14 Sk., tilsammen 15,481 Rdl. 4 Mk. 14 Sk., gjort Arrest i en Deel specificerede paa Rysenssteen værende Løs-

ørgjenstande, tilsammen vurdere til 9,480 Rdl. 3 Mk., saavel som i de pantsatte faste Eiendomme, der med Tilliggende bleve ansatte tilsammen til en Værdi af 45,000 Rdl., samt i Henhold til Lovens 5—7—8 laadet sig indfætte i Besiddelsen af Hovegaardens Ryskensteen og de øvrige arresterede Gjenstande, har Indstævnte Lund i 1ste Instants ved Skodborg og Vandfuld Herreders Ret sagsøgt Citanterne, ovennævnte Mathias Tolborph, dennes Søster Else Tolborph og hans Svoger, Kjøbmand P. A. Stilling af Randers, hvilke Sidste i Forbindelse med Mathias Tolborph som eneste og myndige Arvinger efter afdøde Hans Tolborph af Skifteretten i dennes Dødsbo have erholdt dette ekstraderet til fri Raadighed imod Forpligtelse til at overtage al paa Boet hvilende Gjæld, til at høre den ovenomtalte Arrestforretning ved Dom stadsfæstet, hvorhos Indstævnte Lund tillige har paastaet Citanterne Mathias og Else Tolborph tilpligtede in solidum med Citanten P. A. Stilling at betale ovennævnte Panteobligations Paalydende 15,000 Rdl. med de heraf til 11te Juni 1859 resterende Renter 400 Rdl. samt videre paaløbende Renter, og endelig samtlige Citanter tilpligtede at betale Omkostningerne ved Arrestforretningen og dennes Tinglæsning tilsammen 91 Rdl. 5 Mk. 5 Sk. Citanterne have derimod, næst at paastaae Sagen afviist for Else Tolborphs og Stillings eller i alt Fald for Sidstnævntes Vedkommende, paastaet sig frivundne og den effectuere Arrestforretning ophævet med Forpligtelse for Indstævnte Lund til at tilbagelevere det Arresterede og aflægge Regnskab for sammes Administration, hvorhos de in subsidium have neblagt Paastand om, at i alt Fald Else Tolborph og Stilling, eller i det Mindste denne Sidste alene frifindes enten aldeles eller dog imod at betale hver 1,666 Rdl. 4 Mk. Under et Contrasøgsmaal have Citanterne derhos paastaet de Indstævnte Lund og Christensen — der ved Arrestforretningen tilligemed Lund havde tillet Fogden Sikkerhed ved Alt, hvad han eiede, for Forretningens Følger — tilpligtede in solidum at betale 15,000 Rdl. eller en efter uvillige Mænds Ekjøn bestemt Sum i Erstatning for den Citanterne ved den formeentlig ulovlige Arrestforretning paaførte Tort og Creditspilbe og det af Arrestforretningen flydende Tab og Savn, samt endvidere at erstatte Citanterne M. Tolborph og P. A. Stilling det Tab, som de maatte lide derved, at de paa Grund af Arrestforretningen ikke af Gaardens Producter kunde betale Renterne af de i Gaarden indstaaende Prioriteter eller Skatter eller Folkeløn m. m., hvorhos endelig Stilling har paastaet sig eller M. Tolborph paa hans Vegne udleveret en Deel specificerede Gjenstande, der formeentlig tilhøre ham alene, men ere indbragne under Arrestforretningen. Ved Underrettsdommen er den nævnte Arrest- samt Ind- og Udsættelsesforretning stadfæstet, og Citanterne Mathias og Else Tolborph tilpligtede imod Extradition af den nævnte Obligation in solidum med Citanten P. A. Stilling at betale 15,000 Rdl. med resterende Renter til 11te Juni Termin 1859 400 Rdl. samt senere paaløbende Renter, hvorhos samtlige Citanter tillige ere tilpligtede at betale Omkostningerne ved Arrestforretningen og dennes Tinglæsning med 91 Rdl. 5 Mk. 5 Sk., hvorimod Indstævnte Lund er frifunden for Citanternes Tilfælde i denne Sag; endelig ere

nogle af Indstævnte Christensen under Proceduren for Underretten brugte Udelabelser mortificerede.

Denne Dom have nu Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gjentaget de af dem for Underretten ueblagte Paastande, hvorimod Indstævnte Lund har procederet til Underrettsdommens Stadskæstelse; Indstævnte Procurator Christensen har ikke givet Møde her for Retten.

Hvad først angaaer Citanternes Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten saavel for Else Toldborghs som for P. A. Stilling's Vedkommende, hvilken Paastand er støttet deels derpaa, at Sagen for deres Vedkommende formeentlig er anlagt ved urigtigt Værneting, idet den er anlagt ved den Jurisdiction, hvorunder Nysenssteen ligger, istedetfor at den, forsaavidt den vedrører dem, burde have været anlagt ved Bytinget i Randers, hvor de efter deres Paastand havde fast Bopæl paa den Tid, da Sagen blev anlagt, deels derpaa, at Stævningen i ethvert Fald burde have været forkyndt paa deres Bopæl i Randers med Barsel til dem som boende der, istedetfor, at der kun er givet dem Kalb og Barsel som boende paa Nysenssteen, bemærkes, at da Mathias og Hans Toldborgh i den ovennævnte Panteobligation udtrykkelig have vedtaget, at de i alle Tilfælde, hvor der fra Creditors Side maatte reises Klage eller fordræ looflig Afgjørelse af den i Obligationen ommeldte Gjæld, skulde ansees som boende paa den pantsatte Gaard Nysenssteen, hvad enten de der personlig vare tilstede eller ikke, og at de derfor skulde være pligtige at møde eller lade møde for Forligskommissionen i det District og for Retten i det Herred, hvorunder Nysenssteen er beliggende, efter foregaaende Indkaldelse og Stævning forkyndt paa Nysenssteen med det for Districtets og Herredets Beboere gjældende Barsel, maa det, selv om Else Toldborgh og P. A. Stilling, der maa antages ved Sagens Anlæg at have havt Ophold paa Nysenssteen, og som derfor personlig gave Møde ved Forligsmæglingen, kun — som af dem paaastaet — skulde kunne ansees at have opholdt sig der som Gæster, dog statueres, at de retteligen ere sagsgt ved den pantsatte Eiendoms Værneting og giene Kalb og Barsel som boende der, hvorved bemærkes, at det saameget mindre kan antages, at den heromhandlede Bestemmelse i Obligationen alene skulde have Betydning ligeoverfor Mathias og Hans Toldborgh personligt, men derimod ikke ligeoverfor Sidstnævntes Arvinger, som disse udtrykkelig ere nævnte i Obligationen som forpligtede til at betale den i samme ommeldte Gjæld.

Forsaavidt P. A. Stilling til Støtte for, at Sagen for hans Vedkommende burde have været afviiist fra Underretten, endvidere har paaberaabt sig, at han forinden nærværende Sags Anlæg baade som Selvforsikringsfører for den i den ovennævnte Panteobligation omhandlede Gjæld og som Medarving efter afdøde S. Toldborgh af Indstævnte Lund var sagsgt ved Randers Kjøbstads Gjæstere til at betale bemeldte Obligations Paalydende med Renter, samt at han formeentlig ikke kan være pligtig to Gange at lide Dom ved Underretten for samme Gjenstand, bemærkes, at da han under nærværende Sag alene er sagsgt til at høre den sakte Arrestforretning stadskæstet samt til at betale Omkostningerne ved denne Forretning og dens Tinglæsning, men derimod ikke til

at betale nogen Deel af Obligationens Paalydende eller Renter, vil der, idet saaledes Gjenstanden for nærværende Sag er forffjellig fra Gjenstanden for det mod ham anlagte Gjøeretsføgsmaal, intet Hensyn kunne tages til hans heromhandlede Paaftand.

Spødb dernæst angaaer Sagens Realitet, have Citanterne til Støtte for deres Frifindelsespaaftand navnlig paaberaabt sig, at den i Panteobligationen ommeldte Capital ikke var forfalden, idet der formeentlig ikke — som af de Indstævnte paaftaaet — resterede Renter af bemeldte Gjæld, og medens Indstævnte Lund nærmere i saa Henseende har anført, at der paa Renterne fra 11te Juni Termin 1857, til hvilken Tid de da forfaldne Renter bleve rigtigt betalte, indtil 11te Juni 1859, ialt 1,200 Rdl., kun er blevet afdraget deels under 28de Mai 1858 500 Rdl., nemlig 56 Rdl. for $\frac{1}{2}$ Tønde Smør og 444 Rdl. for 10 Køer, som H. Tølbørgh havde leveret til Lund, deels under 3die August 1859 300 Rdl., som Urtekrammer Bondrop i Kjøbenhavn ifølge en i Gjenpart fremlagt Dvittering havde modtaget af M. Tølbørgh for Lunds Regning, saa at der altsaa endnu paa den Tid, da Arrestforretningen blev foretaget, resterede 400 Rdl. paa Renterne til 11te Juni 1859, have derimod Citanterne paaftaaet, at Lund efter en rigtig Opgjørelse af Parternes hele Mellemværende har, deels contant, deels paa anden Maade modtaget en langt større Sum end den, hvortil Renterne af bemeldte 15,000 Rdl. beløbe sig, hvorved bemærkes, at Indstævnte Lund vel har protesteret imod, at Parternes Mellemværende efter den ommeldte Panteobligation sammenblandes med deres øvrige Mellemværende, og at der under nærværende Sag tages noget Hensyn til dette Sidste, men saavel efter Forholdets Natur som naar hensees til, at Indstævnte Lund selv ved Angivelsen af Renterestancens Størrelse har taget Hensyn til Poster, der i og for sig ei vedrøre Obligationsgjælden, findes Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om der paa den Tid, da Arrestforretningen blev foretaget og Sagen anlagt, eksisterede nogen Renterestance, at maatte afhænge af en Opgjørelse af Parternes hele Mellemværende.

Til nærmere Oplysning herom have Citanterne i Gjenpart fremlagt en den 2den August 1859 dateret af Indstævnte Lund forfattet og til M. Tølbørgh leveret saafaldet Udfigt over hans Mellemværende med Tølbørgh & Comp., hvorefter Lunds Tilgodehavende foruden den ommeldte Panteobligations Paalydende 15,000 Rdl. i det Hele skulde være 1,190 Rdl. 8 Sk., fra hvilket Beløb imidlertid maa fradrages de ovennævnte af Bondrop under 3die August 1859 for Lunds Regning modtagne 300 Rdl., saa at Lunds Tilgodehavende herefter kun bliver 890 Rdl. 8 Sk.

I bemeldte Udfigt ere Renterne af Obligationsgjælden for de 2 Aar fra 11te Juni Termin 1857 til 11te Juni Termin 1859 opførte med ialt 1,575 Rdl., idet de nemlig ere beregnede, deels med 5 pCt., deels med 6 pCt. aarlig, hvilket efter Lunds Paaftand er skeet ifølge Overenskomst med afsøde H. Tølbørgh, men da Lund udtrykkeligt har erklæret ifkun under nærværende Sag ligeoverfor H. Tølbørghs Arvinger at ville gjøre Forbring paa 4 pCt. aarlig Rente, maa

der fra de ovennævnte 890 Rbl. 8 Et. frabrages de for høit beregnede Renter med 375 Rbl., hvorved udkommer til Rest 515 Rbl. 8 Et.

I den ommeldte saakaldte Udfigt har Indskævnte Lund paa den ene Side beregnet Toldbørph til Laft deels under 10de October 1857 800 Rbl. deels under 12te December s. A. 25 Rbl., med Hensyn til hvilke Summer det under Sagen er in confesso, at de af Lund ere blevne H. Toldbørph contant udbetalte, og paa den anden Side krediteret ham for, deels under 28de Mai 1858 de ovenomtalte 444 Rbl. for 10 Køer, deels under 23de October s. A. 800 Rbl., men medens de Indskævnte have paastaet, at disse sidste 800 Rbl. vare en Tilbagebetaling af de under 10de October 1857 anførte 800 Rbl., samt benægtet, at der efter Lunds og H. Toldbørphs Mellemværende betræffende Køers Indkjøb m. m. skulde tilkomme Sidskævnte mere end de i Udfigten opførte 444 Rbl. for 10 Køer, have derimod Citanterne paastaet, at H. Toldbørph kjøbte 20 Køer for Lunds Regning, hvoraf dog kun 10 bleve sendte til Lund, medens Resten forblev henstaaende paa Nyssensteen for Lunds Regning, at de ovennævnte 825 Rbl. medgik til Indkjøbet af de ommeldte 20 Køer, samt at Lund desuden efter en nærmere specificeret Opgjørelse af Omkostningerne ved bemeldte 20 Køers Opsalbnng paa Nyssensteen fra Efteraaret 1857 til 21de Mai 1858, Transport, Commissionsfatair m. m. skulde være bleven H. Toldbørph 486 Rbl. skydig foruden Omkostningerne ved Foberkøn m. m. for Tidrummet fra 21de Mai 1858 til 21de October 1859 for de 10 Køer, der efter Citanternes Paastand endnu paa den Tid, da Arrestforretningen blev gjort, henstode for Lunds Regning paa Nyssensteen. Vel fremgaar det nu af en i Gjenpart fremlagt Skrivelse af 7de October 1857 fra Lund til H. Toldbørph, at de ovennævnte i Udfigten under 10de October 1857 opførte 800 Rbl. ere af Lund blevne sendte til H. Toldbørph til Indkjøb af Køer, og vel har Lund ogsaa erkjendt, hvad der iøvrigt ogsaa fremgaar af en i Gjenpart fremlagt Skrivelse af 9de Mai 1858 fra ham til H. Toldbørph, at denne havde kjøbt 20 Køer til ham, af hvilke Lund i bemeldte Skrivelse forlangte sig de 10 tilsendte, ligesom det endelig ogsaa maa ansees indrømmet, at bemeldte 20 Køer bleve assurerede for Lunds Regning, men naar henføres til, at det i den førstnævnte Skrivelse af 7de October 1857 med Hensyn til de Køer, som H. Toldbørph skulde købe for de tilsendte 800 Rbl., hedder: „Det kan godt være, at jeg ikke saar Brug for disse Køer til min Besætning hersteds; hvis saa, er Du og jeg i Compagni om Tab og Gevinst paa dem; er det ikke saaledes Du mener?“ samt at det endvidere i den ovennævnte Skrivelse af 9de Mai 1858 hedder: „De øvrige 10 Køer vil jeg lade bero, indtil jeg hører fra Dig eller Du fra mig. Du har vel ikke ordnet Dig saaledes, at Du vil beholde de 10 Køer“, hvoraf fremgaar, at der — hvad Citanterne heller ikke have benægtet — har været Spørgsmaal mellem Lund og Hans Toldbørph om, at H. Toldbørph selv skulde beholde de 10 Køer, maa det, ibet det er in confesso, at Lund kun har erholdt 10 Køer tilsendt fra H. Toldbørph, samt ibet det i og for sig er usandsynligt, at Lund i flere Aar skulde have ladel 10 Køer henstaae for sin Regning paa Nyssensteen, have Formodningen for sig,

at Grunden til, at de resterende 10 Køer ei bleve sendte til Lund, har — som af denne paaflaet — været den, at H. Toldborph og Lund ere blevne enige om, at H. Toldborph for egen Regning skulde beholde bemeldte Køer, med Hensyn til hvilke det isvrigt ikke imod de Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at de endnu, da Arrestforretningen foretoges, hensjode paa Nyskensteen. Da det saaledes maa antages, at kun Omkostningerne ved 10 Køers Indkjøb m. v. kunne føres Lund til Udgift, og da Titanterne ikke mod de Indstævntes Benægtelse have tilveiebragt nogetsomhelst Beviis for, at disse Omkostninger have andraget mere end de ovennævnte 444 Rdl., vil der intet Hensyn kunne tages til Titanternes Paaflaet om, at der paa Grund af det heromhandlede Mellemværende skulde i Lunds Tilgodehavende affortes mere end disse 444 Rdl.

Foraaavidt Titanterne dernæst have formeent, at Lund i den ommeldte saakaldte Udsigt urigtigt har undladt at creditere Toldborph for 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., som Grosferer N. Grønvold den 1ste December 1858 ifølge et af ham til Titanen P. A. Stilling udstedt og af denne til H. Toldborph og formeentlig af ham igjen til Lund transporteret Beviis skal have indbetalt til Artekammer N. Bondrop paa Lunds Vegne, har Lund benægtet nogensinde at have været Eier af det ommeldte Beviis, som han slet ikke vil have seet, ligesom han ogsaa har benægtet, at han har bemyndiget Bondrop til paa hans Vegne at modtage bemeldte 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., eller at disse Penge paa nogen Maade ere komne ham tilgode. Vel har nu N. Grønvold edeligen forklaret, at han, da han søstede Udsættelse med Betalingen af disse 1,171 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., af H. Toldborph blev henviist til Lund som Eier af Beviset, at han derefter i H. Toldborphs Overværelse underhandlede med Lund om Hensigten, at det saavel af Lund som af H. Toldborph blev omtalt, at Lund var Eier af Beviset, samt endelig at det, saavidt han erindrer, var Lund, der henviste til at indbetale Pengene til Bondrop paa Lunds Vegne, men da Lund har anført, at det alene var efter Anmodning af H. Toldborph, der havde Brug for Pengene strax, men dog nødvendig vilde støde N. Grønvold ved selv at nægte ham den forlangte Hensigt, at han (Lund) ligeoverfor Grønvold gav sig Udseende af at være Eier af Beviset, og da berhos Artekammer Bondrop har erklæret, at det var paa H. Toldborphs og ikke paa Lunds Vegne, at han modtog de ommeldte Penge, samt at han ogsaa udbetalte disse Penge til H. Toldborph personlig, og der isvrigt ikke er fremkommet Nogetsomhelst til Bestyrkelse for, at disse Penge paa nogen Maade skulde være komne Lund tilgode, hvorved ogsaa bemærkes, at det omhandlede Beviis ikke er fremlagt under Sagen, vil Titanternes heromhandlede Paaflaet ikke kunne komme i Betragtning.

Endelig have Titanterne formeent, at Lund i den ommeldte Udsigt urigtigen har beregnet sig tilgode forskjellige i samme opførte Rentebehold sammen 90 Rdl. 8 Sk., men selv om der heri maatte gives dem Medhold, vilde Lunds Tilgodehavende foruden de 15,000 Rdl. dog efter det Ovenanførte blive større end det Rentebehold, der efter hans Paaflaet resterede paa den Tid, da Arrestforretningen blev gjort, og som en Følge heraf vil der, idet det i Panteobligationen er bestemt, at Capitalen i Tilfælde af, at Renterne ei skulde

blive prompte betalte til de bestemte Forsalbstider, naar er forsalben til Stadesløss Betaling, intet Hensyn kunne tages til Titanernes heromhandlede Indsigelse, hvorhos bemærkes, at naar Titanerne til Støtte for, at Capitalen ikke skulde have været forsalben til Betaling, endvidere have paaberaabt sig, at Lund skulde have lovet at lade Capitalen henstaa uopsagt til 11te Juni Termin 1862, vil der allerede af den Grund heller ikke hertil kunne tages noget Hensyn, at der ikke imod Lunds Benægtelse er tilveiebragt noget Beviis for, at han skulde have givet et saadant Løfte.

Foraaavidt Titanerne dernæst til Støtte for deres subsidiaire Paastand om Frisindelse for Else Toldborphs og P. A. Stillings Vedkommende have paaberaabt sig, at disse have overdraget deres Andeel af Boet efter afdøde S. Toldborph til M. Toldborph, saa at denne alene skulde have overtaget samtlige Boets Activa og Passiva, samt at Lund skulde have givet sit Samtykke til denne Overdragelse, vil der, selv om saadan Overdragelse antages at være skeet, dog ei kunne tages noget Hensyn dertil, da der ikke imod Lunds Benægtelse er tilveiebragt noget Beviis for, at han skulde have givet sit Samtykke til denne Overdragelse eller renunceret paa sin Ret imod Else Toldborph og P. A. Stilling, der ved i Forening med M. Toldborph af Skifteretten i S. Toldborphs Dødsbo at begjære og erholde dette ekstraderet til fri Raadighed ere blevne medansvarlige for Boets Gæld, og naar P. A. Stilling endelig som særlig Frisindelsesgrund for hans Vedkommende har paakæraabt sig, at han under det ovenfor omtalte mod ham ved Gjæsteretten i Randers anlagte Søgemaal er søgt til at betale de heromhandlede 15,000 Rbl. med Renter, vil der allerede i Genhold til, hvad der ovenfor er anført om Forskjellen imellem Gjenstanden for bemeldte Gjæsteretsøgemaal og nærværende Sag, foraaavidt den vedrører Stilling, heller intet Hensyn kunne tages hertil. Af samme Grund bliver der heller ikke Spørgsmaal om at tage P. A. Stillings Paastand om i alt Fald kun at være pligtig at tilsvare en Deel af Panteobligationens Paalydende til Følge, og naar der endelig for Else Toldborphs Vedkommende fra Titanernes Side er fremsført, at hun, der kun er søgt som Arving efter S. Toldborph, i Genhold til L. 5—2—83 kun skulde være pligtig at tilsvare de heromhandlede 15,000 Rbl. i Forhold til hendes Arvepart, saa at hun, idet S. Toldborph formeentlig kun havde eiet $\frac{1}{3}$ og M. Toldborph derimod $\frac{2}{3}$ af Firmaet S. & M. Toldborphs Eiendele, kun skulde være pligtig til af bemeldte 15,000 Rbl. at tilsvare 1,666 Rbl. 4 Mk., vil heller ikke denne Indsigelse kunne komme i nogen Betragtning; thi ligesom Hans og Mathias Toldborph i Panteobligationen udtrykkeligt have forpligtet sig til, Een for Begge og Begge for Een, at betale Obligationens Paalydende med Renter og Omkostninger Stadesløst, saaledes har ogsaa S. Toldborph i Obligationen udtrykkeligt forpligtet sig og sine Arvinger til solidarisk at hæfte for Stadesløss Betaling af den efter Obligationen stybige Gjæld.

Efter det Ovenansførte og idet Titanernes Paastand om, at Arresterretningen i ethvert Fald skulde være ulovlig, foraaavidt den angaaer en Deel nærmere specificerede Gjenstande, forbi disse efter deres Paastand tilhøre P. A. Stilling, ikke vil kunne komme i nogen Betragtning, da der ikke mod Indstævnte

Lunds Benægtelse er tilveiebragt noget Beviis for hans Tiendomsret til bemeldte Gjenstande, maa det billiges, at Arrestforretningen ved Underrettsdommen er bleven stadfæstet, og at de Indstævnte ere blevene frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, samt at M. Tolborph og Else Tolborph ere blevene tilpligtede imod Extradition af den heromhandlede Panteobligation i qvitteret Stand in solidum med P. A. Stilling at betale Obligationens Paalydende 15,000 Rdl. med Renter efter Lunds Paastrand, og endelig at samtlige Citanter ere blevene tilpligtede at betale Lund Omkostningerne ved Arrestforretningen og dennes Tinglæning med 91 Rdl. 5 Mk. 5 Sk., mod hvilken Sums Størrelse ingen Indsigelse er gjort, og da der ikke findes tilstrækkelig Grund til efter Citanternes Paastrand at mulciere Indstævnte Christensen for de af ham under Proceduren for Underretten om Citanterne brugte formeentlig fornærmelige Ytringer, der ved Underrettsdommen ere blevene mortificerede, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, være at stadfæste.

Efter Sagens Omstændigheder findes Citanterne, Een for Alle og Alle for Een, at maatte erstatte Indstævnte Lund Processens Omkostninger for Overretten, der efter Obligationens Bestemmelse om stadesløs Betaling ville være at udrede stadesløst.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted“.

Nr. 7. **Indenrigsministeriet** (Den constituerede Kammeradvocat,
Inspektør Bunchen),

contra

Gaardmand Hans Poulsen (Ingen),

angaende Indstævntes Fordring paa Erstatning for Tab og Skade, som han vil have lidt ved Reguleringsarbejder ved Gudenaas.

Lysgaard og Hids Herredstings Dom af 31te Mai 1861:
„Indstævnte, det Offentlige eller Kammeradvocaten paa Indenrigsministeriets Vegne bor til Citanten, Gaardmand Hans Poulsen i Gjøvdad, betale: a) 4 pCt. Renter p. a. af 47 Rdl. 93 Sk. fra 14de Juli 1856 til 26de September s. A. tilligemed Renters Renter 5 pCt. p. a. fra 3die Juni 1859; b) det under Sogsmaalet under Post b ommeldte Beløb 150 Rdl., tilligemed 4 pCt. Renter p. a. deraf for 1 Aar og 3 Maaneder samt 5 pCt. Renter p. a. saavel af bemeldte 150 Rdl. som af de fornævnte Renter deraf, fra 3die Juni 1859 til Betaling skeer. Iøvrigt bor Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processomkostningerne ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 14de April 1862: „Forfaavidt angaaer den ovenfor under Litr. c omhandlede Post paa 7 Rdl. 3 Mk. 9 St. bør Citanten, Kammeradvocaten paa Indenrigsministeriets Begne, for Indstævnte, Gaardmand Hans Poulsens Tiltale i denne Sag fri at være. Hvad angaaer den ovenfor under Litr. b omhandlede Post, bør Citanten til Indstævnte betale 150 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 3die Juni 1859, indtil Betaling skeer. Forøvrigt bør Underretsdommen, forfaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskaasens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de af Indstævnte for Underretten i Gjenparter fremlagte 2 Udskrifter af Vysgaard og Hids Herreders Justitsprotocol, der have Paategning om at være iverttelagte den 10de Februar 1860, indeholde Beskrivelse af flere forskellige Documenter, hvortil særskilt stemplet Papir for hvert især skulde have været brugt“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt der ved den indankede Dom, hvis Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder i det Væsentlige tiltrædes, er tilkendt Indstævnte Renter fra den 14de Juli 1856 til den 26de September s. A. af en ham for et Stykke afstaaet Eng udbetalt Erstatning, bemærkes, at dette Engstykke efter Citantens Paastand endog først efter sidstnævnte Dag blev inddraget af det Offentlige, og da Indstævnte ikke har godtgjort, at det var skeet tidligere og navnlig allerede den 14de Juli, da Overtagationsforretning afholdtes, hvilket heller ikke kan præsumeres, især da Indstævnte maa ansees at have erkjendt, at han har indhøstet Høafgrøden af Engstykket i Sommeren 1856, vil Citanten under denne Post blive at frifinde.

Hvad dernæst angaaer den af Indstævnte paastaede Erstatning for tabt Nørstjær m. v., da har Indstævnte, som har erkjendt Statens Eiendomsret over Gudena og navnlig over Naens Grund, ikke godtgjort, at Besidderne af hans Gaard i umindelig Tid have høstet Nør og Flæg i Gudena udfor Gaardens Forder, og om han end dekuagtet maatte ansees berettiget til som tilstødende Lodæier at høste de Nør m. v., som opgroe i Naen ud for hans Forder, mangler der dog i hvert Fald Høie til at ansee ham i Besiddelse af en videre gaaende Ret hertil, end der er forenelig med den Ret, der maa tilkomme Staten til at afbenytte Gudena efter dens Bestemmelse som feilbart Farvand og fore-

tage de hertil sigtende Oprensninger i den. Der vil derfor ikke kunne tilkjendes ham Erstatning for den Skade, Kørskjæret ud for hans Forder har lidt ved, at der igjennem samme er skaaret et nyt Seillob langs med Trækveien.

Som Følge af det Anførte, og idet der ikke for Høiestret er Spørgsmaal om Sagens øvrige Poster, med Hensyn til hvilke der allerede i de foregaaende Instanser er tillagt Citanten Frisindelse, vil han i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale under denne Sag.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved en den 14de Juli 1856 afholdt Overtagationsforretning til Bestemmelse af Godtgjørelse for Afstaaelsen af nogle Indstævnte Gaardmand Hans Poulsen og 2 andre Lodsieiere tilhørende Arealer til en Trækvei langs Gudenaas blev der blandt Andet tilkjendt Indstævnte Godtgjørelse deels for affaaet og affaaren Grund, saaledes at der fastsattes et vist Beløb pr. Td. Land af den Grund, der affoedes, og et andet Beløb ligeledes pr. Td. Land for den Grund, der blev affaaren, og deels for affaarne Rør og forsøge Omkostninger ved Bjergningen af de udenfor Canalen staaende Rør, hvilken Godtgjørelse bestemtes til 6 Rdl. aarlig eller engang for alle ialt 150 Rdl., hvorhos det blev bemærket som en Selsfølge, at Godtgjørelsen for det bortsalbne Kørskjær saavelsom for den forsøgede Banstellighed ved at bjerge det fremdeles vedblivende Kørskjær kun er beregnet, forsaavidt de vedkommende Lodsieiere have Eiendomsret hertil.

Den 18de s. M. møbte Tagationsmændene i Retten for at afhjemle Forretningen, hvilket dog ikke skete, idet nemlig Vandbygningsinspecteur, Justitsraad Carlsen paa det Offentliges Vegne paastod Forretningen kjendt ugyldig, og efterat denne Paastand var forkastet ved Rettens Kjendelse af 8de August næstefter, udspandt der sig en Procedure deels mellem Overtagationsmændene og Justitsraad Carlsen, hvilken Sidste forlangte, at Mændene skulde besvare forskjellige af ham opkastede Spørgsmaal i Anledning af Forretningen og — efterat disse vare besvarede — fremkom med en ny Række af Spørgsmaal, som Mændene bleve tilpligtede under Dagmulct at besvare, og deels mellem Justitsraad Carlsen og Indstævnte samt en anden af Requirenterne af Forretningen, hvilke Sidste protesterede mod Sagens Udsættelse i Anledning af de fra Justitsraad Carlsen fremkomne Spørgsmaal og paastode Forretningen afhjemlet, og

først den 10de September 1858 blev Forretningen uden at være undergaaet nogen Forandring i sin oprindelige Skikkelse afhjemlet.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte i 1ste Instants søgt Citanten, Kammeradvocaten paa det Offentliges Vegne, til Betaling af 172 Rdl. med Renter, hvilken Forbring han nærmere har opgjort saaledes:

a) Renter 6 pCt. aarlig af det ham ifølge den ovenmelbte Overtaxationsforretning udbetalte Erstatningsbeløb af 48 Rdl. 3 Mk. fra Slutningen af Mai Maaned 1856 til medio April 1858. . . 5 Rdl. 3 Mk. „ Et. herpaa tidligere modtaget 2 — 4 — 13 —

2 Rdl. 4 Mk. 3 Et.

b) Den Indstævnte ved Overtaxationsforretningen betingelsesviis tillagte Erstatning for Tab af Kørstjær og Flæg i Gudena. 150 — „ — —

c) 4 pCt. Renter af dette Erstatningsbeløb i 1 Aar 3 Maaned. 7 — 3 — 9 — samt endvidere for Udskifter af det, der er passeret i Retten i Anledning af Forretningens Afhjemling og i Godtgjørelse for Indstævntes Møder i Retten i samme Anledning, tilsammen. 11 — 4 — 4 —

Ved Underretsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte:

1) 4 pCt. Renter p. a. af 47 Rdl. 93 Et. fra 14de Juli 1856 til 26de September s. A. tilligemed Rentens Renter 5 pCt. p. a. fra Søgsmaalets Tucamination den 3die Juni 1859.

2) Det under Littr. b ommelbte Beløb af 150 Rdl. tilligemed de under Littr. c paaflaaede 4 pCt. Renter p. a. deraf for 1 Aar 3 Maaned samt 5 pCt. Renter p. a. saavel af kemelbte 150 Rdl. som af Renterne deraf ligeledes fra den 3die Juni 1859, hvorimod Citanten forsvorligt er frifunden for Indstævntes Litale.

Denne Dom har Citanten derefter indanket for Oberretten, hvor han har paaflaaet sig frifunden i de Puncter, med Hensyn til hvilke Underretsdommen er gaaet ham imod, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadsæstelse.

Hvad nu først angaaer det af Indstævnte under Littr. a paaflaaede Rentebeløb, bemærkes, at Citanten vel har paaeraabt sig, at den paaagjældende Grund først blev indbragen efter Høfletten, saa at Indstævnte havde den fulde Brug af Jorden i Sommeren 1856, hvorhos han her for Retten har kenægtet, at Indstævnte har været betagen Dispositionsretten over den fra ham exproprierede Grund før den 26de September 1856, hvorefter hans Formening skulde følge, at Indstævnte ikke kan være berettiget til Renter af den ham tilflaaede Erstatningssum for Liden før kemelbte Dato; men ligesom Indstævnte herimod er vedbleven sin oprindelige Paafland, at det Offentlige alt i Slutningen af Mai 1856 havde taget den ommelbte Grund i Besiddelse, saaledes har Citanten for Oberretten ubiøffkelig erkjendt, at den 26de September som Udgangspunct for Renteberegningen alene er valgt, fordi Renten da lod sig beregne for 1½ Aar,

idet Godtgjørelsen blev anvist den 26de Marts 1858, og da Citanten derhos ikke har oplyst, paa hvilken Dag den omhandlede Grund blev tagen i Besiddelse af det Offentlige — hvilket i Mangel af nærmere Oplysninger maa præsumeres at være skeet ved selve Expropriationen — maa Indstævnte anses berettiget til Renter af Erstatningsbeløbet fra den Dag, da Expropriationen fandt Sted. den 14de Juli 1856; da det nu er in confesso, at der kun er blevet udbetalt Indstævnte Renter fra den 26de September s. A., tilkommer der ham altsaa endnu Renter for Tidrummet mellem de anførte 2 Datoer tilligemed Renter af dette Beløb fra Sagens Incamination for Underretten.

Det bliver derefter at undersøge, om Indstævnte kan antages at have en reel Ret — eller som det i Overtaxationsforretningen hedder „Eiendomsret“ — til det ommeldte Kørskjær i Gudena, og om der navnlig efter hans under Littr. b fremsatte Paastand tilkommer ham den ved Forretningen under denne Forudsætning fastsatte Erstatning af 150 Rbl. I denne Henseende har Indstævnte udtrykkelig indrømmet, at Gudenaen og navnlig selve Aaens Grund tilhøre Staten, og Indstævnte gjør ogsaa alene Fordring paa Retten til at indhøste de Kør og Flæg, der vore i Aaen lige ud for hans Eiendom, hvilken Fordring han sætter paa, at han og de tidligere Besiddere af hans Eiendom i Alderstid skulle have udøvet denne Ret. Ved et af Indstævnte optaget Tingsvidne maa det ogsaa, idet Citantens Indsigelse mod det ene Vidnes Habilitet ikke findes tilstrækkelig begrundet, anses godtgjort, at Indstævnte og de foregaaende Besiddere af hans Eiendom i over 40 Aar upaataalt have hjerget Kør og Flæg i Gudena udfor Eiendommen, og at navnlig ingen Andre — saavidt Vidnerne bekendt — have hjerget de ommeldte Kør og Flæg, der efter Overtaxationsmændenes Erklæring tidligere have staaet i umiddelbar Forbindelse med Indstævntes Eiendom, og naar hertil kommer, at Citanten ikke har paaberaabt sig, at enten det Offentlige som Eier af Aaens Grund eller nogen Anden end de Lodseiere, hvis Eiendomme støbte til Aaen, skulde have hjerget de i Aaen vorende Kør og Flæg — saa at Formodningen i og for sig maa være for, at saadanne Bøtter ere blevne hjerget af de tilhørende Lodseiere — eller at Staten overhovedet skulde have benyttet sin saakaldte Eiendomsret over Aaen til Udøvelsen af nogen egentlig privatretlig Raadighed over samme, findes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Indstævnte er i Besiddelse af en reel Ret til den ommeldte Raadighed over Aaen, for hvilken Ret der i Henhold til Grundlovens § 87 maa tilkomme ham Erstatning.

Som Følge heraf vil Citanten blive at tilpligte at betale Indstævnte den ham for Tabet af Kørskjær m. v. ved Overtaxationsforretningen tillagte Erstatning af 150 Rbl.; men idet Indstævntes Paastand under Littr. c om Renter af dette Beløb fra et tidligere Tidspunkt end Sagens Incamination for Underretten ikke findes tilstrækkelig besøiet, da Erstatning kun er ham tilsendt under Forudsætning af hans Berettigelse til Kørskjæret, hvilket han først her under Sagen har godtgjort, men som ikke var givet, da Overtaxationsforretningen afholdtes, vil der ifknu være at tilkjende ham Renter af de nævnte 150 Rbl. fra

Sagens Incamination for Underretten, hvorimod Citanten, forsaavidt Indstævntes Paastrand om Renter af dette Beløb fra et tidligere Tidspunct angaaer, vil være at frifinde; forøvrigt vil Underrettsdommen ifølge det foransførte være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Processens Omkostninger, der i 1ste Instants rettelig ere ophævede, vilse efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve for Overretten.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de af Indstævnte for Underretten i Gjenparter fremlagte 2 Udskrifter af Lysgaard og Hids Herreders Justitsprotocol, der have Paategning om at være irettelagte den 10de Februar 1860, indeholde Beskrivelse af flere forskjellige Documenter, hvortil ifølge Forordningen af 3die December 1828 § 5 Lit. c særskilt stemplet Papir for hvert især skulde have været brugt. Forøvrigt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted".

Nr. 8. Indenrigsministeriet (Den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bunghen)

contra

Sognefoged **Christen Hansen** (Zugen),

angaaende Indstævntes Fordring paa Erstatning for Tab og Skade, som han vil have lidt ved Reguleringsarbejder ved Gudenaå.

Lysgaard og Hids Herredstings Dom af 31te Mai 1861: „Indstævnte, det Offentlige eller Kammeradvocaten paa Indenrigsministeriets Vegne, bør til Citanten, Sognefoged Christen Hansen i Sjødvad, betale: a) 4 pSt. Renter p. a. af 130 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. fra 14de Juli 1856 til 26de September s. A. og Renters Renter 5 pSt. p. a. fra 3die Juni 1859 til Betaling skeer; b) De under Hovedsøgsmaalet under Post b, c, d og e ommeldte Beløb, respective 9 Rdl., 171 Rdl., 75 Rdl. og 8 Rdl., eller ialt 263 Rdl. med 5 pSt. Renter p. a. deraf fra 3die Juni 1859 til Betaling skeer; c) Det under Continuationsøgsmaalet under Post h ommeldte Beløb 200 Rdl. eller et saadant Erstatningsbeløb, som ved en lovlig paa Indstævntes Bekostning af uvillige inden Retten udmeldte Mænd afholdt Lagationsforretning bestemmes for det Tab, som Citanten har lidt eller lider derved, at han er bleven vanffelliggjort Benyttelsen af sin Ret til at lade grave og benytte en Canal fra Gudenaå til den Deel af hans Eiendom, der ved Trækveien ved Gudenaå er affaaeren fra Gudenaå, og derved, at Bestyrelsen for Reguleringsarbejderne ved Gudenaå har ladet tilkaste en

saadan af Citanten paabegyndt Canal og borttaget en derover lagt Bro — dog ikke over 200 Rdl., med 5 pCt. Renter p. a. af samme Beløb fra 10de Februar 1860 til Betaling skeer. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 14de April 1862: „Forfaavidt angaaer den ovenfor under Litr. h omhandlede Post paa 200 Rdl. bør Citanten, Kammeradvocaten paa Indenrigsministeriets Begue, for Indstævnte, Sognefoged Christen Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Hvad angaaer den ovenfor under Litr. c omhandlede Post, bør Citanten, imod at Overtagationsmændenes Tilstaaelse for, at deres Tilgodehavende i Anledning af den under Sagen omhandlede Overtagationsforretning er dem udbetalt, udleveres ham, til Indstævnte betale 171 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 3die Juni 1859, indtil Betaling skeer. Iøvrigt bør Underretsdommen, forfaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de af Indstævnte for Underretten fremlagte 2 Udskrifter af Lysgaard og Hids Herreders Justitsprotocol, der have Paategning om at være irettelagte den 10de Februar 1860, indeholde Beskrivelse af flere forskellige Documenter, hvortil særskilt stemplet Papir for hvert især skulde have været brugt, samt med Hensyn til, at det ikke af bemeldte Udskrifter kan sees, at de af Indstævnte den 18de Juli 1856 og 9de April 1858 irettelagte Indlæg samt en ligeledes af Indstævnte den 27de April 1860 irettelagt Declaration ere skrevne paa stemplet Papir".

Højesterets Dom.

Forfaavidt der ved den indankede Dom, hvis Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder i det Væsentlige tiltrædes, er tilkjendt Indstævnte Renter fra den 14de Juli 1856 til den 26de September s. A. af en ham for et Stykke afstaaet Eng udbetalt Erstatning, bemærkes, at dette Engstykke efter Citantens Paastand endog først efter sidstnævnte Dag blev inddraget af det Offentlige, og da Indstævnte ikke har godtgjort, at det var skeet tidligere og navnlig allerede den 14de Juli, da Overtagationsforretning afholdtes, hvilket heller ikke kan præsumeres, især da Indstævnte maa anses at have erkendt, at han har indhøstet Høafgrøden af Engstykket i Sommeren 1856, vil Citanten under denne Post blive at frifinde.

Skvad dernæst angaaer den Indstævnte tilkjendte Erstatning for tabt Rørstjær m. v., da har Indstævnte, som har erkjendt Statens Eiendomsret over Gudenaas og navnlig over Aaens Grund, ikke godtgjort, at Besidderne af hans Gaard i umindelig Tid have høstet Rør og Flæg i Gudenaas ud for Gaardens Forder, og om han end desuagtet maatte anses berettiget til som tilstodende Lodskeier at høste de Rør m. v., som opgroer i Aaen ud for hans Forder, mangler der dog i hvert Fald Høie til at anfæe ham i Besiddelse af en videre gaacende Ret hertil, end der er forenelig med den Ret, der maa tilkomme Staten til at afbenytte Gudenaas efter dens Bestemmelse som seilbart Farvand og foretage de hertil sigtende Oprensninger i den. Der vil derfor ikke kunne tilkjendes ham Erstatning for den Skade, Rørstjæret ud for hans Forder har lidt ved, at der gjennem samme er skaaret et nyt Seiløb langsmed Trækveien.

Naar der endelig ved den indaankede Dom under 3 Poster er tillagt Indstævnte et Beløb af ialt 188 Rdl til Dækning af Udgifter i Anledning af Overtagationsforretningen, bemærkes, at, da Indstævnte ikke har oplyst, at der ifølge denne Forretning tilkommer ham en større Erstatning, end han vilde have faaet i Medfør af den første Tagationsforretning, og han navnlig ifølge det Foranførte ikke erholdes den han ved Overtagationsforretningen kun betingelsesviis tillagte Erstatning for Rørstjær, vil han ikke kunne fordre denne Forretnings Omkostninger, forsaavidt de kunne anses at vedkomme ham selv, erstattede af det Offentlige; og da han ikke uden dertil meddeelt Fuldmagt fra den eller de andre Requirenter af Forretningen kunde være berettiget til at optræde som Sagsøger for deres Vedkommende, vil Intet af det ommeldte Beløb kunne tilkjendes ham hos Citanten.

Som Følge af det Anførte, og da der ikke for Høiesteret er Spørgsmaal om Sagens øvrige Poster, med Hensyn til hvilke der allerede i de foregaaende Instanser er tillagt Citanten Frisindelse, vil han i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale under denne Sag.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

3 den indkøbte Doms Præmier hedder det: „Ved en den 14de Juli 1856 affholdt Overtaxationsforretning til Bestemmelse af Godtgjørelse for Afstaelsen af nogle, Indstævnte Sognefoged Christen Hansen og 2 andre Lodsieiere tilhørende Arealer til en Trækvei langs Gudenaas blev der blandt Andet tilkjendt Indstævnte Godtgjørelse, deels for 2 Englobder, saaledes at der fastsattes et vist Beløb pr. Td. Land af den Grund, der affstodes, og et andet Beløb ligeledes pr. Td. Land for den Grund, der blev affskaaren fra Indstævntes øvrige Eng, og deels for affkaarne Rør og forsøgte Omkostninger ved Bjergningen af de udenfor Trækveien staaende Rør, hvilken Godtgjørelse bestemtes til 3 Rdl. aarlig eller engang for alle ialt 75 Rdl., hvorhos det blev bemærket som en Selvsølge, at Godtgjørelsen for det bortfaldne Rørfjær saavel som for den forsøgte Vanskelighed ved at bjerge det fremdeles vedblivende Rørfjær kun er beregnet, forsaavidt de vedkommende Lodsieiere have Eendomsret dertil. Efterat Forretningen var sluttet, forlangte den paa det Offentliges Vegne tilstedeværende Vandbygningsinspecteur, Justitsraad Carlsen, tilført en Indsigelse mod en af Taxationsmændenes Competence til at deeltage i Taxationen, hvorhos han for det Tilfælde, at hans Paastand om, at Forretningen af denne Grund var ugyldig, ikke toges til Følge, forbeholdt sig at paavise de i Forretningen begaaede Feil. Den 18de s. M. mødte Taxationsmændene i Retten for at afhjæmle Forretningen, men idet Indstævnte exciperede mod Afhjemlingen og under Paaberaabelse af, at flere Poster, for hvilke han meente at tilkomme Erstatning, ikke vare medtagne under Taxationen, paastod, enten at Afhjemlingen ikke fandt Sted, eller at ialtsald hans Ret til yderligere Erstatning forinden reserveredes, og idet Justitsraad Carlsen derhos paastod Forretningen kjendt ugyldig og andre Mænd udmeldte til at foretage en ny Overtaxation, hvis de Vedkommende vedbleve deres Forbring i denne Henseende, fandt Afhjemlingen den Dag ikke Sted, og efterat derpaa Justitsraad Carlsons Paastand om Forretningens Ugylldighed var forkastet ved Rettens Kjendelse af 8de August 1856, udspannt der sig en Procedure deels imellem Overtaxationsmændene og Justitsraad Carlsen, hvilken Sidste forlangte, at Mændene skulde besvare forskjellige af ham opstaaede Spørgsmaal i Anledning af Taxationsforretningen og — efterat disse vare besvarede — fremkom med en ny Række af Spørgsmaal, som Mændene bleve tilpligtede under Dagmulct at besvare, og deels mellem Justitsraad Carlsen og Indstævnte samt en anden af Requirenterne af Overtaxationsforretningen, hvilke Sidste protesterede mod Sagens Udførelse i Anledning af de fra Justitsraad Carlsen fremkomne Spørgsmaal og paastode Forretningen afhjemlet.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Høiestreftstidende,

udgivet

af

Høiestreftst Protocolsecretairer.

Nr. 10.

Den 27de Mai.

1864.

Første ordinaire Sektion.

Fredagen den 6te Mai.

Nr. 8. Indenrigsministeriet (Den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bunzen)
contra

Sognefoged Christen Hansen (see forrige Nr.)

Efterat Justitsraad Carlsen dernæst under 12te Marts 1858 i Genhold til Indenrigsministeriets Resolution havde meddeelt Retten, at Appel af de under Sagen affagte Kjendelser frasaftedes, lod Indsævnte Taxationsmændene indvarsle til Forretningens Afhjemling til den 9de April næstefter, og Mændene mødte ogsaa den ansøgte Dag i dette Niemed i Retten, men da Justitsraad Carlsen, der havde erholdt Sagens Documenter ublaante, stjødnt underrettet om, at Afhjemlingen var berammet til bemeldte Dag, ikke var mødt og ei heller havde tilbageleveret Documenterne, blev Sagen igjen udsat, og først den 10de September f. A. blev Forretningen uden at være undergaaet nogen Forandring i sin oprindelige Skikkelse afhjemlet.

Under nærværende Sag har nu Indsævnte i første Instants søgt Etantent, Kammeradvocaten paa Indenrigsministeriets Vegne, til Betaling af 353 Rbl. 3 Mk. 13 Sk. med Renter, hvilken Fordring han nærmere har opgjort saaledes:

a) Renter 6 pCt. aarlig af det ham ifølge den ovennævnte Overtaxationsforretning udbetalte Erstatningsbeløb af 131 Rbl. 5 Mk. 1 Sk. fra Slutningen af Mai Maaned 1856 til medio April 1858. 16 Rbl. 4 Mk. 15 Sk.
herpaa tidligere modtaget. 7 — 3 — 4 —

9 Rbl. 1 Mk. 11 Sk.

b) Efter Regning fra Landinspecteur Griffen, som efter Anmodning fra Indsævnte var mødt for at lede Overtaxationsforretningen, men som ikke blev benyttet ved Forretningen 9 — " — "

- c) Efter Note fra Overtaxationsmændene for deres Tilgødhørende for Møder i Retten og for Conferencer i Anledning af Forretningen..... 171 Rdl., Mk., Sk.
- d) Den Indstævnte ved Overtaxationsforretningen betingelsesviis tillagte Erstatning for Tab af Kørstjær og Fløg i Subenaa..... 75 — " — " —
- e) For Tilfigelser i Anledning af Overtaxationsforretningens Afholdelse og Afhjæmning..... 8 — " — " —
- f) For Udskrifter af det, der er påseeret i Retten i Anledning af Forretningens Afhjæmning..... 6 — 2 — 2 —
- g) Godtgjørelse for Indstævntes Møder i Retten i samme Anledning 75 — " — " —

Under et Continuationsføgsmaal har Indstævnte herhos endvidere søgt Citanten til Betaling af Erstatning for:

- h) En af Indstævnte gravet Canal fra Subenaa til hans Eiendom, hvilken Canal af Reguleringarbejds Bestyrelse skal være bleven opfyldt; hvorhos en over Canalen lagt Træbro skal være bleven borttagen..... 200 — " — " — samt fremdeles for et Hold Kørstjær og for Lørvejord, der ikke skal være blevet medtaget ved Overtaxationsforretningen, tilsammen 100 — " — " —

Ved Underretsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte:

- 1) 4 pCt. Renter p. a. af 130 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. fra 14de Juni 1856 til 26de September s. A. og Rentes Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedføgsmaalet's Incamination den 3die Juni 1859.
- 2) De under Hovedføgsmaalet under Litr. b, c, d og e ommeldte Beløb af ialt 263 Rdl. med Renter 5 pCt. p. a. ligeledes fra den 3die Juni 1859.
- 3) Det under Continuationsføgsmaalet under Litr. h ommeldte Beløb 200 Rdl. eller et saadant Erstatningsbeløb, som ved en paa Citantens Beføstning af uvillige Mænd afholdt Taxationsforretning bestemmes for det Tab, Indstævnte har lidt eller lider derved, at han er bleven vanstelliggjort Benyttelsen af hans Net til at lade grave og benytte den ommeldte Canal fra Subenaa til den Deel af hans Eiendom, der ved Trækveien ved Subenaa er affaaeren fra Aaen, og derved, at Bestyrelsen af Reguleringarbejderne ved Subenaa har ladet tilfaste bemeldte Canal og borttaget en derover lagt Bro, dog ikke over 200 Rdl., med 5 pCt. Renter aarlig af samme Beløb fra Continuationsføgsmaalet's Incamination den 10de Februar 1860,

hvorimod Citanten forøvrigt er frifunden for Indstævntes Liktale.

Denne Dom har Citanten derefter indanket for Overretten, hvor han har paastaet sig frifunden i alle de Puncter, med Hensyn til hviis Underretsdommen er gaaet ham imod, hvorhos han in subsidium har paastaet Eagens Udjalb, forsaavidt angaaer det under Litr. h ommeldte Beløb, gjort afhængigt af Indstævntes Ed. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadsfæstelse.

Hvad nu først angaaer det af Indstævnte under Lit. a paaftaaede Rente-
 beløb, bemærkes, at Citanten vel har paaberaabt sig, at den paaagjældende Grund
 først blev indbragen efter Høfletten, saa at Indstævnte havde den fulde Brug af
 Jorden i Sommeren 1856, hvorhos han her for Retten har benægtet, at Ind-
 stævnte har været betagen Dispositionsretten over den fra ham exproprierede
 Grund før den 26de September 1856, hvoraf efter hans Formening skulde følge,
 at Indstævnte ikke kan være berettiget til Renter af den ham tilstaaede Erstat-
 ningssum for Liden før bemeldte Dato; men ligesom Indstævnte herimod er
 vedbleven sin oprindelige Paaftand, at det Offentlige alt i Slutningen af Mai
 1856 havde taget den ommeldte Grund i Besiddelse, saaledes har Citanten ogsaa
 for Underretten udtrykkelig erkjendt, at den 26de September som Udgangspunct
 for Renteberegningen alene er valgt, fordi Renter da lod sig beregne for 1 $\frac{1}{2}$ Aar,
 idet Godtjyrelsen blev anvist den 26de Marts 1858, og da Citanten derhos
 ikke har oplyst, paa hvilken Dag den omhandlede Grund blev tagen i Besiddelse
 af det Offentlige — hvilket i Mangel af nærmere Oplysning maa præsumeres
 at være skeet ved selve Expropriationen — maa Indstævnte ansees berettiget til
 Renter af Erstatningsbeløbet fra den Dag, da Expropriationen fandt Sted, den
 14de Juli 1856; da det nu er in confesso, at der kun er blevet ubbetalt Ind-
 stævnte Renter fra den 26de September s. A., tilkommer der ham altsaa endnu
 Renter for Lidsrummet mellem de anførte 2 Datoer tilligemed Renter af dette
 Beløb fra Sagens Incamination for Underretten.

Hvad dernæst angaaer Indstævntes Paaftand under Lit. b om et Beløb af
 9 Rbl. i Godtgjørelse til Landinspecteur Griffen for hans Møde ved Overtaxations-
 forretningen, da har Indstævnte formeent, at han som Requirit af Forretningen
 maatte være berettiget til at bestemme, hvilken Landinspecteur der skulde lede den, og
 navnlig til at forlange dette Hverv overdraget til Griffen, og at det Offentlige, for-
 vidt det bliver tilpligtet at betale de øvrige Omkostninger i Anledning af Forretningen,
 ogsaa bør betale for Griffens Møde, uden Hensyn til at han ikke kom til at
 fungere, idet dette alene maatte tilskrives Justitsraad Carlstens Vægring ved at
 overlade ham Forretningens Ledelse. Herimod har nu Citanten gjort gjældende,
 at Landinspecteur Honum, der af det Offentlige var antagen til at lede alle de
 Taxationsforretninger, der foresaldt i Anledning af Reguleringen af Gudena,
 allerede var mødt og i Besiddelse af de vedkommende Kort og Documenter, samt
 at Forretningen var begyndt, da Griffen kom tilseende, og at saavel Grundieerne
 — hvoriblandt Indstævnte — som Taxationsmandene, da Justitsraad Carlstens
 erklærede, at han kun vilde overvære Forretningens Fortsættelse, saafremt
 Honum vedblev at lede den, gif ind paa, at Honum vedblev at fungere uden i
 denne Henseende at tage nogen Reservation, hvorfor Citanten formener, at Ind-
 stævnte, om han end maatte have havt Ret til at fordrø, at Griffen skulde lede
 Forretningen — hvilket Citanten isøvrigt har bestridt — maa ansees at have
 frasaget denne. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Indstævnte som den,
 der havde requireret Forretningen, havde al Høie til at fikke sig Tilstedeværelsen
 af en Landinspecteur — idet det fra alle Sider er erkjendt, at Forretningen
 skulde ledes af en saadan — og af Indstævntes Unblævelse af under selve For-

retningen udtrykkelig at reservere sig Ret til at faae sit Udlæg i denne Anledning erstattet, findes der ei heller at kunne udledes en Renunciation paa saadan Erstatning. Den Landinspecteur Griffen tilkommende Godtgjørelse findes saaledes at burde udredes paa samme Maade, som de øvrige Omkostninger ved Forretningen.

Med Hensyn til den af Indstævnte under Littr. c paastaede Godtgjørelse af 171 Rbl. ifølge Overtaxationsmændenes Note har Citanten foreløbig til Støtte for sin Friindelsespaastand paaveraabt sig, at det ikke er godtgjort, at det nævnte Beløb er udbetalt til Mændene, og at saadan Udbetaling navnlig er skeet af Indstævnte, samt at Indstævnte derfor formeentligen i alt Fald kun kunde være pligtig at betale og eventuelt berettiget til atter at afkræve Citanten en Dvotabel af hele Beløbet, idet Forretningen, — som ovenfor berørt — tilfælde angik 2 andre Lodsieiere; men herved maa for det første bemærkes, at det under Forudsætning af, at Citanten er pligtig at betale den af Taxationsmændene fordrede Godtgjørelse, maa blive uden Indskyttelse paa denne hans Forpligtelse, om Godtgjørelsen allerede foreløbig er udbetalt Mændene af en eller flere af Forretningens Requinter — der ikke herved kunne ansees at have erkendt sig pligtige til definitivt at udrede Beløbet — eller om Mændene endnu have Beløbet tilgode, og dernæst skjønnes det ikke rettere, end at ligesom Indstævnte i Gaenskab af Requient af Forretningen maatte uden Hensyn til, at ogsaa andre Lodsieiere i Forbindelse med ham havde requireret den for deres Eiendommens Vedkommende, være Taxationsmændene ansvarlig for hele den Godtgjørelse, der kunde tilkomme dem i Anledning af Forretningen, saaledes maa han ogsaa paa den anden Side — forudsat at Citanten er pligtig til endelig at udrede den nævnte Godtgjørelse — være berettiget til at holde sig til Citanten for Godtgjørelsens fulde Beløb; men da det derhos er en Selsfølge, at Citanten, saafremt han dømmes til at udrede den ommeldte Godtgjørelse til Indstævnte, maa kunne fordrø sig sikret mod Esterkrav, navnlig fra de andre Requinter af Forretningen, findes det, at hans Forpligtelse til at udrede Beløbet maa gjøres afhængig af, at Taxationsmændenes Tilstaelse for, at deres Tilgodehavende i Anledning af den ommeldte Forretning er dem udbetalt, udleveres ham. Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten overhovedet er pligtig at udrede den Taxationsmændene tilkommende Godtgjørelse, bemærkes, at det efter Proceduren maa antages, at den af Parterne, hvem Overtaxationsforretningen er gaaet imod, vil have at udrede den nævnte Godtgjørelse; thi vel har Citanten for Underretten først modtaget Indstævnets Paastand om, at det er Pligt for den Part, hvem en begjært Overtaxationsforretning gaaer imod, at udrede samtlige af samme flydende Omkostninger, men ligesom denne Regel udtrykkelig er foreskrevet i Placaten af 9de April 1804 og Reglementet af 11te April 1843 § 6, jfr. ogsaa Forordningen af 29de October 1794 § 17, saaledes maa ogsaa Citanten under den senere Procedure ansees at have frasaldet sin tidligere almindelige Venøgtelse af den ommeldte Regels Gyldighed.

Det fremgaaer nu — som ovenfor berørt — af den fremlagte Udskrift af

Overtaxationsforretningen og den Procedure, der i Anledning af sammes Afhjemling udspandt sig ved Underretten, at Justitsraad Carlsen paa det Offentliges Begne, deels af formelle Grunde, deels navnlig fordi der under Taxationen var medtaget forskellige Poster, der formeentlig ikke burde have været medtagne, har paastaet Forretningen kjendt ugyslig og modsat sig dens Afhjemling, medens Indstævnte vel først ved Retsmødet den 18de Juli 1856 har exciperet mod Afhjemlingen og ialtsald paastaet sin formeentlige Ret til yderligere Erstatning reserveret, men senere vedblivende har paastaet Forretningen afhjemlet i uforandret Skikkelse, og at Afhjemlingen tilfids har fundet Sted, uden at nogen som helst Forandring i Forretningen er foregaaet. Det maatte allerede her efter i og for sig nærmest have Formodningen for sig, at Overtaxationsforretningens Resultat i sin Heelhed har været mere ugunstigt for det Offentlige og mere fordeelsligt for Forretningens Requirenter end den første Taxationsforretning — der iøvrigt ikke er fremsagt under Sagen, — og at Overtaxationsforretningen saaledes maatte siges i sin Heelhed at være gaaet det Offentlige imod, og hvad særlig angaaer den Indstævnte ved Overtaxationsforretningen tillagte Erstatning, da er det in confesso, at Erstatningen for Rørfjær i Gubena, der er ham tillagt under Forudsætning af, at han har Eiendomsret dertil, ikke var ham tilkjendt ved den første Taxationsforretning, medens det derhos ikke fra Citantens Side er gjort gjældende, at der i Erstatning for afstaaet og afstaaet Grund skulde være tilkjendt Indstævnte Mindre ved Overtaxationen end ved den første Taxation. Saafermt altsaa Forudsætningen, hvorunder den nævnte Erstatning for Rørfjær er tilkjendt Indstævnte, maa siges at være tilstede, maa det statueres, at Overtaxationsforretningen saavel i sin Heelhed, som navnlig ligeoverfor Indstævnte er gaaet det Offentlige imod, og at dette vil have at udrede de af Forretningen flydende Omkostninger.

Det bliver derefter at undersøge, om Indstævnte kan antages at have en reel Ret eller, som det i Forretningen hedder, „Eiendomsret“ — til det ommeldte Rørfjær i Gubena, og om der navnlig efter hans under Lit. d fremsatte Paastand tilkommer ham den ved Overtaxationsforretningen under denne Forudsætning satte Erstatning af 75 Rdl. I denne Henseende har Indstævnte udtryffeligt indbrømt, at Gubenaen og navnlig selve Aaens Grund tilhører Staten, og Indstævnte gjør ogsaa alene Fordring paa Netten til at indhøste de Rør og Flæg, der voxer i Aaen lige udfør hans Eiendom, hvilken Fordring han støtter paa, at han og de tidligere Besiddere af hans Eiendom i Alderstid skulde have udøvet denne Ret. Ved et af Indstavnets optaget Lingsvidne maa det ogsaa, idet Citantens Indsigelser mod Vidnernes Habilitet ikke findes tilstrækkelig begrundede, anses godgjort, at Indstævnte og de foregaaende Besiddere af hans Eiendom i over 40 Aar upaataalt have bjerget Rør og Flæg i Gubena udfør Eiendommen, og at navnlig ingen Andre — saavidt Vidnerne bekjendt — have bjerget de ommeldte Rør og Flæg, der efter Overtaxationsmændenes Erklæring tidligere have staaet i umiddelbar Forbindelse med Indstavnets Eiendom, og naar hertil kommer, at Citanten ikke har paaberaabt sig, at enten det Offentlige, som Eier af Aaens Grund, eller nogen Anden end de

Lodseiere, hvis Eiendomme stode til Aaen, skulde have hjerget de i Aaen vorende Rør og Flæg — saa at Formodningen i og for sig maa være for, at saadanne Værter ere blevne hjergede af de tilstødende Lodseiere — eller at Staten overhovedet skulde have benyttet sin saakaldte Eiendomsret over Aaen til Udøvelsen af nogen egentlig privatretlig Raadighed over samme, findes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Indstævnte er i Besiddelse af en reel Ret til den ommeldte Raadighed over Aaen, for hvilken Ret der saaledes i Henhold til Grundlovens § 87 maa tilkomme ham Erstatning.

Som Følge heraf vil Citanten blive at tilpligte at betale Indstævnte den ham for Tabet af Røstfjær m. v. ved Overtaxationsforretningen tilfugte Erstatning af 75 Rdl. og — ifølge det Foransførte — endvidere de Overtaxationsmændene og Landinspecteur Griffen tilkommende Godtgjørelser af henholdsvis 171 Rdl. og 9 Rdl. — idet Citanten ikke mod disse Beløbs Størrelse har gjort nogen Indsigelse, der skjønes at kunne komme i Betragtning — samt Renter af begge de nævnte Beløb fra Sagens Incamination for Underretten.

Det af Indstævnte under Littr. e forbrede Beløb af 8 Rdl. har han opgivet at hidrøre fra Tilføjelser, deels i Anledning af Overtaxationsforretningens Foretagelse den 14de Juli 1856 til Overtaxationsmændene, Landinspecteur Griffen og Bestyrelsen for Reguleringsarbejderne, hvorfor blev betalt 5 Rdl., deels til Forretningens Afhjemling den 9de April 1858, hvorfor blev betalt 3 Rdl. Herimod har Citanten erindret, at Tilføjelserne til Overtaxationsmændene bleve, ligesom det var skeet ved de foregaaende Forretninger af samme Slags, besørgede af det Offentlige som Requærent af Expropriationen, og at det derfor formeentlig var overskødt for Indstævnte tillige at sende Mændene Bud, samt at Indstævnte derhos formeentlig under alle Omstændigheder maa være uberettiget til Godtgjørelse for at tilfuge Bestyrelsen for Reguleringsarbejderne og den Forretningen efter Citantens Mening ganske uvedkommende Landinspecteur Griffen, og hvad Tilføjelserne til Forretningens Afhjemling den 9de April 1858 angaae, har Citanten henviist til, at det formeentlig maatte tilskrives Indstævnte selv, at Afhjemlingen ikke kunde skee den nævnte Dag, da Indstævnte kunde have sørget for, at Beskrivelsen af Forretningen var tilstede i Retten. Herved maa imidlertid bemærkes, at ligesom det — endog under Forudsætning af, at det var Indstævnte bekendt, at det Offentlige pleiede at besørge de fornødne Tilføjelser i Anledning af deslige Forretninger — ikke kunde anses for overskødt for ham at tilfuge Overtaxationsmændene og Bestyrelsen for Reguleringsarbejderne til Mødet, idet han — tilligemed de andre Requærenter — var nærmest interesseret i, at Forretningen blev afholdt, og at alle Vedkommende gabe Møde ved samme, hvorhos han navnlig ogsaa, som ovenfor berørt, maatte være berettiget til at tilfuge sig Tilstedeværelsen af en Landinspecteur — saaledes havde Indstævnte, efterat Justitsraad Carlsen, som ovenfor anført, under 12te Marts 1858 havde givet sit Samtykke til Forretningens Afhjemling uden da at antyde, at Afhjemlingen ikke endnu kunde foregaae paa Grund af, at Beskrivelsen af Forretningen, der var ublaant til ham, ikke kunde staves tilstede, fuldkommen

Høie til at forudsætte, at der i denne Henseende Intet var til Hinder for Afhjemlingen, og at Justitsraad Carlsen vilde tilbagelevere Beskrivelsen ved det til Afhjemlingen berammede Møtemøde. Idet Indstævnte saaledes maa ansees at have havt Høie til at betragte de her omhandlede Udgifter som nødvendige for at sikkre sig Forretningens lovlige Afholdelse og Afhjemling, maa Citanten, efter hvad der ovenfor er anført om hans Forpligtelse til at udrede Omkostningerne ved Forretningen, ogsaa ansees pligtig til herunder at betale Indstævnte det nævnte Beløb.

.....

Efter alt det Foranstøit vil Citanten, forsaavidt angaaer den under Lit. h omhandlede Post være at frifinde, og hvad angaaer den under Lit. c omhandlede Post, vil han, imod at Overtaxationsmændenes Tilskaaelse for, at deres Tilgodehavende i Anledning af Overtaxationsforretningen er dem udbetalt, udleveres ham, være at tilpligte at betale Indstævnte 171 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Sagens Incamination for Underretten den 3die Juni 1859, indtil Betaling skeer; forøvrigt vil Underrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Processens Omkostninger, der i 1ste Instants rettelig ere ophævede, vilse efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve for Overretten“.

Mandagen den 9de Mai.

Nr. 2. Candidatus juris **C. Chr. Kjær** (Advocat Liebe)
contra

Forhenværende Eier af Kalslund Mølle **H. C. F. Møller** (Ingen)
samt Gaardeierne **Bertel Jørgensen** og **Johan Grundal** som
Intervenienter (Justitsraad Bunzen),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at indfri nogle mod Sikkerhed i Kalslund Mølle udlaaente Capitaler m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Januar 1861:
„Det af Contracitanten, forhenværende Krigskasseschef, Gaardeier, candidatus juris **C. C. Kjær** anlagte Contraspørgsmaal afvises, og bor Contracitanten coutant indfri de ovennævnte trende Prioriteter i den under Sagen omhandlede Eiendom, nemlig 1) 2,500 Rdl. til Bertel Jørgensen i Brundelund eller Brøndelund, 2) 2,000 Rdl. til Johan Grundal i Stenderup og 3) 200 Rdl. som Capitalværdien af den for Johan Grundal og Hustru Cathrine Kirstine i Stenderup betingede Aftægt (dog den forstnævnte Prioritet med Fradrag af 510 Rdl.) tilligemed Renter af den forstnævnte Prioritet fra 11te Juni 1857 med 4 pCt. aarlig indtil den 5te September 1858 og 5 pCt. aarlig fra denne Dag, indtil Betaling skeer, — af den under Nr. 2 nævnte

Prioritet med 4 pSt. aarlig fra 11te December 1857 til den 5te September 1858 og med 5 pSt. aarlig fra denne Dag, indtil Betaling skeer, — og af det under Nr. 3 nævnte Beløb med 5 pSt. aarlig fra den 5te September 1858, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Da Citanten, efterat nærværende Sag paa Grund af Indstævntes Udeblivelse var henviist til Behandling overeenstemmende med Rescript af 7de April 1784, ved Mødet for Høiestrets Commission for skriftlige Sager, vel renuncerede paa Stævning fra de som Intervenienter anmeldte Gaardeiere Bertel Jørgensen og Johan Grundal og paa foreløbig Paakjendelse af hans Protest imod disses Admissiön, men hertil knyttede den Paastand, at intet Hensyn tages til den Procedure, der fra deres Side maatte fremkomme, og denne Paastand findes at have Gjæmmel i den for flige henviste Sager gjældende Processmaade, ville de for de saaledes anmeldte Intervenienter indgivne tvende Indlæg ikke for Høiestret kunne komme i Betragtning. Naar imidlertid Citanten har paastaet sig tilkjendt Kost og Tøring hos Intervenienterne, da skjønnes denne Paastand ei at kunne tages til Følge, efterjom han ved sin ovenmeldte Renunciatiön selv har foranlediget den Tidsspilde og Uleilighed, som ved Intervenienternes Indblanding i Sagen er opstaaet.

Der vil altsaa for Indstævntes Vedkommende alene være at tage Hensyn til hans egen Procedure i foregaaende Instants, og bemærkes da foreløbigen, at der efter Citantens Procedure for Høiestret ikke bliver Spørgsmaal om det af ham ved Landsøver- samt Hof- og Stadsretten anlagte Contrasøgsmaal, der ved den indankede Dom blev afviist.

I Henshold til det i bemeldte Dom i saa Henseende Anførte maa det antages, at Indstævnte ved den af ham den 15de Mai 1857 udfærdigede Erklæring har paataget sig en retlig Forpligtelse til at sikkre Citanten mod i December Termin 1857 at skulle udbetale de tre i den ham tilstjodede Eiendom indestaaende Prioriteter, og at han navnlig med Hensyn til den første Prioritet paa 4,500 Rdl., der var opfagt til Udbetaling i den nævnte Termin, har forpligtet sig til at udvirke, at enten Opfigelsen toges tilbage eller andre Penge indfattedes i Eiendommen istedetfor de opfagte. Ligefom imidlertid Opfigelsen af første Prioritet ikke blev tagen tilbage, uden at Citanten kan gjøres ansvarlig herfor,

saaledes kan Indstævnte heller ikke ansees at have bragt et andet Laan paa contractmæssige Betingelser saavidt istand, som det maatte paahvile ham, idet han efter Proceduren ikkun kan antages at have meddeelt Citanten den Underretning, at Laanet muligens kunde erholdes hos Gaardeier Bertel Jørgensen; men ved saaledes blot at stille et andet Laan i Udjagt som muligt, kan han ikke ansees at have opfyldt sin Forpligtelse til at forstaae Indstævnte Laanet, og om det end maa ansees at have været in confesso i foregaaende Instants, at Citanten ikke svarede Indstævnte paa den nævnte Meddelelse, kan det dog ikke derfor tilregnes Citanten, at Laanet ikke kom istand, da han uden en særlig Opfordring dertil, hvorom imidlertid Intet foreligger, ikke kunde være pligtig til at svare paa en saadan ubestemt Meddelelse. Vel er det nu oplyst, at Citanten ikke i den paagældende Termin betalte Renten af Laanet paa første Prioritet, men denne Omstændighed, der Intet forandrede i Prioritetshaverens retlige Stilling, idet denne allerede iforveien paa Grund af Opjægsen havde Ret til at forlange sin Capital tilbagebetalt, indtraadte først paa en Tid, da Indstævnte allerede burde have foretaget det Fornødne fra sin Side til det nye Laans Ordning; og da det ikke er godtgjort, at Indstævnte i Terminen havde faaet noget tilstrækkelig bestemt Tilfagn om et saadant Laan paa contractmæssige Betingelser, kan Rentens Udebliven heller ikke ansees at have forhindret ham i da at faae Laanet bragt istand. Det maa derhos mærkes, at den Omstændighed, at Indstævnte, da Terminen kom, som det maa antages, endnu ikke havde opfyldt sine Forpligtelser med Hensyn til første Prioritets Foruelse, maatte gjøre Citantens Stilling som Eier af Pantet saa usikker, at der heri kunde være Anledning for ham til at undlade at betale Renterne af Prioriteterne, for hvilke han endnu ikke stod som Debitor.

Da det nu maa antages, at Indstævnte, saalænge han ikke selv havde opfyldt de ham med Hensyn til Prioriteternes Ordning paahvilende Forpligtelser, ikke kunde være berettiget til at forlange, at Citanten skulde opfylde de Forpligtelser, som skulde paahvile ham med Hensyn til de samme Prioriteters Overtagelse, og som efter Forholdets Natur først kunde indtræde i deres fulde Omfang, efterat Indstævnte selv havde iværksat, hvad der i den Henseende paalaae ham, og da derhos den pantsatte Eiendoms Salg, der nu har umuliggjort Ordningen, efter det Foranførte nærmest maa tilskrives den Omstændighed, at Indstævnte ikke tilveiebragte et nyt Laan istedetfor det opfagte, til hvis

Dækning Pantet blev folgt, findes der at maatte tillægges Citanten Frisindelse for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Hovedcitanten, S. C. F. Møller, forhen Eier af Kalslund Mølle, søger under nærværende Sag Contracitanten, forhenværende Krigsassesfor, Gaardeier, Candidatus juris C. C. Rjør, tilpligtet content at indfri de paa Parcelen Nr. 1 b fra Ebbe Hansens Gaard i Kalslund under Niterhuus Birt med derpaa værende Huus og Bindmølle hvilende Prioriteter, 1) 2,500 Rdl. til Bertel Jørgensen i Brundelund eller Brøndelund, 2) 2,000 Rdl. til Johan Grundal i Stenderup, og 3) den til en Capitalværdi af 200 Rdl. beregnede Aftægt til Johan Grundal og Hustru, Cathrine Kirsiine i Stenderup (dog den førstnævnte Prioritet med Fradrag af 510 Rdl.) tilligemed referente Renter af den førstnævnte Prioritet fra 11te Juni 1857 med 4 pCt. aarlig indtil Forligslagens Dato den 5te September 1858 og 5 pCt. aarlig fra denne Dag, indtil Betaling skeer — af den under Nr. 2 nævnte Prioritet fra 11te December 1857 med 4 pCt. aarlig indtil den 5te September 1858 og 5 pCt. aarlig fra denne Dag, indtil Betaling skeer — og af den under Nr. 3 nævnte Hæftelse med 5 pCt. aarlig fra den 5te September 1858, indtil Betaling skeer. Derhos paastaar Hovedcitanten sig Hovedsøgsmaalets Omkostninger tilkjendt Stabestøft.

Contracitanten, forhenværende Krigsassesfor, Gaardeier, Candidatus juris C. C. Rjør, som først indskrænkede sig til at paastaae sig frisunden for Hovedcitantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, har senere under Sagens Drist institueret et Contrasøgsmaal, under hvilket han in subsidium — for det Tilfælde, at et af ham som Frisindelsesgrund paaberaabt, af Hovedcitanten udstedt Document ikke skulde blive antaget at kunne gjøres gjældende uden paa denne Maade — har paastaet sig hos Hovedcitanten, eller ialtsald hos hans Sagsfører, Procurator Alberti paa hans Vegne, tilkjendt som Erstatning et ligesaa stort Beløb i Capital og Renter, som der under Hovedsøgsmaalet er fordret hos ham selv, samt derhos Contrastagens Omkostninger.

Contrasøgsmaalet — under hvilket Hovedcitanten har paastaet sig frisunden for Contracitantens Tiltale med Tillæg af Stabestøfle Omkostninger — vil imidlertid paa Grund af manglende Forligsmægling være ex officio at afvise. Medens nemlig den i Contrastævningen fremsatte Paastand, som nys anført, er rettet saavel mod Hovedcitanten selv som — in subsidium — mod Procurator Alberti paa hans Vegne, saa er i Contrastagen kun Procurator Alberti

bebet indskaldt som Befuldmægtiget for Hovedcitanten, og Forlig kun bebet prøvet om, hvorvidt hiin paa Hovedcitantens Vegne vil betale den af Contracitanten paaftaaede Erstatning; der er saaledes i Contracsagen slet intet Forlig bleven prøvet med Hovedcitanten selv, som er den Enefte, mod hvem et Contracsøgemaal kan institueres.

Ein i Hovedsøgemaallet nedlagte Paaftand støtter Hovedcitanten derpaa, at Contracitanten, hvem der under 15de Mai 1857 af Hovedcitanten blev medbeelt Etjøde paa den forannævnte Parcel i Kalslund, ved Kjøbet af denne Eiendom har forpligtet sig til at overtage og tilsvare samtlige paa den hvilende Behæftelser og navnlig at udlede nye Forfrevninger til Panthaverne, naar Saabant af dem maatte forlanges, eller ogsaa, hvis han foretrak dette, contant at indfri Prioriteterne, forsaavidt Saabant kunde see, men at han ikke har opfyldt denne Forpligtelse, og at derfor Ribe Spare- og Paanekasse, som havde en Capital af 4,500 Rdl. indstaaende i Eiendommen, hvilken Capital imidlertid var opslagt til Udbetaling i 11te December Termin 1857, efter erhvervet Forlig og Udlæg har ladet Eiendommen bortfælge ved Auction den 22de Juli 1858 for en Kjøbesum af 5,010 Rdl. Da der ved dette Salg saaledes til Dækning af de efter Spare- og Paanekassens Forbring i Parcelen indstaaende Prioriteter kun er udkommet et Beløb af 510 Rdl., er det nu, at Hovedcitanten, som ifølge de af ham til de secundaire Panthavere udstedte Forfrevninger er disse personlig forpligtet for det overstyende Beløb af deres Forbring, søger Contracitanten tilpligtet ifølge den af ham ved Eiendommens Kjøb overtagne Forpligtelse at frigjøre Hovedcitanten for disse Forbring.

At den omhandlede Eiendom paa den nævnte Tid af Hovedcitanten blev afhændet til Contracitanten, og at denne ved Kjøbet forpligtede sig til at overtage og tilsvare samtlige i Eiendommen indstaaende Prioriteter, som ovenmeldt, er under Sagen givet saavel ved det fremlagte Etjøde som ved Contracitantens Indbrømmelse. Men efter Contracitantens Fremstilling skulde den hele Handel og den nyopnævnte af Contracitanten derved overtagne Forpligtelse have været knyttet til den Betingelse, at Hovedcitanten sørge for, at samtlige Prioriteter bleve indstaaende i længere Tid i Eiendommen, og har han som Deyvis herfor fremlagt en den samme Dag som Etjødet, den 15de Mai 1857, udstedt Erklæring fra Hovedcitanten om, at denne forpligter sig til „at drage Omfarg for, at de i bemeldte Mølle (o: den omhandlede Eiendom) indstaaende Prioriteter, nemlig 4,500 Rdl. til Paanekassen i Ribe enten forklive indstaaende, eller at der til 11te December Termin d. A., til hvilken Tid de ere opslagne, bliver indsat andre Penge i Møllen istedetfor samme, og at de 2,500 Rdl., som hæfte til Bertel Jørgensen i Brundelund, samt 2000 Rdl., som hæfte til Johan Grundal i Stenderup, ikke blive bemeldte Fr. Kjøer (Contracitanten) opslagne i Juni Termin d. A.“ At Handelen i det Hele, eller Contracitantens Forpligtelse til at opfylde de Vilkaar, paa hvilke Eiendommen derved blev ham overdraget, skulde være betinget af, at Hovedcitanten opfyldte den af ham ved dette Document paatagne Forpligtelse, kan dog ikke imod Hovedcitantens Venægtelse statuere. Ligesom der nemlig ikke i Etjødet findes nogenstomhelst Gentyndning

til en saadan Forpligtelse for Hovedcreditanten, saaledes forudsætter den heromhandlede Erklæring fra Eidsnævnte Eiendomsøverdragelsen allerede at være steet, og fremtræder som en selvstændig, udenfor den afsluttede Handel liggende Forpligtelse, Hovedcreditanten paatog sig ligeoverfor Contrahentent.

Paa den anden Side maa imidlertid Contrahentent, naar han, som her, ikke søgtes til ligefrem at opfylde de af ham ved Kjøbet overtagne Forpligtelser, men drages til Ansvar paa Grund af en særegen Omstændighed, der paastaas at være indtraadt som Følge af, at han har misligholdt sine nævnte Forpligtelser, være berettiget til at gjøre den Indsigelse gjældende, at den omspurgte Omstændighed ikke er indtraadt som en Følge af nogen Misligholdelse fra hans Side af de ham paahvilende Forpligtelser, men tværtimod som en Følge af Hovedcreditantens Misligholdelse af de Forpligtelser, denne har paataget sig ved Erklæringen af 15de Mai 1857, og maa, hvis han kan godtgjøre Rigtigheden af denne Indsigelse — til hvis Fremsettelse intet Contrahentensmaal er fornødent — af denne Grund kunne paastaae sig frifunden for det Ansvar, der søges paabyrdet ham. Spørgsmaalet bliver altsaa, om Hovedcreditanten ved Misligholdelse af de Forpligtelser, han havde paataget sig ligeoverfor Contrahentent, har fremkaldt det sedsindne Udlæg i og Vortsalg af Eiendommen.

Hvad da nu angaaer Bestaffenheden og Udsirækingen af Hovedcreditantens Forpligtelse mod Contrahentent, har man i saa Henseende kun at gaae efter Indholdet af den omtvænte Erklæring af 15de Mai 1857, idet Contrahentens foregivende om, at Hovedcreditanten i Virkeligheden paatog sig Forpligtelser, der gif vibere, end dette Document angiver, ikke imod Hovedcreditantens Benægtelse kan komme i nogen Betragtning. Hovedcreditanten kan saaledes ikke antages at have forpligtet sig til Vibere end til at sikkre Contrahentent imod i 11te December Termin 1857 at stille udbetale de 3 i Eiendommen indstaaende Prioriteter; men en saadan Forpligtelse maa Hovedcreditanten ogsaa antages ved den omhandlede Erklæring at have paataget sig, idet den Fortolkning, han selv opstiller af dette Document, og hvorefter han kun skulde være forpligtet til at anvende Bestræbelser for, at Prioriteterne kunde blive indstaaende ubover den nævnte Termin, ikke kan forenes med Documentets ovenfor citerede Indhold. Selv naar Documentet forstaaes paa den af Retten antagne Maade, mener imidlertid Hovedcreditanten at have opfyldt sit deri givne Tilfagn. Hvad de paa 2den Prioritet indstaaende 2,500 Rbl. angaaer, er det nu ogsaa in confesso, at Creditor, Bertel Jørgensen, efter derom at være anmodet af Hovedcreditanten, har undladt at oplyse Capitalen til Udbetaling i den nævnte December Termin. Hvad 3die Prioritet angaaer, er det rigtignok oplyst, at Creditor, Johan Grunthal under 24de November 1857 har hævdet Dom over Hovedcreditanten til Betaling af denne Capital, som var forfalden paa Grund af tidligere Renteresancier; men efter hvad der fra Hovedcreditantens Side er paastaet, har denne formaaet Grundal til at renuncere paa Dommens Execution og lade Pengene blive staaende i Eiendommen, og vel er Saadant benægtet af Contrahentent, men denne Benægtelse kan ikke komme i Betragtning ligeoverfor det Factum, at Grundal ikke blot i Virkeligheden ingen Brug har gjort af sin Dom, men ogsaa

af Contracitanten har begjært og faaet betalt Renter af Capitalen i den omspurgte December Termin 1857. Hvad endelig angaaer den første Prioritet, med Hensyn til hvilken Hovedcitanten specielt havde forpligtet sig til at sørge for, at enten Creditor, Laanekassen i Ribe, lod Pengene staae, nauseet den tidligere stete Opsigelse, eller at andre Penge istedetfor disse bleve indfatte i Eiendommen i ommeldte December Termin, da har Hovedcitanten anført, at den foran nævnte Bertel Jørgensen — der ved en under Sagen fremlagt Erklæring har stadfæstet Rigtigheden af dette Udsagn — havde givet ham Udsagn om at indfri Laanekassens Obligation imod at erholde dens Prioritet, og Contracitanten har ogsaa erkjendt i sin Tid at have modtaget en Skrivelse fra Hovedcitanten, hvori der meddeles ham Underretning om Muligheden af et saadant Arrangement med Bertel Jørgensen. Vel har nu Contracitanten paastaet, at dette Arrangement var knyttet til aldeles uantagelige Betingelser; men ligesom dette er benægtet baade af Hovedcitanten og af B. Jørgensen i dennes senere i Sagen fremlagte Erklæringer, saaledes havde det i ethvert Fald været Contracitantens Pligt at meddele Hovedcitanten Underretning om, hvorvidt han antog det gjorte Forslag eller ei, og da det nu er in confesso, at Contracitanten ingensinde har givet Hovedcitanten noget Svar paa hans heromhandlede Brev, findes det ikke at kunne lægges Hovedcitanten til Last, at ingen anden Capital i December Termin 1857 blev indfat i Eiendommen istedetfor Laanekassens Prioritet. Saameget mere maa derhos Contracitanten tilskrive sig selv, at intet Arrangement angaaende 1ste Prioritet er kommet istand, som han ved ikke at oplyde den ham i ethvert Fald paahvilende Pligt at betale Renter af denne Prioritet i den omspurgte December Termin, selv har hindret ethvert saadant Arrangement, ligesom han ogsaa ifølge Indholdet af den til Laanekassen udstedte Obligation ved denne Forsømmelse selv har bewirket, at Capitalen ogsaa uden Hensyn til den tidligere stete Opsigelse strax forfalt til Udbetaling.

Efter alt det Anførte kan det saaledes ikke statueres, at Hovedcitanten har gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse med Opfyldelsen af de af ham ved Erklæringen af 15de Mai 1857 overtagne Forpligtelser mod Contracitanten, og denne kan derfor ikke blive fri for at bære Følgerne af sin egen Misligholdelse af de af ham ved Eiendommens Kjøb overtagne Forpligtelser mod Hovedcitanten og navnlig for at holde denne skadesløs for den Pantegjæld, som ikke er bleven dækket ved Eiendommens Salg, og derfor nu kun som en personlig Gjæld hviler paa Hovedcitanten som Udsteder af de paagjældende Forstrivninger. Da Contracitanten derhos ingen speciel Indsigelse har fremsat mod den Maade, hvorpaa Paastanden er nedlagt, vil han saaledes være at dømme efter denne, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves“.

Nr. 144.

Advocat Brod

contra

Jens Konnesbæk Jensen og Hustru Ane Bolette Christensen

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 1ste August 1863: „Tiltalte Jens Konnesbæk Jensen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Ane Bolette Christensen, Jensens Hustru, i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Kjøbmand Christensen af Hølstebro betale de Tiltalte derhos in solidum 27 Rdl. 1 Mk. 15 St. Saa udrede de, ligeledes in solidum, Actionens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Valeur, og til Defensor, Kammerraad Repsdorph, 4 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 22de Februar 1864: „De Tiltalte Jens Konnesbæk Jensen og Hustru Ane Bolette Christensen bor hensættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. I Henscende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Haber, tillægges i Salair hver 5 Rdl., bor Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Ane Bolette Christensen findes at kunne nedsættes til 4 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ane Bolette Christensen bestemmes til 4 Dage. I Salarium til Advocaterne Brod og Heinrichsen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Jens Konnesbæk Jensen og hans Hustru, Ane Bolette Christensen, for ulovlig Disposition over udlagt Gods.“

Efterat der til Fuldbejgjørelse af en Restforbring med Omkostninger, ialt 33 Rdl. 15 Sk., som Liltalte J. F. Jensen ifølge et tinglæsli Kortlig var Kjøbmand Christensen i Høstebro skyldig, var af denne den 5te August 1862 gjort Udlæg i nogle, de Liltalte tilhørende, til ialt 34 Rdl. 1 Mk. vurderede Gjenbete, viste det sig, da Kjøbmand Christensen den 10de Marts f. A. lod afholde Auction over det Udlagte, at der af dette kun fandtes i Behold en Dragtstise, en Stol og en Presenteerbakke, der ved Utlægforretningen vare ansatte til ialt 2 Rdl. 3 Mk., men ved Auctionen kun udbragtes til 1 Rdl. 2 Mk. 2 Sk. hvilket Betsøb end ikke var tilstrækkeligt til at dække Auctionsomkostningerne. Under den i denne Antebning indlede Underfølgelse have de Liltalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at de i Efteraaret 1862 og den paafølgende Vinter have afhændet eller bortkøbt den største Deel af de manglende Gjenstande, idet nemlig Liltalte Jens F. Jensen har afhændet en ved Utlægforretningen til 25 Rdl. vurderet Ko, samt nogle andre til ialt 2 Rdl. 1 Mk. vurderede Gjenstande, og Liltalte Ane Christensen har disponeret over en Deel til ialt 4 Rdl. vurderede Gjenstande. Liltalte J. F. Jensen har nu vel i en til Overretten indsendt Skrivelse villet gjøre gjældende, at hans Hustru, der var alene hjemme, da Utlæget stete, da var syg og af den Grund ikke opfattede Betydningen af, hvad der påskete, samt at hun eibeller ved hans Hjemkomst underrettede ham om den stedjundne Utlægforretning, men ligesom dette Anbringende staaer i Strid med Liltalte J. F. Jensens tidligere under Sagen afgivne Erkjendelse af, at han ved sin Hjemkomst, efterat Utlæget var stete, blev af sin Hustru underrettet derom, og at han, skjøndt han ikke nøiagtigt har vidst, i hvilke Ting der var stete Udlæg, dog af sin Hustru var gjort bekendt med, at der navnlig var stete Udlæg i Koen, som han desuagtet folgte, saaledes maa det isøvrigt anses tilstrækkelig godtgjort, at Liltalte Ane B. Christensen ved Forretningens Slutning er bleven berøbet sammes Virkninger, uden at hun navnlig da røbebe noget Tegn til, at hun ikke skulde have forstaaet, hvad der foregik, og der vil saaledes ikke kunne tages noget Hensyn til Liltalte J. F. Jensens ommeldte Anbringende.

Derimod maa det ved de efter Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør anses oplyst, at Liltalte J. F. Jensen ved et den 2den og 3die September 1862 afholdt Møde — paa hvilket det navnlig er oplyst, at Liltalte har folgt den ommeldte Ko — har henvendt sig til Kjøbmand Christensen med Anmodning om Hensind med Betaling af den Gjæld, hvorfor der var gjort Udlæg hos ham, og vel har Christensen udsagt, at han da ikke vilde indlade sig paa Liltaltes Begjæring, men saavel efter Liltaltes nærmere Forklaring om Indholdet af hans Samtale med Christensen ved den paagjældende Leilighed, som navnlig efter den af Procurator Valeur afgivne Forklaring om Christensens Udtalelser for ham i Anledning af Liltaltes ommeldte Begjæring om Hensind, kan det ialtsald ikke antages, at Christensen paa nogen endelig og afgjørende Maade har afflaaet Liltaltes Begjæring, og det er herester ikke uantageligt, at Liltalte paa Grund af Christensens Udtalelser kan have staaet i den Formening, at der vilde blive indrømmet ham en saadan Udsættelse, at han imidlertid kunde

gjøre Udveie for Betalingen af det omhandlede mindre betydelige Gælds. Da det nu endvidere er oplyst, at Tiltalte J. F. Jensen har bestræbt sig for at afgjøre sin omhandlede Gælds til Christensen, og begge de Tiltalte derhos have forklaret — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — at de alene af Nød og Trang, tilveels foranlediget ved Sygdom, have ladet sig bevæge til paa den anførte Maade at disponere over det Ublagte, findes der ikke tilstrækkelig Høie til at antage, at de have handlet i egentlig svigagtig Hensigt eller navnlig i det Siemed at unddrage sig for at slydbestjøre Christensen, og de ville derfor ikkun blive at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 50. Straffene for de Tiltalte, af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af dem. I Henseende til Strafningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten vilde være at tillægge i Salair hver 5 Rdl., vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse i disse Henseender billiges, være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgiven.

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 27de Mai.

1864.

Første ordinaire Sessjon.

Mandagen den 9de Mai.

Nr. 165.

Advocat Brock

contra

Ane Elisabeth Jensen (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Marts 1864: „Arrestantinden Ane Elisabeth Jensen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar samt udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad Neepsdorff, og til Defensør, Procurator Schubarth, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 4de April 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Ane Elisabeth Jensen eller Jensdatter, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstræffeligen godtgjort, at hun, da hun en Eftermiddag henimod Mørkningen i afvigte Januar Maaned gif ab en Gade i Hølstebro og saae, at der paa en med Løv belæsset Vogn, der stod paa Gaden, laae et Par Hestdækkener, og at der ingen Følk var ved Vognen, ligesom ei heller Nogen at see i Gaden, — har taget de ommeldte Dækkener, som hun stak ind under sin Arm, og efterat være gaaet et Stykke med dem, bandt hun dem ind i et uldent Schaal, som hun havde hos sig. Hun har derhos vedgaaet, at det var hendes Hensigt senere at sælge Dækkenerne, men uden at hun nærmere havde tænkt over, hvor hun vilde salholde dem, og samme Dag, som hun havde begaaet Tyveriet, blev hun anholdt, og Dækkenerne fundne i hendes Besiddelse, idet deres Borttagelse var bleven bemærket, kort efterat hun havde taget dem, og Mistanken var falden paa hende, da den Mand, ved hvis Huus den ommeldte Vogn stod, havde seet, at Arrestantinden var gaaet gjennem Gaden. Dækkenerne, der ere vurderede til 3 Rdl., ere under Sagen ubleverede til den, der eiede dem.

Da Arrestantinden, der er født i Aaret 1830, er, efter flere Gange at have været tiltalt for Tyveri, senest ved Høiesterets Dom af 4de Februar 1859 dømt for tredje Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, og da der, efterat hun ved Hjemginding Herredets Extrarets Dom af 4de Januar 1851 i en mod hende for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods anlagt Sag var frifunden for Actors Tiltale, paa Grund af, at hendes mentale Tilstand antoges, da hun begif de hende under hiin Sag paafigtede Forbrydelser, at have været saaledes, at hendes Handlinger ikke kunde tilregnes hende, — ifølge de under de 3 følgende mod hende anlagte Sager fremkomne Oplysninger ikke har været nogen tilstræffelig Føie til at antage, at hendes Tilstand senere har været saaledes, at den maatte ubeluffe Tilregnelighed, saa maa det billiges, at hun for det hende her under Sagen overførte Forhold er ved den paaankede Underrettsdom anseet efter den nævnte Forordnings § 16 for 4de Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbeide i 8 Aar, og da Underrettsdommens øvrige Bestemmelser billiges, vil den være at slafsætte“.

Nr. 152.

Advocat Liebe
contra**Anders Andreasen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Hjelmslev og Gjern Herredets Extrarets Dom af 30te Januar 1864: „Arrestanten Anders Andreasen af Linaa bør hedsættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar; saa bør han og tilsvare samtlige af Sagen

og Actionen lovligt skydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator, Cancelliraad Bagger, 6 Rdl., og til Defensor, Examinatus juris Busch, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven^o.

Viborg Landsøverrets Dom af 14de Marts 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven^o“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anders Andreassen for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.“

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i efternævnte Forbrydelse.

Da Arrestanten, der tjente hos Gaardmand Jens Sørensen Rudst af Haarup, den 30te September f. A. om Eftermiddagen, medens hans Huusbond var fraværende, havde bemærket, at dennes Hustru, efterat have aflaaet Stuehuset, ligeledes var gaaet bort fra Gaarden, hvor der da foruden ham ikke var andre tilstede end 2 Børn paa 11 og 6 Aar, besluttede han at bestjæle sin Huusbond og navnlig at tilegne sig en Deel Penge, der tilsammen udgjorde omtrent 26 Rdl., og som han havde seet sin Huusbond forvare i en Skuffe i en i Dagligstuen henstaaende Dragkiste. Efterat han derpaa, for med større Sikkerhed ubemærket at kunne iværksætte Tyveriet, havde sendt Børnene bort fra Gaarden i forskellige Grinder, banede han sig Udgang til Stuehuset ved med en Hammer at bryde Hul i Muren ind til Spisekammeret, hvorpaa han trøb gennem Hullet ind i bemeldte Kammer, hvorfra der var uhindret Udgang til Dagligstuen; her søgte han først med en Kniv, som han havde taget i Spisekammeret, at bryde den ovenomtalte Dragkiste op, men da dette ikke lykkedes, tilegnede han sig en Meerskumspibe med Søldbeflag og et Par Badmels Buxer, hvilke Gjenstande hang paa Bæggen i Dagligstuen, samt en mindre Trøpibe, der laae paa Dragkisten, hvorpaa han, efter paa Stedet at have isørt sig de sjaalne Buxer og efterladt sine egne, forlod Huset gennem det omtalte Hul i

Muren og begav sig paa Veien til Standerborg. Underveis opstod imidlertid efter Arrestantens Forklaring den Tanke hos ham at vende tilbage til Haarup for at tilbagelevere sin Huusbond de stjaalne Gjenstande og anmode ham om ei at melde det begaaede Tyveri for Politiet, men da han paa Tilbageveien ved Nattetid omtrent Kl. 1½ var kommen til Linaa, opgav han sin nævnte Hensigt, idet han efter sin Forklaring antog, at hans Huusbond vistnok allerede havde gjort Anmeldelse om Tyveriet, hvorimod han besluttede strax at begaae Tyveri hos Kjøbmand Jens Sørensen i Linaa, i hvis Huus han efter sin Forklaring var bekendt med Localiteterne. I det nævnte Dømt gik han først til den Ende af Huset, hvor Laden, der ikke ved nogen Dør eller paa anden Maade var forbunden med den øvrige Deel af Huset, er beliggende, og efterat han der havde frabrækket en Træluge, der i en Afstand af omtrent 1½ Alen fra Jorden var sat ind istedetfor et Vindue, krøb han gjennem den derved fremkomne Åbning ind i Laden, i den Hensigt at gjennembryde Væggen, som adskilte Laden fra Bontikken, men da han, efter i Laden at have fundet et Stykke Jern, som han vilde benytte ved Gjennembrydningen af Væggen, men inden han endnu havde gjort noget egentligt Forsøg paa at gjennembryde den, kom i Tanke om, at hans Plan ikke kunde udføres, uden at han udsatte sig for at blive opdaget, forlod han Laden gjennem den omtalte Åbning og begav sig derefter til den modsatte Ende af Huset, hvor han, efter med det omtalte Stykke Jern at have borttaget de Søm, hvormed et Vindue sammesteds ubvendig fra var tilføjet, tog Vinduet ud af Karmen og steg ind i et Værelse, hvorfra der gjennem uafslaaede Døre var uhindret Afgang gjennem Forstuen og Dagligstuen til Familiens Sovestue, og hvor han, der efter sin Forklaring tillige undersøgte et andet Værelse ved Siden af, derpaa tilegnede sig en Hatæske 5 Hatte, tilsammen af Værdi 3 Mk. 12 Sk., og af en Commode, hvis Skuffer han aabnede med en Nøgle, der sad i den ene af dem, en preussisk Mønt, som han siden vekslede for 7 Mk. 12 Sk., en Stuemønt, 2 Pengepunge, hvori fandtes i den ene noget over 8 Rdl. og i den anden 8 Mk., samt forskjellige andre Gjenstande af Værdi, tilsammen omtrent 4 Rdl., og da han efter omtrent ½ Times Ophold i Værelset mærkede, at Nogen rørte sig i Huset, skyndte han sig med de stjaalne Kostre bort gjennem Vinduet.

De stjaalne Penge har Arrestanten efterhaanden forbrukt, ligesom han ogsaa har deels bortstjænket, deels afhændet nogle af de øvrige stjaalne Kostre, men den største Deel af disse blev af ham, der efter sin Forklaring frygtede for at blive greben i Besiddelse af dem, henkastet i en Port i Randers, hvor de senere bleve fundne.

Ratten mellem den 4de og 5te October f. A. havde Arrestanten Natte-logis i Aands Kro, og da han den næste Morgen kom ind i Skjænkstuen for at betale for sit Ophold og sin Fortæring og derefter at drage bort, tilvendte han sig efter en siebliskelig fattet Tanke fra et Bord sammesteds en Pibe af Værdi 3 Rdl., der tilhørte Tjenestekarl Laurids Pedersen, samt 20 Sk. og en Gaandsfuld Cigarer, hvorpaa han forlod Kroen. Pengene og Cigarerne har han senere

forbrugt, og Piben bortbyttede han for en Vest, som han endnu ved sin Anholdelse var iført.

Ved Middagsstid den 7de f. M. kom Arrestanten til Huusmand Mikkel Knudsens Huus paa Ravnsvad Mark, og da han, efterat være gaaet gennem en uafaalet Dør ind i Huset i det Siemed at afhænde nogle Gjenstande, som han maa antages at have tilforhandlet sig for nogle af de ovennævnte sjaalne Koster, havde mærket, at Zugen var tilstede i Huset, benyttede han Leiligheden til at tilvende sig et bemeldte Huusmand tilhørende Uhr af Værdi 8 Rdl., der hang paa Væggen i Dagligstuen, og som han samme Dag bortbyttede mod nogle Piber og en Specie.

Den 15de f. M. om Eftermiddagen kom Arrestanten til Huusmand Mads Anderfens Huus i Gram for at afhænde nogle af de ovennævnte Gjenstande, som han førte med sig til Forhandling, og da han fandt Indgangsdøren afaalet, gik han bag om Huset, hvor han saae et Vindue i Mællestuen staae paaflæm saaledes, at han ved at stikke sin Haand gennem Abningen kunde borttage den Snor, hvormed Vinduet var fastbundet til Rarmen, og efterat han paa denne Maade havde aabnet Vinduet, steg han gennem dette ind i Mællestuen, hvorfra han havde uhindret Afgang gennem Kjøkkenet til Dagligstuen, paa hvilket sidste Sted han af en Dragkiste, hvortil Nøglen sad i en af dens Stuffer, tilvendte sig en Mængde forskellige Gjenstande og navnlig en Deel Klædningsstykker, tilfammen af Værdi 7 à 8 Rdl.; han forlob derefter Huset gennem Vinduet og begav sig til Markhuus, hvor han den næste Morgen blev anholdt, medens han, der kun havde faaet nogle af de sjaalne Gjenstande afhændede, endnu var i Besiddelse af den største Deel af disse.

Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten tillige i Besiddelse af en Fiil, et Bribboer og en Skibeskeen, der tilfammen ere vurdere til 1 Mk., og med Hensyn til hvilke Gjenstande, hvis Eiermand isvrigt ikke er udfunden, han har forklaret, at han paa sin Vandring i October f. A. havde fundet dem paa Landeveien i Nærheden af Constantia Kro, samt at han har beholdt dem uden at oplyse dem, uagtet han antog, at de vare tabte fra en Vogn, som han fort iforveien havde seet kjøre med Flyttegods.

Foraaavitt de ovennævnte sjaalne Gjenstande ikke ere bragte tilstede og ndleverede til de Bestjaalne, have disse frafaldet Krav paa Erstatning.

For de ovennævnte Tyverier, af hvilke de hos Gaardmand Jens Sørensen Kubst i Gaarup og Huusmand Mads Anderfen i Gram begaaede maa henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum, og det hos Kjøbmand Jens Sørensen i Rinaa begaaede under samme Paragraphs 2det Membrum, vil Arrestanten, der er født i 1840 og tidligere har været anseet ifølge Overrettens Dom af 19de Mai 1856 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 1ste Membrum og § 12 1ste Membrum med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og ifølge Overrettens Dom af 19de December 1859 for anden Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings §§ 13 og 14, jfr. § 12 1ste Membrum, med samme Straf, nu være at ansee for samme Forbrydelse tredje Gang begaaet efter den citerede Forordnings § 15, jfr. § 12 1ste og 2det Membrum, med en

Straf, der i Forbindelse med den Straf, som Arrestanten har forskyldt for den af ham begaaede usovlige Omgang med Hittegods, ved Underretsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthuusarbejde i 10 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 166.

Advocat Liebe
contra

Mette Kirstine Pedersdatter (Defensor Bunghen),
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 25de Februar 1864: „Arrestantinden Mette Kirstine Pedersdatter bør henjættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør hun og udrede saantlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator N. P. Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te April 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Levinfen, betaler Arrestantinden Mette Kirstine Pedersdatter, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hebdter det: „Da det under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indaankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er tilstrækkeligen godtgiort, at Arrestantinden Mette Kirstine Pedersdatter, der tiltales for Tyveri og Betleri, heri har gjort sig skyldig, idet hun fra isjor Sommer har vandret omkring paa Landet og ernæret sig ved Betleri, samt under et Ophold paa en saadan Vandring hos Enken Kirstine Olsdatter i Balderbrønnde den 2den Februar d. A. har sjaaltet en til 1 Mf. vurderet Ersie, som laae i en uafsaftet

Stuffe i en Dist, og et til 8 St. vurderet Forflæbe, der hang paa Væggen — hvilke Gjenstande ere komne tilstede og tilbageleverede Eierinden — maa det billiges, at Arrestantinden, som er født den 3die April 1831 og ved nærværende Rets Dom af 24de September 1861 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 41 og 79, samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide, ved den indkomne Dom er idømt Straf efter bemeldte Forordnings § 15, jfr. § 79, og efter den nævnte § 3 i Loven af 3die Marts 1860, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide, hvorved Straffen for Betleri er absorberet, efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 10de Mai.

Nr. 133.

Advocat Hansen
contra

1) Niels Peter Rudolph Herslew eller Herglew, 2) Frederik Thorvald Christensen og 3) Christian Severin Sippel
(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Betleri.

Criminal- og Politiretens Dom af 1ste Februar 1864: „De Tiltalte, Nr. 1, Niels Peter Rudolph Herslew eller Herglew, Nr. 2, Frederik Thorvald Christensen, Nr. 3, Frank Joseph Waldemar Gronemann eller Kronemann, Nr. 4, Christian Severin Sippel og Nr. 5, Wilhelm Thorsen bør straffes, Nr. 2, Christensen, og Nr. 4, Sippel med Forbedringshuusarbeide, den Sidste i 2 Aar og den Første i 8 Maaneder, Nr. 1, Herslew med 25 Slag af en Rotting og Nr. 3, Gronemann eller Kronemann og Nr. 5, Thorsen, hver især med Niis. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Møller, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Levinson, 8 Rdl., udreder Nr. 1, Herslew med $\frac{3}{5}$, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares af Nr. 2, Christensen $\frac{1}{3}$, af Nr. 4, Sippel $\frac{1}{15}$, af Nr. 5, Thorsen $\frac{1}{15}$ og af Nr. 2, Christensen, og Nr. 5, Thorsen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{15}$, Nr. 2, Christensen med $\frac{1}{5}$, dog at Nr. 3, Gronemann eller Kronemann deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{5}$, og Nr. 3, Gronemann eller Kronemann med $\frac{1}{5}$, dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{5}$ af Nr. 5, Thorsen. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Niels Peter Rudolph Herslew, Frederik Thorvald Christensen og Christian Severin Sippels Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude. Advocat Hansen og Justitsraad Wungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af Tiltalte Herslew saaledes, at de Tiltalte Christensen og Sippel in solidum med ham deraf tilsvare, den Første Halvdelen og den Sidste en ottende Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod de Tiltalte 1) Niels Peter Rudolph Herslew, 2) Frederik Thorvald Christensen, 4) Christian Severin Sippel for Tyveri og mod Nr. 4 tillige for Betteri anlagte Sag ere de Tiltalte, som ere fødte Nr. 1 den 21de April 1848, Nr. 2 den 22de Mai 1849, Nr. 4 den 25de Januar 1846, og af hvilke Nr. 1 Herslew er anset ved Nøeskilde Rjøgskabs Extrarets Dom af 25de September 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med 6 Slag Riis, Nr. 2 Christensen ved nærværende Rets Domme af 28de Februar og 27de Juni f. A. henholdsvis efter bemelte Forordnings §§ 26 og 27 med Riis og med Riis i 2 Dage, 20 Slag hver Dag, og Nr. 4 Sippel senest ved denne Rets Dom af 21de October 1862 i Henshold til samme Forordnings §§ 79 og 25, jfr. § 58, efter § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri med en Straf, der i Medfør af §§ 81 og 29 bestemtes til 25 Rotting-slag, ved egne af det isvrigt Oplyste tildeels beskryede Tilfaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i flere Forbrydelser, der indbefattes under Actionen for Tyveri, fornemlig deels enkeltvis og deels flere i Forening i afvigte Sommer at have begaaet Lommetyverier paa Livoli, Jernbanegaarden og andre offentlige Steder.

Saaledes har Tiltalte Nr. 1 Herslew alene blandt Andet frafjaalet forskjellige Personer, som ikke ere komne tilfede, en til 8 Stk. vurderet Portemonnaie med 10 Rdl. 1 Stk., af hvilke Tiltalte Nr. 4 Sippel modtog 2 Rdl., uagtet han vidste, paa hvilken Maade de vare erhvervede; en Blisbaase af Bærbi 4 Stk., hvori 1 Mk. 4 Stk.; et til 1 Mk. vurderet Par Brillor; en Trøie og et Par Sto, ialt vurderede til 3 Mk.; i Forbindelse med Tiltalte Nr. 4 Sippel, Professor Echarling en til 2 Mk. 8 Stk. vurderet Vandbøse; i Forening med Tiltalte Nr. 2 Christensen forskellige Personer paa Nøeskilde Marked den 21de Juli f. A. 4 Portemonnaier, ialt vurderede til 2 Mk., med circa 8 Rdl. samt Rjøgmand Frits Emil Hansen 1 Pd. Chocolate af Bærbi 2 Mk. 8 Stk.;

i Forening med Tiltalte Nr. 5 Thorsen en Dame paa Livoli en Portemonnaie af Værbi 8 Sk., hvori 4 à 5 Mk., og i Forening med Tiltalte Nr. 2 Christensen og Nr. 5 Thorsen en Dame sammesteds et til 8 Sk. vurderet Lomme-tørklæde, hvori fandtes 40 Rdl. svensk Nigægjæls; Tiltalte Nr. 2 Christensen, foruden at have deeltaget i de ovennævnte Tyverier, alene, før Dommen af 27de Juni f. A. overgik ham, sjaalet paa Kjøbenhavn's gamle Vanegaard en til 8 Sk. vurderet Portemonnaie med 7 Rdl., af hvilke Tiltalte Nr. 1 Herslew modtog 2 Mk. 8 Sk., skjøndt han vidste, at de vare sjaalue, og i Livoli en til 8 Sk. vurderet Portemonnaie, hvori 4 Mk., og efter bemeldte Tidspunkt fra Fru Gericht en Pengeping af Værbi 1 Rdl. med 1 Rdl. 3 Mk., fra en Dame paa Alhambra 5 Mk. 8 Sk. og fra en Dame i Livoli en til 8 Sk. vurderet Portemonnaie, hvori 5 Franks og 3 Rdl. 3 Mk., af hvilke Tiltalte Nr. 1 Herslew modtog 2 Mk., uagtet han havde Kundskab om, at de vare ulovligt erhvervede. Tiltalte Nr. 4 Sippel er derhos paa samme Maade overbeviist at have betlet.

§ Henhold til det Foransførte ville de Tiltalte blive at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840, Nr. 1 Herslew eller Herslev efter § 29, jfr. §§ 1 og 22, Nr. 2 Christensen, hvem der ikke kan paaføres nogen Tillsægsstraf i Henhold til bemeldte Forordnings § 19 for de Tyverier, han har begaaet, før Dommen af 27de Juni f. A. overgik ham, efter § 27 sidste Led, Nr. 4 Sippel i Henhold til § 25 efter § 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri og findes Straffen at kunne bestemmes for Nr. 1 Herslew til 25 Slag af en Rotting, for Nr. 2 Christensen og Nr. 4 Sippel til Forbedringshusearbejde, for den første i 8 Maanedes og for den sidste i 2 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, han endvidere har forskyldt efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 3".

Nr. 150.

Justitsraad Bunzen

contra

Jørgen Jørgensen (Wollerup) (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Marts 1864: „Arrestanten Jørgen Jørgensen (Wollerup) bør straffes med Tugthusearbejde i 8 Aar, og Møllersvend Niels Peter Nielsen være berettiget til at erholde udleveret som Eiendom de hos Arrestanten fundne 20 Rdl. 13 Sk. Saa udreder Arrestanten og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Naasløff og Cancelliraad Nyholm, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Vel hedder det i den indankede Dom, at Bestjaalne Niels Peder Nielsen har aflagt Tilhjemlingsked, men da det af den Høiesteret forelagte Forhørsindskrift ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kan sees, at saadan Ed af ham er aflagt, og at Tilførsel herom er steet i Retsprotocollen, hvilket navnlig ikke fremgaaer af hvad desangaaende i Udskriften indeholdes under 3die December f. A., vil den i saa Henseende fornødne Oplysning være at fremstaafe, og forsaavidt det ikke maatte vise sig, at Eden alt er aflagt, bør den søges tilveiebragt.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany indstævnes for Høiesteret, efterat det Fornødne i Overensstemmelse med det Foranførte er foranstaltet.

Onsdagen den 11te Mai.

Nr. 10. Skipper **J. Svendsen** (Advocat Liebe)
contra

Kjøbmand **H. J. Müller** (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet, hvorvidt Indstævnte er forpligtet til at betale Citanten 416 Rdl. 4 Mk. 5 Sk., som Citanten formener at have til gode paa Fragten for et Parti Kalksteen.

Ribe Bytings Dom af 4de Octbr. 1859: „Contracitanten, Kjøbmand H. J. Müller af Ribe, bør til Hovedcitanten, Skipper J. Svendsen, betale 416 Rdl. 4 Mk. 5 Sk. med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra den 10de Juli 1857, indtil Betaling steer, men iøvrigt for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger hæves. Hovedcitanten vil have inden en Frist af 8 Dage fra Dato paa anordningsmæssigt stemplet Papir at omskrive det af ham under Sagen fremlagte Connossement og Certeparti, samt ligeledes Contracitanten under en lige Frist den af ham fremlagte Regning over Havnepenge, samt den den 10de August f. A. fremlagte Væregning. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse“.

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Octbr. 1861: „Citanten, Kjøbmand H. J. Müller i Ribe, bør til Indstævnte, Skipper J. Svendsen af Sønderho, betale 199 Rdl. 4 Mk. 4 Sk. med Renter

deraf 5 pCt. aarlig fra den 10de Juli 1857 indtil Betaling skeer, men iøvrigt bor Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsacten kan sees, at den af Indstævnte den 13de October 1857 for Underretten fremlagte Fragtregning er affreven paa stemplet Papir. Det Sdømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den indanfede Doms Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at Indstævnte, som Ihændehaber af det under Sagen omhandlede Connossement og som Varernes Modtager, maa med Hensyn til Fragtens Betaling være indtraadt i Afladerens Forpligtelser. Certepartiet af 4de Juni 1857 forpligter nu ikke blot Citanten til at indtage en Ladning paa circa 138 Tons Kalksteen, men maa ogsaa anses at have berettiget ham baade til at erholde saa stor en Ladning, hvilken Skibet maa antages at have været i Stand til at indtage, og til at kræve Betaling for en saadan, medmindre en Indstrækning i denne Berettigelse maatte følge af andre forhaandenværende Omstændigheder.

Dette tør imidlertid ikke antages. Ligesom det nemlig er givet, at Citanten i betimelig Tid var rede til at modtage den fulde Ladning, saaledes er det ikke godtgjort, at han ved nogen Virksomhed fra sin Side har bevirket, at der mulig er indladet mindre end 138 Tons, og der kunde ifølge Certepartiets Indhold og Coutume ikke paahvile ham nogen Forpligtelse til at paasee, at dette Quantum indladedes, ligesom den Omstændighed, at han mulig har havt Kundskab om, at han afseilede med et ringere, om der end efter Certepartiet kunde lægges Vægt herpaa, ialtfald ikke kan komme i Betragtning, naar hensees til, at han derved, at Afladeren selv udfyldte Connossementet og derefter modtog dette, der lyder paa 138 Tons og har Paategning om, at Vægten var Citanten ubekjendt og ham uvedkommende, havde Grund til at antage, at Afladeren havde været enig i at tilsvare den fulde Fragt. Hertil kommer endvidere, at Citanten først afseilede, efterat det var ham fra Afladerens Side tilkendegivet, at Indladningen var tilendebragt, og at der Intet foreligger, der kunde lede til at antage, at Ladningen er bleven formindsket, efterat den var bragt ombord, og indtil den ankom paa Bestemmelsesstedet.

I Henhold til Ovenstaaende, og da det herved tillige er givet, at

Indstævnte ikke har nogen Ret mod Citanten til de under det ved Underretten anlagte Contraføgsmaal fordrede 50 Rdl. 2 Mk. 13 Sk. for efter hans Formening manglende $45\frac{1}{2}$ Tons Kalksteen, eller til de 100 Rdl., der kræves som Erstatning, fordi fuld Ladning ei skal være afleveret, vil Citanten, der er enig i, at de under Contrafagen endvidere fordrede 56 Rdl. 3 Sk. afgaae i hans Krav, være at tilkjende de af ham paa- staaede 416 Rdl. 4 Mk. 5 Sk. med Renter 5 pCt. heraf fra den 10de Juli 1857 indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves for alle Retter.

Chi fjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 416 Rdl. 4 Mk. 5 Sk. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 10de Juli 1857 indtil Betaling skeer, hvorimod Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 4de Juni 1857 affluttedes — som det i den danske Oversættelse af det paagjældende Certeparti hedder — den gjensidige Overenskomst mellem Indstævnte, Skipper J. Svendsen, „Capitain paa det gode Skib eller Fartøi Fibes paa c. 138 Tons, for Eiden i Hull, og Thomas D. Roach af Hull, Kjøbmand og Mægler“, at bemelte Skib skulde paa et nærmere betegnet Sted i Englaud „indtage fra ovennævnte Kjøbmands Commissionairer en fuld og complet Ladning Kalksteen, som ovennævnte Kjøbmand forpligtede sig til at sende til og tage fra ovennævnte Fartøi i Havnen og paa Lade- og Løsepladsen, fri for Udgifter for Capitainen og ikke oversligende, hvad det med Rimelighed kan lade og føre“; med denne Ladning skulde Skibet seile til Ribe, eller saa nær dertil, som det uden Fare kunde, og — som det derefter hedder — „aflevere samme ved Udbetaling af Fragten med 10 Schilling 9 Pence pr. Ton, modtagen ombord“ m. v., hvorhos Fragten endeligen siges at skulle betales contant ved Udløsningen og den rigtige Aflevering af Ladningen. Da Ladningen var bragt ombord, udsædtes den 11te s. M. Connossementet, der lyder paa, at Thomas D. Roach havde indskibet 138 Tons Kalksteen, vog 138 Tons, der skulde afleveres i Ribe — som det i den danske Oversættelse hedder — „til Ordre eller Commissionair, som betaler Fragten for samme — Fragt og enhver anden Betingelse i Overensstemmelse med Certepartiet“. Ved at underskrive Connossementet, der isørigt allerebe indeholdt, at Vægt og Indhold vare Indstævnte ubesjæmte, tilkjende Indstævnte derhos ovenover sit Navn Ordene „Fri for Vægt og Bonitet“. Efterat Skibet derpaa var ankommet til Kjelbsand, og Citanten, Kjøbmand W. J. Müller i

Ribe ved at præsentere et Exemplar af Connossementet havde godtgjort sin Berettigelse til at modtage Ladningen, blev denne i Lægterfartøier bragt ind til Ribe, hvor den blev veiet paa Skibsbroen af en Tolbassistent, efter hvis Attest den imidlertid kun havde en Vægt, der svarer til $92\frac{1}{2}$ Tons. Da Indstævnte ikke bestomindre har anseet sig berettiget til ved Beregningen af den i Certepartiet til 10 sh. 9 d. pr. Ton betingede Fragt at lægge 138 Tons til Grund, og hans Forbring for Fragt m. v. af bemeldte Ladning herefter vilde udgjøre 672 Rdl. 4 Mk. 8 $\frac{1}{2}$, hvorpaa Citanten ifkun har betalt 200 Rdl., har han under denne Sag i 1ste Instants paaستاet Citanten tilpligtet at betale sig Restbetsbet 472 Rdl. 4 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ Sk., hvilken Paastand han dog under Proceduren har nedjat til 416 Rdl. 4 Mk. 5 $\frac{1}{2}$ Sk., idet han har erkjendt en af Citanten fremsat Contrafordring paa 56 Rdl. 3 $\frac{1}{2}$ Sk.; Citanten har derimod formeent, at han ikke kan være pligtig at erlægge den i Certepartiet betingede Fragt pr. Ton af mere end de $92\frac{1}{2}$ Tons, som han alene vil have modtaget, og idet Indstævntes Fordring for Fragt m. v. herefter ifkun vilde udgjøre 455 Rdl. 4 Mk. 7 $\frac{1}{2}$ Sk., hvori afgaaer deels de, som ovenmeldt, betalte 200 Rdl., deels hans Contrafordring paa 56 Rdl. 3 $\frac{1}{2}$ Sk., har han kun villet erkjende at være Indstævntes Formening ikke ved Dommen skulde blive givet Medhold, har subsidiairt under et Contraføgsmaal paaستاet Indstævnte bømt til i Erstatning m. v. at betale 206 Rdl. 3 Mk. Ved Underretsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det af denne paaستاede Betsb 416 Rdl. 4 Mk. 5 $\frac{1}{2}$ Sk. med Renter, og denne Dom har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants neblagte Paastande; Indstævnte har derimod procederet til Underretsdommens Stabsfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand om, at den ham tilkommende Fragt bør beregnes af 138 Tons, har Indstævnte navnlig gjort gjældende, at, da Skibet efter Certepartiets ovenansjorte Indhold var af Thomas D. Roach fragtet til at føre „en fuld og complet Ladning Kalksteen“, maa Befragtingen ansees at være steet forgrevs, saaledes at det hele Lasterum derved blev stillet ubelukkende til Befragterens Disposition, hvoraf igjen maatte følge, at Befragteren, selv om han ikke benyttede sin Ret til at indlade fuld og complet Ladning i dens hele Omfang, dog maatte være pligtig at betale den fulde, ifølge Certepartiet og Connossementet, vedtagne Fragt af 10 sh. 9 d. for hver af de 138 Tons, som Skibet kunde indlade; da denne Forpligtelse nu saavel efter Sagens Natur som Connossementets eget Indhold maatte fra Befragteren gaae over paa Citanten som Connossementets Ihændehaver og Varernes Modtager, har Indstævnte formeent, at Citanten ubetinget maa være pligtig at betale ham den fordrøede fulde Fragt, og at det overhovedet med Hensyn hertil er ganske uden Betydning, om Citanten ved Ubløsningen i Virkeligheden maatte have modtaget 138 Tons eller, som af ham anbragt, ifkun et mindre Dvantum Kalksteen. Det maa nu vel efter de omhandlede, af Indstævnte fremhævede, Udtryk i Certepartiet „fuld og complet Ladning“ antages, at Befragteren havde betinget sig Ret til at kunne benytte Skibets fulde Lasterum, og at Citanten var pligtig at stille Skibet —

der ogsaa, efter hvad der under Proceduren er in confesso, maa antages at have kunnet inbtage en Ladning paa 138 Tons Kalksteen — til Befragterens ubelukkende Disposition, forsaavidt han behøvede det, eller gjorde Forbring derpaa; men derimod skjønnes den omhandlede Tilfjendegivelse i Certepartiet, at Skibet skulde inbtage fuld og complet Ladning for Befragteren, ikke uben videre at kunne medføre en Forpligtelse for denne Sidste til at betale fuld Fragt af det hele Skib eller af 138 Tons, uden Hensyn til om han i Virkeligheden ikkun benyttede et mindre Lasterum. Om selve Fragtens Størrelse indeholder Certepartiet nemlig alene den ovenangførte Bestemmelse „10 sh. 9 d. pr. Ton modtaget ombord“, uden at nogen Angivelse af en bestemt samlet Sum for Skibets Befragtning i det Hele er tilføjet, og den nævnte Bestemmelse om Fragtens Størrelse er aldeles ikke sat i nogen særlig Forbindelse enten med den i Certepartiet ved Betegnelsen af Skibets Navn m. v. forekommende Angivelse af Drægtigheden eller med de omhandlede Udtryk „fuld og complet Ladning“, men maa derimod ansees at indeholde den Regel, der ganske i Almindelighed skulde være gjældende med Hensyn til Fragtens Størrelse, navnlig ogsaa for det Tilfælde, at Befragteren ikke benyttede sin Ret til at inblade fuld Ladning eller 138 Tons, og der findes efter Certepartiets Indhold i det Hele ikke at være Frøie til at antage, at Udtrykket „pr. Ton modtaget ombord“ skulde, saaledes som Indstævnte har villet gjøre gjældende, alene sigte til at sikkre Befragteren for det Tilfælde, at det ved Indladningen maatte vise sig, at Skibet ikke, saaledes som Indstævnte havde opgivet, kunde føre 138 Tons Kalksteen. I sig selv Certepartiet — hvis Indhold i saa Henseende maa være det Afgjørende, og til hvilket ogsaa Connossementet, forsaavidt Fragtens Betaling angaaer, i det Hele henviser — herefter i og for sig nærmest findes at maatte forstaaes saaledes, at Befragteren ikke kunde være pligtig at betale den pr. Ton betingede Fragt af et større Quantum, end der blev inbladet, saaledes har ogsaa Grosferer-Societetets Comite i et under Sagen afgivet Responsum ytret, at, naar Fragten er betinget „pr. Ton modtaget ombord“, og Connossementet angiver, hvor meget der er modtaget, kommer Udtrykket „fuld og complet Ladning“ ikke i Betragtning paa Lossesiedet ved Fragtens Betaling, og Indstævntes Formening om, at det skulde være uden Betydning, hvor meget der var inbladet eller udløst, kan herefter ikke ansees besøiet.

Indstævnte har imidlertid endvidere søgt at gjøre gjældende, at der i Virkeligheden er bleven inbladet og igjen fra Skibet udløst 138 Tons Kalksteen, og han har navnlig ikke villet erkjende Rigtigheden af Citantens Anbringende om ikkun at have modtaget 92% Tons. Ifølge Indstævntes Fremstilling blev Ladningen, da den i England inbladedes i Skibet uden foregaaende Veining bragt ombord i Trillebøve, hvoraf 8 angaves at svare til 1 Ton, og Hjøndt Indstævnte ikke anstaae det for sin Pligt at paasee Vægten, hvortil der ei heller af Befragteren blev givet ham Feilighed, vil han dog ved at tælle Trillebørene have gjort, hvad han, efter den i England brugelige Indladningsmaade, kunde, for at kontrollere Indladningen, og han kunde saameget mindre betvivle, at Afladeren jo havde inbladet de fulde 138 Tons, som de Folk, der

forestode Indladningen, for ham erklærede, at det fulde Quantum var indladet, samt meddelte Afladeren skriftligt Beviis herfor; ialtsald formener Indstævnte, at Thomas D. Roach ved at modtage Connossementet og selv udfyde dette med „138 Tons“ maa ansees paa en for ham selv og for enhver senere Håndbeholder af Connossementet forbindende Maade at have erkjendt, at der tilkom Indstævnte Fragt for et saa stort Quantum; han har derhos endvidere fremhævet, at Ladningen ikke blev veiet, da den i Kjeldsand ubløsesedes i Lægterfartøier, men først da den fra disse var bragt iland paa Ribe Skibsbro, og at en Deel af Ladningen saaledes muligens kan være forkommen i Mellemtiden mellem Ubløsningen og Veiningen, samt at Veiningen paa Ribe Skibsbro, der ikke foretoges af en autoriseret Veier, men af en Tolbasassistent, ikke kan ansees som tilstrækkeligt Beviis for Ladningens daværende Vægt, ligesom han endelig har søgt at godtgjøre, at ingen Deel af den i England indtagne Ladning er forkommen under Seiladsen, navnlig ved Udkastning eller deslige. Ifølge Sagens samtlige Oplysninger er der nu aldeles ingen Føie til at antage, at Ladningen skulde være bleven formindsket, enten medens den var ombord i det af Indstævnte førte Skib, eller medens den derfra i Lægterfartøier blev bragt til Ribe, og Formodningen maa i det Hele nærmest være for, at den hele i England indtagne Ladning har, ialtsald uden nogen væsentlig Formindskelse, været tilstede og er bleven veiet paa Ribe Skibsbro; om der derhos end ikke kan gives Citanten Medhold i hans Formening om, at en Tolbasassistent's Udførelse af Veiningen maa paa de Steber, hvor der, saaledes som i Ribe, ingen Veier særligt er beskikket, tillægges den samme offentlige Troværdighed, som om den var skeet ved en beskikket Veier, findes det dog, da Indstævnte, hvem Beviisbyrden for Quantiteten af det Ubløsede ialtsald maatte paahvile, ikke ved Barernes Ubløsning overensstemmende med L. 4—2—11 har draget Omsorg for at sikkre sig Beviiset for, hvor stort et Quantum Kalksteen han da afleverede i Lægterfartøierne, ved den Attest, som er afgivet af vedkommende Tolbasassistent, der foretog Veiningen, deels for Havnepengenes Skyld, deels ifølge sin edelige Forklaring efter Anmodning saavel af Indstævnte som af Citanten, at maatte ansees tilstrækkeligt godtgjort, at den ubløsede Ladning ikkun har udgjort $92\frac{2}{3}$ Tons, hvorved endnu bemærkes, at Citantens Anbringende herom ikke, saaledes som Indstævnte har formeenet, kan ansees at være for sigdigt fremkommen under Proceduren for Underretten. Nu indeholder vel, som ovenmeldt, Connossementet, at Ladningen skulde udgjøre 138 Tons; men, om det end kunde antages, at denne Ansørsel var rigtig, saa at der i Virkeligheden er blevet indladet 138 Tons i Skibet, kunde Indstævnte dog selv under Forudsætning heraf ifølge Lovgivningens Grundsatninger, jfr. navnlig L. 4—3—1, 21, 4—2—10, ikke være berettiget til Fragt af det Indlade, undtagen forsaavidt han i Virkeligheden rigtig afleverede eller dog tilsvarede Ladningen, idet navnlig den sædvanlige Clausul „fri for Vægt“ ikke kan antages at skulle fritage Skipperen for Ansvar for anden Formindskelse end den, der var en Følge af Svind eller lignende ham utilregnelige Grunde, hvorom der ikke under Sagen er Spørgsmaal, og saafremt Ansørjelen „138 Tons“ i Connossementet maatte hidrøre fra en Unsiagtighed eller Urigtighed,

— hvad der, som berørt, efter Sagens øvrige Oplysninger og navnlig Indstævntes eget Anbringende deels om den Maahe, hvorpaa Indladningen foregik, deels om at han selv ikke havde sikker personlig Kundskab om, at 138 Tons vare indladebe, men at Anførselen herom var skeet af Befragteren, ikke er uantageligt, — kunde Indstævnte selvsigelig ikke paa samme stotte nogen begrundet Forbring paa Fragt for Varer, som slet ikke havde været i Skibet. Den Omstændighed, at Couossementet lyder paa 138 Tons, medens det ifølge det Ovenansførte maa statueres, at der af Skibet ifknu er ubloset 92 $\frac{2}{3}$ Tons, kan saaledes i intet Tilfælde tillægges nogen afgjørende Indflydelse paa Fragtens Størrelse, som derimod, hvor den er fastsat efter Vægt af det Indladebe, ordentligviis, ialtfald naar særligt Beviis for Vægten af det Indladebe mangler, maa blive at beregne efter Vægten af det Ublostebe, og da Indstævntes Anbringende om, at han vil have staaet i den sikke Tro, at Befragteren virkelig havde indladet fulde 138 Tons, ei heller kan komme i nogen Betragtning, maa Citantens Formening om, at Fragtens Beregning bør skee efter det af ham modtagne Qvantum 92 $\frac{2}{3}$ Tons, være at give Medhold.

Som Følge af det Anførte vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Litalse, imod at han til denne erlægger det ovennævnte Beløb 199 Rbl. 4 Mk. 4 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra Forligssklagens Dato den 10de Juli 1857, og da Citantens Paastande under det i 1ste Instants anlagte Contraføgsmaal, som berørt, ifknu ere fremsatte for det Tilfælde, at hans Paastand under Hovedsagen maatte blive forkastet, bliver der efter Sagens Udsald for Overretten ikke Spørgsmaal om at tage disse under Paakjendelse.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at maatte ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsacten kan sees, at den af Indstævnte den 13de October 1857 for Underretten fremlagte Fragtregning er affrevet paa stemplet Papir; isvrigt har under Sagen det fornødne stemplede Papir her for Retten været forbrugt“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkaldte Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldeendalste Boghandel (K. Hegel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 12.

Den 3die Juni.

1864.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 11te Mai.

Nr. 145.

Statsraad Salicath

contra

Herman Nielsen Holm (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Bester Herreds Egtrets Dom af 15de Marts 1864:
„Tiltalte, Huusmand Herman Nielsen Holm af Nyker Sogn bør hen-
sættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Saa vil han og have at
udrede samtlige af hans Arrest og denne Action flydende Omkostninger,
hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor,
Procurator Ipsen, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret, med Bemærkning, at det ved de i den indankede
Dom paaberaabte Vidners Forklaringer om, hvad der foregik den 10de
August om Aftenen, alene er godtgjort, at Tiltalte ved denne Leilighed
kom gaaende med de omhandlede 11 Rugneg i Retning fra Præste-
gaardens Rugmark, isørigt i det Væsentlige tiltræder bemeldte Doms
Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, billiges det, at Tiltalte
ved Dømmen er funden skyldig i det han paasigtede Tyveri af for-
nævnte Rugneg. Da han nu ved Høiesteretsdommen af 2den Marts
1854 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13 og 14,
jfr. § 12, 1ste Led, vil han være at dømmes efter samme Forordnings
§ 15, og Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes
til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. Med den heraf følgende For-

andring i Herredstingsdommens Fastfættelse af Straffetiden bliver denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmierer hedder det: „Ved Amtets Decret af 4de f. M. er Arrestanten Herman Nielsen Holm af Nyker Sogn sat under Justitiens Tiltale for begaaet Sædtyveri paa Marken.

Med Hensyn til den Forbrydelse, han er sat under Tiltale for, er fremkommet følgende Oplysninger:

Det Bidne har Løverbag Aften, den 8de August f. A., Klokken mellem 10 $\frac{1}{2}$ og 11 $\frac{1}{2}$ bemærket, at Tiltalte førte Rugneg fra Præstens Rugmark og bragte dem ind i sin Lade, og da Bidnet Søndagen derefter underrettede Præsten derom, blev der truffet den Afgørelse, at Bidnet fremdeles skulde observere Tiltalte og, saafremt han bemærkede saadant Tyveri gjentages, derom strax sende Bud til Præstegaarden, for at Tyven kunde blive greben i selve Øjningen. Mandagen derefter om Aftenen Klokken imellem 10 og 10 $\frac{1}{2}$ bemærkede Bidnet igjen, at Tiltalte hjemførte Rugneg fra Præstens Mark, hvorfor det efter Afgørelse sendte Bud til Præstegaarden og derpaa var behjælpelig i Forening med flere Personer fra Præstegaarden at paagribe Tiltalte paa dennes egen Jordlob med 11 Rugneg. I saa Henseende er det ved fuldstændigt Bidnebeviis tilstrækkelig godtgjort, at de ommeldte Personer, for at paagribe Tiltalte, beelte sig i 2 Partier, som hvert ad sin Markgrøft sneg sig hen i Nærheden af Tiltaltes Huus, hvor de hørte, at der arbejdedes med at indføre Sæd ved Husets Gavl. Kort efterat denne Lyd var ophørt, hørtes Raslen med Sæd henne paa Præstens Rugmark, og strax derefter bemærkedes inde paa Præstens Rugmark en Person, som bar en Byrde paa Halsen, og da han var kommen ind paa Tiltaltes Ruglob, hvor han bemærkede, at han var bleven observeret, bortkastede han Byrden og vilde undløbe, men blev strax paagreben og gjenkendtes som Tiltalte, ligesom Byrden befandtes at være de ovenommeldte 11 Rugneg. I Nærheden af Præstens Rugmark laae til den Tid ikke nogen Rug paa Marken. Ved Randfagning i Tiltaltes Huus fandtes en Deel Rugneg og Rughalm, som efter Ekspertisen i Udseende svarede altsammen til de Rugneg, Tiltalte blev paagreben med, og som ligeledes ere ffjonnede at svare til Rugnegene paa Præstens Mark. Det er endvidere ved Ekspertisen godtgjort, at de ommeldte 11 Rugneg ikke ere voxede paa Tiltaltes Ruglob, hvilket altsammen klart fremgik af, at Stubbene paa dem være meget finere end Straaet i hine.

Fremdeles er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltaltes Rughøst blev godt

indhøstet Torsbagen isorbeien. Ligeledes har en Person, der i kort Tid sad i samme Arrestloale som Tiltalte, edeligen forklaret, at denne for ham uopfordret har forklaret, at han havde stjaalet fra Præstens Rugmark omtrent et halvt Pæss Rug, men dog formeente han ikke at kunne blive dømt herfor, naar han vedblev at kenægte det, uagtet han selv erkjendte, at Præstens Rug i Udsæende var høist forskjellig fra hans.

Det skjønnes saaledes ikke rettere end, at der, mod Tiltaltes Benægtelse, er fremkommet et aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i den ham imputerede Forbrydelse. Vel har han opgivet, at de Rugneg, han blev paagreben med, vare af hans egen Høst, at han, samme Aften han blev paagreben, i Mørkningen havde, da disse i Laden havde taget Varme, lagt dem ud paa hans egen Løb til Tørring, og at han strax derpaa, da han blev bange for, at de skulde blive stjaalne, havde besluttet sig til at tage dem ind igjen, men foruden at dette Opgivende i flere Henseender strider mod det foran Oplyste, er det desuden blottet for al Sandsynlighed. Ligeledes skjønnes der ikke, som Defensor har formeent, at kunne være nogen fornuftig Tvivl om, at den fremmede Rug, som Tiltalte efter Ovennævnte er funden i Besiddelse af, tilhører Præsten.

Tiltalte er forhen efter Vester Herreds Extrarets Dom af 16de October 1849, for første Gang begaaet Tyveri, straffet med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og efter Høiesterets Dom af 2den Marts 1854, for Indbrudstyveri, med 3 Aars Forbedringshuusarbeide. Senere har han gjentagende været under Inquisition som mistant for Tyveri, uden at der dog er funden tilstrækkelig Anledning til Justitaction mod ham. Han vil saaledes nu blive at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, for 3die Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen, i Henhold til bemeldte Forordnings §§ 13 og 3 Nr. 1, 6 og 7, passende at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide“.

Nr. 161.

Advocat Hansen
contra

Marie Nicoline Lund, Sorgenfens Hustru, (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyff.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Marts 1864: „Nr. 1, Tiltalte Marie Nicoline Lund, Sorgenfens Hustru, Nr. 3, Arrestantinden Caroline Wilhelmine Marie Bech, Nr. 4, Arrestantinden Karen Marie Thornbech og Nr. 5, Tiltalte Christiane Augusta Nielsen, bor straffes, Nr. 1, Tiltalte Sorgenfens Hustru og Nr. 3, Arrestantinden Bech med Forbedringshuusarbeide hver især i 8 Maaneder, Nr. 4, Arrestantinden Thornbech og Nr. 5, Tiltalte Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 og den Sidste i 2 Gange 5 Dage og Nr. 2,

Litalte Hans Peter Lauritz Lundqvist til Kjøbenhavn's fattigvæsen's Hovedkassé bøde 10 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Mylertz og Procurator Lindhard, med 6 Rdl. til hver, udredes af Nr. 3, Arrestantinden Vech, dog saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares $\frac{1}{4}$ af Nr. 1, Litalte Jørgensens Hustru og Nr. 2, Litalte Lundqvist, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{2}$ af Nr. 4, Arrestantinden Thornbeck og $\frac{1}{4}$ af Nr. 5, Litalte Nielsen. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

For det Forhold, hvori Litalte ved den indankede Dom rettelig er anseet skyldig, findes Straffen i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 66, 3die Led, jfr. § 62, 2det Led, påseende at kunne fassættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Dommens Bestemmelse af Actionens Omkostninger vil den være at stadfæste for hendes Vedkommende.

Chi kjendes for Ret:

Marie Nicoline Lund, Jørgensens Hustru, bør henseættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Litalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag actioneres Nr. 1 Litalte Marie Nicoline Lund, Jørgensens Hustru for Falst.

Paa samme Maade er det tilstrækkeligen godtgjort, at Litalte Jørgensens Hustru er skyldig i den hende påsigtede Forbrydelse, og Arrestantinden Vech i Medbeefagtighed i Falst, idet Litalte Jørgensens Hustru efter Arrestantinden Vechs Anmodning om at staffe hende et Bevies, ved Hjælp af hvilket hun kunde blive dimitteret fra Ladegaarden, har i afvigte September Maaaned ladet ved Litalte Lundqvist udsærdige en Attest, underskrevet N. Hennys, Maffinmester, hvorved sigtedes til hendes Svoger, Maffinmester Martinus Hynne, uden at denne eller Nogen paa hans Vegne var videnbe om eller havde meddeelt Samtykke til saadan Attests Udstedelse, og derefter ladet bemeldte falste

Attest, hvis Indhold urigtigen gif ud paa, at Udsteberen vilde modtage Arrestantinden Bøch i sin Tjeneste, aflevere i Inspectionscontoiret paa Ladegaarden.

.....

I Henhold til det Foransførte vilde de Tiltalte, der alle ere langt over criminel Lovpaa, og af hvilke Ingen findes tidligere straffet, blive at dømmes Nr. 1 Tiltalte Jørgensens Hustru efter Forordningen af 11te April 1840 § 66, 3die Led, jfr. § 62, 1ste og 3die Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 8 Maanedere“.

Torsdagen den 12te Mai.

Nr. 157.

Statsraad Salicath

contra

Niels Andersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Leire Herreds Egtretets Dom af 29de Decbr. 1863: „Arrestanten Niels Andersen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar. Saa udræder han og de af Actionen løbligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sørensen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Wallo, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste April 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procurator, Secretair Schonberg, eller nu hans Dødsbo og til Procurator Schack for Overretten betaler Arrestanten Niels Andersen, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Bøsentligt er at erindre, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at maatte bestemmes til 9 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 9 Aar. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Niels Andersen, der under nærværende i 1ste Instants ved Leire Herreds Extraret den 29de December f. A. paaføljende Sag actioneres for Tyveri, Løsgængeri og Betleri, maa ved egen Tilfæelse anses overbevist de tvende sidstnævnte Lovovertrædelser, og forfaavidt Tyvesigtelsen angaaer, har han vel benægtet at have begaaet det ham imputerede Tyveri af et til 2 Rdl. vurderet Halsørklæde, som den 1ste November f. A. blev taget fra Forstuen hos Forvalter ved Roeskilde adelige Jomfruskoster Gøttsche, hvor Arrestanten havde indfunden sig for at betle, og som savnedes strax efter hans Bortgang, og hvormed han umiddelbart derefter blev anholdt af Bestjaalne, men da der mod hans Benægtelse findes tilveiebragt et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis, og hans Anbringende at have saaget Ørklædet foræret af Bestjaalnes daværende Tjenestepige af denne edelig er modsagt, vil han være at ansee som Tyv.

Da Arrestanten, der gjentagne Gange har været straffet saavel for Tyveri som for Løsgængeri og Betleri, navnlig ved Høiestrets Dom af 15de December 1848 er bleven anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, 2det Membrum, og § 15, jfr. §§ 78 og 79, samt for Betleri og 2den Gang begaaet Løsgængeri med 12 Aars Fængtungsarbejde, maa det billiges, at han ved den indankede Dom nu er anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 for 4de Gang begaaet Tyveri, hvilken Straf passende findes bestemt til 8 Aars Tugthuusarbejde, hvorved Straffen for det begaaede Løsgængeri og Betleri er absorberet. Da derhos Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifaldes, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 147.

Advocat Hindenburg

contra

Morten Petersen eller Pedersen (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri, for Løsgængeri og for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts søndre Birkis Extrarets Dom af 12te Octbr. 1863: „Arrestanterne Jacob Petersen med Tilnavn Torped, Morten Petersen og Johannes Ludvig Severinus Hansen bør hver især henfættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa bør de og hver for sit Vedkommende udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og derunder in solidum Salair, som af førstnævnte Arrestant tilsvares med $\frac{1}{3}$, til Actor, Procurator Elkong eller nu dennes Dødsbo, 12 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 10 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1864:
„Arrestanten Morten Petersen eller Pedersen bør straffes med For-

bedringshuusarbeide i 4 Aar. Arrestanten Johannes Ludvig Severinus Hansen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, men isøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at den Arrestanterne paalagte Deel af samme tilsvares af dem. Een for Begge og Begge for Een; saa udrede de og paa samme Maade Salairer til Actor og Defensor her for Retten, Prøveprocurator Laksen og Procurator Westrup, med 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven^a.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Morten Petersens Vedkommende anførte Grunde

fjendes for Ret:

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende hertil fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret indankede Sag er Arrestanten Morten Petersen eller Pedersen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Løsgængeri og ulovlig Omgang med Gittogods, men om hvilken sidstnævnte Lovovertrædelse der efter den Naade, hvorpaa Sagen er appelleret, ikke bliver Spørgsmaal her for Retten, tilstrækkelig overbevist at have været i Besiddelse af en til 2 Mk. vurderet Vest, med Hensyn til hvilken Lømmersvend Johan Vitus Lange har aflagt Tilhjemlingsed og bevist sin tidligere Besiddelse, og af et til 1 Rdl. vurderet Stjort, med Hensyn til hvilket Anna Marie Sjøstedt, Rundstrøms Enke, ligeledes har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Beviis for sin tidligere Besiddelse, og Arrestanten vil saaledes i Medfør af L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, samt da de ophøjste Omstændigheder ikke vise, at han selv har stjaalet disse Gjenstande, være at ansee som Hæler. Da han, der er langt over criminel Lavalder, tidligere er dømt, blandt Andet ved Criminal- og Politirettens Dom af 10de Mai 1859 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og Forordningen af 21de August 1829 § 2 til 5 Aars Forbedringshuusarbeide, vil han nu være at ansee i Henshold til Forordningen af 11te April 1840 § 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen efter samme Forordnings § 22 at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, han i Medfør af Loven af 3die Marts 1860 § 2 har forskyldt for at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Per-

soner den 29de Mai f. A. givet Tilhold, hvorved det paalagdes ham, som da afleveredes til Kjøbenhavns Fattigvæsen, ikke at forlade dets Forsorg uden dertil erholdt Tilladelse, da han ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, idet han uden saadan Tilladelse den 2den Juni f. A. er bortgaaet fra Lade- gaarden, hvor han var udlagt.

.....
 Overeensstemmende med det saaledes Anførte vil den indankede under 12te October f. A. affagte Dom, hvorved Arrestanterne ere ansætte hver med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, være at forandre, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger vil være at stabsætte, forsaavidt paaanket er, dog at den Arrestanterne paalagte Deel af disse, derunder Salairerne, udredes af dem, Een for Begge og Begge for Een. Paa samme Maade ville de have at tilsvare Salairer til de befalede Sagførere her for Retten med 8 Rdl. til hver.

Da Arrestanterne ikke under nærværende Sag ere tiltalte for Forvans- ning af de dem af Kjøbenhavns Fattigvæsen anbetroede Klædningsstykker, og de saaledes heller ikke kunne underkastes nogen Straf for saadant Forhold, vil den af bemeldte Fattigvæsen neblagte Erstatningspaastrand ikke kunne tages tilfølgel.

Onsdagen den 18de Mai.

Nr. 155.

Advocat Henrichsen
 contra

Christen Christensen (Defensor Liebe),

der tiltales for at have aflivet sin Søn ved Hængning.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 16de Januar 1864: „Arrestanten Christen Christensen bør have sit Liv forbrudt, og hans Hoved at sættes paa en Stage. Saa udreder Arrestanten de af hans Arrest og Sagen i det Hele lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proveprocurator Busch, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Hausen, 6 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Februar 1864: „Arrestanten Christen Christensen bør miste sin Hals, og hans Hoved at sættes paa en Stage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten, 5 Rdl., til Defensor sammesteds, 4 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Reckelmann, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Christensen for at have aflivet sin Søn ved Hængning.

Efter Sagens Oplysninger var Arrestanten den 21de November f. A., i Anledning af, at Arbeidsmand Jacob Hansen krævede ham for en Gjælb paa 2 Rdl., som Arrestanten ikke kunde betale, kommen i Skjænderi og senere udenfor sin Bolig i Slagsmaal med bemeldte Jacob Hansen, ved hvilken Leilighed Sidstnævnte maa antages at have tabt sit Uhr. Herom gjorde denne strax Anmeldelse for Politiet, der samme Dag lod forespørge om Uhret hos Arrestanten, som imidlertid nægtede at kunne give nogen Oplysning derom, men da han om Natten huskede paa, at han under Slagsmaalet havde flaaet til Uhret, stod han op og søgte efter det der, hvor Slagsmaalet havde fundet Sted, og fandt det ogsaa, hvorefter han beholdt det i 2 Dage og navnlig ligeoverfor Jacob Hansens Kone, der den 23de November kom for at spørge efter Uhret, nægtede at være i Besiddelse af dette, idet han efter sin Forklaring ikke dristede sig til at vedgaae Saadant, men haabede at kunne træffe Jacob Hansen i Centrum, og da — som han har udtrykt sig — formaae denne til at tilgive ham.

Den næste Dag gik Arrestanten tilligemed sin Kone ind til Jacob Hansen, hvem han tilbageleverede Uhret, hvorhos han knælende bad ham om Tilgivelse, men Jacob Hansen, der truede med at ville bringe Arrestanten i Lugthuset, vilde ikke give ham noget bestemt Løfte om Tilgivelse.

Da Arrestanten derpaa om Natten imellem den 24de og 25de November laae vaagen og tænkte over det Passerede, og efter sin Forklaring frygtede, at der herom skulde blive gjort Anmeldelse til Politiet, og at han skulde blive straffet, søgte han sig, som han har udsagt, saa ulykkelig, at han ikke syntes, at han kunde være til, og han fattede derfor den Beslutning at aflive sig.

Da han imidlertid var hange for, at hans 6 Aar gamle Søn Niels, hvem han holdt meget af, men som efter hans Forklaring var det eensolbigste af hans 4 Børn, ikke vilde kunne komme godt igjennem Verden, naar Arrestanten var død, faldt den Tanke ham ind, at Drengen, for ikke at komme til at lide Ondt i Verden, havde bedst af at døe, og at det vilde være en Kjærlighedsgjerning imod Drengen at berøbe ham Livet. Efterat Arrestanten derpaa om Morgenens havde faaet sin Kone til at gaae i Byen og var gaaet op paa Loftet for at sauge Træ, faldt det ham efter hans Forklaring ind, at han

allerede her kunde hængte Drengen og tillige sig selv, men han opgav atter dette og besluttede at gaae med Drengen ud i Nørhule Skov, circa $\frac{1}{4}$ Meil fra Horsens, og der fuldbørde Beslutningen. Klokken omtrent 10 begav han sig tilligemed Drengen paa Veien, medhavende 2 Stykker Kæb med Løkker paa, og undervejs var han først inde paa 2 Steder, hvor han kjøbte deels $\frac{1}{2}$ Pægel Brændeviin, deels noget Hvedebrød, af hvilket sidste han gav Drengen den største Deel, medens han, der, som han udtrykte sig, var saa sorgfuld, selv draf Brændeviinen. Da de vare komne et Stykke ind i Skoven, bandt han det ene Kæb om et Træ, og efterat han derpaa ved at foregive at ville slynge Drengen, havde faaet denne til at lægge sig ind i den paa den nedhængende Ende af Kæbet anbragte Løkke, saaledes at denne omsatte ham om Brystet og Ryggen, løste han Drengen lidt op og lod i det Samme Løkken glide op om Drengens Hals, hvorefter han lod ham synke ned, og idet nu Løkken øieblikkelig snurrede fast om Drengens Hals, var denne, der, som Arrestanten har udtrykt sig, glad og frimodig gik ind i Døden, strax død. Arrestanten vilde nu, førend han hængte sig selv, lade sin Kone vide, hvor hun kunde finde dem, og han gik derfor hen til et i Nærheden værende Huus, hvor han vilde bede en Kone, han kjendte, om at underrette hans Kone om, at han og Sønnen vare gaaede til Skoven, men han traf ikke denne Kone hjemme; da han saaledes havde gaaet noget omkring, tabte han imidlertid Modet til at aflive sig selv, og efterat han, der efter sin Forklaring allerede da fortrød sin Gjerning, først havde overbeuflist sig om, at Drengen var død, gik han til Horsens og anmeldte strax for Politiet, hvad han havde gjort.

Drengen blev, som det maa antages, circa en Time efter funden af 2 Forbipaaserende, der nedskare ham, men han var da død, og efter den af Districtslægen afgivne Erklæring fremviste Barnets Lig utvivlsomme Tegns paa, at det var kommet afdage ved Hængning.

Arrestanten, der er født 1822, maa, efter hvad der under Sagen er oplyst, antages at være af et tungsineligt Gemt og derhos i længere Tid at have været forknudt og nedboiet af Næringsforger, men ligesom han selv har forklaret, at han med fuld Bevidsthed udførte Gjerningen, saaledes er der efter Sagens samtlige Oplysninger ingen Anledning til at tvivle om, at Arrestanten, der isørigt stildres som en skikkelig og arbeidsom Mand og en hjærlig Familiefader, har foretaget Gjerningen i tilregnelig Tilstand. Arrestanten vil derfor ifølge Forordningen af 4de October 1833 § 10, 3die Punctum, og D. L. 6—9—1 være at dømmes til at miste sin Hals, og hans Hoved at sættes paa en Stage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 164.

Advocat Heinrichsen
contra**Petrine Marie Hansen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 9de April 1864: „Arrestantinden Petrine Marie Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Monge, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Petrine Marie Hansen, der er født den 26de Februar 1829 og senest ved denne Rets Dom af 14de October 1862 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvilken Straf ved allershøieste Resolution af 29de December s. A. blev formildet til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, er overbevist at have den 14de Februar d. A. frastjaalet Pantfætter Johan Blith, et til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Schavt, vil hun nu blive at dømme efter fornævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorhos hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger“.

Nr. 169.

Advocat Hansen
contra**Anders Nielsen** (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 10de Marts 1864: „Arrestanten Anders Nielsen bør straffes med Fængthuusarbeide

i 7 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Diechmann, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Jacobsen og Prøveprocurator Gottschalk, betaler Arrestanten Anders Nielsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders Nielsen, der er sødt den 24de September 1843, og som ved en inden Kjøbenhavns Amts nordre Birketing den 10de August f. A. affagt Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende, i 1ste Instants ved bemelte Birketing den 10de Marts d. A. paadømte, hertil indankede Sag atter for Tyveri.

Det er i saa Henseende ved egen Tilstaarlse og det isørigt Oplyste beviist, at Arrestanten Natten mellem den 11te og 12te Februar sidstleden, efterat være steget over et Plankebært, har banet sig Udgang til et af Skolelærer Ersløw beboet Sted i Jægersborg ved at aabne et Vindue, der stod paa Klem, og krybe gennem samme ind i Kjøkkenet. Fra dette, — hvorfra paa den ene Side en uafsaaset Dør førte til et Sovokammer, hvor Ersløw og Husfruen sov, paa den anden Side en aabenstaaende Dør til et Par andre Værelser — begav Arrestanten sig ind i disse sidste, og deels her, deels i Kjøkkenet tilværende han sig en Mængde forskjellige Gjenstande, bestaaende af Klædningsstykker, Sølvtsoi, Dækketsoi, en Jagtbøsse m. m., ialt vurderet til circa 67 Rdl. De stjaalne Kostre ere alle komne tilstede og tilbageleverede Bestjaalne, der har frafalbet Krav paa Erstatning med Hensyn til, at nogle af dem ere blevne pantsatte paa Arrestantenshuset og saaledes have maattet indløses der.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anseet efter ovennævnte Forordnings §§ 12, 2det Membrum, 13 og 14, og da den valgte Straf af Tugthuusarbejde i 7 Aar findes passende, og Birketings-

dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 163.

Justitsraad Bungen
contra

Anders Sørensen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og mislig Omgang med Hittegods.

Dronningslund Herreds Egtrets Dom af 16de Januar 1864: „Tiltalte Anders Sørensen bør henfættes til 8 Mars Lugthunsarbejde og Tiltalte Kirstine Marie Christensdatter, Christen Nielsen Fladbirk's frastilte Hustru, i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte hver for sit Vedkommende betale Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Logstrup, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 4 Rdl., hvoraf Tiltalte Sørensen udreder $\frac{3}{4}$ og Tiltalte Christensdatter $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Marts 1864: „Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltalte tilsvare samtlige Omkostninger for Underretten. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Isaacsen og Prøveprocurator Fasting, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der for Underretten tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sigtes Tiltalte Anders Sørensen for Tyveri og mislig Omgang med Hittegods, og er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han den 1ste November f. A. har tilbenbt sig en Arbejdsmand Chr. Christensen tilhørende til 3 Mk. vurdereet Trøje, der af denne var ophængt i Nærheden af en Bro, hvor han

arbejdede, og hvilkken Trolse Tiltalte ved at passere Broen bemærkede og derefter tog med sig til sit Hjem, hvor den blev forefundet. Den er senere ubleberet Bestjaalne. Under den mod Tiltalte i denne Anledning indlebede Underfølgelse har han endvidere vedgaaet, at han for circa 3 Aar siden har tilvendt sig en Thomas Larsen af Agerdal tilhørende, til Værdi af 1 Mk. ansat Stige, der stod udenfor dennes Huus, og til samme Tid i en aaben Pakbod hos Kjøbmand Nielsen i Frederikshavn en Ost, som Tiltalte dog, da Tjveriet opdagedes, betalte med dens Værdi 10 Mk., hvorhos han i forrige Efteraar har tilvendt sig nogle, Sognefoged Brændstrup i Vangskær tilhørende Stolper og Fjæl af Værdi 3 Mk., samt til anden Tid nogle til 12 Sk. vurderede Brædder, der vare beroende, førstnævnte Gjenstande ved et Kogterhuus paa Marken og sidstnævnte Gjenstande ved en Mergelgrav. Disse Ting ere saavel som Stigen tilbagelevere de Eieren, saa at der ikke bliver Spørgsmaal om Erstatning. Foraaavidd Tiltalte har tilstaaet at have beholdt en til 6 Sk. vurderet Jernstøvepæl, som han efter sin Forklaring har fundet, vil hans Straf derfor være absorberet ved den Straf, han for sit øvrige Forhold har forskyldt.

For det ansøgte Forhold er Tiltalte, der er født 1819 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tjveri, senest ved Dronninglunds Herreds Extrarets Dom af 23de Mai 1851 for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, nu ved Underretsdommen retteligen anseet efter bemeldte Forordnings § 16 med en Straf, der passende findes bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar“.

Nr. 148.

Advocat Hindenburg

contra

Søren Larsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tjveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 31te December 1863: „Arrestanten Søren Larsen bør straffes med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, men forøvrigt for Actors videre Tiltale fri at være, og Tiltalte Else Sorensdatter, Andreas Olsens Hustru, med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brod. Saa bør Arrestanten og Tiltalte hver for sit Vedkommende udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 8 Rd., og til Defensor, Procurator Løgstrup, 6 Rd., hvoraf Arrestanten udreder $\frac{3}{4}$ Part og Tiltalte $\frac{1}{4}$ Part. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Februar 1864: „Arrestanten Søren Larsen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten bør Underrets-

dommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Arrestanten tilsvareer samtlige Omkostninger. Saa bør og Arrestanten udrede Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faae Indflydelse paa Sagens Udfald

fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbørende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtaltat, for hvis Bedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestanten Søren Larsen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af staaende Koster.

Da Underrettsdommen er indanket for Overretten alene efter Arrestantens Begjæring og ei tillige paa det Offentliges Begne, bliver der her for Retten ei Spørgsmaal om de i Underrettsdommen omhandlede Tyverier, hvorfor Arrestanten var mistænkt, men for hvilke han ikke ved bemeldte Dom er idømt Straffeanfvar, hvorimod der ifkun bliver Spørgsmaal om Straffskyld for Arrestanten for det af ham udviste Forhold med Hensyn til 2 Skonelskforter, som han ved sin Anholdelse den 18de August f. A. fandtes isørt, og med Hensyn til hvilke Mølleier Casper af Ravnstrup Mølle har aflagt Tilhjemlingsed og ved Vidner godtgjort sin Egenomsret, hvorhos han og hans Hustru nærmere have forklaret, at bemeldte Skjorter, der tilligemed en ulden Krave, som Arrestanten ligeledes ved sin Anholdelse fandtes isørt, havde været henlagte til Vlegning paa en Hække i deres Have, vare bortkomne imod deres Villie og Vidende i Lidenrummet fra den 8de August f. A. om Aftenen til den 10de f. M. om Morgen.

Arrestanten har paastaet, at de ommeldte Skjorter tilhøre ham, og til nærmere Oplysning i saa Henseende forklaret, at han fort før sidste Paaste, da han, der er Skræber, spæde for en navngiven Mand, som fort Tid derefter reiste til Amerika som Mormon, affjøbte denne bemeldte Skjorter for 13 Ml., som han betalte ved Syning, men ligesom der ikke under Sagen er fremkommet Noget som helst til Bestyrkelse af, at Arrestanten til den af ham opgivne Tid skulde have haft Arbeide for ovennævnte til Amerika bortreiste Mand, eller at denne skulde have solgt ham 2 Skonelskforter, medens derimod 2 Vidner, der maa antages at have haft Kjendskab til den formeentlige Sælgers Forhold i

den sidste Tid, forinden han reiste bort, have udtalt som deres Formening, at Arrestantens heromhandlede Anbringender ere usandsfarbige, saaledes er Arrestantens Udsagn om Tiden, paa hvilken han vil have erhvervet Skjorterne, ogsaa aldeles usorenelig med Besjtaalnes og dennes Hustruens edelige Forklaring om Tiden, da Skjorterne ere dem skafkomne, og da Rigtigheden af denne deres Forklaring derhos er bestyrket ved flere Personers edelige Vidnesbyrd, vil der intet Hensyn kunne tages til Arrestantens Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Skjorterne, hvorimod han, idet der efter samtlige Sagens Oplysninger ikke findes aldeles tilstrækkelig Føie til at statuere, at han selv har sjaalet Skjorterne, for sin uhjemelede Besiddelse af disse i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 vil være at dømmes som Hæler.

Skjorterne ere vurderede tilsammen til 16 Mk. og udleverede til Besjtaalne, der har skraafbet Krav paa videre Erstatning.

Arrestanten, der er født i 1823 og tidligere har været straffet ifølge Overrettens Dom af 31te Marts 1845 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Høiesterets Dom af 23de November 1857, som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter den citerede Forordnings §§ 25 og 79 in fine, jfr. § 58, med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, vil saaledes nu være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 22, jfr. § 25, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbringingshuusarbejde i 3 Aar.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underretsdommen, saavidt paaanket er, være at stadfæste, dog saaledes, at Arrestanten tilsvaerer samtlige Omkostninger, hvorhos Arrestanten vil have at udrede Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds 8 Rdl. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det af Acterne fremgaaer, at der den 27de September f. A. er blevet foretaget Visitation i Arrestantens Huus, uden at det kan sees, at denne Visitation har været hjemlet ved nogen Retsskjenkelse eller foretaget med rette Vedkommendes Samtykke, men efter Sagens Omstændigheder findes der ikke tilstrækkelig Anledning til at opholde Sagen for at indhente nærmere Oplysning i saa Henseende“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 3die Juni.

1864.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 25de Mai.

Nr. 19. Statsraad **Westenholtz** til Mattrup og 62 Lodsieiere i Them
Sogn (Advocat Brock)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Begne som Eier af Silkeborg
Domaine (Den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bungen),
angaaende Citanernes Paastrand om Ophævelse af nogle hos dem fore-
tagne Udpantninger for et ved Thyrding og Brads Herreders Eiende-
commissiøns Kjendelse af 30te Januar 1856 fastsat Kirketiendevederlag.

Silkeborg Birketings Dom af 24de Mai 1859: „De den 4de,
7de, 9de og 27de Juli 1857 hos Citanterne for en Pengeafgift istedet-
for Eiende in natura foretagne Udpantninger bør være ophævede.
Indstævnte, Bestyrelsen for Silkeborg Godsdomaine, bør til Citanterne
udrede denne Sags Omkostninger med 20 Rdl. At efterkommes inden
15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter
Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 4de August 1862: „Statskassen
som Eier af Silkeborg Domaine bør for de Indstævntes Tiltale i denne
Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves“.

Høiesterets Dom.

Idet den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens
factiske Omstændigheder tiltrædes, billiger Høiesteret, at det ved Dommen er
antaget, at Anførslerne i Udkomstdocumenterne af 1804 og 1824 paa
den omhandlede Kirketiende ikke i og for sig kunne være afgjørende til

Fordeel for Citanernes Paastand om Berettigelse til at erlægge Kirketienden med et Pengevederlag som hidtil, ligesom det ogsaa rettelig er antaget, at det — forsaavidt ikke i alt Fald de, enkelte af Citanerne tilhørende, Eiendomme, som af dem subsidiairt paaستاet, maatte være indbefattede under den i Dommen nævnte kongelig confirmerede Tiendeforening af 25de Juni 1797 — ikke er godtgjort, at en gyldig Forening om bemeldte Ydelsesmaade i sin Tid er bleven indgaaet. Derimod findes der ved de i Dommen anførte Vidneforklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Dplyste og navnlig Anførslerne i Skjodet af 13de December 1804 med tilhørende Fordebog at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Citanerne og deres Formænd i umindelig Tid have ydet Kirketienden af deres Eiendomme med et Vederlag i Penge, hvorhos bemærkes, at det ikke under Proceduren er paaستاet, at dette Vederlag til nogen Tid skulde have været erlagt af nogen af de paagjældende Eiendomme med et andet Beløb end det, som ydedes i den nærmeste Tid, førend den i Dommen nævnte Tiendecommissionskjendelse blev affagt. Virkningen af det foranførte Beviis vilde nu ikke kunne ansees svækket, om der end kunde paavises en ældre Periode, i hvilken den saaledes godtgjorte Ydelsesmaade ikke havde fundet Sted; men iøvrigt mangler der i Sagen al Dplysning herom, og forsaavidt det navnlig fra Kammeradvocatens Side er gjort gjældende, at denne Ydelsesmaade skulde have sin Oprindelse fra en mellem Landsdommer Hoff og Tiendehyerne i Tidrummet fra 1794 til 1804 indgaaet mundtlig Overeenskomst, bemærkes, at de Data, der i saa Henseende ere paaberaabte, kun afgive en usikker Formodning derom, ligesom det ikke kan ansees for en Mangel ved Vidneforklaringerne, at de ikke bestemt gaae ud paa, at den omskrevne factiske Tilstand har sin Oprindelse fra en tidligere Tid end den, paa hvilken nyssnævnte mundtlige Overeenskomst skulde formodes at være indgaaet.

Som Folge af det Anførte maa Citanerne ansees at have vundet Alderstids Hævd paa fremdeles at yde Kirketienden af deres Eiendomme paa samme Maade som hidtil, og det bliver saaledes efter Proceduren ikke at afgjøre, om de ovenberorte enkelte Eiendomme maatte kunne ansees indbefattede under Tiendeforeningen af 25de Juni 1797. I Henhold hertil og da den foranførte Tiendecommissionskjendelse, der ligger til Grund for de hos Citanerne foretagne Udpantningsforretninger, maa antages ikke at indeholde nogen Afgjørelse af det under nærværende Sag omtvistede Spørgsmaal, ville bemeldte Forretninger efter den derom nedlagte Paastand være at ophæve.

Processens Omkostninger for alle Netter blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Net:

De omhandlede hos Citanterne foretagne Udpantningsforretninger ophæves. Processens Omkostninger for alle Netter hæves.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag have de Indstævnte 1) Etatsraad Westenholz til Mattrup som Eier af Løvenholdt i Salten, 2) Laurz Mortensen af Fogstrup, 3) Jens Laurzen af Salten, 4) Jens Heinrichsen af Hjortballe, 5) Søren Laurzen af Løndal, 6) Jens Olesen af Løndal, 7) Rasmus Rasmussen af Salten, 8) Peder Davidsen af Them, 9) Peder Jensen af Løndal, 10) Chr. Hansen af Løndal, 11) Jens Jensen af Them Mark, 12) Anders Jensen af Gjesløse, 13) Peder Pedersen sammesteds, 14) Thomas Hansen sammesteds, 15) Rasmus Andersen af Worthinglund, 16) Chr. Laurzens Enke af Løgager, 17) Hans Eivertsen af Hjortballe, 18) Jens Pedersen sammesteds, 19) Mikkel Rasmussen af Fogstrup, 20) Christen Sørensen af Borret, 21) Christen Henriksen sammesteds, 22) H. Henriksens Enke af Fogstrup, 23) Jens P. Jensen sammesteds, 24) Niels Christensen sammesteds, 25) Niels Isen af Salten, 26) J. Fogstrup af Cathrinebals Mølle, 27) Niels Rasmussen af Engetved, 28) Laurz Sørensen af Tolstruplund, 29) Christen Johansen af Them, 30) Peder Eriksen af Galbø, 31) Søren Sørensen af Hebegaard, 32) Niels Johansen sammesteds, 33) Jens Geertsen af Them, 34) Jens P. Christensen af Navlebjerg, 35) J. Chr. Hansen af Gysholm, 36) Jens Nielsen Hegdal af Salten, 37) Laurz Jensen af Salten, 38) J. Eriksen af Anelund, 39) Ole Geertsen af Salten, 40) Niels Geertsen sammesteds, 41) Rasmus Christensen af Pleivad, 42) Christen Sørensen af Salten, 43) Niels Jensen Bakbjerg sammesteds, 44) Christen Rasmussen af Egedahl, 45) P. Sørensen af Salten, 46) Chr. Jensen Pederslyst sammesteds, 47) Thomas Warthoe sammesteds, 48) Jørgen Laurzen sammesteds, 49) Hansen Trneborg sammesteds, 50) Jens Davidsen af Them, 51) Jens Meelgaard af Salten, 52) Lahbe af Hørrelund, 53) Peder Nielsen Gotzenborg af Them, 54) J. F. Jørgensen af Hjortballe, 55) Chr. Diges Enke af Them, 56) Christen Jensen af Engetved, 57) H. Bloch af Them, 58) Møller af Knudslund, 59) Rasmus Frederiksen af Salten, 60) Jens Sørensen af Glarto, 61) Niels Nielsen af Borret, 62) Morten Andersen af Hjortballe og 63) J. Rasmussen af Them i 1ste Instants efter meddeelt Bevilling til, at Sagen for samtlige de Indstævntes Vedkommende maa behandles og paakjendes under Set, paastaet forfjellige efter Begjæring af Eieren af Them Sogns Kirketiende, Silkeborg Domaine, under 4de, 7de, 9de og 27de Juli 1857 hos de Indstævnte, der samtlige ere Lodsieiere i Them Sogn, afholdte Udpantningsforretninger for et ved Lyrøtting og Brads Herreberss Liendecommissionekjendelse af 30te Januar 1856 fastsat Kirketiendevederlag for Aaret 1856 med Omkostninger ophævede, og at der til-

fjendes de Indstævnte Erstatning hver især hos Eiendeeieren for den dem ved Udpantningen tilføiede Spot og Skade; subsidiært paaføde de Indstævnte de anførte Paaftaade tagne tilfølg, forsaavidt angaaer de Indstævnte Nr. 16, 23, 27, 40, 42, 45, 46 og 56, og endvidere subsidiært, at de i ethvert Fald tages tilfølg, forsaavidt angaaer de Indstævnte Nr. 1, 12, 14, 18, 32, 38, 46, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57 og 58.

Ved Underrettsdommen ere de ommeldte Udpantningsforretninger ophævede, og denne Dom har Citanten, Kammeradvocaten paa Silkeborg Domaines Begne, indanket her for Retten, hvor han har paaftaaet Statskassen som Eier af Silkeborg Domaine eller Godsforvalteren for samme, Inspecteur Bindeshøll, frifunden for de Indstævntes Tiltale i denne Sag samt de ommeldte Udpantningsforretninger stadfæstede. De Indstævnte procedere derimod til Underrettsdommens Etabfæstelse.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at efterat den ovennævnte Eiendecommission for Tyrsting og Brads Herreder i Aaret 1855 var sammentraadt i Them for i Henhold til Loven af 14de April 1852 at tage Bestemmelse om Korutiendens Forandring til faste, aarlige Afgifter, gjorde de Indstævnte ved deres Møde i Eiendecommissionen gjældende, at de i en Række af Aar havde svaret Kirketienden af deres Eiendomme til Eiendeeieren hver især med en fast aarlig Afgift i Penge, hvorhos Fleertallet af de Indstævnte under 3die September 1855 indgav et Andragende til vedkommende Ministerium om, at det maatte blive Eiendecommissionen paalagt at bruge det af dem svarede Weberlag i Penge som Grundlag for, hvad der i Fremtiden skulde aarlig svares af dem i Korn til Tieren af Them Kirke, i hvilken Aalebning Indenrigsministeriet derpaa under 12te Januar 1856 resolverede, at Eiendeweberlaget vilde være at fastsætte ved Eiendecommissionens Kjendelse, idet Andragerne forøvrigt henvises til Domslovene, forsaavidt de formeente at have Grund til at paaftaae, at Weberlaget betragtedes som uforanderlig bestemt; i Henhold hertil blev af Eiendecommissionen ved den nævnte Kjendelse af 30te Januar 1856 fastsat det Weberlag for Kirketienden, der skulde svares af de Indstævntes Eiendomme, og da de Indstævnte vægrede sig ved at betale det saaledes fastsatte Weberlag, der var højere end den af dem tidligere svarede Eiendeaagift, bleve derefter de ommeldte Udpantninger foretagne til Inddrivelse af Weberlaget.

Til Støtte for deres Paaftand om de omhandlede Udpantningsforretningers Ophævelse have de Indstævnte først gjort gjældende, at Eiendecommissionens Kjendelse af 30te Januar 1856 skulde være at betragte som en Nullitet, der saaledes ikke kunde danne noget lovligt Grundlag for de skete Udpantninger, i hvilken Henseende de have paaberaabt sig, deels at medens det i Loven af 14de April 1852 § 10 er fastsat, at der som Grundlag for Ansættelsen af Eiendeweberlaget bør af vedkommende communale Autoritet meddeles Eiendecommissionen Fortegnelse over de tieudepligtige Eiendomme, er Ansættelsen for de Indstævntes Vedkommende ikke skeet i Henhold til nogen saadan Fortegnelse, men derimod alene i Henhold til en af selve Godsforvalteren for Silkeborg Domaine affattet Fortegnelse over de Indstævntes Eiendomme, deels at den

ommeldte Kjendelse ikke, som forudsat i Loven af 1852 §§ 1 og 16, er affagt inden 1ste Januar 1856, men først under 30te s. M., uden at det kan sees, at Indenrigsministeriet i Overensstemmelse med sidstnævnte Paragraph har tilstaaet en Forlængelse af den Frist, inden hvilken Commissionens Forretninger skulde være tilendbragte. Men det maa, hvad den førstnævnte Indsigelse angaaer, bemærkes, at Indholdet af Loven af 14de April 1852 § 10 ikke giver Hjemmel til at antage, at det skulde være en nødvendig Betingelse for Gyldigheden af en Tiendecommissionens Kjendelse, at de til Grund for samme lagte Forretninger over de tiendepflichtige Eiendomme meddeles af vedkommende communale Autoritet, hvorimod Commissionen ikke kan ansees udelukket fra ogsaa at tage Hensyn til de Oplysninger angaaende tiendepflichtige Eiendomme, hvilke den paa anden Maade maatte erhverve, jfr. ogsaa Lovens § 13, og hvad den sidstnævnte Indsigelse angaaer, maa den ovennævnte Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 12te Januar 1856 ialtsalb antages at have givet Tiendecommissionen tilstrækkelig Hjemmel til, uagtet den i Loven af 14de April 1852 §§ 1 og 16 ommeldte Frist var udløben, at affige Kjendelse angaaende Tiendebeholderlaget. Forjaavidt de Indstævnte derhos fremdeles have gjort gjældende, at Tiendebeholderen har været uberettiget til at lade foretage Udpantning efter Tiendecommissionens Kjendelse, inden Spørgsmaalet om, hvorvidt det retteligen kunde paalægges de Indstævnte isærlig for den af dem tidligere betalte Afgift at udrede det ved Kjendelsen fastsatte Tiendebeholderlag, var afgjort af Domstolene, da er det vel saa, at Tiendecommissionen ikke kan ansees at have afgjort dette Spørgsmaal, hvilket alene Domstolene, men ikke Tiendecommissionen, kunde have Competence til at paahjænde, hvorimod der ved Tiendecommissionens Kjendelse alene kan ansees at være fastsat, hvilket Beholderlag der, under Forudsætning af, at de Indstævnets Eiendomme henhøre til de Forber, for hvilke Tienden efter Lov af 14de April 1852 retteligen kunde afløses, vil være at udrede af bemeldte Eiendomme, men Tiendebeholderen maatte dog, idet der ingen Retstvift i den ommeldte Henseende allerede var veist, og da Kjendelsen ikke var affagt under nogen udtrykkelig Reservation af, at Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at udrede Tiendebeholderlaget først blev afgjort ved Domstolene, være fuldkommen berettiget til i Henshold til den udfærdigede Tiendecommissionens Kjendelse og ifølge den dertil ved Lovgivningen, jfr. Forordningen af 8de Januar 1810 § 29 a, givne Anvisning at lade foretage Udpantning for det fastsatte Tiendebeholderlag, da dette af de Indstævnte ikke blev betalt, uden at det kunde paalægges Tiendebeholderen først at erhverve Dom for de Indstævnets Forpligtelse til at udrede samme, hvorimod det maatte være de Indstævnets Sag, efterat Beholderlaget ved Tiendecommissionens Kjendelse var blevet fastsat, at indbringe Spørgsmaalet om denne deres Forpligtelse for Domstolene.

Forjaavidt de Indstævnte dernæst have gjort gjældende, at Statskassen ifølge sine Adkomstdocumenter ikkun er berettiget til at fordrø den Tiendeafgift, som hidtil har været ydet af de Indstævnets Eiendomme, have de paaberaabt sig, at det i det af Landsdommer Hoff til Rittmester Halling og Overrigscommissair Ingerslev under 13de December 1804 udståede Skjøde paa Sille-

borg Hovebgaard med flere Eiendomme og deriblandt Them Sogns Kirke
 hedder, at de ved samme folgte Liender af Them Sogn foruden i en Deel
 tiendeydende Hartorn bestaaer i Kirketiendeaagift af Hartorn 177 Edr. 5 Ekpr.
 1 Fdtr. 1½ Alb., hvorhos det i den Skjødet vedhæftede Fordebog af samme
 Dato, til hvilken der i Skjødet henvises, hedder, at Kirketienden af Them Sogn
 er for Størstedelen accorderet til Beboerne for bestemt bestandig kongelig appro-
 beret Afgift den Summa 393 Rdl., der angives at være af Hartorn 177 Edr.
 5 Ekpr. 1 Fdtr. 1½ Alb.; i en Fordebog af 1818, hvortil der henvises i
 Auktionskjødet af 4de November 1824, hvorved Silkeborg Hovebgaard med
 Tiliggende blev overdraget den kongelige Kasse, hedder det ligeledes angaaende
 Kirketienden i Them Sogn, at der for største Delen er accorderet med Beboerne
 om en bestaandig kongelig approberet Afgift til Beløb 377 Rdl., der angives at
 være af Hartorn 175 Edr. 5 Ekpr., hvorefter der anføres en Deel Hartorn,
 hvoraf Lienden ydes in natura eller efter Capitelstært; med Hensyn til de om-
 meldte 377 Rdl. — hvis Beløb for de enkelte Liendeyderes Vedkommende dog
 ikke i Fordebogen findes specielt anført — have de Indstævnte derhos uimodsagt
 anbragt, at dette Beløb igjen falder i 2 Grupper, nemlig dels et Beløb af
 188 Rdl. 4 Mk., som Liendeieeren har opkrævet ifølge en mellem Landdommer
 Hoff og en Deel af Them Sogns Beboere under 25de Juni 1797 oprettet og
 med kongelig Confirmation under 18de Mai 1798 forshuet Liendeforening, dels et
 Beløb af 187 Rdl. 2 Mk. 13 Sk., der udgjør den sammenlagte aarlige Pengeafgift, der
 af de Indstævntes Eiendomme er blevet ydet, hvilke 2 Summer med en Diffe-
 rence af 5 Mk. 3 Sk. stemme med de i Fordebogen anførte 377 Rdl. I Hen-
 hold hertil have de Indstævnte formeent, at Statskassen ifølge de ommeldte
 Abkomstdocumenter ikke kan antages at have erhvervet anden eller større Ret
 ligeoverfor de Indstævnte end til at oppebære den ommeldte hidtil af dem ydede
 Afgift, og at Statskassen derfor maa være pligtig til at respectere den saaledes
 hidtil bestaaende Tilstand. Ligeom det imidlertid af de ommeldte Skjøder og
 de Fordebøger, hvortil de slutte sig, fremgaaer, at Kjøberen ved Salget blev
 Eier af den hele Kirketiende, og der Intet indeholdes i de ommeldte Skjøder og
 Fordebøger, som viser, at det, forsaavidt angaaer Kirketienden af de Indstævntes
 Eiendomme, ikke var Eiendomsretten til denne Andeel af Sognets Kirketiende,
 men kun en Ret til at oppebære en aarlig Pengeafgift af denne Andeel af be-
 meldte Kirketiende, der var Gjenstand for disse Salg, saaledes maa det be-
 mærkes, at om end Udtrykkene i Fordebøgerne om, at der med Hensyn til
 Lienden for største Delen var accorderet om en bestandig kongelig approberet
 Afgift, ikke kunne antages alene at sigte til, at der med Hensyn til en betydelig
 Deel af Beløbet var oprettet den ovennævnte kongelig approberede Liende-
 forening af 1797, kan det dog i alt Fald ved den anførte Affattelsesmaade af de
 nævnte Abkomstdocumenter alene antages at have været Meningen at henvise til
 de ved Udsteelsen factisk bestaaende Forhold, uden at det har været tilfiet at
 paalægge Kjøberen nogen Forpligtelse til ligeoverfor Liendeyderne, der ikke uden
 særlig Bestemmelse derom kunde erhverve nogen Ret ved de uden deres Mellem-
 komst udsjødte Skjøder, at lade de i den omhandlede Henseende ved Salget

bestaaende factiske Forhold erholde en for Fremtiden vedvarende Gylbighebd, som Sælgerne ikke haube været pligtige at indbrømme, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at det i Skjødet af 1824 hedder, at alle af forrige Eier udstedte og udgaagne Fæstebreve, Contracter og Liendeaccorder vedkommende Gaard og Gods, samt de tilværende af forrige Fæstere oprettede Opholdscontracter skulle, forsaavidt de endnu ere gjældende, opfyldes af Kjøberen, og der kan derfor ikke gives de Indstævnte Medhold i, at Statskassen af den anførte Grund — under Forudsætning af, at de Indstævnte ikke isvrigt maatte anses at have Hjemmel til at modsætte sig en Forandring i de af dem hidtil ydede Afgifter — skulde være uberettiget til, i Henhold til de om Afløsningen af Liende, hvorfor ikke allerede er for bestaandigt bestemt et fast aarligt Veberlag, givne positive Lovbestemmelser at erholde Ydelsen af den ved deres Skjøde overdragne Kirketiende af de Indstævntes Eiendomme fastsat til en bestaandig fast Afgift.

Endelig have de Indstævnte gjort gjældende, at Statskassen maa anses uberettiget til det Liendeveberlag, hvorfor de ommeldte Udpantninger ere foretagne, deels paa Grund af, at der maa antages i sin Tid at være bleven truffen en gylbig Bestemmelse om, at der i Veberlag for Kirketienden af de Indstævntes Eiendomme skulde svares en saadan bestaandig aarlig Pengeafgift, som hidtil er bleven ydet af dem, deels i alt Fald paa Grund af, at der ikke i Alderstid har været svaret Liende in natura af de Indstævntes Eiendomme eller noget andet Veberlag end den ommeldte bestemte aarlige Pengeafgift. I førstnævnte Henseende have de Indstævnte paaheraabt sig de anførte Udtryk i de Fordebøger, i Henhold til hvilke Skjøderne af 1804 og 1824 ere udfærdigede, hvorefter det om Lienden i Them Sogn siges, at der for Størstedelen er accorderet med Beboerne om en bestaandig kongelig approberet Afgift, under hvis, i den ovennævnte Fordebog af 1818 anførte Beløb 377 Rdl., det, som meldt, er in confesso, at de af de Indstævntes Eiendomme svarede Kirketiendeafgifter ere indbefattede; endvidere have de fremlagt forskjellige i Tidsrummet fra 1807 til 1829 udstedte Skjøder for de de Indstævnte Nr. 23, 27, 40, 42, 45 og 46 tilhørende Eiendomme — hvorved dog bemærkes, at de de Indstævnte Nr. 27 og 46 tilhørende Eiendomme, efter hvad de Indstævnte isvrigt have anbragt, ere indbefattede under den ovennævnte Liendeforening af 25de Juni 1797 — af hvilke Skjøderne for de de Indstævnte Nr. 23, 40, 42 og 46 tilhørende Eiendomme gaae ud paa, deels at Kirketienden sælges med de solgte Eiendomme mod en aarlig Afgift, deels at Kirketienden er accorderet for bestaandig med en aarlig Afgift, hvorhos det under 8de Juni 1808 paa Indstævnte Nr. 27's Eiendom udstedte Skjøde gaaer ud paa, at Kjøberen forpligtes at svare af det solgte Hartkorn til Kirkens Tære for dens Korn- og Dvægtiende, som det hedder, saaledes som i den forlængst sluttede Forening mellem Kirkeieren og Sognets Beboere omformelbes, nemlig 3 Rdl. aarsig, ligesom endelig det under 24de Juni 1807 for den Eiendom, der nu tilhører Indstævnte Nr. 45, udstedte Skjøde gaaer ud paa, at Kirke-, Korn- og Dvægtienden overdrages Kjøberen efter den, som det hedder, mellem Sælgeren — hvis Skjøde angives at være af 13de Juni 1789 — og Kirkens Eier sluttede Forening, hvorefter en nærmere

angiven aarlig Pengeafgift skulde svares af denne Tiende. Forsaavidt de Indstævnte dernæst, som anført, have paaberaabt sig, at der ikke i Alderstid har været svaret Tiende in natura af deres Eiendomme eller noget andet Vederlag end den ommeldte aarlige Pengeafgift, have de til Beviis for dette Anbringende fremlagt et Kongsvidne af 27de October 1857, ved hvilket et Vidne, der var 70 Aar gammel og havde været Eiendomsbesidder i Them Sogn fra sin unge Alder, har forklaret, at Vidnet saavel selv har erfaret, som af ældre Folk har hørt, at Kirketienden af de Indstævntes Eiendomme har været svaret med en bestemt aarlig Pengeafgift ogsaa før Vidnets Tid, og et andet Vidne, der var 64 Aar gammel, havde opholdt sig i Sognet fra sit 11te Aar og været Gaardmand sammesteds fra sit 25de Aar, har udsagt, at Vidnet selv har erfaret eller af andre ældre Folk hørt, at de Indstævnte eller deres Formænd have fra Alderstid svaret en bestemt aarlig Pengeafgift istedetfor Kirketiende af deres Eiendomme; fremdeles have 3 Vidner, der vare i en Alder af 64—67 Aar og fra deres Barndom havde været i Sognet, forklaret, at de baade i deres Levetid og af ældre Folk t. Ex. deres Fædre have erfaret, at Kirketienden af de Indstævntes Eiendomme er svaret i Penge, hvorhos et Vidne, der var 59 Aar gammel, altid havde opholdt sig i Sognet og havde været Eiendomsbesidder sammesteds siden 1822, har afgivet en lignende Forklaring, idet Vidnet har bemærket, at det vel ikke erindrer, at dets Fader var den, som omtalte, at Tilstanden var den samme før Vidnets Levetid, men at dets Formand i Eiendommen og andre ældre Folk have omtalt, at Tilstanden var den samme ogsaa forud. Endelig have de Indstævnte ogsaa til Støtte for deres Anbringende om, at den ommeldte Tilstand har bestaaet i Alderstid, paaberaabt sig, at der i en fremlagt Oppebørselsliste fra Silleborg Godscontoir over Them Sogns Konge- og Kirketiende for Aaret 1855, efterat der blandt Andet først er opført en Deel Konge- og Kirketiende, som oppebæres i Kjærven, og Kirketienden ifølge den ovennævnte kongelig confirmerede Forening af 25de Juni 1797, er blandt Kirketienderne opført den af de Indstævntes Eiendomme svarede Pengeafgift med Overkrift: „Fra Alderstid en aarlig Afgift i Penge“, hvorhos det er in confesso, at der i Godscontoirets Fordebog, der forøvrigt efter Citantens Anbringende ikke er ældre end fra 1847, staaer for de Indstævntes Vedkommende anført, at de svare en fra Alderstid accorderet Afgift. Det maa nu imidlertid med Hensyn til de Indstævntes saaledes anførte Anbringender bemærkes, at der efter Sagens Oplysninger ikke er Røie til at antage, at nogen gylbig Forening i sin Tid skulde være sluttet, eller iøvrigt nogen gylbig Bestemmelse være taget angaaende Udredelsen af den omhandlede Pengeafgift som Vederlag for Kirketienden, i hvilken Henseende bemærkes, at om end de paaberaabte Udtryk i de ommeldte Fordebøger om, at der med Hensyn til Kirketienden af Them Sogn for største Delen er accorderet med Beboerne om en bestandig kongelig approberet Afgift, hvis Beløb derefter angives, ikke, som ovenanført, kunde antages alene eller nærmest at sigte til, at der med Hensyn til en stor Deel af den under Besøket indbefattede Tiende var affluttet den ommeldte kongelig confirmerede Tiendeforening af 1797, kunde der dog saameget mindre herved anses

tilveiebragt Beviis for, at der angaaende Tienbeveberlaget af de Indskævnets Eiendomme var bleven oprettet en kongelig confirmeret Tienbeforening, som de Indskævnte ikke have fremlagt nogen saadan Forening eller endog bestemt paa-
 staet, at eller naar en saadan Forening skulde være oprettet, og som der isvrigt Intet som helst er fremkommet til Bestyrkelse for, at nogen skriftlig Tienbeforening med Hensyn til Kirketiendebeverlaget af de Indskævnets Eiendomme skulde være bleven oprettet. Derimod maa det bemærkes, at det i det ovenævnte af den største Deel af de Indskævnte under 3die September 1855 til vedkommende Ministerium indgivne Andragende er udtalt, at Kirketienden for mere end 50 Aar siden efter mindelig Forening med den daværende Eier af Silleborg Hovedgaard, Landsdommer Hoff, er bleven overdraget de daværende Besiddere af de Indskævnets Eiendomme mod et aarligt Beberlag i Penge, svarende til Renten af den Capital, hvorfor Kongetienden af Eiendommene blev dem til-
 stødret af Hoff med den høitidelige Forsikkring, at bemeldte Forening om Kirke-
 tiendebeverlaget skulde blive tingløst tiiligemed Ekshøerne paa Kongetienden, medens Andragerne dog ikke hidtil havde kunnet faae nogen betryggende Visshed om, hvorvidt saadan Tinglæsning havde fundet Sted, da Tugen af dem er i Besiddelse af noget skriftligt Document i saa Henseende, og de paa deres Fore-
 spørgsel til vedkommende Retsbetjent havde faaet til Svar, at den hidhørende Protocol var fornavnet af Musene. Fremdeles har Indskævnte Nr. 3, Jens Laurfen i Salten, efterat der ved Antegnelserne til Silleborg Regnskaber den 1ste Mai 1829 var forlangt Oplysning, om nogen skriftlig Forening var ind-
 gaaet med Yberne af circa 80 Ldr. af Them Sogns Kirketiendeydende Hartkorn om en fast bestemt Afgifts Svarelse istedetfor Tiende, paa en til ham som da-
 værende Sognesoged, som det maa antages fra Gudscontoiret, i denne Hen-
 seende stillede Forespørgsel, i en Erklæring af 30te Januar 1831 udtalt, at der angaaende bemeldte Kirketiende ingen skriftlig Forening, saavidt han har kunnet
 udfinde, er oprettet, men at Beboerne have svaret en aarlig uforandret Afgift for Kirketienden i over 20 Aar, og at denne Afgift angives at have sin Be-
 gyndelse derfra, at der om samme blev truffen Accord med daværende Eier af Silleborg, Landsdommer Hoff, hvilken Accord kun skal have været mundtlig, men at Landsdommeren derimod skal have lovet, at der om samme skulde blive
 oprettet et lovsformeligt Document, men hvilket ikke skal være steet, fordi Lands-
 dommeren strax derpaa fratraadte og folgte Silleborg saavel som Tienberne af Them Sogn. Endelig har Citanten fremlagt Afkrist af en Anmeldelse af 19de
 Mai 1832 fra Rentekammerets jydsk og tollandske Landvæsencontoirtil Revi-
 sionscontoirt for en Deel kongelige Gudsers Regnskabsfager, hvorved bemeldte
 Revisionscontoirt underrettes om, at Kammeret har resolveret, at der med Af-
 giften for den Deel af Them Sogns Kirketiende, hvorom ingen formelig For-
 ening med Yberne er oprettet, maa indtil videre forholbes som hidtil, saaledes
 at Afgiften opkræves til Silleborg Fordehogeskasse med samme Beløb, som efter
 de indsendte Oplysninger ved mundtlig Forening med den forhenværende Eier,
 Landsdommer Hoff, er vedtaget og siden uden Forandring har været svaret.
 Der maa nu herester, og da der, som meldt, mellem Landsdommer Hoff, der

var bleven Eier af Silleborg Hovedgaard i 1794, og en Deel af Them Sogns Beboere var under 25de Juni 1797 oprettet en senere kongelig confirmeret Forening om Vederlag for Kirketiende, under hvilken Forening de Indstævntes Eiendomme, efter hvad der — med Undtagelse af de de Indstævnte Nr. 16, 27, 46 og 56 tilhørende Eiendomme, med Hensyn til hvilke de Indstævnte have begrundet en subsidiair Paastand paa, at den ommeldte Forening skulde kunne komme til Anvendelse paa dem — er in confesso, ikke ere indbefattede, ansees fremkommen Formodning for, at den under Sagen omhandlede Ydelsesmaade af Kirketienden af de paagjældende Eiendomme har sin Oprindelse fra en mellem Hoff og Beboerne, fort før han i 1804 afhændede Silleborg Hovedgaard eller ialtsald i Tidrummet mellem 1797 og 1804 truffen mundtlig Overenskomst, med hvilket Antagende Udtrykkene i de ovennævnte for nogle af de Indstævntes Eiendomme fremlagte Skjeder kunne forenes, ligesom der ikke i og for sig mod samme kan hentes nogen gyldig Indvending fra Udtrykkene i Fordebogen af 1847 eller Godscontoirets Oppebørselsliste for 1855, og hvad Vidneforklaringerne angaae, maa vel de ældste af Vidnernes Udsagn, forsaavidt angaaer deres personlige Erfaring, antages at omfatte et Tidrum af circa 50 Aar, hvorhos Vidnerne have udiagt ogsaa af ældre Folk at have erfaret, at Tilstanden tidligere har været den samme, men disse Vidneforklaringer — der iøvrigt ogsaa angaae dem af de Indstævnte, med Hensyn til hvilke disse have gjort gjældende, at Liendevederlaget af deres Eiendomme er bestemt ved Foreningen af 25de Juni 1797 — ere dog ikke saa bestemte og angive navnlig ikke saa bestemt det Tidrum, for hvilket de af de ommeldte ældre Folk givne Beretninger gjælde, at det ved samme kunde ansees godtgjort, at den omhandlede Ydelsesmaade skulde have sin Oprindelse fra en tidligere Tid end den, paa hvilken der iøvrigt efter Sagens Oplysninger er Formodning for, at en mundtlig Forening om Liendevederlaget er bleven sluttet mellem Hoff og Beboerne. Da der nu ikke kunde tillægges en saadan Forening, der ikke er bleven skriftlig affattet eller forsynet med kongelig Confirmation, nogen Gyldighed, jfr. Indbydelse af 18de Marts 1796 § 5, Forordningen af 8de Januar 1810 § 33, og da det, selv om de ommeldte Vidneforklaringer maatte ansees at omfatte et Tidrum, der ellers vilde være tilstrækkeligt til Alderstids Hævd, og om der end iøvrigt ved disse Vidneforklaringer, der kun summarisk angaae de Indstævntes Eiendomme i Almindelighed, kunde ansees ført Beviis for Ydelsesmaaden af Lienden for de enkelte Indstævntes Vedkommende, ialtsald er afgjørende, at der efter det Anførte maa antages at kunne paavises en Tid, da den ommeldte Ydelsesmaade, uden den gang fra først af at være retlig begrundet, har taget sin Begyndelse, og der saaledes forud for det af Vidnerne omfjærede Tidrum har været en Tid, da bemeldte Ydelsesmaade ikke har fundet Sted, kan det ikke statures, at de Indstævnte eller nogen af dem ved Alderstids Hævd har vundet Ret til at fordre, at den hibitil svarede Afgift forbliver uforandret, og Statskassen kan derfor ikke af den foromnævnte Grund, ansees uberettiget til det ved Liendecommissionens Kjendelse fastsatte Kirketiendevederlag, for hvilke de ommeldte Udpantninger ere foretagne.

Forfaavidt de Indstævnte fremdeles til Støtte for deres subsidiaire Paa- stand om, at de omhandlede Udpantningsforretninger ialtsald ophæves, forsaavidt angaaer de Indstævnte Nr. 16, 23, 27, 40, 42, 45, 46 og 56, have paaberaabt sig, deels at der ved de ovennævnte Skjoder for de de Indstævnte Nr. 23, 27, 40, 42, 45 og 46 tilhørende Eiendomme skulde være hjemlet disse Indstævnte fritagelse for at svare videre end den hidtil betalte Pengeafgift, deels, forsaavidt angaaer de Indstævnte Nr. 16, 27, 46 og 56, at disse Eiendomme skulde være Parceller af Eiendomme, der ere indbefattede under den ovennævnte kongelig confimerede Liendeforening af 25de Juni 1797, da vil denne Paa stand efter den Betjning, der ifølge det Ovennævnte maa tillægges Utrykkene i de nævnte Skjoder, ikke kunne tages til Følge, forsaavidt angaaer de forstævnte Indstævnte, og hvad de stævnte Indstævnte angaaer, have de Indstævnte vel ved et af dem fremlagt Tingevidue tilveiebragt nogen Formobning for, at de bemelte Indstævnte tilhørende Parceller ere indbefattede under Liendeforeningen af 25de Juni 1797, men de førte Vidner have dog ikke givet nogen Forklaring om, at bemelte Parceller ere Dele netop af Eiendomme, for hvilke Liendeverlaget er blevet fastsat ved den nævnte Liendeforening, og det kan derfor ikke mod Citantens Benægtelse anses bevist, at saadant har været Tilfældet. Da der nu endelig ikke heller findes Føie til at tage den af de Indstævnte nedlagte subsidiaire Paa stand med Hensyn til de Indstævnte Nr. 1, 12, 14, 18, 32, 38, 46, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57 og 58 — hvilken Paa stand er begrundet paa, at disse Indstævnte ikke have underkrevet det ovennævnte Andragende af 3die September 1855 — til Følge, vil i Henhold til det Anførte Statstasken som Eier af Silkeborg Domaine ifølge Citanternes Paa stand være at frifinde for de Indstævntes Liltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstæn- digheder at maatte hæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Steb".

Mandagen den 30te Mai.

Nr. 150.

Justitsraad Bunchen
contra

Tjorgen Tjorgensen (Vollerup) (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.
(Den indankede Doms Conclusion findes foran Side 169).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at den deri nævnte Tilhjemlingsed, efter hvad der er oplyst ifølge Høiesterets Dom af 10de d. M., er afslagt,

Kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Sjørgensen (Wollerup) for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Den Forbrydelse, hvori Arrestanten sigtes for at være skyldig, er et fra Møllersvend Niels Peder Nielsen, under hans Ophold den 15de November s. A. om Eftermiddagen i Gæstgiverstedet Gammel-Avlegaard, begaaet Tyveri af en Frakke med en deri værende Portemonnaie, hvori 20 Rdl. 1 Mk. 2 Sk. m. m., om hvilket Tyveri Besjaaelse samme Dag Kl. 5¼ Eftermiddag gjorde Anmeldelse paa Politistationen Nr. 2. Samme Dag, endnu før bemeldte Anmeldelse var skeet, blev Arrestanten anholdt af Skræbersvend Christian Dohm, paa hvis Bopæl Arrestanten havde indfundet sig for at laane et Pengebeløb mod Pant i en Frakke, som han medbragte, idet Dohm satte Mistanke om, at Arrestanten ikke var i lovlig Besiddelse af denne Frakke, og blev Politiet ved Dohms Foranstaltning bragt tilstede. Efterat Arrestanten derpaa, tilligemed den Frakke, han skulde have tilbudt Dohm som Pant, var bleven bragt til Politistationen Nr. 3, hvortil han maa antages at være kommen Kloften mellem 4 og 5 Eftermiddag, blev han under en Visitation paa hans Person funden i Besiddelse af en Portemonnaie, hvori 20 Rdl. 13 Sk., hvilken var gjemt i den ene af hans Støvler, og afgav til en optagen Rapport en Forklaring, hvorefter den hos ham forefundne Portemonnaie med deri værende Penge var hans lovlige Eiendom, og at den Frakke, han vilde have pantsat hos Dohm, var leveret ham af en Person, hvis Navn og Bopæl han opgav; men da det viste sig, efter anstillet Undersøgelse, at ingen Person af saadant Navn boede paa det angivne Sted, forandrede han sin Forklaring om Frakken derhen, at han kort forinden sin Anholdelse havde kjøbt den paa Gaden af en ubekjendt Smand. Den saaledes forandrede Forklaring er han stadigen vedbleven under de optagne Forhører, under hvilke han derhos vedblivende har nægtet at være skyldig i den ham paafigtede Forbrydelse, og at den fra Dohm til Politistationen Nr. 3 medbragte Frakke var den, han havde tilbudt Dohm som Pant. Allerede blandt de ovenfor refererede Omstændigheder er der imidlertid flere, som fremkalde en høi Grad af Mistanke mod Arrestanten, hvis senere paaberaabte ubestyrkede Hjemmel selsølgelig er uden al Betydning; men hertil kommer, at det er beviist ved de af fornævnte Skræbersvend Dohm og hans Hustru, Bertha Petersen, afgivne med Ed bekræftede Forklaringer, at den tilstedebragte Frakke, med Hensyn til hvilken Besjaaelse har aflagt Tilhjemlingsed og ført Beviis for sin tidligere Besiddelse, er den samme, som Arrestanten vilde pantsætte hos Dohm, og at Besjaaelse edeligen har forklaret, at den ommeldte Portemonnaie er den ham ved det paa-

gjældende Tyveri frafsjaalne; endvidere at Arrestanten 3 à 4 Nætter umiddelbart før den Dag, Tyveriet fandt Sted, havde havt Natteophold i fornævnte Gjæstgiversted og i den Tid af og til indfundet sig sammesteds om Dagen, og var saaledes bekendt med sammes Localiteter; at han ifølge Menig af 21de Infanteriregiment Peter Sørensens edelige Forklaring maa antages at være seet af Sørensens paa Gjerningsstedet til den Tid, Tyveriet maa være begaaet, og at det ved Dohms og Hustrues Forklaringer er beviist, at Arrestanten, medens han for Dohm opgav som Eier af Frakken en Person af samme Navn som det, han senere forebragte i sin Forklaring til Rapporten, angav til Dohm en anden Bopæl end til Rapporten; at han, efterat være anholdt af Dohm, søgte at undvige, og da saadant mislykkes, tilbød Dohm Penge, naar denne vilde lade ham gaae. Derhos bestod det i Arrestantens Besiddelse fundne Pengebeløb netop af de samme Pengeforter, hvori det Besjjaalne fravenbte Pengebeløb, ifølge dennes Forklaring under den gjorte Anmeldelse havde været, og Arrestantens Forklaringer om, hvorledes han kunde være Eier af en saa stor Sum Penge som den, der blev funden i hans Besiddelse, lide ikke alene i en høi Grad af indre Usandsynlighed, men staae desuden i Strid med, hvad flere Deponenter have forklaret, og da nu Arrestanten derhos tidligere er straffet 3 Gange for Tyveri og under Forhørerne om flere Puncter, foruden de udhævede, har afgivet vakkende og forbeholdne Forklaringer, saa findes der tilbeiebragt et ifølge Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at han er skyldig i det omhandlede Tyveri.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er søbt den 28de Februar 1823 og senere ved en inden den kongelige Landslover- samt Hof- og Stadsret den 12te August 1859 affagt Dom ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, nu blive at dømmes efter samme Forordnings § 16 og Straffen at bestemmes til Engthuusarbeide efter Omstændighederne i 8 Aar, og Besjjaalne i Dvereensstemmelse med hans derom neblagte Paastand være at kende berettiget til at erholde uleveret til Giendom de i Arrestantens Besiddelse foresundne 20 Rdl. 13 Sk."

 Nr. 159.

 Justitsraad Bungen
 contra

Christian Sørensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Gølf.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Marts 1864: „Arrestanten Christian Sørensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne From og Levinson, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Christian Sørensen, der er skønnet at være 29 Aar gammel, og ved 1ste Artilleriregiments Krigsrets Dom af 2den Juni 1855 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 43, 44 og 40, jfr. Parolfbefalinger af 17de October 1836 og 3die August 1846 med Degradation for bestandig, Udsættelse i de Meniges 2den Klasse og 10 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød, for begaaet Falsk anlagte Sag, er det ved Arrestantens egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilståelse beviist, at han i forrige Aar, for at kunne blive antagen som militair Stillingemand har, ved Hjælp af Eyræstalt opløst i Vand, forfalsket deels en ham af Major i det kongelige Artilleri Frig Jørgensen, formeentlig i Aaret 1861 meddeelt Attest, idet han forandrede Attestens Datum til 28de Juli 1863, og dens Indhold, der efter Arrestantens Forklaring oprindelig skal have gaaet ud paa, at Arrestanten besad forskjellige Færdigheder, og var skiftet til en Portnerstjeneste, han søgte, saaledes at der ved bevidnedes, at Arrestanten havde tjent ved 1ste Artilleriregiments 6te Bateria siden 1853 og i Tjenesten været straffet for Gadenorden og Opsætsighed mod Overmænd, men isvrigt viist et saadant Forhold, at han kunde anbefales som Stillingemand, deels en fra 1ste Udskrivningsdistricts Contoir udfærdiget, Arrestanten betræffende, Udskrift af Lægdsrullen ved at forandre dens Datum fra 29de til 30te Juli 1863, og ved at udtage en Deel af sammes skrevne Indhold, hvori blandt Andet fandtes anført den ovennævnte Arrestanten overgaaede Dom og Straf, og at skrive istedet derfor: „1860 S. i Forst. i Henshold til Lov ¹⁹/₂ 1849. Er for Gadenorden om Natten og Opsætsighed mod Overmænd ibømt Udsættelse til Constabel,“ samt at Arrestanten, efterat disse Forfalskninger vare foretagne, har til Afbenyttelse under den eventuelle Stillings Berigtigelse afleveret til Stillingecommissionair Carl Nicolai Dilleng, der havde paataget sig at besørge Stillingen, den af Major Jørgensen udstedte Attest, som Dilleng derefter sendte ved Arrestanten i en forseglet Pakke til 3die Udskrivningsdistricts Contoir, og Udskriften af Lægdsrullen paa sidnævnte Udskrivningsdistricts Contoir, hvor Stillingen endeligen skal bringes i Orden, hvilket ogsaa skete i Henshold til de ommeldte forfalskede Documenter, saaledes at Arrestanten mod en Betaling af 400 Rdl., hvoraf Halvdelen er bleven ham udbetalt, og den anden Halvdeel afleveret til Retten, byttede Vilkaar med en Værnepligtig, som derved blev endeligen frigjort

for Tjeneste i Linien, efterat Arrestanten under 31te August f. A. af vedkomende militaire Autoritet var bleven antaget som Stillingemand.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten nu i Medfør af den ovennævnte Forordnings § 79 blive at dømmes efter sammes § 13, jfr. § 64, sammenholdt med § 62, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salairer til de befalede Sagsførere med 6 Rdl. til hver.

Af Actor er i Genhold til en i Sagen fremlagt Skrivelse fra Krigsministeriet af 28de Januar d. A. nedslagt Paastand om, at enten Militaivretaten eller Statekassen tilkjendes i Erstatning den Arrestanten ikke udbetalte Deel af Stillingssummen; men denne Paastand findes ikke at kunne komme i Betragtning som Følge af, at bemeldte Spørgsmaal ikke egner sig til Afgjørelse under nærværende criminelle Sag“.

Nr. 156.

Advocat Heinrichsen
contra**Hans Rasmussen** (Defensor Salicath),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten samt for urigtig Angivelse.

Fuglse Herreds Exræters Dom af 8de Decbr. 1863: „Tiltalte, Huusmand Hans Rasmussen af Fuglse, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Actionsomkostningerne, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Staal, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Heinrichsen, 6 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse, betaler Tiltalte skadesløst. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 15de Marts 1864: Forsaavidt Tiltalte, Hans Rasmussen af Fuglse, er actioneret for urigtig Angivelse, bør han for Justitiens Tiltale fri at være. I Henseende til den idømte Straf og Actionsomkostningerne bør Herredstingsdommen ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte i Salair til Procuratorerne Meyer og Baastrup for Overretten betaler 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen kun foreligger Høiesteret med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte for falsk Forklaring for Retten, billiger

Høiesteret i Henhold til den i den indankede Dom givne Fremstilling, at han for sit Forhold i denne Henseende er anseet straffskyldig efter Forordningen af 11te April 1840 § 5, men Straffen, der bliver at fastsætte efter denne Paragraphs sidste Led, findes efter Omstændighederne og navnlig i Betragtning af, hvad der er oplyst om Tiltaltes Personlighed, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Rasmussen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Høj- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæder og paa de sgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenbalste Boghandel (N. Hegel). — Trykt hos J. S. Schult.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr 14.

Den 17de Juni.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 30te Mai.

Nr. 156.

Advocat Heinrichsen

contra

• Hans Rasmussen (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Fuglse Herred efter Tiltalte Hans Rasmussens Begjæring indankede Justits-sag sigtes bemeldte Tiltalte for falsk Forklaring for Retten (saaledes er nemlig Gjenstanden for denne Deel af Actionen, der i Actionsordren kaldes falsk Forklaring, bleven nærmere bestemt i Underretsstævningen) samt for urigtig Angivelse.

I Anledning af en imod en brandlidt Gaardmand opstaaet Mistanke for Afsurancevig, navnlig med Sædevarer, var der nemlig bleven optaget Forklaring til en Politirapport af Tiltalte, som den Brandlidtes eneste Tærstemand i den da forløbne Vinter, og Tiltalte havde da forklaret, at han i Vinterens Løb for den Brandlidte havde udtærstet over 30 Ldr. Byg og over 2½ Ld. Havre, af hvilken sidste 1 Ld. var bleven henlagt-til Sæd, hvorhos han havde tilbudt sig at beedige denne Forklaring, og i et Forhør i Retten den 17de Juni f. A. rathaberede han den med Tilføiende, at han i det Hele Intet vidste eller havde erfaret, der kunde vække Mistanke om, at Brandlidte i nogetsomhelst Punct havde gjort en urigtig Angivelse af sit ved Branden fortærede eller be-stabigede Løøre, navnlig forsaavidt Sædevarer og Fourage angik, og at han holdt sig overbeviist om, at den hele Angivelse var rigtig. Kort efter henvendte Tiltalte sig imidlertid, ledslaget af en anden Mænd, hvis Hjælp han af Mangel paa Mod havde begjært, og under Foregivende om Samvittighedsnag til For-manden for den paagjældende Brandassurancesforening og angav, at hans Forklaring til Politirapporten og den 17de Juni i Retten var urigtig, samt at han var loffet og truet til den af Brandlidte og dennes Husfru, og i et derved for-

anlediget Forhør af 27de Juni s. A. ratificerede han denne Angivelse og bebyggil, at hans Forklaring til Rapporten forsaavidt var urigtig, som han ingen Hævre havde tærftet for den Brandlidte i den forløbne Vinter, samt at hans Forklaring i Detten af 17de Juni heelt igjennem var falsk, da han vidste, at den Brandlidtes Angivelse af det ved Branden ødelagte Byg og Hævre var urigtig, hvilket han nærmere oplyste i Detail, og da han ei heller antog, at den Brandlidte i Forhold til hans Høst og den forløbne Tid kunde have havt saamegen Fourage i Behold, som han havde opgivnet. Da der er en ligesrem Strid imellem Forklaringen af 17de og Forklaringen af 27de Juni er det udenfor al Tvivl, at Tiltalte vil være at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, men det vil ikke være uden Indflydelse paa Straffens Størrelse om den første eller den sidste betragtes som falsk. Ligesom nu Underdommeren er kommet til det Resultat at betragte den første Forklaring eller den af 17de Juni som falsk, saaledes maa Overretten og bestemme sig for den samme Anskuelse, thi da den imod den Brandlidte, der ei er bleven tiltalt for Assurancevig, rettede Underjøgelse ikke har ledet til en tilstrækkelig Oplysning om, hvilken af Tiltaltes Forklaringer der objectivt er den rigtigste, og der ei heller er fremkommet noget, som kan fremkalde Overbeviisning om, hvad Tiltalte selv har betragtet som sandt, saameget mindre som det er oplyst, at hans aandelige Evner ere svage, og at han let lader sig paavirke af Andre, saa maa hans egen Fremstilling lægges til Grund for Sagens Paafjendelse, og denne gaaer, som anført, ud paa, at han ved Samvittighedsnag er bragt til at tilkagefalde sin første Forklaring. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, forsaavidt han er actioneret for urigtig Forklaring for Retten, i 1ste Instants er anseet efter den ovennævnte Paragraph, og Straffen findes, under Hensyn til at den falske Forklaring deels ikke gik ud paa at paalyve Nogen en Forbrydelse, deels maa betragtes som tilkagefalbt af egen Drift samt i Betragtning af de øvrige Omstændigheder, passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den anden Deel af Actionen, nemlig for urigtig Angivelse, der refereres til Angivelsen for Brandassurancefskabet's Formand, vil Tiltalte, da Lovgivningen ingen Hjemmel indeholder for at betragte urigtig Angivelse, selv om dens Urigtighed er oplyst, hvilket ei her er Tilfældet, som en offentlig Forbrydelse, være at frifinde for Justitiens Tiltale, medens han med Hensyn til dette Punct er ved Herredstingets Dom frifunden for Actors videre Tiltale. Da nu endelig Underrettsdommens Bestemmelser om Actionsomkostningernes, derunder Sagsførersjalairernes, Udredelse billiges, vil den overensstemmende med det Anførte blive deels at forandre deels at stadfæste“.

Tirsdagen den 31te Mai.

Nr. 162.

Statsraad Salicath
contra

1) **Anders Larsen**, 2) **Martinus Petersen** og 3) **Lars Christiansen**
(Defensor Liebe),
der tiltales for bedrageriff Forhold.

Gjording og Malt Herreders Eyrarets Dom af 30te Octbr. 1863: „Tiltalte Lars Christiansen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Anders Larsen og Martinus Petersen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 4 Gange 5 og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Samtlige Tiltalte ville have, Een for Alle og Alle for Een, at udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Høstrup og Jerslev, 5 Rdl. til hver, samt Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 25de Januar 1864: „De Tiltalte Anders Larsen og Martinus Petersen bor hensættes, Forstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 5 Dage. Tiltalte Lars Christiansen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Faber, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. Det Idonnte at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes for Anders Larsen til 3 Gange 5 Dage og for Martinus Petersen til 14 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Anders Larsen til 3 Gange 5 Dage og for Martinus Petersen til 14 Dage. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Hoiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Anders Larsen, Martinus Petersen og Lars Christianen for bebrageriff Forhold.

Ved de Tiltalte Anders Larsens og Martinus Petersens egne med Eagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelser er det tilstrækkeligt godgjort, at en af Tiltalte Anders Larsen udstedt den 12te Marts s. A. dateret og den 27de s. M. tinglæst Obligation, hvori han tilstaaer at være Tiltalte Petersen 900 Rdl. skyldig og til Sikkerhed for dette Beløb giver Pant næstefter 250 Rdl. i det Debitor tilhørende Sted i Stenderup med Tilliggende samt Ind- og Udbo, er et Proformadocument, og har Tiltalte Larsen med Hensyn hertil afgivet den Forklaring, at da han var kange for, at F. J. Ullerichs i Ribe, til hvem han ifølge et den 26de December 1860 udstedt Revers skulde 800 Rdl., for hvilke han ofte var bleven krævet og havde lovet Betaling uden at kunne opfylde sin Forpligtelse, eller de Mænd, der som Cautionister havde underkrevet dette Gjælds-brev, skulde falde over ham, inden han kunde faae sit Sted solgt og derved sine Creditorer tilfredsstillede, henvendte han sig til Tiltalte Lars Christianen, der gav ham Anviisning paa at udstede den fornævnte Proformaobligation, idet han bemærkede, at Larsen paa denne Maade kunde sikke sig, at Creditorerne ikke kunde gjøre Noget, naar denne Obligation kom forud for deres Forbring.

Tiltalte Christianen skrev derpaa Obligationen, og med Tiltalte Petersens Samtykke blev den tinglæst.

Efter Tiltalte Larsens Forklaring var det nærmest hans Hensigt ved ovennævnte Proformadocuments Udstedelse at bevirke, at Creditorerne lod ham sidde, indtil han kunde sælge sit Sted med størst mulig Fordeel, og for det Tilfælde havde han aftalt med Martinus Petersen, at han skulde quittere Obligationen til Udsettelse, saa at Creditorerne kunde faae Betaling for deres Tilgodehavende, medens han derimod i Tilfælde af, at Creditorerne strax havde villet gjøre deres Ret gjældende, og Stedet var blevet stillet til Auction, vilde have ladet Obligationen blive staaende som Forhæftelse paa hans Eiendom.

Ifølge den af Tiltalte Petersen afgivne Forklaring tænkte han ikke videre over Eagen, da han gav sit Samtykke til Tinglæksningen af Obligationen, hvis Indhold meddeltes ham af Tiltalte Christianen, uden at han gjennemlæste den, og det var først senere, da han fik at vide, hvorledes Tiltalte Larsens Gjældsforhold vare, og at han havde mere Gjæld, end der først var blevet ham opgivet, at han indfaae, at den udstedte Obligation var til Befrigelse af Creditorerne, men tænkte han ikke paa at foretage noget Skridt til at faae det Elete omgjort, medens det iøvrigt var en Afiale imellem ham og Tiltalte Larsen, at Obligationen skulde quitteres, naar Larsens Sted blev solgt, uden at Petersen, der ikke havde betinget sig Betaling for at give sit Navn til, skulde have noget af Salgssummen.

Tiltalte Lars Christianen har vedgaaet at have skrevet den under Eagen omhandlede Obligation for Tiltalte Larsen efter dennes Anmodning og afleveret den til Tiltalte Petersen, efter hvis Anmodning han besørge de den

tingløst, men han har vedholdende benægtet at have raadet Anders Larsen til dens Udfærdigelse eller endog at have havt Kundskab om, at Obligationen var et Proformaværk.

For det ovenanførte Forhold ville de Tiltalte Anders Larsen og Martinus Petersen, der ikke tidligere findes at have været tiltalte eller straffede, være at ansee, Larsen efter Forordningen af 11te April 1840 § 55 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Petersen med en efter Bestaffenheden af hans Meddeeltighed efter Analogien af ovennævnte Bestemmelse, jfr. § 50 og § 77, lempet arbitrair Straf, der passende findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 5 Dage.

Med Hensyn til Tiltalte Christiansen, da findes der vel ved de af de Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med et Vidnes Forklaring om at have hørt Christiansen opfordre Larsen til at udfærdige en Obligation til en Person, som han ikke skylde Penge, samt yttre, at han nok skulde staae en saadan Person, at være tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at han er den egentlige Ansøger af hele Proformaværket, men der skjøntes dog ikke at være tilveiebragt noget saadant Beviis i saa Henseende, at Tiltaltes Domfældelse derpaa kan begrundes, og han, der tidligere gjentagne Gange har været straffet, vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale“.

Nr. 168.

Advocat Brod
contra**Hans Andersen Schuster** (Defensor Salicath),

der tiltales for Eftergjorelse af Landets Mont.

Mols og en Deel af Sonder Herreds Ertværets Dom af 29de Februar 1864: „Arrestanten Hans Andersen bør henseettes til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar og Medtiltalte Marie Kirstine Hansdatter i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Til Brodhandler Skougaard i Aarhus udreder Forste 1 Rdl. og Sidste til Hans Sorensen Gyl i Borup, 1 Rdl. Af Actionens Omkostninger samt Salair til Actor, Procurator Rolding, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin, 4 Rdl., udreder Arrestanten Hans Andersen $\frac{1}{4}$ og Medtiltalte Marie Kirstine Hansdatter $\frac{1}{4}$. Det idomte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de April 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad

Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Hans Andersen, og at Tiltalte Marie Kirstine Hansdatter in solidum med ham deraf tilsvarede Halvdelen. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udskærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Andersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Smedelærling, Hans Andersen, med Tilnavn Schuster for Eftergivrelse af Pandets Mønt.

Ved Tiltalte Hans Andersens egen Tilfåaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han ved Juletid f. A. har af en Blanding af Tin og Zink forædiget 8 Enkeltdalere, som han støbte i 2 Forme, hvilke han havde tilveiebragt ved med en Hammer at drive Præget af en ægte Sølvbaler ind i Plader af Tin og Zink. Af de forædige Mønter har Tiltalte foræret en til sin 12aarige Søster, der gav Moderen, Tiltalte Marie Kirstine Hansdatter, den i Forvaring, og en anden af Mønterne lykkedes det ham at udgive i Aarhus den 2den Januar d. A., efterat han først Dagen iforveien havde gjort et forgjæves Forsøg paa at udgive den sammesteds; de øvrige 6 Mønter havde han beroende i en Chatostuffe, indtil han den 9de Januar d. A., efterat han for Sognepræsten havde vedgaaet at have forædiget og udgivet falske Penge, smeltebe dem tilligemed den ene af Formerne, hvormod den anden Form efter hans Angivende skal være bortkommet for ham.

.....

For deres foransførte Forhold ere de Tiltalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, og af hvilke Hans Andersen er født i Aaret 1844, ved Underretsdømmen retteligen ansete, Forsnævnte efter Forordningen af 11te April 1840 § 70, og da de valgte Straffe af Forbedringshuusarbejde i 6 Aar for Hans Andersens Vedkommende efter Sagens Omstændigheder findes passende, og det ligeledes vil kunne have sit Forblivende ved Dømmens Bestemmelser angaaende Erstatning, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog saaledes, at samtlige Actionens Omkostninger, ville være at udrede af Tiltalte Hans Andersen“.

Nr. 174.

Advocat Broch
contra

Peder Christian Nielsen Suedker (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri.

Hillerslev og Hundborg Herreders Extrarets Dom af 1ste Februar 1864: „Tiltalte, Huusmand Peder Christian Nielsen Suedker af Nors bor hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage; han udreder derhos alle af sin Arrest og denne Action flydende Omkostninger og deruunder i Salarium til Actor, Kammerraad Lykke, og til Defensor, Kammerraad og Procurator Nygaard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 29de Marts 1864: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Broch og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Peder Christian Nielsen Suedker, der under nærværende Sag sigtes for Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godgjort, at han, der stod i Ry for at kunne — som det hedder — vise sjaalne Ting igjen, engang i November s. A., da Arbeidsmand Jens Larsen henvendte sig til ham for ved Hjælp af hans ommeldte Konst at blive befriet fra en paa J. Larsen satden Mistanke om at have begaaet et Penge-tyveri, — efter nogen Mølen erklærede sig villig til at følge med J. Larsen, idet han for sin Gang og for at gjøre sin Flid med at skaffe Pengene tilbage betingede sig 1 Specie, der ogsaa blev ham udbetalt, hvorefter han i J. Larsens Overværelse leverede Besjjaalne en Seddel, paa hvilken han havde strebet nogle forvanskede latinske Ord, med Anmodning om at læse den hver Morgen i tre Dage efter hinanden, da de sjaalne Penge saa nok skulde indfinde sig; iøvrigt

bemærkede han, at det var en af Bestjaalnes egne Slægtninge, der havde taget Pengene.

Efter Tiltaltes Forklaring have ligeledes mange andre Personer Lid efter anden indjundet sig hos ham for at faae Tyverier opdagede, og han har da, undertiden for Betaling og undertiden for Intet, spøiet dem i deres Begjæring, idet han stedse vil have betjent sig af den ovennævnte Fremgangsmaade, paa hvis Virksomhed til at kunne staae paa sine Koster tilveie han isøvrigt efter sin Forklaring ikke selv har troet.

For det anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1819 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 46, jfr. §§ 41 og 1, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Underretsbdommen, der har samme Resultat, og ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 153.

Advocat Brock

contra

Carl Christian Knudsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have bibragt sin Svigermoder, Enken Karen Sophie Mandig, et Knivslik.

Denise Kjøbstads Egtrets Dom af 24de Octbr. 1859: „Arrestanten, Skomager Carl Christian Knudsen bør henfættes til Forbedringshushandsarbejde i 4 Aar og betale alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Tommerup, 10 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Provocurator Jespersen, 8 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Januar 1860: „Underretsbdommen bør ved Magt at staae, dog at Salairet til Actor, Procurator Tommerup, og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Jespersen for Underretten bestemmes til respective 8 og 6 Rdl. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Provocurator Salomonsen og Procurator d'Auchamp, betaler Arrestanten, Skomagemester Carl Christian Knudsen 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste; men det er en Selvfølge, at den idømte Straf ikke

vil kunne fuldbyrdes, saalænge Tiltalte, der paa Grund af Sinds-
sygdom er indlagt i en Vaareanstalt, vedbliver at lide af denne Syg-
dom, hvorom vedkommende Districtslæge i en Høiesteret forelagt Attest
endog har ytret den Formening, at den maa ansees for uheldbellig.

Thi kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock
og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl.
til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra
Ødense Kjøbstads Exraret hertil indante Sag tiltales Arrestanten, Stomager-
mester Carl Christian Knudsen for at have bibragt sin Svigermoder, Enken
Karen Sophie Mandix et Knivstik, og har Arrestanten, som er født i Aaret 1819,
og medens han var i Militairtjeneste er straffet for en disciplinair Forseelse,
men ellers ikke findes at være tiltalt eller straffet, herom forklaret, at hans
Svigermoder, som var Ganglone paa Frederiks Hospital heri Staden, under et
kort Besøg hos ham havde faaet hans Hustru overtalt til at forlade ham og
reise med hende til Kjøbenhavn, og da han Dagen forinden Afreisen sorgjæves
havde søgt at komme til at tale med sin Hustru, som var flyttet hen til en
anden Familie, gif han Søndag Formiddag den 28de August f. A. hen til
Dampstibet, med hvilket han vidste, at hans Hustru og hans Svigermoder vilde
reise til Kjøbenhavn, og havde han medtaget en Lollekniv med et skarpt og
spidst Blad, for hvis hans Hustru ikke vilde vende tilbage med ham, bermed at
myrde sig selv for hendes Dine.

Da han i Nærheden af Dampstibet var truffen sammen med dem og
sorgjæves havde anmodet sin Hustru om at blive, fremtog han Kniven og sagde,
at han dermed vilde gjøre Ende paa sit Liv, men da hans Hustru og Sviger-
moder lo heraf og Sidstnævnte desuden sagde: „Det sparer Du nok, min
Dreng“ blev han saa opkragt, at han stødte Kniven imod Svigermoderens
Bryst, hvor den imidlertid stødte imod noget Haardt, efter hans Antagende
hendes Snorlivsblanchet eller hendes Uhr, og da det, som han udtrykkelig har
forklaret, var hans Hensigt at dræbe hende, bibragte han hende endnu et Stik i
Underlivet, hvorved hun falbt om, og han sjernede sig derefter.

Det saaledes bibragte Stik maa efter den afgivne Lægeerklæring antages
at være trængt ind igjennem Underlivsvæggen og at have truffet Leveren, men
det herved tilføiede Saar er efter omtrent 14 Dages Forløb fuldstændig hel-
bredet uden at have efterladt nogen Følge for hendes Ejæls- eller Legems-
kræfter.

Efter Arrestantens Hustrues og Svigermoders beedigede Forklaringer have
disse ikke leet af ham, da han truede med at dræbe sig selv, og heller ikke vil
Svigermoderen, skjøndt hun har indrømmet Muligheden af at have betragtet

ham med et ringeagtende Blik, have brugt den ommeldte haanlige Ytring til ham, ligesom hun ogsaa har forklaret, at hun kun er sig bevidst at have modtaget et Stik, og at hun da laae paa Jorden, hvor hun antager, at Arrestanten havde kastet hende om.

Arrestantens ovenmeldte Forklaring findes imidlertid paa Grund af den Aabenhartighed, hvormed den er afgiven, og dens indre Sandsynlighed, samt da den isvrigt er stemmende med de fremkomne Oplysninger, at maatte lægges til Grund for Bedømmelsen af hans Forhold, og ifølge denne maa det antages, at Forbrydelsen er forsøet uden foregaaende Overlæg efter et siebliffeligt paa Grund af Svigermoderens haanlige Adfærd mod ham opstaaet Forfæt. Vel har Arrestanten i et senere Forhør den 23de September f. A. afgivet en Forklaring, hvorefter det ikke var hans Hensigt at ville bræbe sin Svigermoder, hvorefter han usforsættlig og imod sin Villie er kommen til at støde Kniven i hende, men hertil vil der ifølge L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, og det maa derfor billiges, at Arrestanten, som efter de fremkomne Oplysninger ikke kan antages, da han begik Handlingen, at have været i utilregnelig Tilstand, ved den ind-
 anlede Dom er anset med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 14 sidste Membrum, ligesom Straffen findes passende bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, dog saaledes at det Actor og Defensor for Underretten tilkendte Salair findes at burde nedsættes til respective 8 og 6 Rdl., vil derfor med den heraf følgende Modification være at stadfæste“.

Onsdagen den 1ste Juni.

Nr. 167.

Advocat Hindenburg
 contra

Peder Pedersen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 2den Decbr. 1863:
 „Arrestanten Peder Pedersen bor behandlet i Overensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 4de October 1861. Saa bor Arrestanten endvidere indrede samtlige af denne Action lovtligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Wodschon, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover. samt Hof- og Stadskrettens Dom af 1ste April 1864:
 „Birketsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Herforth, betaler

Arrestanten Peder Pedersen af Uggeløse 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Pedersen af Uggeløse, der under nærværende fra Kronborg vestre Virks Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, har vel stadig nægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til 7 i hans Besiddelse forefundne Hestehaler, der ere vurderede til circa 10 Rtl., og som maa antages at være Gaardmand Jørgen Hansen i Maarum tilhørende og at være affaarne af 7 paa hans Mark i Løir henseende Heste Ratten mellem den 19de og 20de September f. A., men da der foreligger et efter L. 6—17—10 og Forordningen af 8de September 1841 § 6, jfr. Forordningen af 3die August 1787, fyldestgjørende Beviis imod ham, og da der intet Hensyn vil kunne tages til hans ikke blot for alt Beviis blottede men efter det foreliggende aldeles uantagelige Paastand om at have kjøbt de paagjældende Hestehaler af en ham ubekjendt Mand i Kjøbenhavn, vil han ikke kunne undgaae at ansees skyldig i Hæleri.

Da nu Arrestanten, der er født den 3die October 1806, blandt Andet har været anseet ifølge Høiesterets Dom af 24de December 1838 for kvalificeret Indbrudstyveri i Genhold til Forordningen af 20de Februar 1789 § 4 med Straf af Fængselsarbejde paa Livetid og Kagstrygning — hvilken sidste Straf dog ved allerhøieste Resolution af 30te Januar 1839 blev ham eftergivet — og derpaa ved allerhøieste Resolution af 3die October 1849 blev løsladt paa de sædvanlige Vilkaar, dernæst ifølge Høiesterets Dom af 17de December 1852 for Hæleri er dømt til at behandles efter den nysnævnte allerhøieste Resolution og atter løsladt paa de sædvanlige Vilkaar, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er dømt til at behandles i Overensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 4de October 1861, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stabsæfte“.

Nr. 31. Agent **A. S. Thomsen** (Ingen)

contra

Handelskøbet **J. P. Suhr & Søn** ved sammes Chef Konful **D. P. Suhr** (Ingen),

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 39. Bademester **L. Andersen Freløv** (Ingen)

contra

Bademester **Carl Knapsted** (Ingen),

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Forsdagen den 9de Juni.

Nr. 178.

Advocat **Henrichsen**

contra

Gilliam Larsen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Ectrærets Dom af 5te Februar 1864:
 „Tiltalte Gilliam Larsen bør hensættes til 2 Aars Forbedringshuus-

arbejde samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Logstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Marts 1864: „Tiltalte William Larsen bor henfattet i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hebbes det: „William Larsen, der er født den 31te Marts 1815 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og maa det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees godtgjort, at han, medens han i Begyndelsen af forrige Aar havde Arbejde paa Dronninglund Sogns Kirkegaard, 3 Gange har tilvendt sig Penge af en paa en Bjælke eller Støtte under Orgelet i Kirken ophængt Blikbøsse, der efter Sagens Oplysninger bruges til deri at indsamle Penge til Sognets Fattige. Efter Tiltaltes Forklaring skal Kirkedøren have henstaaet uafslaaet i 8 Dage, idet der en Søndag var glemt en Nøgle i Døren, og denne Leilighed vil han have benyttet til at begaae de to første Tyverier, idet han i den Hensigt at tage Penge af Bøssen to Gange ved Middagstid er gaaet ind i Kirken og ved at vende Bøssen om, saaledes at Sprækken i Laaget vendte nedad, og ryfste den har faaet noget af dens Indhold ud, hver Gang dog kun nogle faa Skillingen. Det tredje Tyveri har Tiltalte efter sin Forklaring udført en Ugestid senere, og staaede han sig da Afgang til Kirken, som var afslaaet, paa den Maade, at han en Morgen, medens Klokkerens Dreng var oppe i Taarnet for at ringe og imidlertid havde ladet Nøglen til Taarnedøren blive sidende i samme, tog denne Nøgle af Døren og med en anden til samme fastbundet Nøgle, der hørte til Kirkedøren, oplukkede sidstnævnte Dør, hvorpaa han atter satte Nøglerne tilbage i Taarnedøren. Om Aftenen tog han Bøssen med til sit Hjem og ragede ved Hjælp af et Stykke Staaltraad 4 à 6 Rdl., for Størstedelen bestaaende af Gnesestillingen, ud igjennem Sprækken i Laaget, hvorefter han den næste

Morgen bragte Bøssen tilbage til dens sædvanlige Plads i Kirken, hvis Dør han om Aftenen havde ladet staae paa Klem, og smækkede ved Borigangen Døren i Laas igjen. For de stjaalne Penge, som Tiltalte har brugt til Førtøring, er der skafalbet Krav paa Erstatning.

For de af Tiltalte saaledes vedgaaede Tyverier vil han, — idet derhoed det sidstnævnte Tyveri angaaer, efter den Maade, hvorpaa der var givet ham Feilighed til at benytte Nøglen til Kirkebøren, ikke findes Føie til at ansee dette Tyveri udøvet ved Hjælp af tillistet Nøgle, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Led, ligesom den Bøsse, hvoraf Tiltalte har tilvendt sig Pengene, ikke findes at kunne sættes i Klasse med selve Kirke-Loffen, — være at ansee efter bemeldte Forordnings § 7, 2det Punctum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder ffjønnes at kunne bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 6 Uge 5 Dage“.

Nr. 170.

Justitsraad Bungen

contra

Niels Laurfen, kaldet Smed (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Hellum-Hindsted Herredets Extrarets Dom af 11te Januar 1864: „Arrestanten Niels Laurfen, kaldet Smed, bør hensesættes til Forbedringshussarbejde i 5 Aar. Derhos betaler han alle med denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Brast, 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Luchsen, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Martz 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Moller, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at Tilhjemlingsøed ogsaa er aflagt af Gaardeier Christian Dlesen, ffjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Laurzen, kaldet Smed, for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster. Forsaauidt Arrestanten ved Underretskommen var sigtet for Tyveri af en Esjorte, vil dette Factum ikke komme under Paaktjendelse ved Overretten, da Arrestanten ved Underretskommen, der alene er appelleret efter hans Begjæring, ikke i saa Henseende er funden skyldig. Der bliver saaledes her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold med Hensyn til et Stykke Lærred paa circa 22 Alen, tilhørende Gaardmand Christian Olesen af Lillebrøndum, som den 29de September f. A. var blevet ubhængt til Tørring paa Havegærde ved Gaarden og blev hængende Natten over, men derefter savnedes.

Ifølge Huusmand Jens Peder Larsens og dennes Hustrues Kirstine Dorthe Pederebatters edelige Forklaringer kom Arrestanten ind til dem i deres Huus paa Solberg Mark den 29de Septemker f. A. om Formiddagen med et Stykke Lærred, der ikke var rigtigt tørt, og forlangte at Konen skulde deraf sje ham 2 Esjorter mod at beholde Resten af Stykket. Konen bemærkede i denne Anledning, at Arrestanten vist ikke var kommen til det paa en ærlig Maade, og Manden sagde ham endog ligend, at han havde sjaalet det, hvortil Arrestanten svarede, at det skulde de ikke bryde sig om, og at Lærredet idetmindste ikke var taget fra nogen fattig Mand. Jens Peter Larsen søgte nu at opholde Arrestanten, medens han ubemærket af denne sendte sin Datter efter Sognefogden, men da hun ikke traf denne i sit Hjem, maatte han lade Arrestanten gaae, som ved sin Bortgang efterlod Lærredet, hvorefter Larsen samme Dag anmeldte det Paakfæredede for Sognefogden og afleverede Lærredet, der besaandtes at udgjøre 22 Alen, til Retten, hvor det af fornævnte Gaardmand Christian Olesens Kone er gjenkjendt som hende tilhørende, hvorhos hun edelig har forklaret, at det er hende srakommen mod hendes Vidende og Villie, samt ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret til samme.

Arrestanten har stadigen benægtet at have været i Besiddelse af det omhandlede Stykke Lærred eller at have bragt noget som helst Lærred til Jens Peter Larsens Huus, hvor han end ikke vil have været den 29de September, men da Larsen og Hustru — der strax den 29de September og som det maa antages inden Lærredet var blevet savnet af Vestjaalne gjorde Anmeldelse til Sognefogden, og hvis Forklaringer desuden bestrykes ved Sagens samtlige øvrige Oplysninger, deriblandt navnlig ved deres ovennævnte 11-aarige Datters Udsagn samt ved den af en Aftægtsmand i Solberg afgivne edelige Forklaring om, at Arrestanten en Morgenstund, som det maa antages den 29de September, har med mistænkelige Ytringer tilbudt ham Lærred tilkjøbs — begge edeligen have forklaret, at Arrestanten har været i Besiddelse af det omhandlede Lærred, og Vestjaalne som ovennævnt har aflagt Tilhjemlingsed og ført Beviis for sin Eiendomsret til Lærredet, maa saaledes Betingelserne for det ved L. 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis ansees at være tilstede, og Arrestanten vil derfor for sin uhjemlede Besiddelse af Lærredet være at ansee for Hæleri.

Arrestanten, der tidligere gjentagne Gange har været straffet og senest ved en Underretsbdom af 5te Februar 1853 har været anseet som for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, medens han senere i Aaret 1857 er frifunden for Actors videre Tiltale i en Sag, hvorunder han sigtedes for Tyveri, vil saaledes nu være at ansee som for 4de Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Forordnings § 22, jfr. § 25, og findes Strafpen for ham ved Underretsbdommen passende bestemt til 5 Aars Forbedringshuusarbeide, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 175.

Statsraad Salicath

contra

Kirsten Marie Berensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dngang med Hittegods.

Nibe Herreds Eyrarets Dom af 10de Marts 1864: „Arrestantinden Kirsten Marie Berensen af Wilslev bør hensettes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar; saa udreder hun og de af hendes Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferslev, 5 Rdl. og til Defensor, Proveprocurator Boggild, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 18de April 1864: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Fasting og Procurator Morville betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Rettelser.

S. 208 L. 3 f. o.: 11te, læs 15de.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 1ste Juli.

1864.

Første ordinaire Sædſion.

Torsdagen den 9de Juni.

Nr. 175.

Statsraad Salicath

contra

Kirsten Marie Berenſen (ſee forrige Nr.)

I den indanteede Doms Præmiſer hedder det: „Om Arreſtantinden Kirsten Marie Berenſen, der under nærværende Sag tiltales for Lyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods, er det ved hendes egen med Sagens øvrige Dphlyſninger ſtemmende Tilſtaaelfe tilſtrækkeligſen godtgjort, at hun en Dag i Januar Maaned d. A., da hun var i et Grinde hos Marie Schmidt i Bilslev, har i denneſ Fraværelſe af en i Stuen ſtaaende Dragkifte, hvori Nøglen ſad, tilbendt fig et Par til 7 Mk. vurderede Drenringe, hvilke hun nogle Dage derefter ſolgte i Ribe til en Guldsmed, til hvem hun ved ſamme Leilighed ligeledes ſolgte en til 2 Mk. vurderet Solohæfte, ſom hendes Broder Ernſt Berenſen af Bilslev har gjenkjendt ſom ſin Eiendom, men ſom Tiltalte opgiver at have fundet i Slutningen af forrige Aar i en Veigrøft ved Bilslev, uden ſenere at oplyſe den. Drenringene og Steen ere komne tilſtebe under Sagen og maa antages at være udleverede til Eierne.

For det anførte Forhold er Arreſtantinden, der ved Overrettens Dom af 18de Juni 1860 har været ſtraffet for 2den Gang begaaet Lyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbebringſhhuusarbeide i 1 Aar, nu ved Underrettsdommen rettelig anſeet efter bemeldte Forordnings § 15, ſfr. § 58, og da Straffen paſſende findes beſtemt til 4 Aars Forbebringſhhuusarbeide, vil bemeldte Dom, hvis Beſtemmelſer om Actionens Omkoſtninger ligeledes billiges, være at ſtabſætte“.

Nr. 177.

Advocat Henrichsen
contra**Knud Jensen** (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Frederikshavns Kjøbstads og Horns Herreds Egtretets Dom af 6te Januar 1864: Arrestanten Knud Jensen bør at hensættes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar; saa udreder han alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Logstrup, 3 Rdl. og i Erstatning til Dve Sørensen, 1 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 18de April 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Fasting og Procurator Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Knud Jensen, der under nærværende Sag tiltales for bedragerisk Forhold, er det ved hans egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger godgjort, at han den 9de eller 10de October s. A., da han var i Militærtjeneste, fra hvilken han stulde hjempermitteres, og han ingen Klæder havde, har anmodet Postkarl Dve Sørensen i Frederikshavn om at laane sig nogle Klæder under Foregivende af, at ville gaae med dem til et Eted, hvor hans egne Klæder vare veroende, og derpaa komme tilbage i det Seneste om en Time, men at han, da D. Sørensen derpaa laante ham en Frakke, et Par Beenklæder, en Vest og en Raffjet, hvillke Klædningsstykker Arrestanten efter sin Forklaring, da han modtog dem, ikke havde til Hensigt at levere tilbage, senere, efter derpaa at være hjempermitteret, reiste bort med dem, hvorhos han bortbyttede Frakken mod en anden Frakke. De ommelte Klædningsstykker, der tilsammen af Arrestanten ere ansatte til en Værdi af 4 Rdl., ere komne tilstede under Sagen og ubleverede til D. Sør-

rensen, der har paaftaaet sig tilkjendt en Erstatning af 1 Rdl. for Forringelse og Affavn.

For det anførte Forhold — der, da Arrestanten inden Sagens Paatale var permitteret fra Militairtjenesten, retteligen er taget under Paaafjendelse ved Arrestantens civile Bærning — er Arrestanten, der er født den 25de December 1839 og ifølge Kjøer Herreds Extrarets Dom af 5te Januar 1853 har for første Gang begaaet Tyveri været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 med 15 Rottingslag, ved Undervetsdommen retteligen anseet som for anden Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 13, jfr. §§ 43 og 79, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stabsæste".

Nr. 180.

Advocat Liebe
contra

Johan Peter Frederik Heins (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Mai 1864: „Arrestanten Johan Peter Frederik, kaldet Heins, bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre og udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Baastrup og Salomonsen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Johan Peter Frederik, kaldet Heins, der er født den 19de August 1823 og ved denne Rets Dom af 17de Juli 1860 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 62, 1ste Membrum, med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre, under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 16de Februar d. A. frastjaalet Brygger Frandsen et Messingsfyrsad og en Kobbertragt, tilfammen af Værdi 1 Rdl., vil han, hvis ovennævnte Forbrydelse ikke, som af Actor

meent, kan blive at henføre under § 12 i fornævnte Forordning, nu blive i Enhold til samme Forordnings § 79 at dømme efter dens § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber“.

Onsdagen den 15de Juni.

Nr. 63. Landsøverretsprocurator **Winther**, som Befuldmægtiget for Proprietair **H. Hastrup**, Godsforvalter **Finsen** og Forpagter **J. Rohr** (Advocat Brock)
contra

Consul og Kjøbmand **H. P. L. Grønvold** (Advocat Heinrichsen),
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at udbetale Citanterne en dem ved Arv tilfalden Obligationens Restbeløb m. m.

Præsto Kjøbstads Gjæsterets Dom af 15de Decbr. 1862: „Indstævnte, Consul **H. P. L. Grønvold** bør for Citanten, Overretsprocurator **Winther**, som Mandatarius for Godsforvalter **Finsen**, Proprietair **Hastrup** og Forpagter **Rohr**, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsøver- samt Hof- og Stadereffens Dom af 13de Juli 1863: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Overretsprocurator **Winther**, som Befuldmægtiget for Proprietair **H. Hastrup**, Godsforvalter **Finsen** og Forpagter **Joachim Rohr**, til Indstævnte, Consul og Kjøbmand **H. P. L. Grønvold** i Præsto, med 25 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Citanten forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afjigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 13de April d. A. fremlagte Indlæg.

Gjæsterets Dom.

Indstævnte har, som i den indanfede Dom anført, ikke villet erkjende Citantens Mandanter for berettigede til uden Deeltagelse af de andre Lodtagere særligt at indtale deres Andeel af den i Dommen omhandlede Obligation af 24de December 1852; men den Ret, han ellers maatte kunne have havt til at modsætte sig, at de enkelte Lodtagere optraadte hver især som selvstændige Creditorer, findes han ikke at kunne gjøre gjældende, hvor der, som her, er Spørgsmaal om et Brud paa Contractsforholdet, hvorved der skal være tilføiet Citantens Mandanter, der ifølge Arvendlæg have faaet Andeel i Obligationen, en

Retstrængelse, idet en saadan maatte besøie dem til at fordre sig udløste af Forholdet, uanset om Obligationens øvrige Tere ville deeltage med dem i at paatale den formeentlige Retstrængelse eller ikke.

Uf de Høiesteret forelagte Oplysninger fremgaaer det nu, at Indstævnte, da hans Broder, som i Dommen berørt, overtog en betydelig Deel af Indstævntes Forretning som Kjobmand, overdrog Broderen et Varelager, der blev ansat til en Værdi af 31,327 Rdl., og for 20,000 Rdl. af dette Beløb modtog en Obligation, hvorved hans Broder gav ham første Prioritets Pantet i sit Varelager, hvilken Obligation Indstævnte senere har pantsat; han maa derhos antages at have ladet sine udestaaende Fordringer indkassere, forsaavidt de vedkom de Grene af hans Forretning, som han havde overdraget sin Broder, og, med hvilke han derefter ikke befattede sig, hvorimod han indstrængede sig til Brænderidrift m. v. samt Handel med Korn og enkelte andre Artikler. Da nu Indstævnte ved Obligationen af 24de December 1852 med første Prioritets Pantet havde pantsat hele sit Handels-Varelager, være sig af Korn, Lømmer, Bræder, Brændeviin, Vine, Hørfram-, Isenfram-, Urtefram-, Manufactur- eller hvilkejombest andre Varer uden Undtagelse samt sine udestaaende Fordringer af hvad Navn nævnes kan, og saaledes navnlig det ommeldte, Indstævntes Broder under Et overdragne værdifulde Varelager var indbefattet under det ved nysnævnte Obligation stillede Pant, maa der ved denne Overdragelse i Forbindelse med de øvrige berørte vilkaarlige Transactioner af Indstævnte anses at være foregaaet en saadan væsentlig Forrykkelse af det i Obligationen begrundede Retforhold, at Creditor paa Grund deraf maa efter Forholdets Natur være berettiget til strax og uden Opgjælse at fordre Restgjælden efter samme udbetalt, uanset at Obligationen ingen Bestemmelse har om, hvad der skal gjælde, naar Pantet forringes, og uanset at en Paategning paa den af 11te April 1860 i visse deri nævnte Tilfælde ikkun berettiger Creditor til Opgjælse, idet heraf ikke kan udledes, at Gjælden ikke i et Tilfælde som nærværende, der ei omhandles i Paategningen, skulde kunne forfalde til Betaling uden Opgjælse, naar saadant iøvrigt maa anses at have Hjemmel i selve Obligationen eller Forholdets Natur.

Ifølge det Anførte vil Indstævnte i Genhold til den derom nedlagte Paastand være at tilpligte at betale Citanten de paastævnte 19,050 Rdl. med Renter som paastaet, hvorimod Processens Omkostninger efter Omstændighederne blive at hæve for alle Retter.

Ihi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 19,050 Rdl., med aarlig Rente deraf, 4 pCt. fra den 11te Juni 1862 til den 30te August s. A. og 5 pCt. fra sidstnævnte Dato til Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

I den inbantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Overretsprocurator Winther, som Befuldmægtiget for Proprietair S. Gastrup, Godeforvalter Finsen og Forpagter Joachim Mohr, paaanket en inden Præstø Kjøbstads Gæsteret den 15de December s. A. assagt Dom i en af ham i hans nævnte Egenkab mod Indstævnte, Consul og Kjøbmand S. P. L. Grønvoold i Præstø, anlagt Sag til Betaling af 19,050 Rdl., som Citantens Mandanters Restandee i en af Indstævnte den 24de December 1852 udblebt Obligation, med Renter og Omkostninger, ved hvilken Dom Indstævnte er bleven friunden for Citantens Liltale og Processens Omkostninger ophævede, og gaaer Citantens Paastand ud paa, at Dommen forandres i Overensstemmelse med hans for Gæsteretten nedlagte Paastand, saaledes at Indstævnte tilpligtes at betale ham i hans ovennævnte Egenkab 19,050 Rdl. med Renter deraf, 4 pCt. aarlig, fra den 11te Juni s. A. til Stævningens Datum, den 30te August s. A., og derefter 5 pCt. aarlig til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger, hvilke han ligeledes har paaftaaet sig tilkjendte her for Retten.

Indstævnte har derimod paaftaaet Gæsteretsdommen stadfæstet med Liltkjendelse af Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Lilskrækkeligt.

Den nævnte Obligation af 24de December 1852 er af Indstævnte ved Overtagelse af hans afdøde Faders Forretning udblebt til hans nu ligeledes afdøde Moder, Agentinde Grønvoold i Præstø, for et Beløb af 80,000 Rdl., og er Obligationen paa Ekstet efter hende for et Restbeløb af 40,754 Rdl. 4 Mk. 3 Sk. udlagt til 6 af Arvingerne, hvoriblandt Citantens 3 Mandanter, med $\frac{1}{3}$ Deel, 6,792 Rdl. 2 Mk. $11\frac{1}{3}$ Sk., til hver.

Citantens Paastand om Udbetalingen af hans Mandanters Andeel, der ved Sagens Anlæg var nedbragt til det paaftævnte Beløb af 19,050 Rdl., er støttet paa, at Indstævnte, der ved Obligationen har givet 1ste Prioritets Panteret i sit Varelager og sine ubestaaende Forbringere, ved at overdrage sin Forretning til sin Broder og at incassere sine ubestaaende Forbringere, skal have tilintetgjort det stillede Pant, hvorfor Capitalen formeentlig uden Opfigelse skal være forfalden til Betaling.

Indstævnte har imidlertid ikke villet erkjende, at Citantens Mandanter skal være berettigede til uden Deeltagelse af de andre Votagere i Obligationen særlig at indtale deres Andeel, og idet han derfor principaliter har paaftaaet

sig frifunden af denne Grund, har han, der har nægtet at have overdraget hele sin Forretning til Broderen, hvorimod han kun vil have overdraget ham en Deel af Forretningen, for sin Frifindelse in subsidium paaberaabt, at selv om Pantet ved den fte Overdragelse var blevet forringet, kunde dette dog saavel efter Obligationens oprindelige Indhold, som efter en Obligationen senere givne Paategning af 11te April 1860, ikke medføre Capitalens Udbetaling.

Jndstævntes principale Frifindelsespaastand er nu vel ikke udtrykkeligen forfattet ved den indankede Dom; men da Dommen har begrundet Jndstævntes Frifindelse paa hans subsidiaire Paastand, og dennes Paafjendelse med Nødvendighed forudsætter, at den principale Paastand, der angaaer Citantens Mandanters Competence til at anlægge Sagen, ikke er givet Medhold, maa den principale Frifindelsespaastand anses som siltiende forfattet og saaledes paafjendt ved Dommen, og der findes derfor Intet til Hinder for, at den tages under Paafjendelse af Overretten, hvor den ligeledes er gjort gjældende.

Det skjønnes da ikke rettere, end at der maa gives Jndstævnte Medhold i, at det maa anses som en ligefrem Følge af Forholdets Natur, at hans Stilling som Debitor ikke kan forringes ved det fte Arveudlæg, ligesom at dette ikke kan medføre større Rettigheder for dem, til hvem Obligationen udlægges, end der efter Obligationens Indhold tilfom den oprindelige Creditor; og da Obligationen ikke hjemler Creditor Ret til ved Søgemaal kun at indtale en Deel af Capitalen med Forbehold af sin Ret til den øvrige Deel, kan en saadan Ret heller ikke tilfomme Arvingerne, og disse maa derfor være uberegtigede til ved Søgemaal særlig at indtale hver sin Andeel, hvorimod Jndstævnte maa kunne fordre, at Søgemaal anlægges af samtlige Arvinger som en Enhed for den hele skyldige Capital. Da der nu heller ikke af den Omstændighed, at Jndstævnte har ladet sin Arv efter sin Moder liquidere i Obligationen, kan, som af Citanten formeent, uledes noget Samtykke fra hans Side til at tage de enkelte Arvinger, til hvem Obligationen udlægges, som selvstændige Creditorer hver for sin Andeel, ligesaa lidt som deraf, at Jndstævnte, efter hvad der er in confesso, har tilstillet hver enkelt af Ledtagerne deres Andeel af det første efter Obligationens Udlæg forfaldne Udbrag og af de ligeledes forfaldne Renter, hvilket Sidste han isvrigt kun vil have gjort efter Anmodning af Skifteforvalteren, der var i Besiddelse af Hovedobligationen, findes Jndstævntes Frifindelse at maatte blive en Følge allerede af den af ham principaliter paaberaabte Grund, og det bliver derfor usornødent at undersøge, om ikke den subsidiaire Frifindelsesgrund maatte lede til det samme Resultat.

Efter det Anførte vil den indankede Dom, overeensstemmende med Jndstævntes Paastand, være at stadfæste, og findes berhos Citanten paa sine Mandanters Begne at burde godtgjøre Jndstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 25 Rbl.“

Mandagen den 20de Juni.

Nr. 68. Glarmester Brendstrup (Advocat Brock)
contra

Meelhandler Salomon (Advocat Hindenburg),
betræffende Indstævntes Berettigelse til at opføre en Bygning foran
nogle i Citantens Eiendom anbragte Vinduer.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Juli 1863:
„Citanten, Meelhandler Salomon, bor, som Eier af Eiendommen
Matr. Nr. 237 A ved Frederiksholms Canal heri Staden, være be-
rettiget til at lade opføre en Bygning paa bemeldte sin Eiendom tæt
op til Sidegavlen af Indstævnte, Glarmester Brendstrups Eiendom
Matr. Nr. 182 og 237 B og lige op foran de paa sidstnævnte Eien-
dom anbragte 3 ovale Vinduer. Processens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger, navnlig de frem-
lagte Afkrifter af Matricul-Registrene, maa det antages, at det i den
indanfede Dom omhandlede Ejende af 17de Juni 1807 paa Ind-
stævnte Meelhandler Salomons Eiendom Matr. Nr. 237 A i sin Tid
er foranstaltet tinglæst ogsaa med Hensyn til det derved grundede Retss-
forhold mellem denne Eiendom og Citanten Glarmester Brendstrups
Eiendom Matr. Nr. 237 B, paa hvis Folium i vedkommende Matricul-
Register det er blevet noteret; og det maa, navnlig efter den da-
gjældende Lovgivning, blive uden Indflydelse, at der ikke havees nær-
mere Oplysning om Indholdet af den Begjæring, hvorefter Ting-
læsningen foretoges, og at kun Ejendet i Almindelighed, men ikke dets
særlige Bestemmelse om den under Sagen omhandlede Rettighed og
det hertil knyttede Forbehold er blevet noteret paa Registeret. Som
Følge heraf og idet de i Dommen anførte Grunde iøvrigt i det Bæ-
sentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændig-
hederne at ophæve.

Eti kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. Processens Omkostninger for Højeste-
ret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten
5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sagen har Citanten, Meelhandler Salomon, saaledes som Paastanden under den senere Procedure er modificeret, paaستاet sig som Eier af Eiendommen Matr. Nr. 237 A. ved Frederiksholms Canal heri Staden kjendt berettiget til at lade opføre en Bygning paa bemeldte sin Eiendom tæt op til Sidegavlen af Indstævnte, Starmester Brendstrups Eiendom Matr. Nr. 182 og 237 B. og lige op foran de paa sidstnævnte Eiendom anbragte 3 ovale Binduer, hvorhos han har paaستاet sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer derimod til Frisindelse ligeledes med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger. Det er under Sagen in confesso, at en tidligere Eier af den samlede Eiendom Matr. Nr. 237 ved i Aaret 1807 at afhænde en Parcel af denne Eiendom, den Citanten nu tilhørende Matr. Nr. 237 A., i det udslede Etkjøde af 17de Juni s. A. forbeholdt sig Ret til at indsætte 3 ovale Binduer i Enden af et nyt Pakhuus, han agtede at opføre paa den Deel af Eiendommen han beholdt, „dog — som det hedder i Etkjødet — at hvert Bindue sættes saa høit som muligt, og i Tilfælde at Gaardens Eiere skulle ville opføre en Bygning lige for og tæt op til bemeldte Pakhuus og Binduer, bortfalder bemeldte Rettighed“.

Det er paa denne sidste Bestemmelse, at Citanten, der nu agter at bygge, har støttet sin ovennævnte Paastand mod Indstævnte, som nuværende Eier af den Deel af Eiendommen Matr. Nr. 237, der blev tilbage efter at Matr. Nr. 237 A var frasolgt, og af det senere opførte Pakhuus.

Forsaaavidt nu Indstævnte ikke har villet erkjende, at de 3 ovale Binduer, der efter et under Sagen fremslagt Situationskort findes paa Pakhuset, skulle være anbragte der i Medfør af Bestemmelsen i Etkjødet af 17de Juni 1807, kan denne Indsigelse ikke komme i nogen Betragtning, naar henføres til, at Binduerne saavel med Hensyn til Stedet, hvor de ere anbragte, som med Hensyn til Form og Indretning aldeles svare til Beskrivelsen i Etkjødet af 1807, og Indstævnte derhos end ikke har opgivet, hvor de i Etkjødet ommeldte Binduer da skulle have været anbragte.

Men Indstævnte har dernæst formeent, at selv om Binduerne antoges anbragte isølge Bestemmelsen i Etkjødet af 1807, maatte de være hævede af ham, da de i langt over Hævdstid have været i hans og Formænds Besiddelse, uden at der paa Eiendommen har været tinglæst noget Document, hvoraf det kunde erfares, at Binduerne ikke skulde kunne hævedes, idet han navnlig har nægtet, at Etkjødet af 17de Juni 1807, som af Citanten paaستاet, i sin Tid er blevet tinglæst paa Indstævntes Eiendoms Folium.

Bed den af Citanten producerede Panteattest af 17de Februar d. A. maa det imidlertid ansees tilstrækkelig godtgjort, at Etkjødet af 17de Juni 1807 den 22de s. M. er blevet tinglæst ogsaa paa Indstævntes Eiendoms Folium, og om end denne Tinglæsning tillige kan antages at være skeet til Underretning om det skete Bortsalg af Parcellen, maa den dog ogsaa tillægges Virkning med Hensyn til den i Etkjødet indeholdte servitutmæssige Bestemmelse, uden Hensyn til, at det ikke sees, at Etkjødet udtrykkelig er forlangt læst som en Declaration

med Hensyn til Servitutens Stiftelse; thi om end Bestemmelsen i Ep. Reglm. af 22de Marts 1814 § 72 kunde tillægges Betydning med Hensyn til et Document af Indhold som Ejendommen af 1807, uanset at dette for Indstævntes Eiendom ikke stiftede nogen anden Rettighed end Servituten, kan denne Lovbestemmelse dog ikke tillægges tilbagevirkende Kraft. Foraaavdt det dernæst i Panteattesten er bemærket, at den omhandlede Bestemmelse i Ejendommen af 1807 ikke ved dets Løsning er bleven paaført Eiendommens Folier i Matriculs-Registeret, og at som Følge heraf de forskjellige, begge Eiendommene vedrørende Documenter, der senere ere blevne læste og erpederede fra Brevskrivercontoiwet, ikke have erholdt Nota om den ommeldte servitutmæssige Bestemmelse, er det en Selvfølge, at denne Unblivelse ikke kan vittiere Tredeemand's Ret efter den stete Tingløsning, eller betage denne den Virkning, som ellers maatte tilkomme den efter Lovgivningen.

Men naar det saaledes maa ansees godtgjort, at Ejendommen af 17de Juni 1807 i sin Tid er blevet læst paa Indstævntes Eiendoms Folium, maatte dette, hvad ogsaa begge Parter under Proceduren ere gaaede ud fra, være til Hindrer for, at en Hævdbesiddelse af de omhandlede Binduer retligen kunde paabegyndes, og idet Indstævnte derfor kun kan antages at besidde Binduerne med den betingede Ret, Ejendommen af 1807 giver, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad han endvidere har paaberaabt, navnlig for det Tilfælde, at det ikke skulde ansees godtgjort, at Ejendommen af 1807 var blevet læst paa Indstævntes Eiendoms Folium.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Nr. 179.

Advocat Hansen

contra

Karen Marie Andersen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods.

Ehisted Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Januar 1864: „Tiltalte Karen Marie Andersen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Ane Christine Jensen eller Jensdatter eller Pedersen bør hensættes til samme Straf i 3 Dage. 3 Erstatning til Pigen Ane Kirstine Nielsen udreder Forstævnte 6 St. og til Suedker A. D. Strand i Ehisted 4 Rdl. De Tiltalte udrede derhos hver for sig de med deres Arrest forbundne Omkostninger, men Actionens øvrige Omkostninger og derunder Salarium 6 Rdl. til Actor, Proceuror Gsmann og 5 Rdl. til Kammerraad, Procurator Lyffe udrede de in solidum. De idomte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og forøvrigt i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Martz 1864: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltalte Karen Marie Andersen tilsvare samtligte Actionens Omkostninger i 1ste Instants. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Faber, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende der er acquiesceret ved Underretsdommen — tiltales Karen Marie Andersen for Tyveri samt ulovlig Omgang med Hittogods, og er det, forsaavidt den forsinævnte Sigtelse angaaer, ved Tiltaltes med Sagens øvrige Omstændigheder stemmende Tilfaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Typerier:

I forrige Aars Sommer har hun to Gange, da hun kom forbi Sneblermester Strands Beværtningelocale i Plantagen Christiansgave ved Thisted, afrebet og tilkendt sig Stykker af et Teltseil, der tilhørte Kjøbmand Møller i Thisted, af hvem det var udleiet til Strand, 1ste Gang et Stykke af et til Seilet hørende Gardin og 2den Gang omtrent 11 Breder af selve Seilet, der efter hendes Fortælling saa paa et Bord i Plantagen, hvorimod hun vedblivende har benægtet at have ved de samme Leiligheder tilkendt sig Resten af Gardinet samt nogle Flasker med Drikkevarer, som Strand ligeledes samtidsigt vil have mistet. Af det Stjaalne, som Tiltalte for Størstedelen har anvendt til deraf at lye Klædningsstykker deels til sig selv og deels til Andre, er en Deel kommet tilstede og udleveret Strand, der for det ham ved Typerierne tilstøde Tab har paastaet sig i Erstatning tilsendt 4 Rdl.

Endvidere har Tiltalte en Aften i September f. A. frafjaalet Kobbersmed Sørensen i Thisted et til 24 Sk. vurderet Buggelagen, der hang til Tørring i Gaarden til dennes Bolig under en Halvtagsbygning tæt ved Gaben, saa at Tiltalte ved at gaae et Skridt indensfor Vaagen kunne naae det. Lagenet er kommet tilstede og udleveret Besjaaelse.

Den 16de October f. A. i Mørkningen indsendt Tiltalte sig paa Bognmand P. C. Sjøllands Bopæl i Thisted, hvor hun, der tidligere har tjent

sammesteds, var bekendt med Localiteterne, for at see, om der var Noget, hun kunde tilvende sig, og da der Ingen var tilstede i Pigefammeret, der er inde under Trappen i Gangen, og hvortil Døren var uafslaaet, stjal hun der en til 3 Mk. vurderet Metallstøbe, der tilhørte bemeldte Sjælland; samt endvidere fra Tjenestepigen Ane Kirsiine Nielsen 2 Strømper og et Strømpestrikketsi med tilhørende Pinde og Nagle, der ialt ere vurderede til 2 Mk. 6 Sk. De stjaalne Gjenstande ere — med Undtagelse af den ene Strømpe af Værbi 6 Sk., som Tiltalte efter sin Forklaring har viklet op og forbrugt som Garn — komne tilstede under Sagen og udleverede til Bestjaalne.

Endelig har Tiltalte samme Aften, da hun efterat have begaaet det sidstnævnte Tyveri kom forbi Arbeidsmand Niels Thøgersens Bopæl og saae noget Løi hænge til Tørring i dennes uafslaaede Gang, deraf tilvendt sig noget til 4 Rdl. vurderet Linned, der Alt tilhørte bemeldte Thøgersen. Dette er ligeledes kommet tilstede og udleveret Bestjaalne.

Eigtelsen for ulovlig Dngang med Hittogods angaaer et i Tiltaltes Besiddelse forefundet, til 24 Sk. vurderet Lommeørklæde, som hun vil have fundet paa Thisted Kjøbstads Mergade i Begyndelsen af October Maaned s. A. og som hun har beholdt uden at opløse det, da det ikke forekom hende at være af vibere Værbi.

For sit Forhold i de ovenangførte Henseender vil Tiltalte, der er født den 22de August 1840 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 58 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, dog at Tiltalte vil have at tilsvare samtlige Actionens Omkostninger i 1ste Instants, vil derfor med denne Forandring være at slufæste, forsaavidt paaanfet er“.

Nr. 182.

Advocat Hansen
contra

Ane Margrethe Jensdatter (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri.

Noekilde Kjøbstads Extrarets Dom af 8de April 1864: „Tiltalte Arrestantinden Ane Margrethe Jensdatter bør hensejtes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar. Saa afholder Tiltalte og alle med denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Proverprocurator Hude, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Sorensen, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udserd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Mai 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor ved Overretten, Procuratorerne Herforth og Maaeløff betaler Arrestantinden Ane Margrethe Jensen datter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden Ane Margrethe Jensen datter tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen med hoab der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse beviist, at hun den 29de Februar d. A. i 2 forskjellige Gange har fra en uafsaaset Strygessue i den i bemeldte Kjøbstad boende Herredsfoged Elberlings Gaard sjaaset en Dug, tre Lagener samt nogle Klædningsstykker, hvilke Gjenstande tilsammen ere vurdereede til noget over 12 Rdl. og udleverede til de Vedkommende. Da nu Arrestantinden, der er født den 29de November 1835, tidligere har været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri ifølge Roeskilde Kjøbstads Extraretsdom af 17de Juni 1860 og Høiesterets Dom af 18de Februar 1863 respective med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 1 Aars Forbedringshuusarbeide, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom af 8de April sidstleden er anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt hende at udrede, ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 176.

Statsraad Salicath

contra

Jens Jacob Jensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for fornærmeligt Forhold mod Sognekoged Anders Nielsen under dennes Udførelse af sine Tjenesteplichter.

Kjer Herreds Extrarets Dom af 4de Februar 1864: „Tiltalte Huusfæster Jens Jacob Jensen af Grindsted bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede

alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Nielsen, 5 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Larsen, 4 Rdl. Dommen at efterkommes under Udskærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 29de Marts 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Sjaacsen og Prøveprocurator Jasthøj betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udskærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huuskæfter Jens Jacob Jensen for fornærmeligt Forhold mod Sognefoged Anders Nielsen under dennes Udførelse af sine Tjenestefligter.

Det er i saa Henseende ved flere Vidners ebelige Forklaringer godtgjort, at da bemeldte Sognefoged Anders Nielsen af Grindsted den 10de September f. A. med to tiltagne Vidner og Burderingsmænd havde indfundet sig paa Tiltaltes Bolig paa Grindsted Heide for i Henhold til en efter vedkommende Sogneforstanderskabs Begjæring af Amtet udstedt Udpantningsordre at foretage Udpantning for et Beløb af 2 Mk. 8 Sk., som Tiltalte var bleven skyldig ved at udeblive fra en Dags Haandblangerarbejde ved en Skolebygning, hvortil han af Communen var tilsagt, har Tiltalte, der nægtede at betale det ham afordrede Beløb eller at paavise Gjenstande, hvori der kunde gjøres Udpantning, udfjældt Sognefogden og dennes Vidner for Lyve og Røvere m. m., hvorhos han, da Sognefogden vilde sætte sig i Besiddelse af et Stuenbr, der hang paa Væggen, gav ham med Haanden et Slag i Hovedet — hvilket Slag efter Sognefogdens Forklaring dog ikke var slemt — og da Sognefogden derpaa havde taget fat paa Uhrret, slog Tiltalte til dette, saa at den Trækasse, der var om Værket, gik isstykker, hvorefter han, da Sognefogden gik bort med Uhrret, kastede Stumperne af den ommeldte Trækasse efter ham og Vidnerne, idet han paany udfjældte dem for Lyve og Røvere m. m.

Tiltalte har villet gjøre gjældende, at han ikke ret forstod Betydningen af Forretningen, og at han navnlig ikke vidste, at denne var foranlediget ved hans Udeblivelse fra det ommeldte Haandblangerarbejde, hvorhos han har nægtet at kunne erindre enten at have brugt de foransførte fornærmelige Uttringer mod

Sognefogden eller at have flaaet denne, idet han efter sin Forklaring ved den paagjældende Feilighed var beruset; men ligesom det af Vidneforklaringerne fremgaaer, at Sognefogden strax ved sin Ankomst paa Tiltaltes Bolig gjorde Tiltalte bekendt med sit Triibe og navnlig underrettede ham om, at Amtet havde medbeelt Approbation paa Sognesforstanderskabets Begjæring om det ommeldte Beløbs Inddrivelse ved Udpantning — hvilken Begjæring derhos maa antages af Sognefogden at være bleven opløst for Tiltalte — saaledes er der efter Vidneforklaringerne ikke nogen Tvivl til at antage, at Tiltalte skulde have været i nogen synderlig Grad beruset, og der vil derfor ikke kunne tages noget videre Hensyn til hans ommeldte Andringender.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 30te August 1804, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee deels efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, deels efter Lovgivningens Analogi, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 171.

Advocat Hindenburg
contra

Sidsel Pedersen, Anders Nielsens Hustru (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Januar 1864:
„Tiltalte Sidsel Pedersen, Anders Nielsens Hustru, bør hensættes til Forbedringshushandsarbejde i 1 Aar, samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Vilhjelms, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Hansen, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1864:
„Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Christensen og Winther for Overretten betaler Tiltalte Sidsel Pedersen, Indsidder Nielsens Kone i Paskop, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hin-

denburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Tiltalte Sidsel Pedersen, Indsibber Nielsens Kone i Pasop, er under nærværende Sag ved egen Tilfæaelse overbevist, at have frastjaalet Lømmermester Johansens Hustru i Svendborg en Raabe af Værbi 4 Rdl., Lohses Hustru sammesteds en Raabe af Værbi 3 Ml. og Lømmermester Phaff et Stykke af en Opsestige af Værbi 4 St. For dette Forhold findes Tiltalte, der er over criminel Lavalder og forhen ved Svendborg Byes Extrarets Dom af 26de Juli 1836 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu ved samme Nets Dom af 2den Januar d. A. retteligen anseet efter bemeldte Forordnings § 13, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholber alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de tgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel). — Erykt hos F. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 16.

Den 1ste Juli.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 20de Juni.

Nr. 188.

Advocat Liebe

contra

Lars Hansen (Defensor Bunchen),

der tiltales for Tyveri.

Noeskilde Kjøbstads Eyrarets Dom af 26de April 1864: „Tiltalte, Arbeidsmand Lars Hansen heraf Kjøbstaden bør at hensættes til Arbeide i Forbedringshuset i 1 Aar, saa og afholde denne Sags Omkostninger, hvoriblandt Salair af 4 Rdl. til Actor, Procurator Walloe og af 3 Rdl. til Defensor, Prøveprocurator Hude. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1864: „Tiltalte, Arbeidsmand Lars Hansen af Noeskilde, bør hensættes til Forbedringshusharbeide i 1 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Bøcher og Procurator Schack betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe

og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Arbeidsmand Lars Hansen af Nøeskilbe, — der er født i Aaret 1830 og som ved Nøeskilbe Kjøbstads Extrarets Dom af 20de December 1855 er straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Forordningen af 5te September 1832 § 7 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Høiesterets Dom af 8de December f. A. efter førstnævnte Forordnings § 80, jfr. § 76 og 79 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, — under nærværende, fra nævnte Kjøbstads Extraret hertil indankede, Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er overbevist i afvigte Marts Maaned at have i 2 forskjellige Gange stjaalet tvende til 1 Rdl. vurderede Sække, der henlaae paa et Loft, hvor han havde Arbeide, maa det tilliges, at han ved Underretsdommen er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, vil det herved have sit Forblivende, men da Tiltalte ved bemeldte Dom er tilfunden at hensættes til Arbeide i Forbedringshuset, vil der forsaavidt være at give en ny Conclusion, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omskostninger vil være at stabsætte“.

Nr. 42.

Kjøbmand **F. Lerche** (Tugen)

contra

Kjøbmand **F. Rasmussen** (Tugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirfindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 39.

Boelsmand **Niels Jensen** (Tugen)

contra

Gaardmand **Ole Poulsen** (Tugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Guld til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Guld ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 21de Juni.

Nr. 1. Forhenværende Overformynder og Stadshauptmand **G. Schmidt**
(Advocat Liebe, efter Ordre)
contra

Justitsministeren som Overbestyrer af Landets Overformynderivæsen
(Advocat Brock, efter Ordre),

betræffende Citantens Forpligtelse til at tilsvare en ved Odense Overformynderi forefunden Kasseangel.

Odense Bytings Dom af 19de Decbr. 1859: „Indstævnte, forhenværende Overformynder og Stadshauptmand **G. Schmidt** af Odense bør til Odense Kjøbstads Overformynderi indbetale 18,105 Rdl. 2 Mk. 5 Sk. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra 11te Juni Termin 1857 at regne til 27de Marts f. N., og 5 pCt. p. a. for den øvrige Tid indtil Betaling skeer, men forøvrigt bør han for Justitsministeriets Tiltale i denne Sag fri at være, dog at Frisindelsen med Hensyn til 900 Rdl. af den paastaaede Sum til det Gersdorffske Fideicommiss kun tillægges ham som for tidlig saggivet. Processens Omkostninger ophæves. Procurator **S. S. Hansen** tillægges et Salair af 50 Rdl. af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afspæd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den under Sagen omhandlede Vejelobligation ikke er indfriet inden den i Lovgivningen befalede Tid“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1861: „Hovedappellanten, forhenværende Overformynder og Stadshauptmand i Odense **G. Schmidt** bør til Odense Kjøbstads Overformynderi betale 17,955 Rdl. 2 Mk. 5 Sk. med Renter 4 pCt. aarlig fra den 11te Juni

Termin 1857 til 27de Marts 1858 og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dag indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Tiltale af Contracitanten, Justitsministeren som Overbestyrer af Overformyndervæsenet, i denne Sag fri at være, dog at Friindelsen med Hensyn til den det Gersdorffske Fideicomis vedkommende Post af 900 Rdl. kun tillægges ham i Sagen som for tidligt anlagt. I Henseende til Bestemmelserne om Processens Omkostninger og det Hovedcitantens for Underretten beskikkede Sagfører tillagte Salair bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afspærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Citanten, der ikke har gjentaget sin i de foregaaende Instantser nedlagte Paastand om Sagens Afvisning, har for Højesteret oplyst, at to af de Capitaler, for hvilke den indankede Dom — hvis Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder tiltrædes — har paalagt ham Ansvar, ere udbetalte til de Paaagjældende, nemlig den i Dommen omtalte Capital Nr. 383 paa 400 Rdl., til hvis Betaling han særffikt var sagsogt, samt Capitalen Nr. 1298 paa 465 Rdl. 1 Mk. 11 $\frac{1}{4}$ Sk., og Indstævnte har erkjendt, at disse to Beløb tilligemed to tilsvarende, til Ansvar beregnede Renteposter paa 7 Rdl. 4 Mk. og 8 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., eller ialt 881 Rdl. 5 Mk. 3 $\frac{1}{4}$ Sk., maa udgaae af de Citanten ved Overrettens Dom idømte 17,955 Rdl. 2 Mk. 5 Sk. Der er derfor, og idet Dommen ikke fra Indstævnets Side er paaanket, ikke for Højesteret Spørgsmaal om at paalægge Citanten Ansvar for et større Beløb end de tilbageblivende 17,073 Rdl. 3 Mk. 1 $\frac{3}{4}$ Sk.; hvorhos bemærkes, at Citanten ligesaa lidt for Højesteret som for Overretten har fremfat nogen speciel Indsigelse mod, at der med Hensyn til en Post paa 900 Rdl. ikkun er tillagt ham Friindelse i Sagen som for tidligt anlagt.

Forsaauidt Citanten har yttret den Formening, at der efter de særegne ved Odense Kjøbstads Overformynderi bestaaende Forhold overhovedet ikke kunde paahvile ham som anden Overformynders noget Ansvar for Kasseangel, og han til Støtte herfor blandt andet har paaberaabt sig, at hans Bestikkelse ikke er bleven tinglæst og at hans Formands Bestikkelse, der var tinglæst, blev strax efter dennes Afgang udflettet af Pantebogen i Genhold til den i den indankede Dom nævnte Erklæring af første Overformynders, nu afdøde Brændeviinsbrænder N.

Nielsen, bemærkes, at det saaledes Paaberaabte er uden Betydning, da der ifølge Forordningen angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 50 ikke gives stiltiende Panteret hos Overformynderne i Kjøbstæderne for de dem betroede Midler, og deres Bestikkelser derfor heller ikke skulle tinglæses, jfr. samme Forordnings § 9. I Henhold hertil og til det i Dommen iøvrigt i saa Henseende Anførte maa det antages, at Citanten ikke som anden Overformynder retligt har havt nogen anden Stilling eller ringere Ansvarlighed end andre Kjøbstad-Overformyndere, der ikke personlig forestaae Overformynderiets Kasse- og Regnskabsvæsen, idet dette ifølge truffen Overeenskomst om Forretningsgaangen nærmest bestyres af Med-Overformynderen. Om nu end en saadan i Forholdets Natur begrundet Fordeling af Forretningerne mellem Overformynderne ikke kan blive ganske uden Indflydelse paa Bedømmelsen af de 2 Overformynderes Ansvarlighed, maae dog samtlige Overformynderiets Midler ansees betroede til begge fælleds Baretægt, og den ikke-regnskabsførende Overformynder maa derfor ogsaa ordentligviis være solidarisk medansvarlig for dem og kan navnlig ikke fritages for at tilsvare Tab, der nærmest ere beviirkede af hans Med-Overformynder, medmindre det maa antages, at han ikke selv har viist nogen Pligtforsømmelse eller har kunnet forhindre Tabene ved at føre saadant Tilsyn og anvende saadanne Forsigtighedsregler, som med Rette kunde fordras af ham; jfr. den nævnte Forordnings § 47. Efter de foreliggende Oplysninger har Citanten imidlertid ganske tilfjedefat de ham i disse Henseender paahvilende Forpligtelser; navnlig har han ladet sin Med-Overformynder være i Besiddelse af samtlige Contanter og Pengeeffecter uden enten paa den i nyseævnte Lovbud foreskrevne Maade at have holdt dem under fælleds Bevaring eller ved Hjælp af andre Forholdsregler stræbt at hindre deres Forvanskning eller behørigen paaseet, at indkomne Contanter stiftedes paa lovbealet Maade. Hvad særligt angaaer den i Dommen omtalte Bygobligation paa 25,000 Rdl., da vare Pengene ikke blot ikke udlaanede paa anordningsmæssig Maade, men Citanten lod desuden N. Nielsen være i Besiddelse baade af Obligationen, der ikke var forshuet med Prohibitivpaategning, og af de til Sikkerhed for Laanet deponerede Pengeeffecter og gjorde det derved muligt for Nielsen paa egen Haand at udlevere samme til Debitor.

Efter det Anførte vil Citantens Paastand om i det Hele at tillægges Fristindelse ikke kunne tages til Følge, og ligesom det i den indante Dom rettelig er antaget, at Citanten navnlig maa være an-

svarlig for de Activer, der findes førte til Indtægt i de af ham selv medunderstrevne Regnskaber, saavel som for de Capitaler, for hvis Modtagelse han selv har quitteret, saaledes findes han ogsaa rettelig tilpligtet at tilsvare forskjellige Beløb, der, uden endnu at være optagne i noget Regnskab, af afdøde Nielsen selv vare førte til Indtægt i Overformynderiets Kassebog, idet dette maa antages at være skeet saa længe før Nielsens Død, at Citanten har haft tilstrækkelig Tid og Leilighed til at blive bekendt med, at de vare førte til Indtægt, og saaledes maa anses at have erkjendt dem for lovligen modtagne af Overformynderiet, hvorhos bemærkes, at der ikke kan antages at have været nogen særlig Hjemmel nødvendig for Modtagelsen af noget af disse Beløb. Som Folge heraf og iøvrigt i Henshold til hvad der i den indankede Dom er anført til Begrundelse af dens Resultat med Hensyn til de Poster, for hvilke der for Høiesteret alene er Spørgsmaal om at idomme Citanten Ansvar, maa det billiges, at han er tilplygtet at tilsvare samtlige disse Poster, dog at de 200 Rdl. af en Muursvend Clausens og Hustruens Born ifølge et Separationsforlig tillagt Capital paa 400 Rdl. findes at maatte udgaae, da disse 200 Rdl., der skulle være indbetalte den 6te Marts eller 6te Mai 1857, ikke af N. Nielsen selv ere indførte i Kassebogen og Citanten hverken selv har quitteret for deres Modtagelse eller kan antages at have faaet Kundskab om deres Modtagelse af N. Nielsen. Idet bemeldte 200 Rdl. saaledes maae afgaae i de foranævnte 17,073 Rdl. 3 Mk. 1 Sk., vil det Beløb, der bliver at tilsvare af Citanten, udgjøre 16,873 Rd. 3 Mk. 1 Sk., hvoraf han vil have at betale Henter efter den indankede Doms Forskrifter. Vel har Citanten for Høiesteret gjentaget en af ham tidligere fremsat subsidiair Paastand om, at der i det Beløb, for hvilket han maatte anses ansvarlig, skulde afstortes en Sum af 1,183 Rdl. 89 Sk., der efter hans Formening maa betragtes som et Overformynderiets Kasse tilhørende ubesat Activ, efter som den, hvem Beløbet tilkom, har givet Overformynderiet Afkald derfor, uden at det findes affrevet paa den paagjældende Obligation; men da det fremgaar af Sagens Ophæninger, at Summen ikke er udbetalt den paagjældende Creditor ved Hjælp af Overformynderiets Kassebeholdning, hvorimod vedkommende Debitor har betalt den directe til ham, kan Overformynderiets Kasse heller ikke anses at have erhvervet nogen Ret over Activet. Foraaavidt Citanten endelig for Høiesteret subsidiairt har paaستاet, at det Beløb skulde fradrages, som i Nielsens Bo er blevet udlagt Overformynderiet til Dækning af hans Ansvar til dette, og som ifølge hvad der er

oplyst for Høiesteret, udgjør 7,922 Rdl. 4 Sk., bemærkes, at Nielsens Ansvar til Oверformynderiet omfatter et større Beløb end det, der efter det Ovenførte falder Citanten til Last, og at Citanten intet Krav har paa, at hele det udlagte Beløb forlods skulde anvendes til Dækning af de Poster, for hvilke der paahviler Begge Ansvar; og efter Proceduren er der ikke Spørgsmaal om her under Sagen at afgjøre, hvor stor en Andeel af Beløbet der vil kunne komme Citanten tilgode ved den endelige Opgjørelse af hans Ansvar efter Dommen.

Efter alt det Anførte vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser billiges, være at stadfæste med den forannævnte Nedsættelse af det idømte Beløb.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salair, der bestemmes til 100 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at det idømte Beløb af 17 955 Rdl. 2 Mk. 5 Sk. nedsættes til 16,873 Rdl. 3 Mk. 1 Sk. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret 100 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under 12te Juli 1854 blev Hovedappellanten, Uhrmager Georg Schmidt af Odense Byes Magistrat bestikket til Oверformynder i den nævnte Kjøbstad i den da afgaaede saakaldte 2den Oверformynders Sted. Efter at han havde beklædt denne Stilling i 3 Aar, afgik den i Forening med ham, ligesom tidligere i Forening med hans Forgjænger fungerende Oверformynder, Brændeviinsbrænder Rasmus Nielsen ved Døden den 22de August 1857. Den Afsøde havde havt Oверformynderiets Activer og dets Kassebeholdning i sin Værg, og begge Dele forbleve efter hans Død hereoende hos hans Enke, som ifølge testamentarisk Disposition blev henfiddende i uskiftet Bo.

Ved en forsøgt Opgjørelse af Oверformynderiets Status viste det sig imidlertid, at der var Kasseangel, og dette bevægede Enken til den 17de September at overgive Boet til Skifterettens Behandling. Den 9de October blev derefter alt Oверformynderiet Vedkommende af Skifteretten udleveret til Hovedappellanten og en ny, i den Afsødes Sted bestikket Oверformynder, og nu ind-

gav Hovedappellanten selv et Andragende til Justitsministeriet om en nøiagtig Undersøgelse af Forholdene.

I Anledning heraf blev da Chefen for Justitsministeriets 1ste Revisionscontour, Justitsraad Laurrup, sendt over til Odense og Resultatet af de af ham anstillede Undersøgelser var ifølge hans Indberetning af 10de November 1857, at der befandt en Deficit af ialt 21,713 Rdl. 2 Mk. 15 Sk., hvoraf 8,785 Rdl. 3 Mk. 14 Sk. vedkom det under Odense Overformynderi bestyrede Gersdorffske Fideicommis, og Resten selve Overformynderiet. Dette Beløb med Renter paastod dernæst Justitsministeriet under en ved Odense Byting anlagt Sag Hovedappellanten tilpligtet at tilsvare Overformynderiet, dog at Summen senere under Proceduren blev nedsat til 21,348 Rdl. 22½ Sk., og ved den af den bestfiklede Sættedommer under 19de December 1859 affagte Dom, blev Hovedappellanten paalagt at betale til Odense Kjøbstads Overformynderi 18,105 Rdl. 2 Mk. 5 Sk. med Renter 4 pCt. aarlig fra 11te Juni Termin 1857 til 27de Marts 1858 og 5 pCt. aarlig for den øvrige Tid, indtil Betaling skeer, men iøvrigt frifunden for Justitsministeriets Tiltale, dog at Frisindelsen med Hensyn til 900 Rdl. af den paastaede Sum til det Gersdorffske Fideicommis kun blev ham tillagt som for tidlig saggivet, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes, og Hovedcitantens bestfiklede Sagsfører, Procurator J. J. Hansen, tillagdes et Salair af 50 Rdl. af det Offentlige.

Denne Dom er det nu Hovedappellanten har indanfet her for Retten, hvor han ligesom i foregaaende Instants har erhvervet Bevilling til fri Proces, og hvor hans bestfiklede Sagsfører, Procurator Larsen, har paastaet principaliter, at Underretsdommen kjenbes ufterrettelig og Sagen afsøises fra Underretten, subsidiært at Hovedappellanten frifindes for Justitsministeriets Tiltale heelt eller tildeels, absolut eller fortiden. I begge Tilfælde har han derhos paastaet Justitsministeriet tilpligtet at udrede Processens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator J. J. Hansen og ham selv, og ialtsald har han paastaet sig saadant Salair tilkjendt af det Offentlige.

Justitsministeriet, der ligeledes har fremlagt Bevilling til fri Proces for Overretten, paastaar derimod efter udtagen Contrastævning principaliter Hovedappellanten dømt ogsaa for de Poster i Henseende til hvilke han ved Underretsdommen er frifunden, og altsaa tilpligtet foruden det ham ved denne idømte Beløb endnu at udrede 3,242 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. med Renter 4 pCt. fra 11te Juni Termin 1857 til 27de Marts 1858, og 5 pCt. for den øvrige Tid til Betaling skeer. In subsidium har derimod Contraappellanten paastaet Underretsdommen stabsfæstet og i begge Tilfælde Hovedappellanten paalagt Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

En Paastand om Underretsdommens Annullation og Sagens Afviiening fra Underretten har Procurator Larsen stættet derpaa, at Justitsministeriet har anlagt Sagen uden først at benytte andre nærmere liggende Midler, navnlig regnskabsmæssig Behandling af Sagen, administrativ Virksomhed, Optagelse af Forhør og commissorial Behandling, samt at Sagen er anlagt mod Hoved-

appellanten alene, uagtet flere Andre formeentlig burde have været indbragne under den. Denne Paastand vil imidlertid allerede af den Grund ikke kunne gives Medhold, at den fra Hovedappellantens Side i sin Tid for Underretten fremsatte og paa de anførte Grunde støttede Afvisningspaastand i den senere Underretsprocedure maa, som ogsaa ved den indantebe Dom statueret, ansees fravalben, hvorfor den ikke nu imod Contraappellantens Protest kan optages igjen for Overretten.

Ikke heller ville de anførte Grunde, hvad Procurator Larsen in subsidium har villet gjøre gjældende, kunne medføre Hovedappellantens Frifindelse, idet Hovedappellanten, forudsat at Ansvar for de manglende Overformynderi- og andre Midler virkelig paahviler ham, hverken har noget Retstrav paa, at andre Forholdsregler først skulle benyttes for Retslags Anlag, eller paa at andre Personer, hvem Ansvar mulig ogsaa maatte kunne paahvise, skulle indbrages under den mod ham anlagte Retslag.

Hovedappellanten har ogsaa søgt at gjøre gjældende, at overhovedet intet Ansvar i den omhandlede Henseende kan paahvile ham. Foruden herfor at paaberaabe sig Forfjellen mellem Statsembedsmand og borgerlige Ombuds- mænd, som Overformynderne i Rigsstæderne, hvilken Forfjæl formeentlig skalde medføre, at Reglerne om hines Ansvarlighed for deres Embedsførelse ikke i det Hele skalde kunne ansees gjældende for de Sidstnævnte, har Hovedappellanten villet støtte sin Ansvarsfrihed paa det imellem de to Overformynderere i Odense, navnlig Hovedappellanten og den afbøde R. Nielsen, bestaaende særegne Forhold, idet nemlig, efter hvad der er in confesso, hele Overformynderiets Kasse- og Regnskabsvæsen i al den Tid, hvori Hovedappellanten fungerede som Overformynder sammen med R. Nielsen, blev bestyret ubelukkende af denne uden nogen som helst Medvirkning fra hiins Side. En saadan Fordeling af Forretningerne har Hovedappellanten formeent deels allerede at have havt tilstrækkelig Gjæmmel i en længere Tids Praxis, idet nemlig efter hans Fremstilling ikke blot det samme Forhold havde bestaaet mellem R. Nielsen og Hovedappellantens Forgjænger, men ogsaa længe før disses Tid en Afskillelse mellem en saakaldet 1ste og 2den Overformynder havde bestaaet, af hvilke den første allene havde Bestyrelsen af Kasse- og Regnskabsvæsenet, deels navnlig for Hovedappellantens eget Vedkommende at have erholdt tilstrækkelig Sanction fra Autoriteternes Side. Han har i saa Henseende fremhævet, at han efter Ordene i selve Magistratsbetslutningen af 12te Juni 1854 udtrykkelig er beskiftet til 2den Overformynder, at der ved den Leilighed (eller rettere i Anledning af, at Hovedappellantens Formand ved sin Afgang skalde have sin Beskiftelse udflettet af Pantebogen) blev, uden at Magistraten derimod gjorde nogen Indvending, afgivet den Erklæring af R. Nielsen, at Regnskabsvæsenet besørgeedes af ham som ældst Overformynder, og at han saaledes var i Besiddelse af samtlige til Overformynderiet henhørende Activer, Protocoler og Documenter, at Skifteretten bestandig under Hovedappellantens Functionstid, naar Arvemidler eller andre Capitaler af den skalde indbetales i Overformynderiet, kun tilfaldt 1ste Overformynder R. Nielsen og nsieedes med hans Dvittering, at Pengebrevne, der

ankom med Posten ogsaa bleve afleverede til denne alene og mod hans Dvitting, at Amtet angaaende Annulations- og Substitutionspaategninger paa Overformynderiets Activer kun correspondere med 1ste Overformynder, at endelig 2den Overformynder heller ikke blev tilkaldt ved de af Magistraten og Amtet foretagne Kasse- og Regnskabs-Eftersyn, samt at den overordnede Revision Intet herved fandt at erindre. En Sanction af det bestaaende Forhold fra de paagjældende Autoriteter, navnlig Magistratens og Amtets Side, har Hovedappellanten fremdeles villet finde deri, at disse Autoriteter bestandig have ladet den afsøbe N. Nielsen beholde hele Overformynderiets Kasse og alle Activerne i sin ubelukkende Bærge og ingenfinde har foranstaltet nogen Overlevering af dem til Hovedappellanten, ikke blot ikke i N. Niensens levende Live, men selv ikke efter hans Død, sørend Enken efter nogen Tids Hensidben i uskiftet Bo selv havde overgivet dette til Skifteretten, der da endelig udeleverede, hvad der dengang af Overformynderiets Sager fandtes i Boet til Hovedappellanten og den nye i den Afsøbes Eteb beklittede 1ste Overformynder. Da saaledes Hovedappellanten, der aldrig af Dvrigheden har modtaget nogen Instrux eller Veiledning i Henseende til sin Bestillings Udsøvelse, ifølge en formeentlig baade ved Eiden hævdet og fra alle Sider sanctioneret Praxis har været ubelullet baade fra al Deeltagelse i Regnskabsførelsen og fra Besiddelsen af Overformynderiets Kassebeholdning og Activer, mener han sølgelig ogsaa at maatte være uden alt Ansvar for de Mangler, der i saa Henseende maatte befindes, og saameget mere mener han at maatte være fri for saadant Ansvar, som de stedfindende Mangler formeentlig væsentligt maa tilskrives Dvrighedens Forsømmelse af at føre fornuøent Tilsyn og Control, ikke blot mod N. Nielsen selv i hans levende Live, men ogsaa mod hans Enke efter hans Død, da det i flere Uger tillodes hende ganske paa egen Haand at skalte og valte med Overformynderiets Sager, som hun selv vilde, og uden at der, selv efterat det var opdaget, at der fandtes Kassemangel, blev skredet ind fra Dvrighedens Side ved Optagelse af Underføgelsesforhør eller deslige.

Intet af, hvad Hovedappellanten saaledes har anført, findes imidlertid at kunne frigsøre ham for Ansvar.

Ligeform det nemlig er utvivlsomt, at borgerlige Ombudsmand ikke mindre end Statsembedsmænd maa staae til Ansvar for de Mibler, hvis Opbevaring og Forvaltning henhører til deres Bestilling, hvilken Regel ogsaa navnlig for de i Kjøbstæderne beklittede Overformynderes Vedkommende findes udtrykkelig hjemlet ved Lovens 3—18—4, saaledes maa, hvor en saadan Bestilling, som her, er overdraget tvende i Forening, Ansvaret selvfølkelig ogsaa paahvile begge i Forening eller solidarisk, medmindre en modsat Regel udtrykkelig er fastsat i Lovgibningen eller hjemlet ved anden gyldig Bestemmelse.

Ligeaaalidt som Saadant imidlertid er Tilfældet med Hensyn til Kjøbstædernes Overformynderier i Almindelighed, ligeaaalidt er det af Hovedappellanten paaviist at være Tilfældet med Hensyn til Overformynderiet i Odense specielt.

Svortledes de to Overformyndere maatte have fordeelt Forretningerne

mellem sig selv indbyrdes, kan nemlig ikke faae nogen Indskyldelse paa Spørgsmaalet om deres Ansvar ligesoverfor det Offentlige eller dem, hvis Midler de havde under deres Bestyrelse, og det kan i saa Henseende heller ikke gjøre Noget til Sagen, at den samme Deling af Forretningerne uforandret maatte have fundet Sted i længere Tid, og at Autoriteterne i deres Embedsforbindelser med Overformynderiet have rettet sig efter den; men hertil reducerer sig i Virkeligheden Alt, hvad der fra Hovedappellantens Side er fremsført. At ved nogen competent Autoritets Bestemmelse Overformynderiets hele Regnskabs- og Kassevæsen skulde være bleven henlagt under Hovedappellantens Medoverformynder saaledes, at hiin derved ogsaa skulde være bleven fritagen for alt deraf flydende Ansvar, er ikke paavist, og navnlig kan saadant ikke ulebes enten af Venøvnelsen „2den Overformynder“, som i Hovedappellantens Bestikkelse tillægges hans Formand — ved hvilken Venøvnelse overhovedet ikke behøver at være sigtet til andet end, at han var den senest ubnævnte — eller deraf, at Magistraten ikke har foranstaltet nogen Overleverelse til Hovedappellanten af Overformynderiets Kasse m. v. enten i K. Nielsens levende Live eller efter hans Død, idet Saadant aldeles ikke paaalaa Magistraten, hvorimod det maatte være Hovedappellantens egen Sag at fordrø saadan Overlevering, naar han vilde have den, ligesom det ogsaa overhovedet maatte være hans Sag, naar han søgte nogen Instrux eller Veiledning fra Øvrighedens Side, selv besaangaende at henvende sig til denne, hvem der ikke paahvilede nogen Pligt til ex officio at vejlede ham i Udførelsen af hans Befilling overensstemmende med Lovgivningen.

Naar Hovedappellanten derfor har overladt hele Regnskabsførelsen og Opbevaringen af den hele Kassebeholdning og Activerne til sin Medoverformynder, maa dette alene betragtes som et privat Arrangement, der paa ingen Maade befrier ham for Ansvar i de omspurgte Henseender, hvilket da ogsaa tilkjendegives derved, at han selv i Forening med sin Medoverformynder undertkrev de aarligt aflagte Regnskaber, og ligeledes, efter hvad der under Sagen er oplyst, Øvitteringerne paa Overformynderiets Panteobligationer og for de til Overformynderiet indbetalte Renter. Om vedkommende Autoriteter have ladet det mangle paa Control, kan endelig ikke befrie Hovedappellanten for at tilsvare Følgerne af den Forsømmelse, han selv har udvist ved at overlade Alt til sin Medoverformynder og efter hans Død endog til hans Enke, lige indtil denne selv overgav sit Bo til Eksteretten.

Hovedappellanten kan saaledes ikke undgaae at tilsvare den Kasse-mangel, som maatte findes i Henseende til de af ham som Medoverformynder bestyrede Midler, og forsaavidt han har søgt at paavise, at der i Virkeligheden ingen Kasse-mangel er tilstede, er dette Forsøg ikke lykkes ham. Hvad han har paaberaabt sig er, at en af en ustrævnet Mand til det Gersdorffske Fideicommis udstedt Regelobligation paa 25,000 Rdl. af asbøde K. Nielsen skulde tilligemed det for Gjælden stillede haandsaaede Pant være tilbageleveret Debitor uden paa lovlig Maade at være indfriet, idet nemlig hverken Obligationen var quitteret af Hovedappellanten, eller Forstrifterne i Fideicommisets Fundats om Fidei-

commisarii Dvittering m. v. vare blevene iagttagne, hvorfor den ommeldte Obligation formeentlig maatte betragtes som endnu tilhørende Overformynderiet. Vel har Justitsministeriet i Henhold til Revisionsantegnelserne af 10de Novbr. 1857 anseet den omspurgte Capital for virkelig at være tilbagebetalt Fideicommisset, men dette har Hovedappellanten ikke villet anerkjende uden med Hensyn til en mindre Deel af Capitalen, hvorimod efter hans Paastand et Beløb af 18,399 Rdl. 5 Mk. 13 Sk. af Obligationens Paalydende aldrig skulde være kommet Fideicommisset tilgode, hvorfor Obligationens Udleder formeentlig endnu maatte betragtes som Fideicommissets Debitor for denne Sum, der med Tillæg af Renter er større end det hele ved Underretsdommen Hovedappellanten paalagte Ansvar. Hvorledes det nærmere Forhold har været med den omhandlede Obligationens Indfrielse, bliver det imidlertid overflødigt her at undersøge; thi da det er givet, at Obligationen er tilbageleveret Debitor, er Fideicommisset i ethvert Fald ude af Stand til at sagsøge denne for dens Paalydende eller nogen Deel deraf, og det er sølgelig saa langt fra, at Hovedappellanten kan fordre den omhandlede Capital betragtet som endnu tilhørende Fideicommisset og saaledes føre sig selv den tilgode for at dække sit øvrige Ansvar, at han tværtimod, hvis Capitalen virkelig, som han paastaer, ikke kunde betragtes som tilbagebetalt og kommet Fideicommisset tilgode, selv maatte staae Fideicommisset til Ansvar for det Tab, det da havde lidt ved, at Obligationen beskaftet var bleven Debitor ekstraderet.

I det Hovedappellanten efter alt Anførte maa være pligtig at tilsvare den tilstedevarende Kasse-mangel, bliver der saaledes nu kun Spørgsmaal om, hvor stor en Kasse-mangel der kan antages oplyst at være tilstede, og hvormegit altsaa Hovedappellantens Ansvar kommer til at beløbe sig til.

Hvad da først angaaer det under Ødense Overformynderi henlagte Gersborffske Fideicommis, skulde der efter det sidst afslagne, af Hovedappellanten medundertegnede Regnskab være en Behovsning af 135,711 Rdl. 41 Sk.; men, efter hvad der er in confesso, fandtes der ved den tidligere omtalte, af Justitsraad Laurup i October og November 1857 anstillede Revision kun Activer for 128,201 Rdl. 74 Sk. og aldeles ingen Contanter, og Hovedappellanten vil saaledes, som ogsaa i den indankede Dom statueret, have at tilsvare det manglende Beløb 7,509 Rdl. 63 Sk. Ligeledes er det med Rette ved Underretsdommen paalagt ham at tilsvare de to i Revisionsantegnelserne anførte Poster paa 250 Rdl. (det i 11te Juni Termin 1857 erlagte Afdrag paa den Gersborffske Obligation) og 125 Rdl. 95 Sk. (de for samme Termin Fideicommisbefidderen skyldige Revenuer) mod hvilke tvende Poster nemlig ingen speciel Indsigelse af Hovedappellanten er fremsat for Underretten og derfor heller ikke mod Contraappellantens Protest med Retsvirkning har kunnet gøres gjældende her for Retten.

Med Hensyn derimod til den Hovedappellanten i Revisionsantegnelserne til Ansvar udførte Post paa 900 Rdl. har Underretsdommen frifunden ham som for tidlig saggivet, og i dette Punct har derfor Contraappellanten paastaet Dommen forandret og Hovedappellanten tilpligtet at tilsvare ogsaa denne Post.

Det skjønnes imidlertid ikke, at denne Paastand kan gives Medhold.

Spørgsmaalet angaaer en som Activ Nr. 50 i Registret for det Overskridte Fideicommiss anført Panteobligation for 900 Rdl., som af Pantets nye Eier var bleven op sagt til Udbetaling i Juni Termin 1857, og hvis Beløb ogsaa virkelig blev betalt til den afsøde N. Nielsen, men uden at Vedkommende herfor af denne erholdt andet end en løs Interimskvittering, hvorimod Obligationen selv, skjøndt den derpaa værende Prohibitivpaategning under 7de Juli 1857 ophævedes af Justitsministeriet, er forbleven i Fideicommissets Værges og uden at være forsynet med nogen Kvittering.

Under disse Omstændigheder mener Hovedappellanten, at Vedkommende endnu maa betragtes som Debitor efter Obligationen, og at Betalingen til N. Nielsen maa betragtes som en privat Sag, ikke som en Indbetaling til Fideicommisset, hvilket sidste saaledes heller intet Tab har lidt ved, at Pengene ikke ere tilstede.

Vel er det omspurgte Beløb i Overformynderiets Kassebog anført som indbetalt under 10de Juni 1857, men da denne Tilførsel, efter hvad der er in confesso, er foretaget efter N. Nielsens Død af en uskævnt Mand, som, medens Enken hen sad i usiftet Bo, efter Anmodning forsøgte at udfinde Overformynderiets virkelige Status og i den Anledning overførte forskellige Poster — hvoriblandt den her omhandlede — fra den Afsødes private Optegnelser eller Kladebøger til Kassebogen, og da Contraappellanten ikke kan gives Medhold i, at Hovedappellanten ved at samtykke i de saaledes anstillede Forsøg paa at udfinde Status, skulde anses at have afgivet en bindende Erkjendelse af, at ethvert Beløb, der i den Anledning blev overført i Kassebogen som indbetalt, virkelig er indkommet i Fideicommissets eller Overformynderiets Kasse, saa findes der ved den omhandlede Tilførsel i Kassebogen ikke ligeoverfor den Omstændighed, at Obligationen er tilstede i ukvitteret Stand, tilveiebragt Beviis for, at den omspurgte Capital virkelig er indbetalt til Fideicommisset og ikke — som Hovedappellanten paastaar — til den afsøde N. Nielsen som privat Mand, for at han dermed skulde besørge Obligationen indfriet.

I dette Punct vil der altsaa ingen Forandring i Underretsdommen kunne gjøres i Contracitantens Faveur.

Skvad dernæst selve Overformynderiet angaaer, vil Hovedappellanten i Overensstemmelse med Underretsdommen have at tilsvare deels de Activer og Capitaler, som efter det af ham selv medundertegnede Regnskab for 1856 skulde være tilstede, men ikke findes, uden at det er oplyst, at de paa lovlig Maade ere udgaaede af Overformynderiet, deels de Summer, der af hans afsøde Medoverformynder N. Nielsen ere indførte i Overformynderiets Kassebog som indbetalte, idet den heri indeholdte Erkjendelse fra hemelede N. Nielsens Side af disse Beløbs Modtagelse i Overformynderiet, ifølge Hovedappellantens Indrømmelse af at have overladt hiin den hele Bogføring, ogsaa maa være gjældende for denne selv, deels endelig de Capitaler, for hvis Modtagelse i Overformynderiet det er oplyst, at Hovedappellanten selv har kvitteret. At der med Hensyn til een af de Capitaler, der som indførte i Kassebogen skulde være

tilsæbe, nemlig Capital Nr. 383 er af den paagjældende Myndling selv reist privat Sag imod og endog erhverbet Dom over Hovedappellanten, kan ikke frigjøre denne for hans Ansvar mod Overformynderiet, saalænge han ikke har godtgjort virkelig at have sydbesgjort Myndlingen, og hvad det angaaer, at enkelte af de af N. Nielsen i Kassebogen indførte Indtægtsposter ikke skulde være blevne indførte paa deres rette Plads, men senere indskiftede under en tidligere Dato, end de i Virkeligheden ere indkomne, da vilde saadant, om det end ikke af Contraappellanten var benægtet, dog paa Grund af Hovedappellantens indkomne Overlabelse af hele Bogførningen til ostuævnte sin Medoverformynder, ikke kunne befrie ham for Ansvar, ligesaa lidt som det, naar det først er givet, at en Capital virkelig er modtaget i Overformynderiet, kan gjøre noget til Sagen, at — som ved en enkelt Post af Hovedappellanten paaberaabt — den i visse Tilfælde fornødne særegne Hjemmel til deres Modtagelse i Overformynderiet har manglet. Af alle de Poster, som i Revisionsanteguelserne af 10de November 1857 for Overformynderiets Vedkommende er førte Hovedappellanten til Ansvar, kan altsaa kun Tvivl opstaae om dem, med Hensyn til hvilke ingen af de tre ovenførte Omstændigheder ere tilsæbe.

Dele er for det første Tilfældet med Capitalen Nr. 1174, af hvilken et Beløb af 289 Rdl. 3 Mk. 12 Sk. er forbrudt erstatet af Hovedappellanten som indbetalt af Eksteretten til afsøde N. Nielsen og indført i Overformynderiets Kassebog. Men da Indførelsen i Kassebogen først er skeet efter N. Nielsens Død, og saaledes, ifølge hvad der ovenfor er bemærket med Hensyn til Activ Nr. 50 under det Gersdorffske Fideicommis, ikke kan afgive Beviis for, at Pengene virkelig ere indkomne i Overformynderiet, og da den Omstændighed, at Eksteretten har betalt et Beløb til N. Nielsen, heller ikke, naar den — hvad der ogsaa her er in confesso — ikke derfor har modtaget Dwittering fra begge Overformyndere, men alene fra N. Nielsen, i og for sig indeholder noget Beviis for, at Indbetalingen er skeet til Overformynderiet, saa kan det ikke ansees godtgjort, at det heromhandlede Beløb nogensinde med Rette har kunnet betragtes som tilhørende Overformynderiet, og Hovedappellanten kan derfor ikke paalægges at tilsvare det. Underrettsdommen, der i denne Post har freifundet Hovedappellanten, men forsaavidt er paaستاet forandret af Contraappellanten, vil derfor ogsaa i denne Henseende være at stadfæste.

Fremdeles findes Hovedappellanten ved Underrettsdommen af de samme Grunde rettelig at være freifunden i Henseende til den paa Ekstet efter Snebbersvend Knudsens Hustru salvende Arv til Beløb 250 Rdl., den paa Ekstet efter Typograph Andersens Hustru salvende Arv, til Beløb 276 Rdl. 5 Mk. 10 Sk., den paa Ekstet efter Nicolai Poullsens Enke salvende Arv til Beløb 481 Rdl. 10 Sk., den Uhrmager Sandagers Børn i Uhrmager Carløes Fallitbo tilsalvende Dividende af 36 Rdl. 3 Sk., og den paa Ekstet efter Elise Wilhelmine Nilsens salvende Arv til Beløb 86 Rdl. 4 Sk., hvilke Capitaler alle ogsaa først efter N. Nielsens Død ere indførte i Kassebogen, og for hvilke ingen af Hovedappellanten medunderskreven Dwittering er udstedt. Og ligesaa lidt vil denne kunne tilpligtes at tilsvare enten det Politibetjent Peterjens Børn paa

Skifte udlagte Beløb, der med Renter udgjør 223 Rdl. 11 Sk. — hvilken Capital nemlig slet ikke er optaget i Kassebogen, og for hvilken heller ikke er qvitteret af Hovedappellanten — eller de ifølge afdøde Enkemadame Ruudsens Testament til Jørgen Nielsen indbetalte 700 Rdl., om hvilke aldeles det samme gjælder.

I Henseende til alle disse Poster vil altsaa Underretsbommen fremdeles være at stadfæste.

Med Hensyn endelig til den i Kassebogen som indbetalt for Nielsine Petrine Bøberg (eller Berg) opførte Capital af 150 Rdl., da er det ogsaa om denne in confesso, at den først efter N. Nielsens Død er indført i Kassebogen, men Underretten har ikke bestomindre anset Hovedappellanten pligtig at tilsvare den, forbi der foreligger en Amtsresolution af 25de Februar 1857 som Hjemmel for dens Modtagelse, hvilken Resolution, som det hedder i Dommen, ikke burde have været Hovedappellanten ubekjendt.

Da imidlertid Tilværelsen af en saadan Resolution, som Hovedappellanten iøvrigt har benægtet i Virkeligheden at have været vidende om, ikke kan afgive noget Beviis for, at Pengene, hvad Hovedappellanten har benægtet, virkelig ere indkomne i Overformynderiet, hvilket er Forudsætningen for, at Hovedappellanten kan paalægges at tilsvare dem, vil han ogsaa under denne Post være at frifinde og den indankede Dom altsaa forsaavidt være at forandre.

Foruden de manglende Capitaler findes i de oftnævnte Revisionsantegnelser af 10de November 1857 som Renter, hvorfor der ikke er gjort Rigtighed fra Overformynderiets Side, ansørt et Beløb af 519 Rdl. 1 Mk. 7½ Sk., og da Antegnelsernes Rigtighed i denne Henseende ikke er modsagt af Hovedappellanten, findes han ogsaa med Føie af Underdommeren at være paalagt at tilsvare dette Beløb.

Med Fradrag af Nielsine Petrine Bergs eller Bøbergs nysnævnte Capital af 150 Rdl., finder saaledes Overretten efter alt Ansørt at maatte paalægge Hovedappellanten det samme Erstatningsansvar som Underretsbommen, og ligeledes villiger Overretten denne Doms Bestemmelse om Procesomkostningerne i 1ste Instants og den ved Underretten for Hovedappellanten bestilte Sagførers Salair.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og kan der efter Sagens Udfald ikke tillægges Procurator Larsen Salair“.

Nr. 44. Snekermester Peter Christian Petersen (Sngen)

contra

Particulier Jens Sørensen (Advocat Hansen, efter Ordre).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale

80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. 3 Salarium til Advocat Hansen for Høiesteret betaler Citanten 40 Rdl. Endelig betaler han det Retssgebyhr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Udgang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos S. S. Schult.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17-18.

Den 8de Juli.

1864.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 22de Juni.

Nr. 61. Gaardmand **Nasmus Nielsen** (Advocat Brock)
contra

Directionen for Bømmetofte adelige Jomfrukloster
(Advocat Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Citantens Ret til at faae en i hans Arvefæstestjode indført Bestemmelse om en eventuel Erleggelse af Kornafgiften in natura m. m. udslettet.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Septbr. 1863: „De Indstævnte, Directionen for Bømmetofte Kloster, bør for Citanten, Gaardmand **Nasmus Nielsen** af Gjevnoes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator **Winther** forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afvigelse til at foranstalte det Fornødne med Hensyn til Stemplingen af det af ham den 13de April d. A. fremlagte Indlæg“.

Høiesterets Dom.

Efter det for Høiesteret Fremkomne maa Udbetalingen af en tredie Deel af Kjøbefummen for den i den indankede Dom omhandlede Eieendom antages at have fundet Sted førend Ekjodet blev udsedt, og det er ikke nantageligt, at Citanten først efter at have understrebet Panteobligationen har gjort sig nærmere bekendt med Ekjodets Indhold. Svad der i disse Henseender er anført i Dommen kan saaledes ikke billiges; men da det derved antagne Resultat maa anses tilstrækkeligen hjemlet ved de i samme iøvrigt anførte Grunde — hvorved bemærkes,

at der under nærværende Sag ikke er Spørgsmaal om Berettigelse for Citanten til at fordre Handelen hævet, i hvilken Henseende han, som i Dommen anført, har været ubillig til at benytte det derom gjorte Tilbud — vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighedene at hæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat det ved allerhøieste Resolution af 26de Mai 1856 for et Tidsrum af 2 Aar, hvilket ved senere Resolution af 4de August 1858 og 21de September 1861 blev forlænget, var tilladt, at de til Bemmetofte Kloster hørende Fæstegaarde maatte afhændes til Arvefæsteieendom, deriblandt endeel paa Bilkaar, at der ved Salget skulde betinges en Kornafgift — som det hedder i Bevillingen — af mindst 6 Edr. Byg pr. Td. Hartkorn, betalt med Penge efter hvert Aars Capitelstart, og en saadan Kjøbesum, som findes opført paa en af Klosters Forvalter afstøttet og Justitsministeriet tilfikkelt Fortegnelse, og 16 Gaarde overensstemmende hermed vare afhændede til de paagjældende Fæstere, indgav Citanten i nærværende Sag, Gaardmand Nasmus Nielsen af Gjevns, under 23de Juli 1861 en Begjæring til Indskævnte, Directionen for Bemmetofte Kloster, om at erholde sin Fæstegaard Matr. Nr. 13 a i Gjevns overdraget til Arvefæste paa de Bilkaar og imod den Kjøbesum og Arvefæsteafgift, hvortil Gaarden efter den ham medbealte Taxation var ansat.

Under 28de Januar 1862 blev der ogsaa udstedt Skjøde til Citanten, og den 29de f. M. af ham udstedt en Panteobligation til Sikkerhed for den Deel af Kjøbesummen, som skulde forklive indestaaende i Gaarden; men da Skjødets 4de Post indeholder den Bestemmelse, som ikke findes i de tidligere Skjøder: „skulde en Forandring foregaae med den Maade, hvorpaa Capitelstarten nu sættes, skal Klosters Direction, naar den finder for godt, være berettiget til at forlange Kornafgiften leveret in natura af gode, sunde og velrensede Barer i Tradet Byg med Halobelen medio November og Halobelen medio Februar, frit tilført til hvilken af de nærmeste Sølvsjøer, Kjøge eller Præstø, ved Rødvig Havn, Færø Strand, eller hvilket ei længere fraliggende Sted, det paaafordres“, og Citanten, der først efter Skjødets Lægning den 4de Februar f. A. vil være kommen til Kundskab om denne Bestemmelse, finder sig brøstholden derved, samt da Directionen ei godvillig har villet udfrette den af hans Skjøde, har han — efterat Directionen har samtykket i at give Møde ved Kjøbenhavn's Forligelsescommission, og at Sagen anlægges i første Instants her ved Retten — efter foregaaende Klage af 2den October 1862 og Stævning af 21de f. M., sag-

givet bemeldte Direction og paaflaaet den under lovlig Tvang tilplygt af hans Skjøde at udflette den anførte Bestemmelse om Kornafgiestens eventuelle Levering in natura og Transport til de nævnte Steder, medens de Indstævnte have paaflaaet sig frifundne.

Foraaavidt Citanten har villet støtte sin Paafland paa selve Indholdet af Bevillingen, idet han har formeent, at de Indstævnte efter dette have været aldeles uberettigede til at indføre den ommeldte Bestemmelse i Skjødet, kan der ikke heri gives ham Medhold; thi om det end ikke kan statueres, at Hensyn til Fæsternes Lærv ved Bevillingens Affattelse har været ladet udenfor Betragtningen, saa er der dog ikke ved Bevillingen tillagt Citanten Ret til at faae Gaarden i Arvesæfte, navnlig paa visse Bilkaar, hvilket ellers kunde stee ved en saadan Bevilling, og hans Ret at erholde Skjøde med visse bestemte Bilkaar kan saaledes alene begrundes paa det imellem ham og Klosteret indgaaede Contractforhold.

Da Citanten nu ikke imod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at der overhovedet er gjort Fæsterne under Bemmetofte Kloster noget for dettes Direction bindende Tilbud med Hensyn til Overdragelsen af deres Gaarde eller Bilkaarene derved, eller at der specielt er bleven tilfagt ham, at hans Begjæring om at erholde sin Gaard i Arvesæfte var bevilget paa samme Bilkaar, paa hvilke tidligere Kjøbere havde erholdt deres Gaarde, eller at der er afsluttet nogen foreløbig Contract imellem Klosters Direction eller Nogen paa dennes Begne paa den ene, og Citanten paa den anden Side, om Overdragelsen af bemeldte Gaard eller Betingelserne for samme — foreligger der intet Beviis for, at de Indstævnte have været uberettigede til at optage oftnævnte Bestemmelse i Skjødets 4de Post, og da Citanten endelig Dagen efter, at Skjødet var udstedt, og før dets Tinglæsning har betalt $\frac{1}{3}$ Deel af Kjøbesummen, som i Henhold til Skjødet skulde betales for Gaarden, og han til Klosteret har udstedt Panteobligation for Resten af bemeldte Kjøbesum, og han altfaa maa antages forinden at have gjort sig bekendt med Skjødets Indhold, i Henhold til hvilket Obligationen er udstedt, vil hans Paafland ikke kunne tages tilfølgende, hvorimod de Indstævnte, om hvem det er in confesso, at de have tilbudt Citanten at lade Handelen gaae tilbage, hvortil han imidlertid ikke har været villig, ville være at frifinde for hans Tiltale.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paaflaaet sig tilkjendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Nr. 173.

Advocat Liebe

contra

Suspenderet Toldopbeørørselscontrolleur **Niels Peter Ferdinand Bang**
(Defensor Brock),

der tiltales til Embedsforbrydelse og Straf for Raskemangel.

Rødby Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Februar 1864: „Tiltalte Niels Peter Ferdinand Bang bør have sit Embede som Toldoppebørselscontrollleur i Rødby forbrudt, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henriksen, 8 Rdl. og til Defensor, Procurator Staal, 6 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stifamtets nærmere Bestemmelse, betaler Tiltalte skadesløst. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 19de April 1864: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonsen og Berggreen, betaler Tiltalte, suspenderet Toldoppebørselscontrollleur Niels Peter Ferdinand Bang, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter Actionsordren alene er sigtet for Kasseangel, billiger Høiesteret i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, at han for sit Forhold i denne Henseende er ifølge Forordningen angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 21 dømt til at have sit Embede forbrudt, og derhos tilpligtet at udrede Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Niels Peter Ferdinand Bang bør have sit Embede som Toldoppebørselscontrollleur i Rødby forbrudt. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadskrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Rødby Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, suspenderet Toldoppebørselscontrollleur Niels Peter Ferdinand Bang sat under Justitsaction til Embedsforbrydelse og Straf efter Lovgivningen for Kasseangel.“

Ved egen med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilfælde er Tiltalte ogsaa overbeviist efter i Sommeren 1861 at være ansat i sin nævnte Stilling i Rødby allerede kort efter sin Ansættelse at have angrebet den ham betroede Kasse, og at han ved Laan fra den ene Maaned til den anden i Begyndelsen dække Kasseangelen, hvilket imidlertid kun lykkedes ham til November

Maaned 1862, da han maatte benytte Tolbindtægterne for December Maaned til at berigtige Beholdningen for førnævnte Maaned, og for at berigtige den for December derefter i Genhold til en af Tolldeskyrrelsen givet almindelig Bemyndigelse requirerede et contant Beløb af 100 Rdl. fra Bandholm's Tolsted under Foregivende at dette skete til Beskrivelse af Udgifter ved Tolstedet i Nørby, og hvilkke 100 Rdl. han, da de ankom 1ste Januar, ikke havde nødig at føre til Indtægt i Extracten for December Maaned.

Disse Foretagender foranlebigede imidlertid en Kasseundersøgelse hos Tiltalte den 22de Januar j. A., ved hvilken han befandt sig at have en Kassemangel af 231 Rdl. 66 Sk., hvilket Beløb dog er dækket ved den af ham ved Embedets Overtagelse stillede Caution.

Da Tiltalte imidlertid ikke er overbevist noget Forhold udenfor den ommeldte Kassemangel, der kan medføre særlig Straf, idet samtlige Toldkassen tilfaldne Indtægter nøagtigen ere befundne tilførte hans Kasseextracter, ligesom hans Regnskabsbøger ere førte rigtigen og a jour, ligesom det maa anses oplyst, at Grunden til hans ulykkelige økonomiske Forsætning ikke hidrørte fra Ødselhed og uordentligt Levnet, men fra at han har maattet ernære sig og Familie med smaa Indtægter og derud og ved Udgifter i Anledning af sin Ansættelse i Nørby er geraadet i ikke ubetydelig Gjæld, maa det billiges, at Tiltalte, der er sødt i 1822 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, i Genhold til Forordningen af 8de Juli 1840 om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 21 er ansæet med Embedsforbrydelse, men ikke tilfjendt nogen anden Straf, og da det ligeledes billiges, at han er paalagt at udrede Actionens Omkostninger, vil Underrettens Dom i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 27de Juni.

Nr. 64. Jernstøber **J. Andersen** (Advocat Hindenburg)

contra

Smedemester **Eichinger** (Selv),

betræffende en af Indstævnte fremsat *conductio indebiti*.

Landslover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 9de Novbr. 1863: „Indstævnte, Jernstøber J. Andersen, bør til Citanten, Smedemester Eichinger, betale 291 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra den 28de Februar d. A. indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Forfaavidt Citanten har anbragt, at der ved Udfærdelsen af den

i den indkomne Dom ommeldte af Indstævnte i sin Tid indfrieede Bregel af 30te Mai 1856 tilsigtedes en endelig Afgjørelse af Parternes Mellembværende til den Tid, saa at der ikke derefter skulde kunne være Spørgsmaal om dets Oprindelse og Bessaffenhed, bemærkes, at hvad Citanten saaledes har paaberaabt sig, vel i høi Grad bestyrkes ved flere Omstændigheder, men dog ikke med Sikkerhed kan udledes af de fremkomne Oplysninger, i hvilken Henseende navnlig den af Citanten for Høiesteret fremlagte Tilstaaelse af 27de Februar 1857, der indeholder Indstævntes Erkjendelse af, at alt Mellembværende imellem dem til Dato er „opgjort“, efter det saaledes brugte Udtryk ikke kan være af nogen afgjørende Bøgt. Men det Beviis, som det maatte paaligge Indstævnte at tilveiebringe for, at den Deel af Breglens Paalydende, som han under nærværende Sag har paastaet Citanten tilplygtet at udbetale, ikke i Virkeligheden skyldtes af ham til Citanten, kan han ikke antages at have præsteret. I denne Henseende bemærkes, at Udstedelsen af berorte Bregel vel staaer i Forbindelse med de i Dommen ommeldte af C. C. Bockmann til Citanten udstædte Bregler; men Citantens Paastand om, at Indstævnte tilligemed Bockmann var hans Debitor for den Sum, for hvilken den første af disse Bregler, dateret den 1ste August 1855, blev udstædt, eller at Indstævnte havde paataget sig at indstaae for Betalingen, stemmer med den Maade, hvorpaa Endosfementerne findes paategnede denne Bregel, idet Indstævntes er anført foran Citantens; og skjøndt Endosfementerne paa den af Bockmann under 9de November 1855 udstædte Bregel, hvorved den førstnævnte fornyedes, findes anførte i modsat Orden, og det er uomtvistet, at den af Indstævnte under 21de Februar 1856 til Citanten udstædte Bregel traadte i Stedet for den nyknævnte, kunne disse Omstændigheder dog ikke fremkalde nogen grundet Tvivl om, at det Beløb, hvorfor Indstævnte udstædte Breglen af 21de Februar 1856, og som er indbefattet i den Sum, hvorpaa Breglen af 30te Mai 1856 lyder, var en Indstævnte selv paahvilende Gjæld til Citanten. Hvad der i Dommen er anført med Hensyn til Indholdet af en af Citanten i sin Tid forfattet Opgjørelse over hans og Indstævntes Mellembværende, er heller ikke af nogen væsentlig Betydning; hvilket ligeledes gjelder om den paaberaabte Vidneforklaring ifølge dennes tildeels ubestemte Indhold. Som Følge heraf, og da der end ikke findes tilveiebragt saamegen Formodning for Nødværdigheden af Indstævntes foranførte Opgivende, at der er Anledning til at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Ed, vil der efter Citantens Paastand være at tillægge ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Smedemester Eichinger, søger under nærværende Sag Indstævnte, Jernstøber J. Andersen, til som skyldig Rest paa et tidligere Mellemværende at betale sig 291 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. — til hvilket Beløb han under Sagen har nedsat sin i Stævningen fremsatte Paastand paa 341 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. — med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligesklagens Dato, den 28de Februar d. A., indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger stadestøft. Indstævnte, der ikke vil være Citanten noget skyldig efter deres tidligere Mellemværende, paastaar sig derimod friheden og tilkjendt Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at Citanten, efter i nogen Tid at have staaet i Mellemregningsforhold med Indstævnte, under 30te Mai 1856 til denne har udstædt en, senere ogsaa af ham selv indfriet, Vexel paa 553 Rdl.; men medens Indstævnte paastaar, at denne Vexel netop udstædtes for fuldstændig at afgjøre den Gjæld, hvori Citanten paa hiin Tid stod til ham, og som efter en af Indstævnte affattet Opgjørelse paa saa Skilling nær udgjorde det Beløb, hvorpaa Vexlen kom til at lyde, gaar derimod Citantens Paastand ud paa, at han dengang kun var Indstævnte et langt ringere Beløb skyldig, end det, hvorpaa Vexlen lyder, og at Indstævnte derfor nu maa være pligtig at godtgjøre ham Forskjellen mellem Citantens virkelige Gjæld paa den omhandlede Tid og Vexlens Paalydende, hvilken Forskjel efter Citantens Fremstilling udgjør det ovennævnte Beløb af 291 Rdl. 4 Mk. 15 Sk.

Forsaavidt Indstævnte først og fremmest har villet gjøre gjældenbe, at hele Spørgsmaalet om Parternes Mellemværende maa betragtes som endelig afgjort ved Udstedelsen af den ovennævnte Vexel, idet Citanten derved formentlig maatte ansees selv at have erkjendt, at han virkelig skyldte Indstævnte den Sum, hvorpaa den kom til at lyde, da kan der ikke heri gives ham Medhold, da det netop af Citanten er benægtet og ikke af Indstævnte beviist, at der ved Udstedelsen af Vexlen var tilfjort en endelig Afgjørelse af deres Mellemværende, og heller ikke kan den Omstændighed, at Citanten senere forskellige Gange imod contant Betaling har kjøbt Varer hos Indstævnte, betragtes som en Erkjendelse af, at han ikke fra det tidligere Mellemværende havde Noget tilgode hos denne. Paa den anden Side maa det derimod være Citantens Sag at godtgjøre, at de 291 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. af det Beløb, hvorfor han udstedte Vexlen til Indstævnte, ikke i Virkeligheden af ham skyldes til denne. I saa Henseende gaar nu Citantens Fremstilling ud paa, at en, efterat være stævnet

som Bidne, under Sagen afsøb Trebiemand, Murer Bøschmann, som for modtagne Varer var bleven Indstævnte et Beløb af 284 Rbl. stykbig, for denne Gjælb under 1ste August 1855 udstedte en 3 Maanebers Vexel til Indstævnte, som, efter selv at have endosferet den in blanco, formaade Citanten til ligeledes at sætte sit Navn som Endossent paa den, for at Indstævnte derved kunde blive istand til at faae den disconteret, hvilket ogsaa lykkedes, — at denne Vexel dernæst til Forfaldstid blev fornyet ved en anden, den 9de November 1855 dateret, ligeledes af Bøschmann til Indstævnte udstedt og dernæst først af Indstævnte og saa af Citanten endosferet 3 Maanebers Vexel. — at Indstævnte, da denne sidste Vexel den 18de Februar 1856 var bleven protesteret de non solutione, anmodede Citanten om for dens paalydende Beløb med Tillæg af Protestomkostninger og Disconto til ham at udstede en Vexel, paa hvilken han kunde reise Penge til at indfri den protesterede, idet han derhos lovede at sørge for, at Indfrielsen af den nye Vexel ikke skulde falde Citanten til Last, — at Citanten saaledes lod sig bevæge til under 21de Februar 1856 til Indstævnte at udstede en 3 Maanebers Vexel, lydende paa det her under Sagen omtvistede Beløb af 291 Rbl. 4 Mk. 15 Sk., — at Indstævnte ved sidstnævnte Vexels Forfaldstid atter bad Citanten om at udstede en ny Vexel for en Sum, der baade skulde omfatte det Beløb af omtrent 261 Rbl., som Citantens Gjælb til Indstævnte, efter deres Mellemregningsforhold, ba udgjorde, og hvori tillige skulde optages den foregaaende Vexels Beløb af 291 Rbl. 4 Mk. 15 Sk., idet Indstævnte ogsaa denne Gang lovede nok selv at skulle sørge for Vexlens Fornyelse eller Betaling til Forfaldstid, — og at dette var Grunden til, at Citanten under 30te Mai 1856 udstedte den tidligere nævnte Vexel paa 553 Rbl.

Indstævnte har nu vel ikke villet erkjende Rigtigheden af denne Fremstilling, idet han navnlig har villet gjøre gjælden, at Citanten tilligemed Bøschmann var hans Debitor for de 284 Rbl., hvorpaa Vexlerne af 1ste August og 9de November 1855 løde, og i Virkeligheden ligesaavelsom Bøschmann hæftede til Indstævnte for disse Vexlers Beløb, og at derfor ogsaa de 291 Rbl. 4 Mk. 15 Sk., hvorpaa Citantens egen Vexel af 21de Februar 1856 lød, og som siden bleve medoptagne i Vexlen af 30te Mai s. N., ingenlunde vare Citanten udbestemte, men et Beløb, som han ligefrem var Indstævnte stykbig. Da der imidlertid efter Vexlerne af 1ste August og 9de November 1855, navnlig den sidste, ikke har kunnet paahvile Citanten nogensteds Forpligtelse mod Indstævnte, idet efter disse Vexlers ovenfor angivne Indhold kun Bøschmann var forpligtet ligesoverfor Indstævnte, medens denne selv som Endossent netop var forpligtet mod Citanten, og da Indstævnte har indrømmet, at Vexlen af 21de Februar 1856 traadte iføjetfor den af 9de November 1855, idet det Beløb, hvorfors den udstedtes, netop var det samme, som den sidstnævnte Vexel havde angaaet, med Tillæg af Protestomkostninger og Disconto, og der ikke er oplyst Noget, som kunde forklare, at Bøschmanns Gjælb til Indstævnte ved denne Leilighed skulde være bleven overført paa Citanten, saa maa det antages, at Citanten ikke i Virkeligheden har været Indstævntes Debitor for det Beløb, hvorfors Vexlen af 21de Februar 1856 er udstedt, og altsaa heller ikke for en til-

svarende Deel af det Beløb, hvorpaa Bexlen af 30. Mai s. A. lyder. Dette Resultat bestyrkes ogsaa ved den af Indstævnte selv i sin Tid affattede og Citanten tilfjællede Opgjørelse over deres Mellemvarende. Deels findes der nemlig ikke paa denne Opgjørelse som Debet for Citanten opført nogenstomhelst af de Poster, for hvis samlede Beløb Bexlerne af 1ste August og 9de November 1855 vare udstedte, hvilket maatte have været Tilfældet, dersom Citanten, som af Indstævnte paastaet, men af ham selv benægtet, havde været Bøschmanns Meddebitor for disse Poster, — deels opføres heller ikke i denne Opgjørelse som Debet for Citanten de med Indfrielsen af Bexlen af 21de Februar 1856 forbundne Omkostninger, hvilket vel vilde være skeet, dersom Indfrielsen af denne Bexel i Virkeligheden havde paahvilet Citanten, — og deels benævnes selve denne Bexel i Opgjørelsen, hvor den anføres som Debetpost for Citanten, som „Murer Bøschmanns Bexel“. Endelig bekræftes Rigtigheden af Citantens Fremstilling i det Hele ogsaa ved en under Sagen afgiven Vidneforklaring.

Da det saaledes maa antages, at Bexlen af 30te Mai 1856 er udstedt for et Beløb af 291 Rdl. 4 Mk. 15 Sk. mere end Citanten var Indstævnte skyldig, vil hans Paastand om, at denne tilpligtes at betale ham bemeldte Beløb med Renter, som paastævnet, være at tage tilfølgende, idet hans Ret hertil selvfølgelig ikke — som Indstævnte subsidiairt har søgt at gjøre gjælden — kan være tabt ved ikke at være gjort gjælden inden Bexlen af 9de November 1855 — der er i Citantens Besiddelse og efter hans Fremstilling er bleven ham overgivet af Indstævnte som en Slags Sikkerhed for det her under Sagen ompurgte Beløb — var præsciberet; thi der vilde ialtsald i Anledning heraf under ingen Omstændigheder kunne blive Spørgsmaal om Andet for Indstævnte, end om at drage Citanten til Ansvar, hvis han maatte have forsvømt Noget med Hensyn til at holde Bexlen i Kraft, men aldrig om, at hans Gjæld til Citanten derved skulde være bortfaldet.

For den af Citanten, som ovenfor bemærket, oprindelig fremsatte, men under Sagens Drift frasagde Paastand paa 50 Rdl. mere end ovennævnte Beløb, vil Indstævnte være at frifinde.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opføres.

Nr. 4. Directionen for Kjøbenhavns Brandforsikkring (Advocat Liebe)
contra

Landsoverretsprocurator **A. B. Ipsen**, som Mandatarius for **Møller Chr. Skjum** (Ingen),

betræffende Betalingen af 1710 Rdl. m. v.

Landsover. samt Hof- og Stadskrettens Dom af 19de Mai 1862:
„De Indstævnte, Directionen for Kjøbenhavns Brandforsikkring bor til Citanten, Procurator A. B. Ipsen, som Mandatarius for Møller Chr. Skjum af

Kratuollen ved Frederiksfund, betale de paastævnte 1,710 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 24de Mai 1860 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Søesterets Dom.

Naar Indstævnte til Støtte for den af ham nedlagte Paastand om at tilkjendes de ved Branderstatningens Udbetaling for Totalskade affortede 10 pCt. af Forsikringssummen, hvilken Paastand ved den indankede Dom er taget til Følge, har anført, at Anordningen af 17de Juli 1795 i Forbindelse med Instrux af 15de Juli 1796 har forandret de indtil da gjældende Bestemmelser betræffende Vurdering til Assurance-Efterretning af faste Eiendomme i Kjøbenhavn derhen, at der ei længer som forhen skal tages Hensyn til Bygningens Grund, og at som Følge heraf den Brandforsikringen ved total Skade tidligere tilkommende Net til, naar det nævnte Hensyn var taget, for Grund og Røderne at indeholde 10 pCt. af Forsikringssummen er bortfalden, — findes dette ikke at have Hjemmel i de paaberaabte Bestemmelseres Indhold, og navnlig kan dette efter Instruxens Forhold til Anordningen ikke udledes af Instruxens § 1, naar det i samme hedder: „at Bygningernes sande Værdi, men ikke Byggepladsen, saa noie som muligt bestemmes“, hvorved endnu kan erindres, dels at det maa ansees under Sagen at være in confesso, at de før og efter Instruxens Udfærdigelse afholdte Lagationsforretninger ere „aldels eens“, og dels at en af vedkommende Bygningsinspecteur afgiven Erklæring gaaer ud paa, at der, hvor langt man end gaaer tilbage i Tiden, aldrig i Vurderingsforretningerne findes nogen særlig Vurdering af Grundene og Fundamenterne.

Den i Dommen omhandlede Vurderingsforretning af 11te Februar 1852 gaaer nu ogsaa ud paa, at det er Møllebygningerne som en Heelhed, der ere blevne vurderede til 17,100 Rdl., og medens det efter Forretningens hele Indhold maa ansees utvivlsomt, at Fundamenterne heelt ere medindbefattede under Vurderingen, er der Intet, som tyder paa, at Grunden ikke tillige skulde paa anordningsmæssig Maade være kommen i Betragtning, hvorved bemærkes, at der ved Ansættelserne i den Instrux af 1796 til Vejledning vedsoiede Tabel maa ansees at være taget behørigt Hensyn til Grund og Fundamenter, og at Vurderingsmændene maae forudsættes at have holdt sig Instruxen, til hvilken de ved Udmeldelsen udtrykkelig bleve henviste, efterrettelig.

Som Følge heraf og da det ikke kan tillægges nogen Indflydelse,

at Indstævntes Mandant ikke er Eier af Grunden, idet saavel Placat af 9de Januar 1769 som Anordningen af 17de Juli 1795 nævne Møller paa Bølden som Gjenstand for Forsikkring uden Antydning om, at de almindelige Regler for Burdering ikke skulde være anvendelige ogsaa paa denne Art af Eiendomme, vil den indankede Dom være at forandre derhen, at Citanterne tillægges den af dem paaستااعde Fri-findelse, og ville efter Omstændighederne Processens Omkostninger for begge Netter være at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Citanterne bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat den paa Gøtows Bastion paa Kjøbenhavns Østervold Nr. 498 beliggende, i Stadens Brandforsikkring as surerede og Møller Chr. Skjum nu af Kratmøllen ved Freberiksbund tilhørende Mølle var afbrændt i Mai 1859, blev der ved Assurancens Udbetaling af den Sum, hvorfor Møllen var forsikret, indeholdt 10 pCt. som Rabat for total Skade, i hvilken Anledning Citanten, Procurator N. W. Jbsen som Mandatarius for nysnævnte Møller Skjum i nærværende Sag har søgt de Indstævnte, Directionen for bemeldte Brandforsikkring til at ubbetale som Restassurance 1,710 Rdl., der udgjør det indeholdte Beløb, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligssklagens Dato den 24de Mai 1860 og Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har paaveraabt sig, at det af den i Policen — hvor det hedder, at den Brandskade, total eller partial, som den forsikrede Eiendom skulde lide, skal vorde erstattet, dog saaledes at i Erstatningen affortes 10 pCt. for total Skade og 2 pCt. for partial Skade, alt i Medhold af de om Brandforsikringen i Kjøbenhavn udgaaene allernaabigste Anordninger — forekommende Henvisning til Lovgivningen fremgaaer, at kun forsaavidt det havde Hjemmel i Lovgivningen, navnlig naar Grunden, hvorpaa den as surerede Bygning stod, og Fundamenter under Jorden vare medoptagne under Burderingen og derefter as surerede, ifr. Placat af 9de Januar 1769 §§ 5 og 8 og Anordning af 17de Juli 1795 § 4, skulde den Forsikrede i Tilfælde af total Skade finde sig i den i Policen ommeldte Affortning af 10 pCt., men at en sliG Hjemmel mangler in casu, hvor det af den over den afbrændte Mølle optagne Taxationsforretning formeentlig kan sees, at Grunden aldeles ikke har været medtaget under Assurancen, at det heller ikke efter Bestemmelserne i Anordningen af 1795 og Instrux af 15de Juli 1796 havde legaliter ladet sig gjøre at medregne Grunden og Rubera under Jorden til Eiendommens Taxationsværbi, samt at hans Mandant ikke har begjært Grunden, der udgjør en

Deel af Stadens Fæstningsværter, og hvoraf han altsaa ikke var Eier, medtaget ved Taxationen af Møllen.

Derimod have de Indstævnte paaستاet sig frifundne for Citantens Til-tale og tillagte Sagens Omkostninger skadesløst eller med et passende Beløb. For denne Paastand have de for det Første anført, at den her omtvistede Af-fortning, der factiff har fundet Sted i alle de siben Placat af 8de Juni 1733 indtrufne Tilfælde, hvor total Skade er steet, har været den retlige Følge baade af de afsluttede Forsikringscontracter, der i Hovedbestemmelserne ere eenslydende for alle forsikrede Eiendomme, og af Lovgivningen, hvori en Afsortning i Skadeserstatningen har havt Hjemmel ligesaa Brandforsikringens Oprettelse i Maret 1731 og den Anskuelse klarlig er udtalt, at den, der har lidt Staden, skal finde sig i at miste noget af Forsikringssummen, samt at det, hvorpaa nu end denne Anskuelse grunder sig, er ubesøiet ikke at lade de 10 pCt. Rabat falde paa Forsikringens hele Gjenstand, Eiendommen i dens Totalitet, men lade den repræsentere en særlig Deel af samme.

Hvis de herhen hørende Lovbud, saavel Placaterne af 8de Juni 1733 og 9de Januar 1769 som Anordningen af 17de Juli 1795, dernæst skulde kunne berøves deres Anvendelighed ved extraordinaire Omstændigheder, maatte disse fuldstændig bevise af den, der vil bestride Brandforsikringens Ret i den heromhandlede Henseende; men en saadan særlig factiff Omstændighed kan efter de Indstævnets Formening ikke den over den paagældende Mølle optagne Taxationsforretning afgive, idet denne Forretning, hvis Lovlighed ikke heller her i Sagen er beskribt, er affattet paa lovbefalet Maade og navnlig i Overensstem-melse med den af de daværende Regjeringsautoriteter bifaldte og ved den senere Lovgivning, in specio Placat af 28de September 1813 § 3, yderligere sanc-tionerede Instrux og Tabel af 15de Juli 1796 baade i Henseende til Form og Gjenstand, navnlig saaledes at Bygningerne ere det Overordnede, men dog Grund og Gaardsrum, skjøndt ikke opførte med nogen særlig Værdi, implicito maa antages at være tilfede i Totalsummen.

Selv imidlertid om Taxationsforretningen led af nogen Mangel, formene de Indstævnte, at den, der er en væsentlig Deel af den imellem Parterne af-sluttede Contract, er anerkjendt af Citantens Mandant saavel ved hans Paa-tegning paa samme, som derved at han uden Indsigelse har modtaget en Police, der henholder sig til denne Forretning, og begge disse Documenter maatte der-for i ethvert Tilfælde anses som vedtagen Norm for Parternes Forhold, og det saameget mere som de i de ovenansførte Love indeholdte Bestemmelser ere declaratoriske.

Endelig have de Indstævnte, under Forudsætning af at Brandforsikringen skulde kunne dømmes til at udbetale den omspurgte Rabat, villet støtte den af dem her i Sagen neblagte Frifindelsespaastand deels derpaa, at Citanten, da hans Mandant ikke var Eier af Grunden, er actor incompetens, deels derpaa, at der — da en Bygnings sande Værdi maa omsfatte dens Fundamenter, hvilke derfor have været indbefattede under Assurance-summen for den paagældende Mølle, og da Citantens Mandant har erhøldt de af Møllens Fundamenter, der

vare i Behold — ialtsald ikke kunde tilkomme ham den hele paastrævnte Sum, og at der ikke fra hans Side er neblagt subsidiair Paastrand paa en Deel af denne Sum.

Ligesom nu Netten ikke med de Indstævnte kan finde den Auskuelse ubtalt eller indbeholdt i Lovgivningen, at den, der liber Skade, skal finde sig i at miste noget af Forsikringssummen, saaledes kan den paa den anden Side heller ikke være enig med Titanten i, at det efter Bestemmelserne i Anordningen af 17de Juli 1795 og Instrux af 15de Juli 1796 ikke legaliter lader sig gjøre at medregne Grund og Rudera under Forbden til en Eiendoms Taxationsværdi, idet den nævnte Anordning ikke i den Henseende findes at have forandret den tidligere Lovgivning, og Instruxen ialtsald hverken selv er nogen Lovbestemmelse eller stadfæstet ved senere Lovbestemmelser. Den gjældende Lovgivning maa antages at berettigede Assurancen til i Erstatningen at afkorte 10 pCt., saafremt Grund og Fundamenter ere medtagne i Burderingen; men at dette er skeet — hvad der maa være de Indstævnets Sag at godtgjøre — fremgaaer ikke af den foreliggende Burderingsforretning, og imod dette taler endog den Omstændighed, at Grunden, som meldt, ikke eiebdes af den Forsikrede. Da der nu ikke kan anses vedtaget Andet imellem Parterne, end det som Lovgivningens Regler maatte medføre, ligesom og den indstævnte Direction for et offentlig Institut hverken kan formodes eller anses berettiget til, at have stipuleret en Anordningerne modstridende Beregning, samt da den Forsikredes Ret til, uanset at han ikke var Eier af Grunden, at tilskjendes hele Forsikringssummen, er en Følge af deels at Grunden ikke antages optagen i Burderingen, deels at de Indstævnets Paastrand om Berettigelse i alt Fald til en Deel af de tilbageholdte 10 pCt. allerede af den Grund ikke kan tages tilfølgende, at den Indsigelse, hvorpaa den er støttet, som for sigdig fremsat ikke imod Titantens Protest kan komme i Betragtning, vil Titantens Paastrand i Sagen være at tage til Følge.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves“.

Tirsdagen den 28de Juni.

Nr. 58. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

Ungkarl **Masmus Pedersen** (Advocat Brock),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævnets Berettigelse til at erholde sig af Titanterne meddeelt Arvesæstebrev paa hans afdøde Faders Gaard i Gjerdrup.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de August 1863:
 „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, som Herlighedsseier over Bidstrup Gods, bør, under en Mulet til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkassje af 5 Rdl. for hver Dag de sidste denne Dom overhørig, til

Citanten, Uugkarl Naasmus Pedersen af Gjerdrup med Curator, Gaardmand Jens Andersen, udstede Arvefæstebrev paa den af hans afdøde Fader Peder Naasmusén i Maret 1830 arvefæstede og under 1ste Februar f. A. afstaaede Gaard Matr. Nr. 1 i Gjerdrup under fornævnte Gods. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udæld efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Naar Indstævnte, som i den indankede Dom nærmere fremstillet, først har paaberaabt sig, at Citanternes Approbation paa den under Sagen omhandlede mellem ham og hans Fader indgaaede Contract om Afstaaelsen af Sidstnævntes Gaard skulde paa Grund af Slægtskabsforholdet mellem Contrahenterne være usforden, er det ved Dommen rettelig antaget, at saadant er uden Hjemmel i de i første Post af Faderens Fæstebrev bragte Udtryk.

Forfaavidt Indstævnte dernæst har bestridt Gyldigheden af Citanternes Resolution af 13de Februar 1862, hvorved Approbationen nægtedes, navnlig under Paaberaabelse af, at Citanterne maatte fastholde en ved en tidligere Leilighed tagen Beslutning om, at Overdragelse ikke maatte finde Sted, forinden den Paagældende havde fyldt sit 21de Aar, bemærkes, at om det end ikke antages, at en Resolution, hvorved Magistraten nægter sin Approbation paa en Gaards Afstaaelse, ubetinget maa ligge udenfor Domsstolens Prøvelse, er der dog ikke tilstrækkelig Grund til at betragte den her omhandlede Resolution — der maa anses at gaae ud fra et Skøn over Indstævntes daværende Duellighed og Bequemhed til at bestyre Gaarden — som saaledes i Strid med Lovgivningen eller Forholdets Natur, at den som Folge heraf ved Dom skulde kunne tilfidesættes. Der vil derfor efter Citanternes Paastand være at tillægge dem Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisses hebbet det: „Anledningen til nærværende Sag er et under 1ste Februar f. A. af Gaardmand Peder Naas-

mussen oprettet Document, hvorved han — der under 5te November 1830 af Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrer af den Staden tilhørende Noeskilde Ladegaard, Bidstrupgaard kaldet, havde erhøbt meddeelt Fæstebrev paa en til bemeldte Guds hørende Gaard, Matr. Nr. 1 i Gjerdrup By, — affød denne Gaard til sin Søn, Citanten, Ungkarl Rasmus Pedersen af Gjerdrup, under, som det hedder, nærmere forventende Approbation af Gudsrets Højskole.

Efterat Magistraten nemlig ved Resolution af 13de Februar f. A. havde nægtet at meddele denne Approbation, og Peder Rasmussen under 16de f. M. var afgaaet ved Døden uden da at have erhøbt Underretning om denne Resolution, indstævuede Citanten ved Stævning af 19de November f. A. Kjøbenhavns Magistrat som Herlighedsseier over bemeldte Guds her for Retten og paaskod samme tilpligtet at meddele Citanten Arvefæstebrev paa den omhandlede Gaard samt at betale Søgemaalets Omkostninger aldeles skadesløst. De Indstævnte derimod have paastaat sig frifundue for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Til Støtte for den af Citanten neblagte Paaastand har han anført, at Ordene i selve Fæstebrevets § 1 indeholde Hjemmel for den af Faderen foretagne Afstaaelse. Efterat der nemlig i Fæstebrevets Indledning er anført, at Magistraten i Genhold til Reskriptet af 25de Marts 1768, hvorved det tilføedes den at udfæde og meddele foransførte Gudsens Bønder saabanne Arvefæstebreve, som kunne betrygge dem og paa den derefter safsatte Maade deres Arvinger og Efterkommere til evig Tid imod al Forandring af Hoveiets Indførelse eller nogen Slags Betyngsel i andre Maader videre end hvad i Arvefæstebrevet findes indført og safsat, har arveligen bortsiødt og sæstet Gaarden til Peder Rasmussen, hedder det i § 1, at saalænge han opfylder de ham efter Fæstebrevet paahvilende Forpligtelser, „skal det være ham, hans Arvinger og Efterkommere, Gaardens lovlige Besiddere, tilladt at afstaae og overlade samme til hvilken af deres Børn, og, om de ingen Børn have, til Slægt eller Fremmede, hvem de vilde, naar Personen dertil af Herstabet findes duelig og bekvem“. Denne sidstansførte Sætning har Citanten nemlig fortolket paa den Maade, at de Ord: „naar Personen dertil af Herstabet findes duelig og bekvem“, ene maatte henføres til Ordet Fremmede, saa at Magistratens Approbation ikke var fornøden, naar det var til nogen af Fæsterens Børn, at Overdragelsen skete.

Retten skjønner imidlertid ikke, at Citanten kan gives Medhold i denne hans Fortolkning. Derfor Meningen nemlig skulde være den af Citanten antagne, maatte det kunne fordres, at dette i et Document af den omhandlede Beskaffenhed, hvorved der tildeles Fæsteren en ikke ubetydelig udvidet Ret, uden, som meldt, noget fra hans Side ydet Bederlag, var klart og tydeligt ubtalt; men dette er saa langt fra at være Tilfældet, at Ordene: „naar Personen dertil af Herstabet findes duelig og bekvem“, efter Sætningernes naturlige Sammenhæng maa antages at referere sig til alle de forud omtalte Personer, ikke blot Fremmede, men ogsaa Fæsterens Børn og Slægt. Foruden at nemlig Ordet „Person“ med den almindelige Betegnelse, som det indeholder, maa antages at

gaae paa alle de nævnte Personer, maa ogsaa Ordene: „hvem de ville“ anses at danne et naturligt Supplement til de forudgaaende Ord: „til hvilken af deres Børn“, uden hvilket denne Sætning vilde blive ufuldstændig, og det kan ikke herimod komme i Betragtning, at Ordet „hvem“ efter denne Fortolkning bliver overflødig, idet det maa antages brugt som en Følge af den Afstand, hvori den Sætning, hvortil det hører, paa Grund af den indstudte Mellem-sætning er kommet til at staae til de førstnævnte af de Personer, til hvilke det refererer sig. Naar det desuden ikke lader sig nægte, at Børnene paa Grund af forskjellige Omstændigheder kunne være uuelige og ubekvemme til at overtage Gaarden, er det den naturligeste og bedst begrundede Betydning, at Magistraten, der som ansvarlig Bestyrer af Communens Gods havde at paasee dennes Løb, ogsaa kom til at kontrollere Børnenes Valg.

Naar man saaledes maa antage, at Peder Rasmussen efter Fæstebrevets Indhold ligesaalet var berettiget til at overdrage Fæstegaarden til eet af sine Børn som til Slægt eller Fremmede uden at erhverve Magistratens Approbation derpaa, en Forudsætning, som Overdragelsesdocumentet af 1ste Februar f. A. viser, at Peder Rasmussen selv er gaaet ud fra, bliver det tilbage at afgjøre, om Magistratens Resolution af 13de Februar f. A., hvorved der, som meldt, er nægtet Approbation paa Afstaaelsen af Fæstegaarden til Citanten, kan, som af denne formeent, underlases Rettens Prøvelse, og om Resolutionen i saa Fald efter de under Sagen fremkomne Oplysninger kan antages at have Hjemmel i Fæstebrevet, hvilket Citanten har benægtet, og paa hvilken Omstændighed han in subsidium har begrundet sin Paastand.

I denne Henseende bemærkes, at saavel Udtrykkene i den omspurgte Paasus i Fæstebrevet, som den hele Sammenhæng viser, at det ikke kan have været Meningen at gjøre Estermandens Berettigelse ganske afhængig af Herskabets Forgødtbefiubende, men at Herskabets Resolution maa forudsættes at ville blive afgivet efter gyldige Slutninger, ikke ex libero arbitrio; og vel maa det erkjendes, at hvor ingen Grund for Resolutionen er angiven, maa det i Almindelighed uden videre Undersøgelse statueres, at den nævnte Forudsætning for Resolutionens Gyldighed virkelig er tilfede, men forsaavidt der derimod i det enkelte Tilfælde er anført en Grund til Forkastelse, maa Domstolene ogsaa være beføiede til at undersøge Gyldigheden af denne Grund. Det sees nu ei rettere, end at et Tilfælde af denne Art her foreligger. Det maa nemlig efter Parternes Procedure anses in confesso, at de Indstævnte ikke have nægtet at approbere Afstaaelsen af Fæstegaarden til Citanten som Følge af nogen speciel Uuelighed eller Ubequemhed hos denne, men at Grunden til Afslaget alene er at søge i den Omstændighed, at Citanten, da det blev meddeelt, ikke var ældre end 20 Aar, idet de Indstævnte have vedtaget som en Regel, der i Almindelighed bør følges, at ifkun fuldbyndige Personer anses skikede til at overtage Gaardene under Bidstrupgaard's Gods. En sliq Regel er imidlertid i Strid med Lovgivningens almindelige Grundsætninger, jfr. navnlig L. 3—17—34, 35, hvorefter Enhver med Attenaarsalderen erkjendes for moden til at forestaae sit Gods om end under Curators Tilsyn, ligesom det og specielt i Forordningen af

22de November 1837 § 4 er forudsat, at en Person i den nævnte Alder er stiftet til selv at overtage en Bondegaards Bestyrelse. Men da Alderen herefter ikke i og for sig kan gjøre Titanten uuelig eller ubeqvem til at forestaae en Fæstegaard, og da det derhos under Sagen maa ansees indrømmet af de Indstævnte, at der Intet specielt er at udsætte paa Titanten, og at han i hvert Fald staaer paa samme Standpunct af Modenhed som sine Jevnalbrede, — hvorved ogsaa kan fremhæves, at Titanten har produceret fordeelagtige Vidnesbyrd saavel om sit Forhold i Almindelighed, som navnlig om sin Duelighed til at bestyre en Bondegaard, — saa at det herefter maa ansees in confesso, at Titanten ikke savner den Duelighed og Beqvemhed til at overtage Fæstegaarden, som efter Forholdets Natur kan fordras, maa de Indstævnets Nægtelse af Approbationen ansees ubesøiet, og Titantens Paastrand om at erholde Gaarden overbraget blive at tage til Følge saaledes, at de Indstævnte under en passende Mødetil Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, der bestemmes til 5 Rdl. for hver Dag Dommen siddes overhørig, blive at tilpligte at udstaae Arbefæstebrev til ham.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves“.

Nr. 184.

Advocat Heinrichsen
contra

Andreas Petersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Faaborg Kjøbstads Politirets Dom af 1ste Martz 1864: „Arrestanten Smedesvend Andreas Petersen bør hensættes til Arbeide i Odense Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Mai 1864: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procurator Simonson og Proseprocurator Lassen for Overretten, betaler Tiltalte, Smedesvend Andreas Petersen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hen-

richsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Om Tiltalte Smede-
svend Andreas Petersen, der under nærværende fra Faaborg Rådsheds
Politiret hertil indankede Sag actioneres for Væleri, er det ved hans egen Til-
ståelse, der stemmer med hvad under Sagen er oplyst, godtgjort, at han i
længere Tid jevnlig er gaaet omkring for at tilbetle sig Fødemibler og Brænde-
viin, ligesom og at han, ialtfald da han betlede hos Bøver Jørgen i Faaborg,
har vist et paatrængende Forhold. Tiltalte, der ikke kan disculperes ved hvad
der er fremkommet om, at det ham af Fattigvæsenet anviste Arbeide ikke har egnet
sig for ham, og som tidligere oftere har været straffet og navnlig 3 Gange er
dømt for Løsgjængeri i Forbindelse med Væleri, senest ved Faaborg Rådsheds
Politirets Dom af 13de April f. A. til 120 Dages Tvangsarbeide, findes nu
ved den indankede under 1ste Marts d. A. affagte Dom ifølge Lov af 3die
Marts 1860 § 3 rettelig anseet med Straf for gjentaget Væleri, der findes
passende bestemt til 90 Dages Arbeide i Dønske Tvangsarbeidsanstalt, ligesom
det billiges, at det er ham paalagt at udrede Sagens Omkostninger. Bemeldte
Dom vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 190.

Advocat Hindenburg
contra**Erik Jensen Erikjen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Juni 1864: „Arrestanten
Erik Jensen Erikjen bør straffes med Tugthuusarbeide paa Livstid samt
udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og
Defensor, Procuratorerne S. S. Nyegaard og Nothe, med 5 Rdl. til
hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg
og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl.
til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Erik Jensen Eriksen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han den 30te Marts d. N. har frafjaalet Voghandleryommis Anton Rudolph Larsen en Frakke, et Tørklæde og nogle Photographier, tilsammen af Værdi 11 Rdl. 3 Mk., og da Arrestanten, der er født den 27de October 1806, tidligere har været straffet, blandt Andet ved en den 10de Mai 1836 i den kongelige Lands- over- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn affagt Dom efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 2 med Raskhuusarbejde i 3 Aar, ved den forhenværende kongelig fleesvigste Overcriminalrets Rescripter af 23de April 1840 og 23de Januar 1845, begge Gange for 3die Gang begaaet Tyveri med Lugthuus- arbejde henholdsvis i 3 og 4 Aar, ved den Grøfste Stads- og Landsrets Dom af 10de Juli 1848 for, efter udstaaet Straf for 3die Gang begaaet Tyveri, gjentaget Tyveri med Lugthuusarbejde i 6 Aar, og ved sidstnævnte Rets Dom af 26de Januar 1856 for begaaet gjentaget Tyveri, efterat være straffet for Tyveri efter udstaaet Straf for 3die Tyveri, samt for begaaede Oplysler og for Salg af ham af Fattigvæsenet til Brug overladte Sager med Lugthuusarbejde i 8 Aar, findes han nu at maatte dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 17 til Lugthuusarbejde paa Livstid“.

Onsdagen den 29de Juni.

Nr. 6. Enkemadame **Cyndhoven** (Advocat Brock)

contra

Kjøbmand **J. C. Greibe** og Procurator **Baleur**, som Mandatarier for Handelskøhuset **Olgaard & Thorsen** m. Fl. (Sugen), betræffende de Indstævntes Paastand om at erholde udleveret et i Kjøbmændene **A. & P. F. Cyndhovens** Fallitbo værende Dampbrænderi-Inventarium m. m.

Holstebro Bytings Dom af 19de April 1859: „Indstævnte, Skifteretten i Kjøbmændene **A. & P. F. Cyndhovens** Bo, bør uunder en daglig Mulet af 5 Rdl. til Holstebro Kjøbstads Fattigkasse til Citanten, Kjøbmand **Greibe** i Horsens, som Mandatarius for Handelskøhuset **Olgaard & Thorsen** i Altona, udlevere det Dampbrænderi-Inventarium, hvori der ved en den 26de Marts f. N. paabegyndt Fogedforretning er foretaget Execution til Fyldestgjorelse af en Fordring, Citanten i anførte Egenkab havde paa Kjøbmændene **A. & P. F. Cyndhoven**, saavel som de dette Firma tilhørende Handelsbøger til Brug ved Inddrivelse af Firmaets Fordringer, hvori der ved den anførte Fogedforretning i samme Diemed blev foretaget Execution; saa bør

Indstævnte — bemeldte Stifteret — ligeledes til Citanten aflevere de af Boets Fordringer, som den har ladet indkassere. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 6te Januar 1862: „Underretsdommen og de paaankede Forretninger af 26de og 27de Marts 1858 samt 2den September 1859 bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en ved Fogedforretningen af 3die September 1859 fremlagt Fuldmagt af samme Dato fra Procurator Valeur ikke er skreven paa stemplet Papir, samt at en for Underretten den 31te August 1858 i Notarialoversættelse fremlagt Fuldmagt af 12te Marts 1857 fra de Indstævnte Olgaard & Thorsen, saavel som Kjøbecontracten af 2den November 1854 og Skadesløsbrevet af 16de Marts 1857, ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir.“

Højesterets Dom.

Efter Bessaffenheden af det under Sagen omtvistede Dampbrænderi-Inventarium og navnlig den mure- og nagelsfaste Forbindelse, hvori dets væsentlige Bestanddele maae antages at have staaet med den til Gaarden Nr. 78 i Hølstebro hørende Bygning, hvori det var anbragt, dengang Citantinden ved den i Dommen nævnte Kjøbecontract folgte Gaarden saavel som bemeldte Inventarium m. m. til sine 2 Sønner, maatte Contrahenterne gyldigen kunne vedtage, at det i dets Heelhed skulde betragtes som et Tilbehør til den faste Eiendom, og at navnlig Eiendomsretten til samme først skulde gaae over til Kjøberne, naar de fik Skjøde paa Gaarden. At nu dette har været Contrahenternes Mening, maa allerede formodes, naar henføres til Kjøbecontractens Bestemmelser om, at Kjøberne, der strax toge alt det Solgte i Besiddelse, først om 2 Aar vare pligtige at berigtige nogen Deel af Kjøbesummen, og at saadant alene skulde skee ved Panteobligationer, hvorved der navnlig skulde gives Citantinden Pant saavel i Gaarden som i Brænderi-Inventariet, og naar i Forbindelse hermed dettes Betydning for Gaarden og den Omstændighed, at det ikke uden Bestadigelse af dens Bygninger kunde stilles fra den, toges i Betragtning. Men afgjørende er i denne Henseende Kjøbecontractens 13de Post, der ikke blot udtaler, at Brænderiet med alle dertil hørende Redskaber „følger med Bygningerne“, men tillige stiller det ved Siden af de øvrige Indretninger i Bygningerne, der maatte henregnes til disses Tilbehør, hvorved be-

mærkes, at hele den 13de Post saavel efter dens eget Indhold som naar den sammenholdes med de foregaaende Poster og navnlig med den 12te, der omhandler Ind- og Udboet, maa antages alene at omfatte saadanne Gjenstande, der vare at betragte som hørende til selve Bygningerne. Den foranførte Betragtningemaade ligger ogsaa tydeligt til Grund for de af de Indstævnte modtagne Skadesløsbreve — af 16de Marts 1857, med hvilket Kjøbecontracten overgaves dem til haandfaet Pant, og af 25de November s. A.

Efter det Anførte, og da den afsluttede Handel ingenfinde blev fuldbjyrdet ved Skjøde, men er gaaet tilbage, maa Citantinden ansees at være vedbleven at eie det af hende ved Kjøbecontract solgte Brænderi-Inventarium. Vel var dette paa den Tid, den i den indankede Dom ommødte Udlæggsforretning foretoges, af Kjøberne blevet flyttet over i en anden, af dem paa Gaardens Grund opført Bygning, idet den Bygning, hvori det tidligere havde været anbragt, fik en anden Bestemmelse, og det maa derhos antages at være blevet betydeligt forbedret af Kjøberne, saa at det tildeels var nyt, da Udlæget deri gjordes; men det udlagte Brænderi-Inventarium skjønnes dog ikke derfor at kunne betragtes som et heelt nyt Inventarium, der skulde være blevet Kjøbernes Eiendom, uden Hensyn til den Forbindelse, hvori det var bragt med den Sælgeren endnu stedse tilhørende Eiendom, hvorimod det maa ansees i dets Heelhed at være traadt istedetfor det oprindelige. I Hensind hertil og da der ikke findes Noie til at tillægge en mellem Parterne den 8de Marts 1859 truffen Overenskomst om, hvad der skulde ansees for Brænderi-Inventariets nominelle Værdi, en saadan Betydning, at den kunde hjemle de Indstævnte Ret til at raade over Inventariet, — der tilligemed Bygningerne kom i Citantindens Besiddelse, — imod at de, saafremt Sagen gif dem imod, udbetalte hende dets vedtagne Værdi, ville de være at kjende uberettigede til at erholde det nævnte Inventarium eller nogen Deel af, hvad dertil henhører, udliveret, hvorhos den paaankede Udlæggsforretning, forsaavidt den angaaer Brænderi-Inventariet, tilligemed den paaankede Auctionsforretning bliver at ophæve.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves for alle Retter.

Chi kjendes for Ret:

Den paaankede Udlæggsforretning, forsaavidt den angaaer et Brænderi-Inventarium, samt den paaankede Auctionsforretning ophæves, og bør de Indstævnte

være uberettigede til at erholde bemeldte Inventarium udleveret. Processens Omkostninger for alle Retter hæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte Handelshuset Dllgaard & Thøersen 5 Rdl.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „I Genhold til et Forlig af 25de November 1857, hvorved Kjøbmændene A. & P. F. Eyndhoven af Høstebro havde forpligtet sig til at betale de Indstævnte, Handelshuset Dllgaard & Thøersen i Altona en Regningsgjæld af 7,400 Rdl., lod Indstævnte, Kjøbmand J. C. Greibe i Horsens som Mandatarius for de Indstævnte Dllgaard & Thøersen, den 26de og 27de Mars 1858 afholde en Executionsforretning hos bemeldte Kjøbmænd A. og P. F. Eyndhoven for den nævnte Forbring med Omkostninger, til Beløb 7,575 Rdl. 2 Mk. m. m., ved hvilken Forretning Kjøbmændene A. og P. F. Eyndhoven erklærede, at saavel den af af dem beboede Gaard, Nr. 78 paa Høstebro Kjøbstads Sønderlandsgade med Tilbehør, som samtlige rørlige Eiendele, der fandtes i deres Besiddelse, tilhørte deres Moder, Citantinden Henriette Eyndhoven født Feld i Høstebro, der ifkun ved Kjøbecontract af 2den November 1854 havde forpligtet sig til at overdrage dem samme, men uden at de endnu vare blevne Giere deraf, hvormod Indstævnte Greibe gjorde gjældende, at ialtsal de i Kjøbecontracten omhandlede rørlige Eiendomme maatte ansees at være overdragne Kjøbmændene A. & P. F. Eyndhoven, i hvilke Eiendele han derfor paastod Udlæget iværksat, og efterat en af Kjøbmændene A. & P. F. Eyndhoven neblagt Protest mod Execution ved Fogdens Kjendelse var bleven forfattet og de havde vægret sig ved at paavise Gjenstande, hvori Udlæg skulde finde Sted, blev derefter, under Forbehold af Enhvers mulig bedre Ret, Udlæg til Fyldestgjørelse af Forbringeren iværksat i endel Løssøre, et i Gaarden værende Dampbrænderi-Inventarium, der nærmere blev specificeret og tilsammen blev ansat til en Værdi af 4000 Rdl., samt i Voets ubeslaaende Forbringere.

Efterat Kjøbmændene A. & P. F. Eyndhovens Vo dernæst samme Dag, Udlægsforretningen blev sluttet, efter deres Begjæring var blevet taget under Ekstebehandling som fallit, søgte Indstævnte Greibe som Mandatarius for de Indstævnte Dllgaard & Thøersen Ekstetteretten i Voet til at udlevere det ommeldte Brænderiinventarium, samt Handelsbøgerne til Brug ved Inddrivelsen af de ubeslaaende Forbringere, saavel som til at udbetale, hvad der maatte være indkommet af Voets ubeslaaende Forbringere, hvilken Paaastand ved Underrettens Dom af 19de April 1859 blev taget tilfølgende. Ved en dernæst den 2den September f. A. ifølge Dllgaards & Thøersens Requisition afholdt Auction over det nævnte Brænderiinventarium, lod Citantinden møde og fremsætte forskellige Indsigelser mod Auctionen, idet hun gjorde gjældende, at Brænderiet tilhørte hende, men efterat disse Indsigelser ved Auctionsrettens Kjendelse vare forfattede, blev Brænderiinventariet solgt til Indstævnte Greibe som Enestebjødende for 1,500 Rdl., paa hvilket Bud strax blev meddeelt Approbation, hvorefter de

Indstævnte *Wlgaard & Thorsen* den 3die s. M. lode afholde en Fogedforretning, hvorved de i Henhold til det gjorte Auctionsbud begjærede Indstævnte *Greibe* sat i Besiddelse af Brænderiinventariet; under denne Forretning veg inidfertid Fogden i Henhold til en af Citantinden gjort Paastand sit Eede, hvorpaa Forretningen blev udsat, for at faae en Sættfoged bestikket, men inden dette skete har Citantinden nu indanket Ublægsforretningen af 26de og 27de Marts 1858, Underretsbdommen af 19de April 1859, Auctionen af 2den September s. A. og Fogedforretningen af 3die s. M. her for Retten, hvor hun har paastaet deels bemeldte Ublægsforretning samt den derunder assagte Kjendelse annulleret, saabidt det omhandlede Dampbrænderiinventarium angaaer, og in subsidium at Forretningen ifkun stadfæstes med Tilsiende, at Citantindens Retshorhold til Brænderiinventariet ikke herved er præjuberet, deels at Underretsbdommen af 19de April 1859 kjendes uefterrettelig eller forandres derhen, at den af Indstævnte *Greibe* som Mandatarius for de Indstævnte *Wlgaard & Thorsen* nedlagte Paastand om Ublevering af Brænderiinventariet ikke tages tilfølg, subsidiairt at den kun tages tilfølg for de Inventariebele, som af Retten bestemmes, og deels de under Auctionsforretningen af 2den September 1859 assagte Kjendelser, den over Brænderiinventariet s. D. afholdte Auction, den paa Auctionsbudet medbeelte Approbation og Auctionen i sin Hælfed, saavelsom den under 3die September 1859 paabegyndte men udsatte Fogedforretning enten kjendte uefterrettelige eller ophævede eller annullerede. De Indstævnte have derimod principaliter paastaet Sagen i det Hele afviist og sig tilkjendt Kost og Tæring, eller at Sagen, ialtsald hvad Appellen af Dommen af 19de April 1859 angaaer, afvises, samt at i Forbindelse med saadan partiel Afviisning Ublægsforretningen og Auctionen stadfæstes, subsidiairt at Ublægsforretningen, Dommen samt Auctionen stadfæstes, og ialtsald at Ublæget stadfæstes for de Inventariestykkers Vedkommende, som kunne ubbringes af Bygningen uden Brud paa Murene, og ganste in subsidium for de heelt løse Gjenstandes Vedkommende. Ved fornævnte Kjøbecontract af 2den November 1854 har Citantinden til sine Søner, Kjøbmændene *Andreas* og *Poul Fjeld* Egnshoven overdraget endeel Jorder og Agre, der ere betegne i Kjøbecontracten under Nr. 1—8, under Nr. 9 den ovennævnte Gaard Nr. 78 paa Høllebro Byes Sønderlandsgade med samtlige dens paastaaende Bygninger og tiliggende Grund, Gaards- og Haveplads med Loft, samt nogle under samme Nummer specificerede Jorder, under Nr. 10 en Veieret til et Stykke Mose, under Nr. 11 Eed og Agrove af de nævnte Jorder samt den i Gaarden og paa Marken værende Gjødning og Isebrændsel, under Nr. 12 Citantindens Besætning, Ind- og Udto af Levende og Dødt, alene med Forbehold af den Deel deraf, som hun havde frataget og betegnet, hvorefter det endelig hedder: „og 13 med Bygningerne sølg alle Indretninger og Lad, samt Brænderiet med alle dertil hørende Redstaber, Inventarium, Lad i Hølene, med alt hvad videre deri befindes og i det Hele saaledes som de nu befindes; det bestemmes derefter, at Kjøberne svag overtage samtlige de solgte Eiendomme, der fra nu af ere for deres Regning og Risiko beroende i enhver Henseende, ligesom Kjøberne og oppbære alle Indtægter deraf,

og at den accorderede Kjøbesum for samtlige fornævnte Eiendomme var 21,000 Rbl. og — som det hedder — „for de løse Eiendele, hvorpaa intet Skjøde behøves eller bliver at udstede“ 3,000 Rbl., ialt 24,000 Rbl., hvilken Sum skulde berigtiges deels ved Overtagelse af en 1ste Prioritetsskjæld paa 12,600 Rbl., og deels ved Udstedelse af Panteobligation til Citantinden med 2den Prioritet i samtlige de solgte faste og løse Eiendomme for Restbeløbet 11,400 Rbl., medens Skjøde skulde udstedes inden 2 Aar samtidig med at Kjøberne godtgjorde at have berigtiget Kjøbesummen overensstemmende med det Foransførte. Iøvrigt fremgaaer det af Sagens Oplysninger, deels at det paa en Skiftefamling i Kjøbmændene A. & P. F. Gyndhovens Bo af 27de Marts 1858 blev vedtaget, at det under Sagen omhandlede Brænderi foreløbigen skulde forstattes for Voets Regning, deels at Citantinden ifølge en paa en senere Skiftefamling af 8de Marts 1859 sluttet Overenskomst, imod blandt Andet at frasalde Appel af Udlægsforretningen af 26de og 27de Marts 1858, dog med Undtagelse af den Deel af samme, der angik Brænderiinventariet, blev sat i Besiddelse af de i Kjøbecontracten omhandlede faste Eiendomme og bemeldte Kjøbecontract annulleret. Endelig bemærkes, at Citantinden paa en den 27de Mai 1859 afholdt Skiftefamling til Afgjørelse af, hvorvidt der fra Voets Side skulde iværksettes Appel deels af Demmen af 19de April 1859, deels af Udlægsforretningen af 26de og 27de Marts 1858, har afgivet den Erklæring, at det aldeles ikke kunde vedkommende hende at appellere bemeldte Dom, idet hun forøvrigt reserverede sin Ret i enhver Henseende, hvorefter Skifteforvalteren paa en følgende Skiftefamling bemærkede, at da Ingen havde begjært Appel af den ommeldte Dom, var der fra Skifterettens Side ikke noget til Hinder for, at Domhaverne satte sig i Besiddelse af det omhandlede Dampbrænderiinventarium m. m.

Til Støtte for den af de Indstævnte neblagte Afvisningspaastand o. s. v.

Skvad dernæst angaaer Realiteten, har Citantinden søgt at gjøre gjældende, at det ommeldte Dampbrænderi-Inventarium ingenstunde er blevet overdraget hendes Søner Kjøbmændene A. & P. F. Gyndhoven til Eiendom, men derimod er vedblevet at tilhøre hende, i hvilken Henseende hun har paabaeraabt sig, at bemeldte Brænderi-Inventarium saavel efter Forholdets Natur som efter den stiftfindende Forbindelse mellem samme og den Bygning, hvori det er indlagt, uaa ansees som muur- og nagelfaste Appertinentier til eller integrerende Dele af Gaarden Nr. 78 paa Høstebro Kjøbstads Sønderlandsgade, og i den ovennævnte Kjøbecontract ogsaa er betegnet som Tilbehør til bemeldte Gaard, som Citantinden vel ved Kjøbecontracten havde forbundet sig til at overdrage til sine Søner, men uden at denne Kjøbecontract er bleven fuldbyrdet ved Skjøde, hvorimod den endog som ansjort senere er annulleret, hvorhos hun har formeent, at om det nævnte Inventarium end kunde betragtes som løsøre, og i Kjøbecontracten maatte ansees betegnet som saadant, kunde Eiendomsretten over samme ikke ansees overdraget til Kjøberne, hvorimod saadan Eiendomsret efter Kjøbecontractens Indhold først kunde erhverves, naar Kjøberne berigtigede Kjøbesummen saavel for de faste Eiendomme som for de løse Eiendele paa den i

Kjøbecontracten foreffrevne Maade. Til Støtte for sin Formening om, at det ommeldte Brænderi-Inventarium maa betragtes som Appertinentier til Gaarden, har hun derhos paakæraabt sig en over samme afholdt Eynsforretning af 9de November 1858, der gaaer ud paa, at Dampkjælden er indmuret i Forbandt med Brænderibygningens Gavl, saaledes at Kjælden ikke kan udtages af Bygningen uden at Gavlens nebbrydes, at alle Rørene ere fastnaglede i Vøstbjelkerne og fastmurede i Muren, at alle 3 Kjædler med Bækkener, Massiner, Formæstelarret, Kartoffelmøllen og Kartoffeltønden ere fastmurede deels til Brænderibygningen, deels til Heelsteens-Stikkerum i samme, at Barmevandstønden hviler paa en Stol af Tømmer, som er fastgjort i Gulvet og som tiligemed Tønden er fastmuret i Stikkerummet, at Vandbeholderen og alle 6 Mæstekar staae i Forbindelse med det øvrige Massineri eller Inventarium ved muur- eller nagelsaste Rør, at alle Rørene ere af den Størrelse, at de ikke kunne tages ud af Bygningen uden at Idermuren nebbrydes, at Maltmøllen er fastnaglet i Loftet og alle 3 Pomper fastmurede med Fundamentsplader under Jorden, hvortil de ere fastgjorte med Bolte, og endelig at Spritbeholder og Drankbeholder ere halvt nedgravede i Jorden og kunne ikke udtages uden at Gulvet først brydes op. Forsaavidt Citantinden nu har formeent, at selv om det ommeldte Brænderi-Inventarium maatte være at ansee som rørligt Gods og i Kjøbecontracten maatte ansees betegnet som saadant, kunde Eiendomsretten til samme efter Kjøbecontractens Bestemmelser ikke antages at være overgaaet til hendes Sønner, da kan der heri ikke gives heude Medhold, idet det i Kjøbecontracten udtrykkelig hedder, at der paa de løse Eiendele intet Skjøde behøves eller bliver at udstebe, uden at der isøvrigt findes nogen Bestemmelse om, at Eiendomsretten til samme først skulde erhverves ved Kjøbesummens Berigtigelse eller ved Indtrædelsen af noget andet Tidspunct, og det maa derfor antages at have været Contrahenternes Mening, at Eiendomsretten over de i Kjøbecontracten omhandlede rørlige Eiendele i Overeenstemmelse med de almindelige Regler skulde gaae over til Kjøberne ved sammes Overleverelse, der, efter hvad der er in confesso, har med Hensyn til samtlige i Kjøbecontracten ommeldte Gjenstande fundet Sted strax ved Kjøbecontractens Dprettesse. Det bliver derfor at underføge, om det ommeldte Brænderi-Inventarium maatte være at ansee som urørlig Eiendom eller om det i Kjøbecontracten maatte være betragtet som saadan eller som Appertinentis til den faste Eiendom, hvori det var indlagt, i hvilken Henseende bemærkes, at et Brænderi, hvad ogsaa er in confesso, bestaaer af en Samling af enkelte Dele, der hver især efter deres Natur ere rørlige og i deres Heelhed have en selvstændig Brugbarhed, uden at de enten kunne henføres til de Gjenstande, der ikkun ved deres Forbindelse med den bestemte faste Eiendom, hvori de ere indbragte, have deres Brugbarhed, eller kunne ansees indbragte i Bygningen for et saadant Brugs Etylb, der staaer i Forbindelse med selve Bygningens Diemed som saadant, saaledes at de kunne ansees som en Fornødenhed for enhver Eier af Bygningen, idet saavel Bygningen kan staae en anden Anvendelse og Brænderiet flyttes over i en anden Bygning. Ligesom et Brænderi-Inventarium derfor ikke kan ansees at staae i en saadan naturlig

Forbindelse med den Bygning, hvori det er indlagt, at det i og for sig skulde kunne ansees som en integrerende Deel af Bygningen eller en Appertinents til samme, jfr. ogsaa Lov om Brandforsikringsvæsenet paa Landet af 4de Marts 1857 § 8, hvorhos endvidere bemærkes, at Brænneri-Inventarium i dets Heelhed i Almiuelighed maa ansees at have en betydelig Værdi i Forhold til den Bygnings Værdi, hvori det er indlagt, saaledes findes den Omstændighed, at et Brænneri-Inventariums enkelte Dele ere indmurede i Bygningen eller fastnaglede til denne, eller at enkelte Dele ere af den Størrelse, at de ikke kunne udbringes af Bygningen, uden enten denne tildeels bestabiges eller Gjenstandene selv abstilles eller sønderbrydes, ikke heller ubetinget at kunne medføre, at det bliver at betragte som Appertinents til Bygningen eller at behandle efter Reglerne om urørlige Ting, i hvilken Henseende endvidere bemærkes, at forfaavidt Forordningen af 28de Juli 1841 § 3 bestemmer, at indmurede og nagelfaste Appertinentier til en Eiendom altid maa formodes at være indbefattede under det i denne givne Pant, kan denne Forfrist ikke antages at sigte til enhver Gjenstand, der er muur- og nagelfast, men kun til saadanne muur- eller nagelfaste Ting, der tillige efter deres Natur ere at betragte som Appertinentier eller Tilbehør til den faste Eiendom. Det kan i Henhold hertil ikke ansees at følge af sig selv eller ansees som noget, der i Tvivelsfælde maatte formodes, at det ommeldte Brænneri-Inventarium skulde betragtes som Appertinents til den Bygning, hvori det er indlagt, saaledes at navnlig Eiendomsretten over samme ikke kunde erhverves efter Reglerne om Overdragelse af rørlige Ting ved Overleverelse, men derimod først ved det paa den faste Eiendom udstedte Skjøde, og Spørgsmaalet, om Brænneriet bør betragtes som Appertinents til den paa-gjældende Gaard, vil derfor beroe paa Indholdet af Kjøbecontracten, idet Spørgsmaalet ifkun vil kunne besvares bekræftende, naar det af Kjøbecontractens Indhold utvivlsomt maatte fremgaae, at det har været Contracternes Mening, at Brænneriet skulde indbefattes under de i Contracten ommeldte faste Eiendomme, over hvilke Eiendomsretten skulde overdrages ved Skjøde, men derimod ikke henregnes til de rørlige Eiendele, der som ovenansført maa ansees ved Overleverelsen at være blevne Kjøbernes Eiendom. Det maa nu i denne Henseende bemærkes, at medens det, naar det havde været Meningen, at Brænneriet skulde ansees som et Appertinents til Gaarden, vilde have været naturligt i Kjøbecontracten at anføre samme ved Omtalen af Gaarden som Tilbehør til samme og indbefattet under Salget af den, er Brænneriet ikke nævnet under Nr. 9 i Contracten, hvor Salget af Gaarden omhandles, hvorimod det, efterat der dernæst under Nr. 10—12 er anført deels en Leieret, deels forskjellige Gjenstande, der maa betragtes som Løssø, først er opført under Nr. 13 og vel hedder det under dette Nummer: „med Bygningerne følge alle Indretninger og Lad samt Brænneriet“ osv., men ligesom disse Udtryk ikke bestemt betegne, at de nævnte Gjenstande skulle ansees som Tilbehør til Bygningerne, saaledes taler det ogsaa mod denne Opfattelse, at de ommeldte Udtryk ogsaa referere sig til de øvrige under Nr. 13 anførte Gjenstande, blandt hvilke sluttelig nævnes „Lad i Husene med alt hvad videre deri befindes“, ved hvilke sidste Udtryk maa

ansees sigtet til saadanne Løssøregjenstande, som ikke allerede vare opregnede i det Foregaaende og hvilke det ikke kunde antages for Contrahenternes Mening at ville i Almindelighed have betragtet som Tilbehør til den faste Eiendom, og det kan saaledes ikke i Kjøbecontracten ansees utvetydigt tilkjenbegivet, at det ommeldte Brænderi-Inventarium skulde betragtes, ikke som Løssøre, men som Tilbehør til de faste Eiendomme. Vel har nu Citantinden fremdeles paaberaabt sig deels en under Auctionen af 2den September 1859 fremlagt Attest fra Tolboæsenet, hvoraf fremgaaer, at Brænderiet siden Citantindens Mand afgik ved Døden har været ansørt i Tolboæsenets Brænderiafgiftsbøger som tilhørende Citantinden, deels at de Indskævnede Møllgaard & Thøerfen maa ansees at have erkjendt hendes Eiendomsret til Brænderiet ved at modtage tvende af Kjøbmændene A. & P. F. Eynbhoven udsedte Skadesløsbreve af 16de Marts 1857 og 25de November s. A., idet der ved det første er givet dem Panteret i bemeldte Firmas Rettigheder ifølge Kjøbecontracten af 2den November 1854 — som det hedder — „til de deri nævnte Eiendomme, nemlig Gaarden Nr. 78 paa Høstebro Sønderlandsgade med Dampbrænderi, Tilbehør og de i Kjøbecontracten specificerede Forde“, og ved det sidste Panteret i Firmaets øvrige Eiendele, blandt hvilke Dampbrænderiet ikke er ansørt.

Men ligesom der af den ommeldte Attest fra Tolboæsenet alene kan sluttes, at ingen Anmeldelse om Forandring af Eiendomsretten til Brænderiet er skeet, saaledes kan det ikke antages at have været de Indskævnede Møllgaard & Thøerfens Hensigt ved Modtagelsen af de ansøgte Skadesløsbreve, der ere udsedte inden den under Sagen omhandlede Ublagsforretning blev afholdt, at give nogen Erkjendelse, hvorved de renuncerede paa den Ret, der kunde tilkomme dem i Tilfælde af Execution hos A. & P. F. Eynbhoven, hvorhos der, naar det først antoges, at Eiendomsretten over Brænderiet allerede var gaaet over til disse, ikke i det saaledes mellem dem og Citantinden bestaaende Retsforhold kunde skee nogen Forandring ved en Forhandling med Tredeemand. Endelig maa det bemærkes, at det maa ansees at være in confesso, deels at endel af det af Citantinden til hendes Søner overleverede Brænderi-Inventarium er af disse blevet ombyttet med nyt, idet der navnlig blev anskaffet nyt Kobbertøi og Raffinerier, der efter de Indskævntes Anbringende var af en Værdi af 2,000 Rbl., deels at Brænderiet ikke længere findes i den Bygning, hvori det ved Overleverelsen var anbragt, men af A. & P. F. Eynbhoven er udtaget af denne Bygning, der nu benyttes som Stald, og indlagt i en ny af dem opført Bygning, og ligesom der ikke kunde tilkomme Citantinden nogen ubetinget Ret til den nye Bygning, saaledes kunde Citantinden endog under Forudsætning af, at hun ikke ved Kjøbecontracten af 2den November 1854 havde overdraget Eiendomsretten over Brænderiet til sine Søner, ikke uden videre ansees berettiget til at erholde den Deel af Inventariet, der var anskaffet af Ny, udliveret, hvorhos hun ei heller isøvrigt har paavist, hvilke af Inventariedelene der henhøre til det ældre Brænderi, eller nedlagt særskilt Paastand om at faae disse udliverede.

I Henhold til det Ansøgte kan Citantinden ikke ansees at have godtgjort,

at hun er vedbleven at være Eier af det under Sagen omhandlede Brænderi, hvorimod dette maa ansees ved Kjøbecontracten af 2den November 1854 at være blevet overdraget Kjøbmændene A. & P. F. Spindhoven til Eiendom, og ibet saaledes den ved Ublægsforretningen af 26de og 27de Marts 1858 i Brænderiet gjorte Execution maa ansees lovlig, vil saavel bemeldte Ublægsforretning som Dommen af 19de April 1859 og Auctionsforretningen af 2den September s. A., imod hvilke Riets handlinger ingen særlig Indsigelse af Citantinden er fremsat, efter de Indstærntes subsidiaire Paaastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at maatte høves“.

Nr. 185.

Statråad Salicath

contra

Thomas Andersen Arelterp (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 7de Marts 1864: „Arrestanterne Thomas Andersen Arelterp og Jensine Elisabeth Jønsdatter, ogsaa kaldet Lund, bør straffes, han med Tugthuusarbejde i 8 Aar og hun med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brod. De bør derhos, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Gaardmand Gregers Nielsen i Haals, 2 Rdl. 4 Mk. 2 St., til Huuskone Maren Sommer i Sønder Tranders 3 Mk. 12 St., til Gaardmand Søren Nielsen i Romdrup 1 Rdl. 2 Mk. 9½ St. og til Skolelærer Christensen sammesteds 1 Rdl. 1 Mk. 2 St. Saa bør Arrestanterne og, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Høegh, 12 Rdl. og til Defensor, Procurator Riisen, 8 Rdl., samt hver for sit Vedkommende udrede de med Straffens Execution forbundne Omkostninger. Erstatningsbeløbene udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 25de April 1864: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitråad Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Thomas Andersen Aresterp, der under nærværende Sag, der for Underretten tillige angif en anden Tiltalt, for hvis Vedkommenhe Sagen ikke er appelleret, tiltales for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods, er det ved hans egen med Sagens øvrige Dplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af November og December Maaned f. A. har 4 à 5 Gange efter hinanden og til forskjellige Tider, naar han havde været i Aalborg og derfra gif hjem om Aftenen, taget større og mindre Pakker indeholdende Colonialvarer og andre Gjenstande ud af Vogne, der førte hjem ad Landveien fra Aalborg, og navnlig maa han paa den anførte Maade antages den 18de November f. A. om Aftenen, da Gaardmand Søren Nielsen og Skolelærer Christensen af Romdrup førte fra Aalborg til deres Hjem, at have løbet efter Vognen under Kjørselen og derpaa af Vognen borttaget en i Bunden af den liggende Sæk med Varer m. m. til en Værdi af tilsammen circa 12 Rdl., hvoraf Størstedelen er kommet tilstede, medens der for de ikke tilstedekomne Varer er af S. Nielsen paastaet en Erstatning af 1 Rdl. 2 Mk. 9 $\frac{1}{2}$ Sk. og af Skolelærer Christensen af 1 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., og ligeledes maa han antages under Gaardmand Gregers Nielsens Hjemkjørsel fra Aalborg i Begyndelsen af December f. A. om Aftenen at have fra hans Vogn tilvendt sig Kaffe, Sukker, noget Garn, en Gruentimmertrøse m. m. til en Værdi af 6 Rdl., hvoraf nogle Gjenstande til en Værdi af 3 Rdl. 30 Sk. ere komne tilstede. Paa samme Maade har Arrestanten den 2den December f. A. om Aftenen af Soguesfoged J. J. Bæcks Vogn tilvendt sig en Gadekost af Værdi 2 Mk. og 3 Stykker Rugbrød af Værdi 60 Sk., den 15de December f. A. om Aftenen af Soguesfoged Rasmus Nielsens Vogn et Halvanker med Brændeviin af Værdi 4 Rdl. 3 Mk. 2 Sk., hvilke Gjenstande ere komne tilstede med Undtagelse af Rugbrødene, der tilhørte Huuskone Maren Sommer, og for hvilke Erstatning er paastaet; ved Udøvelsen af sidnævnte Tyveri fra Soguesfoged Rasmus Nielsen, saavelsof af et af de ovennævnte Tyverier af Colonialvarer, var Arrestanten i Følge med den i 1ste Instants medtiltalte Jensine Elisabeth Jensdatter, der dog ikke kan antages at have deel, taget i Tyveriernes Udsøvelse. Endelig har Arrestanten paa samme Maade af Vogue, der førte hjem fra Aalborg, tilvendt sig en Dunk med Brændeviin, en Dunk med Olie, en Pose med Salt og en Halvsæk med Byggryn, til hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 2 Rdl. 4 Mk., Eierne imidlertid ikke ere udjundue. Endvidere er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens

øvrige Oplysninger godtgjort, at han har fundet og tilegnet sig et til 2 Mk. vurderet Stykke Brænde, hvortil Eieren ikke er udfunden.

For sit Forhold i de anførte Hensender vil Arrestanten, der ved Høiesterets Dom af 23de December 1861 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 for tredie Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvilken Straf dog ved kongeligt Rescript af 23de Januar 1862 blev nedsat til lige Arbeide i 2 Aar, være at dømme for 4de Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 16, jfr. § 58, og da Straffen ved Underrettsdommen passende findes bestemt til Tugthuusarbeide i 8 Aar, og det findes at kunne have sit Forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger, vil den saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket“.

Nr. 192.

Advocat Brock

contra

Niels Frederik Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Meddeeltighed i ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Mai 1864: „De Tiltalte Marie kaldet Møller, Mathiesens Enke, og Niels Frederik Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Band og Brød, den Forstnævnte i 3 Dage og den Sidstnævnte i 6 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator, Cancelliraad Nyholm og til Defensor, Prøveprocurator Myhlerkj, med 5 Rdl. til hver, udrædes af Tiltalte Mathiesens Enke, dog saaledes at Tiltalte Nielsen in solidum med hende tilsvares samme for sit Vedkommende og derunder Halvdelen af de ommeldte Salairer. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom med Hensyn til Niels Frederik Nielsen anførte Grunde vil den for hans Vedkommende være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indkøbe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Marie kaldet Møller, Mathiesens Enke, for ufølgelig Omgang med Gittogods og mod Tiltalte Niels Frederik Nielsen for Meddeeltagthed i bemeldte Forbrydelse anlagte Sag, er det ved de Tiltaltes egne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelser bevist, at Tiltalte Mathiesens Enke har undladt at oplyse et til 1 Rdl. 2 Mk. vurderet Overtræk til en Hat, som hun den 10de Mars d. A. havde fundet paa Gaden, og at Tiltalte Nielsen efter Overeenskomst med hende har fersøgt at sælge bemeldte Overtræk, naaget han vidste, at hun havde fundet det.

Som Følge heraf ville de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Pavalder og af hvilke Tiltalte Nielsen er tidligere straffet, senest ved denne Rets Dom af 12te October 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 14 jfr. § 12, 1ste Membrum med Forbedringhuusarbejde i 3 Aar, hvormod Tiltalte Mathiesens Enke ikke sees at være tidligere overgaaet nogen criminel Dom, blive at ansee, Tiltalte Mathiesens Enke efter fornævnte Forordnings § 58 og Tiltalte Nielsen efter samme Forordnings § 77 jfr. § 22 og § 58, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød for Førstnævnte i 3 Dage og for Sidstnævnte i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 183.

Justitsraad Bunchen
contra

Peder Nielsen Buttrup og Dorthe Jonasdatter, Søren Jensen
fraseparerede Hustru (Defensor Brod),

der tiltales for Overtrædelse af Holbek Amts Decret af 13de August 1863, hvorved det paalagdes dem at entholde sig fra hinanden.

Arb og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 2den Februar 1864: „De Tiltalte Peder Nielsen Buttrup og Dorthe Jonasdatter af Åsminderup i Bierklev Sogn bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. De bør derhos, Een for Begge og Begge for Een, udrede de af Sagen lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Mohr, 4 Rdl. og til Defensorerne, Procuratorerne Nissen og Knudsen, 3 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Knudsen tillagte Salair udredes af det Offentlige. Til Procuratorerne From og Meyer for Overretten betale de Tiltalte, Indsidder Peder Nielsen Buttrup af Veilemark og Dorthe Jonasdatter af Åsminderup Fattighuus, Een for Begge og Begge for Een, i Salair 5 Rdl. til hver,

og i Salair til Justitsraad Nyegaard betales af det Offentlige 5 Rdl. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at kunne bestemmes til 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage for hver af de Tiltalte. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da de Tiltalte Indsibder Peder Nielsen Buttrup af Weilemark og Dortha Jonasdatter af Nsminderup Fattighuus ifølge egen Tilstaaelse og de øvrige foreliggende Omstændigheder have overtraadt et Amtssecret, som var dem tilstrækkelig bekendtgjort, og hvorved det var dem paalagt at entholde sig fra hinanden og Tiltalte Buttrup tillige at forlade Bierlev Sogn, maa det billiges, at de, der begge ere langt over criminel Lavalder og tidligere straffede for andre Forbrydelser, ved den indankede, under Artz og Skippinge Herreders Ertraret den 2den Februar d. A. affagte Dom ere ansæte efter Lovens 6—13—3 og Placat af 12te Juni 1827, ligesom og den valgte Straf, nemlig Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte, findes passende, og Dommens Bestemmelse om Actionsomkostningerne bifalbes, dog at Beskikkelsen af 2 Defensorer ikke findes nødvendig, hvorfor Salairret til den ene bliver at paalægge det Offentlige. Med den heraf skydende Modification bliver Dommen at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansæes nødvendig at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 s. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandler (K. Hejel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 19-20.

Den 22de Juli.

1864.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 29de Juni.

Nr. 186.

Advocat Brock

contra

Daniel Reinhart (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te Marts 1818.

Frederikssteds Cytrarets Dom af 2den Marts 1864: „Straffefangen Daniel Reinhart bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sag flydende loblige Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20de April 1864: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiestret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Daniel Reinhart, der er omtrent 58 Aar gammel, og under nærværende Sag tiltales for Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te Marts 1818, er senest ved Høiestrets Dom af 26de Marts 1856 for 4de Gang begaaet Tyveri anseet med Tugthuusarbejde i 8 Aar og blev hjemsendt for at udstaae sin Straf, men

ifølge allerhøieste Resolution af 29de August 1862 igjen udsendt hertil for at udstaae Resten af Straffen i St. Craig Arresthuus. Den 5te November f. A. fandt han Keilighed til at undvige derfra, og stjal Matten derpaa efter hans derom gjorte Tilstaaelse en Kalkun og en Høne med 24 Æg. Kalkunen veed han ikke hvor han har stjaalet, og ingen Eiermand er udfunden til den; men Hønen og Æggene, der ere vurderede til 73 cts., stjal han ud af Hønseskænken udenfor Forvalterens Huus paa Plantagen Plebsens, hvem de ere tilbageleverede.

Arrestanten bliver nu at idømme Tugthuusarbejde paa Livstid i Genhold til den ansførte Forordnings § 1 og Forordningen af 11te April 1840 § 17, saa vil han og have at erlægge samtlige af Actionen skydende Omkostninger. Den hermed overensstemmende Frederikssteds Jurisdictionens Underretsdom vil selvfølgelig være at stabsætte“.

Nr. 9. Kjøbmand **Robert Jones** (Advocat Brock)

contra

Cancelliraad, Herredsfoged **Feddersen**, som Skifteforvalter i Lieutenant **Bagges** Fallitbo, Rammerraad, Procurator **Hepsdorph** m. Fl. (Sugen), betræffende Citantens Paastrand om til Dækning af hans Tilgodehavende efter et tinglæst Forlig at sættes i Besiddelse af Provenuet af de til ham i det nævnte Fallitbo udlagte Effecter m. m.

Hammerum Herreds Fogedrets Kjendelse af 27de Octbr. 1860: „For et Beløb af 190 Rdl., der skjønnes at udgjøre de Requirenten, Kjøbmand R. Jones, ved den under Sagen fremlagte Landsøverretsdom af 17de October 1859 tilkjendte skadesløse Procesomkostninger for Overretten, decreteres under Reservation af enhver lovlig Ret Execution og Udlæg i Lieutenant, forhenværende Vicentrepreneur **Bagges** Fallitboes Pengeeffecter, men iøvrigt vil den requirerede Forretning ikke kunne nyde Fremme“.

Viborg Landsøverrets Dom af 22de Septbr. 1862: „Foraaavdit den af Citanten, Kjøbmand **Robert Jones**, begjærte Fogedforretning ved den paaanførte Kjendelse er tillagt Fremme for et Beløb af 190 Rdl., bør bemeldte Kjendelse ved Magt at stande. Citanten bør derhos være berettiget til ved Fogden at sættes i Besiddelse af den Deel af Provenuet af de omhandlede udlagte Gjenstande, der ikke udkræves til Dækning af den i Retsanmærkningen paa Forliget af 5te Juni 1858 ommeldte Pantefordring, saavelsom af de ovennævnte Administrations- og Skifteomkostninger samt privilegerede Fordringer, Alt foraaavdit det maatte være fornødent til Dækning af Citantens Fordring efter Forliget

til Beløb 3,450 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 20de August 1858, samt skadeløse Omkostninger efter Fradrag af de ovennævnte 190 Rdl. Processens Omkostninger for Overretten ophæves".

Høiesterets Dom.

Da de Indstævnte ikke have givet Møde for Høiesteret, og Citanten har frasaldet sin Indsigelse mod den i den indankede Dom ommeldte Pantefordrings Gyldighed, bliver det alene at afgjøre, hvorvidt ikke blot den nævnte Pantefordrings Beløb, men endvidere de i Dommen omhandlede Administrations- og Stifteomkostninger samt privilegerede Fordringer skulle dækkes forlods af de til Citanten udlagte Gjenstandes Salgsudbytte, førend han som Udlægshaver kan komme i Besiddelse af nogen Deel deraf. Naar det i denne Henseende i den indankede Dom er statueret, at Citanten, da Pantefordringen, efterat Boet var overgaaet til Skiftebehandling som fallit, maa staae tilbage for de nævnte Omkostninger og privilegerede Fordringer, først kunde erholde Betaling af det Udlagtes Provenu, efterat ikke blot den nævnte Pantegjæld, men ogsaa de ovenberørte, forud for denne prioriterede Fordringer ere dækkede, da kan dette ikke billiges. Den Pantefordringen tilkommende Ret til at nyde Betaling i det udlagte Pant fremfor Citanten stæer nemlig Fyldest derved, at der af Pantets Provenu afsættes det til at dække Pantefordringen i det Hele tilstrækkelige Beløb, men for Citantens Bedkommende maa det blive uden Betydning, om dette Beløb kommer Pantecreditor tilgode, eller om det i Fallitboet ifølge Concursoordenen først maa tjene til de prioriterede Fordringshaveres Dækning, — hvilket Spørgsmaal iøvrigt ikke under nærværende Sag foreligger til Paakjendelse, — hvorimod Citanten, der ikke er optraadt som Creditor i Fallitboet, ifølge sin Stilling som Udlægshaver ikke søger Betaling i den Formuemasse, der i Boet bliver at fordele mellem de anmeldte Creditorer, men alene i det ham lovlig Udlagtes Provenu.

Ligesom derhos Tilstedeværelsen af de privilegerede Fordringer i Fallitboet i og for sig ikke vilde have været Citanten til Hindrer for at erhverve Udlæg i dette, uden Hensyn til om Boets øvrige Eiendele vilde have været tilstrækkelige til Fordringernes Dækning, saaledes mangler der enhver Hjemmel til at antage, at den Omstændighed, at det Udlagte er behæftet med Pantsetning, skulde kunne give de privilegerede Fordringer en Fortrinsret, som ellers ikke vilde tilkomme dem.

Som Folge heraf vil den indankede Dom være at forandre i Overensstemmelse med den af Citanten nedlagte Paastand, dog at

Processens Omkostninger for alle Retter efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Chi kjendes for Ret:

Citanten bør, til Fyldestgjørelse af hans Fordring efter Forliget af 5te Juni 1858 med Renter 4 pCt. aarlig af dettes Paalydende 3,450 Rdl. fra 19de August s. A. indtil Betaling skeer og de ham ved Lands-overrettens Dom af 17de October 1859 tilkjendte skadesløse Processomkostninger, være berettiget til at sættes i Besiddelse af Provennet af de til ham i Lieutenant Bagges Fallitbo ved Fogden udlagte Effecter, forsaavidt dette Provennu overstiger Pantefordringen efter det under Sagen omhandlede Skadesløsbrev, men fremfor Administrations- og Skifteomkostningerne i Lieutenant Bagges Bo samt de i dette Bo anmeldte privilegerede Fordringer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler det indstævnte Bo 5 Rdl.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Efterat Indstævnte Lieutenant Bagges Bo den 17de Juni 1858 var taget under Ophubsbehandling, blev Boet den 13de August s. A. af de udnævnte Ophubsmænd overgivet som fallit til Behandling af den ordinaire Skifteret i Hammerum Herred, og Citanten, Rådmand Robert Jones i Silkeborg lod derefter den 19de August s. A. ifølge et den 5te Juni 1858 afsluttet Forlig, hvorved Lieutenant Bagge havde forbundet sig til at betale ham 3,450 Rdl., og som ved sin Ringlæsning den 12te Juni s. A. ved Hammerum Herreds Ret havde faaet Anmærkning om, at Debitor ved et Skadesløsbrev havde for 3,000 Rdl. givet Pant i de ham tilhørende 70 Heste, 40 Vogne m. m., der benyttedes til Bearbejde, for bemeldte Skifteret paabegynde en Udlægsforretning, under hvilken Fogden, Indstævnte Cancelliraad Feddersen, decreterede Forretningen at være anmeldt for ham som Skifteforvalter i Lieutenant Bagges Fallitbo, og Dagen derefter continuere Forretningen under Bølling-Nørre Herreds Jurisdiction, hvor vedkomne Foged under Forbehold af Enhvers bedre og lovligere Ret decreterede Udlæg for Fordringen med Omkostninger ialt 3,564 Rdl. 5 Mk. 10 Sk. samt videre paaløbende Omkostninger i det foreskjundne Boet tilhørende Løssøre, derunder blandt Andet 70 Heste, en Deel Vogne m. v. Citanten erklærede under Forretningen, at han ikke forlangte sig sat i Besiddelse af det Udlagte, da Boet var taget under Skifterettens Behandling som fallit og en Bestyrer af de udlagte Gjenstande var indsat, men den 28de s. M. lod han derefter paabegynde en ny Fogedforretning, under hvilken han i Henhold til den nysommeldte Udlægsfor-

retning begjærede sig sat i Besiddelse af det ublagte Gods; herimod blev imidlertid af Indsævnte, Cancelliraad Feddersen, som Skifteforvalter i Lieutenant Bagges Bo neblagt Protest, og efterat vedkommende Foged, forinden han tog Spørgsmaalet under Paafjendelse, havde opfordret Titanten til at erklære, om han for det Tilfælde, at den neblagte Protest forkastedes, kunde stille en Sikkerhed af 3,000 Rbl. for den Pantegjæld, der efter Rækningsanmærkningen paa Forliget hæftede paa det Ublagte, erklærede Titanten, idet han isvrigt bestred, at det ublagte Gods var forhæftet i den Jurisdiction, hvori Ublaget var steet, at han ikke for Tiden fandt Anledning til at stille den forlangte Sikkerhed, og Forretningen blev derpaa udsat uden at nogen Kjendelse blev affagt eller det ublagte Gods udleveret til Titanten. Efterat Titanten derpaa forgjæves havde søgt at opnaa en Overenskomst med Skifteretten i Lieutenant Bagges Fallitbo om, at de til ham ublagte Gjenstande vel skulde realiseres ved en efter Skifterettens Foranstaltning til den 30te August s. A. berammeret Auction, men at Titantens Fordring skulde dækkes forlobs af Auctionsprovenuet, dog saaledes, at Spørgsmaalet om den ommeldte Pantefordrings Fortrinsberettigelse fremfor Titanten overlodes til Skifterettens Afgjørelse, neblagde han ved Auctionens Afholdelse den 30te August Protest imod, at de til ham ublagte Gjenstande blev bortsolgte, alene med Undtagelse af 70 Heste, i hvis Salg han samtykkede under Forbehold af sin Ret til som Ublægshaver forlobs at fyldestgøres af Auctionsprovenuet, og medens Hestene derefter ubbragtes til 3,939 Rbl. foruden Omkostninger, blev hans neblagte Protest isvrigt taget tilfulge. Paa en Skiftesamling, der afholdtes i Lieutenant Bagges Bo den 10de September s. A., lod Titanten derpaa fremlægge et Indlæg, hvori han deels gjentog sine Forslag til Skifteretten angaaende det øvrige Ublagtes Realisation, deels søgte at godtgjøre Ublægforretningens Lovlighed og sin Ret til Dækning af det Ublagtes Provenu, samt endelig opfordrede Skifteretten til ialtsald at tilbagetage sin Protest mod, at de ublagte Gjenstande overleveredes ham; men Skifteretten erklærede i den Anledning, at den saameget mindre kunde tilbagetage sin Protest, som Ophudscommissjonen og Voets Tjenesteyende havde betydelige Besøb tilgode, og der derhos var fremkommen Paastand om, at en Anden end Lieutenant Bagge var eieendomsberettiget til det Ublagte, og overeensstemmende med den Bestlutning, der endvidere vedtoges paa dette Skiftemøde, appellerede Voet derefter Ublægforretningen af 19de og 20de August s. A. til Overretten. I Anledning af det ved den nysævnte Skiftesamling Paaserede tilfillede Titanten paany Skifteretten et Indlæg af 9de October s. A., hvori han deels tilkjendegav, at han ikke for Tiden vilde inblade sig paa nogen Procedure for Skifteretten, deels neblagde Protest mod, at Skifteretten disponerede over Provenuet af de ved Auctionen den 30te August bortsolgte Heste, idet han tillige med Henpyn til, at Skifteretten havde vægret sig ved at tilbagetage sin Protest mod, at han sattes i Besiddelse af de øvrige til ham ublagte Gjenstande, gjorde gjældenbe, at Provenuet af de bortsolgte Heste var tilfrækkeligt til at dække saavel den ovenommeldte Pantefordring som de ved Ophudsbehandlingen foranlebigede Omkostninger, mod hvis Fyldestgjørelse overhovedet og navnlig forud for hans Fordring

han derhos gjorde Indsigelse, ligesom han navnlig ogsaa bestred, at Lønningerne til Boets Tjenestefolk kunde have Fortrin fremfor hans Forbring, der under ingen Omstændighed formeentes at kunde komme til at staae tilbage for andre Forbringere end den ommeldte Panteforbring, forsaavidt den maatte være gyldig i og for sig; efterat Indstævnte, Kammerraad, Procurator Repsbørgh som Curator i Lieutenant Vagges Fallitbo derpaa i en Skrivelse af 19de October s. A. havde rettet det Spørgsmaal til Citantens Sagfører, om han havde Noget imod, at de til Citanten udlagte Effecter folgtes tilligemed Boets øvrige Giendelse, naar Kjøbesummen for det Udlagte refereredes ham til Sagens Udbring og Beløbet deponeredes til den Tid, tilfjendegav imidlertid Citantens Sagfører i sit Svar derpaa af 23de October s. A., at han paa disse Vilkaar samtykkede i, at de udlagte Effecter folgtes med Boets øvrige Giendelse; og det maa efter Procédurens og Sagens Oplysninger forudsættes, at dette derefter er skeet, og at Auctionsprovenuet af samtlige de ved Udlægsforretningen den 19de og 20de August 1858 til Citanten udlagte Gjenstande til et Beløb af ialt circa 6,248 Rbl. er blevet indbetalt i Boet. Ved Overrettens Dom af 17de October 1859 blev bemeldte Udlægsforretning stadfæstet, og Citanten hos Boet tilkjendt Processens Omkostninger for Overretten stadsløst, hvorimod der i Henhold til den stedsundne Procédure ved bemeldte Dom Intet blev afgjort om Citantens Ret til at sættes i Besiddelse af det Udlagte eller til Dækning af sammes Provenu fremfor den i Retsanmærkningen paa Forliget ommeldte Panteforbring eller andre Creditorer, og efterat Boet havde frasaget Appel af bemeldte Overretsbom, requirerede Citanten en Continuations-Udlægsforretning foretaget for at sættes i Besiddelse af Boets Contanter og Pengeeffecter, saavidt behøvedes til Dækning af hans Tilgodehavende — hvilket han nu, idet han foruden det ved Udlægsforretningen af 20de August 1858 opgivne Beløb 3,564 Rbl. 5 Mk. 10 Sk. endvidere gjorde Forbring paa yderligere paaløbne Omkostninger, deriblandt ogsaa de ham ved Overrettens Dom tilkjendte stadsløse Procesomkostninger, opgav til 4,010 Rbl. 1 Mk. 11 Sk. — foruden Renter af Forligets Paalydende 3,450 Rbl. samt de ved selve denne Continuationsforretning endvidere foranledigede Omkostninger, enten ganske forløbs eller ialtsalb forsaavidt de ommeldte Pengeeffecter ikke behøvedes til Dækning af Pantegjælden. Imod den requirerede Forretning blev der imidlertid neblagt Protest af Indstævnte, Kammerraad Repsbørgh som Curator i Lieutenant Vagges Bo og Mandatarius for flere Creditorer samt af Indstævnte, Procurator Schubarth som Mandatarius for Creditorer efter det i Rætningsanmærkningen paa Forliget ommeldte Skabelsøsbrev samt for Lieutenant Vagges Tjenestefolk, ligesom disse Indstævnte derhos bestrede, at der tilkom Citanten Renter af Forligets Paalydende eller det hele Beløb, han havde beregnet sig for Omkostninger, og ved den af Indstævnte, Cancelliraad Fejbersen, som Foged affagte Kjendelse blev der derefter alene decreteret Udlæg i Lieutenant Vagges Fallitboes Pengeeffecter for 190 Rbl., nemlig for 171 Rbl. 2 Mk. 6 Sk., til hvilket Beløb de Citanten ved Overrettens Dom af 17de October 1859 tilkjendte stadsløse Procesomkostninger ansattes, med Tillæg af en Dvotadeel af de ved Forretningen foranledigede

Omkøstninger, hvorimod den requirerede Forretning isvrigt blev nægtet Fremme. Denne Kjenbelse har Citanten nu indanfet for Overretten, hvor han har gjen-taget sine for Fogedretten neblagte Paaftande, hvorimod der paa Lieutenant Bagges Boes Vegne for Overretten er neblagt Paaftand om den paaanfede Fogedkjenbelses Stadsfæstelse; de øvrige Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for deres Protest mod at den af Citanten requirerede Fogedforretning overhovedet blev tillagt Fremme, have de Indstævnte anbragt, at Forretningen skulde i det Hele være aldeles ubesøiet, saalænge det ikke ved Eksterrettens Decision var afgjort, at Citantens Forbring burde fuldbesigjøres i Boet, og hvilken Plads der tilkom den i Concoursordenen, i hvilken sidste Henseende de navnlig have gjort gjæltende, at Citantens Forbring i hvert Fald maatte staae tilbage ikke blot for den ommeldte Panteforbring, men tillige for de Forbringere paa Boet, som i samme have Fortrinsret for Underpant i Pøse, og navnlig for Administrations- og Skifteomkostninger, hidrørende fra Opkuds- og Fallitbehandlingen, samt for de Boet paahvilende Tjenestefolks Lønninger. Vel kan Citantens Formening om, at de ublagte Gjenstande ikke skulle have været i Boets Besiddelse, da Ublæget stete, idet ingen Registrering under Fallitboet endnu dengang havde fundet Sted, og at Ublæget som Følge deraf skulde være Boet aldeles uvedkommende, ikke gives Medhold, efter som de paagjældende Gjenstande ved Boets Overgang fra Opkuds- til Fallitbehandling efter Sagens Oplysninger maa antages endog uden Registrering at være overgaaede i Eksterrettens Besiddelse, hvilket Citanten ogsaa under Ublægsforretningen den 20de August 1858 udtrykkeligen erkjendte; men, da Citanten imidlertid — saaledes som han saavel under sine ovenberørte Forhandlinger med Eksterretten, som under Proceduren har fastholdt — ikke har søgt sin Forbring dækket ved som Creditor i Boet at anmelde den sammesteds for af Eksterretten at erholde Ublæg for samme efter Boets Tilstand og Forbringens Bestaenighed, men han derimod, som ovenanført, for Forbringen har ved en af Overretten stadsfæstet Fogedforretning erholdt Ublæg i Boets Eiendele, kan der ei heller være Spørgemaal om, at Citantens Ret til at dækkes af det Ublægtes Provenu skulde mod Citantens Protest kunne blive Gjenstand for Paakjendelse af Eksterretten. Citanten maatte derimod i og for sig som Ublæghaver være berettiget til ganske selvstændigt og navnlig uden Eksterrettens Mellemkomst at søge sin Fuldbesigjørelse ved Realisation af det Ublagte, og vel har Citanten ikke erholdt de ublagte Gjenstande ubleverede, hvorimod de samtlige ere blevne realiserede efter Boets Foranstaltning, ligesom ogsaa det hele Provenu maa antages at være indbetalt i Boet, men da Citanten deels under Auctionen den 30te August, da 70 Heste bortsolgtes med hans Samtykke, udtrykkeligen forbeholdt sig sin Ret til forløbs Fuldbesigjørelse af Provenuet, deels senere ifkun samtykkede i, at de øvrige Eiendele realiseredes af Boet paa det Vilkaar, at Provenuet deponeredes og forbeholdtes ham indtil Appellen af Ublægsforretningen var tilendbragt, kan Citantens Retstillings som Ublæghaver ikke i sit Væsen anses at være ophævet derved, at Realisationen af de ublagte Gjenstande er stete efter Boets For-

anførelse og Provenuet af dem indbetalt i Boet, hvorimod Citanten ikke bestemte maa i Henhold til Forliget og Ublægsforretningen af 19de og 20de August 1858 fremdeles være bemyndiget til ved Fogden at lade sig sætte i Besiddelse af det Ublagtes Provenu ganske paa samme Maade, som han forinden Realisationen maatte være berettiget til at erholde Besiddelsen af selve de ublagte Gjenstande, i hvis Sted Provenuet nu maa ansees i det Hele at være traadt.

Ibet Citanten saaledes som Ublægsghaver i og for sig har været bemyndiget til i Continuation af Ublægsforretningen af 19de og 20de August 1858 at forlange sig ved Fogden sat i Besiddelse af de ublagte Gjenstandes Provenue uden først at undergive sin Fordring Skifterettens Bedommelse, bliver der saaledes alene Spørgsmaal om, hvorvidt andre Creditors fortrinligere Ret til Dækning af det Ublagtes Provenue maatte være til Hindrer for at tillægge den requirerede Fogedsforretning Fremme.

Forfaavidt nu angaaer det som berørt i Retsanmærkningen paa Forliget ommeldte Skadesløsbrev, da følger det af Forholdets Natur og Bestemmelsen i L. 1—24—26, ligesom Citanten ogsaa har erkendt Saadant, at den ommeldte Panteforbring maa være berettiget til Dækning af det Ublagtes Provenue fremfor Citanten, saafremt der ved Skadesløsbrevet forud var stiftet et gyldigt Pant i de ublagte Gjenstande. Citanten har nu vel ikke anerkendt Gyldigheden af dette Skadesløsbrev, der isøvrigt ikke er fremlagt under Sagen, medens det efter Proceduren maa forudsættes, at der er tillagt samme Gyldighed i Lieutenant Bagges Fallitbo, men da Citanten imod Skadesløsbrevets Gyldighed ifkun har fremsat den Indsigelse, at det, som alene tinglæst ved Hammerum Herreds Ret — under hvilken Jurisdiction Lieutenant Bagge efter Proceduren maa antages at have havt sit personlige Værneting — ikke har kunnet stifte Panteret i de ublagte Gjenstande, der beroede i Bølling-Nørre Herreder, og denne Indsigelse ikke kan ansees bemyndiget, eftersom Forordningen af 28de Juli 1841 § 1 indeholder den bestemte Forudsætning, at de i Forordningen omhandlede Pantebrev for at stifte et gyldigt Pant alene skulle være tinglæste ved Udstederens personlige Værneting og ikke tillige i andre Jurisdictioner, hvor de pantsatte Løssregjensstande maatte være beroende, og det desuden ogsaa efter Proceduren og Sagens Oplysninger maa antages, at de ommeldte Gjenstande kun til et midlertidigt Brug vare henbragte til den Jurisdiction, hvor de ved Ublægsforretningens Afholdelse beroede, maa det heraf være en Følge, at Citanten ikke kan være berettiget til Dækning af det Ublagtes Provenue fremfor de ommeldte Panthavere.

Der bliver dernæst Spørgsmaal om, hvorvidt Citanten, naar han saaledes er uberettiget til at blive fyldestgjort for sin Fordring i det Ublagtes Provenue fremfor den ommeldte Panteforbring, maa, som de Indstævnte have paastaet, endvidere være pligtig at taale, at de ved Boets Behandling paahværgne Administrations- og Skifteomkostninger og de i Boet anmeldte personlige privilegerede Fordringer, der ere berettigede til i Boet at erholde Ublæg førend den anmeldte Panteforbring i Løssret dækkes, skulle, forfaavidt de ikke kunne dækkes af de Boet tilhørende ikke pantsatte Gjenstande, komme til Afgang i

Provenuet for de pantsatte og ublagte Gjenstande, saaledes at Citanten ikke erholdt Noget af det Ublagtes Provenue, forinden det har viist sig, at dette Provenue, saaledes som det efter Fylbesigjorelsen af de ommeldte Administrations- og Skifteomkostninger samt personlig privilegerede Forbringinger vil være, er tilstrækkeligt til at dække den ommeldte Panteforbring. Det maa nu i saa Henseende mærkes, at, som ovenmeldt, den under 19de og 20de August 1858 efter Citantens Requisition afholdte Ublægsforretning først er afholdt, efterat Boet var overgaaet til Skiftebehandling som faldt, samt at de ublagte Gjenstande, da Ublæget skete, maa ansees at have været i Boets Besiddelse, men ved denne Skiftebehandlings Indtrædelse maa Forpligtelsen for Pantshaveren til at taale, at de ommeldte Omkostninger og personlig privilegerede Forbringinger blive fylbesgjorte førend Pantshaveren, ansees at være traadt i Kraft, og derved er sket en saadan Forringelse i Boets Midler til at fylbesgjøre Pantshaverens Forbring, som svarer til de ommeldte Omkostningers og privilegerede Forbringers Beløb, og idet Citanten som Ublægsghaver maa, efter hvad ovenfor er antaget, være pligtig at taale, at Pantshaveren fylbesgjøres af det Ublagtes Provenue fremfor ham, maa heraf ogsaa følge, at han maa taale, at Pantshaveren fremfor ham fylbesgjøres for sin hele Forbring af det Ublagtes Provenue, saaledes som dette ved Fallitbehandlings Indtrædelse er i Forhold til Pantshaveren bleven forminsket derved, at de ommeldte Administrations- og Skifteomkostninger samt privilegerede Forbringinger skulle fylbesgjøres fremfor Pantshaveren.

Efter det Anførte, og idet Citanten, der ved Forliget har betinget sig skadesløs Betaling af sit Tilgodehavende, maa ansees berettiget til Fylbesgjorelse af det Ublagtes Provenue deels for Renter 4 pCt. aarlig af Forligets Paalydende fra Ublægets Dato den 20de August 1858 og deels for samtlige til Forligets Inddrivelse medgaaede uønbvendige Omkostninger, derunder navnlig ogsaa de Omkostninger, der hidrøre fra selve den senest requirerede Fogesforretning, uden at der isøvrigt, navnlig efter Proceduren for Overretten, er Føie til under nærværende Sag at afgjøre de i denne Henseende fra de Indstævntes Side for Fogebretten fremsatte Indsigelser, der heller ikke særlig have været Gjenstand for Paafjendelse af Fogden, — vil Citanten efter hans for Overretten neblagte subsidiaire Paastand være at kjende berettiget til ved Fogden at blive sat i Besiddelse af den Deel af Provenuet af de omhandlede ublagte Gjenstande, der ikke maatte udtræves til Dækning saavel af den paa de ublagte Gjenstande hæftende i Rettsanmærkningen paa Citantens Forlig ommeldte Panteforbring, som af de ommeldte Administrations- og Skifteomkostninger samt privilegerede Forbringinger, Alt forsaavidt det maatte være fornuftigt til Dækning af Citantens Forbring efter Forliget til Beløb 3,450 Rbl. med Renter og skadesløse Omkostninger, i hvilke sidste dog selvfølgelig bliver at frabrage de 190 Rbl., for hvilke Citanten allerede ved den affagte Kjendelse, — der ikke fra de Indstævntes Side er contrapaaanket og om hvis Forandring i denne Henseende der saaledes ikke kan blive Spørgsmaal, — er kjendt berettiget til Ublæg i Boets Pengeeffecter.

Processens Omfostninger for Overretten vilke efter Omstændighederne være at ophæve“.

Torsdagen den 30te Juni.

Nr. 97.

Advocat Liebe
contra

- 1) Johannes Frederik Gradmann, 2) Jacob Edvard Poulsen,
3) Jens Christian Lorenzen og 4) Peter Johan Iversen
(Defensorer, for Nr. 1, 3 og 4 Bungen, for Nr. 2 Brod),

der tiltales Nr. 1 for Falsk, bedrageligt Forhold samt uredelig og uordentlig Regnskabsførelse og Vogføring, Nr. 2 for Falsk og bedrageligt Forhold, Nr. 3 for bedrageligt Forhold og Misbrug af sin Stilling som Betjent ved Contoiret for det forrige sjællandske Indrullingsdistrict til at gjøre sig ulovlig Fordeel samt for Medvirkning til Overtrædelse af Lov af 12te Februar 1849 § 58, og Nr. 4 for Misbrug af hans Stilling som Løber ved Søetstens Hverving til at tilvende sig ulovlig Pengefordeel.

Den nedsatte Commissions Dom af 14de December 1859: „Med Hensyn til det de Tiltalte Commandeurcapitain Didrik Vilhelm Holsteen og Cancellist Frederik Christian Borre paasigtede Strafansvar bortfalder Sagen. De Tiltalte, Krigssekfors Niassmus Nørregaard, Cancellist Niels Christian Mathias Belschou og forhenværende Assistent Jacob Nyland bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, Krigssekfors Johannes Frederik Gradmann, Jacob Edvard Poulsen, Hans Henrik Nielsen, Stomagermester Christian Petersen eller Poulsen, Jens Christian Lorenzen og Peter Johan Iversen bør hensættes, de 4 Førstnævnte til Forbedringshumsarbejde, Gradmann og Poulsen hver i 4 Aar, Nielsen og Petersen hver i 1 Aar, og de 2 Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød, Lorenzen i 4 Gange 5 Dage og Iversen i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Christian Ferdinand Jørgensen bør til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedkasse bøde 10 Rdl. Saa bør Tiltalte Gradmann i Erstatning til Statskassen betale 6,918 Rdl. 72 St., dog saaledes at de Tiltalte Poulsen og Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, in solidum med ham heraf tilsvare 4,593 Rdl. 43 St. og Poulsen 1,386 Rdl., samt at de Tiltalte Petersen og Lorenzen hver for sig in solidum med Poulsen af det Beløb, denne Tiltalte solidarisk med Gradmann og Nielsen har at tilsvare, udrede respective 168 Rdl.

28 Sk. og 168 Rdl. 54 Sk. I Mangel af Betaling bør Tilstalte Gradmann efter udstaaet Straffetid forblive i Forbedringshuset indtil han betaler eller ved Døden afgaaer. Alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Justitsraad Klein med 1,000 Rdl. og til Defensorerne, Procurator Baastrup med 500 Rdl., Procurator Simonfen med 150 Rdl., Procuratorerne Damkjers Bo og Winther med 100 Rdl. til hver og til Procurator Larsen med 50 Rdl., udrede de Tilstalte Gradmann, Poulsen og Nielsen, Een for Alle og Alle for Een, dog saaledes at enhver af de øvrige Tilstalte, med Undtagelse af Krigssekessør Nørregaard, in solidum med dem deeltager i Udredelsen af disse Omkostninger hver for sit Vedkommende, og i de nævnte Salairer saaledes, at Commandeurcapitain Holsteens Bo udreder $\frac{1}{24}$ af Actors Salair, Cancellist Belschou og Tilstalte Nyland hver især udrede $\frac{1}{48}$ af Actors Salair og in solidum Procurator Winthers Salair, Cancellist Borres Bo $\frac{1}{48}$ af Actors og hele Procurator Larsens Salair, samt Skomagermester Petersen og Jens Christian Lorenzen hver $\frac{1}{12}$, Iversen $\frac{1}{48}$ og Christian Ferdinand Jørgensen $\frac{1}{96}$ af Actors Salair og alle disse 4 fidsnævnte Tilstalte in solidum Procurator Simonfens Salair. Den idømte Mulet og de idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I. Tilstalte Jacob Edvard Poulsen maa i Genhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde anses at have gjort sig skyldig i det i Dommen for hans Vedkommende omhandlede ulovlige Forhold, idet ved Dommens Fremstilling heraf ifkun særligen er at mærke, at han maa antages at have benyttet de af Hvervingchefen forud underfrevne Pasblanquetter til, ved at udfylde saadanne, at foretage de i Dommen ommeldte Dimissioner af det under Hvervingen værende Mandskab. Straffen for hans Forhold i det Hele vil være at bestemme deels efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 63 og 68, jfr. § 62, samt § 76, jfr. §§ 41 og 42, deels efter Analogien af Straffebestemmelseene om Forsælfning af offentlige Documenter, og den findes i Commissionens Dom passende fastsat til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Han vil derhos have at erstatte Stasstkassen de denne ulovligen fravendte Summer, hvorved bemærkes, at det samlede Beløb, der bliver at erstatte for de saakaldte „blinde“ Conti, efter de fremkomne Dplysninger findes at udgjøre 4,428 Rdl. 3 Mk. 7 Sk., hvorunder

det i Dommen særlig nævnte Erstatningsbeløb af 40 Rdl. er indbefattet, samt at Erstatningen i Anledning af de to falske Forstrækningslister af 28de og 31te December 1849 vil, med Fradrag af de i Dommen nævnte 157 Rdl., udgjøre 662 Rdl., hvorhos endvidere Beløbet af den falske Forstrækningsliste af 10de Januar 1850 bliver at erstatte af denne Tiltalte med 684 Rdl., saa at Erstatningsansvaret for hans Vedkommende ialt vil udgjøre 5,774 Rdl. 3 Mk. 7 Sk.

II. Tiltalte Johannes Frederik Gradmann maa anses overbevist at have gjort sig medskyldig med Tiltalte Poulsen og den i forrige Instants medtiltalte Nielsen i Indretning, Førelse og Afbenyttelse af de saakaldte blinde Conti, i hvilken Henseende Høiestret kan henvise til den i den indankede Dom derom givne Fremstilling, der, skjøndt deri findes nogle urigtige Udtryk og enkelte andre Mangler, dog i det Væsentlige indeholder hvad der under Sagen med Hensyn til dette Forhold maa anses at være bevist mod Tiltalte Gradmann, der under denne Post vil solidarisk med Poulsen have at tilsvare den ovennævnte Erstatning af 4,428 Rdl. 3 Mk. 7 Sk.

Det er dernæst under Sagen givet, at Tiltalte Gradmanns Maanedsextract for December 1849 viser en Kassebeholdning af 1,539 Rdl. 53 Sk., medens Beholdningen for samme Maaned efter Kassebogen kun er 664 Rdl. 11 Sk., og Differencen mellem disse Summer, 875 Rdl. 42 Sk., svarer paa et forholdsviis ringe Beløb nær til det sammenlagte Beløb af de ovennævnte Forstrækningslister af 28de og 31te December 1849, der beviislige ere fingerede og hvis Beløb 819 Rdl., — idet Gradmanns Anbringende om, at disse Penge skulle være stjaalne af hans Kasse eller hævede af Uvedkommende, modsiges af det under Sagen Dphyste — følgelig ikke paa den anførte Tid kan være udgaaet af hans Kasse. Det maa derfor, og naar tillige hensees til det i og for sig Usandsynlige i, at Gradmann i Maanedsextracten, der desuden stemmer med en af ham forfattet Concept til samme, skulde have opgivet sin Kassebeholdning større, end den i Virkeligheden var, antages at have været bitterligt for ham, at hans Kassebeholdning ved Udgangen af Maret 1849 har været idetmindste saameget større end den i Kassebogen opgivne, som Beløbet af de nævnte to falske Lister udgjorde, og i alt Fald maa han i Maanederne Januar og Februar 1850, i hvilke den samme Forskjel mellem Extracterne og Kassebogen forefindes, være kommen til Kundskab om Urigtigheden af Anførselen i denne sidste. Naar Gradmann nu, efter i Regnskabet for sidste Kvartal 1849, der er dateret 14de Marts 1850, at have taget bemeldte to fingerede For-

strækningstilfers Beløb til Udgift, derhos i Maanedsextracten for Marts 1850 har som Udgift indført forskjellige Forstrækningstilfers Beløb, der ikke stemme med det ifølge Kassebogen i denne Maaned Udbetalte, og hvis sammenlagte Sum er saameget som den ovenmeldte Difference, 875 Rdl. 42 Sk., større end de i Regnskabet for 1ste Quartal 1850 som Forstrækninger for samme Maaned anførte Beløb, hvorved Overensstemmelse mellem Extracterne og Regnskabet er tilveiebragt, medens det af Forstrækningstilferne for bemeldte Marts Maaned saavel som af Kassebogen fremgaaer, at disses Totalsum er det nævnte Beløb af 875 Rdl. 42 Sk. mindre, og medens Gradmann ikke har kunnet paavise, ligesom det isøvrigt ei heller har kunnet oplyses, at han paa anden Maade har haft nogen Udgift, hvorved hiin Difference er udjevnet, saa maa det derved ansees godtgjort, at han paa Extracten for Marts 1850 har tilføiet en Udgift, som han vidste at han ikke havde haft, hvorhos det, om det end ikke kan antages, at han har haft nogen Andeel i selve Affattelsen af de her omhandlede to fingerede Lister, i alt Fald efter samtlige forhaandenværende Omstændigheder maa statueres, at han til Legitimation for bemeldte fingerede Udgift har benyttet disse Lister med Kundskab om deres Falskhed. Forfaavidt derimod Gradmann endvidere er sigtet for et lignende strafbart Forhold med Hensyn til den tredie ovenfor nævnte falske Forstrækningstilfer af 10de Januar 1850, da findes der ikke aldeles tilstrækkelig Høie til imod hans Benægtelse at ansee ham skyldig i saa Henseende. Han vil saaledes under denne Post ikkun have solidarisk med Tiltalte Poulsen at tilsvare de to førstnævnte Forstrækningstilfers Beløb 819 Rdl. med Fradrag af de forannævnte 157 Rdl., eller ialt 662 Rdl.

Angaaende Sigtelsen mod Tiltalte Gradmann for bedrageligt Forhold med Hensyn til den i den indankede Dom omhandlede, i hans Kassebog under 17de Marts 1851 opførte Udgiftspost paa 557 Rdl. 16 Sk., og den i Forbindelse hermed staaende Sigtelse for Misligheder ved og Forsalfninger af de saakaldte Uddrag eller Fortegnelse over Forstrækningerne, navnlig af Uddraget vedkommende Regnskaberne for 1850 og for 1ste Quartal 1851, bemærkes, at det — naar henføres til, at bemeldte Udgiftspost maa antages først senere at være optagen i Kassebogen, at den deri er anført uden nogen nærmere Betegnelse og at Tiltalte heller ikke har kunnet forklare denne Udgifts Bestaaffenhed, at der baade mangler Udgiftsordre til og Qwittering for Beløbets Udbetaling, at Tiltalte hverken har medregnet det ved Kassebeholdningens Aflevering eller medtaget det i sit Regnskab, at der oprindelig i Kasse-

bogen har staaet et andet Beløb, og at baade det oprindelige og det nuværende Beløb klarligen sees at være Resultatet af en af Gradmann anstillet Beregning, der er anført paa et i Kassebogen forefundet løst Stykke Papir, idet først hiint, men derefter dette Beløb er udregnet, samt at denne Beregning sees til Udgangspunctet at have havt Forstrækningernes Totalbeløb efter ovennævnte Uddrag — maa ansees utvivlsomt, at hele denne Udgiftspost er fingeret, og at dens Opførelse i Kassebogen har skullet bringe denne til idetmindste nogenlunde at stemme med Regnskaberne og navnlig contraballancere den Forfjæl af 572 Rdl. 16 Sk., der var mellem Uddraget og selve Forstrækningslisternes Totalbeløb, hvorved bemærkes, at det sees idetmindste tildeels at hidrøre fra Feilregninger, at Beløbet ikke er opført netop med 572 Rdl. 16 Sk. Om Tilstalte dernæst end ikke selv maatte have idetmindste tildeels forsætlig forfalsket noget af Uddragene, navnlig det omhandlede for 1850 og 1851, hvori han egenhændig har rettet rigtige Tal til urigtige i sin Favør, eller bevirket sammes Urigtigheder, maa han dog efter samtlige med Hensyn til dette Forhold foreliggende Oplysninger statuerees at have været sig dette Uddrags Urigtighed bevidst, og det maa herefter antages, at han har opført den omhandlede Udgiftspost i sin Kassebog med Bevidsthed om dens Falskhed og i den Hensigt at skjule en ham vitterlig Urigtighed i Regnskabet og det dertil som Regnskabsbilag hørende Uddrag. Ligesom han selvfølgelig herved har paadraget sig Strafsansvar, saaledes vil han og have at tilsvare Udgiftspostens Beløb 557 Rdl. 16 Sk., med hvilken Sum han efter det Anførte maa have vidst, at Udgiften til Forstrækninger for 1850 og 1851 idetmindste var opført for meget.

Foraauidt Tilstalte Gradmann endvidere er sigtet for deels selv at have forfalsket endeel Conti i Hvervingsbøgerne for 1848, deels at have medvirket til saadan Forfalskning, findes det mod hans Benægtelse alene at kunne ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i dette Forhold med Hensyn til de i Commissionsdommen under denne Post omtalte to Conti for Johan Christopher Schmidt og Moritz Carl Dehn, for hvilke han i Hvervingsbøgerne selv har opført Kostpenge, som om de havde ligget under Hvervingen indtil 5te September 1848, og anført Tilgodehavende som udbetalt til hver af dem med 28 Rdl. 38 Sk. i Afregning ved Hvervingen den nævnte Dag, paa hvilken de angives at være dimitterede, skjøndt de, strax efter at være indtagne under Hvervingen i Slutningen af Marts 1848, bleve tagne til Tjeneste i Landhæren og senere slet ikke modte ved Hvervingen. For disse urigtige Udgiftsposter,

der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunne antages at være opførte af Gradmann af en Feiltagelse, bliver der inidlertid efter det i Dommen Anførte ikke Spørgsmaal om at paalegge ham noget Erstatningsansvar.

Naar Gradmann fremdeles er sigtet for at have holdt endeel Udskrevne frie for Tjeneste og Udcommando og at have tilegnet sig de for dem opførte Kospenge og Afregninger, findes et saadant strafbart Forhold navnlig i Henhold til det i den indankede Dom derom Anførte at maatte anses ham overført med Hensyn til de i Dommen under denne Post først nævnte to Udskrevne, Neebflagersvend Johannes Larsen og Dreiermester Bendt Pedersen, paa hvis Conti han maa anses ulovligen at have ført til Udgift og tilegnet sig ialt 121 Rdl. 10 Sk., som han vil have at erstatte Statskassen.

Endelig har Dommen rettelig fundet Gradmann skyldig i uordentlig Regnskabsføring og Bogføring.

Foraauidt denne Tiltalte derimod er sigtet for at have forfalsket eller medvirket til at forfalske Forstrækningslisterne af 30te August 1849, paa hvilken 88 Rdl. er forandret til 188 Rdl., og af 30te December 1850, paa hvilken et Beløb af 40 Rdl. er tilføjet, findes der ikke tilstrækkelig Foie til at ansee ham overført noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar, og det samme Resultat er rettelig antaget i Commissionsdommen, foraauidt han endvidere er sigtet for Deelagtighed i bedrageligt Forhold, der har fundet Sted ved Stillingen for Styrmand Ammondsen, ligesom han endelig ikke findes at have gjort sig skyldig til Straf ved, som han har vedgaaet, til enkelte Udskrevne at have udbetalt Kospenge og Afregninger udenfor Contoiret.

For det strafbare Forhold, hvori Tiltalte Gradmann efter alt det Foransførte har gjort sig skyldig, bliver han at domme efter Forordningen angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed af 8de Juli 1840 §§ 24 og 27, jfr. § 21, Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. §§ 41, 42 og 69 samt Analogien af Straffebestemmelserne om Forfalskning af offentlige Documenter, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvilket Resultat ogsaa Commissionsdommen har. Han vil derhos i Henhold til det Foransførte ialt have at erstatte Statskassen 5,768 Rdl. 5 Mk. 1 Sk., nemlig 678 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. alene og 5,090 Rdl. 3 Mk. 7 Sk. in solidum med Tiltalte Poulsen, og som i Dommen rettelig bestemt, maa han i Mangel af Betaling forblive i Forbedringshuset, indtil han betaler eller ved Døden afgaaer.

III. Tiltalte Peter Johan Iversen er ved Commissionsdommen rettelig funden skyldig til Straf for paa den i Dommen fremstillede Maade at have misbrugt sin Stilling som Løber ved Hvervingscontoiret til at gjøre sig Pengesfordeel ved at modtage Douceurer af de under Hvervingen værende Udskræve, for hvilket Forhold han efter Grundsaetningen i Forordningen af 14de September 1774 § 11 og Placat af 20de December 1827 § 6 findes at maatte anses med en arbitrair Straf af Fængsel i 6 Uger.

IV. Tiltalte Jens Christian Lorenzen har vel, som i den indankede Dom anført, medens han var ansat som Betjent ved det forrige sjællandske Indrulleringsdistricts Contoir, modtaget Douceurer af forskjellige Udskræve, men da Tiltalte kun var privat Betjent paa Contoiret og det ikke er oplyst, at han har opfordret de Udskræve til at give sig Douceurer, eller at saadanne ere givne ham enten for Noget, han efter sin Stilling maatte være pligtig at udføre for de Udskræve, eller endog for at skaffe dem ulovlige Begunstigelser, findes han ikke derved at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Heller ikke vil denne Tiltaltes i Commissionsdommen omtalte Forhold med Hensyn til Skibet Harriet kunne anses strafbart, navnlig paa Grund af den efter Omstændighederne undskyldelige factiske Bildfarelse, hvori han maa antages at have befundet sig, og forsaavidt han endelig er sigtet for bedrageligt Forhold, finder Høiesteret ikke, at der er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, hvad der i saa Henseende er imputeret ham. Denne Tiltalte vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger, med Hensyn til hvilke Commissionsdommens Bestemmelser i det Hele for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkomne billiges.

Chi kjendes for Ret:

Jens Christian Lorenzen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Peter Johan Iversen bør straffes med Fængsel i 6 Uger. Tøvrigt bør Commissariernes Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at den Lorenzen paalagte Erstatning bortfalder, samt at Erstatningen for Jacob Edvard Poulsen og Johannes Frederik Gradmann bestemmes saaledes, at de, Een for Begge og Begge for Een, udrede 5,090 Rdl. 3 Mk. 7 Sk., samt derhos hver for sig, Poulsen 684 Rdl. og Gradmann 678 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. Advocat Liebe, Justitsraad Bunzen og Ad-

vocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Poulsen og Gradmann, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at in solidum med dem Lorenghen deraf udreder $\frac{1}{29}$ og Tversen $\frac{1}{24}$.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Ved det daværende kongelige Admiralitets og Commissariatscollegii Ordre af 27de Marts 1848 blev det paadraget senere afdøde Capitain M. Meyer indtil videre som Hvervingekøef at besøge de med Hvervingen ved Soetaten forbundne Forretninger, og blev Tilstalte Krigsskæfser Gradmann samtibigt beordret at assistere ham ved disse, hvorefter Gradmann ifølge Overenskomst mellem ham og Hvervingekøefen besøgede Kassererforretningerne ved Hvervingen samt Bogføringen og Opgjøvelsen af Afregningerne med det afmønstrede Mandskab, hvilke Forretninger ved Marineministeriets Resolution af 3die Februar 1849 bleve ham overbragne under eget Ansvar fra den 1ste Januar 1849 at regne. Den 28de Marts 1848 blev Tilstalte Hans Henrik Nielsen og den 10de April næstefter Tilstalte Jacob Edbard Poulsen antagne som Assistenten ved Contoiret, og fungerede Førstnævnte, indtil han i December 1850 frattraadte denne Stilling, og Sidstnævnte, indtil Contoiret i Juli Maaned 1851 blev hævet.

Disse toende Tilstalte Nielsen og Poulsen ere ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilskaaelse overbeviste at have gjort dem skyldige i de Forbrydelser, for hvilke de ere tiltalte.

Deres i saa Henseende afgivne Forklaringer gaae nemlig ud paa, at de efter Aftale med Tilstalte Gradmann i Hvervingsbøgerne, der førtes over alt det Mandskab, der blev indtaget under Hvervingen, og i hvilke hver Mand havde sin Conto, paa hvilken blev anført, hvad der tilkom ham, og hvad der udbetaltes ham, navnlig Underholdnings- eller Kostpenge under Hvervingen og den endelige Afregning, anlagde og førte Contoer for

Saabanne, der ikke eksisterede,

Saabanne, der vel vare udfrevne, men af en eller anden Grund ikke kom under Hvervingen,

Saabanne, for hvilke en rigtig Conto tillige blev ført, foranlediget af at den Paagjældende fra et Udskrivningsdistrict var opgivet som forløbs udfreven, men tillige udfreven i et andet District, i hvilket han ved Sessionens Afholdelse opholdt sig, og endelig

Saabanne, der vare dimitterede fra Hvervingen og tilbeels havde erholdt Dimissionspas,

og paa disse Contoer, for hvilke de derhos indrettede tilsvarende Contrabøger, der vare nødvendige, fordi Revisionen brugte disse som Control for, at Pengene vare udbetalte den Paagjældende, paa hvis Navn Bogen løb, opførte de Kostpenge, der vilde have tilkommet dem, paa hvilke Contoerne løde, dersom de Paagjældende virkelig havde været under Hvervingen, til Udgift, hvornæst

Grabmann, der besøge Udtællingen af Pengene, efter deres Paastand deelte de Penge med dem, der saaledes bleve beregnede til Udgift.

En stor Deel af de Indrullerede, der vare udstrevne og efter Marine-ministeriets Bestemmelse skulde holdes under Hvervingen for at være til Disposition til foreskabende Udcommando eller til Arbeide paa Holmen, har Poulsen, naar de derfor erlagde Betaling til ham, selv dimitteret og givet Pas, og disse Folk, hvis Contrabøger han da modtog, bleve derefter fremdeles førte i Kasserne som værende under Hvervingen, og Kostpenge førte til Udgift for dem, indtil der fandtes en Leilighed eller Anledning til at anføre dem som dimitterede.

Andre har Poulsen tilladt at reise hjem uden dog strag at meddele dem Dimissionspas, imod at de derfor erlagde Betaling til ham og gave ham deres Contrabøger, hvorefter Kostpengene for dem, skjøndt de ikke erholdt dem, bleve førte til Udgift.

Atter Andre har han ligeledes imod en Betaling tilladt at reise hjem, dog saaledes at de engang imellem skulde komme ind til Hvervingen for at høre Kostpenge, hvilke de da gave ham enten i det Hele eller for en Deel. Kostpengene for disse sidste har han selv beholdt, hvorimod de Kostpenge, der ere førte til Udgift for de øvrige heromhandlede Udstrevne, efter hans og Nielsens Forklaringer ere deelte imellem dem og Grabmann, dog saaledes at hvad der er ført til Udgift for den 20de November 1849, da Overeenskomsten imellem dem og Grabmann om at anlægge blinde Contoer af dem sømmedes at være truffen, alene er kommet Grabmann tilgode, idet han har faaet Udgift for disse, uden at Pengene ere udbetalte af Kassen, da dette kun skete til de Folk, som selv fremstillede sig og medbragte deres Contrabøger, og at de Penge, der paa denne Maade ere førte til Udgift efter den Tid Nielsen den 23de December 1850 forlod Contoiret, alene ere deelte imellem Grabmann og Poulsen.

Efter hvad der har kunnet oplyses, beløbe de Penge, der som ovenmeldt ere førte til Udgift for Folk, der enten ikke eksisterede eller dog ikke vare under Hvervingen men gaves Udseende deraf, og hvis Antal har været over 120, sig til 4,593 Rdl. 43 Sk., hvoraf 3,513 Rdl. 17 Sk. skulle være komne Grabmann, Nielsen og Poulsen tilgode hver med omtrent $\frac{1}{3}$, 700 Rdl. 95 Sk. skulle være komne Grabmann alene tilgode og 379 Rdl. 27 Sk. deelte imellem Grabmann og Poulsen.

Hvormeget den Betaling har udgjort, som Poulsen har modtaget af Folkene, har ikke med Bestemthed kunnet oplyses; kun bemærkes, at der er givet 25 Rdl. af Kogle og mindre Beløb af Andre. Det har ligesaa lidt kunnet oplyses, hvor stort et Beløb han har faaet af de Kostpenge, som de Paagældende selv hævede og leverede ham; kun er det for 8 af de omtrent 80 Udstrevne, med hvilke det er opløst, at dette Forhold har fundet Sted, opgivet til 278 Rdl. 52 Sk.

Flere af dem, der vare under Hvervingen, har Poulsen, imod at de gave ham en Douceur, holdt frie for Udcommando eller for Arbeide paa Holmen.

Andre af de Udstrevne, der have henvendt sig til Poulsen for at faae

Stedfortrædere, have betalt ham, hvad han forlangte for at skaffe saadanne og for at berigtige deres Stilling, hvorefter han har medbeelt dem Dimissionspasse, uden at der har været nogen Stedfortræder eller er foregaaet nogen Stilling, men saadant alene er anført paa de Paagjældendes Contoer, hvor som Stedfortræder deels af Poulsen deels af Nielsen, der i Almindelighed har faaet det Halve af disse Stillingssummer, er anført en eller anden af det øvrige Mandskab eller et fingeret Navn, for hvilket en Conto som ovenmeldt da er anlagt. I enkelte Tilfælde skulle efter Poulsens Forklaring Stillingssummerne ogsaa være deelte med Gradmann.

Saavel Poulsen som Nielsen har, naar Førstnævnte saaledes for Betaling dimitterede Nogen, anført paa Contoerne en urigtig Aarsag til Dimissionen s. Ex. at den var skeet ifølge Vægeattest, efter Lovrækning m. m., ligesom de ogsaa have ladet saavel de fingerede Folk som de Folk, der af Poulsen vare tilladte at reise hjem, opgive paa Styrkelister eller Rapporter, der bleve indgivne til Ministeriet over det Mandskab, der var under Hvervingen. Med Hensyn til en af de Personer, der saaledes er anført som værende under Hvervingen, naagtet dette ikke var Tilfældet, nemlig Frederik Prahm, der var udcommanderet med Briggen Mercurius og deserteret fra denne den 10de December 1848, uden senere at have meldt sig, har Nielsen tilstaaet o. s. v.

Ligeledes har Poulsen tilstaaet, at han for at undgaae Opdagelse med Hensyn til en anden af disse Folk, nemlig Peder Nielsen Lumsbaas, har udrevet 4 Blade, blandt hvilke denne Mand's Conto, af Hvervingsbogen, og ladet nye indfætte, paa hvilke en ny Conto for Lumsbaas blev anlagt og afsluttet den 25de September 1849, som om Manden, der i Virkeligheden havde faaet Afregning den 23de September 1849, var dimitteret bemeldte Dag, skjøndt han er ført i Bøgerne til den 28de September 1850, og har Poulsen derhos forsynet saavel denne Conto som de andre, han som Følge af Bladenes Udtagning maatte omskrive, med Mærker som de, Revisionen havde anbragt til Tegns paa, at Beregningerne og Overførerne vare rigtige.

Poulsen har endvidere forklaret, at have været Gradmann behjælpelig med at foretage forskellige Forskalkninger i Regnskabet. Hans Forklaring herom gaar med Hensyn til Regnskabet for 1848 ud paa, at Gradmann beklagede sig over at have havt et Tab af circa 600 Rdl., og, forsaavidt muligt at dække dette, paalagde han Poulsen i Begyndelsen af 1849, da Regnskabet for 1848 skulde opgjøres, deels at opføre Rejsepenge som udbetalte til alle de Indrollerede, der vare dimitterede fra Hvervingen og havde faaet Afregning, skjøndt mange af disse ikke havde faaet Rejsepenge, fordi det, da de bleve dimitterede, ikke vidstes, at saadanne tilkom dem, deels at forlænge Liden, i hvilken Folk, der vare dimitterede før den 5te September 1848, efter hvilken Tid enhver Afregning umiddelbart førend Dimissionen fandt Sted blev gennemgaaet af Revisionen, havde ligget under Hvervingen, og beregne Kospenge for dem, der saaledes ikke vare udbetalte eller tilkom dem, men uden at det usiagtigt har kunnet oplysnes, hvor stort det saaledes besvægne Beløb har været.

Poulsen har fremdeles forklaret, at Gradmann efter Udgangen af Aaret

1849 sagde til ham, at han behøvede et Udgiftsbilag for omtrent 800 Rdl., og anmodebe ham om at skrive Forstrækningslister for et saadant Beløb, hvorefter Poulsen i Bogen over de udbetalte Kostpenge eller Forstrækninger indførte toende falske Lister, nemlig en af 28de December 1849 for 455 Rdl. og en anden af 31te December 1849 for 364 Rdl.

Under 10de Januar 1850 har Poulsen ligeledes indført en falsk Forstrækningsliste for et Beløb af 684 Rdl., hvilken han ogsaa vil have skrevet efter Gradmanns Opfordring, uden at han nsiagtigt har kunnet erindre Anledningen dertil; endvidere har han paa Forstrækningslisten af 30te December 1850 tilføjet som udbetalt til en Mand 40 Rdl., skjøndt dette ikke var Tilfældet, og forandret det Beløb af 250 Rdl., hvortil Listen oprindeligt var optalt, til 290 Rdl.

Endelig har Poulsen meddeelt Styrmandene i den kongelige grønlandske Handels Tjeneste Henrik Julius Bødker, Hans Pedersen Vogs og Carl Christopher Theodor Ammondsen, der vare udfrevne paa Sessjonen i 1850 og vilde stille for sig, Qvitteringer for de af dem til Stedfortræderne erlagte Penge, 80 Rdl. for den Første og 100 Rdl. for hver af de Andre, hvilke Qvitteringer alle gaae ud paa, at Pengene ere betalte for Stillingen, skjøndt ingen saadan var foregaaet, og af hvilke de for Vogs og Ammondsen udfædte ere under tegnede med de fingerede Stedfortræderes Navne, respective Nicolai Asmussen Lerch af Tøndern og Hans Chr. Petersen, medens Poulsen i sit eget Navn har underskrevet Qvitteringen til Bødker med den Bemærkning, at han har modtaget Stillingssummen til Styrmand Anton Berg Odde. Alle disse 3 foregivne Stedfortræderes Navne ere opdigtede, saa at der ved dem ikke er figtet til bestemte Personer, og Poulsen har ikke kunnet erindre, om han selv har skrevet Navnene Hans Chr. Petersen og Nicolai Asmussen Lerch, eller anmodet nogen Anden om at gjøre det, uden dog at have gjort denne bekendt med det Urigtige i Forholdet.

Poulsen og Nielsen, der ere fødte respective den 21de Marts 1828 og den 18de Juni 1821 og ikke findes tidligere straffede, blive for det af dem saaledes udviste Forhold at see, Poulsen efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41, 60, 64, 68 og 76 saavelsom efter Analogien af bemeldte § 60, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshussarbejde for Poulsen i 4 Aar.

Tilfalte, Krigsasseksfor Gradmann har i det Hele benægtet Rigtigheden af Nielsens og Poulsens Forklaringer, forsaavidt disse gaae ud paa, at han har været meddeeltagig i de af dem begaaede Forbrydelser.

Han har saaledes, idet han dog har indrømmet at have havt et Løb af cirka 600 Rdl. i 1848, benægtet Rigtigheden af Poulsens Forklaring, betræffende Dvgjørelsen af forskellige Contoer for 1848, og derimod paaftaaet at have paalagt Poulsen at berigtige Contoerne, og, hvor det viste sig, at der tidligere havde været regnet feil enten til Skade eller til Fordeel for de Udfrevne, anføre dette saaledes, at en særffilt Dvgivelse derover kunde forjattes og medfølge Regnskabet. Men ligejom dette bestemt er benægtet af Poulsen, saaledes har Gradmann selv erkjendt at have opgjort endeel saadanne Contoer og rettet saa-

vel det Beløb, der paa Creditsiden er anført at tilkomme den Udfsevne, som det Beløb, der paa Debitsiden er anført at være udbetalt ham ved Hvervingen, netop paa en saadan Maade, at de flete Opgjøvelser ligefrem og utvetydig indholde, at Pengene virkelig vare udbetalte, medens andre Berigtigelser paa en stor Deel Contoer ere anførte saaledes, at det viser sig, at Pengene ikke vare udbetalte men aflydtes den Paagjældende. Paa nogle af de Contoer, paa hvilke Gradmann og Poulsen havde foretaget de anførte Rettelser, ere tilsvarende Rettelser foretagne i den Kassebog, Gradmann førte, men for andre ikke, og ligesom Gradmann selv med Hensyn til endel af de tilspøiede Beløb har erkjendt, at Pengene ikke ere eller kunne være udbetalte de Paagjældende, idet Rettelserne maae være foretagne i Slutningen af 1848 eller i Begyndelsen af 1849, idetmindste efter den 5te September 1848, altsaa længe efterat Folkene vare dimitterede fra Hvervingen, saaledes have ogsaa flere af disse benægtet at have modtaget de for dem tilspøiede Pengebelsb, hvilket blandt Andre navnlig er Tilfældet med 16 Mand fra Trø, der vare komne ind under Hvervingen i April 1848, men saa Dage efter dimitteres uden at have erholdt de 3 Rdl., der for hver af dem ere tilspøiede at tilkomme dem i Hjemreisepenge og at være udbetalte dem ved Hvervingen, saavel som med nogle Folk fra Vornholm, der frivillig meldte sig ved Hvervingen i Begyndelsen af April, men ikke toges til Tjeneste, og for hvilke de paa deres Contoer som dem i Afregning udbetalte Beløb heller ikke findes i Kassebogen.

Contoerne for Sjællands Indbrolleringsdistrikt 324 Johan Christopher Schmidt og 337 Moritz Carl Dehn, der begge frivillig meldte sig til Tjeneste og bleve indtagne under Hvervingen den 30te eller 31te Marts 1848, men ikke senere have været til Tjeneste eller indfundet sig ved Hvervingen, idet den Første Dagen efter blev ansat ved Armeens Espingolbatteri og gjorde Tjeneste i dette fra den 3die April 1848 indtil den 27de Februar 1849, og den Anden ligeledes strax efterat han havde meldt sig ved Hvervingen blev ansat i den 9de Batalion, og gjorde Tjeneste ved denne fra den 3die April til den 5te September 1848, da han blev ansat ved den vestindiske Hærstyrke, har Gradmann erkjendt selv at have opgjort saaledes, at han har beregnet dem Kostpenge, som om de havde ligget under Hvervingen indtil den 5te September 1848, og anført deres Tilgodehavende som udbetalt til hver af dem i Afregning med 28 Rdl. 38 Sk. ved Hvervingen den nævnte Dag, paa hvilken de efter Vedtegningerne i ROLLERNE skulle være dimitterede, hvorved imidlertid maa bemærkes, at Gradmann ikke har faaet Udgiit for disse Beløb, da Revisionen fandt, at de ikke kunde passere uden yderligere Legitimation.

Gradmann har ligeledes erkjendt at have opgjort Contoer for Nr. 729 Sjællands Indbrolleringsdistrikt Andreas Sorgen Kjoller, som om denne Mand havde ligget under Hvervingen fra den 11te til den 18de April 1848 og havde faaet udbetalt i Afregning 4 Rdl. 41 Sk., der ikke ere opførte i Kassebogen og efter den Paagjældendes Forklaring heller ikke modtagne af ham, medens han tillige er ført paa en anden Conto under Nr. 811 med Navnet A. S. Tønder, efter hvilken han kom under Hvervingen den 13de April og strax blev

commanderet ombord i Fregatten *Thetis*, hvor han forblev til den 21de October, hvilket ogsaa stemmer med hans Forklaring. De Beløb, der saaledes ere førte til Udgift deels af Grabmann selv deels af Poulsen uden at være udbetalte og tildeels uden at tilkomme de Paagjældende, og som med Unbtagselse af de ovenmeldte for Schmidt og Dehn ansførte Afregningsbeløb ere passerede til Udgift i Regnskabet, ere alene komne Grabmann tilgode, da det var ham, der efter den brugte Forretningsorden førte Regnskabet og modtog de Penge, der behøvedes, af Hvervingschefen, samt foretog Udtællingerne, ihvorvel Hvervingschefen var den, der skulde aflægge Regnskabet, idet Grabmann stod ham til Ansvar for de Penge, han modtog; og om det end, uanset Vægten af de Data, der i saa Henseende tale imod Grabmann, maatte kunne statueres, at Poulsen uden hans Vidende paa en urigtig Maade havde udsjort det ham givne Hverv, at berigtige Contoerne og Kullerne, saa at de af Poulsen foretagne og af ham vedgaaede Forfalskninger ikke kunne betragtes som saadanne, til hvilke Grabmann forsættelig har concurreret, men alene paadrage ham Ansvar for Mangel paa pligtstyldt Oilsyn, skjønnes han at maatte sælbes som skyldig i svigagtig Afserd med Hensyn til de Rettelser og Opgjørelser, ved hvilke han til en langt senere Tid har ansført Beløb som tidligere udbetalte, skjøndt de ikke vare det, og hvis Urigtighed han ikke kunde andet end være sig bevidst.

Der er ligeledes i Regnskaberne for 1849 og 1850 samt i Slutningsregnskabet for 1ste Quartal 1851 Forfalskninger og falske Udgiftsposter, om hvilke Tilstalte Grabmann efter samtlige fremkomne Oplysninger ikke kan have været uvidende, ihvorvel han stadigen har paastaet saadant.

Det maa her som ovenansført bemærkes, at Grabmann, der i 1848 var ansat som Assistent hos Hvervingschefen, fra 1ste Januar 1849 erholdt en forandret Stilling, idet der nemlig fra denne Tid blev overdraget ham Kassererforretningerne ved Hvervingen samt Bogføringen og Opgjørelsen af Afregningerne med det afmynstrede Mandskab under eget Ansvar. Det blev derhos gjort ham til Pligt at indsende til Marineministeriet maanedlige Kasseextracter, i hvilke der for hver Uge skulde vises, hvormeget der var udbetalt i Kostpenge og hvormeget i Afregning, samt at aflægge Regnskab kvartalsviis og tilføje enhver Udgift med Udtællingslister, attesterede af Hvervingschefen, og hedder det endvidere i Marineministeriets Skrivelser herom til Tilstalte og til Hvervingschefen af 3die Februar 1849: „Med Deres Embedsførelse forer Hvervingschefen fuldstændig Control, idet han overværer enhver Udtælling og meddeleer Attest om, at samme har fundet Sted, ligesom han ogsaa, saa ofte han finder det fornødent, kan lade sig forevise Kassebeholdningen for at sammenholde den med den Beholdning, som Deres Kassebog, til hvilken han har Afgang, viser. Hvervingschefen paategner enhver Pengerequisition og paajeer, at det Beløb, som efter samme anvises, føres til Indtægt.“

Spad nu de ovenomhandlede af Poulsen forfattede falske Forstrækningslister af 28de og 31te December 1849 og 10de Januar 1850 for respective 455 Rdl., 364 Rdl. og 684 Rdl. angaaer, har Grabmann vel stadigen benægtet

at have opfordret Poulsen til at forfatte disse eller at have været vidende om, at de ere falske.

Det maa imidlertid herved bemærkes, at disse Summer ikke ere almindelige Udgifter, som kunde være anførte i Kassebogen af Uagtsomhed, men at de, foruden at være betydelige Beløb, ere Udskællinger, som skulle være gjorte af Grabmann personlig til respective 104, 65 og 138 Mand, og maatte have medtaget hver mindst 1 à 2 Limer, med Afmærkning for hver Mand, hvilke han maa have troet at have foretaget for at kunne føre dem til Udgift i sin Kassebog. Det viser sig derhos, at disse Summer ere indførte i Kassebogen, der er ført af Grabmann selv, under de paalydende Datoer, men at de tvende førstnævnte ikke findes medregnebe i Maanedsextracten for December Maaned, hvorimod Beløbet af Listen for 10de Januar 1850 er medregnet i den tilsvarende Kasseextract. Efter Kasseextracten for December skulle Kassebeholdningen den 31te December 1849 være 1,539 Rbl. 53 Sk., medens den efter Kassebogen ifkun var 664 Rbl. 11 Sk., altsaa 875 Rbl. 42 Sk. mindre. Kasseextracterne for Januar og Februar 1850 angive en Kassebeholdning af respective 327 Rbl. 21 Sk. og 129 Rbl. 46 Sk., medens efter Kassebogen Udgifterne ved hver af disse Maaneders Udgang have overstredet Indtægterne med respective 548 Rbl. 21 Sk. og 745 Rbl. 92 Sk., saa at netop den samme Forskjel af 875 Rbl. 42 Sk. gaar igjennem Regnskabet indtil Mars Maaned, idet de forskjellige i denne Maaned udbetalte Forstrækninger i Kasseextracten ere anførte med et saadant Tillæg, at Forskjellen imellem Kassebeholdningerne bortfalder. Til denne urigtige Maanedsextract for Mars Maaned findes en Concept, skreven af Grabmann selv, hvorpaa det sees, at han har rettet i Skillingebeløbet, saaledes at dette derved netop er blevet den ommeldte Forskjel 875 Rbl. 42 Sk. større, hvorved Beholdningen efter Extracten som meldt bliver den samme som efter Kassebogen og de derefter indsendte Qvartalsregnskaber.

Grabmann har nu vel villet gjøre gjældende, at et til de falske Lister svarende Beløb maa være sjaalet af hans Kasse, og at Poulsen maa have opgivet ham de urigtige Beløb af Forstrækningerne til Kasseextracten for Mars Maaned 1850 og saaledes bevirket, at han ikke er bleven opmærksom paa de falske Lister; men, ligesom Grabmanns Paastub om, at Lyveri skulle være begaaet af Kassen, er klottet for enhver Grad af Sandsynlighed, saaledes er Urigtigheden af det andet Foregivende og utvivlsom. Foruden nemlig at Beløbet af den falske Liste for 10de Januar 1850 er opført efter dens paalydende Datum baade i Kassebogen og Kasseextracten, maa det bemærkes, at de tvende falske Lister af December 1849 lyde ialt paa 819 Rbl., medens Forskjellen imellem de anførte Kassebeholdninger udgjør 875 Rbl. 42 Sk., og at Forskjellen mellem disse tvende Beløb er bleven udjævnet derved, at der iblandt de i Kasseextracten for Mars Maaned 1850 anførte Forstrækningsbeløb er medtaget forskjellige af de i Kassebogen i December 1849 sidst anførte Udgifter, der tilveels ikke ere Forstrækninger, og om hvilke Poulsen i det Hele ikke kunde vide, at de ei vare optagne paa rette Sted og i Kasseextracten, i hvert Fald ikke uden at Grabmann ogsaa maatte være bleven vidende derom, idet saadant ifkun

kunde erfares derved, at Grabmann afflemmede (?) sin Kasse og fandt Uoverensstemmelse.

En Sammentilgning af den for December 1849 den 3die Januar 1850 af Grabmann indgivne Kasseextract med Kassebogen viser, at hverken de ovennævnte faldte Listers Beløb 819 Rdl. eller de øvrige ommeldte 56 Rdl. 42 Sk. have været indførte i Kassebogen, dengang da Kasseextracten for December 1849 blev indgivet, og Grabmann har selv villet gjøre gjældende, at han først længere hen i Januar Maaned har faaet dem opgivet og indført dem i Kassebogen, hvilket i hvert Fald maa være skeet, førend han den 17de Marts 1850 indsendte Regnskabet for 4de Kvartal 1849. Han vidste saaledes, at han havde opført i Kassebogen de 875 Rdl. 42 Sk. mere til Udgift end der var opført i Extracten for December, saavel som at der ingen Forandring blev gjort i Extracterne for Januar og Februar Maaned, og det maatte da, naar han forfattede Extracten for Marts Maaned, hvad enten han selv ubstrev Forstrækningsbeløbene eller han fik dem opgivet af en Anden, og saae, at han alligevel fik en Kassebeholdning ud, der nægtigt stemmede med Kassebogens, saaledes som Tilfældet er, være ham indlysende, at den var urigtig.

Derfor de faldte Listers paalydende Beløb, ialt 1,503 Rdl., virkelig vare udgaaede af Grabmanns Kasse, vilde han i Løbet af Januar, Februar og Marts Maaned 1850 have havt meget større Udgifter end Indtægter, saa at hine til sine Tider, som i Begyndelsen af Februar, vilde have overseet disse med mere end 800 Rdl., og Grabmanns Foregivende om at have dækket saadan Underbalance ved Hjælp af Penge, der skulde have været udbetalte og vare ausrørte som saadanne, uden dog at være dette, fordi de Paagjældende undertiden ikke afhentede dem strax, men først nogle Dage senere, er i Strid med hvad der igrøvrigt er oplyst og forklaret om, at saadant i hvert Fald kun har været Tilfældet sjældent og med et ubetydeligt Antal af Folkene, ligesom det i og for sig er uantageligt ogsaa af den Grund, at de, der blive dimitterede, først fik deres Dimissionspasse tilligemed Afregningen, da de ikke uden disse kunde legitimere sig som frigivne eller erholde deres Patenter tilbage for at faae Hye.

Under 17de Marts 1851 har Grabmann i Kassebogen indført en Udgiftspost af 557 Rdl. 16 Sk., for hvilken ingen Legitimation findes. Dette Beløb kan, som han selv har erkjendt, hverken være udbetalt i Afregning eller Forstrækning, og saafremt det skulde have været en Udgift af en anden Bestaandighed, maatte den være legitimeret ved en Udgiftsordre eller Dwittering, men ingen saadan findes. Der findes intet Udgiftsbeløb, for hvilket ikke speciel Legitimation eller Dwittering har været ved Regnskabet, undtagen Forstrækningerne, der udbetales dagligen eller flere Gange ugentlig efter de Udbetalingslister, som derover forfattedes og attesteredes af Hvervingschefen. Disse Lister fulgte ikke med Regnskabet som Bilage, hvorimod blot deres samlede Beløb blev opgivet, foruden som ovennævnt i Kasseextracterne, i Kvartalsregnskaberne og i disse beregnede Grabmann til Udgift; for hele Aaret blev beregnet uddraget af samtlige Nuller, i hvilke de til hver Mand udbetalte Forstrækninger bleve overførte fra Listerne, hvad der efter hver Conto var udbetalt Enhver, og saadanne

Uddrag, hvis samlede Beløb maatte stemme med de i Qvartalsregnskaberne summarisk opgivne, indsendte med Regnskabet, saa at Revisionen ved at sammenholde disse Uddrag med Kasserne, og disse, efterhaanden som Follene bleve dimitterede og fik Afregning, med de Contrabøger, der meddeeltes Follene, og i hvilke de Forstrækninger, der bleve dem ubbetalte ved Hvervingen, ved Udbetalingen eller umiddelbart før denne bleve indførte, kunde forvisse sig om, at der ikke var søt mere til Udgift, end der virkelig var ubbetalt. Disse Uddrag for Aarene 1848 og 1849 have ikke kunnet bringes tilveie, idet de ere bortkomne i Marineministeriets Revisionscontoir, hvor de berode til Opbevaring som Bilage ved de nævnte Aars Regnskaber. Derimod have Udbragene til Regnskabet for Aaret 1850 og til Slutningsregnskabet, nemlig 1ste Qvartal 1851. Efter disse andrage de ubbetalte Forstrækninger ialt 66,718 Rbl. 91 St., medens Forstrækningerne efter de daglige Lister (den fæste Liste af 10de Januar 1850 berunder medregnet) for Aaret 1850 udgjøre..... 58,514 Rbl. 75 St. og efter Listerne for 1ste Qvartal 1851..... 7,632 — " —

ialt... 66,146 Rbl. 75 St.

eller 572 Rbl. 16 St. mindre, hvorimod Forstrækningerne i Qvartalregnskabet for 1ste Qvartal 1851, der er dateret den 11te Juni 1851, ere opførte med 8,204 Rbl. 16 St., der netop er 572 Rbl. 16 St. mere end Beløbet, som er anført efter Listerne. Det er af alle Vedkommende erkjendt, at Udbragene, efterhaanden som de bleve forfattede, hestevijs bleve, forinden de bleve optalte, afgivne til Revisionen og, efterat være gennemgaaede af denne, tilbageleverede Gradmann for at Optællingen kunde udføres, og sees det saaledes, at Slutningsregnskabet, der som meldt er afgivet den 11te Juni 1851, er revideret og Revisionens Antegnelse afgivne den 19de Juni samt den endelige Decision den 23de samme Maaned.

Det viser sig, hvilket Gradmann ogsaa har erkjendt, at den ovennævnte Udgiftspost af 557 Rbl. 16 St., der desuden er maculeret og rettet, ikke i Virkeligheden er indført i Kassebogen den 17de Martz, men først senere og efterat Udgifter af senere Datoer ere indførte, saavelsom at Kassebogen ikke i Virkeligheden er bleven affluttet den 31te Martz 1851, som den er givet Udseende af, idet Gradmann da stulde afflutte sit Regnskab og indsende sin Kassebeholdning, men først til en senere Tid. Der er nemlig anført en Udgiftspost af 6 Rbl., som efter den fremlagte Dvittering først ere ubbetalte den 22de Mai 1851, og som, efter hvad der er forklaret, ikke kjendtes tidligere.

Den 3die April 1851 har Gradmann afleveret sin Kassebeholdning med 135 Rbl. 82 St., skjendt den efter Kassebogen, saaledes som denne er opgjort, ifkku har været 22 Rbl. 56 St., og, naar ikke en Indtægt af 46 Rbl. 41 St. havde været forglemt at indføres, idetmindst stulde have været dette Beløb større, idet han har anført at have fundet „Feil Overføring af 50 Rbl. + 63 Rbl. 26 St.“, som han har anført som Tab og tillagt den foregivne Kassebeholdning af 22 Rbl. 56 St., og da Slutningsregnskabet viste et Beløb af 317 Rbl. 50 St. i Dittales Favør, har han i den Skrivelse af 11te Juni 1851, hvor-

med Regnskabet indsendtes, til Oplysning om Aarsagen til Uoverensstemmelsen blandt Andet anført, „at han havde antaget, at der ved Overtøringen fra Journalen i 1ste Qvartal som Tab for ham skulde være ført for lidt 60 Rdl.“ uden at han paa nogen Maade har godtgjort eller oplyst, hvorledes disse Feil skulde være fremkomne eller fundne, eller hvorfor de i den nævnte Skrivelse til Marineministeriet ere beregnede til et andet Beløb end de i Kassebogen anførte.

Saa vel i bemeldte Skrivelse som i Slutningsregnskabet oplyses det derhos, at Gradmann i Martz Maaned har udbetalt i Gager til Contoirets Betjente 245 Rdl. 48 Sk., der med Undtagelse af et berunder hørende Beløb af 10 Rdl. er forglemt at føres til Udgift i Kassebogen, saa at denne, naar disse Penge vare blevne indførte, vilde have viist en Saldo i Gradmanns Faveur.

Naar nu endvidere tages i Betragtning:

- at Udbragene kun ved urigtige Overtørfelser eller Forskalkninger komme til at vise et fra de baglige Forstrækningslister forskjelligt Beløb
- at der paa de fremkomne Uddrag findes forskjellige tildeels af Gradmann selv foretagne Rettelser og Overtørfelser af flere Beløb, som ikke skulde ansøres paa Udbragene, enten fordi Pengene ikke vare udbetalte af Gradmann, eller fordi de allerede vare opførte paa foregaaende Aars Uddrag, eller paa anden Maade førte til Udgift i Regnskabet,
- at Udbragene ikke have været færdige, hvilket de i og for sig heller ikke kunne have været til den Tid Regnskabet skulde afluttes den 31te Martz, saa at det først var muligt at vide, hvilke Beløb Forstrækningerne efter Overtørfelserne i Udbragene kom til at vise, efter den Tid da Kassebeholdningen blev indsendt,
- at der i Kassebogen er funden forskjellige løse Optegnelser, der ere forfattede af Gradmann selv og vise, hvorledes han ved Beregninger og Sammenstillinger af de Beløb, Udbragene vise, er kommen til et Beløb af 557 Rdl. 16 Sk., der netop er det, der som ovenmeldt er anført, og for hvilket ingen Legitimation findes,
- at det Beløb af 250 Rdl., hvormed den ovenomhandlede af Poulsen forfattede Forstrækningsliste af 30te December 1850 oprindeligt er indført i Kassebogen, af Gradmann er i denne rettet til 290 Rdl., som det af Optællingerne i Kassebogen sees, idetmindste ikke tidligere end den 28de Februar 1851,
- at det, om der end kunde tages noget Hensyn til Gradmanns for al Sandsynlighed blottede Foregivende om, at Pengene skulde være sjaalne af hans Kasse, hvilket maatte være udført af en Person, hvis Forhold satte ham istand til at forebygge Opdagelse ved senere foretagne Forskalkninger i Udbragene, dog vil have været umuligt for den, der skulde have begaaet Tverriet, der i hvert Fald maatte have været udført, førend Kassebeholdningen blev indbetalt, at beregne, for hvor stort et Beløb han senere kunde faae Leilighed til at forsikke Udbragene, og det saameget mere, som flere af de Udbragene urigtigen paaførte Beløb ere opførte af Gradmann selv,
- at Kassebogen viser, at der, dersom et saadant Beløb som det anførte af

557 Rdl. 16 *Sk.* virkelig var udbetalt eller udgaaet af Kassen den 17de Marts, vilde have været en Underballance af 155 Rdl. 19 *Sk.*, og endelig at Grabmann selv har af den ovennævnte Forstrækningsliste af 10de Januar 1850, hvilken han desuden har erkjendt selv at have optalt, og som er skreven af Poulsen med Udtagelse af den første Post af 2 Rdl. til Hyens Indruul.-Nr. 8 Niels Nielsen, der er skreven af en anden af Contoirets Betjente, og virkelig skulle være udbetalte, overført disse 2 Rdl. paa den Paagjældendes Conto i Kullen, hvilket ellers findes udført af andre af Contoirtbetjentene, og hvortil Grunden fornuftigviis ikke kan søges i Andet end i den Hensigt at forhindre, at disse 2 Rdl. skulde blive forglemte, da intet af de øvrige Beløb paa Listen som falske skulde overføres i Kullerne, efterlader Totaliteten af de fremkomne Oplysninger ingen Tvivl om, at Grabmann maa have været vidende om de falske Forstrækningslister og med Forsæt og Vidende have ført disses Beløb saavel som den ovennævnte fingeerede Udgiftspost af 557 Rdl. 16 *Sk.* til Udgift i Regnskabet.

Da Udbragene til Regnskaberne for 1848 og 1849 som meldt ikke ere fremkomne, vides det ikke, hvorvidt der i disse maatte være foretaget Forfalskninger. Der er vel fremkommet en høi Grad af Formodning for, at der i disse er anført Penge, der ere udbetalte af Andre og ikke vedkom Hvervingens Regnskab, men kun skulde opføres paa Folkenes Contoer i Kullerne med fornøden Betægtning, for at komme i Beregning ved Afregningen over deres Tilgodehavende, idet der ved mange saadanne Beløb findes saavel de Marker, Grabmann pleiede at anføre til Tegne paa, at Beløbene skulde overføres i Udbragene, som Revisionens Marker for, at Overførslen har fundet Sted, men et aldeles tilstrækkeligt Beviis findes ikke at være tilveiebragt.

Der maa imidlertid i Udbragene for 1849 være idetmindste urigtigen overført et saa stort Beløb, som de falske Listen for 1849 udgjøre, nemlig 819 Rdl., til hvilket endnu kommer 100 Rdl., med hvilket Beløb Forstrækningslisten af 30te August 1849, der kun udgjør 88 Rdl., er forfalsket, uden at det har kunnet oplyses, af hvem dette er udført, da et saameget, nemlig ialt 919 Rdl., større Beløb end det, der virkelig er udbetalt, er opført i Qvartalsregnskaberne som udbetalt Forstrækning, og der for dette er givet Grabmann Udgift, uden at anden Legitimation derfor har været tilstede end. de nu manglende Udbrag.

Hvad de tilstedekomne Udbrag til Regnskaberne for 1850 og Slutningsregnskabet for 1ste Qvartal 1851 angaaer, da bestaae de Urigtigheder, der ere begaaede med Hensyn til disse, i

- a) at der er anført 361 Rdl. 12 *Sk.*, som ere udbetalte ved Amtstuerne efter de Paagjældendes Begjæring, idet flere af de Udcommandere gave Anviisning paa en Deel af deres Gage, de saakaldte Trækjelder, til deres Familie eller Andre, hvilke Penge saaledes ikke vedkom Regnskabet videre, end at de skulde ansøres paa Contoer i Kullerne til Jagttagelse ved Afregningen,
- b) at der er anført forskjellige Beløb, ialt 249 Rdl. 40 *Sk.*, der ere udbetalte enten af Andre, saaledes at de heller ikke vedkom Grabmanns Regnskab, eller for hvilke Grabmann paa anden Maade har faaet Udgift,

c) at der er foretaget virkelige Forfalskninger, i det forfjellige rigtigen overførte Beløb ere rettebde eller forandrede; og er der med Hensyn til nogle af disse foretaget tilsvarende Forandringer paa Contoerne i Mullerne.

Flere af de under Littr. a og b henhørende Poster har Grabmann erkjendt selv at have overført, og han har forklaret, at han deels gjennemgik Mullerne for at sætte Mærke ved de Poster, der skulde overføres i Udbraget, deels tilsidst gjennemgik Udbraget for at forviise sig om, at Overførserne vare rigtige, og for at berigtige, hvad der behøvedes. Naar desuagtet flere Beløb urigtigen ere overførte i Udbraget, skal dette efter hans Foregivende alene være skeet af Feiltagelse, idet han har overseet saadant, men, da dette har fundet Sted ved flere Poster, og det det derhos paa Contoerne er tydeligen betegnet, hvorvidt Udbetalingen har fundet Sted ved Hvervingen eller ikke, f. Ex. ved forfjellige Bødtegninger som „til Konen ved Amtstuen“, „ombord“, „ved Districtet“, skjønnes det ligeledes utvivlsomt, at Grabmann ikke kan have overført saadanne Beløb i Udbraget eller ladet dem passere uden i en bebrageriff Hensigt.

I Henseende til de under Littr. c nævnte Forfalskninger har Grabmann vel tilstaaet at have forandret Summer i Udbragene, men paaftaaet, at han kun har gjort det i den Forudsetning, at den foretagne Forandring var rigtig, og at, hvor der er foretaget Forfalskninger, ere de, om end Haandskriften ligner hans, dog ikke udsorte af ham.

Der er vel flere saadanne Forfalskninger, der, efter hvad der er oplyst, med en til Bished grændsende Sandslynlighed fremtræde som foretagne af Grabmann selv; men der skjønnes dog ikke mod hans vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis for disse.

Efter det Foransførte, betræffende de falfte Forstrækningslister og den under 17de Marts 1851 i Raaskebogen opførte Udgiftspost af 557 Rdl. 16 Sk., maa det antages, at det hele Beløb, som Grabmann ved de forfjellige ovenomhandlede urigtige Ansørser i de med Regnskabet for 1850 og Slutningsregnskabet for 1ste Qvartal 1851 fulgte Uddrag har tilvænt sig, udgjør 1,281 Rdl. 16 Sk., nemlig 40 Rdl., der af Liktalte Poulsen er tilføiet Forstrækningslisten af 30te December 1850, 684 Rdl. for Listen af 10de Januar 1850 og de nævnte 557 Rdl. 16 Sk.

Grabmann har fremdeles stadigen benægtet Rigtigheden af de Liktalte Nielsens og Poulsens Forklaringer om, at han har modtaget nogen Deel af de for de omhandlede blinde Folk ansførte Kospenge eller deelt saadanne med dem, idet han i det Hele har paaftaaet at være uvidende om, at der er ført Folk i Bøgerne, som ikke eristerede eller ikke vare under Hvervingen.

Den Fremgangsmaade, der fulgtes ved Udbetalingen af Kospengene, bestod i, at de Folk, der skulde have saadanne, indleverede deres Contrabøger Dagen før eller samme Dag Udbetalingen fandt Sted, hvorefter Pengebeløbene bleve indførte i Contrabogen og paa Forstrækningslisten af en eller anden af Contoirets Betjente, hvem dette Hverv til de forfjellige Tider var overdraget. Ved Udbetalingen, der foregik flere Gange ugentlig, havde Grabmann Forstrækningslisten, efter hvilken han i Almindelighed optraabte Folkene og udtællede

Pengene, der med Contrabogen bleve leverede de Paagjældende, hvorhos han satte et Mærke ved Pengebeløbet i Listen til Legu paa, at Udbetalingen havde fundet Sted. I Almindelighed var Hvervingschefen tilstede.

De Tilstalte Poulsen og Nielsen have forklaret, at de havde de Contrabøger, der bleve førte for de Blinde, i Almindelighed i en Pult paa Contoiret, hvorfra de udtog dem, de vilde benytte ved foreskandede Udbetalinger, og at de enten selv indførte Forstrækningslisterne berefter i Listerne eller henlagde Bøgerne til den, der skulde forfatte Listen, imellem de indleverede Contrabøger, og at de berefter opgave Gradmann Beløbet af de Penge, som skulde deles mellem dem.

De have paaviist, hvad der ogsaa stemmer med de isvrigt fremkomne Oplysninger,

at de Blinde ikke findes anførte paa Forstrækningslisterne før den 20de November 1849, da Aftalen om at opføre saadanne efter deres Forklaring er truffet med Gradmann,

at der blandt de rigtige Forstrækningslister (ialt 10) fra den Tid indtil Aarets Udgang, hvorved bemærkes, at den 22de December har været den sidste Udbetalingsdag i Aaret, findes 7 Lister, paa hvilke der er anført Udbetalinger til 38 Blinde,

at der i 1850 er 71 Forstrækningslister, paa hvilke der er anført Blinde, saa at der paa disse er opført ialt 710 Udbetalinger til saadanne, og i 1851 paa 3 Lister 9 Udbetalinger,

at der af Afregningslisterne er i 1850 = 11 Lister, paa hvilke er anført Udbetalinger til ialt 60 Blinde, og i 1851 = 5 Lister med ialt 48 saadanne Udbetalinger, foruden at der allerede i December 1849 er paa tvende anført ialt 7 saadanne.

Der har altsaa fra den 20de November 1849 til den 31te Marts 1851, da Hvervingen blev hævet, været anført 748 Udbetalinger af Forstrækninger og 115 Udbetalinger af Afregninger til Beløb af ialt henved 4,600 Rdl., som Gradmann, — der selv optraadte Folkene efter Listerne, udbetalte Pengene og satte Udbetalingsmærker ved Beløbene, — maatte have overset eller forbigaaet, dersom han ikke var deelagtig i Bedrageriet, og Pengene, som han har villet gjøre gjældende, skulde være stjaalne af hans Kasse, da han ikke har mærket nogen Mangel i denne. Men efter den Maade, hvorpaa de Blinde ere anførte i Listerne, har det ligefrem været umuligt for ham at overse eller forbigaa dem, idet det alene med 2 af Listerne, paa hvilke de Blinde ere anførte i Slutningen, kan tænkes, at de kunde være tilføiede efter Udbetalingen, medens de Blinde paa alle de andre Lister ere anførte enten i Begyndelsen eller spredte mellem dem, der virkelig mødte og erholdt de for dem anførte Penge udbetalte. Der findes saaledes f. Ex. paa Forstrækningslisterne af 19de og 28de Mai 1850 respective 20 og 18 Blinde anførte i Begyndelsen; paa Listerne af 10de Juni = 23, af 13de Juni = 45, af 20de Juni = 20, af 28de Juni = 49 Blinde anførte imellem Andre, som virkelig mødte, og af de paa Listen af 23de August 1850 anførte 81 Mand er der kun 30, der ikke ere Blinde.

Naar det isølge heraf maa anses umuligt, at Gradmann kunde overse

alle de heromhandlede Anførsler af Blinde, er det, da han ingen Mangel har fundet i sin Ræske, en Selsøfølge, at der ikke kan være stjaalet af den.

At de Tiltalte Poulsen og Nielsen, som af Grabmanns Defensør er anført, skulde have ladet alle disse Udtællinger, af hvilke der findes indtil 50 af Gangen, hæve ved uvedkommende Folk, er ligeledes en Paastand, der er aldeles uantagelig, da det var forestrevet de Paagjældenbe at møde personlig, og om det end kan være muligt, at en enkelt Uvedkommende, hvem Medtaltste Skomagermester Christian Peterjen eller Poulsen, som det senere vil sees, har formaet dertil, kunde tilsnige sig Betaling, er det utvivlsomt, at en saadan Fremgangsmaade med en saa stor Mængde Folk og saa ofte gjentaget ikke kunde være bleven ubemærket og upaatakt af Hvervingschefen, Grabmann selv, de andre Contoirbetjente eller Løberne eller navnlig af de Indrullerede, der virkelig mødte, og for hvilke det personlige Møde tilbeels var en ikke ringe Byrde.

Listerne selv indeholde derhos utvetydige Beviser imod Grabmann. Skjøndt han saaledes i det omhandlede Tidrum yderst sjælbent har gjort nogen Indførsel i Listerne af de egentlige Kostpenge, har han enkelte Gange indført de Blinde og gjort Anførsel i Contrabøgerne. Ofte ere de Blinde anførte paa Listerne af Poulsen eller Nielsen, uagtet disse ikke have anført Andre paa Listen og denne Forretning egentlig var overdraget en anden af Contoirbetjentene; og paa flere af Listerne, navnlig hvor de Blinde ere anførte af den Contoirbetjent, hvem Listernes Førelse var overdraget, findes der at være anbragt Mærker paa forskellige Maader ved de Blinde, som Poulsen og Nielsen have forklaret, for at Grabmann kunde vide, at de ikke skulde opraabes, ligesom der ogsaa findes Mærker paa en stor Deel af de for dem førte Contrabøger, og af disse Mærker er der mange, der med Bestemthed sees at være anbragte før Udbetalingsmærket, medens der ikke er et eneste af de Mærker, der ere satte i Forbindelse med Udbetalingsmærket, hvormed det Mødsatte er Tilfældet.

At Poulsen og Nielsen ikke kunne have anbragt saadanne Mærker for de Blinde, med hvilke Bedrageriet blev udført, paa Lister, hvorefter Grabmann skulde opraabe Følsene og udbetale Pengene, uden at Grabmann var vidende derom, eller i andet Fald maatte have opdaget det, er klart, og samtlige foranførte Omstændigheder efterlade saaledes ingen Tvivl om, at Grabmann virkelig har været vidende om og deeltaget i de omhandlede Bedragerier med de Blinde.

Det er specielt imputeret Grabmann at have været meddeeltig i et af de af Poulsen begaaede Bedragerier betræffende den tidligere nævnte Styrmand Carl Christian Theodor Ammondsen, Sjællands Indrulleringsdistrikt Nr. 622/1850, der hører til dem, der ere anførte at have stillet for sig, men med Hensyn til hvilke det er oplyst, at Stedfortræderen er fingeret, idet Poulsen har forklaret, at de af Ammondsen betalte 100 Rdl. ere deelte imellem ham og Grabmann og Nielsen, saafremt Grabmann ikke har beholdt dem alle, hvilket han har anset muligt, fordi han ikke selv har havt Andet at gjøre med Ammondsen end at udsøge Grabmanns Vrindte til ham. Ammondsens beebigede Forklaring gaaer ud paa, at han, der var antaget til at fare med den kongelige grønlandske

Handels Skibe, blev udfreven paa Sessjonen 1850 til at møde med 3die Hølb, der først blev indkaldt under Hvervingen den 15de Mai, og for at blive fri for Tjenesten ved at stille for sig, hvortil Directionen for den nævnte Handel havde tilstaaet ham 100 Rdl., henvendte sig til Tilstalte Gradmann paa dennes Bopæl, hvor Gradmann yttrede, at han vel kunde komme ind under Hvervingen og deraf blive fri, uden at det bestemt blev nævnt, hvad det skulde koste, men kun, at det ikke vilde koste fuldt 100 Rdl., samt at han skulde faae nærmere Bud, hvorefter Tilstalte Poulsen nogle Dage efter kom hjem til ham og bad ham fra Gradmann at møde paa Hvervingscontoiret imellem Kloften 1 og 3, hvor han da af Gradmann erholdt den Bæf, at han nu var kommen under Hvervingen, og fik det Paalæg at holde Pengene i Beredskab. Derefter kom Poulsen igjen til ham og paalagde ham fra Gradmann at møde paa Contoiret næste Søndag, saavidt han mindes, Kloften 10 og medbringe 100 Rdl., hvilket han efterkom. Der var da ingen Andre tilstede end Poulsen, som sagde, at Gradmann ikke kunde komme, men at der nu var stillet for ham, og at han skulde have de 100 Rdl. til Gradmann, hvilke Poulsen ogsaa fik, imod at han leverede Ammondsen den ovenomhandlede Dvittering for Pengene og et af Gradmann underfrevet Beviis for, at der var stillet for ham.

Gradmann har erkjendt at have skrevet og underfrevet dette Beviis, der er dateret Hvervingscontoiret den 3die Mai 1850 og indeholder, „at Stillingen imellem Styrmand Carl Chr. Theodor Ammondsen, Hvervings-Nr. 622 og Heelbefaren Hans Chr. Pedersen af 1ste Slesvigsk District, Flensborg Amt 13—12 Patent 378, er stæet overeensstemmende med Værnepligtslovens § 55, attesteres“, i hvilken Henseende bemærkes, at den her betegnede Hans Christian Pedersen findes i Rullen under Nr. ⁶⁸⁹/₁₈₄₉ med Vedtegning om at have været ndcommanderet med Barkskibet Saga fra den 12te Marts 1849 til den 17de November 1850, medens der paa Ammondsens Konto Nr. ⁶²²/₁₈₅₀ er anført, at han har stillet Hans Christian Pedersen af Lønder for sig.

Af en med Sjællands Indrulleringsdistrict sørt Correspondence sees det, at Ammondsen virkelig er udenfor Ordnen indtaget under Hvervingen, idet der paa en Forespørgsel i den Anledning fra Districtet af 8de Mai er i en af Hvervingschefen, Commandeurcapitain Holsteen underfreven Skrivelse af 10de Mai svaret, at Ammondsen var kommet under Hvervingen som stillet for en Mand af 2det sjællandske District, der var udfreven i 2det Hølb og indkaldt med dette, uagtet heller ikke denne Stilling er foregaaet, men der foreligger intet Beviis for, at Gradmann har kjendt denne Correspondence.

Skjøndt den ovennævnte Attest om Stillingen for Ammondsen efter det Anførte i det Hele er urigtig, og der er en høi Grad af Formodning for, at Gradmann maa have været vidende derom, skjønnes der dog ikke med Hensyn til dette Punkt at være overbevist ham noget Forhold, der kan paadrage ham Straffeanvar under den Deel af Actionen, hvis Gjenstand er Falsk eller brageligt Forhold.

Det er af Gradmann erkjendt, at han, uagtet det var foreskrevet, at enhver Udbetaling skulde foregaae i Hvervingschefens Overværelse og attesteres af

denne, har til enkelte af de Udfkrevne, navnlig nogle, der havde privat Arbejde for ham, s. Ex. Jens Olsen Frue Kirkegaard, Niels Hansen Nellesmose, Frederik Wilhelm Nielsen, udbetalt deres Kostpenge og Afregninger i sit Hjem eller udenfor Contoiret, men han har benægtet, at derved er begaaet eller tilfigtet noget bedrageligt eller isøvrigt urigtigt Forhold, og paastaet, at de Paagjældende virkelig have faaet, hvad der er anført som udbetalt dem.

Der er imidlertid fremkommet saadanne Oplysninger med Hensyn til nogle af de Udfkrevne om, at de af Gradmann ere blevne holdte frie for Tjeneste og Udcommando, og at de ikke have erholdt de for dem til Udgift opsørte Pengebeløb eller alle disse, at Gradmann maa anses overbeviist en mislig Afsærd, der maa paabrage ham Straf.

Nebflagersvend Johannes Larsen Sjællands Indrullerings-Nr. 289/1849 og 708/1850 har under Ed forklaret, at han, der 1849 var udfkreven, saavidt han veed, paa Forbøn hos Gradmann af Nebflagermester Olsens Enke, hos hvem han arbejdede, blev aldeles fri for den kongelige Tjeneste, og at han ikke har modtaget Nogetsomhelst ved Hvervingen, samt at han ogsaa i 1850 blev udfkreven, og, da han den 15de Mai var kommen under Hvervingen, efterat Olsens Enke atter havde talt med Gradmann om at staffe ham fri, selv gif ud til Gradmann paa dennes Bopæl for at tale med ham om den Fritagelse, hvorom der var givet Olsens Enke Haab, hvor Gradmann sagde ham, at han nok skulde faae nærmere Ordre til at møde og blot afsevare sin Contrabog, hvilket han med det Samme gjorde, og fra hvilken Tid han ikke har hørt Noget fra Hvervingen eller oppebaaret Penge ved samme. Nebflagermester Olsens Enke har forklaret, at hun tvende Gange, saavidt hun mindes i 1849 og 1850, har været paa Hvervingscontoiret og talt med en Mand, som hun antager var Tilstalte Gradmann, om at faae sin Svend Johannes Larsen fri for den kongelige Tjeneste, hvortil han begge Gange svarede, at han skulde see, hvad han kunde gjøre, og at Johannes Larsen i begge Aarene virkelig var fri for den kongelige Tjeneste.

Efter Kullen og Contrabogen er Johannes Larsen ført som værende under Hvervingen fra den 8de Mai til den 7de August 1849 og fra den 16de Mai 1850 til den 27de Januar 1851. I 1849 er hans Tilgodehavende opgjort til 19 Rdl. 94 Sk., der er ført til Udgift paa Afregningslisten af 7de August, men uden Udbetalingsmærke. Der er anført som udbetalt Kostpenge til ham saavel i Kullerne som i Contrabogen i 1850: den 20de Juni 6 Rdl., den 12te Juli 3 Rdl., den 9de September 10 Rdl., den 13de October 6 Rdl., den 20de November 8 Rdl., den 13de December 4 Rdl. og i 1851 den 25de Januar 8 Rdl., men af disse Beløb findes kun det sidste indført i Forstrækningslisterne. Paa Afregningslisten af 27de Januar 1851 er anført for ham 1 Rdl. 12 Sk. sigeløbes uden Udbetalingsmærke, og Gradmann har erkjendt, at de Forstrækninger, der ikke ere anførte i listerne, ikke ere udbetalte, saavel som at de Beløb, ved hvilke intet Udbetalingsmærke findes, ikke ere udbetalte.

Dreiermester Bendt Pebersen, Sjællands Indrullering 421/1850, der var udfkreven i 1850 og er ført som værende under Hvervingen fra den 23de Marts

1850 til den 27de Januar 1851, har edeligen forklaret, at da han var kommen under Hvervingen og ønskede at blive fri for Tjeneste, anmodebe hans Svoger, Skomagemester Møller, hos hvem han logerede og som arbejdede for Grabmann, denne om at hjælpe ham dertil, ligesom han ogsaa selv derefter talte med Grabmann derom, og at Grabmann lovede ham at gjøre, hvad han kunde, samt at han selv aldeles ikke har mødt ved Hvervingen eller modtaget flere Penge deraf end 9 à 10 Mk., som Grabmann engang senere havde afleveret til Møllers Hustru paa dennes Bopæl tilligemed hans Dimissionspas. Møller og Hustru have hver for sit Vedkommende herom afgivet en med Peder Jens overensstemmende Forklaring.

3 Kullen og Contrabogen er der ansørt som udbetalt til Vendt Pedersen Kostpenge den 20de April 5 Rbl., den 16de Mai 5 Rbl., den 25de Juni 6 Rbl., den 2den August 8 Rbl., den 12te September 6 Rbl., den 4de October 5 Rbl., den 20de October 4 Rbl., den 27de November 6 Rbl., den 13de December 5 Rbl. og den 25de Januar 1851 5 Rbl. og Afregning den 27de Januar 1851 med 1 Rbl. 63 Sk. Af Kostpengene findes, ligesom Tilfældet er med Johannes Larsen, kun de sidste 5 Rbl. for den 25de Januar 1851 indførte i Forstrækningslisterne, og ved Afregningen er intet Udbetalingsmærke.

3 Hensende til de nævnte Kostpenge for Johannes Larsen og Vendt Pedersen har derhos den af Contoirets Betjente, der har ansørt dem i Kullerne og Contrabøgerne, Henrik Elfenius Bjørck, edeligen forklaret, hvad Grabmann har erklæret ikke at kunne modsig, at han har indført disse Kostpenge paa een Gang, og at Grabmann paalagde ham at indføre dem saaledes, samt at han ligeledes efter Grabmanns Paalæg indførte det hele Beløb i Forstrækningslisten af 25de Januar 1851, i hvilken han ikke har ansørt flere, med respective 45 Rbl. og 55 Rbl., og, forsaavidt disse Beløb tydeligen sees at være udraderede, idet der isstedfor er skrevet respective 8 Rbl. og 5 Rbl., hvilke Beløb svare til de i Kullerne ansørt, har han beuøgtet at have foretaget nogen Radering eller Forandring eller at vide Noget til Oplysning derom. Det maa endvidere bemærkes, at disse tvende Poster ere de sidstansførte paa Listen, og at denne er optalt af Grabmann selv, samt at der paa flere af de opgivne Dage ingen Udbetaling har fundet Sted, saa at det allerede af den Grund ikke kan være muligt, at Indførelsen af Kostpengene er skeet ved en Feiltagelse eller efter en Duplicatcontrabog. Sabelmagemester Gall har forklaret, at han, da Sabelmagerhvendene Carl Frederik August Nørring og Julius Wilhelm Nørring, der den 17de Januar 1849 bleve udfærdigede og den 15de Marts bleve indtagne under Hvervingen, dengang arbejdede for ham og han havde meget Arbejde, navnlig militairt Arbejde, anmodebe Grabmann, hvem han kjendte deraf, at han ogsaa arbejdede for ham, om saavidt muligt at holde de nævnte Brødre frie, og at Grabmann i den Anledning forlangte at tale med Carl Nørring, ved hvilken Leilighed han troer, at denne leverede Grabmann deres Contrabøger, idet han idetmindste ikke kan erindre selv at have leveret ham dem.

Julius Wilhelm Peter Nørring, Sjællands Indrulleringsbistricte ^{222/1849}, har under Ed forklaret, at han, der i den Tid han kom under Hvervingen,

arbejde hos Sabelmagermester Gall, hvor han dog ikke blev længe, vel ikke veed, at Gall har talt til Gradmann om at holde ham fri, men at han engang fik Penge fra Hvervingen af sin Broder Carl Nørring, der havde faaet 17 Rdl. til Deking imellem dem, og at han ikke selv havde sin Contrabog, der formeentes afleveret til Gradmann, samt at han senere i 1849 ikke har faaet flere Penge ved eller fra Hvervingen end omtrent 15 Mk., som han ligeledes modtog af Carl Nørring tilligemed sit Dimissionspas.

Carl Frederik August Nørring, Sjællands Indrulleringsdistrict ^{824/1840}, har ligeledes under Ed forklaret, at han, da han kom under Hvervingen, var i Arbejde hos Gall, og at han troer, at Gall talte til Gradmann om at staae ham og hans Broder, der dengang ogsaa var i Arbejde hos Gall, hvorhos han har udsagt, at der engang blev udbetalt til ham og hans Broder, fornævnte Julius Nørring, af Gradmann 17 Rdl. i Kostpenge, men at senere ingen af dem har været paa Hvervingscontoiret for at faae Kostpenge, og at det, da han derefter savnede Contrabøgerne, blev sagt ham af Gall, at Gradmann havde været der og forlangt Contrabøgerne og erklaret, at de ikke behøvede at møde oftere, da han nok skulde bringe Pengene, og endelig at der 3 à 4 Maanedre efter blev af Galls Hustru leveret ham Dimissionspasse for ham og Broderen tilligemed deres Afregning, omtrent 15 Mk. til hver, hvilket hun sagde, at Gradmann havde afleveret til dem.

Galls Hustru har forklaret, at Gradmann engang gav hende nogle Penge, imellem 4 og 6 Rdl., som han bad hende at levere Nørring, uden at hun har kunnet erindre, om der tilligemed Pengene blev leveret Papirer.

Efter Rullerne og Contrabøgerne skal der være udbetalt Kostpenge til Julius Nørring den 11te Mai 8 Rdl., den 24de Mai 2 Rdl., den 15de Juni 3 Rdl., den 9de Juli 4 Rdl., den 18de Juli 4 Rdl., den 2den August 2 Rdl. og Afregning den 7de August med 2 Rdl. 44 Sk., og til Carl Nørring den 11te Mai 9 Rdl., den 24de Mai 2 Rdl., den 15de Juni 3 Rdl., den 9de Juli 4 Rdl., den 18de Juli 5 Rdl., den 2den August 2 Rdl. og Afregning den 7de August med 2 Rdl. 44 Sk., af hvilke de Paagjældende have benægtet at have modtaget flere end de den 11te Mai anførte 17 Rdl. og Afregningerne.

Handelsbetjent Niels Frederik Børgesen, ogsaa kaldet Børgesen, 1ste Sjællandske Sølimitdistrict ^{861/1840}, har edeligen forklaret, at han, da han i April 1849 var bleven udstreven og ønskede sig fritaget for den kongelige Ejeneste, fordi han var under Examen, talte til Gradmann om at blive hjulpen dertil, imod at han renuncerede paa de Penge, der kunde tilkomme ham ved Hvervingen, og at Gradmann lovede at hjælpe ham og paa Forlangende erholdt hans Contrabog, hvorefter han ikke senere mødte ved Hvervingen, men benad Sommeren fik et Bud om at komme til Gradmann, for at hente sit Pas, hvilket han da modtog tilligemed 1 Rdl., som Gradmann sagde tilkom ham i Afregning, Børgesen har derhos forklaret, at da han atter i 1850 blev udstrevet og igjen bad Gradmann om at staae ham fri, henviste Gradmann ham til Tilstalle Poulsen, som lovede at hjælpe ham, imod at han renuncerede paa de ham til-

kommande Kostpenge, hvorefter han ikke senere mødte ved Hvervingen eller har modtaget Penge derfra.

Efter Rullen og Contrabogen skal der være udbetalt Børgesen i 1849 i Kostpenge den 15de Mai 2 Rdl., den 24de Mai 2 Rdl., den 15de Juni 3 Rdl., den 9de Juli 3 Rdl. og den 16de Juli 4 Rdl. og i Afregning den 21de Juli 1 Rdl., hvilke Penge Børgesen saaledes har benægtet at have modtaget med Undtagelse af den sidstnævnte 1 Rdl., og Gradmann har indbrømmet, at naar Børgesen ikke har faaet Pengene, maa han selv have beholdt dem. I 1850 er Børgesen, hvis Forklarings Rigtighed Poulsen for sit Vedkommende har indbrømmet, ført iblandt de tidligere omhandlede Blinde.

Det maa derhos bemærkes, at ligesom der paa Børgesens Dimissionspas af 21de Juli 1849 er anført, at han har stillet for sig, saaledes er i Rullen anført, at han har stillet for sig Johan Abolph Hansen Troense, Sjællands Indbrulleringsdistrict ^{1008/1849}, der under Ed har forklaret, at han, der paa Sessionen i 1849 var bleven optaget i Sørullen, ønskede at blive i denne, og, for at dette kunde ske, maatte have Characteren „Esvant“, hvorfor han bad Gradmann om at besørge ham stillet for en Anden, uden at forlange nogen Betaling derfor, og derefter modtog de ham tilkommende Kostpenge af Gradmann, der dog yttrede, at det ikke var Noget for ham, og søgte at bevæge ham til ikke at tage dem, samt at han, da han havde erfaret, at der skulde dimitteres endel Usvante og Esvante efter Lovtrækning, atter gik til Gradmann for at tale med ham derom, men at Gradmann da erklærede, at han ikke skulde trække Lov, og at han nok skulde sørge for, at Hansen blev dimitteret, uden at han behøvede at foretage Noget i den Henseende.

Under 30te August 1849 er der givet Hvervingen Ordre til at dimittere Halvdelen af de under Hvervingen værende Esvante og Usvante efter Lovtrækning, og den 1ste September 1849 er Hansen anført at være dimitteret, uden at nogen Ordre er paaberaakt, eller nogen Grund anført, og efter hans egen Forklaring uden at han har deeltaget i nogen Lovtrækning.

Af Lars Andersen Laabel, 1ste sjællandske Sølimitdistrict ^{71/1849}, ^{107/1850}, Andreas Julius Theodor Binderup, Sjællands Indbrulleringsdistrict ^{201/1849}, og Rasmus Nielsen, 1ste sjællandske ^{842/1850}, der vare udstrebnede, den Første i 1849 og 1850, den Anden i 1849 og den Tredie i 1850, og af hvilke den Første i begge Aarene, den Anden i 1849 og den Tredie i 1850 vare i Hart som Dykkere med et Grosferer Eviiger tilhørende, af Skibscapitain Andersen ført Dykkerartsai, er det under Ed forklaret, at ingen af dem har modtaget noget af de for dem som Kostpenge eller Afregning til Udgift anførte Pengebeløb, nemlig i 1849 for Laabel den 7de Mai 10 Rdl., den 15de Juni 5 Rdl., den 9de Juli 5 Rdl., den 18de Juli 5 Rdl. og Afregning den 31te Juli 3 Rdl. 61 Sk., ialt 28 Rdl. 61 Sk., og for Binderup den 7de Mai 10 Rdl., den 15de Juni 5 Rdl., den 9de Juli 5 Rdl., den 18de Juli 5 Rdl. og Afregning den 31te Juli 2 Rdl. 66 Sk., ialt 27 Rdl. 66 Sk., samt i 1850 for Laabel, der er ført som liggende under Hvervingen fra den 16de Marts til den 25de Januar 1851, den 2den Juni 2 Rdl., den 1ste Juli 2 Rdl., den 4de September 4 Rdl.,

den 10de October 30 Rbl., den 22de October 8 Rbl., den 5te November 3 Rbl., den 14de November 3 Rbl., den 3die December 4 Rbl. og Afregning den 24de Januar 1851 7 Rbl. 50 Sk., ialt 63 Rbl. 50 Sk., og for Rasmus Nielsen den 16de Juli 5 Rbl., den 30te August 10 Rbl., den 17de September 2 Rbl. og Afregning den 8de October med 27 Rbl. 68 Sk., ialt 44 Rbl. 68 Sk., hvorved endvidere bemærkes, at de tre førstnævnte Kospengebeløb for Taarbek i 1850 ikke ere anførte i Forstrækningslisterne, og at han i den øvrige Tid er bleven ført iblandt de af Tilstalte Nielsen og Poulsen omforklarede Blinde.

Ektskapskapitain Andersen har edeligen forklaret, at han i 1849, da det var vigtigt at faae Dykkerne frie, blev af Grosserer Sviiger sendt til Hvervingscontoiret for at faae Bessked derom, og at Gradmann da sagde ham, at Folkene skulde bringe ham deres Contrabøger, hvilket han paalagde dem, uden at han ved videre derom, eller om, hvorledes de det næste Aar, da de sigedes vare udfrevne, bleve frie. Vinberup har forklaret, at han efter Capitain Andersens Paalæg har afleveret sin Contrabog til Gradmann, og at han troer, at Taarbek var i Følge med ham og afleverede sin, hvorimod Taarbek troer at have afleveret den til Grosserer Sviiger eller Capitain Andersen, til hvem Rasmus Nielsen ogsaa har forklaret at have afleveret sin, uden at enten Sviiger eller Andersen har kunnet erindre Noget derom; men baade Sviiger og Andersen have edeligen benægtet at have modtaget Penge til nogen af de nævnte Dykkere ved eller fra Hvervingen.

Af Vaadsfører Anders Hansen Humlebæk, 1ste sjællandske Sølimitidistrict ^{588/1849}, er forklaret, foruden at han, der var udfreven i 1848, men strax ifølge det kongelige Admiraltets og Commissariatscollegii Resolution blev frigiven og saaledes kun laa 3 Dage under Hvervingen, paa Hvervingscontoiret sagde, at han vilde renunciere paa de ham tilkommende Penge, og at han derfor Intet modtog, naagtet der paa hans Konto, hvor han er ført som værende under Hvervingen fra den 7de til den 16de April, er opført som udbetalt ham 3 Rbl. 10 Sk., — at han, der i 1849 blev udfreven, og, efterat være kommen under Hvervingen, havde erfaret, at han ikke kunde blive fri ved Ansøgning til Ministeriet, spurgte Gradmann, om han ikke kunde skaffe ham fri, og at Gradmann svarede ham, at han ikke kunde love ham det, men skulde skaane ham, saavidt han kunde, hvorhos Gradmann tillod ham at gjøre 1 & 2 Toure med sin Vaad imellem Humlebæk og Kjøbenhavn og derefter sagde han, at han vist kunde blive fri. Nogle Dage efter fik han sit Pæ og blev dimitteret. Han fik tillige nogle Penge, som han antager kunne have udgjort det Beløb af 4 Rbl. 33 Sk., der er ført som udbetalt ham i Afregning, men han har bestemt benægtet at have modtaget de Kospenge, der ere førte til Udgift som betalte ham ved Hvervingen, nemlig den 7de Mai 5 Rbl., den 24de Mai 1 Rbl. og den 26de Mai 1 Rbl.

Forfaavidt de heromhandlede Indbrullerede angaaer, maa det bemærkes, at der efter det af dem ubviste Forhold ikke findes Grund til ei at tillægge dem fuld Troværdighed, eftersom der Intet foreligger, hvoraf det med Føie kan statueres, at de have troet at have vundet Begunstigelse eller Friheder, som

Grabmann ikke efter sin Stilling var berettiget til at forskaffe dem, i hvilken Henseende det maa fremhæves, at de ikke have tilbudt eller ydet ham nogen Betaling, og at de ikke have forlangt Kostpenge, som de vidste ikke kunde tilkomme dem, naar de vare løste fra deres Forpligtelser, og derfor havde afleveret deres Contrabøger. De af dem afgivne Forklaringer findes endvidere, forsaavidt de gaae ud paa, at det er Grabmann der har virket hen til, at de bleve fritagne for den kongelige Tjeneste, og at de ikke have modtaget de paagjældende Pengebetsløb, tildeels Bestyrkelse i Regnskabet og Maaden, hvorpaa de ere ansførte.

Der mangler nemlig ved samtlige anførte Kostpenge for Aaret 1849 i Forrævningslisterne, hvor de ere indførte af Andre end Grabmann selv, det sædvanlige Udbetalingsmærke til Tegne paa, at Pengene vare udbetalte; det samme er Tilfældet ved Taarbeks og Bunderups Afregninger paa Listen af 31te Juli 1849 og Rasmus Nielsens paa Listen af 8de October 1850, medens der ved Nørringernes Afregninger paa Listen af 7de August 1849 og Børgesens paa Listen af 20de Juli s. A. findes anbragt Mærker, der ikke findes ved noget af de andre paa disse Lister anførte Navne, og Taarbak og Børgesen som ovenmeldt i 1850 ere førte iblandt de Blinde, for hvilke de til Udgift førte Penge efter de Tilstaaede Nielsens og Poulsens Forklaringer skulle være deelte med Grabmann; hvor der er anført Kostpenge for dem under Dato, ere de anførte samlede, og hvor Jens Olsen Fruekirkegaard, om hvem Grabmann som ovennævnt har erkjendt, at han fik sine Kostpenge udbetalte paa Grabmanns Bopæl, er opført samme Dag, ere de anførte i umiddelbar Forbindelse med ham; og flere af disse Betsløb ere imod Sædvane indførte i Contrabøgerne af Grabmann selv.

Ved samtlige foransførte Omstændigheder findes der at være tilveiebragt Beviis for, at Grabmann har benyttet sin Stilling til at tilstaae Friheder, som han ikke var berettiget til at give, og for, at han har tilvendt sig alle eller en Deel af de Kostpenge og Afregninger, som ere førte til Udgift som udbetalte de Paagjældende uden at være det, og som vilde have tilkommet dem, saafremt de havde været til Tjeneste, nemlig for Johannes Larsen 66 Rdl. 10 Sk., for Wendt Pedersen 55 Rdl., for Julius Nørring 15 Rdl., for Carl Nørring 16 Rdl., for Børgesen i 1849 14 Rdl., for Lars Andersen Taarbak i 1849 28 Rdl. 61 Sk., for Bunderup 27 Rdl. 66 Sk. og for Rasmus Nielsen 44 Rdl. 68 Sk., ialt 267 Rdl. 13 Sk.

Forsaavidt Grabmann er tiltalt for Falsk, er der efter det Foransførte ikke overbeviist ham noget Forhold, der findes at kunne henses under Lovgivningens Begreb af Falsk; derimod maa det ansees tilstrækkeligt beviist, at han har gjort sig skyldig i de andre Forbrydelser, for hvilke han er tiltalt, nemlig Ledrageligt Forhold og uredelig og uordentlig Regnskabsførelse og Bøgsføring, hvorfor han, der er født den 28de Juni 1801 og ikke findes tidligere at være straffet, vil være at ansee efter Forordningen angaaende Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 27, jfr. §§ 21, 23 og 24 samt Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 69, jfr. § 76, og findes Straffen for ham at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

De Tiltalte Johan Peter Iversen og Christian Ferdinand Jørgensen, der tiltales for Misbrug af deres Stilling som Løbere ved Hvervingen til at tilvende sig ulovlig Pengesfordeel, og som vare ansatte som Løbere ved Hvervingen indtil dennes Dødhør den 31te Marts 1851, Jørgensen med Undtagelse af Tiden fra 1ste November 1849 til 13de Marts 1850, i hvilken han var affebiget, ere ved egne af de isvrigt oplyste Omstændigheder beskjærede Tiltalser overbeviste at have modtaget Douceurer af de Udskrevne, der vare under Hvervingen, navnlig naar disse modtog deres Afregning, hvorved de have tilfiesat de dem, ved Marineministeriets Skrivelse af 27de Juni 1850 indfjærpede Forskrifter og gjort sig skyldige i et efter deres Stilling som hørende til Underofficersklassen strafbart Forhold.

Om Tiltalte Iversen er det derhos oplyst, at han, naar han skulde tilfise Folkene til Arbeide eller Møde, har modtaget Douceurer af dem for at holde dem frie for Arbeide, som og for at stasse dem frie for Udcommando, og at han af afsbøde Løber Johannes Jørgensen har modtaget en Deel af de Kospenge eller den Betaling, som forskjellige af de Udskrevne, hvem han forskaffede lignende Fritagelser, gave ham.

For det dem saaledes overbeviste Forhold blive disse Tiltalte, der ere fødte respective den 15de November 1821 og den 22de Mai 1815, og af hvilke ingen tidligere findes straffet, at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, der findes at kunne bestemmes for Iversen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Jørgensen til en Kjøbenhavns Gattigvæsens Hovedkøbe tilfaldende Mulct af 10 Rdl.

Tiltalte Jens Christian Lorenzen, der tiltales for bedrageligt Forhold og Misbrug af sin Stilling som Betjent ved Contoiret for det forrige sjællandske Indrulleringsdistrikt til at gjøre sig ulovlig Fordeel samt for Medvirkning til Overtrædelse af Loven af 12te Februar 1849 § 58, har været ansat som privat Betjent ved bemeldte Contoir fra Maret 1831 til den 1ste Juli 1851.

Der er vel fremkommet en høi Grad af Formodning for, at han har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved paa ulovlig Maade at tilvende sig endeel af de Underholdningspenge, der tilkom forskjellige af de Udskrevne, forinden de kom under Hvervingen, og ved at ansøre nogle, der ønskede at blive udcommanderede, som Stedfortrædere, uden at de vare vidende derom, men der er dog ikke tilveiebragt tilstrækkelig Beviis herfor.

Derimod maa han ansees at have gjort sig skyldig i Medbeelagtighed i bedrageligt Forhold med Tiltalte Jacob Ebbard Poulsen. Han har nemlig forklaret, at han i 1850 har talt til Poulsen om at besørge Stedfortrædere for 5 eller 6 Mand, blandt hvilke Christian Jørgensen eller Johannes Fredensborg, Christian Poul Hansen Eggholm, Frang Masmussen Fejs og Jørgen Madsen Thurs, efter hvad der er oplyst, maae antages at have været, og som, efterat de vare komne under Hvervingen, havde henvendt sig til ham, — og tillige anmodet Poulsen om at besørge Stillingen saasnart som muligt, navnlig Dagen efter, forbi Folkene ønskede at reise hjem, hvortil Poulsen da svarede, at han gjerne kunde lade dem reise strax. Hans Forklaring herom gaaer derhos ud

paa, at han strax leverede Poulsen Contrabagerne, men først længere Tid efter Pengene, af hvilke han dog selv beholdt eller fik 10 Rdl. for hver eller maaftee Halvdelen af det, de havde betalt, der var 30 à 50 Rdl. for hver, samt at han først erholdt de Paagjældendes Passe for at tilstille dem disse, længe efterat de vare reiste, og at han var vidende om, at disse Folk saaledes ikke selv kunde have været tilstede ved Stillingen. Tilstalte Poulsen har herom forklaret, at Tilstalte Lorengen vel har talt til ham om at holde de omhandlede Folk frie, og at disse høre til dem, der ere søgte som værende under Hvervingen, uagtet de vare reiste hjem, og hvis Kostpenge ere deelte imellem ham og de Tilstalte Grabmann og Nielsen, men at der ikke imellem ham og Lorengen har været Tale om at stille for dem, og at Aftalen var, at de skulde dele de Penge, som Folkene betalte Lorengen, lige imellem sig, skjøndt han ikke erholdt sin Halvdeel fuldt udbetalt af Lorengen.

Da Lorengen saaledes vidste, at Folkene ikke vare tilstede ved Stillingen, og Dimissionspassene først bleve meddeelte længe efterat de i Medfør af den ham af Poulsen givne Tilkæbelse vare bortreiste, ligesom han ogsaa først længe efter betalte Poulsen Pengene for dem, og da han efter sin Stilling havde den fuldstændigste Kundskab til de Regler, der skulde sølges ved Stillingen, hvorelblandt navnlig at den, der vilde stille for sig, personlig maatte fremstille sig for vedkommende Chef, og at den, der stillede for sig og blev dimitteret strax erholdt Dimissionspas, efterlader Totaliteten af de saaledes fremkomne Oplysninger ingen Tvivl om, at han har været vidende om, at der ikke kan være foregaaet nogen virkelig Stilling, men at han gjorde sig meddeeltagtig i det af Poulsen udviste bedragelige Forhold.

Lorengen har endvidere erkjendt, at en og anden af de Udstrevne undertiden, naar han fik sine Underholdningspenge paa Contoirtet, har givet ham noget deraf, eller ogsaa andre Douceurer, men paastaet, at dette er steet uden Opfordring fra hans Side, og uden at der var Spørgsmaal om, at han skulde gjøre Noget derfor. Det er i denne Henseende af forskjellige af de Udstrevne forklaret, at de have givet ham enten noget af deres Underholdningspenge eller andre Douceurer, for at han skulde skaffe dem ulovlige Begunstigelser, navnlig Fritagelse for den dem overgaaede Udskrivning, og Sessionsprotocollen viser, at der for mange af de Udstrevne og deriblandt for dem, der have forklaret at have givet Lorengen saadan Betaling, er foregaaet Forandringer i de Bestemmelser, der oprindeligen af Sessjonen vare afgivne om, i hvilket Hold de Udstrevne bleve satte, idet Lorengen har vedgaaet, at han selv har foretaget disse Forandringer, ved hvilke Mødetiden for nogle af dem skjodes længere ud, og andre bleve aldeles frie for Udskrivningen, da denne blev hævet for dem, der vare udstrevne i 1de og 5te Hold. Han har imidlertid paastaet, at disse Forandringer kun ere foretagne paa Grund af Oplysninger, der vare fremkomne, efterat Sessjonen var holdt, og berettigede til at foretage dem, samt at de ere foretagne efter Indrulleringschefens Befaling eller at denne, efterat Tilstalte havde foretaget dem, har bifaldet dem, og da disse Foregivender, skjøndt de ere blottede for Beviss og tilbeels modsagte af Indrulleringschefen, der senere er afgaaet ved

Døden, dog efter de iøvrigt fremkomne Oplysninger ikke findes at kunne fortales, tør det vel ikke ansees beviist, at Lorenzen paa ulovlig Maade har skaffet forskjellige af de Udskrevne Begunstigelser, til hvilke de ikke vare berettigede, men det fremgaaer af det Anførte, at han har benyttet sin Stilling paa Indrulleringscontoiret til at gjøre sig en Fordeel, hvortil han ikke kunde være berettiget.

Styrmand Andreas Andersen Dagens og Matros Hans Michael Søby's beedigede Forklaringer gaae ud paa, at de tilligemed Mads Jørgensen, efterat være afmynstrede fra Sluppen Maria i Begyndelsen af Marts Maaned 1850, hør have betalt Lorenzen 10 Rdl. for at erholde deres Patenter og ikke blive stoppede til Orlogstjenesten. De have nemlig forklaret, at de i Forening med Jørgensen have været i Fart med bemeldte Skub, og at det, da de vare blevne afmynstrede, blev dem sagt, at deres Patenter bleve tilbageholdte, forbi de skulde stoppes til Orlogstjenesten, hvorfor de begave sig til Contoiret, for at høre om de ikke kunde blive frie, hvor de paa Trapperne udenfor Contoiret talte med Lorenzen, der paalagde dem at komme hjem til ham, hvorefter de samlede begave sig, og hvor da hver af dem efter hans Opfordring maatte give ham 10 Rdl. for at erholde deres Patenter, af hvilke Søbye dog ikke fik sit strax, forbi Lorenzen sagde, at han ikke kunde udmynstre dem alle samme Dag, men først ført efter, da han havde faaet Høre med Skonnerthen Harriet og skulde udmynstres med denne.

Mads Jørgensen, der senere er afgaaet ved Døden, har under Eds Tilbud afgivet en hermed overensstemmende Forklaring.

Smidleriid findes Tilstalte, der har benægtet Rigtigheden af de omhandlede Indrulleredes Forklaringer, forsaavidt de gaae ud paa, at han for Betaling skulde have forskaffet dem nogen ulovlig Frihed, ikke ved de af dem aigivne Forklaringer at kunne ansees overbeviist, da der efter det Forhold, hvori de selv have gjort sig skyldige, ikke kan tillægges dem fuld Troværdighed.

Endelig har denne Tilstalte erkjendt, at han under 20de November 1850 har forhyret forskjellige danske Søværnepligtige med Skibet Harriet af Hamburg for en Reise til New York og forfattet Forhyringscontract mellem dem og Føreren af Skibet, Capitain Peters, uagtet ingen af dem, som Betingningerne i Kullen vise, havde den Tilladelse, som Søværnepligtige ifølge Søværnepligtsloven af 12te Februar 1849 § 58 i Krigetid skulle have for at tage Høre med fremmede Nationers Skibe eller forlade Landet, og han har saaledes gjort sig skyldig i Medvirkning til Overtrædelse af bemeldte § 58, uden at det i denue Henseende kan disculperer ham, at det ikke var ifølge hans Stilling paa Indrulleringscontoiret men som privat Mand, at han har forfattet den nævnte Forhyringscontract, eller at han har villet antage, at Krigen var ophørt, forbi der siden August 1850 ikke havde fundet nogen Udskrivning til Krigstjeneste Sted.

Denne Tilstalte, der er født den 18de August 1817 og ikke findes tidligere straffet, vil ifølge Foransørte blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 77 jfr. § 76 samt efter Lovgivningens Analogi med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage".

Hermed endte Høiesterets første ordinaire Sæssion.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 21.

Den 5te August.

1864.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 25de Juli.

Nr. 208.

Advocat Brock

contra

Anne Sophie Lisbeth Madsen (Defensor Hansen),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Foster mord.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1864: „Arrestantinden Anne Sophie Lisbeth Madsen bør miste sin Hals, og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Christensen, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de fremkomne Oplysninger ikke findes tilstrækkelig Foie til at bringe L. 6—6—8 til Anvendelse i nærværende Sag, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Anne Sophie Lisbeth Madsen, der er født den 25de VIII. Aargang.

Januar 1839 og ikke findes forhen straffet, for BARNESØDSEL i DØLSGEMAAL og FOSTERMØRD.

Efter den af Arrestantinden afgivne, af det isørigt Dplyste bekyrtebe Forklaring er hun, som i den første Halvdeel af forrige Aar havde pleiet legemlig Omgang med en hos hendes daværende Husbond tjenende Lærling, sidst i October Maaned s. A. kommen til Visshed om, at hun var befangret, og besluttede da strax at forbylge sin Tilstand for Enhver, samt at befrie sig fra den Byrde, et Barns Underhold efter hendes Formuesomstændigheder vilde være for hende, ved at skaffe sig af med Barnet paa den lempeligste Maade, medens hun dog dengang ikke vil have tænkt sig, hvorledes det skulde skee, og navnlig ikke havde bestemt sig til at ombringe Barnet. I Overeensstemmelse med bemeldte hendes Forsæt undlod hun ikke alene at omtale sit Svangerskab for Nogen, med Undtagelse af BARNEFADEREN, men nægtede endog for Andre at være i denne Tilstand, naar hun blev spurgt derom, og saaledes blandt Andre for sin Søster, ligesom hun eiheller anstafte Børnetøi eller traf anden Foranstaltning i Anledning af den forestaaende Barsel. Efterat hun afvigte Juleaften omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag med sin Madmoders Tilladelse var gaaet iseng, fordi hun sølte sig syg, uden dog at formode Fødselen som forestaaende, mærkede hun strax efter, at Fødselsmerterne indsaandt sig, og sødte Kløffen omtrent 12 Midnat et levende Pigebarn, hvilket hun antog at være suldbaaret. Under Fødselen og umiddelbart efter samme raabte Arrestantinden, som var ene i det Værelse, hvori Fødselen foregik, og som sølte sig for svag til at staae op, paa sin et Par Værelser bjerfra liggende Medtjeneresse, deels for at bringe denne tilstede, deels for at faae sin Madmoder tilkalbt; men da hendes Raab bleve upaaagtede, besluttede hun sig til at ombringe sit Barn, og da dette, hvorfra Arrestantinden stikte sig ved at rive Navlestrengen over med sine Hænder, et Dieblisk efter Fødselen gav et Skrig fra sig, lagde Arrestantinden det under Overdynen mellem sine Laar og trykkede for at udslukke det paabegyndte Liv med sin ene Haand om Barnets Hals saalænge, indtil hun antog sin Hensigt opnaaet. Efter nogen Tids Forløb tog Arrestantinden Barnet hen ved Siden af sig og saae nu, at det var dødt. Hun behøvde derpaa Barnets Lig hos sig de 2 paafølgende Dage, i hvilke hun som syg holdt Sengen, og gjemte det, efterat være kommet op, i en af sine Commodestuffer. Det lykkedes Arrestantinden at forhindre Ligets Opdagelse og at sjerne Sporene efter den foregaaende Fødsel uden at fremkalde nogen Mistanke, samt at bringe Liget ubemærket med sig, da hun strax efter i det paafølgende Nytaar fik Tilladelse til at besøge sin i Ortved boende Moder. Paa Reisen til denne saae Arrestantinden Leilighed til at henlægge Barnets Lig i en Skov, „Lunden“ kaldet, i Nærheden af Landsbyen Snækkerup, og den 2den Februar s. A. fandtes Liget paa en nogle hundrede Alen fra det Sted, hvor Arrestantinden havde lagt det, værende Wei, hvorhen det maa antages bragt af et Dyr.

Ved den under afvigte 5te Februar afholdte Obductionsforretning blev det af Obducenterne antaget, at Barnet har været suldbaaret, og at Aandedrættet har været begyndt, dog kun i den mindste Deel af Lungerne; men at

Livet kun har været en meget kort Tid efter Fødselen, samt at de talrige paa Lungerne forefundne ecchymotiske Pletter gjøre det sandsynligt, at Andebrættets hurtige Afbrydelse er fremkaldt ved Suffocation (Dvaelning), uden at dog nogen denne isørigt godtgjørende Omstændighed, som Følge af det Tidsrum, der er foreløbet mellem Barnets Død og Obductionen, har været paavieselig, eller været at afgjøre, paa hvilken Maade Suffocationen er skeet. Paa Barnets høire Side af Hovedet og høire Arm er derhos fundet nogle Bestadigelses; men om disse have Obducenterne erklæret, at de siensynligen ere frembragte efter Døden ved Gnaobning af Rotter eller lignende Dyr.

Efter det Foransførte maa det ansees beviist, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i de hende paasigtede Forbrydelser, og hun vil altsaa blive at ansee efter Danske Lovs 6—6—7 og 8, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 10, med den i førnævnte Lovsted saffatte Livsstraf.

Nr. 209.

Advocat Liebe

contra

Bodil Kirstine Jensen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Bordingborg søndre Virks Extrarets Dom af 25de April 1864: „Arrestantinden Bodil Kirstine Jensen af Bogø bør at henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt at ndrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Schaarup og til Defensor, Procurator Sorgenesen, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 7de Juni 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Baastrup og Prøveprocurator Engberg betaler Arrestantinden Bodil Kirstine Jensen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Bodil Kirstine Jensen, der under nærværende, fra Bordingborg søndre Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, har vedgaaet, hvad stemmer med det isvrigt Dplyste, den 17de Marts d. A. at have stjaalet et, Pigen Hanne Christensen tilhørende, til 3 Mk. vurderet Silketørklæde, og den følgende Dag en, Indsibder Jens Olsens Kone tilhørende, til 1 Mk. vurderet Særf, hvilke Gjenstande ere komne tilstede og udleverede de Bestjaalne.

Arrestantinden, der er født den 18de September 1843, er tidligere straffet ifølge Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 23de Januar 1862 for Tyveri og ulovlig Dmgang med Pittegoods efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 58 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ifølge Bordingborg søndre Virks Extrarets Dom af 13de August f. A. for ulovlig Dmgang med Pittegoods efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 58 og 79 med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, foruden at hun ved Bordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Januar d. A., under en Action for Tyveri og ulovlig Dmgang med Pittegoods, kun er frifunden for Actors videre Tiltale.

Da imidlertid Dommen af 13de August f. A., uanset at den citerer § 79 i Forordningen af 11te April 1840, kun har bestemt Straffen til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, der er minimum af Straffen for 1ste Gang begaaet Hæleri, kan denne Dom ikke komme i Betragtning til i Forening med Dommen af 23de Januar 1862 nu at medføre Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri, hvorimod hun, som ogsaa ved den indankede Dom antaget, nu kun vil være at dømmes for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og findes Straffen passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 200.

Advocat Liebe
contra

Jacob August Østermark eller **Isack August Isaksen Østermark**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politiretten's Dom af 14de Juni 1864: „Arrestanten Jacob August Østermark eller Isack August Isaksen Østermark bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Lovangsarbejdsanstalt i 120 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Da Arrestanten Jacob August Østermark eller Isac August Isaksen Østermark, der er langt over criminel Kavalser, og blandt Andet senest ved Høiesterets Dom af 7de December f. A. har været anset med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage overeensstemmende med §§ 1 og 2 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Bettleri, ved egen med det iøvrigt Dplyfte stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 20de f. M. imod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 11te Mai sidstleden under sædvanlig Straffetrafik givet Tilhold forladt Løbsgaard, hvor han var indlagt under Fattigvæsenets Forsorg og derefter at være udebleven fra samme, indtil han den 27de f. M. blev anholdt, vil han igjen være at ansee efter den ovenansførte Lovbestemmelse, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Arbeide i 120 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger“.

Nr. 205.

Statsraad Salicath

contra

Hans Pedersen og Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet Marthe Marie Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales, Forsknævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri eller i alt Fald Hæleri samt Løsgænger og Forvanskning af de hende af Fattigvæsenet betroede Klædningsstykker.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 7de Mai 1864: „Arrestanten Hans Pedersen bør hensejtes til Tugthuusarbeide i 8 Aar. Arrestantinden Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet Marthe Marie Hansen, bør hensejtes til Forbedringshuusarbeide i 2½ Aar. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator N. P. Møller, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Dichmann, 4 Rdl., udrede Arrestanten og Arrestantinden in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juni 1864: „Forsaaavidt angaaer Forvanskning af de Arrestantinden Maren Hermansdatter, ogsaa kaldet Marthe Marie Hansen, af Fattigvæsenet betroede

Klædningsstykker, bør hun for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være, men isvrigt bør hun straffes med Forbedringshunsarbeide i 2 Aar. For Arrestanten Hans Pedersens Bedkommende samt i Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande, og i Salair til Cancelliraad d'Auchamp og Justitsraad Nygaard her for Retten betale Arrestanten og Arrestantinden, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærbærende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk indankede Justitsag er det ved Arrestanten Hans Pedersens og Arrestantinden Maren Hermansdatter ogsaa kaldet Marthe Marie Hansens egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved de øvrige Omstændigheder, oplyst, at han den 17de Januar d. A., da de gik sammen igjennem Balby, har bortsnappet et til Lørring udhængt Lagen, der er vurderet til 3 Mk., og at hun, der vel ikke havde seet Gjerningen, men dog havde, som hun siger, klar Formodning om at Lagenet var stjaalet, har modtaget dette af Arrestanten og disponeret derover.

Fremdeles er det paa samme Maade oplyst, at Arrestantinden havde forladt Noeskilde, hvor hun var under Fattigforsørgelse, uden Tilladelse og begivet sig til Kjøbenhavn uden at anmelde sig ved Protocollen over mistænkelige Personer, hvorom hun tidligere havde faaet Tilhold. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født 1829 og 3 Gange straffet for Tyveri, sidst efter Artillerikrigens Tsietats Krigsretsdom af 11te Januar 1850 og Kongelig Resolution af 20de s. M. efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med flere Lovsteder med 5 Aars Forbedringshunsarbeide, ved den indankede Dom er anseet efter samme Forordnings § 16, og at Arrestantinden, der 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest efter Høiesterets Dom af 15de April 1862 for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshunsarbeide, og gjentagne Gange har været straffet for Løsgængeri, er anseet som for 3die Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 22 og tillige for Løsgængeri efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 2.

Forfaavidt hun under denne Sag endvidere er actioneret og dømt for at have forvansket nogle hende af Fattigvæsenet i Roskilde betroede Klædningsstykker, vil hun isølge Bestemmelserne i Placat af 14de December 1810 §§ 21 og 22 blive at frifinde for Justitiens Tiltale. Hvad Straffen angaaer, findes det i den indankede Dom for Arrestanten bestemte Tugthuusarbejde i 8 Aar passende, men for Arrestantinden, der ved bemeldte Dom for alle 3 Forseelser er anset med Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar, findes Straffen at kunne bestemmes for de 2 Forseelser, for hvilke hun her dømmes, til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Nr. 196.

Advocat Heinrichsen
contra

Ane Dortehea Reimers, Poulsens Hustru (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Juni 1864: „Arrestantinden Ane Dortehea Reimers, Poulsens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Seidelin og Procurator Salomonsen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Da Arrestantinden Ane Dortehea Reimers, Poulsens Hustru, der er langt over criminel Labalder og tidligere straffet, senest ved denne Riets Dom af 21de Januar 1862 deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, deels efter Danske Lovs 6—13—24, 1ste Membrum, jfr. Forordningen af 24de September 1824 § 2 og efter Grundsaetningerne i Danske Lovs 6—13—30, med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, under naeravaerende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen

med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 6te April d. A. frastjaalet Anne Eliza Petersen et til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Par Stovler, saa vil hun nu blive at domme efter førstnævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 174.

Statsraad Salicath

contra

Jens Pedersen (Defensor Bungen),

der tiltales for crimen bestialitatis.

Odense Herreds Extrarets Dom af 6te April 1864: „Arrestanten Jens Pedersen bør straffes med Baal og Brand. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Borch, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Hansen, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landskover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 7de Juli 1864: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Engberg og Procurator Bang, betaler Arrestanten Jens Pedersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Pedersen, der er født den 13de September 1846 og ikke forhen tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag, der er paabømt i 1ste Instants ved Odense Herreds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd, sat under Tiltale for crimen bestialitatis, og det er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste ogsaa bevist, at han heri har gjort sig skyldig, idet han fra Efteraaret 1861 til Februar Maaned d. A. jævnlig har bedrevet og fuldbyrdet unaturlig

Omgængelse med Kær. Det maa derfor billiges, at han ved den indaankede Dom er i Genhold til L. 6—13—14 anseet med Straf af Baal og Brand“.

Nr. 212.

Statsraad Salicath

contra

Morten Sørensen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1864: „Arrestanten Morten Sørensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt ndrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Christensen, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes nuder Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Morten Sørensen, der er langt over criminel Aalder og tidligere straffet, senest ved Bregentved og Gisselsleb Birk's Extrarets Dom af 24de Juni 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilfæelse er overbevist at have den 24de April b. A. stjaalet et Par Støvler og en Nattrøse, tilsammen af Værdi 3 Rdl. 1 Mk., tilhørende Sandgraver Niels Jensen, vil han nu være at dømmes efter fornævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Tirsdagen den 26de Juli.

Nr. 193.

Institutsraad Bungen
contra

Peder Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Nibe Kjøbstads Extrarets Dom af 16de April 1864: „Arrestanterne Christopher Mortensen og Peder Nielsen bør hensettes til Forbedringshumsarbejde henholdsvis i 16 (sesten) Maanedes og 2½ (to og et halvt) Aar; saa bør Arrestanterne ogsaa Enhver med det Halve afholde alle de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Høegh, 8 Rdl. og til Defensor, Procurator Nielsen, 6 Rdl., samt de disse efter Aalborg Stiftamts Bestemmelse tilkommende Diæter, dog at hver af dem for sit Vedkommende udreder de med hans Arrest og Straffens Execution forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 30te Mai 1864: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Institutsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiefsteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, ber i 1ste Instants tillige angif en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestanten Peder Nielsen for Tyveri og bedrageligt Forhold.“

Ved Arrestantens egen Tilslaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 20de Januar d. A. om Eftermiddagen under et Ophold hos Bærtshuusholder Martin Jensen Mann i Nibe har tilvendt sig et Par Skjorter af Værbi 2 Mk., der tilhørte bemeldte Bærtshuus-

holbers Søn, og som Arrestanten den næste Dag folgte i Aalborg. Eskiterne ere bragte tilstede og ubleverede til Besjaaelse.

Forfaavidt Arrestanten tillige er sigtet for deels ved samme Leilighed at have tilvendt sig et Par Strømper og at have opbrudt et Chatol, og deraf til-egnet sig omtrent 17 Mk. i Penge, deels ved en tidligere Leilighed at have i Løgstør tilvendt sig en Forpagter Juul paa Kjærgaard tilhørende Tobakspibe, er Arrestanten ikke ved Underretsdømmen anseet straffskyldig, og da bemeldte Dom alene er indanfet her for Retten efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begue, bliver der her for Retten ikke Spørgsmaal om disse Tyverier.

Forfaavidt Arrestanten endelig er sigtet for bedrægligt Forhold, har han vedgaaet, at han — der den 18de Januar d. A. var kommen til Løgstør i Følge med Sømmand Jacob Johan Jacobsen, med hvem han først samme Dag havde gjort Bekjendtskab, og havde hørt bemeldte Sømmand træffe Aftale med en Vognmandskarl fra Ribe om, at denne skulde besørge hans Tversæk, der navnlig indeholdt endeel Klædningsstykker til en Værdi af omtrent 15 Rdl., til Ribe — den næste Dag, da Sømmanden var løben paa Eskiter paa Hjortbisen fra Løgstør ad Ribe til, uden Sømmandens Vidende og Billie henvendte sig til den ovenommeldte Vognmandskarl og erholdt Tversækken med dens Indhold ubleveret, idet han efter Vognmandskarlens Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har turdet benægte, bragte den Væsed fra Sømmanden, at han ikke skulde tage dennes Tversæk med sig til Ribe, da Sømmanden vilde blive i Løgstør til næste Dag og da kjøre til Ribe og selv tage sit Tøi med sig. Da Arrestanten havde erholdt Sømmandens Tøi ubleveret, begav han sig med dette først til Ribe og derfra til Aalborg, hvor han ankom den 20de Januar om Aftenen, og efterat han der den næste Dag havde drevet omkring og sviret paa forskjellige Steder, blev han den paafølgende Nat anholdt som beruset; Tversækken, som Arrestanten efter sin Forklaring den største Deel af Dagen havde ført omkring med sig, men senere tabt, uden at han vidste hvor, blev samme Nat af en Vægter funden paa Gaden i Aalborg, og af dens oprindelige Indhold var da ifkun bortkommet en til en Værdi af 1 Mk. ansat Læderstede til en Kniv.

Arrestanten har nu vel nægtet at have villet tilegne sig den ommeldte Tversæk eller noget af dens Indhold samt anbragt, at det bestandig har været hans Hensigt at tilbagelevere Sækken med dens Indhold til Sømmanden eller dennes Forældre; men efter Sagens samtlige Oplysninger, og naar navnlig hensees til, at Arrestanten ikke har kunnet angive nogen Grund til, at han, saafremt det ikke var hans Hensigt at tilegne sig Sømmandens Tøi, uden dennes Billie og Vidende, under et urigtigt Foregivende skaffede sig det ubleveret, at Arrestanten har maattet vedgaae, at han ikke vidste, hvor Sømmanden eller dennes Forældre boede, og end ikke kjendte Sømmandens Navn nøiere, end at han vidste, at han hed Jacob, at han hverken i Ribe eller Aalborg gjorde noget Forjøg paa at finde Sømmanden eller at faae Tøiet afleveret, samt endelig at han under et i Aalborg efter hans Anholdelse optaget Forhør vedkjendte sig Tversækken

med dens Indhold som sin Eienbom, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til hans foransførte Anbringende, hvorimod han maa anlages at have villet tilegne sig Tversækken med dens Indhold.

Tversækken og sammes oprindelige Indhold med Undtagelse af den ovenommeldte Læderfæbe er udleveret til Sømand Jacob Johan Jacobsen, der isvrigt har frataltet Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der tidligere flere Gange har været tiltalt og straffet, og senest ifølge Overrettens Dom af 22de Juni 1863 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 jfr. § 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu i Henhold til samme Forordnings § 22 jfr. §§ 25, 79 og 41 være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, med hvilken Nedsættelse i Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til 2½ Aar, bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Arrestantens Bedkommende billiges, findes, saavidt paaanket er, at kunne stadfæstes“.

Nr. 198.

Advocat Hansen
contra

Anders Poulsen eller Pålson (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Mai 1864: „Arrestanten Anders Poulsen eller Pålson bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 4 Aar og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udbringes af Landet. Saa udreder han og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Mhlerg og Procurator Møller, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afspæd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Anders Poulsen eller Pålson for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han i indværende Aar her i Staden har pantsat en Kiste og endeel Klædningsstykker, i det Hele af Værdi 15 Rdl. 1 Mk., som af ham vare modtagne i Forvaring af Cieren, Jordbruger Peter Nielsen, uden hvis Bide og Billie Pantsætningen stete, og i Randers frastjaalet Tjenestekarl Peter Harbo en Tobakspibe, en Trøje og en Vest, tilsammen af Værdi 9 Rdl. 2 Mk., samt Tjenestekarlene Christen Rasmussen og Niels Madsen en til 1 Rdl. 4 Mk. vurderet Tobakspibe og nogle i det Hele til 3 Rdl. vurderede Klædningsstykker, hvilke Gjenstande beroede i de Bestjaalnes sælles Kammer, hvortil Arrestanten, om end Døren for samme har været aflaaet, efter det om Laasens Bestaffenhed Dplyste, ikke kan antages at have skaffet sig Udgang paa en saadan Maade, at dette Tyveri vil kunne blive at henses under § 12 i Forordningen af 11te April 1840.

I Henhold til det Foransførte vil Arrestanten, hvis opgivne Alder af 25 Aar af Retten er stønnet at stemme med hans Udsende, og som her i Landet seneft ved Randers Kjøbstads Ertvarets Dom af 10de Martz s. A. er dømt efter fornævnte Forordnings § 13, jfr. § 2 og følgende, til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, og i Henhold til Placat af 19de April 1805 til efter udstaaet Straf at føres ud af Landet, nu blive at dømmes efter samme Forordnings § 15, jfr. § 79 og 43, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorhos han, der er sødt i Sverrig og, efterat have afbrudt et tidligere Dphold heri Landet, først i Aaret 1862 vendte tilbage til samme, hvorfra han derpaa udsførtes i Medfør af fornævnte Dom, mod hvilken han dog atter tog Dphold heri Landet, vil ifølge den foran ansførte Placat være, efter udstaaet Straf, at udbringe af Landet ved Politiets Foranstaltning“.

Nr. 199.

Advocat Heinrichsen
contra**Peder Nielsen og Tørgen Nielsen (Defensor Liebe),**

der tiltales, Forstævnte for Falst og Sidstævnte for Deelagtighed deri samt for Tyveri.

Salling Herreds Ertvarets Dom af 29de Februar 1864: „De Tiltalte Peder Nielsen og Arrestanten Tørgen Nielsen bør hensesættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og den Sidste til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes. Sag bør og Arrestanten Tørgen Nielsen udrede i Erstatning til Huusmand Niels

Sørgensen af Fjlsted 6 Rdl. og til Gaardmand Niels Hansen samme-
steds 16 Rdl. samt Actionens Omkostninger, hvorunder i Salarium til
Actør, Prøveprocurator Groth Petersen, 6 Rdl., og til Defensorerne,
Sagførerfuldmægtig Exam. juris Hansen og Sagførerfuldmægtig
Exam. juris Johansen, 5 Rdl. til hver, dog saaledes, at Tiltalte
Peter Nielsen in solidum med Arrestanten heraf udreder, forinden Om-
kostningerne paa sin Arrest, Salariet til den førstnævnte Defensor og
 $\frac{1}{4}$ af Salariet til Actør. Den idømte Erstatning at udredes inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efter-
kommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Mai 1864:
„Tiltalte Peder Nielsen af Sødinge bør hensejtes i simpelt Fængsel i
14 Dage. Isvrigt bør Underretskdommen ved Magt at stande. I
Salair tillægges Actør og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne
Ibsen samt H. H. Nyegaard og Rothe, den Første 8 Rdl., og hver
af de Sidste 5 Rdl., og udredes Actørs Salair af Arrestanten Søren
Nielsen af Fjlsted, saaledes at Tiltalte in solidum med ham tilsvare
 $\frac{1}{4}$, hvorimod Defensorernes Salair betales af Arrestanten og Tiltalte,
hver for sit Bedkommende. De idømte Erstatninger at udredes inden
8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele
at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. Advocaterne Heinrichsen og Liebe
tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl.,
der udredes af Søren Nielsen, saaledes at Peder
Nielsen deraf in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{4}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra
Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag tistales Peder Nielsen af
Søbinge for Fallt og Arrestanten Søren Nielsen for Deelagtighed heri
samt for Tyveri.

Med Hensyn til den Tiltalte imputerede Brøde og Arrestantens Deel-
agtighed i samme er det ved Begges, med hvad der isvrigt er fremkommet

stemmende Tilnaaelse oplyst, at, efterat Tiltalte havde tilskrevet Arrestanten, der er hans Broder, om at indfinde sig hos ham, for at følge med ham til Skovrider Warner paa Ravnholt i Anledning af en sammesteds ledig Tjeneste, som Arrestanten attraaede, og Tiltalte i sit Brev til Arrestanten tillige havde opfordret denne til at medbringe en god anbefaling fra Gaardmand i Falsled Hans Sørensen, hos hvem Arrestanten til forskjellige Tider havde tjent, indsaandt Arrestanten sig den 28de Juni f. A. hos Tiltalte, men medbragte ikke nogen Attestation fra Sørensen, hvilken han efter Opgivende ikke havde saaget Tid til at forstaafe. Paa Arrestantens Opfordring skrev nu Tiltalte et anbefalende Vidnesbyrd om dennes Tjeneste hos Hans Sørensen, hvilket han underskrev med Sidstnævntes Navn og leverede Arrestanten. De begaav dem derefter begge til Ravnholt, hvor dog Attesten ikke blev foreviist, da den ledige Tjeneste allerede var besat. Tiltalte har ved at underskrive Hans Sørensens Navn ikke søgt at efterligne den Maade, hvorpaa denne skrev det, og som desuden var ham ubekjendt, og Hans Sørensen har, hvad Attestens Indhold angaaer, forklaret, at den, med Undtagelse af en Feil i Henseende til Tjenestetidens Længde, isørigt indeholdt Sandhed, saa at han i det Væsentlige selv kunde have medbeelt en lignende Anbefaling. Noget hvorom Tiltalte, der oftere havde talt med Hans Sørensen om Arrestanten, ogsaa var vidende.

Tiltalte Peder Nielsen, der er født den 27de Juli 1829 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, vil for det saaledes af ham begaaede Delictum, der efter de oplyste Omstændigheder ikke skjønnes at burde betragtes som egentlig Falsk, men nærmest kun at maatte ansees som en letsubdig Benyttelse af en Andens Navn, være at ansee med en arbitrair Straf, som bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, og vil Underrettsdommen, ved hvilken han er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 66, 2), jfr. § 62, 2) med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i Genhold hertil forsaavidt være at forandre.

Hvad dernæst Arrestanten angaaer, mod hvem der ved Siden af hans ovenfor ommeldte Deelagtighed i det af Tiltalte begaaede Forhold ogsaa er reist Sigtelse for Tyveri, er han i sidstnævnte Henseende overbevist at have stjålet den 7de October f. A. af en Gaareflok paa Marken et Lam, som dets Eier, Huusmand Niels Jørgensen af Falsled, har paaftaaet sig erstattet med 6 Rdl., samt i Midten af samme Maaned i Gaardmand Niels Frederiksens Have i Falsled circa 2½ Skjeppe Æbler, som ere vurderede til 8 Mk. pr. Skjeppe og udleverede Eieren, og endelig har Arrestanten vedgaaet Ratten mellem den 24de og 25de f. M. at have frastjålet Gaardmand i samme By Niels Hansen en paa Marken løsgaaende Bede af Værbi 20 Rdl., som han solgte for 13 Rdl.; Skindet af denne, vurderet til 4 Rdl., er udleveret den Bestjaalte, som isørigt retteligen er tillagt en Erstatning af 16 Rdl.

For de Arrestanten saaledes overbeviste Tyverier vil han, der er født den 3die September 1824 og ikke forhen har været straffet eller tiltalt, være

at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 6 med en Straf, der efter Omstændighederne passende findes at kunne bestemmes til den ved Underretsdommen fastsatte, nemlig 18 Maaneders Forbebringelsesarbejde, og vil herved den arbitraire Straf, han har forskyldt for sin Meddeeltighed med Tilstalte, være absorberet.

Da nu den indankede Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og de de Vedkommende tillagte Erstatningsbeløb ogsaa billiges, vil Dommen, der er affagt den 29de Februar d. A., ogsaa forsaavidt være at stadfæste“.

Hermed endte første ekstraordinaire Sæssion.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbys, der ruste Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldeallste Boghandel (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 22.

Den 9de September.

1864.

Anden extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 29de August.

Nr. 223.

Justitsraad Bungen

contra

Heinrich Johan Christopher Bøgt eller Voigt

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1864: „Arrestanten Heinrich Johan Christopher Bøgt eller Voigt bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salairer til Procuratorerne Meyer og Heckscher med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Heinrich Johan Christopher Bøgt eller Voigt, der er født den 6te Mai 1823, og blandt Andet ved denne Rets Dom af 9de April d. A. anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen

med det iøvrigt Dpfylste stemmende Tilstaaelse er overbevist, . at have i afvigte Mai Maaned fraaet Ljenesekarl Lars Larsen en Pakke med forskjellige Gjenstande, i det Hele af Værdi 8 Sk., og et til 1 Rdl. vurderet Par Beenklæber, samt Arbeidsmand Carl Mogens Gustaffson en Frakke m. m. tilsammen af Værdi 2 Rdl. 2 Mk., vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Nr. 214.

Justitsraad Bunzen

contra

Ane Christiansdatter (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birkis Extrarets Dom af 9de Mai 1864: „Arrestantinden Ane Christiansdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaned. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Actionen lovligten flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alfsted, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1864: „Arrestantinden Ane Christiansdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sorrensen og Levinen, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende, imod Arrestantinden Ane Christiansdatter for Tyveri anlagte og fra Kronborg østre Birkis Extraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Dpflysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun, der er født den 14de August 1807 og tidligere har været straffet ifølge Hillerød Byes

og Frederiksborg Birkis Extrarets Dom af 13de Januar 1843 efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 for ulovlig Omgang med Hittegods og ifølge samme Rets Dom af 14de November 1846 efter bemeldte Forordnings §§ 1, 25 og 79 som for anden Gang begaaet Hæleri, henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og i 6 Gange 5 Dage, har gjort sig skyldig i Tyveri ved i Løbet af forrige Aars Sommer, medens hun arbejdede hos Blegmand Søren Sørensen paa Gaarden Tipperupsminde i Røbbebo Sogn, at have stjaalet foruden 2 Lørklæder og et Korstklæde, hvilke tilhørte bemeldte Sørensen og Hustru, en Deel visse Egtefolk til Vadsf og Blegning betroet Løi.

Samtlige Koster af Værbi 5 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. ere komne tilføje, og er Gøbtgjørelse forøvrigt frafalben.

Arrestantindens vil saaledes nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13, 25 og 79 med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri, hvilken efter samme Forordnings § 22 findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettens Dom, ved hvilken hun er anset med lige Arbejde i 18 Maanedes som for 2den Gang begaaet Tyveri, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger".

Nr. 221.

Advocat Liebe

contra

Emma Josephine Arvedsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Kronborg østre Birkis Extrarets Dom af 17de Mai 1864: „Arrestantinden Emma Josephine Arvedsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 14 Maanedes. Saa bør hun og betale i Erstatning til Enken Bodil Kirstine Nicolaisdatter i Derne 4 Mk. 8 Sk. samt udrede alle af hendes Arrest og Actionen lovligens flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., samt Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens Bestemmelse. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Procuratorerne Ibsen og Berggreen for Overretten betaler Arrestantinden Emma Josephine Arvedsen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne

Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele af efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birk indankede Justitsfog er det ved Arrestantinden Emma Josephine Arvedsens egen Tiltalelse og Sagens øvrige dermed overensstemmende Omstændigheder bevist, at hun, der er født den 9de Mai 1845, og ifølge bemeldte Birks Extrarets Dom af 12te November 1862 har været straffet for Tyveri, Løsgængeri og Betleri med 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængselkost, nu paany har gjort sig skyldig i disse delicta; i Tyveri ved at frastjæle en Gaardmand i Körtang, da hun den 1ste November 1863 forlod dennes Tjeneste, et til 20 Sk. vurderet Rugbrød og en Medtjenerinde et til 3 Rdl. 3 Mk. vurderet Schavl, ligesom og senere ved at frastjæle en Kone et Par Sto, der ere vurderede til 1 Rdl., og i Løsgængeri og Betleri ved flere Gange at streife omkring uden at have eller søge sig lovligt Erhverv og ernære sig blandt Andet ved at tilbette sig Levnetsmidler. Det maa derfor bisælbes, at Arrestantinden ved den indankede Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 og Lov af 3die Marts 1860 med Forbedringshuusarbejde, men Straffetiden, som er sat til 14 Maaned, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 1 Aar. Da nu Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, deriblandt Sagsførersalairerne i 1ste Instants, og om Erstatning, billiges, vil den med den ovenfor angivne Modification blive at stabsæfte“.

Nr. 220.

Statsraad Salicath

contra

John Charles Battist (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksted Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Mai 1864: „Forbedringshuusfange John Charles Battist bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar; saa bør han og udrede samtlige af denne Sag

flhdende loblige Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den bestindiffe Landsoverrets Dom af 4de Juni 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom,

Med Bemærkning, at det i den indanteede Dom omhandlede Tyveri efter de fremkomne Oplysninger maa henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 12, dog kun sammes 1ste Led, og isærligt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hinzenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 8 bestindiffe Daler til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten John Charles Battist, der henseidder i Frederikssteds Straffearrest for at affone en ham ved denne Rets Dom af 11te Februar f. A. for 2den Gang begaaet Indbrudstyveri idomt Straf af Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, sandt, medens han henlaae paa Høspitalet sammesteds, Feilighed til flere Rætter at forlade det ham anviste Locale ved at stige ud af Vinduet, og atter inden Morgen at vende tilbage.

Under en af disse Udflugter steg han omtrent ved Midnatstid over et Plankebærk ind i Miss M. Ewils Gaard, hvor han med en Kniv opbrød Laasen til et Kjælderværelse, og deels derfra deels fra en tilfaldende Trappegang bortstjal en Deel til \$ 1. 40 vurderede Koster, der ere tilbageleverede Besjjaalne.

Kjælberfeiligheden, hvori han brød ind, er ubeboet og uden umiddelbar Forbindelse med nogen beboet Feilighed.

For dette Tyveri, der ved egen Tilstaaelse og det isærligt Oplyste er tilstrækkelig overbevist Arrestanten, er han ved Frederiksted Jurisdictionens Underrets Dom af 12te f. M. rettelig anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og stjønnes Straffen passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, at begynde, naar Tiden for den Straf, han nu udsnaer, er udløben.

Denne Dom, hvorved Arrestanten tillige er tilspilget at udbræde Actionens Omkostninger, bliver saaledes at stadfæste“.

Nr. 210.

Advocat Brock
contra

Anton Christian Admiraille (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1864: „Arrestanten Anton Christian Admiraille bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Bang, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Anton Christian Admiraille, der er langt over criminel Lovald og senest anset ved Høiesterets Dom af 21de April f. A. efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse er overbeviist at have den 11te f. M. frafjaalet Ane Margrethe Jensen, Bærtshuusholder Bræmers Hustru, en Nederdeel af en Kjøle, vurderet til 3 Rtl., og Marie Møllstrup, Skomagermester Christensens Hustru, en Trøie og et Tæppe, tilsammen af Værdi 5 Rtl., og endvidere at have stjaalet en til 8 Rtl. vurderet Sæt, hvis Eier ikke er bleven funden, samt at have undladt at efterkomme et ham til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 27de April d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om at melde sig hver Mandag for at bevise lovligt Erhverv, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 15, og Straffen efter Omstændighederne være at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, som han endvidere har forstybt efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri § 1“.

Tirsdagen den 30te August.

Nr. 197.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Peter Frederiksen (Langtved), (Defensor Brod),
der tiltales for Mord eller Drab.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Mai 1864: „Arrestanten Jens Peter Frederiksen (Langtved) bør straffes med Tugthuusarbejde i 10 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonsen og Christensen, med 8 Rdl. til hver, Alt efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Peter Frederiksen (Langtved), der er født den 14de Juni 1824 og tidligere straffet, medens han gjorde Tjeneste ved den vestindiske Hærstyrke, ifølge tvende Krigsretsdomme, om hvis Bestaafenhed dog ingen Oplysning har været at erholde, tiltales under nærværende Sag for Mord eller Drab. I disse Forbrydelser sigtes Arrestanten som skyldig mod hans den 6te October f. A. ved Døden afgaaede Hustru Christine eller Kirstine Olsen, med hvem Arrestanten i Aaret 1860 havde indladt sig i Ægteskab. Under dette Ægteskab var efter det Oplyste Forholdet mellem Ægtesællerne slet, og Arrestanten, hvad han ogsaa selv har erkjendt, sloges ofte med sin Hustru og pryglede hende, hvortil hun for en Deel maa antages at have givet ham Anledning, idet hun hengav sig til Drik og et deraf følgende uordentligt Levnet. Arrestanten ophævede derfor ogsaa i forrige Aar Samlivet med sin Hustru i nogen Tid, hvilket foranledigede, at hun af Fattigvæsenet udlagdes paa Ladegaarden, men lod sig bevæge til igjen at fornye Samlivet og boede senere sammen med hende i Pedermabsengang Nr. 16. Hendes Forhold efter den Tid synes imidlertid ikke at være blevet bedre, og da Arrestanten den 5te October f. A. atter fandt hende i beruset Tilstand, foranledigede dette ham til igjen at prygle og mishandle hende. Efter den af ham herom afgivne Tilsvarelse, hvilken han vel senere i det Væsentlige har fragaet, men uden at denne af Intet bestrykte Fragaelse ifølge Danst Lovs 1—15—1 kan tillægges nogen Virkning, har han bemeldte Dag, da han ved Hjemkomsten paa sin Bopæl Kloften omtrent 1 om Eftermiddagen fandt sin

Hustru sidde paa Gulvet aldeles beruset, i sin Forbittrelse herover flaaet hende med Flaaden af sine Hænder nogle faa Gange foran i Ansigtet og derefter forlabt hende liggende paa Gulvet, og da han 1 à 2 Timer senere igjen havde begivet sig til sin Bopæl, for at see til hende, og fundet hende liggende i Kjøkkenet med sit Hoved paa Skorfstenen saaledes beruset, at hun næsten var bevidstløs og hverken kunde gaae eller tale, samt seet sin Formodning om, at hun havde nydt stærke Drikke, siden han sidst var hjemme, beslykt ved i en Skarnbøtte at finde en Flaske halvfuld af Brændeviin, i en heftig Forbittrelse taget hende under Armene og kastet hende ind i det tilfødbende Bærelse, saaledes at hun faldt med Ansigtet mod Gulvet, og derefter tilbeet hende nogle Slag i Hovedet med sine Hænder samt ruffet hende frem og tilbage ved Haaret, hvorved han dog ikke vil have bevirket hendes Hoved snød imod Roget, navnlig ikke mod Meubler. Den saaledes brugte Vold har Arrestanten derhos tilflaaet at have udviist mod sin Hustru uden anden Grund, end hendes berusede Tilstand, og navnlig uden at hun satte sig til Modværge, hvilket hun i sin Forfatning slet ikke kunde. Han har derhos erkjendt, at hun om Morgenen den ommeldte 5te October var uskadt, og at han ikke veed, at de paa hendes Liig foresundne Bestabigelsler kunne være fremkomne paa anden Maade, end ved den fra hans Side brugte Medfart, men han har derimod stadigen benægtet at have udøvet anden end den ovenommeldte Vold mod sin Hustru, og at det har været Tilfældet, kan ei heller ansees godtgjort, idet der kun foreligger Forklaringer, der i saa Henseende ere i Strid med Arrestantens, af Carl August Nordstrøm, Afsødes udenfor Ægteffabet fødte Søn, og Johan Frederik Frederiksen, Arrestantens Søn af et tidligere Ægteffab, hvilke begge kun ere 8 eller 9 Aar gamle.

Æfter Arrestantens endvidere afgivne Forklaring afvaffede han, da han havde ophørt med sin voldsomme Adfærd mod sin Hustru, dennes Ansigt, som var blevet blodigt af Blod, der flød ud af hendes Mund, og søgte at give hende en Steefuld Vand, hvorpaa han lagde hende paa Gulvet, uden dog bestemt at kunne erindre, om det var paa en Madrats eller paa selve Gulvet, og forlod sin Bopæl. Om Aftenen Klokken mellem 9 $\frac{1}{2}$ og 10 vendte han atter tilbage til denne, hvor han fandt sin Hustru liggende paa det Sted, hvor han sidst havde efterladt hende. Da hun igjen var bleven blodig i Ansigtet og tillige sandet paa Kroppen, vaffede han hende paany og lagde hende efterat have aflædt hende i sin Seng, medens han selv vaagede over hende, navnlig fordi hun uafslædig havde Krampe. Klokken 3 den paafølgende Morgen fandt Arrestanten sin Hustrus Tilstand, hvilken han tidligere ikke vil have anseet som farligere end sædvanligt, betænkelig; men først Klokken 5 vil han dog have søgt Lægehjælp, og da han fandt lukket hos en Barbeer, hvor han vilde have forlangt saadan, henvendte han sig til Politiet, ved hvis Ankomst paa Arrestantens Bopæl hans Hustru sandtes afgaaet ved Døden.

Ved den under 7de October f. A. afholdte Obductionsforretning af Arrestantens Hustrus Liig sandtes flere ubvendige Bestabigelsler paa samme, navnlig paa dets Hoved; ved Aftagelsen af Hovedhuben saaes 2 Suggillationer af omtrent en Tommes Udstrækning over venstre Dre, en lignende paa Bag-

hovedet og den venstre Lindingsmuskel infiltreret med Blod, og ved Aftagelsen af Hjernestalkens Hvælving foresaandtes i Spindevævshindens Hulskehed paa høire Side en størket Blodbudtrædning af een til to Finiers Tykkelse og af omtrent en halv Unzes Vægt udbredt over Hjernens Overflade fra Paudebenets nederste Deel til midt paa Hovedet; paa den venstre Side et lignende, men større og tykkere Extravasat, der strakte sig til Baghovedet og territorium cerebelli, hvis Vægt ansløges til 1½ Unze, og paa Hjerneskafens Bund en Deel udtraadt Blod, saaledes at det hele indensfor Craniumet udtraadte Blod maatte anslaaes til mindst 3 Unzer, medens intet Brud sandtes af Hjerneskafens Bund, og Hjernens Substant i naturlig Tilstand, og gaaer Obducenternes Erklæring ud paa, at det ikke kan betvivles, at Arrestantens Hustrus Død er bevirket ved en mod hendes Hoved anvendt Vold, som har fremkaldt en betydelig indvædig Blødning og bevirket en stærk Hjernerytelse. I Righed hermed har det kongelige Sundhedscollegium i en under 7de j. M. afgiven Betænkning erklæret, at Arrestantens Hustru maa antages at være død som Følge af de ved den ovenommeldte Obductionsforretning paa hendes Legeme fundne Bestaabigjælfser, og har bemeldte Collegium derhos erklæret, at disse Bestaabigjælfser kunne være bevirkede ved den Vold, Arrestanten ifølge hans Tilstaaelse har tilføiet hende.

Det maa saaledes ansees beviist, at Arrestanten ved en uden rimelig Anledning udøvet Vold har været Aarsag til sin Hustrus Død, men da Arrestantens Forklaringer, at han ikke har havt til Hensigt at berøve hende Livet og ikke har tænkt sig Muligheden af, at den personlige Overlast, han tilføiede hende den 5te October j. A., skulde kunne medføre Døden, ikke kunne forkastes, og det ei heller efter Omstændighederne og Sundhedscollegiets Erklæring kan statueres, at Arrestantens Hustrus Død stod i saadan umiddelbar Forbindelse med Mis-handlingen, at Døden af Arrestanten maatte kunne forudsæes som en rimelig Følge af samme, vil Arrestanten ikkun blive at dømmes i Genhold til § 6 i Forordningen af 4de October 1833 efter sammes § 10, 2det Membrum, jfr. § 8 sidste Membrum og § 23, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar“.

Nr. 219.

Advocat Hindenburg
contra**Margrethe Cathrine Schmelker** eller **Johansdatter**
(Defensør Broct),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Juli 1864: „Arrestantinden Margrethe Cathrine Schmelker eller Johansdatter, Nielsens fra-separerede Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvormunder Salair til Actor,

Procurator Bang, og til Defensor, Prøveprocurator Møhlert, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tilfælde 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende mob Arrestantinden Margrethe Cathrine Schmelzer eller Johansdatter, Nielsens separerede Hustru, for Lyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster anlagte Sag, af Pansætter Carl Julius Barchalia og dennes Hustru Emilie Pacht edeligen er forklaret, at Arrestantinden den 26de Februar d. A. indfandt sig hos dem for at laane et Pengebelsb mod Pant i en medbragt Mandekjole, som de med Bestemthed have gjenkjendt i den Kjole, som under denne Sag har været i Rettens Værge, og det af Politibetjent Eddvard Petersen og Inspectionsbetjent Eddvard Hartvig Krause paa samme Maade er forklaret, at Arrestantinden for dem har vedgaaet, hvad hun imidlertid senere tilbagekaldte, at hun havde været hos Barchalia med den ommeldte Kjole, som hun vilde have modtaget paa Gaden af et ubekjendt Fruentimmer, for hvem hun paatog sig at pantsætte den, saa maa Arrestantindens Besiddelse af Kjolen, hvilken hun for Retten vedblivende har benægtet, saavelsom at have afgivet den omhandlede Vedgaaelse, ansees tilstrækkeligen godtgjort, og da Muurmester Christian Julius Carstensen med Hensyn til bemeldte Kjole, der er vurderet til 15 Rdl., har aflagt Tilhjemlingsed og skaffet Beviis for sin tidligere Besiddelse, saa vil Arrestantinden, der er langt over criminel Kavalber, og senest anseet ved Højesterets Dom af 26de Juni 1845 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, nu i Henhold til Danstke Lovs 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 blive at dømmes for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster efter Omstændighederne dog kun efter den førstnævnte Forordnings § 22, jfr. § 25, som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 215.

Advocat Hindenburg

contra

Frederik Belizarius Stevens (Defensor Liebe),

der tiltales for Drab eller for ved voldsom Udsærd mod Fruentimmeret Eliza Elliott at have bevirket hendes Død.

St. Thomas Kjøbstads Eyrarets Dom af 5te April 1864: „Arrestanten Frederik Belizarius Stevens bør henfættes til 5 Mars Forbedringshuusarbeide og efter udstaaet Straf udføres af Landet. Saa betaler han og alle af nærværende Sag flydende Dmføstninger. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsobverrets Dom af 21de Mai 1864: „Arrestanten Frederik Belizarius Stevens bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han betaler saamlige af Actionen lobligt flydende Dmføstninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ligesom det ifølge de under Sagen fremkomne, i den indankede Dom nærmere anførte Oplysninger, hvorved bemærkes, at det kongelige Sundhedscollegium i en Høiesteret forelagt Betænkning i alt Væsentligt har tiltraaadt Obducenternes Erklæringer, maa billiges, at der ved Dommen ikke er anseet tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte forsætlig har tilføiet Eliza Elliott de Væfioner, som have bevirket hendes Død, saaledes findes der i Sagens Omstændigheder heller ikke Høie til at tilregne ham noget culpost Forhold, for hvilket Straf under nærværende Sag kunde være at idømme ham. Det vil derfor have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat.

Chi kendes for Ret:

Landsobverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frederik Belizarius Stevens, der er født paa Tortola, omtrent 29 Aar gammel og har opholdt sig paa St. Thomas, siden han var et Barn, tiltales under nærværende ved Underretten sammeslebs den 5te s. M. paadømte Sag for Drab eller for ved voldsom Adfærd imod Fruentimmeret Eliza Elliott at have bevirket hendes Død.“

Ratten imellem den 29de og 30te Januar sidsleben vaagne Providence Dix, der boede tilleie i et Værelse i neberste Etage i Eiendommen Nr. 7 Nordstveveien Dronningens Qvarteer i St. Thomas, ved, at noget Vand løb fra Loftet ned i Værelset, og da han antog, at dette kom fra et Værelse ovenover, der beboedes af Eliza Elliott, gif han derop og irettesatte hende, hvilket ledebe

til et Stænberi, der bevirkede, at Hunsbærten, en gammel Mand, Jacob Renardus, tilfaldte tvende andre Leiere, John Luis og Arrestanten Stebens, og opfordrede dem til med ham at undersøge Sagen. De begave sig da ovenpaa først til et Bærelse ved Siden af Eliza Elliotts, der beboedes af en Gottlieb Henry, hvor intet Vand fandtes, og siden ind til hende, hvortil hun ogsaa selv opfordrede, og fandt der ved at undersøge Seugen denne vaad, og Urin under den. Bærten og John Louis begave sig da bort, men Eliza Elliott begyndte at skændes med Arrestanten, der med et tændt Lys, som han havde i Haanden, slog hende i Ansigtet, saa at Lyset slukkedes, og ligeledes gav hende flere Slag i Ansigtet. Hun greb ham derpaa i Armen, og da han, som han har anført, for at rive sig løs, gjorde et Skridt tilbage, kom de ud i Gaarden, hvor de begge faldt omkuld, og rullede ned af en af Klipper bestaaende Skraaning, som Gaarden der danner, snart den ene, snart den anden ovenpaa, indtil de bleve liggende paa en nedeufor i Gaarden opkastet Steendynge. Eliza Elliotts høie Strig bragte da flere af Beboerne igjen tilstede, og fandtes efter John Louis og Gottlieb Henrys beedigebe Forklaringer hun liggende paa Ryggen og han ovenpaa med Haanden paa hendes Bryst, og den anden Haand løftet til Slag, som dog ikke traf hende, men John Louis, der i Forening med Gottlieb Henry skilte de Stridende ad, hvorpaa Eliza Elliott udraabende, at hun maatte dø, da Arrestanten havde søndetrampet hendes Indvolde, løb op paa sit Bærelse, men strax efter ud paa Gaden til en Vekjendt, hvor hun forblev Natten over. Om Morgenen bragtes hun hjem, hvor hun blev tilset af en Slægtning, indtil hun den næste Formiddag døde. I at denne Tid vedblev hun til de flere Personer, der saae hende, under store Smærter at erklære, at Arrestanten var Aarsag i hendes Død, ved at have trampet paa hendes Underliv.

Ved den samme Dag af den constituerede Landphysikus og en anden Læge foretagne Obduction fandtes paa to Steder Ruptur af Lymbtarmen samt Ruptur af Urinblæren, og erklærede Obducenterne som deres Mening, at en voldsom Mishandling er bleven udøvet imod den Afvøde, at hun rimeligviis er bleven kastet om paa Gulvet og er bleven traadt paa Maven; ved Rupturen af Larmene og af Urinblæren er disses Indhold udslydt i Mavehulheden, og herved frembragt en dødelig Mavehinde-Betændelse. Læsionens Natur ansees som absolut dødelig.

Paa givne Antebning af Præsidentskabet have Lægerne senere tilføjet, at de paa det Allerbestemteste maa erklære, at de Læsioner, som fandtes ved Obductionen, umuligt kunde finde Sted uden som Følge af et voldsomt Tryk udøvet paa Maven. Paa hvad Maade dette Tryk er udøvet, bemærke de, naturligviis ikke med Bestemthed at kunne angive; men det er aldeles utænkeligt, at de omtalte Læsioner kunne være bleve frembragte ved at falde om paa Jorden, rulle omkring paa Klippestenene eller paa anden lignende Maade; thi, tilføies det, saavel Larmene som Blæren ere seige Membraner, og naar de fandt den Sidstnævnte aldeles sprængt istykker, kunne de ikke andet end være af den ovenfor anførte Mening.

De afhørte Vidner, efter hvis tilbeeds beebigede Forklaringer den foranstørte factiske Fremstilling af Sagen er givet, have ikke iagttaget, at nogen voldsom Gaubling, som den af Lægerne omforklarede, er udøvet af Arrestanten, og denne har vel indrømmet, at han har tilføiet den Afbdøbe de ovennævnte Slag i Ansigtet, og at de kæmpe med hinanden paa Jorden, medens de rullede ned ad Skraaningen til Steendunken, men har stadigen benægtet, at have sparket hende eller traadt paa hende.

Han tilføier, at han ikke kan sige, om hans Knæ eller Fod under Faldet og Slagsmaalet tilfældigvis skulde have været i Berøring med Afbdøbes Mave, men han anseer det usandsynligt, da han ikke har mærket det. Han havde ingen Fobbedækning paa, og den Afbdøbe var kun iført en Sørf.

Under søges det nu, hvorvidt Arrestanten kan drages til Ansvar for de Forbrydelser, for hvilke han efter Actionsordren er sigtet, da maa det først bemærkes, at der Intet foreligger, som kunde bevirke, at han kunde dømmes for forsættigt Drab, hvorimod Spørgsmaalet er, hvorvidt han kan antages med Forsæt at have tilføiet den Afbdøbe et Stød eller Tryk, som det af Obducenterne bestrevede, hvoraf hendes Død var den middelbare Følge.

I denne Henseende kan det nu ikke nægtes, at den Afbdøbes vedholdende Erklæring, at en saadan dødelig Vold er forøvet imod hende af Arrestanten, indeholder et efter Grundsætningen i L. 6—6—15 særdeles graverende Indicium imod ham, hvis Betydning i høi Grad sørges ved det ved Obductionen Befundne, der efter Lægernes Erklæring netop tyder paa Anvendelsen af den Vold, som den Afbdøbe paafod, at Arrestanten havde brugt imod hende; men ligesom det paa, den anden Side maa fremhæves, at Arrestanten stadigen og bestemt har benægtet at have sparket eller trampet paa den Afbdøbe, og at de tilstedeværende Vidner ikke have seet ham bruge en saadan Udfærd, saaledes maa der og lægges Vægt paa, at hverken den Afbdøbes Paasagn eller Lægernes Vidnesbyrd kan afgjøre, om den omhandlede Vold, om den end maatte have været paaført, har været forsættelig eller ikke. Men kun i første Tilfælde vil Handlingen kunne tillægges de ovenfor antydede retlige Følger.

Naar det saaledes ikke kan antages tilstrækkelig beviist, at Arrestanten har forsættelig tilføiet den Afbdøbe den Bestidigelse, der bevirkede hendes Død, vil han ikke kunne paalægges nogen Straf, efter som den Overlast, han forøvrigt er overbeviist at have tilføiet hende, ikke er af den Bestaffenhed, at den alene for sig betragtet, egner sig til justitiel Forsøgning. Han bliver saaledes at fristinde dog, efter hvad der foreligger imod ham, kun for videre Tiltale“.

Onsdagen den 31te August.

Nr. 229.

Advocat Liebe

contra

Jens Jeppesen (Defensor Calicath),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Sønderherreds Extrarets Dom af 4de Juni 1864: „Arrestanten Jens Seppesen og Tiltalte Tjenestekarl Lars Pedersen af Gloslunde bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede alle af Actionen lovligt flydende Dinkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Heinrichsen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Barfoed, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Juli 1864: „Underrettsdommen bør, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Cancelliraad Nyholm og Beyer, betaler Arrestanten Jens Seppesen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, mod Arrestanten Jens Seppesen og Tjenestekarl Lars Pedersen for Tyveri anlagte og fra Lollands Sønderherreds Extraret for Arrestantens Bedkomme hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Arrestanten, der er født den 19de Februar 1846 og tidligere har været anset ifølge fornævnte Herreds Extrarets Dom af 30te Mai 1861 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, jfr. § 1, med 10 Nottingslag samt ifølge Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 15de November 1862 efter nyseævnte Forordnings § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, — paany har gjort sig skyldig i Tyveri, idet han den 3die April d. A. om Aftenen, saa silbig at Beboerne i Gloslunde antoges at være i Seng, i Forening med fornævnte Lars Pedersen og efter foregaaende Aftale imellem dem om at begaae Tyveri er steget ind sammesteds i Høfer Bonnezens Have over et 1½ Aken høit Stakit, og, da de intet fandt at tage i Haven, igjennem en naaslaaet Laage er gaaet ind i Gaarden, hvor de satte sig i Besiddelse af noget til Bleg udhængt Hørgarn af Værdi 7 Rdl., hvorpaa de, efterat være vendte tilbage til Haven, gif over Gjerdet ud i en tilfødbende Mark og derfra ligeledes over et Gjerde ind i Gaardmand Rasmus Hansens Have, hvor de toge noget paa en Snor hængende Tøi, nemlig et Underkjørt,

en Skjorte samt 2 Par Strømper, tilsammen af Værdi 1 Rdl. 5 Mk., og begave sig saa igjennem Niasmus Hausens Baggaard over Gjørdet ud paa Landeveien. De stjaalne Koster ere tilbagegivne de Bestjaalne, der forøvrigt have fratalt Krav paa Erstatning.

Arrestanten er derfor retteligen ved Underretsdommen anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og, da den i Dommen valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, og dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste".

Nr. 222.

Advocat Brock

contra

Lars Mortensen (Defensor Vinth),

der tiltales for Tyveri og voldeligt Overfald.

Kronborg vestre Birketings Dom af 1ste Mai 1864: „Arrestanten Lars Mortensen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl. og til Defensor, Prøveprocurator Langkilde, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juli 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Procuratorerne Winther og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Lars Mortensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Efter den ffete Indstævning er der for Høiesteret ikke Spørgsmaal om Sigteisen mod Tiltalte for voldeligt Overfald.

Forsaavidt han endvidere er sigtet for Tyveri, bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger ikke med Sikkerhed tør statueres, at Tiltalte, da han satte sig i Besiddelse af de i den indankede Dom omhandlede Plankestykker, har vidst eller antaget, at de henhorte til det i Dommen ommeldte folgte Skibsvrag, og hans Forhold ved at tilegne sig dem findes derfor alene at kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 58, 1ste Led. Som Følge heraf og da han tidligere har været dømt for første Gang begaaet Tyveri, bliver han nu i Genhold til den nævnte Forordnings § 79 at ansee efter § 22 som

for anden Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter Omstændighederne at fæfsette til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Mortensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Forfaavidt Arrestanten Lars Mortensen under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indbankede Sag actioneres for volbeligt Overfald, er det ikke mod hans Benægtelse tilstrækkeligt beviist, at han har været den Angribende ved det Sammenstød, han den 19de December f. A. har havt med Hegnsmand Martin Jensen af Tidøvilbehegn, hvorved denne angives at være bleven tilføiet nogle Læfioner, som dog ere helbredebe uden at kunne antages at have Følger for Fremtiden, eller at han har slaaet Martin Jensen eller foretaget videre mod denne end at kaste ham omkulb for at fratage ham en Stok, hvormed Arrestanten angiver, at Jensen havde slaaet ham, og det maa derfor billiges, at han ved den indbankede, den 1ste Mai d. A. assagte Dom er tillagt Frisindelse.

Naar Arrestanten endvidere er actioneret for Tyveri, da er det ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilfæelse godtgjort, at han i Vinteren 1862—63 i Forening med en anden ikke tiltalt Person, har sat sig i Besiddelse af nogle ved Stranden mellem Liseleie og Tidøvilbe beliggende Plankestykker, der hidrørte fra et strandet og ved Auction af 4 Gaardmænd kjøbt Stik, som Eierne havde ladet ophugge. Han blev anholdt, da han paa en Vogn, som han havde medbragt, førte til sit Hjem med Plankerne, af den Vagt, Eierne havde sat ved Stranden, og aflæsede ved Anholdelsen Plankerne, hvis Værdi han anslaaer til 1 Mk., medens den efter de øvrige Forklaringer i Sagen maa antages at have været circa 3 Mk.

Da Arrestanten, foruden oftere at have været straffet under Militairtjenesten, ved Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 11te October 1856 for Tyveri og Attentat derpaa har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og § 80 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, maa det billiges, at han ved den indbankede Dom er anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og, da Straffens Bestemmelse til 1 Aars Forbedringshuusarbeide findes påseende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, vil nemtelte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 228.

Advocat Brock

contra

Ane Stine Caroline Andersen (Defensor Hansen),
der tiltales for Brandstiftelse.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 27de Juli 1864:
„Arrestantinden Ane Stine Caroline Andersen bør hejsættes til Tugt-
hunsarbejde i 8 Aar; saa udreder hun og i Erstatning til Landets
almindelige Brandforsikring 3,231 Rdl. 3 Mk. og til Bornholms
Landboeres Brandforsikringselskab 970 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. samt alle
af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger og derunder i
Salair til Actor, Procurator Erichsen, 5 Rdl. og til Defensor, Pro-
curator Ipsen, 4 Rdl. Det Idontte at udredes inden 15 Dage fra
denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I
Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høieste-
ret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende ifølge
Amtets Ordre af 4de dennes anlagte Jussitsag tiltales Arrestantinden Ane
Stine Caroline Andersen for Brandstiftelse, og ved hendes egen Tilstaaelse
i Forbindelse med Sagens Omstændigheder er det tilsvækkeligt gobtgjort, at
hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.“

Da hun, som den 1ste Mai var kommet i Tjeneste hos Gaarbeier Funch
paa Store Nyhreggaard i Olsker Eogn, ikke var tilfreds med hendes Ophold
der, hvor man havde meget at udsætte paa hendes Forhold, og hun havde
erfaret af sin Moder, at der ikke var Haab om, at hun kunde blive fritaget for
denne Tjeneste og komme hjem, saa saibt det hende ind, at hun ved at stikke
Ild paa Gaarden kunde opnaae dette. Om Eftermiddagen den 6te Juni var
hun, medens hendes Madmoder havde været befestiget med at sørge for Efter-
middagemaden, og Gaardens andre Folk paa anden Maade vare befestigede,
esterat have taget en Fyrstikke fra Skofstienen, gaaet Sønden ud af Stuelængen,
der var den søndre Rænge, Vesten om Gaarden og ind ad den mod Nord
vendende Dør til Faarehuset, der vender ud mod Marken. I Faarehuset tæ-
t op til Bylken og Halkelsemastinen laae en Favnfuld Palm. Hun afstrøg Fyr-
stikken paa Bylken og satte med den Ild i Palmen, og da der blot var kommet
libet Ild i denne, løb hun ud, og traf udenfor sin Hunsbondes lille Datter
Anine, der var sendt ud for at lede efter hende, og for hvem hun foregav, at

hun havde været oppe at lede efter Hønsereber. Ilden, som brød ud over Faarehuset, udbredte sig fra Straataget til alle Gaardens Længer, som nedbrændte.

Gaarden, som saaledes begyndte at brænde ved høilys Dag, laa omtrent 600 Alen fra alle andre Bygninger, saa at der ikke var Fare for, at nogen anden Bygning skulde brænde eller noget Menneskeliv gaae tabt.

Ved denne Ibebrand er tilføjet Landets almindelige Brandsforsikkring et Tab af 3,231 Rdl. 3 Mk. og Bornholms Landboeres Brandsforsikrings-Selskab et Tab af 970 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., hvilke Summer Arrestantinden vil være at dømme til at erstatte; hvorimod den Brændte forsvrigt for sit Vedkommende har frasøbet Erstatning for alt Tab, han selv maatte komme til at lide derved, at den Erstatning, der bliver at udbetale ham af Assurancen, ikke æquivalerer hans Tab.

Arrestantinden, der er født den 29de April 1847 og saaledes over criminel Lovsøker, har faaet en forsømt Opdragelse og er af indskrænket Faaetævne. Hun har ikke tidligere været tiltalt eller straffet.

I Betragtning af disse Omstændigheder, og da Forbrydelsen bliver at henseere under § 4 af Forordningen af 26de Marts 1841, vil Straffen for hende være at bestemme til Tugthuusarbejde i 8 Aar“.

Nr. 226.

Advocat Hansen

contra

Hans Peder Nielsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 30te April 1864:
„Tiltalte Hans Peder Nielsen af Bogo bør henseettes til Arbejde i Forbedringshuset i 3 Aar samt udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Hjort, 4 Rdl. og til Defensor, Kammerraad Procurator Ringberg, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1864:
„Arrestanten Hans Peder Nielsen bør henseettes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Maag og Nyegaard, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Hensehold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Peder Nielsen, som er 20 Aar gammel og ved Stubbebjerg Herreds Eyrerets Dom af 10de September 1863 for 1ste Gang begaaet Tyveri har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Vordingborg nordre Virks Eyreret hertil indankede Sag for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri; og det er ogsaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han om Eftermiddagen den 4de Marts d. A., efterat have skaffet sig Afgang til Lars Hansens Enkes Huus i Vestenbæk, hvor han vidste, at Beboerne vare fraværende, ved først at fratage en for den yderste Dør anbragt Pind og ved derefter med et Søm at bryde saalænge i en for Stuedøren sat Hængelaas til Hjederen i samme gif istykket, har i Stuen sammesteds stjaalet en Bygtsage af Værdi 15 Sk., Brød til 6 à 9 Sk., Kjøb til 2 Sk., samt en Kniv, der er vurderet til 12 Sk., og en Skjorte af Værdi 2 Mk., til hvilket Tyveri han efter sin Forklaring hovedsageligen var foranlediget af Sult.

Spisevarerne fortærede han efterhaanden, og Kniven, som han kun havde taget for at bruge til at skære Maden med, fastede han i en Veigrøft, hvorimod Skjorten er tilbageleveret Bestjaalne, der isørigt har frataget Krav paa Erstatning.

For det saaledes ubviste Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 12 og 13, jfr. § 14, og den valgte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde skjønes ogsaa passende; men da bemeldte Doms Conclusion gaaer ud paa, at Arrestanten skal hensættes „til Arbejde i Forbedringshuset“, vil der forsaavidt være at give ny Conclusion.

Med Hensyn til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste“.

Nr. 216.

Advocat Hansen
contra

Niels Jensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Stubbebjerg Herreds Eyrerets Dom af 29de Februar 1864: „Arrestanten Niels Jensen bør behandles overeensstemmende med allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841, saunt udrede Sagens Omkost-

ninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Blæsborg, og til Defensor, Kammerraad Procurator Müller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadskættens Dom af 28de Juni 1864: „Herredæktingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Winther og Delbanco, betaler Arrestanten Niels Jensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskættens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Jensen, der under nærværende fra Stubbebjerg Herreds Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist om at have i forrige Aar gjort sig skyldig i 4 Tyverier, deels af Vinneb, der hang til Lørring, deels af en Kornsæk, som han stjal fra en Lo, hvor han tærffede, Alt tilsammen vurderet til 7 Rdl. 5 Mk. Da nu Arrestanten, der er født i Aaret 1798, efter ved Høiesterets Dom af 11te April 1826 for Tyveri at være tilfunden blandt Andet at henføres til Arbeide i Fængslingen sin Livetid, og ved en combineret Commissions Dom af 22de October 1832 for Tyveri begaaet under hans Ophold som Slave i Rendsborg Fængsling at være dømt til at stryges til Ragen, brændemærkes og igjen indføres til Arbeide i Jern i Fængslingen under streng Bevogning, af hvilken sidste Straf dog Brændemærke allernaadigst blev estergiven, ved allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841 er bleven staaet Friheden blandt Andet paa Vilkaar, at det i et Forhør skulde tilkjendegives ham, at han uden Dom paany vilde blive indsat til Fængslingsarbeide paa Livetid, saafremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, som ikke medfører større Straf, og da det er oplyst, at Arrestanten under et Garnisonsforhør forinden sin Værelse har erholdt en saadan Tilkjendegivelse, maa det billiges, at han ved den indankede Dom af 29de Februar d. A. er dømt til at behandles overeensstemmende med bemeldte allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841. Da ligesledes Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele være at stadfæste".

Hermed endte anden extraordinaire Sæsson.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 23-24.

Den 14de October.

1864.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 3die October.

Nr. 225.

Advocat Hindenburg

contra

Ane Margrethe Larsdatter, Hansens Hustru (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og
Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1864: „Arrestant-
inden Anne eller Ane Margrethe Larsdatter, Hansens Hustru, bør
straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede denne Actions Om-
kostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne
Maaskløff og Bejer, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Ad-
færd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter den fete Indstævning er der, hvad Sigtelsen for Tyveri
eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster angaaer, for Høiesteret alene
Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til den i den indankede
Dom ommeldte Særk; og det er efter Sagens Omstændigheder — der
retteligen ere fremstillede i Dommen — ved denne med Høie statueret,
at hun ikke kan antages at have stjaalet bemeldte Særk eller ansees
for uhjemlet Besiddelse af samme; men de fremkomne Oplysninger
findes heller ikke at afgive noget tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte,
som ved Dommen antaget, ved Bedrageri har tilvendt sig den. Hun
bliver derfor under denne Deel af Sagen at frifinde, dog kun for Actors
videre Tiltale; hvorimod det, i Henhold til det i Dommen Anførte,

maa billiges; at hun er anseet skyldig i gjentaget Løsgængereri, hvorfor hun efter Lov 3die Marts 1860 § 1 bliver at ansee med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Ligeledes billiges Dommen i Henseende til Actionens Omkostninger.

Chi kendes for Ret:

Ane Margrethe Larsdatter, Hansens Hustru, bør hen-sættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaulede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Anne eller Ane Margrethe Larsdatter, Hansens Hustru, der er født den 17de Marts 1820 og blandt Andet anseet ved Høiesterets Dom af 28de Juli 1846 efter Fdg. 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og ved denne Rets Dom af 22de August 1854 efter Fdg. 21de August 1829 § 2 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster samt for Løsgængereri anlagte Sag er der vel fremkommet nogen Formodning for, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i et fra Petrea Henriette Elisabeth Jensen, Sørensens Hustru, den 9de Februar d. A. begaaet Tyveri, men intet til at domme hende tilstrækkeligt Beviis. Ei heller er saadant Beviis tilveiebragt for, at Arrestantinden har været i uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster. Derimod er det godtgjort blandt Andet ved Arrestantindens egen Tilstaaelse, at hun har været i Besiddelse af en til 2 Mk. vurderet Særk, om hvilken Frederikke Frølich, der med Hensyn til samme har aflagt Tilhjemlingsed og skaffet Beviis for sin tidligere Besiddelse, har forklaret, at den paa en bebragerist Maade er hende fravendt af Arrestantinden. Om sin Hjemmel til denne Særk har Arrestantinden forklaret, først, at hun havde kjøbt den af en Ubekjendt ved Gammelstrand, og senere, at hun i Overværelse af Johanne Louise Mehring, Arbeidsmand Andersens Hustru, og Sunild Kingstrup har kjøbt den paa sin Bopæl af et Fruentimmer, om hvilket hun kun har kunnet oplyse, at hun kaldtes jydsk Marie; men denne Forklarings Rigtighed er ikke bestrykt af Nogetomhelst, idet den saakaldte jydsk Marie ikke har været at finde, og hverken Andersens Hustru eller Sunild Kingstrup have kunnet meddele nogen Oplysning om at Arrestantinden har affjøbt jydsk Marie en Særk, men Sunild Kingstrup endog nægtet, at hun nogenstunde har seet Arrestantinden købe et saadant Klædningsstykke af bemeldte Fruentimmer. Derimod er det edeligen forklaret af Frederikke Frølich, at hun, der en Dag kort før afvigte

Zuul, da Arrestantinden var tilstede hos Sophie Mangor, Arbeidsmand Frølich's Hustru, af denne modtog 9 Stokke Tøi, hvoraf de 8 tilhørte Frølich's Hustru og den 9de var den omhandlede Særk, for at bringe dem til Kulning, leverede disse 9 Stokke Tøi til Arrestantinden, der indhente hende paa Veien til Kulletjæderen og tilbød at bringe Tøiet til denne, medens Frederikke Frølich besørge et andet Vrinde og ogsaa saae Arrestantinden gaae ned i en Kjælder, hvori holdtes Kulle af Maren Julie Pøbeber, Nøbers Enke, men ikke erholdt Særken tilbage af denne, der nægte at have modtaget den blandt det omhandlede Tøi. Desuden er det paa samme Maade forklaret af Frølich's Hustru, at Arrestantinden gif bag efter Frederikke Frølich, da denne forlod hendes Bopæl med Kulletøiet, og at hun er vis paa, at den i Arrestantindens Besiddelse forefundne Frederikke Frølich tilhørende Særk var blandt Kulletøiet, da hun overleverede det til denne, samt af Nøbers Enke, at Kulletøiet bragte hende ikke af Frederikke Frølich, men af et hende ubekjendt Fruentimmer, hvem hun dog ikke har kunnet gjenfende i Arrestantinden, og at hun er vis paa, at Særken ikke var blandt Kulletøiet, da hun modtog det.

Endvidere har Arrestantinden maattet erkjende, at hun ved den omhandlede Leilighed var tilstede paa Arbeidsmand Frølich's Husrues Bopæl, og hertil kan endnu sees, at Arrestantinden, der under et optaget yderligere Forhør har nægtet at have været i Besiddelse af Tøiet, ifølge Erklæringer af den Dommer, som har ledet Undersøgelsen, og af vedkommende Protocollfører og Retssvidne, tidligere ikke har modtaget Rigtigheden af de Forklaringer, hvori hun paafagdes at have bragt Tøiet til Kulletjæderen, og naar hensees til, at Arrestantinden tidligere er gjentagne Gange straffet for Lyveri, saa findes der ved samtlige de ovenangførte Omstændigheder betræffende den tidt ommeldte Særk at være tilveiebragt et efter Grundsætningerne i Fdg. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestantinden med Hensyn til denne Særk, hvis Værdi i den Stand, hvori den fravendtes Frederikke Frølich, af denne er ansat til 1 Rdl., har gjort sig skyldig i Bedrageri.

Arrestantinden er derhos ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilsaalelse overbevist at have overtraadt et hende til Protocollen over mistænkelige Personer den 24de Juli f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, blandt Andet om at melde sig hver Tirsdag ved Protocollen for at bevise lovligt Erhverv, idet hun uden lovlig Grund har undladt saadan Melding i 2 à 3 Uger fra 23de December f. A.

I Henhold til det Foransførte vil Arrestantinden nu i Medfør af Fdg. 11te April 1840 § 79 blive at dømmes efter sammes § 16 jfr. § 43 til Tugt- huusarbejde, efter Omstændighederne i 8 Aar, i hvilken Straf vil være indbefattet den, hun endvidere har forskyldt efter Lov 3die Marts 1860 om Straffen for Rødgængeri og Belleri § 1."

Nr. 239.

Advocat Hansen
contra

Jens Nielsen, ogsaa kaldet **Stodder-Jens** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Horns Herreds Extrarets Dom af 14de Mai 1864: „Arrestanten
Jens Nielsen bør at hensættes til Forbedringshushandsarbejde i 6 Aar; saa
udbreder han alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til
Actor, Procurator Poulsen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Løg-
strup, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 27de Juni 1864: „Underrets-
dommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden be-
stemmes til 4 Aar. I Salair til Actor for Overretten, Procurator
Faber betaler Arrestanten 5 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter
Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den
være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til
5 Aar.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog
at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til
Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret
betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „.....
Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er
det tilstrækkeligen godtgjort, at han noget før sidste Juul har af Konen Inger
Marie Nielsbatter i Obisfel modtaget et henbe tilhørende Lommeuhr for at
reparere det, og at han derefter mellem sidste Juul og Nytaar har afhændet det
ved at faae et andet Uhr m. m. i Bytte derfor, og da Inger Marie Niels-
batter senere, først ved Budsenselser 2 Gange og derefter ved sin egen Tilstebe-
værelse hos Arrestanten i Overbærelse af Sognefogden og en anden Mand, af-
fordrede ham Uhret, har han forbulgt, at han havde solgt det, og foregivet at
have leveret Uhret til en Mand, for at denne skulde bringe det til Inger Marie
Nielsbatter, samt udsagt, at den Mand, til hvem han havde leveret Uhret, var
Poul Jensen af Straubby, men efter Sagens Oplysninger maa det antages, at
der ikke er nogen Mand i Straubby af dette Navn.

Arrestanten har nu vel i det første Forhør paastaet, at han, efterat
Inger Marie Nielsbatter havde leveret ham Uhret til Reparation, havde i

Genrum kjøbt det af hende for 10 Rdl., og at denne Handel var sluttet i Genrum, fordi hun ikke vilde have, at hendes Forældre skulde vide, at hun havde solgt det, men i det følgende Forhør vedgik Arrestanten, at denne hans Forklaring var urigtig, og at han kun havde modtaget Uhret for at reparere det, samt angav som Grund til at han havde afhændet det, at han da havde været noget besjænklet, hvorhos han har udsagt, at han senere havde fortrudt det og forsøgt at købe det tilbage fra den, til hvem han havde afhændet det, men uden at denne vilde indlade sig derpaa. Imidlertid har Arrestanten senere under Sagen udsagt, at Uhret tilhørte ham, da Jnger Marie Nielsbatter en Dag, da hun var oppe hos ham, havde sagt, at han maatte beholde det; men ligesom dette paa det Bestemteste er udsagt af Jnger Marie Nielsbatter, der edeligen har bekræftet, at Arrestanten mod hendes Villie og Vidende har skilt hende ved Uhret, saaledes staaer ogsaa hvad Arrestanten isvrigt har forklaret om, hvorledes den Tilløbelse, han paa staaer at Jnger Marie Nielsbatter skal have givet ham til at beholde Uhret, er ham givet og om Grunden hertil, i bestemt Strid med hvad der isvrigt under Sagen er oplyst, navnlig om Arrestantens Forhold, da han blev krævet for Uhret, og Arrestanten maa derfor anses bunden ved sin tidligere Vedgaaelse af at have solgt Uhret uden Samtykke af Eierinden, og skjøndt det maa antages at forholde sig rigtigt, at Arrestanten, som han har udsagt, har forsøgt at faae Uhret tilbage fra den, til hvem han havde afhændet det, men uden at det dog kan antages, at han har viist nogen særdeles Virksomhed i saa Henseende, vil han dog efter Sagens Oplysninger i det Hele, og naar hensees til, at han tidligere oftere har været tiltalt for Tyveri, for det ham her under Sagen overførte Forhold være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 43. Uhret, der under Sagen er bragt tilstede, er vurderet til 12 Rdl. og udliveret til Jnger Marie Nielsbatter. Da nu Arrestanten, foruden at være straffet for Tyveri, sørend han opnaaede criminel Labalder, og i Aaret 1862 at være i en mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Kostter anlagt Sag frifunden for Actors videre Tiltale, er ved nærværende Rets Dom af 12te Juli 1847 for 2den Gang begaaet Tyveri forenet med natligt Indbrud i beboet Huus dømt efter den nævnte Forordnings § 13 og § 12, 2det Led, samt § 80 til Fæstningsarbejde i 8 Aar maa det billiges, at han ved den paaanførte Underrettsdom er efter bemeldte Forordnings §§ 79 og 15 dømt som for 3die Gang begaaet Tyveri, men den ham ved bemeldte Dom idømte Straf af Forbedringshuusarbejde i 6 Aar findes efter Sagens Omstændigheder at burde nedsættes til samme Slags Strafarbejde i 4 Aar. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salair til Actor for Overretten 5 Rdl., medens derimod Defensor sammesteds ikke har nedlagt Paastand om Salair“.

Nr. 242.

Advocat Hansen
contra**Jens Peter Nielsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Indbrud og Tyveri.

Arh og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 11te Juni 1864:
„Arrestanten Jens Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshuus-
arbejde i 6 Aar. Saa bør han ogsaa udrede samtlige af Actionen og
hans Arrest flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor,
Procurator Nielsen, 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Knudsen, 5 Rdl.
Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te August 1864:
„Arrestanten Jens Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand
og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkost-
ninger bør Herredskingsdommen ved Magt at stande og bør Arrestanten
derhos udrede Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procura-
torerne Winther og Justitsraad Nyegaard, med 6 Rdl. til hver. Alt
efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen
og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, her-
til Retten fra Arh og Skippinge Herreders Extraret indankede og imod Arre-
stanten Jens Peter Nielsen for Indbrud og Tyveri anlagte Sag er han,
der er født den 5te April 1846 og tidligere dømt ved fornævnte Herreders
Extrarets Dom af 24de August 1861 efter Rdbg. 11te April 1840 § 26 til
Fængsel i 14 Dage og ved Leire Herreds Extrarets Dom af 12te Marts b. A.
efter samme Forordnings § 58 jfr. §§ 29 og 1 til 16 Notingslag, ved egen
Tilfælselse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist at
have den 8de April sidstleden om Aftenen Kl. 11, i den Hensigt at sætte sig i
Besiddelse af en Hest for at benytte den til at komme hurtigere bort fra Rørbø,
hvortil han var hjemsendt efterat have udslaaet den sidstnærnte Straf, banet sig
Afgang ved Indbrud til Gaardmand Lars Pedersens Stald i nævnte By og
der borttaget en til 140 Rdl. vurderet Hest med Hestebælken, Gjord og Grime,
paa hvilken Hest han red hen ad Nøeskilde til, men den paafølgende Dags

Formiddag, da han ikke vilde benytte den Længer, slog Løs paa Landeveien, efterat have aftaget og bortkastet Grimskastet for at give det Udseende af, at Heften havde slaact sig løs. Arrestanten er endvidere paa samme Maade overbevist at have den 13de s. M. frastjaalet Parcellist Niels Hansen i Åslingløse nogle til 6 Rbl. 4 Mk. vurderede Klædningsstykker, der hang i Husets Forstue, som Arrestanten passerede, da han gik bort fra Huset, hvor han havde været for at spørge efter Arbeide. Da det forsinævnte Arrestanten overbeviste Tyveri ikkun kan betragtes som et Brugstyveri, vil han være at dømmes i Medfør af Fdg. 11te April 1840 § 79 og § 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter § 22 samt efter § 40 at bestemmes efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Overensstemmende hermed vil Underrettens under 11te Juni sidstleden affagte Dom, hvorved han er anset med Forbedringshusearbeide i 6 Aar, forsaavidt være at forandre, hvorimod den i Henseende til Actionens Omkostninger findes at kunne stadfæstes".

Tirsdagen den 4de October.

Nr. 87. Cancellist **Fleischer**, Kammerjunker Herredsfoged **Villienstjold** og de i **Johanne Nielsdatters** Testament indsatte Arvinger (Advocat Liebe) contra

Gaardmand **Hans Andersen** og fornævnte **Johanne Nielsdatters** øvrige Intestatarvinger (Ingen),

angaaende Gyldigheden af Skiftebehandlingen af Boet efter **Johanne Nielsdatter** og specielt af en i dette Bo affagt Kjendelse.

Viborg Landsoverrets Dom af 31te August 1863: „Den paaanførte Skiftebehandling, forsaavidt den vedrører Spørgsmaalet om Gyldigheden af det omhandlede Testament, bør saavel som den særligen paaanførte Kjendelse uetterrettelig at være, hvorhos Sagen, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om Testamentets Gyldighed, hjemvises til ny Behandling og Paakjendelse ved Skifteretten, efterat der er bevilget Citanterne, Gaardmand **Hans Andersen** og øvrige Intestatarvinger med Mænd og Børgere, en passende Anstændighed overensstemmende med det Foranførte. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at den fremlagte Skifteact ikke er skreven paa behørigt stemplet Papir.“

Høiesterets Dom.

Føreløbig bemærkes, at Citanterne ikke for Høiesteret have fastholdt deres Paastrand om Afvisning af Indstævningen til Overretten, og at der intet Hensyn kan tages til den af dem først her ved Retten

fremlagte Approbation paa den i Overrettens Dom omhandlede Notarialforretning, idet den i Plakat af 12te Mai 1784 § 2 forestrevne Dm-gang ikke herved er iagttagen.

Efter de under Sagen oplyste Omstændigheder var det sandsynligt, at den i Dommen ommeldte Mangel ved Notarialattesten ikke vilde blive til Hinder for Opretholdelsen af det omhandlede Testament, og der er sølgelig ingen Anledning til at antage, at Citanten Fleischer havde en saadan personlig Interesse i Afgjørelsen af det Spørgsmaal, som herom var reist, at han end ikke skulde have været habil til at beklæde Retten under de Sessjoner, hvor endnu ingen endelig Afgjørelse med Hensyn hertil skulde finde eller fandt Sted. Der er ei heller Hoi til at antage, at hans Forhold under Skifteforhandlingerne har været motiveret af Hensyn til berørte Mangel eller af noget Dulle om at afværgge en Undersøgelse desangaaende, saalidet som selve Behandlingen af Voet viser hen til nogen Indgriben fra hans Side, hvorved han har overtraadt sin Competence, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke fremgaar af Dplysningerne i Sagen, at han paa egen Haand har bestræbt sig for at formaae Intestatarvingerne til at frasalde deres Indsigelser mod Testamentets Gyldighed.

Som Følge heraf, og da det fremdeles, saaledes som Sagen forelaa ved Sessjonen af 5te April 1861, ikke kan antages, at Citanten, Kammerjunker, Herredsfoged Villienstjold, der da fungerede som Skifteforvalter, har feilet ved at nægte en af Intestatarvingerne den af ham begjærte Anstand, vil det ikke kunne billiges, at Overretten er kommen til det Resultat at hjemvise Sagen, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om Testamentets Gyldighed, til ny Behandling og Paafjendelse ved Skifteretten. Derimod vil overeensstemmende med Citanternes for Høiesteret fremsatte principale Paastand Sagen paa ny være at foretage ved Overretten, og den paa de Indstævntes Begne der nedlagte subsidiaire Paastand om Anstand i 14 Dage til at behandle Sagens Realitet være at tage tilfølge.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sagen bør paa ny foretages ved Landsoverretten, og den af Procurator Møller paa de Indstævntes Begne subsidiairt begjærte Anstand i 14 Dage til Behandling af Sagens Realitet bevilges. Processens Omkost-

ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indbante Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Johanne Nielsdatter af Grottrup, Enke efter afdøde Gaardmand Laurs Pedersen var afgaaet ved Døden den 23de September 1860, blev der paa en i hendes Dødsbo den 12te November s. A. afholdt Skiftesamling, der administreredes af Indstævnte Cancellist Fleischer, hvormer der af Justitsministeriet var meddeelt Constitution til paa eget Ansvar at bestyre Indstævnte, Kammerjunker Lillienfjolds Embede som Herredsfoged i Hæstø med flere Herreder i den Tid, hvori denne var dispenseret fra sine Embedsforretninger, fremlagt et af bemeldte Enke med ført Pen underskrevet Testament, dateret den 13de Juni s. A., hvori hun har indsat sin umyndige Pleiesøn Rasmus Peder Laurfen til sin Universalarving, imod blandt Andet at udrede 2,000 Rdl. til Deling mellem 3 af hendes Slægtninge. Imod Gyldigheden af dette Testament, der er paategnet en af F. Schmidt som constitueret Fuldmægtig for Indstævnte Fleischer udfærdiget Notarialattest om, at bemeldte Enke i hans og medunderteignede Vidners Overværelse ved sin Fornuft og sine Sæbners fulde Brug med paaholdden Pen har underskrevet Testamentet, efterat dette for hende var blevet tydeligt oplæst, blev der i samme Samling af Citanten, Gaardmand Hans Andersen af Søsten, og en anden af den Afdødes Intestatarvinger nedlagt Protest, idet de til Støtte for samme blandt Andet paaberaabte sig, at den afdøde Enke i en lang Aarvække havde været i høieste Grad drifkædlig og som oftest ude af Stand til at reflectere over sine Handlinger, samt at Notarialforretningen, hvorved Testamentet er underskrevet og ratificeret, ikke var foretaget af nogen kongelig Embedsmand, men kun af en med Amtets Constitution forsynet Fuldmægtig, hvis Constitution end ikke kunde sees at have været fremlagt ved bemeldte Leilighed. Denne Protest blev tiltraadt af en 3die Intestatarving, og Boet blev derpaa, da de øvrige Arvinger ikke vare mødte, udsat til den 30te November s. A., og paa den derefter den nævnte Dag afholdte Skiftesamling, der ligeledes administreredes af Indstævnte Fleischer, og hvortil samtlige Boets Vedkommende vare tilfagte, erklærede de af Intestatarvingerne, som mødte, og deriblandt Citanten, Gaardmand H. Andersen, at den Indsigelse, som de meente at kunne fremsætte imod Testamentet, var den, at den Afdøde ikke havde været ved sin Fornufts fulde Brug, hvorhos de, idet de begjærede Boet udsat for ved Tingsvidne at føre Beviis for denne Indsigelses Rigtighed, forpligtede sig til inden 14 Dage for Skifteretten at godtgjøre, at Stævning med lovligt Varjel af dem var udtagen, ligesom de, saafremt saadant Beviis maatte briste, erkjendte Intet at have at erindre imod Testamentet og dets Fuldbyrkelse. Disse Erklæringer bleve i en senere samme Dag afholdt Skiftesamling tiltraadte af nogle af de ved den tidligere samme Dag afholdte Skiftesamling ubeblevne Intestatarvinger, idet disse, navnlig efterat være gjorte bekjendte med det tidligere i Boet Passerede, erklærede, at de ei heller havde Andet imod Testamentet at erindre end,

at den Afbøde ved dets Oprettelse formeentlig ikke havde været ved sin Forstands fulde Brug, samt at de, saafremt det ikke lykkedes de tidligere samme Dag møbte Intestatarvinger at føre Beviis herfor, Intet havde at erindre imod Testamentet. Efterat derpaa Citanten Hans Andersen og en anden af Intestatarvingerne havde paa egne og øvrige Intestatarvingers Vegne ladet et Tingsvidne optage til Oplysning om den Afbødes mentale Tilstand, blev der den 8de Marts 1861 atter i det ommeldte Bo afholdt en Skiftesamling, der administreredes af Indskævnte Fleischner, og hvortil samtlige Intestatarvinger vare tilfagte, og hvor der da blev tilført Protocollen, at de møbte Intestatarvinger, blandt hvilke nævnes Citanten Hans Andersen, vedblev at protestere imod det ommeldte Testament og forbeholdt sig, efterat det Tingsvidne, til hvis Hørelse Boets Behandling efter deres Begjering havde været udført, nu var sluttet, at lade Spørgsmaalet om Testamentets Gyldighed i Genhold til det tidligere paa Skiftet Passerede afgjøre ved Skifterettens Kjendelse, samt at de, saafremt de vilde begjære saadan Kjendelse, forpligtede sig til for Skifteretten at fremsætte deres Begjæring derom inden 4 Uger, idet de tillige erklæredte, at de, saafremt saadan Begjæring ikke inden den nævnte Tid var fremkommen, hermed havde frasaget sig Indsigelse mod Testamentet, hvorefter Skifteforvalteren lod Protocollen tilføje, at han gjorde Intestatarvingerne eller dem af disse, som maatte vedblive deres Indsigelse mod Testamentet, ansvarlige for det Tab og den Skade, som Boet eller den umyndige testamentariske Arving maatte lide ved deres Protest. Da det Protocollen Tilførte var oplæst, nægtede imidlertid de møbte Intestatarvinger at underskrive Protocollen, uagtet — som det hedder — ingen af dem havde Noget imod det Passerede at erindre. Boet blev derefter udført til den 5te April s. A., og i den da afholdte Skiftesamling, der administreredes af Indskævnte, Kammerjunker Villienstjøl, begjærede Citanten Hans Andersen Boet udført i en Maaned for at søge yderligere Oplysninger og navnlig føre nye Vidner til Beviis for, at den Afbøde ikke var ved sin Forstands fulde Brug, da hun oprettede Testamentet, idet han tilføiede, at han, der isvrigt aldeles ingen Indsigelser havde imod Testamentets Gyldighed, fremdeles var af den Formening, at den Afbøde havde oprettet Testamentet i beruset Tilstand. Af de øvrige Intestatarvinger møbte kun een, der erklærede, at han ikke begjærede nogen yderligere Udsættelse af Boets Behandling. Skifteforvalteren erklærede derefter, at, da 4 Uger vare hengaaede uden at Arvingerne vare fremkomne med Begjæring om Skifterettens Decision, og endog uden at de havde andraget paa nogen yderligere Udsættelse, sandt Skifteretten i Genhold til Arvingernes i Skiftesamlingen den 8de Marts afgivne Erklæring om, at de efter 4 Ugers Forløb eventuelt frasagde sig Indsigelse imod Testamentet, ingen Anledning til at indbrømme den begjærte Genstand, hvorimod Skifteretten maatte ansee Testamentet som fuldkommen gyldigt og som Rettesnor ved Skiftets videre Behandling.

Under nærværende Sag have nu Citanten, Gaardmand Hans Andersen, og — som det i Appellævningen hedder — „øvrige Intestatarvinger“ efter Johanne Nielsbatter eller „nævnte Intestatarvingers Mænd og Børgere“ ind-

aufet den ftedfundne Skiftebehandling og tillige specielt den ovennævnte af Skifteforvalteren den 5te April 1861 afgivne Erklæring eller Kjenndelse for Overretten, hvor de foreløbigt have procederet Sagens Formalitet og neblagt Paa- stand om, at Skiftebehandlingen, forsaavidt den vedrører Spørgsmaalet om Gyldigheden af det ovennævnte Testament saavelsom den nævnte Kjenndelse af 5te April 1861, annulleres, samt at Spørgsmaalet om Testamentets Gyldighed hjemvises til ny Behandling og PaaKjenndelse ved Skifteretten, efterat der er be- vilget Intestatarvingerne eller Citanten Hans Andersen fornøden Aulstand for navnlig ved Vidneforjel at søge tilveiebragt yderligere Oplysning til Styrke for deres Indsigelser imod Testamentets Gyldighed, hvorhos de in subsidium have begjært Aulstand i 14 Dage for at behandle Sagens Realitet. De Indstævnte, Cancellist Fleischher og Kammerjunker Killienskjold som Skifteforvaltere i det om- melte Bo, Sognefoged Søren Rasmussen som Børge for den umyndige Testamentarving Rasmus Veder Laurfen, samt Arbeidsmand Ove Andersen, Gaarbmand Peder Kiebfen og Hjulmand Anders Jensen, til hvis Fordeel der i Testamentet indeholdes Dispositioner, have principaliter paaKjendelsen Indstævningen til Overretten afviist i det Hele eller tilbeels og sig tilkjendt Kost og Læring, og in subsidium procederet til den paaanførte Skiftebehandlings og Kjenndelses Stadsfæstelse.

.....

Citanterne have til Støtte for deres PaaKjendelsen om den paaanførte Skifte- behandlings Annullation paaKjendelsen sig, at Indstævnte Fleischher har ladet sin Fuldmægtig uden Constitution fungere som Notarius publicus ved Oprettelsen af det ovennævnte Testament — om hvilken Omstændighed Citanterne derhos efter deres Anbringende ikke havde Kundskab, medens Spørgsmaalet om Testamentets Gyldighed endnu forhandledes for Skifteretten — og at Indstævnte Fleischher formeentlig af denne Grund har havt en saadan Interesse i at opretholde Te- stamentet, at han maatte være inhabil til at administrere det ommælte Bo, for- saavidt der under samme var Spørgsmaal om Testamentets Gyldighed. Det er nu ogsaa her for Retten oplyst, at bemælte Fuldmægtig vel under 10de Mai 1859 havde erholdt Constitution til paa Indstævnte Killienskjolds Ansvar at ud- føre Notarialforretninger, men at han, efterat Indstævnte Fleischher var con- stitueret til paa eget Ansvar at bestyre Indstævnte Killienskjolds Embede, først under 23de November 1860 erholdt Constitution til at udføre Notarialforret- ninger paa Indstævnte Fleischhers Ansvar; bemælte Fuldmægtig, der, som berørt, ved Testamentets Oprettelse den 13de Juni 1860 fungerede som Notarius publicus paa Indstævnte Fleischhers Vegne, har saaledes ikke dengang havt nogen gyldig Constitution til at udføre den ommælte Forretning, og da Ansvaret for dennes rigtige Udførelse paaKjendelsen Indstævnte Fleischher, maa der gives Citanterne Medhold i, at Indstævnte Fleischher havde en særlig personlig Interesse i, at Testamentet opretholdtes, og at det navnlig ikke blev omstødt paa Grund af formelle Mangler ved Notarialforretningen. Der findes nu saameget mindre at kunne afsees fra denne Omstændighed, som det efter Oplysningerne i Sagen maa antages, at Indstævnte Fleischher, der efter Forholdets Natur ikke kunde

være ubekendt med den tilstedeværende Mangel ved Notariatsforretningen, har bestræbt sig for at formaae Citanterne til at frasalbe deres Indsigelser mod Testamentets Gyldighed, ibet der navnlig ikke fra de testamentariske Arvingers Side sees at være fremkommet nogen Opfordring til Citanterne om at afgive de ovennævnte Erklæringer, ved hvilke de forbaudt sig først til at føre Vidner og siden til at begjære Skifterettens Kjendelse, Alt inden en vis Tid og under Fortabelse af deres Indsigelser mod Testamentet, ligesom det ei heller kan antages, at Citanterne i Strid med deres hele øvrige Procedure skulde af egen Drift have afgivet de ommælte Erklæringer, og om Indstævnte Gleisjer end ikke som Skifteforvalter i og for sig kunde ansees at have været ubesjoiet til at mægle Forlig mellem Parterne (jfr. Hbg. 20de Januar 1797. § 10 b) og navnlig til at søge at formaae Citanterne til at opgive saadanne Indsigelser, som han formentede at være ugrundede, findes hans ovenomhandlede Fremgangemaade under Boets Behandling dog i Betragtning af hans ommælte særegne Stilling til Sagen at maatte give Citanterne et grundet Krav paa Skiftebehandlingens Annullation.

Følge det Anførte vil overeensstemmende med Citanternes Paastand den paaanførte Skiftebehandling, forsaavidt den bevrører Spørgsmaalet om Gyldigheden af det ovenomhandlede Testament, være at annullere, ligesom ogsaa den særligen paaanførte Kjendelse som Følge heraf vil være at annullere, hvorhos Sagen, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om Testamentets Gyldighed, vil være at hjemvise til ny Behandling og Paakjendelse ved Skifteretten, efterat der er bevilget Citanterne en passende Anstaud til navnlig ved Vidnesforfel at søge tilbeiebragt yderligere Oplysning til Styrke for deres Indsigelser mod Testamentets Gyldighed. Processens Omkostninger for Overretten vilde efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den fremlagte Skifteact ikke er udsærdiget paa behørigt stemplet Papir; iøvrigt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted."

Nr. 231.

Justitsraad Buntzen
contra

Jens Nasmussen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og for paa svingagtig Maade at have bemægtiget sig en anden Mand's af ham til Befordring overgIVEN Pakke.

Galtien med flere Herreders Extrarets Dom af 2den Juni 1864: „Arrestanten Jens Nasmussen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han ogsaa udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Cancelliraad, Proeurator Olsen, 10 Rdl. og til De-

fensfor, Procurator Løwerkuusen, 8 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 25de Juli 1864: „Arrestanten Jens Rasmussen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten, 8 Rdl., og til Defensor sammesteds, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Reckelmann, 8 Rdl. til hver. Det komte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Forfaavidt Tiltalte er sigtet som formeentlig skyldig i det hos Gaardmand Niels Christian Hansen Ratten mellem den 25de og 26de September 1860 forøvede Tyveri samt for paa svigagtig Maade at have bemægtiget sig en af ham en anden Mand til Befordring overgiben Pakte, billiget Høiestret, at der ved den indankede Dom er tillagt ham Fristielse. Hvad derimod angaaer det hos fornævnte Hansen Ratten mellem den 21de og 22de November f. A. forøvede Tyveri, findes Betingelserne for det i L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8de September 1841 § 6, omhandlede Beviis at være tilfede med Hensyn til de i Dommen særligt nævnte Gjenstande, som ved dette Tyveri skulle være frakomme N. Chr. Hansen og hans Søster, Ane Hansdatter, idet navnlig et tilstrækkeligt Beviis for deres Eiendomsret til bemeldte Gjenstande maa ansees tilveiebragt ved de i Dommen anførte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder. Tiltalte vil derfor blive at ansee for uhjemlet Besiddelse af disse Koster, dog overensstemmende med sidstnævnte Lovbestemmelse kun som Hæler; og den Straf, han saaledes for 1ste Gang begaaet Hæleri har forskyldt efter Fdg. 11te April 1840 § 22, vil efter Omstændighederne være at fassætte til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiget Dommens Bestemmelser.

Chi kjendes for Ret:

Jens Rasmussen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hindenburg for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisfer hedder det: „.....
 Natten mellem den 25de og 26de September 1860 vækkede Arrestanten, der tjente hos Gaardmand Niels Christian Hansen i Hvedsteen By og havde sit Natteseie i et Kammer, der ved en Gang stod i Forbindelse med den uafslaaede Storstue, de øvrige Beboere af Gaarden ved at sige, at han fra sin Seng havde seet en Person staa udenfor Vinduet til Kammeret eller kigge ind ad Vinduet, og ved den derpaa anstillede Undersøgelse viste det sig, at en Kiste i Storstuen var opbrudt og circa 150 Rbl., som det maa antages bestaaende af Sølvpenge, og tilhørende, deels N. Chr. Hansen selv, deels hans Søster Ane Hansdatter, borttagne af samme, hvorhos et Vindue til Storstuen, hvori en Kude havde været istykket, og som vendte mod Vest ud til Haven og Mariager Landevei, fandtes aabnet, og en af de i Vinduet anbragte Jernstænger frabrækket. Ligesom der nu ikke isøvrigt blev oplyst Noget, der tydede paa et ubvendigt fra steet Indbrud, hvorimod det i og for sig maatte anses mindre sandsynligt, at Tyven, der kun havde taget Penge, efterat have forsvet Tyveriet skulde have ligget ind ad Kammervinduet, der vel ligeledes vendte ud til Haven, men mod Syd, saaledes har Gaardmand Hansens Kone, Else Mogensdatter, udsagt, at nogle Klæder havde ligget paa et Bord foran det Vindue i Storstuen, hvorfra Jernstangen var brækket, og at, da hun om Natten kom ind i bemeldte Stue, kunde hun ikke see, at Noget havde rørt ved Klæderne eller at der var Snavs paa dem. Fremdeles har Else Mogensdatter udsagt, at da Arrestanten og en Tjenestebdreng, efterat Arrestanten havde vækket Beboerne og inden Undersøgelsen i Storstuen blev anstillet, vare gaaede ud i Haven for at see, om der var Noget, omtalte de, da de kom tilbage, ikke blot at Vinduet til Storstuen var aabnet, men ogsaa at Jernstangen var brækket fra, uden at hun erindrer, hvem af dem der sagde dette, medens Tjenestebdrengen, der ikke ved denne Leilighed vil have omtalt Jernstangen, har forklaret, at Arrestanten og han, da de gik ud i Haven, ikke kom længere end til Hjørnet af Huset, hvorfra de vel kunde see, at Vinduet stod aabent, men ikke at Jernstangen var brudt fra, ligesom Arrestanten har udsagt, at han, da de vare ude i Haven, ikke saae, at Jernstangen var brækket fra Vinduet, og at han ialtsid ikke erindrer da at have seet det, samt at han ei heller erindrer at have talt herom til Else Mogensdatter, førend de aabnede Døren til Storstuen og der saae, at Stangen var brækket fra. Endelig har et Vidue edelig udsagt, at det, som det maa antages, nogle Dage efter Tyveriet har seet 2 Specier liggende paa en Hjal over Gangen til Hakkelsehuset, hvor Arrestanten har erkjendt at han af og til henlægger sin Nøgle og sin Pung, men hvilke Specier den næste Dag vare borte. Arrestanten har imidlertid bestemt benægtet at have udsøvet det omhandlede Tyveri, i Anledning af hvilket han i 1860 i nogen Tid hensees arresteret, uden at Sag dengang blev anlagt mod ham, hvorhos han ligeledes har benægtet at have henlagt de ommeldte 2 Specier paa det Sted, hvor det anførte Vidue har forklaret at have seet dem, og da der ikke isøvrigt mod Arrestantens Benægtelse er tilveiebragt Beviis for hans Straffskyld i den ommeldte Henseende, vil han ikke, hvad denne Sigelse angaaer, kunne dømmes.

Efterat der senere Natten mellem den 21de og 22de November f. A. var hos bemeldte Gaardmand Niels Christian Hansen i Hovedstuen begaaet et Indbrudstyveri, der var blevet udført ved at det samme vindue til Storstuen var udtaget, hvorigjennem Lyven ved det tidligere Tyveri tilsyneladende have banet sig Afgang til Stuen, ligesom ogsaa en Jernstang paa lignende Maade var fra-brækket, og hvorved der fra Storstuen var bortstjaalet i Penge circa 30 Rdl. samt en Mængde Klædningsstykker m. m. tilsammen til en Værdi af circa 120 Rdl., hvilke Gjenstande tilhørte Gaardmand Hansen og Hustru, hans Søster Ane Hansdatter, samt hans Tjenestekarl, Tjenestepige og Tjenestebdreng, er Arrestanten, der da havde Ophold i Kolbing, ved en den 29de November f. A. paa hans Bopæl foretagen Hønsundersøgelse funden i Besiddelse af en betydelig Deel Klædningsstykker m. m., som Gaardmand Hansen og Hustru Ane Hansdatter og bemeldte Tjenestekarl og Tjenestepige have vedkjendt sig som henhørende til de dem ved Tyveriet Natten mellem den 21de og 22de November frastjaaene Gjenstande; af de saaledes hos Arrestanten foresundne Gjenstande har bemeldte Tjenestekarl Hans Christensen og et andet Vidne edelig udsagt, at 3 Frakker, 3 Par Byxor og 4 Bøse ere Gaardmand N. Chr. Hansens Eiendom, ligesom Hans Christensen og ovennævnte Ane Hansdatter have edelig bevidnet, at et Par Støvler tilhører N. Chr. Hansen, og Ane Hansdatter samt et andet Vidne, at en blå- og grønstribet Hovedpude tilhører N. Chr. Hansen og Hustru; hvorhos N. Chr. Hansen med Hensyn til samtlige disse Gjenstande, som tilsammen ere ansatte til en Værdi af circa 60 Rdl., har aflagt Tilhjemlingsed. Forfaavidt angaaer en i Arrestantens Besiddelse funden rødskribet Hovedpude, af Værdi 4 Rdl., har fremdeles Gaardmand Hansens Hustru Else Mogensdatter og et andet Vidne edelig udsagt, at den tilhører Ane Hansdatter, som med Hensyn til samme har aflagt Tilhjemlingsed. Endvidere er det oplyst, at Arrestanten har været traværende fra Kolbing fra den 19de til den 25de November f. A. paa en Reise til Randers, hvor han efter sin Forklaring vilde inkassere nogle Penge, medens han dog har vedgaaet til en Mand, han reiste sammen med fra Kolbing, at have sagt, at han vilde indtræve nogle Penge, han havde tilgode i en Landsby mellem Randers og Mariager, hvorhos Arrestanten iøvrigt har forklaret, at han, efter den 21de November om Aftenen at være ankommen til Randers, har tilbragt den følgende Nat i en Hæus udenfor Byen, og den næste Dag drevet omkring i og ved Randers, samt at han derpaa, da han den 23de November paa Tilbagereisen var gaaet til Aarhus, har paa Torvet sammesteds af en ukendt Mandsperson kjøbt samtlige de ovennævnte hos ham foresundne Klædningsstykker for 45 Rdl. Vel er nu denne Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Klæderne, i og for sig usandsynlig og ikke bestyrket ved Sagens Oplysninger, hvorhos Arrestanten navnlig ikke har kunnet gjøre Rede for, hvorledes han har erhvervet det Pengebeløb, han vil have betalt for Klædningsstykkerne, men da Betingelserne for det ved L. 6—17—10, 11 jfr. Fdg. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis ikke skjønnes fuldstændig at være tilstede, idet de Vidner, der have beebiget N. Chr. Hansens og A. Hansdatters Eiendomsret til de ovennævnte Gjenstande, tildeels ere Personer, der

selv paaftaae at være bestjaalue ved det samme Lyveri, og navnlig selv have vedkjendt sig forskjellige af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Gjenstande, og da der ikke heller forøvrigt er mod Arrestantens Benægtelse fremkommet noget Beviis for at han har udøvet det omhandlede Lyveri, vil han ikke, hvad denne Sigtelse angaaer, kunne idømmes Straf.

Forfaabidt Arrestanten endelig sigtes for paa svigagtig Maade at have bemægtiget sig en anden Mand af Arrestanten til Befordring overgivet Pakte, er det oplyst, at da Arrestanten i Aarhus havde leveret de omhandlede Rædningsstykker i en Sæk til en Dagvognskudst for at befordres til Kolbing, har Arrestanten, efterat Sækken den 25de eller 26de November med Dagvognen var ankommen til Kolbing, uden Dagvognskudstens Vidende og uden at betale denne, der skulde have 3 Mk. for Befordringen, dette Velsøb, samme Aften taget Sækken fra Gjæstgivergaarden, hvor Dagvognen holdt, og bragt den til sit Hjem. Arrestanten har imidlertid i denne Henseende forklaret, at han, da han den ommeldte Aften kom ned for at hente Sækken, ikke traf Dagvognskudsten, der var i Byen, og han tog derfor Sækken, hvortil han ansaae sig berettiget, idet han til en Karl i Gaarden vil have sagt, at han skulde have Sækken, samt at han senere vilde komme hen og betale for Befordringen af den, hvorhos han isvrigt har benægtet, at Grunden til at han bemægtigede sig Sækken har været den, at han vilde undbringe sig Betalingen af Fragten, og idet denne Arrestantens Forklaring ikke vil kunne forkaastes, kan han saaledes ikke i den her omhandlede Henseende anses at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født i Sørrig og ved Galthen med flere Herreders Exrærets Dom af 11te September 1862 under en mob ham for attenteret Voldtægt eller uteerligt Forhold anlagt Sag ér frifunden for Actors Tiltale, men isvrigt ikke, siden han i 1856 kom hertil Landet, sees at have været tiltalt eller straffet, i det Hele være at "frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger".

Nr. 40. Forstanderskabet for Hæselager Sogn

(Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Statsraad Dons (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at udrede et ham for Aaret 1861 efter Formue og Leilighed paalignuet Bidrag af 70 Rdl. til Hæselager Sogns Skolevæsen.

Sunds-Gudme Herredstings Dom af 22de Mai 1862: „Indstævnte, Statsraad Dons til Hæselagergaard, bør til Citanten, Sogneforstanderskabet for Hæselager Sogn, betale de paaftævnte 70 Rdl. med 5 pCt. Renter fra Paaklagens Dato den 9de December 1861 indtil

Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Marts 1863: „Citanten, Statsraad Dons til Hesselagergaard, bør for de Indstævntes, Hesselager Sogneforstanderskabs, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke er oplyst, at den ved Cancelliplacat af 5te December 1815 bekjendtgjorte kongelige Resolution har, som i den indankede Dom forudsat, forandret Formen i den af Cancelliet fremsatte Indstilling, og idet Høiesteret iøvrigt i det Væsentlige billiger de Grunde, hvorpaa det ved Dommen antagne Resultat er støttet, vil den være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Citanten, Statsraad Dons til Hesselagergaard, var bleven paalignet for Aaret 1861 70 Rdl. som hans Bidrag efter Formue og Leilighed til Skolevæsenet i Hesselager Sogn, men havde gjort Indsigelse imod denne Paaligning, er han i en imod ham i denne Anledning ved Sunds-Gudme Herredets Ret af de Indstævnte, Hesselager Sogneforstanderskab, anlagt Sag ved Dom af 22de Mai f. A. tilpligtet at betale til bemeldte Sogneforstanderskab fornævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Paaklagens Dato den 9de December 1861, indtil Betaling skeer, og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 1ste Juli f. A. indbragt her for Retten, hvor han har paastaet den underkjendt samt sig frisunden for de Indstævntes Tiltale og hos dem tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst, medens de Indstævnte, hvem der er forundt fri Proces for Overretten, have paastaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten paalagt at betale alle Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager i Hensholt til Placat 20de April 1825. Citantens Vægring for at erkjende Lovligheden af den omtvistede Paaligning reiser sig fra den af det daværende Rgl. banste Cancelli den 13de Mai 1815 approberede Skoleplan for Dure og Weistrup Sogne, der fra Hesselager Sogn har henlagt til Dure Sogns 2det Skolebisdistrict Hesselagergaard, og indeholder den Bestemmelse, at de Beboere af Hesselager og Skaarup Sogne, som ere henlagte til Skolebisdistricter udenfor

disse, skulle erlægge alle Afgifter til Skolen og dens Lærer, saavel gamle som nye, til den Skolelærer, hvortil de ere henlagte, i Forhold til deres Hartkorn, Formuestilstand og andre Leiligheder.

De Indstævnte formene derimod, at denne Bestemmelse i Skoleplanen ikke kan komme i Betragtning ligeoverfor den almindelige Lovgivning, navnlig Placaten 5te December 1815, med hvilken Planen efter deres Formening er i Strid, forsaavidt angaaer Skolestat af Formue og Leilighed, idet de nemlig antage, at denne Skat maa efter Lovgivningen svares til Skolevæsenet for Hesselager Sogn, hvori Titanten som Beboer af Hesselagergaard er bosiddende, medens derimod Skatten af Hartkornet retteligen svares til Skolevæsenet i Dure Sogn, under hvis 2det Skolebistricet det Areal, der udgjør Hesselagergaard med sammes Hartkorn, ved Skoleplanen er henlagt.

Det skjønnes imidlertid ikke, at denne Opfattelse af Lovgivningens almindelige Bestemmelser er tilstrækkelig hjemlet.

Naar Anordningen for Skolevæsenet paa Landet af 29de Juli 1814 § 5 bestemmer, at, hvor Omstændighederne fordrer, at Stykker af 2 eller flere Sogne maae indbrages under eet Skolebistricet, ethvert Stykke dog skal forblive i samme Sogneforbindelse som hidtil, og dets Beboere kun i Henseende til Skolevæsenet, og hvad der til samme skal ydes, henhøre til det Sogn, hvori Skolen er beliggende, saa er det herved utvetydigt fastsat, at Beboerne af et til et andet Sogns Skolevæsen henlagt Areal skulle i Henseende til „hvad der skal ydes til Skolevæsenet“, henhøre til dette Sogns Skolevæsen. Der er herfra ikke gjort Undtagelser for nogen af de Ydelsler, som en Sognebeboer har til det til hans Sogn hørende Skolevæsen, og det er ikke fastsat, at enkelte af Ydelserne eller Arter eller Klasser af disse skulle, naar han med det Areal, hvorpaa han opholder sig, drages ind under et andet Sogns Skolebistricet, forblive hos Hjemstedets Skolevæsen, og kun de øvrige Ydelsler tilfalde det Sogns Skolevæsen, hvortil han henlægges, og dog vilde Stedet til en saadan Bestemmelse, hvis Lovgiveren havde villet den, netop have været Anordningens § 5, der haandler om Henlægning til udensogns Skolebistricter. Det er da den naturlige Mening med Bestemmelsen, at det udensogns Skolevæsen har til Beboerne af det til samme henlagte Areal fuldstændig det samme Knav, som det har til sine egne Sognebeboere; men at paa den anden Side den udensogns Beboer af Skolebistrictet ved at indbrages under dette ogsaa afløses fra sin Forbindelse med sit eget Sogn, forsaavidt Skolevæsenet angaaer. At dette Sidste er Meningen, fremgaaer ogsaa ved at sammenholde § 5 i Anordningen af 1814 med den tilsvarende Bestemmelse i det provisoriske Reglement af 10de October 1806 § 4, hvorefter der med Henlægningen til et andet Sogns Skolebistricet skal forbindes en fuldstændig Sogneafløsning, medens § 5 i Anordningen af 1814 indskrænker Afløsningen til Skolevæsenet alene. § 56 i Anordningen af 1814, der angiver hvortil Beboernes Bidrag skal bruges, og hvorledes det skal paalignes dem, maa antages at omfatte under de „Beboere“, paa hvilke Skolebidrag skulle liges, de samme, der efter Anordningens øvrige Bestemmelser og navnlig § 5 ere betegnede som saadanne, altsaa de egentlige Sognebeboere og dem, der,

forbi det Areal, hvorpaa de boer, er henlagt til Sognets Skolevæsen, ere, kjøndt de ikke ere Sognebeboere i egentlig Forstand, dog forsaavidt Skolevæsenet angaaer at betragte som Sognebeboere, og med dette Begreb eller Indbegreb af Bidragybende som givet foreskriver Paragraphen den Regel, at Skolefattens skal lignede paa Hartkorn, Formue og Leilighed. Heller ikke her findes Spor til, at der skal gjælde forskjellige Regler for de Bidragende, eller nogen Antydning af, at Beboerne i et Sogns Skolekijriet, hvilke ikke tillige ere selve Sognets Beboere, kun skulle yde Skat til dets Skolevæsen efter Hartkorn, og at alene de, der tillige ere selve Sognets Beboere, skulle yde Skat oglaa efter Formue og Leilighed, og end mindre, at de, der ere afløste forsaavidt Skolevæsenet betræffer fra deres Sogneforbindelse, alligevel skulle bidrage til det Sogns Skolevæsen, hvorfra de ere afløste. Men dersom dette alligevel havde været Meningen, saa synes det nødvendigen at maatte være blevet sagt bestemt.

Efter den Lovgivning, som ved Emanationen af Afdg. 29de Juli 1814 blev den gjældende, maatte det altsaa antages, at den Mand, der, som Titanten, beboede et Areal, som fra et Sogn henlagtes til et andet Sogns Skolevæsen, ikke mere havde at svare noget Bidrag til Skolevæsenet i det Sogn, hvorfra Areallet, som han beboede, var draget, og det findes ikke, at denne Retstilstand er forandret ved den senere Lovgivning, navnlig ved Placaten af 5te December 1815, om hvilken det, med Hensyn til hvad derom er yttret under Proceduren, bemærkes, at den, som indeholdende en før Grundloven afgiven kongelig Resolution, selvfølgelig har juld Gjældighed som Lovgivning. Naar denne Placat angaaende baade Skole- og Fattigfattens bestemmer, at den Kjøbmand eller Landbeboer, der eier Hartkorn udenfor det Sogn, som af ham beboes, bør, i Forhold til dette Hartkorn, svare Fattig- og Skolestat til det Sogn, hvor Hartkornet er beliggende, men af sin øvrige Formue svare disse Afgifter paa det Sted, hvor han opholder sig, da vilde der, saafremt Ordet „Sogn“ forstaaes efter Ordets almindelige Betydning, end ikke kunne blive Spørgsmaal om at bringe Placaten af 5te December 1815 til Anvendelse paa Titanten; thi det er ikke opløst eller engang assereret her under Sagen, at Titanten eier Hartkorn udenfor Hesselager Sogn, hvori han boer, og han vilde altsaa ikke af Hensyn til denne Placats Bestemmelser kunne paalignes et Bidrag til Hesselager, naar Placaten ikke angik ham. Ordet „Sogn“ kan uden Tvang her forstaaes paa samme Maade som i den øvrige herhenhørende Lovgivning og for Fattigfattens Vedkommende betegne Fattigvæsens-Communer, der i Reglen udgjøre saamange Sogne, som ere forenede til et Pastorat (jfr. Reglement af 5te Juli 1803 § 1 og Anordning af 13de August 1841 § 1), medens det for Skolefattens Vedkommende kan betegne det District, der har sælles Skolevæsen (Skole-Communen), hvortil efter Bestemmelsen i Anordningen af 29de Juli 1814 § 5 undtagelsesviis kan henhøre udenfogns Arealer, ligesom der paa den anden Side deraf kan være affondret indenfogns Arealer derved, at disse ere indbragne under andre Sognes Skolevæsen. Placaten af 5te December 1815 bestemmer da, forsaavidt Skolefattens angaaer, at, naar Noget, der boer indenfor Grændserne af en Skolecommune, eier Hartkorn udenfor dennes Grændser, skal han i Forhold til dette udenfor liggende Hart-

korn svare Skolestat til den eller de Skolecommuner, indenfor hvis Grændser Hartkornet ligger, og kun af sin øvrige Formue skal han svare Skolestat til den Skolecommune, indenfor hvis Grændser han selv boer. I ethvert Tilfælde er det ikke tilstedeligt at forklare Ordet „Sogn“ i Sætningen: „det Sogn, som af ham beboes“ paa een Maade og Ordet „Sogn“ i Sætningen: „det Sogn, hvor Hartkornet er beliggende“ paa en anden Maade. Tager man Ordet „Sogn“ paa det første Sted i den sædvanlige Betydning af „Kirkesogn“, saa maa Ordet og forstaaes paa denne Maade paa det andet Sted, og Placaten bestemmer da alene, at den, der eier Hartkorn i et andet Kirkesogn end det Kirkesogn, hvori han boer, skal svare Stat som i Placaten anført, hvilket, som anført, ikke gjælder om Titanten.

Naar de Indstævnte i Modsætning hertil formene, at Placaten af 1815 har etableret eller forudsat som givet en dobbelt Basis for Skatteligningen, nemlig een efter Formue og Leilighed, hvorefter Afgift svares til Yderens Hjemsteds Fattig- eller Skolevæsen, og een efter Hartkorn, hvorefter disse Afgifter svares til det Fattig- eller Skoledistrict, hvorunder Hartkornet henhører, da turde det være tilstrækkeligt efterviist, at en saadan dobbelt Skattebasis ikke findes opstillet i Anordningen af 1814, ligesom den ei heller forefindes i Reglementet af 1803, thi vel ere baade Hartkornet og Formue og Leilighed, som allerede ommeldt, fremskillede i Reglementet af 1803 og Anordningen af 1814 som Momenter, der skulde lægges til Grund for Afgifternes Fastsættelse, og vel har det maattet være givet, at der vilde blive Skatteansættelser alene bestemte efter Formue og Leilighed, nemlig af de Yderes Bidrag, der intet Hartkorn eiede eller brugte, og omvendt, for deres Vedkommende, der ikke havde særskilt Formue; men til det, hvorpaa det her kommer an, til en særlig Afgiftsberettigelse for den Yderens Hjemsteds Sogn som saadant, og uafhængig af, om det tillige var det Fattigdistrict eller den Skolecommune, hvortil han hørte, og indenfor hvis Grændser han boede, dertil skjønnes der ikke at findes nogen Antydning enten i Reglementet af 1803 eller i Anordningen af 1814. Der er i disse Anordninger kun Spørgsmaal om Bopæl paa det til et sælles Fattigvæsen eller Skolevæsen (Skolecommune) hørende Areal. Det fremgaaer nu af Motiverne (Coll.-Lib. 1815 Pag. 794), at det ikke har været noget Hensyn til Spørgsmaalet om dette Punkt, der har fremkaldt den kongl. Resolution, som er bekendtgjort ved Placaten af 5te December 1815, men at denne er foranlediget ved Hensynet til, at det for Sogne, der vare stillede i visse locale Relationer, vilde medføre Ubillighed, naar der ikke antoges at tilkomme et Sogn Stat af ubeboet Hartkorn i Sognet, hvorfor Cancelliet indstillede til Kongen, at Reglementet af 5te Juli 1803 og Anordningen af 1814 maatte fortolkes derhen, at de, som eie Hartkorn i et andet Sogn end det, som af dem beboes, og ikke enten have bortfæstet eller bortforpagtet samme, bør deraf svare Afgift til Sognet i Forhold til det Hartkorn, de der eie, lige med Andre, men ikke af deres øvrige Formue. Denne Indstilling siges Kongen at have bifaldt, hvorpaa angaaende denne Gjenstand blev udstedt Cancelli-Placat af 5te December 1815. Cancelliet har altsaa ønsket en authentisk Fortolkning af eller et allerhøjeste

Supplement til Reglementet af 1803 og Anordningen af 1814, der til Forbeel for de Communer, hvori ubeboet Hartkorn laa, kunde sikkre dem eller forskaffe dem en Afgift af dette Hartkorn. Til Andet og Mere havde der ikke viist sig Trang. Naar nu den kongelige Resolution forsaavidt har forandret Formen i den Indstilling, Cancelliet maa antages at have nedlagt, som der istedetfor den negative Bestemmelse heri, at der intet Bidrag af den Ybendes øvrige Formue skal svares til den Commune, hvori det ubeboede Hartkorn ligger, er i den kongelige Resolution givet en positiv Bestemmelse, som gaar ud paa, at den i Resolutionen omhandlede Yder af sin øvrige Formue skal svare Afgifterne paa det Sted, hvor han opholder sig, saa finder denne Yndring sin naturlige Forklaring i den Omstændighed, at det med Hensyn til de Fortolkninger af Lovgivningen, som sees dengang at have gjort sig gjældende, maatte blive fornødent at sikkre Yderen, at han ikke, foruden Afgiften af det ubensøgte Hartkorn til den Commune, hvori dette laa, engang til skulde komme til at betale Skat af det samme Hartkorn, nemlig til den Commune, hvori Hartkornet ikke var beliggende, men hvori han selv havde Bopæl. Af den Form, hvori den kongelige Resolution er given, kan det altsaa ikke med Føie udledes, at Resolutionen har tilsigtet realiter at afgjøre Andet og Mere, end Cancelliet efter den af samme foresundne Fornødenhed havde indstillet. Men endogsaa afseet herfra giver denne Bestemmelse i Resolutionen i alt Fald ingen Føie til at antage, at der hermed er fremkommen en ny Skatteberettiget, nemlig Hjemstedet som saadant. Det kan og herved bemærkes, at, da det sees at have været Forhold vedkommende Afgiften til Fattigvæsenet, der nærmest have foranlediget Placaten af 1815, saa er der saameget mindre Grund til at antage, at denne Placat har tilsigtet at gjøre nogen Forandring i de for Skolevæsenet mere særlige Forhold, hvilke Bestemmelsen i Anordningen af 29de Juli 1814 § 5 undtagelsesviis kan fremkalde, og hvorved det Sogn, hvortil en Mand efter sin Bopæl hører, kan blive forffjelligt fra den Skolecommune, hvortil han henhører paa Grund af den samme Bopæl. Derjom en saadan indgribende Forandring var tilsigtet i Anordningens § 5, maatte det og være bespuderligt, at det samme Collegium, af hvilket den kongelige Resolution af 1815 var erhvervet, kun 3 Aar derefter, da denne og Forhandlingerne om den jo ikke kunde være gaaet det af Minde, paa en Amtsstolebirections Forespørgsel, om en Deel af et Sogn, hvilken ved approberet Plan var henlagt til en Skole i et andet Sogn, skulde i Henseende til Skolevæsenets Udgifter regnes til det første eller til det andet Sogn, i Skrivelse af 7de Marts 1818 har, uden at nævne noget om en saadan ved Placaten af 1815 bevirket Forandring, svaret, „at det er overeensstemmende med det utvivlsomme Indhold af § 5 i Anordningen af 29de Juli 1814, at hvad der saaledes er henlagt fra et Sogn til en Skole i et andet Sogn, bør i Henseende til Skolelønens Udredelse, Skolebygningers Anskaffelse og Vedligeholdelse og øvrige Udgifter til Skolevæsenet, regnes til det Sogn, hvori den Skole ligger, til hvilken den ved approberet Plan er henlagt.“

Da nu Hesselagergaard, hvorpaa Citanten har Bopæl, ikke mere henhører i Henseende til Skolevæsenet til Hesselager Sogn, efterat den ved approbere

Skoleplan er i Henseende til Skolevæsenet henlagt til Dure Sogn, saa kan Overretten efter alt foransøgt ikke skjønne, at de Indstævnte have nogen i Lovgivningen hjemlet Ret til at afkræve ham Bidrag til Hesselager Sogns Skolevæsen efter Formue og Leilighed, hvorom der herunder Sagen alene er Spørgsmaal, og ligesom det maa blive de Indstævnte uebskønnende, om Dure Sogn har affordret Citanten Skolestof efter Formue og Leilighed eller ikke, saaledes maa det, naar de Indstævntes Forbring ikke findes hjemlet i Lovgivningen, blive ufornuødent at undersøge, hvad Virkning der i og for sig maatte kunne tillægges Bestemmelsen i Skoleplanen om den Afgift, Hesselagergaard skal svare til Dure Sogns Skolevæsen. Citanten vil altsaa blive at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald for Overretten ikke kunne tilkendes de Indstævntes befalede Sagsfører, Procurator Delbanco, hvis Sagsførelse har været forsvarlig, noget Salair.

Under Sagens Førelse for Overretten er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papirs Brug."

Torsdagen den 6te October.

Nr. 207.

Justitsraad Bunzen

contra

Arrestanterne 1) Lauge eller Lauritz Nielsen, 2) Jens Rasmussen, 3) Svend Peter Larsen, 4) Børge Larsen, 5) Morten Christiansen, 6) Niels Christian Petersen, 7) Peter Christian Madsen samt de Tiltalte 8) Ole Nielsen, 9) Peter Christian Andersen, 10) Jens Jørgensen og 11) Anders Jensen (Defensor for 1—3 og Nr. 8—11, Hindenburg, for Nr. 4—7 Henrichsen), der tiltales Nr. 1—9 for Bedrageri i Spil, Nr. 7 tillige for ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 10 og 11 for Meddeclagtighed i Bedrageri i Spil.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Mai 1864: „Arrestanterne Nr. 1, Lauge eller Lauritz Nielsen, Nr. 2, Jens Rasmussen, Nr. 3, Svend Peter Larsen, Nr. 4, Børge Larsen, Nr. 5, Morten Christiansen, Nr. 6, Niels Christian Petersen og Nr. 7, Peter Christian Madsen, samt de Tiltalte, Nr. 8, Ole Nielsen, Nr. 9, Peter Christian Andersen, Nr. 10, Jens Jørgensen og Nr. 11, Anders Jensen bør straffes, Arrestanterne og Tiltalte Nielsen med Forbedringshuusarbejde, Arrestanterne Børge Larsen og Christiansen hver især i 5 Aar, Arrestanten Rasmussen i 2 Aar, Arrestanten Nielsen i 18 Maanedre, Arre-

stanterne Svend Peter Larsen, Petersen og Madsen samt Tiltalte Nielsen, hver især i 1 Aar, og de øvrige Tiltalte med Fængsel paa Band og Brod, Tiltalte Andersen og Jørgensen hver især i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Jensen i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Baastrup, med 15 Rdl., udreder Arrestanten Madsen, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af de øvrige Arrestanter og Tiltalte Nielsen og Andersen, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{2}{10}$, og af denne Deel tilsvares in solidum med samtlige Sidstnævnte af Tiltalte Jørgensen $\frac{2}{5}$ og af Tiltalte Jensen $\frac{1}{5}$. Salairerne til Defensorerne, Procuratorerne Ibsen og Møller, med 10 Rdl. til hver, udredes for Forstnævntes Bedkommende in solidum af Arrestanterne Nielsen, Rasmussen og Svend Peter Larsen samt de Tiltalte, og for Sidstnævntes Bedkommende af Arrestanterne Børge Larsen, Christiansen, Petersen og Madsen, Een for Alle og Alle for Een. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Bed de i den indankede Dom for Peter Christian Madsens Bedkommende med Hensyn til Sigtelsen for Bedrageri i Spil paaberaabte Oplysninger i Forbindelse med de isvrigt i saa Henseende fremkomne Beviisligheder findes det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, og han er derhos, som i Dommen rettelig antaget, skyldig i ulovlig Umgang med Hittegods. Da imidlertid den ham under 5te Februar 1858 overgaaede Dom ikke under nærværende Sag vil kunne komme i Betragtning, idet Beviislighederne i den ved bemeldte Dom paatjendte Sag ikke vare af en saadan Betskaffenhed, at det antagne Resultat derpaa kunde støttes, vil han alene være at domme efter Tdg. 11te April 1840 § 41, jfr. § 46 samt § 58. og hans Straf bliver efter Omstændighederne at fastsætte til Forbedringshunsarbeide i 18 Maanedes.

Med Hensyn til Straffebestemmelserne for samtlige øvrige Tiltalte vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa billiges, dog at de Defensorerne tilkjendte Salairer findes at maatte udredes paa samme Maade som de øvrige Omkostninger.

Chi kendes for Ret:

Peter Christian Madsen bør hensettes til Forbedringshunsarbeide i 18 Maanedes. Isvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at staude,

dog at de Defensorerne tilkjendte Salarier udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger. Paa lige Maade udrede samtlige Tiltalte i Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiefsteret 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „.....
Efter de af Arrestanterne Nielsen, Nasmussen og Svend Peter Larsen samt de Tiltalte Nielsen og Anderssen afgivne Tilfæelser og det øvrigt Oplyste maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort, at disse i Løbet af Vinteren 1862 og 1863 og af sidstnævnte Lars første Halvdeel efter en foregaaende Aftale eller dog efter en stiltiende Overenskomst, hvori de have sigtet Arrestanterne Børge Larsen, Christiansen og Petersen som Medbeelagte, planmæssigen have i falskt Spil bedraget endeel Personer, navnlig Bønder og Almuesfolk, som de enten i saadan Hensigt havde lokket ned i Lars Mortensens Værtshuus paa Hjørnet af Kongens Nytorv og Viingaardstræde Nr. 1, eller i et af de Tiltalte Nielsens, Jørgensens eller Jensens Værtshuse, af hvilke Nielsens i den første Tid var paa Graabrødretorv Nr. 23 og seuer i Mikkelsbryggersgade Nr. 9, Jørgensens i Løregade Nr. 14 og Jensens i Helsingørsgade Nr. 4, eller som de tilfældigt traf sammen med i et af disse Værtshuse.

I førstnævnte Tilfælde var Fremgangsmaaden den, at en af de falske Spillere paa Gaden gav sig i Samtale med den eller de Personer, der vare udfete til Gjenstand for Bedrageri, og tilfaldt under et eller andet Foregivende, eller ved at byde dem Drikkevarer, fik dem lokke ind i et af fornævnte Værtshuse, hvor da en eller flere af Medbiderne vare tilstede eller strax efter indsendt sig. Sidstnævnte, der altid lode, som om de ikke kjendte den, der havde lokket Personen, mod hvem Bedrageriet skulde begaaes, ned i Værtshuset, gavede sig nu ifærd med de Andre, og efterat et Spil Kort, i Reglen som tilfældigt, var bragt tilveie, foreslog de at spille først om Drikkevarer, men derefter om Penge, og sørgedes der for, at den eller de, som tilsigtedes bedragen, vandt, saalænge Spillet kun dreiede sig om Drikkevarer eller ubetydelige Pengebeløb, medens det derimod ved Hjælp af forfjellige bedrageriske Kunstner bevirkedes, at de tabte, naar større Pengesummer skode paa Spil.

De Spil, hvori Bedragerierne bleve begaaede, vare Trekort eller 15 Streger, et Slags Spil, som de falske Spillere kaldte Rigsbogsbonde og et Spil, der benævnedes Spadertre. I det førstnævnte Spil udførtes Bedragerierne paa den Maade, at en af de falske Spillere, ved under Kortgivningen at slaae Volter, hvilket blandt Andre Arrestanterne Nielsen og Svend Peter Larsen forstode at gjøre, og Arrestanterne Børge Larsen, Christiansen og Petersen sigtes for at forstaae, medens en anden af dem tog af paa en vis bestemt Maade, bragte saadanne Kort paa de Spillendes Hænder, at den, der skulde bedrages, maatte tabe, selv om han ogsaa fik ret gode Kort. I Spillet det saakaldte

Rigsbøgsbonde, hvori Udfalbet beroede paa, hvorvidt to af et Spil Kort udtagne og derpaa igjen i samme indlagte Damer under en Afstrækning af Kortene kom til at følge umiddelbart efter hinanden eller ikke, brugtes to forskjellige Maader til at bebrage den Paagjælsende, idet den falske Spiller enten ved en Behændighedskunst bragte den ene af Damerne, som han tilsyneladende lagde øverst paa den ene af de to Bunker, hvori de øvrige Kort beelttes, til at ligge underst i samme Bunke, hvorved bevirkedes, at Damerne, der uden denne Fremgangsmaade nødvendigviis maatte følge umiddelbart efter hinanden, idet den anden Dame blev lagt ueberst i den anden Bunke, som blev lagt ovenpaa den første, dog ikke kom til at gjøre det, eller han lagde Damerne saaledes, at de kom til at ligge ovenpaa hinanden, men bragte dem under Afstrækningen igjennem en Vølteslagning i en anden Stilling. I Spillet Spaderire, hvor det gjaldt om at gjætte, hvilket af tre i Række omvendt lagte Kort, der havde ligget i Midten, og som spillebes paa den Maade, at de tre Kort først lagdes paa Bordet med Bagsiden opad, derpaa vendtes om og atter, efterat være blandede, lagdes paa Bordet med Bagsiden opad, hvorpaa Gætningen skete, foregik Bedragerierne ved, at et Kort med et isinefalskende Mærke paa Bagsiden under den første Oplægning lagdes i Midten, men under Vendingen af Kortene bragtes af den falske Spiller til at ligge paa en anden Plads, hvoraf fulgte, at Møbspilleren, naar Bedrageriet blev ubemærket af ham, maatte antage, at det mærkede Kort ogsaa efter Omvendingen havde ligget i Midten, og altsaa sig til Stabé udpege det, naar han skulde gjætte.

Af de bebragne Personer, der have været at finde, er det paa den ommeldte Maade beviist, at Menig af 18de Infanteriregiments 4de Compagni Nr. 120 Anders Jensen i Tilstalte Nielsens Værtshuus er i Spillet „15 Streger“ bleven bebraget af Arrestanterne Rasmussen og Svend Peter Larsen, der sigte Arrestanten Petersen som meddeelig heri, for 10 Rdl., hvoraf han dog vandt 5 Rdl. tilbage, da han efterat have fattet Mistanke efter Forlangende kom til at tage af; at Recrut af 3die Infanteriregiments 5te Compagni Nr. 337 Lars Jensen og Menig af 2det Infanteriregiments 3die Compagni Nr. 435 Christian Sørensen, hvilke Tilstalte Nielsen havde søkket ned i Mortensens Værtshuus, ere i Spillet „Rigsbøgsbonde“ blevene bebragne af Tilstalte Nielsen, der sigter Arrestanten Christiansen som medskyldig heri, for 7 Rdl. hver, hvoraf Lars Jensen dog kun kom til at betale de 2 Rdl.; at Trainubdf ved Manegen Anders Jensen, som Arrestanten Rasmussen havde bevæget til at gaa ned i Mortensens Værtshuus, er i samme Spil bleven bebraget for 10 Rdl. af Arrestanten Rasmussen og Svend Peter Larsen, og at Anders Madsen Christensen, som Tilstalte Nielsen fik ind i Jørgensens Værtshuus, i Spillet „15 Streger“ er af Tilstalte Nielsen, der sigter Arrestanten Petersen som medskyldig, bleven bebraget for 20 Rdl.

Om de Tilstalte Jørgensen og Jensen er det ligeledes ved deres egne Tilstaaelser, der ere bestyrkede ved det isøvrigt for deres Vedkommende Oplyste beviist, at Førstnævnte, hos hvem samtlige Arrestanter og Tilstalte Nielsen i Løbet af et Aar have søgt, har sørget for, at der til Brug for disse

altid fandtes Spillekort i hans Værtshuus, og tilladt dem endog i hans eget Baasyn at spille med Bønder i samme, uagtet han indsaae, at der spillede sig saakaldt med diise, og bemærkede, at der gjordes Kunstler under Kortgioningen, og at Sidstnævnte nogle Gange har tilladt Arrestanterne Nielsen, Rasmussen, Svend Peter Larsen og Christiansen, der vare ham bekendte som falske Spillere, at spille Kort i sit Huus med ham ubekjendte Folk, skjøndt han formode at der spillede sig saakaldt med diise.

Arrestanterne Børge Larsen, Christiansen, Petersen og Madsen have derimod vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig i Bedrageri i Spil.

De tre førstnævnte af diise Arrestanter ere imidlertid af Arrestanterne Nielsen, Rasmussen, Svend Peter Larsen og Tiltalte Nielsen i Almindelighed sigtede for at have spillet falsk, Arrestanterne Børge Larsen og Petersen navnlig i Trekort; derhos har, foruden de ovenfor specielt frembavede Sigtelser af Arrestanterne Rasmussen, Svend Peter Larsen og Tiltalte Nielsen, Sidstnævnte forklaret, at han har seet fornævnte Anders Madsen Christensen i Mortensens Værtshuus blive bedraget for 20 Rdl. af Arrestanterne Børge Larsen og Petersen, at han har været Dienvidne til, at Brændeviiskarl Ole Nielsen er i Trekort eller 15 Streger af Arrestanterne Børge Larsen og Petersen i Forening med Arrestanten Svend Peter Larsen bleven bedraget for 6 Rdl. 5 Mk., at han har seet Arrestanterne Børge Larsen og Petersen sammen med Arrestanten Rasmussen i Mortensens Værtshuus fravende en Møllersvend, der ikke har været at finde, 31 eller 32 Rdl. i falsk Spil, samt at han af Arrestanterne Rasmussen og Petersen er bleven fortalt, og af Arrestanterne Svend Peter Larsen og Børge Larsen har hørt omtale, at Gaardbestyrer Anders Christensen af Sundhystille er i Mortensens Værtshuus bleven bedraget for omtrent 50 Rdl. af Arrestanterne Børge Larsen og Petersen i Forening med Arrestanten Svend Peter Larsen. Derhos har Arrestanten Rasmussen forklaret, at han ved fornævnte Feilighed, da Gaardbestyrer Christensen spillede Kort i Mortensens Værtshuus, kom tilstede og deels blev fortalt af Arrestanten Svend Peter Larsen, at Christensen allerede var bleven truffet op i „15 Streger“, deels saae, at denne under Anvendelsen af det sædvanlige Kunstgreb blev endvidere fravendt 25 Rdl. af Arrestanterne Svend Peter Larsen, Børge Larsen og Petersen i Spillet „Rigsdagsbonde“, og at han har loffet den omtalte Møllersvend ned i Mortensens Værtshuus, og der i Forening med Arrestanterne Børge Larsen og Petersen vundet nogle og tredive Rigedaler fra ham i Trekort, hvori der spillede sig saakaldt. Fremdeles er det af Arrestanten Nielsen forklaret, at han har seet bemeldte Møllersvend ved en senere Feilighed blive bedraget i Spil hos Tiltalte Nielsen af Arrestanterne Børge Larsen og Rasmussen, hvilken Forklaringens Rigtighed er bleven bekræftet af Arrestanten Rasmussen og Tiltalte Nielsen. Endvidere have Arrestanterne Børge Larsen, Christiansen og Petersen ikke kunnet nægte, at de have spillet Trekort med Bønder, og Arrestanten Petersen i hans første under Forhøerne som Deponent afgivne Forklaring viist, at han tilfulde var bekjendt med de Maader, hvorpaa Bedragerierne i Spillet „Rigsdagsbonde“ udførtes, samt Arrestanten Christiansen vedgaaet, saavel at han

sammen med Arrestanten Madsen har spillet Trekort i Mortensens Værtshuus med Tjenestekarl Hans Johansen og fra denne vundet omtrent 14 Rbl., som Hans Johansen formoder ere ham fravendte ved falsk Epil, som ogsaa at han har spillet med ovennævnte Rekrut af 3die Infanteriregiment Lars Jensen og Menig af 2det Infanteriregiment Christian Sørensen, med hvilken han imidlertid har villet spille „Sjæ“, samt at han, da de to sidstnævnte Personer gjorde Anmeldeelse til Politiet om det formeentlige mod dem begaaede Bedrageri, er reist paa Landet Dagen efter iført en Tiltalte Nielsen tilhørende Frakke, og samtidigt dermed afraagede sit Skjæg, hvilke tvende sidstnævnte Foranstaltninger han dog alene vil have truffet, fordi han undertiden astog sit Skjæg og hans egen Frakke var i en daarlig Tilstand. Fremdeles have de ovennævnte tilstedekomne Personer, mod hvilke Bedrageri i Epil kan ansees begaaet af Arrestanterne Børge Larsen, Christianen og Petersen, edeligen forklaret, at de antage, at de have været Gjenstand for Bedragerier, og de fleste af dem, at de blandt disse Arrestanter have gjenkjendt Deeltagere i de paagjældende Epil. Endelig er det af Ane Pebersdatter, der har tjent Tiltalte Nielsen fra 1ste December 1862 til 1ste April 1863 og fra 1ste Mai til 1ste Juli sidstnævnte Aar, edeligen forklaret, at hun i disse Tidsrum af Samtaler mellem flere af Arrestanterne og Tiltalte Nielsen og efter Meddelelser af et hos denne logerende Fruentimmer samt ved flere andre Omstændigheder har erfaret, at blandt Andre Arrestanterne Børge Larsen, Christianen og Petersen spillede falsk i Tiltalte Nielsens Værtshuus med Folk, som bleve loffede ned i samme, ligesom ogsaa, at hun selv har seet disse Arrestanter spille Kort med saadanne Folk: af Arbeidsmand Frederik Johansen paa samme Maade forklaret, at han i Tiltalte Nielsens Værtshuus har været Dienvidne til, at navnlig Arrestanterne Børge Larsen og Petersen have bedraget Personer, med hvilke de spillede Trekort eller Spadertre, ved at slaac Volter, og blandt Andet seet, at de benytte disse Kunstere ved de ovennævnte Epil med ovennævnte Menig af 18de Regiment Anders Jensen og Brændeviinskarl Ole Nielsen, samt engang, da der spilledes Spadertre med en fortiden i Grønland værende Mand ved Navn Hans Nielsen; samt af Arbeidsmand Ole Mortensen ligeledes edeligen forklaret, at han i Begyndelsen af forrige Aars Sommer, medens han søgte og tilbeels gif tilhaande i Tiltalte Jørgensens Værtshuus, blev af Arrestanten Christiansen viist det ovennævnte Kunstgreb i Trekort, og af samme blev meddeelt, at han benyttede sig deraf, naar han spillede med Bønderne, samt at han, der allerede tidligere havde fattet Mistanke, ved at bemærke, at Bønder, som af En eller Anden bleve bragte ind i Tiltalte Jørgensens Værtshuus, bleve loffede til Epil, hvori Udsaldet altid blev, at de tabte, derefter var Dienvidne til, hvorledes blandt Andre Arrestanterne Christianen og Petersen spillede falsk paa den ommeldte Maade og at Arrestanten Børge Larsen var Deeltager i Epil, som spilledes med Bønder af Personer, han havde seet spille falsk. Og naar nu til samtlige disse Omstændigheder for Arrestanterne Børge Larsens og Christiansens Vedkommende endvidere kommer, at Førstnævnte er anseet blandt Andet ved Høiesterets Dom af 10de November 1852 efter Fdg. 11te April 1840 § 41, jfr. § 46, med Fængsel paa Bånd og

Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved denne Rets Dom af 10de Mai 1856 i Genhold til bemeldte Forordnings § 79 efter sammes § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og Sidstnævnte anseet blandt Andet ved denne Rets Domme af 17de August 1852 og 2den Mai 1857 henholdsvis efter Fdg. 11te April 1840 §§ 41 og 46 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, og i Genhold til § 79 efter § 13, jfr. §§ 41 og 46, med samme Slags Arbejde i 18 Maaned, samt derhos ved sidstnævnte Rets Domme af 10de Mai 1856 og 21de October 1862 er i 2 med ham for Bedrageri i Spil anlagte Sager frifunden for Actors videre Tiltale, saa findes der tilveiebragt et ifølge Fdg. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanterne Børge Larsen, Christiansen og Petersen ere skyldige i den dem paasigtede Forbrydelse.

Om Arrestanten Madsen er det af ovennævnte Ane Pedersdatter forklaret, at hun har seet ham deeltage i det formeentligen falske Spil hos Tiltalte Nielsen; af ovenanførte Ole Mortensen forklaret, at han har seet Madsen spille med de falske Spillere hos Tiltalte Jørgensen, og under Spillet benytte et Kunstgreb, som han kaldte „at slaae Smæk“, hvilket han tidligere selv havde viist Ole Mortensen. Han er derhos sigtet af Arrestanten Rasmussen for at have spillet falsk, og af ovennævnte Hans Johansen for at have lokket denne ned i Mortensens Værtshuus, og der sammen med Arrestanten Christiansen bebraget ham i falsk Spil, men ved disse Omstændigheder, der fremkalde en høj Grad af Mistanke mod Arrestanten Madsen, skjønes der dog ikke at være fremkommet et til at dømmes ham for Bedrageri i Spil tilstrækkeligt Beviis; derimod er han ved egen af det isøvrigt Dplyste beskrivede Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, idet han har undladt at oplyse og, i den Hensigt at tilegne sig samme, har beholdt et Pengebøls af henved 7,600 Rbl., som han Ratten mellem den 16de og 17de Juni f. A. vil have fundet i Charlottenslund, hvor de kort forinden maae antages at være tabte af en under Sagen tilstedekommet Person.

I Genhold til det Foransførte ville Arrestanterne og de Tiltalte — der alle ere langt over criminel Lavalder, og af hvilke Arrestanten Nielsen er anseet ved Højesterets Dom af 31te Juli 1862 efter Fdg. 11te April 1840 §§ 41 og 46 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, Arrestanten Rasmussen anseet ved denne Rets Dom af 21de October 1862 efter Fdg. 11te April 1840 § 41 jfr. § 46 ligeledes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, Arrestanterne Børge Larsen og Christiansen ansete som ovenanført, Arrestanten Petersen anseet ved denne Rets Dom af 12te Mai 1857 efter Fdg. 6te October 1753 § 3 med en Mulkt af 10 Rbl. til Kjøbenhavns Politikasse, Arrestanten Madsen ved Randers Kjøbstads Etravets Dom af 5te Februar 1858 anseet efter Analogien af Fdg. 8de September 1841 § 6 sammenholdt med Fdg. 11te April 1840 § 22 som for første Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Nielsen anseet ved Højesterets Dom af 10de Januar 1860 efter Fdg. 15de April 1840 § 11 jfr. § 5 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorimod Arrestanten Enevold Peter Larsen og de Tiltalte Andersen, Jørgensen og Jensen ikke ere fundne at være

tidligere overgaaede nogen criminel Dom — nu blive at dømmes efter Fbg. 11te April 1840, Arrestanterne Nielsen og Rasmussen i Henhold til § 79 efter § 13 jfr. § 41 og 46, Arrestanterne Svend Peter Larsen og Petersen samt de Tiltalte Nielsen og Andersen efter § 41 jfr. § 46, Arrestanterne Børge Larsen og Christiansen efter § 15 jfr. §§ 41 og 46, Arrestanten Madsen i Henhold til § 79 efter § 22 jfr. § 58 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og de Tiltalte Jørgensen og Jensen i Medfør af § 77 jfr. § 21 efter § 41 jfr. § 46, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanternes og Tiltalte Nielsens Vedkommende til Forbedringshuusarbejde, for Arrestanterne Børge Larsen og Christiansen hver især i 5 Aar, for Arrestanten Rasmussen i 2 Aar, for Arrestanten Nielsen i 18 Maanedes, for Arrestanterne Svend Peter Larsen, Petersen og Madsen samt Tiltalte Nielsen hver især i 1 Aar, medens Arrestanten Madsen iøvrigt vil være at frifinde for Actors videre Tiltale, og for de Tiltalte Andersens, Jørgensens og Jensens Vedkommende til Fængsel paa Vand og Brød, for de to første hver især i 6 Gange 5 Dage, og for den sidste i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 211.

Advocat Hausen

contra

Carl Frederik Algreen Møller (Defensor Bunden),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juni 1864: „Arrestanten Carl Frederik Algreen Møller bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Beyer og Cancelliraad Petersen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da der ifølge L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages til Tiltaltes efter Dommens Affigelse fremsatte, forøvrigt ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse, ligesom der ikke heller efter de Høiesteret forelagte Dplysninger er Anledning til at antage, at Tiltalte ved den paa-gjældende Leilighed har været i utilreguelig Tilstand, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hausen og Justits-

raad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Frederik Algreen Møller, der er født den 30te Juni 1833 og senest ved denne Rets Dom af 30te December 1862 anseet i Henhold til Fdg. 11te April 1840 § 80 3die Led efter sammes § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse er overbevist at have den 7de April d. A. fra et aabentstaaende Tørreløft stjaalet en til 1 Rdl. vurderet Børnesjole, hvis Eier ikke har været at bringe tilstede, vil han nu blive at dømme efter bemeldte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Fredagen den 7de October.

Nr. 237.

Justitsraad Bunzen

contra

Ole Davidsen (Defensor Brock),

der tiltales for Brandstiftelse eller ialtfald for Attentat paa denne Forbrydelse.

Løve Herreds Etrvarets Dom af 12te Mai 1864: „Arrestanten Ole Davidsen bør henføres til Inghuusarbeide i 8 Aar; saa udreder han og alle af hans Arrest, Action og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Branddirecteur Fog, og Defensor, Procurator Kangel, 5 Rdl. til hver, foruden Diæter efter Overørighedens Resolution. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juli 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prover-procurator Laaksen og Procurator Westrup for Overretten betaler Arrestanten Ole Davidsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen

og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Løve Herred indankede Justitslag er det ved Tiltaaelse af Arrestanten Ole Davidson og Sagens øvrige dermed stemmende Omstændigheder beviist, at Arrestanten, der er født 1833 og tilforn ikkun straffet for Politiforseelser, den 3die Marts d. A. om Morgenen omtrent Kl. 6, umiddelbart førend han begav sig paa en Rejse til Koeskilde og Kjøbenhavn, har i det af ham leiede Huus paa Herrestrup Mark, hvor han drev Høferhandel, anbragt et Lys i Forbindelse med noget Hør og Blaar i en Halvtønde, som han satte hen under Taget paa Loftet, samt at han ved et Par Hørtotter alder tilveiebragte Forbindelse mellem Halvtønden og Taget, saaledes at den Ild, der, naar Lyset var antændt og nedbrændt, tog fat i Høret og Blaaret i Tønden, ved Hjælp af de 2 Hørtotter kunde forplante sig til Taget, og endeligen at han før sin Afreise tændte Lysen, og at Udfaldet blev, at der omtrent Kl. 11¹/₂ henad Middag slog Røg ud af Taget, idet der, som det viste sig for de tilfjende Naboer, var opstaaet Ild, dog uden Flamme, paa 2 Steder i Taget, til hvilke Ilden overensstemmende med Arrestantens Plan var kommen ved Hjælp af Hørtotterne. Det maa derfor bisafbes, at Arrestanten, hvis Siemod isvrigt var at komme til Penge ved Hjælp af Assurancebetsbet for sit Løssøre, er anseet efter Fdg. 26de Marts 1841 § 4, sammenholdt med § 13, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke skjønnes, at Arrestantens Husfru, der blev alene tilbage i Huset, da Arrestanten reiste, var udsat for en saadan Fare, som omhandles i Forordningens § 1, selv om hun havde fulgt det Raad, han gav hende, at lægge sig et Par Timer, da han, for at Mistanken derved skulde afvendes fra ham, med stor Omhu og efter foregaaende Prøve i Henseende til den Tid, Lyset behøvede til at brænde ud, havde indrettet det saaledes, at Ilden først opstod henad Middag. Da nu den valgte Straf, Lugthuusarbejde i 8 Aar, efter Omstændighederne billiges, ligesom og Bestemmelserne om Actionsomkostningerne, deriblandt de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, vil Herredstingsdommen i det Hele blive at stadfæste“.

Tirsdagen den 11te October.

Nr. 187.

Advocat Hansen
contra

1) Ove Andersen, 2) Johannes Nielsen og 3) Ingeborg Madsen
(Defensor for Nr. 1 og 2 Hindenburg, for Nr. 3 Brod),
der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, samt Hørtotter tillige for at have afbenyttet et paa en anden Mand's Navn

lydende Pas og for voldeligt Forhold samt Modstand mod vedkom-
mende Sognefoged ved hans Anholdelse efter Undvigelse af Arresten.

Silkeborg Bieks Extrarets Dom af 8de December 1863: „Arre-
stanterne Ove Andersen og Johannes Nielsen bør straffes med Forbe-
dringshuusarbejde hver i 5 Aar og udrede i Erstatning til Mathias Hans
Christiansen af Torrild, Første 5 Rdl. og Sidste 6 Rdl. Saa udrede
de ogsaa in solidum hver med det Halve $\frac{3}{4}$ af de af denne Sag
flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Bielian,
10 Rdl., til Defensorerne, Procuratorerne Hviid og Friis, hver 8 Rdl.,
til Bidefensorerne, Kammeraad, Procurator Møller i Ringkjøbing og
Nepådorph i Hølstebro, Procuratorerne Munksgaard og Fasting i Skive
og Overretsprocurator Smith i Randers, hver 2 Rdl., og til Sofrigs-
commissair Procurator Bagger i Ringkjøbing 3 Rdl. Arrestantinden
Ingeborg Madsen bør for det Offentliges Tiltale her under Sagen fri
at være, dog at hun af Sagens samtlige Omkostninger udreder $\frac{1}{4}$.
Alt efterkommes under Udskæd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Mai 1864: „Arrestantinden
Ingeborg Madsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være;
Arrestanterne Ove Andersen og Johannes Nielsen bør henføres til
Forbedringshuusarbejde, den Førstnævnte i 5 Aar, den Sidstnævnte i
3 Aar. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Under-
retten 25 Rdl., til begge Defensorerne sammefteds 20 Rdl. til hver
og endvidere de Bidefensorerne ved Underretsdommen tillagte Salairer,
samt i Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procurator
Morville, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 15 Rdl. til
hver, udredes af Arrestanten Ove Andersen, hvorhos Arrestanten Jo-
hannes Nielsen og Arrestantinden Ingeborg Madsen solidarisk med
Arrestanten Ove Andersen og med hinanden indbyrdes udrede Halv-
delen af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under
Udskæd efter Loven“.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 25.

Den 21de October.

1864.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 11te October.

Nr. 187.

Advocat Hansen
contra

1) Ove Andersen, 2) Johannes Nielsen og 3) Ingeborg Madsen
(see forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Johan Christiansen under et efter Overretsdømmens Afsigelse optaget Forhør har aflagt Eilhjemlingsæd, samt at Tilstalte Ingeborg Madsens Erklæring under et andet ligeledes efter bemeldte Doms Afsigelse optaget Forhør, at have solgt til Johannes Nielsen den Frakke, med Hensyn til hvilken han er fældet som skyldig, selv om den antages stemmende med Sandhed, uanset hvad der forøvrigt af Forhørsdommeren er bemærket om hendes tidligere herimod stridende Udtalelse udenfor Protocolen til ham angaaende hvad der har foranlediget bemeldte Erklæring, ikke efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger kan fritage ham for at anses som Gæler med Hensyn til den nævnte Gjenstand, vil Dommen, der i det Hele bifaldes, i Henshold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Procuratorerne Hviid og Munksgaard tillægges endvidere i Salarium hver 2 Rdl., og Advocaterne Hansen, Hindenburg og Brod for Høiesteret hver 30 Rdl., hvilke

Salarier udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indanfede Doms Præmisser hebbes det: „.....
 Efterat der Matten mellem den 31te Marts og 1ste April 1862 var steet Indbrud paa flere Steder i Lemming By, deriblandt hos Niels Jensen Kjellerup, fra hvem der blandt Andet blev borttaget 5 à 6 Pbd. grønaltet Flæsk, fandtes ved Undersøgelse den 4de April næstefter paa Arrestanten D. Andersens Bopæl paa Seis Hede ved Silkeborg circa 53 Pbd. Mellemflæsk, som N. J. Kjellerup har gjenkjendt som henhørende til det ham ved den nævnte Leilighed fratommne Flæsk, og med Hensyn til hvilket han har aflagt Tilhjemlingsed, hvorhos 3 Vidner edelig have udsagt, at det er N. J. Kjellerups Eiendom, idet de nærmere have forklaret og gjenkjendt det deels paa hele Udseendet og Sværet, der var kjendeligt, fordi den So, hvoraf Flæsket var, var af sort engellf Race, deels paa nogle Knivstik, der efter Slagtingen vare anbragte i Flæsket, for at Saltlagen kunde trænge bedre ind i det, og deels paa, at det passer sammen med et af N. J. Kjellerup indleveret Stykke tilsvarende Flæsk af samme So, hvilket sidste ogsaa af Retsvidnerne er skjønned at være Tilfældet. Efter den af Arrestanten D. Andersens Huusholberste, Johanne Jensen afgivne Forklaring maa Arrestanten antages at have været fraværende fra sit Hjem den ommeldte Nat, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at Arrestanten Johannes Nielsen, der et Par Dage før havde indfundet sig paa D. Andersens Bopæl, gik bort derfra den 31te Marts om Estermiddagen, og kort efter forlob ogsaa D. Andersen Huset, hvorefter hun ikke saa denne før næste Morgen Kl. 7, da hun vaagnede, og noget efter kom ogsaa Johannes Nielsen, der hilste paa D. Andersen, som om de ikke havde seet hinanden siden den foregaaende Dag; da D. Andersen senere om Aftenen den 1ste April efter Johannes Nielsens Bortgang havde været borte en kort Tid, saa hun efter hans Hjemkomst det omhandlede ved Undersøgelsen hos ham foresundne Flæsk, hvilket han sagde hende at have kjøbt i Silkeborg, hvor han imidlertid efter hendes Forklaring ikke havde kunnet være i den Tid han var borte; fremdeles har et Vidne forklaret den ommeldte Nat paa Veien mellem Lemming og Silkeborg at have mødt to Personer med Byrder. Arrestanten D. Andersen har imidlertid bestemt benægtet at have begaaet det omhandlede Tyveri, hvorhos han endog har benægtet at kjende eller at have seet Johannes Nielsen, medens denne vel har vedgaaet at have været paa D. Andersens Bopæl ved den ommeldte Tid, men ibrigt har benægtet al Deeltagelse i Tyveriet; derhos har D. Andersen udsagt, at han har kjøbt det hos ham fundne Flæsk en Maanedstid før Undersøgelsen paa Silkeborg Torv af en ubekjendt Person for 20 Sk. pr. Pund, og vel tale nu Sagens Oplysninger i det Hele ganske mod Rigtigheden af denne Forklaring, men Arrestanten D. Andersen vil dog ikke, idet intet directe Beviis er ført for, at han har udsøbt Tyveriet, kunne anses skyldig i dette, hvorimod han, da Betingelserne for Anvendelsen af det ved L. 6—17—10, 11 jfr. Fdg. 8de Sep-

tember 1841 § 6 hjemlede Beviiis skjøntes at være tilstede, vil for sin hjemlede Besiddelse af det ommeldte Flæsk være at ansee som Lyvshæler. Flæsket er vurderet til 13 Rdl. 48 Sk. og udleveret til Besjaaerne.

Forinden Undersøgelsen angaaende dette Lyveri var afsluttet, indvog Arrestanten D. Andersen i Juni 1862 fra Arresten i Silkeborg, hvorefter han maa antages at have vandret om paa forskjellige Steder, navnlig i det vestlige Jylland, tildeels i Følge med de Medtiltalte Arrestantinden Ingeborg Madsen samt Arrestanten Johannes Nielsen. Efterat Efterlysninger dernæst havde fundet Sted i Anledning af en Række Indbrudstyverier, der efterhaanden vare stete paa de Steder, hvor Arrestanten D. Andersen maatte antages at have været paa Vandring, og Arrestanten D. Andersens samt Arrestantinden Ingeborg Madsens Spor i nogle Dage vare blevene forfulgte fra Sted til Sted, bleve de endelig anholdte i Sevel Sogn under Hjerm-Ginding Herreders Jurisdiction den 6te October 1862. Ved denne Leilighed bleve de efterfattede af endeel Bønderfolk, der vare blevene underrettede om de udstedte Efterlysninger, og hvis Opfordring om at standse D. Andersen, der var bevæbnet med en Bøsse og en dobbeltløbet Pistol, vægrede sig ved at aflyde, idet han truede med at skyde paa dem, naar Nogen kom ham nær; da en af Bønderfolkene greb fat i Ingeborg Madsen for at standse hende, spændte D. Andersen Haanen paa Pistolen og trykte af, men uden at den dog gik af, idet den kluffede, og da en Karl, der maa antages at være bleven opfordret af Sognefogden — som endnu ikke var kommen tilstede — til at deeltage i Forfølgelsen, og var bevæbnet med en Bøsse, ladet med Hagle, efterat Arrestanten først havde sigtet paa ham, havde givet Skud paa Arrestanten og ramt ham, skød D. Andersen sin Bøsse af, hvorved han saarede en Anden af de Efterfølgende, der fik to Hagle i Skulderen, men forøvrigt maa antages ikke at have faaet videre Meen deraf. Da omtrent saantidigt Sognefogden kom tilstede og havde oplæst Efterlysningen og opfordret D. Andersen til at overgive sig og følge med, idet han tilkjendegav, at han var Sognefogden, erklærede D. Andersen, at han ikke vilde overgive sig, og sagde til Sognefogden, at dersom han kom nærmere, skulde han falde for Arrestantens Haand, hvorhos Arrestanten sigtede paa ham med Geværet og spændte Haanen, idet han bestandig trak sig tilbage, indtil han tilsidt blev mat og lagde sig ned, hvorpaa han blev overmandet og anholdt, og efter lang Vægring bekvemmede sig til at skyde Bøssen og det ene Løb af Pistolen af i Luften, medens det andet Pistolløb, som han vægrede sig ved at affyde, ved Undersøgelse fandtes at være ladet med smaa Harehagle, ligesom Arrestanten iøvrigt ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af endeel Ammunition. Arrestanten har udsagt, at han affyrede sin Bøsse i den Henseende at skræmme, men ikke for at ramme Nogen, og at han ikke har hørt, at Sognefogden tilkjendegav sig som saadan, ligesom det ikke var hans Hensigt at skyde Sognefogden, samt at Geværet, da han sigtede paa Sognefogden — hvilket han efter sin Forklaring gjorde for at vinde Tid, da han stod i den Formening at han skulde have været skudt — kun var ladet med løst Krudt, men ligesom det ved flere Vidners Udsagn maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Sognefogden havde tilkjendegivet sig som saadan, hvilket

ogfaa stemmer med hvad der er forklaret af Arrestantinden Ingeborg Madsen, der maa antages at have villet afholde D. Andersen fra at gjøre Modstand, saaledes gaae ogfaa Vidneforklaringerne ud paa, at Arrestanten, efterat han havde affbudt Geværet paa den ovennævnte Person, der blev saaret, har ladet Geværet paany, uden at der er Anledning til at antage, at dette ifkun er skeet med løst Krudt.

Forfaavidt nu Arrestanten D. Andersen har været mistænkt for at have begaaet de ommeldte forffjellige i Tidrummet mellem hans Undvigelse og Anholdelse forøvede Indbrudstyverier, er der vel ikke mod hans Benægtelse tilveiebragt noget Beviis for, at han har udøvet noget af disse Tyverier, men hvad angaaer den ommeldte ved Anholdelsen i Arrestantens Besiddelse fundne Bøsse, har Gottlieb Sinding af Gaasum Præstegaard forklaret at gjenfende samme som frafkommet ham ved et Ratten mellem den 4de og 5te October 1862 i bemeldte Præstegaard begaaet Indbrudstyveri, hvorhos han har aflagt Tilhjemlingebed med Hensyn til samme; fremdeles har Forvalter Rihme edeligen bevidnet at have i Begyndelsen af 1862 solgt denne Bøsse til G. Sinding, hvorhos 2 Vidner have edeligen udsagt, at Bøssen har tilhørt Rihme, og det ene af disse Vidner har forklaret at have været tilstede, da Rihme solgte den til Sinding, og det andet, at det veed, at han, saavidt Vidnet bekiendt, i Begyndelsen af 1862 havde solgt den til Sinding. Da nu Arrestanten ikke har oplyst, at han paa lovlig Maade er kommen i Besiddelse af Bøssen, idet han alene har udsagt, at han havde laant eller leiet den af en ham ubekiendt Huusmand omtrent en Dagstid før han den 6te October blev anholdt, medens han efter Arrestantinden Ingeborg Madsens Forklaring til hende havde sagt, at han havde kjøbt Bøssen paa Himmerland af en ubekiendt Person, vil Arrestanten, forsaavidt angaaer hans Besiddelse af den omhandlede Bøsse, der er vurderet til 3 Rdl. og maa antages at være udleveret til Bestjaalue, i Genhold til L. 6—17—10, 11, jfr. Fdg. 8de September 1841 § 6, være at straffe som Hæler. Forsaavidt Arrestanten fremdeles er sigtet for uhjemlet Besiddelse af et Par graa Bockfindbuxer af Værdi 2 Rdl., der skulde være stjaalne ved et Indbrud i Tørring Ratten mellem den 13de og 14de August 1862 hos Hans Chr. Johansens Enke, samt et Par Underbeenklæder af Værdi 9 Mk. og en laadden Hue, der skulde være bortstjaalne ved et Indbrudstyveri Ratten mellem den 15de og 16de September 1862 hos Gaardmand Laurids Jacobsen i Sædding, har vel, hvad Beenklæderne angaaer, Rasmus Hans Christiansen af Tørring bekiendt sig dem som frafomne ham ved det ommeldte i Tørring forøvede Indbrud, medens Arrestanten har forklaret at have kjøbt dem i Horsens af en ubekiendt Person, men da fuldstændigt Beviis for Rasmus H. Christiansens Eiendomsret ikke er tilveiebragt, idet kun eet Vidne med Bestemthed har gjenkiendt Beenklæderne som hans Eiendom, vil Arrestanten ikke forsaavidt kunne dømmes, og hvad angaaer Underbeenklæderne, som Arrestanten vil have kjøbt af en Kræmmer paa et Marked, og den laadne Hue, som Arrestanten vil have kjøbt i Horsens af en ubekiendt Person, har vel Laurids Jacobsen bekiendt sig disse Gjenstande — dog ikke med Bestemthed Huen — som frafomne ham ved det ommeldte Ind-

brudstyveri i Søbbing, men da han ikke har tilveiebragt noget Beviis for sin Eiendomsret til Huen, og det af ham førte Eiendomsbeviis med Hensyn til Underbeenklæderne ikke er fylbesigjørende, idet vel 2 Vidner have edeligen bevidnet, at Underbeenklæderne have tilhørt ham, men det ene af disse Vidner er Besjaalnes Hustru, vil Arrestanten eiheller hvad denne Sigtelse angaaer kunne ansees straffylbig.

Foraaavidt Arrestanten D. Andersen endelig sigtes for at have asbenyttet et paa en anden Mand's Navn lydende Pas, maa det ansees oplyst, at Arrestanten paa sin Ombanbring i Tidrummet mellem hans Undvigelse og Anholdelse har kaldt sig Jens Peter Rasmussen, samt at han til sin Legitimation — navnlig som det maa antages for at vise, at man uden Frygt kunde huse ham — har foreviist et deels trykt, deels skrevet militairt Pas lydende paa dette Navn, hvilket Pas efter et Vidnes Forklaring var et Afstedspas, lydende paa Jens Peter Rasmussen af Randers Amts 52de Vægb, men uden Understrift. Ligesom det imidlertid ikke er oplyst, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Falst med Hensyn til det ommeldte Document, der, som meldt, ifølge et Vidnes Udsagn ikke var forsynet med Understrift, saaledes skjønnes han eiheller isvrigt at have gjort sig skyldig i noget særligt strafbart Forhold ved paa den ansførte Maade at benytte Documentet for at skjule sin Undvigelse og lette sin Omskreifen, for hvilken han ikke under Sagen er tiltalt. Derimod vil Arrestanten, der er en høist berygtet Person, og ifølge Høiesterets Dom af 6te November 1857 har for Hæleri og anden Gang begaaet Løsgængeri efter Fdg. 11te April 1840 § 22 og Fdg. 21de August 1829 § 3 været anseet med 2 Mars Forbringeshunsarbeide, efter det Ansførte være at dømmes for 2den Gang begaaet Hæleri efter Fdg. 11te April 1840 § 22, samt endvidere for det af ham ved Anholdelsen ubviste voldelige Forhold — navnlig Affyringen af hans Gevær, hvorved han saarede en af de Personer, der eftersatte ham, hvilket Forhold der imidlertid ikke skjønnes at være tilstrækkelig Føie til at bestemme efter Reglerne om Vold mod sagesløs Mand — samt for den af ham viste Modstand mod Eognesfogden efter Fdg. 4de October 1833 §§ 3 og 4 samt Analogien af § 16, og findes den Straf, han herefter har forstyldt, passende at maatte bestemmes til Forbringeshunsarbeide i 5 Aar.

Hvad dernæst angaaer Arrestanten Johannes Nielsen, er der vel ikke mod hans Benægtelse tilveiebragt Beviis for, at han har deellaget i Ubøvelsen enten af Tyveriet i Lemming eller noget af de forskjellige i Tidrummet imellem Arrestanten D. Andersens Undvigelse og hans derpaa fulgte Anholdelse, da Arrestanten Johannes Nielsen tilbeets maa antages at have vandret om med D. Andersen, begaaede Tyverier, men en af Karlen Jacob Jespersen indleveret Frakke, som Arrestanten J. Nielsen har vedgaaet — som det maa antages i September 1862 — at have solgt denne, er af fornævnte Rasmus Hans Christianen i Lørring gjenkjendt som frakommen ham ved det ovennævnte Subbrudstyveri i Lørring Natten mellem den 13de og 14de August 1862, hvorhos han med Hensyn til samme har aflagt Tilhjemlingsed, og flere Vidner have edelig afsagt, at den ommeldte Frakke er den ene af 2 Frakker, som bleve borte

ved det ommeldte Tyveri, og som vare ganske eens, og hvoraf den ene tilhørte Rasmus Hans Christianſen og den anden hans Broder Johan Christianſen og af hvilke kun denne Frakke maa antages at være kommen tilſtede, hvorhos Johan Christianſen har udsagt, at han ikke kan have nogen beſtemt Mening om, hvorvidt Frakken, der aldeles ligner de 2 ommeldte Frakker, er hans eller Rasmus Hans Christianſens. Arreſtanten har, efter ſørſt at have nægtet at have været i Beſiddelse af Frakken, vedgaaet ſaadant, og derhos udsagt, at han har kjøbt den af Arreſtantiinden Ingeborg Madsen, men til denne Forklaring, der er modſagt af Arreſtantiinden, hvem Arreſtanten under de tidligere Forhør havde nægtet at kjende, vil der ikke kunne tages noget Henſyn, og da Betingelſerne for det ved L. 6—17—10, 11 jfr. Fdg. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis efter det Anførte maae anſees at være tilſtede — i hvilken Henſeende endnu bemærkes, at bemeldte Johan Christianſen, der, da han blev afhørt, var i Militairtjeneste, vel ikke har beediget ſin Forklaring, men at der efter de ſtedfindende Forhold findes ſaameget mindre Friie til at opholde Sagens Paadømmelſe efter hans Ebfælleſe, ſom det efter de øvrige beedigede Forklaringer om dette Tyveri maa antages, at begge Frakker have været tilſtede før Tyveriet hos Moderen og ere bortkomne ved dette, hvilket navnlig ogſaa er edeligen udsagt af Moderen —, vil Arreſtanten for ſin uhjemlede Beſiddelse af den ommeldte Frakke være at anſee ſom Hæler.

Arreſtanten har tidligere iſølge Høieſterets Dom af 25de Juli 1859 været anſeet for 2den Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, medens han under en, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, mod ham for Tyveri eller uhjemlet Beſiddelse af ſjaaalne Koſter anlagt Sag ved Høieſterets Dom af 25de Januar d. A. er frifundet for Actors videre Tiltale. Han vil ſaaledes nu være at dømme efter Fdg. 11te April 1840 § 25 jfr. § 22 ſom for 3die Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen paſſende at kunne beſtemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

Arreſtantiinden Ingeborg Madsen, der efter Sagens Oplyſninger har vandret om i Sjælland med Arreſtanten Dve Andersen fra Auguſt 1862 indtil han den 6te October ſ. A. blev anholdt, har vedgaaet at have været i Beſiddelse af forſkjellige Gjenſtande, navnlig Fruentimmerklæder, der af de Perſoner, ſom ere blevne beſjaaalne ved Tyverier begaaede i Tidrummet efter hans Undvigelſe, og for hvis Udøvelſe Arreſtanten D. Andersen har været miſtænkt, ere blevne gjenkjendte ſom ſtrafkomne dem ved diſe Tyverier. Arreſtantiinden har imidlertid beſtemt kenægtet at have haft Deel i noget af diſe Tyverier eller at have været vidende om, at Arreſtanten D. Andersen har begaaet ſamme, eller at have haft Formodning om, at de ommeldte Gjenſtande vare ſjaaalne, hvorhos hun nærmere har forklaret, at hun ikke har kjendt D. Andersen ſend han den 21de Auguſt 1862 henvendte ſig til hende om at holde Huus for ham, idet han angav at hedde Jens Peter Rasmuſſen — hvilket hun indtil efter hans Anholdelſe antog for at være hans rette Navn — og at være Enkemand fra Salling, ſamt at han reiſte omkring for at indkræve Penge, og at Arre-

stanten D. Andersen, der fra Tid til anden var borte i nogen Tid fra hende, tilbeels som han sagde for at besøge sit Hjem i Calling, har foræret hende de ommeldte Gjenstande, hvilke han sagde havde tilhørt hans afdøde Kone, om hvilket Udsagns Rigtighed hun ikke havde nogen Tvivl. Efter Sagens Oplysninger i det Hele findes det nu ogsaa at være antageligt, at Arrestantinden har handlet i god Tro ved Modtagelsen af de omhandlede Gjenstande, med Hensyn til hvilke ei heller iøvrigt er ført Beviis for, at de have tilhørt de ommeldte Personer, der have bekendt sig dem, og Arrestantinden, der ifølge Hæmmerum Herreds Politirets Dom af 8de Juni 1861 har for Løsgængeri og Veltteri efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 været anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage, men ikke iøvrigt sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale under denne Sag".

Nr. 172.

Justitsraad Bunken

contra

Gustav Olsson eller Oljen (Defensor Hansen),

der tiltales for at have afgivet usandsfærdig Forklaring for Retten.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Februar 1864: „For Tiltalte Lauritz Martin Sorensens Vedkommende afvises Sagen. Tiltalte Gustaf eller Gustav Olsson eller Oljen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger for sit Vedkommende, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Bang, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom for Gustav Olssons eller Olsens Vedkommende anførte Grunde, samt med Bemærkning, at det, efter hvad der er oplyst under det efter Dommens Af afgivelse optagne Forhør, maa antages, at Tiltalte, der ved Afgivelsen af hans urigtige Forklaring skal have været noget beffjænknet, dog har været sig fuldkommen bevidst hvad han udsagde, kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende mod Tiltalte Lauritz Martin Jørgensen for Bedrageri og imod Tiltalte Gustaf eller Gustav Olsson eller Olssen for at have afgivet usandsfærdig Forklaring for Retten anlagte Sag vil for Førstnævntes Vedkommende blive at afvise, som Følge af at han, før Actionsordren i Sagen blev udstedt, var indtraadt i militair Tjeneste og altsaa med Hensyn til det ham paasigtede Forhold alene kan dømmes af vedkommende militaire Ret.

Hvad Tiltalte Olsson eller Olssen angaaer, saa er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfælde beviist, at han har gjort sig skyldig i den Forovettrædelse, hvorfor han tiltales, idet han den 12te October s. A., da han mødte for Retten under den criminelle Undersøgelse, der var rettet mod Tiltalte Jørgensen i Anledning af, at han af Martine Vilhelmine Jørgensen sigtedes for at have fravendt hende 5 Rdl. paa en svigagtig Maade, har, efter specielt af Dommeren at være foreholdt, at det var som Vidne, han mødte for Retten, forklaret, at bemeldte Martine Vilhelmine Jørgensen under en Samtale mellem dem havde meddeelt ham, at en Person fra Tiltalte Jørgensens Broder, Sergeant Jørgensen, havde været hos hende og forlangt 5 Rdl. i Leie af en Soffa, men at hun, der havde betalt nok, ikke vilde erlægge mere, samt at hun, for ikke at tvinges til Betalingen af de ommeldte 5 Rdl., ved denne Leilighed havde tilintetgjort nogle hende vedkommende Papirer, bemeldte Person havde medbragt, uagtet han, da han afgav saadan Forklaring, ikke var i nogen Tvivl om, at den var usandsfærdig, og navnlig vidste, at Martine Vilhelmine Jørgensen under den omhandlede Samtale udtrykkelig sagde, at hun havde betalt den omtalte Person 5 Rdl., og Tiltalte Olsson eller Olssen, hvis opgivne Alder af 29 Aar af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, vil altsaa blive at dømme efter Fdg. 15de April 1840 § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger for sit Vedkommende, og derunder Salairer til de befalede Sagførere med 5 Rdl. til hver.

Sagsførelsen har for Tiltalte Jørgensens Vedkommende været fremmet med behørig Hurtighed og for Tiltalte Olssons eller Olssens Vedkommende været lovlig.“

Nr. 181.

Advocat Hindenburg

contra

Nasmus Carlsen (Defensor Bønnen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Nykjøbing Kjøbstads Eyrarets Dom af 18de Januar 1864: „Arrestanten Christen Jensen og Tiltalte Arbeidsmand Nasmus Carlsen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 og

Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, og bør Arrestanten bøde 1 Rdl. til Nykjøbing Kjøbstads Politikasse. I Erstatning til Tjenestekarl Christian Christiansen udrede Arrestanten og Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 2 Rdl., og betale de alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salarium til Procuratorerne Blæsberg og Kammeraad Müller 6 Rdl. til hver, saaledes at de begge in solidum tilsvare Halvdelen og Arrestanten særskilt den anden Halvdeel. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te April 1864: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Provedprocurator Nyhlerg og Procurator Delbanco, betaler Tiltalte Rasmus Carlsen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Rasmus Carlsen og den i 1ste Instants Medtiltalte Christen Jensen for volbeligt Overfald anlagte og fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret for Tiltalte Carlens Vedkommende hertil indankede Sag ere efter egne med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelser de nærmere Omstændigheder følgende:

Søndagen den 22de November f. A. om Aftenen var Tiltalte Carlsen, da Arbeidsmand i Nykjøbing paa Fælter, med flere Andre tilstede hos den der boende Bærtshuusholder H. J. Sørensen, og da Klokken var 11, tilfjænbegav Sørensens Hustru i sin Mandes Fraværelse Gjæsterne, at det nu var paa den Tid, da Bærtshuset efter Politiets Forfkrift stulde lukkes, og at der af den

Grund ikke vilde blive stjænket mere for dem, hvorfor ogsaa Sørensens Tjenestekarl Christian Christiansen, da en nykommen Gæst blev opfordret til at give Snaps, erklærede, at dette ikke kunde stee, og da den, der havde gjort Opfordringen, greb sat i den Sidstankomme, lagde Christiansen, der af sin Madmoder var anmodet om at holde Orden, sig imellem dem. Dette fremtalte et Angreb paa Christiansen af den i 1ste Instants medtiltalte Christen Jensen, der under det saaledes opstaaede Brydemaal af Christiansen blev sat udaf Døren paa Gaden, hvor Christiansen lod ham staae uden at gjøre ham videre, og vilde gaae ind igjen, men blev standset af de bortgaaende Gæster, deriblandt Tiltalte Carlsen, der efter sin Forklaring ikke havde til Hensigt at blande sig i Sagen eller, naaget han stødte Christiansen ud paa Gaden, tænkte paa at angribe denne, før han, Carlsen, fik et Slag bag Øret; men ophidslet ved dette Slag — uden dog at gjøre sig nogen Forestilling om, af hvem han fik Slaget, som efter det Dplysle ikke var ført af Christiansen, men tværtimod tiltænkt denne — og af de nybte Drikkevarer, hvoraf han dog ikke var bleven beruset, gav han sig til at slaae paa Christiansen med en Spadsferestok, han havde i Haanden — et Spanstør $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ Tomme tyk med en Jernring forneben — og i Forening med fornævnte Christen Jensen, der ligeledes brugte sin Stok, tilspiede han Christiansen en Mængde Stokkeslag, hvor han kunde ramme ham, uden at Christiansen værgede sig, men kun bad dem om at lade ham være og søgte at komme ind i Huset, hvad efter nogle Minuters Forløb lykkedes ham. Efter de fremkomne Dplysninger og navnlig de i Sagen afgivne Lægeerklæringer fik Christiansen ved den omhandlede Leilighed bl. A. 2 blødende Saar i Halsen, omtrent en Tomme lange og ikke af betydelig Dybde, som allerede den 24de November s. A. begyndte at heles og indtil den 1ste December næstefter, da de næsten vare lægte, ikke have havt andre Følger, end at den Saarede havde havt en Deel Æmhed i Hovedet og af og til nogen Hovedpine.

For dette Forhold er Tiltalte Carlsen, der er født den 2den Marts 1834 og i sin militaire Stilling for forskellige Uordener gjentagne Gange har været straffet arbitrært, rettelig ved Underrettens Dom anseet efter Fdg. 4de October 1833 § 6, 3die Punktum og § 9 jfr. § 3, 1ste Membrum, og da den i Underretsdommen valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød findes passende, og Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen til Christian Christiansen, samt Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, for Tiltalte Carlsens Vedkommende billiges, vil Dommen, forsaavidt den er paaanført, være at stadfæste“.

Nr. 255.

Advocat Hiydenburg

contra

Peder Hansen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri forbundet med Indbrud.

Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 7de Mai 1864: „Arrestanten Peder Hansen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Møller Peder Jensen i Tipperup Mølle 700 Rdl., samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de August 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Petersen og Proceprocurator Lassen, betaler Arrestanten Peder Hansen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med den i Underretsdommen givne factiske Fremstilling kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitæraad Bunghen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Peder Hansen, der under nærværende fra Kronborg østre Birk's Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, forkøbt med Indbrud, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste er overbevist om at have gjort sig skyldig i de i Underretsdommen nærmere beskrevne Tyverier af Penge fra Møller Peder Jensen i Tipperup Mølle, til et Besøb af ialt 700 Rdl. — af hvilke Tyverier det næstsidste maa hensejres under Fdg. 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, det sidstbegaaede under samme Lovbud, jevnført med § 80, medens de øvrige, som det dog ikke kan antages at have været Actionsordrens Mening at udelukke fra Paadømmelse, henhøre under Forordningens § 1 —, vil Arrestanten, der er født i Aaret 1833 og ikke findes forhen criminaliter tiltalt eller straffet, være at ansee med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Underretsdommen, ved hvilken han er anset med lige Arbejde i 5 Aar, og hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og

Actionsomkostninger billiges, vil saaledes med den angivne Forandring i Straffetiden være at stadfæste.“

Af Underrettsdommens Præmisser meddeles følgende: „Ved egen med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilnaaelse er det under nærværende Sag tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten Peder Hansen til forskellige Tider har frastjaalet Møller Peder Jensen i Tipperup Mølle rebe Penge, hvis Beløb ikke noisagtigen har kunnet opgives, men dog saavel af Bestjaalne, som af Arrestanten er anslaaet i det Hele til omtrent 700 Rdl., idet han nemlig medens han tjente hos Bestjaalnes tætt ved Møllen boende Broder, Gaarbeier Christian Jensen, af og til tog Penge af nogle deels paa Loftet i Møllehuset, deels i en Kaffeovn i samme Huns, hvor baade Arrestanten og Bestjaalne havde deres Soveværelse, henlagte Poser, hvilke Penges Beløb han antager at have udgjort omtrent 300 Rdl., og en Dag i forrige Vinter tilvenbte sig en i Sæden paa Mølleloftet henlagt Pose med Sølvpenge, hvis Beløb han anslaaer til over 200 Rdl., og endelig efterat han havde frattraadt sin fornævnte Tjeneste og medens han har boet i Helsingør, kort før Mikselsdag s. A. en Aften omtrent Kl. 10 og da intet Lys var at see, brød ind i den fornævnte aflaaede Mølle, hvor ingen Folk opholdt dem om Natten, gjennem et Vindue, som han aabuede efterat have trykket en Klude ind, og tilvenbte sig 2 Poser med Penge, den ene med henved 200 Rdl. og den anden med 4 à 5 Rdl., hvilke Poser han tog af et paa Hanebaandene i Møllen henlagt Seil, hvor han kort Tid forend han forlod Tjenesten havde opdaget en stor Deel Penge indsvøbte i Klude, Poser og Pommer. Fremdeles er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten sidste Fastelavnsøndag om Aftenen omtrent Kl. 10 eller 10³/₄, da intet Lys var at see i Baaningshuset, atter gjorde Indbrud i den aflaaede Tipperup Mølle, hvor til han da ligeledes bandede sig Afgang ved at trykke en Klude ind og gaae igjennem Vinduet, for i det omfortlaarede Seil at tage flere Penge, men det tilsigtede Tyveri kom ikke til Udførelse, da der dengang ingen Penge fandtes i Seilet“.

Onsdagen den 12te October.

Nr. 201.

Justitsraad Bunken
contra

Tjorgen Jensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg nordre Virks Egtretets Dom af 19de Novbr. 1863:
„Tilfalte Tjorgen Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Hjort, og De-

fensfor, Procurator Ringberg, 4 Rdl. til hver. At efterkommes ved Dvirghedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de April 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Sørensen og Maag for Overretten betaler Tiltalte Sorgen Jensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hebbes det: „Da Tiltalte Sorgen Jensen under nærværende fra Vordingborg nordre Birk's Extraret hertil indaafede Sag ved egen, med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han har frastjaalet sin Husbond 2 til 8 Mt. vurderebe Skjæpper Rugmeel, maa det bifaldes, at Tiltalte, der er laugt over criminel Ravalder, og som tidligere ifølge Høiesterets Dom af 11te Januar 1858 har været anseet for Hæleri med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød — hvilken Straf ifølge allerhøieste Resolution er bleven formitbet til 8 Dages simpelt Fængsel — nu er anseet som for 2den Gang begaaet Hæleri ifølge Fdg. 11te April 1840 §§ 22 og 25, og da den af Underretsdommeren valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Birketingsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes gives Medhold, i det Hele blive at stadfæste.“

Nr. 241.

Advocat Heinrichsen
contra

Niels Simonson (Defensfor Bunghen),

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de August 1864: „Arrestanten Niels Simonson bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Høihold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Simonson, som er ffjønnet at være langt over criminel Lavalber og blandt Andet ved Holsteinborg Birk's Politirets Dom af 26de September s. A. har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage efter § 1 jfr. § 5 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i Løsgænger ved, mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 10de Februar d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold, den 22de s. M. at være bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han ved Fattigvæsenets Forsorg var anbragt, vil han være at ansee efter nyseævnte Lovs § 1 med en Straf, der efter Omstændighederne vil kunne bestemmes til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 120 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

Nr. 202.

Advocat Brock

contra

Magdalene Christine Olsen (Defensor Bungen),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ronne Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Juni 1864: „Tiltalte, Enken Magdalene Christine Olsen heraf Byen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt derhos udrede Erstatning til Marschandiser Mogenssen i Ronne 6 Rdl. og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ericksen, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Ipsen, 3 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Høihold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den

være at stadfæste, dog at Spørgsmaalet om Erstatning til Marschandiser Mogensen findes ikke at burde afgjøres under nærværende Sag.

Chi kjendes for Ret:

Hyttingsdommen bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder. 3 Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 25de f. M. tiltales Enken Magdalene Christine Olsen heraf Byen under nærværende Sag for bedrægligt Forhold, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de forøvrigt dermed stemmende Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den hende imputerede Forbrydelse. Hun har saaledes efter Anmodning af hendes da her i Byen tjenende Søster bestilt til denne hos Madam Espersen en Hue til 2 Rdl. og modtaget denne Hue uden at betale den, men istedetfor at levere den til Søstere har hun, uden derom at undervette denne, pantsat den hos Marschandiser Mogensen for 1 Rdl. 2 Mk. Hun har ligeledes uden Vedkommendes Vidende og Samtykke pantsat hos samme Mand for 1 Rdl. 2 Mk. en Hue, som var bestilt hos og udleveret hende af Madam Espersen til en Kone i Ruthsker Sogn, og som skulde koste 2 Rdl. 2 Mk. Denne Hue har Konen fra Ruthsker Sogn indløst hos Mogensen med 10 Mk., af hvilke denne fik 9 Mk. 6 Sk., hvorimod Tiltalte beholdt de tiloversblevne 10 Sk. uden at Madam Espersen har erholdt den accorderede Betaling. Derefter har Tiltalte under et opdigtet Foregivende, at en Pige fra Amager vilde købe en Madam Espersen tilhørende Kaabe til 8 à 10 Rdl., erholdt denne Kaabe udleveret og strax derpaa pantsat den hos Mogensen for 2 Rdl. 3 Mk. Denne Kaabe har Eierinden selv indløst og derpaa solgt den. Endelig har Tiltalte under et løgnagtigt Paastud, at en Pige paa Store Bjerregaard vilde købe en Madam Espersen tilhørende og til 12 Rdl. vurderet Kaabe, erholdt denne udleveret og har strax pantsat den hos oftnævnte Mogensen for 6 Rdl. Denne Kaabe er tilbageleveret Eierinden, og har Mogensen paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte de 6 Rdl., som hun har tilvendt sig ved den foretagne svigagtige Pantsætning, hvorimod Madam Espersen har renunceret paa Erstatning for det Tab, Tiltalte har tilspiet hende.

Tiltalte, som er født den 5te December 1829 og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 26de August 1862 for Tyveri er idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil nu være at dømmes efter Fdg. 11te April 1840 § 43 jfr. §§ 41 og 79 og Straffen at udmaale efter samme Forordnings § 13, og naar der som skærpende Moment tages i Betragtning, at Tiltalte har begaaet flere Bedragerier, som i Forhold til de Forurettedes og hendes egne Vilkaar ikke have angaaet aldeles ubetydelige Gjenstande, og derimod som formildende Omstændigheder Tiltaltes fattigdom

og Beredvilighed til at tilstaae sin Brøde, skjønnes Straffen at kunne fastsættes til et Aars Forbedringshuusarbeide. Tiltalte vil derhos have at udrede i Erstatning til Marschandiser Mogensen 6 Rdl.“

Nr. 244.

Advocat Liebe

contra

Peder Pedersen Maae (Defensor Brock),

der tiltales for Strandtyveri.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 6te Febr. 1864: „Tiltalte Peder Pedersen Maae af Harboøre bør at hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hjort, og Defensor, Procurator Christensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 18de April 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førtaget af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 26-27.

Den 28de October.

1864.

Anden ordinaire Sæktion.

Onsdagen den 12te October.

Nr. 244.

Advocat Liebe

contra

Peder Pedersen Maae (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Peder Pedersen Maae, der under nærværende Sag tiltales for Strandtyveri, er det ved hans egen Tilståelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at da han den 7de November f. A. omtrent ved Middagstid gik bort fra Stranden ved Hårboøre, hvor han havde indfundet sig for at søge Arbejde ved Bjergningen fra et Dagen forud under levende Folks Medfølgelse indstrandet Skib, men uden at han kunde erholde Arbejde, og han ved at gaae alene gennem Klitterne i Nærheden af et der opsat Vagthuus saae, at der laa en Deel Seil adspredte, har han taget et af de der liggende Seil og forsøiede sig strax bort dermed, men da han kort efter saae en Strandfoged komme gaaende samme Vej, kastede han Seilet fra sig og satte sig ved Siden deraf, idet han haabede, at Strandfogden ikke skulde bemærke ham, og da han saae, at Strandfogden dog kom hen imod ham, reiste han sig op for at gaae bort, og paa Strandfogdens Tilspørgsel nægtede han at have havt med Seilet at gjøre, og dette blev derefter af Strandfogden henbragt til Vagthuset. Iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger antages, at det ommeldte Seil, der under Sagen er anset til en Værdi af 2 Rdl., henhørte til det Dagen forud under levende Folks Medfølgelse indstrandede Skib, og at Bjergningen fra Skibet allerede, da Tiltalte satte sig i Besiddelse af Seilet, var stillet under offentligt Tilsyn, samt at Seilet ved Bjergernes Foranstaltninger var henlagt paa det Sted, hvor Tiltalte tog det.

Da Tiltalte, der er født i Aaret 1812 og, foruden at være straffet for volbeligt Forhold, er, efter i 1849 at være dømt efter Fdbg. 11te April 1840

§ 58 1ste Deel, senest ved nærværende Rets Dom af 22de Marts 1858 anseet i Henhold til den nævnte Forordnings § 79 jfr. § 58 1ste Membrum med Straf som for 2den Gang begaaet Hæleri efter den nævnte Forordnings § 22 af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, saa vil han for det ham her under Sagen overførte Tyveri, der maa hensøres under bemeldte Forordnings § 11, blive i Henhold til dens § 25 at ansee med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Forordnings § 22, og findes Straffen for ham passende at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar“.

Nr. 218.

Advocat Liebe

contra

Søren Jensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Nestved Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Mai 1864: „Tiltalte, Værtshuusholder Søren Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør han udrede i Erstatning til Kjøbmand F. E. Sander 4 Rdl. 20 Sk., samt betale alle af Sagen lovligen flydende Udgifter, og dernæder i Salair til Aetor, Procurator Larsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Krenken, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og denne iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juni 1864: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Lihme, betaler Tiltalte, Værtshuusholder Søren Jensen, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdter det: „Tiltalte, Værtshuus-
holder Søren Zeusen, der under nærværende fra Næstved Kjøbstads Extraret
hertil indankede Sag actioneres for Tyveri, er ved egen med det isvrigt
Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist den 25de Marts d. A. om Aftenen
paa Næstved Havneplads at have tilvendt sig toende til 2 Mk. 4 Sk. Stykket
vurderede Brædder, som han hjembragte for at benytte som Brændsel og over-
saaugede det ene, samt i 4 forskjellige Gange i afvigte Vinter fra en i Næstved
Havn liggende Pram 4 til 1 Rdl. Stykket vurderede Egetræes saakaldte Skjær-
stokke eller Overliggere over Kasterummet, hvoraf han tog de 3 paa Dækket og
den ene i Kasten — Alt tilhørende Kjøbmand Sander i Næstved — og hvilke
Skjærstokke han benyttede til Brændsel.

Da det maa billiges, at Tiltalte, der er født den 1ste Januar 1826 og
ei forhen har været tiltalt eller straffet, for dette Forhold er ansæet efter Fdg.
11te April 1840 § 1 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og
Dommens Bestemmelser med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger
ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 13de October.

Nr. 238.

Advocat Heinrichsen
contra

Niels Olefen Schantz (Defensor Liebe),

der tiltales for de af ham mod Forhørsdommerne Byfoged Orsted og
Herredsfoged Glahn i Retten fremsorte Udladelser.

Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Februar 1864: „Tiltalte
Niels Olefen Schantz bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i
6 Gange 5 Dage samt være pligtig at betale samtlige af Instits-
actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor,
Procurator Wadum, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin,
4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 20de Juni 1864: „Underrets-
dommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden be-
stemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for
Overretten, Procurator Jsaacsen og Prøveprocurator Fasting, betaler
Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Frem-
stilling og med Bemærkning, at Tiltaltes Straf, der bliver at fastsætte
efter Grundfættningerne i L. 1—12—2, 6—4—18 og Fdg. 30te Marts

1827 § 1, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil Dommen med denne Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Olesen Schanz for de af ham mod Forhørsdommerne Bysfoged Ørsted og Herredsfoged Glahn i Retten fremsførte Ublabelser.

Efterat der i Anledning af en i Byen Slesvig indledet Underfølgelse var ved Veile Kjøbstads Politivet paabegyndt et Forhør, under hvilket der den 10de November s. A. blandt Andet blev af Dommeren, Overauditeur Ørsted, foreholdt Tiltalte et af Magistraten i Slesvig fremsendt, med Tiltaltes Navn understrevet Brev, med Hensyn til hvilket Tiltalte afgav en vakkende og undvigende Forklaring, hvorpaa han blev belagt med Arrest, fremstod Tiltalte den 12te November for Politiretten, der beklæbtes af ovennævnte Dommer, og forlangte — som det i Forhørsunderskriften hedder — gjentagne Gange Protocollen tilført, at han havde Dommeren stærkt mistænkt for et Bedrageri eller Falskneri med Hensyn til det Brev, der var blevet fremlagt og foreholdt ham i forrige Forhør, og forlangte Dommeren straffet herfor, ligesom han endvidere klagede over, at han i forrige Forhør ikke af Dommeren havde faaet Lov til at sige den rene Sandhed, idet han af Dommeren var bleven afbrudt hver Gang han vilde tale. Denne Protocolation blev derpaa oplæst og ratificeret, og efterat Retsvidnerne havde begjært Protocollen tilført, at Tiltalte i det nævnte Forhør ifkun er bleven afbrudt, naar han blev tiltalt af Dommeren og saldt ham i Munden, blev Forhøret udsat.

Da den ordinaire Dommer derpaa efter det saaledes Passerede havde veget sit Sæde, blev Overauditeur, Herredsfoged Glahn af Amtet beklæbt til som Sættedommer at behandle den paagjældende Sag, og under et af denne den 24de November s. A. afholdt Forhør erklærede Tiltalte, „at man her i Retten vil have, at han skal sige Røgn“. Paa Spørgsmaalet om, hvem der gjorde et saabant Forlangende, vilde han imidlertid intet Svar give, men i et den 3die December næstefter af samme Dommer afholdt Forhør yttrede Tiltalte — som det i Forhørsunderskriften hedder — at han maatte begjære en Underfølgelse af Dommerens Forhold under nærværende Sag, da han paa en aldeles ulovlig Maade havde undladt i Protocollen at indføre de Forklaringer, som Tiltalte under Forhøret havde afgivet, i hvilken Anledning de tilstedeværende Retsvidner derefter begjærte Protocollen tilført, at de over Tiltalte optagne Forhør ere nøiagtigt førte til Protocollen og derefter oplæste for Tiltalte, som

derpaa har ratihaberet dem, hvilket de i Henshold til deres som Retsvidner aflagte Ed kunne bekræfte.

Ligesom nu de anførte Udtalelser, som Tiltalte i et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har vedkjendt sig at have brugt, og navnlig den mod Overanditeur Ørsted fremsførte Besslybning, i og for sig ere i høi Grad fornærmelige for de Dommere, der i de paagjældende Forhør bekræftede Retten, saaledes maae de ogsaa efter Sagens Oplysninger og navnlig de af vedkommende Retsbetjente afgivne Erklæringer samt Retsvidnernes edelige Forklaringer anses blottede for al Grund, og for det af Tiltalte saaledes udbiste Forhold — der ikke skjønnes ligesvem at kunne henføres under Bestemmelserne i L. 6—4—18, idet Tiltalte maa antages ved de ommeldte Udtalelser nærmest at have tilfigtet at væge sig mod den opstaaede Mistanke om, at han havde gjort sig stybtig i et strafbart Forhold — vil han, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, ikke kunne undgaae at anses med en efter Lovgivningens Analogi, jfr. navnlig den citerede Lovartikel samt Fdg. 24de September 1824 § 1, lempet arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underretsdommen er bestemt til 6 Gange 5 Dage, vil saaledes bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billige, være at stadfæste“.

Nr. 234.

Advocat Liebe
contra**Hans Rasmussen** (Defensor Hansen),

der tiltales for at have forfærdiget og udgivet falske fremmede Penge.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 26de April 1864: „Arrestanten, Former Hans Rasmussen, bor henfættet til Forbedringshushusarbejde i 3 Aar og bor derhos udrede alle af Actionen og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nielsen, 4 Rdl., til og Defensor, Cancelliraad Procurator Busch, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 13de Juni 1864: „Underretsdommen bor ved Magt at staae. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Meckelmann og Procurator Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanførte Doms Præmiefer hedder det: „Om Arrestanten Hans Nas musen, der under nærværende Sag tiltales for at have forfærdiget og udgivet falske fremmede Penge, er det ved hans egen Tiltalæelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at da han, der arbejdede som Former ved et Jernstøberi i Horsens og efter sin Forklaring levede under meget trykkende Aar, den 22de Marts d. A. havde fattet den Tanke at eftergjøre preussiske eller andre tydske Thalere, hvoraf der paa Grund af Byens Occupation af tydske Tropper cirkulerede endel i Byen, har han samme Dags Aften ved at tage Aftryk i Gips af en saakaldet sachsisk Vereinsthaler — der maa antages at have en Værdi af 1 Rdl. 32 St. R. M. — forfærdiget en Form, hvori han derpaa hældte smeltet Tin, og efterat han paa denne Maade havde støbt to falske Thalere, der imidlertid mislykkes og som han af denne Grund atter smelte, støbte han endnu en tredje, hvilken han, efterat have pubset den lidt i Kanten, den 24de s. M. om Aftenen forsøgte at udgive hos en Bager i Horsens, hvor den imidlertid, da man strax satte Mistanke til den, blev anholdt.

For det ommeldte Forhold er Arrestanten, der er født 1824 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Fdg. 11te April 1840 § 73, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 3 Aar saabesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.“

Nr. 264.

Advocat Hindenburg
contra

Didrich Wilhelm Heinrich Fraun (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Februar 1864: „Arrestanten Carl Ludvig Wickendahl og Tiltalte Diderik eller Didrich Wilhelm Heinrich eller Heinrich Fraun bør straffes, Sidstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Forstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procurator, Cancelliraad d'Auchamp og Proverprocurator Gottschalk, med 5 Rdl. til hver, og til den subsidiaire Defensor, Procurator Ferslev i Ribe, med 2 Rdl., samt Diætpenge til

Sidsnævnte efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaandede Dom for Dibrich Wilhelm Heinrich Fraunss Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaandede Doms Præmisser hebbes det: „Da Arrestanten Carl Ludvig Wiendenahl og Tiltalte Diberik eller Dibrich Wilhelm Henrik eller Heinrich Fraun, af hvilke Sidsnævnte er født den 11te Marts 1830 og ved denne Rets Dom af 12te Februar 1848 anseet efter Rdbg. 11te April 1840 § 1 og § 58 i Henhold til §§ 78 og 29 med 25 Rottingslag, under nærværende mod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egne med det iøvrigt Opløste stemmende Tilstaaelser ere overbeviste at have gjort sig skyldige i den dem paafigtede Forbrydelse, ved efter foregaaende Aftale at have tilvænt sig en Dyr og et Lagen, tilsammen vurderede til 4 Rdl., tilhørende Schouws Enke, hvilket Tyveri udsjertes af Tiltalte, medens Arrestanten opholdt sig paa Gaden udenfor Gjerningsstedet, saa vilde de nu blive at dømmes efter fornævnte Forordning, Tiltalte efter § 13 og Arrestanten efter § 21 jfr. § 1, til Straf, der findes at kunne bestemmes for Hørsnævnte til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og for Sidsnævnte til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 217.

Advocat Heinrichsen
contra

Ane Marie Christiansen eller **Christiansdatter** (Defensor Hindenburg) og **Mads Pedersen Skræp** (Defensor Brock), der tiltales, Hørsnævnte for at have afgivet og beediget en urigtig Forklaring for Retten og Sidsnævnte for dertil directe eller indirecte at have tilskyndet hende.

Odense Herreds Extrarets Dom af 24de November 1863: „Tiltalte Bøverpige Ane Marie Christensdatter af Sanderum bør henseettes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Tiltalte Gaardmand Mads Pedersen Skræp af Lommernup bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Ane Marie Christensdatter og Mads Pedersen

Skræp bør derhos, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, dernunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen, 5 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Petersen og Cloos, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Mai 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne til Defensorerne, Procuratorerne Petersen og Cloos, udredes, til den Første af Tiltalte Ane Marie Christiansen eller Christiansdatter og til den Sidste af Tiltalte Gaardmand Mads Pedersen Skræp. Salairerne for Overretten betales af de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, til Actor, Procurator Bang, med 8 Rdl., og af Tiltalte Christiansdatter til Defensor, Procurator Naasløff, med 5 Rdl. samt af Tiltalte Skræp til Defensor, Procurator Ronge, med ligesaa meget. At efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at de Defensorerne tilkjendte Salairer findes at maatte udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Defensorerne tilkjendte Salairer udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger. Paa lige Maade udrede de Tiltalte i Salarium til Advocaterne Heinrichsen, Hindenburg og Brock for Høiesteret 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „..... Med Hensyn til Sagens factiske Omstændigheder bemærkes, at da det i August 1856 for Politiet var anmeldt, at Tiltalte Skræps Hunde skulde have løbet om uden at være forpneede med de da befalede Mundkurve, og Skræp, som i den Anledning var indkaldt for Retten, havde nægtet Saabant, blev Tiltalte Ane Marie Christiansen indstævnet for derom at afgive Vidnesbyrd. Da hun nu i Retten afspurgtes af den constituerede Dommer, Cand. juris Schubart, forklarede hun ifølge Retsprotocollens Udvisende, at hun ingensinde havde lagt Mærke til, at Skræps Hunde gif uden Mundkurv, siden det blev paabudt, at saadanne skulde bæres. Det er denne Forklaring, som nu sees at have været urigtig. Efter hvad der foreligger maa det antages, at hun fort derpaa fortrød at have afgivet den ommeldte Forklaring, og at hun senere, navnlig i den sidste

Tid, oftere har følt Uro og Samvittighedsnag berover, hvilket endelig bevirkede, at hun selv begjærede sig fremsillet for Retten, hvor hun den 26de Juni s. A. forklarede, at da hun den 6te August 1856 med Stræp paa dennes Bogn hørte til Retten og paa Veien yttrede til ham, at hun ikke kunde nægte at have seet hans Hunde løbe om uden Mundkurv, svarede han, at hun sagtens kunde snøe sig fra det, og at han nok skulde holde hende fri for at gjøre Gb, hvorefter hun i Retten afgav og beebigede den ovennævnte Forklaring, der imidlertid som ovenmeldt var urigtig, idet hun, som hun nu forklarer, havde lagt Mærke til og vidste, at Hundene en Dag, da hun tilligemed Stræps Følk vare ude at slaffe Hø, vare uden Mundkurv.

Hun tilføjer som ubestrykbende Omstændigheder for sig, at da hun havde afgivet hiin urigtige Forklaring, og den constituerede Dommer nu forlangte, at hun skulde beebige den, bad hun for sig og bønfuldt om at fritages for at aflægge Eden, men at han tiltalte hende haardt og, idet han fordrede Edens Afslæggelse, tog hende om Haanden og løstebe den op, hvorpaa hun i den ved hans haarde Tiltale fremkaldte Forvirring aflagde Eden.

Efter hvad der findes oplyst angaaende Forhørsdommerens Fremgangsmaade, navnlig ved den efter Overrettens Kjendelse anstillede Undersøgelse, skjønnes det imidlertid ikke, at der er foregaaet Noget med Hensyn til Tiltaltes Ebfæstelse, som maatte kunne tjene til at frie hende for det lovbefæmte Ansvar, og da den af vedkommende Districtslæge om hendes fuldstændige Tilregnelighed reiste Tvivl ifølge en af det kgl. Sundhedscollegium afgiven Betænkning maa bortfalde, vil hun, der er døbt den 27de Juli 1830 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ikke kunne undgaae Straf efter Fdbg. 15de April 1840 § 1 jfr. § 4, men maa det billiges, at denne paa Grund af samtlige Sagens Omstændigheder ved den indankede Dom er fassat til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde.

Hvad Tiltalte Stræp angaaer, da er Tiltalte Ane Marie Christiansens Forklaring om, at hun af ham er ledet til at aflægge urigtigt Vidnesbyrd, visnok bestyrket derved, at han, da hun afgav og beebigede sin Forklaring i Retten, paahørte samme og, uagtet han indbrømmer at have vidst, at den var urigtig, ingen Erindring gjorde, samt derved at der ingen anden Grund findes at være, der skulde have bevæget hende til at fravige Sandheden, hvorhos endnu bemærkes, at Stræp har forklaret ikke at kunne erindre, men at det dog godt kan være, at han paa Veien til Retten for Tiltalte Christiansen har udtalt sig, som af hende ovenfor forklaret. Men da der dog ikke imod hans Benægtelse er tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, vil han, der er født den 9de August 1802 og ikke funden tidligere straffet, være at tillægge Frifindelse, dog, som ved Underrettens Dom antaget, kun for Actors videre Tiltale.

Idet Underrettsdommen i Henhold til det Ovenførte vil være at stadfæste, hvilket og bliver at statuere med Hensyn til Actionens Omkostninger, dog at Salairerne til Defensorerne for Underretten, Procuratorerne Petersen og

Gloos, udredes til den Første af Christiansbatter og til den Sidste af Skrap, vilde de Tiltalte derhos have at udrede, o. s. v.“

Fredagen den 14de October.

Nr. 230.

Advocat Heinrichsen
contra

1) Hans Andersson, 2) Carl Henrik Israelsen Berggreen samt
3) Jens Hansen (Flynng) (Defensor Hansen),
der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri og Nr. 3 for Hæleri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 19de Juli 1864: „Arrestanterne Hans Andersson og Carl Henrik Israelsen Berggreen samt Tiltalte Jens Hansen (Flynng) bør straffes, Arrestanten Andersson med Tugthuusarbejde i 7 Aar, Arrestanten Berggreen med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og Tiltalte Hansen med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, hvorhos Arrestanten Andersson efter udstaaet Straf bør ved Politiets Foranstaltning udbringes af Landet. 3 Erstatning til Smed Jens Ludvigsen i Midløse betaler Arrestanten Andersson 4 Mk. Saa udreder han og denne Action's Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Cancelliraad Nyholm, med 6 Rdl. til hver, dog saaledes, at Arrestanten Berggreen deraf tilsvarer in solidum med ham $\frac{1}{5}$, og at Tiltalte Hansen in solidum med begge Arrestanter deeltager i Udredelsen af bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{6}$ af de omhandlede Salairer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

3 Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Heinrichsen og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

3 den indaafede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanterne Hans Andersson og Carl Henrik Israelsen Berggreen

for Lyveri og mod Tilstaaelse Jens Hanjen (Flyng) for Hæleri anlagte Sag er det ved Arrestanten Anderssons egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han, der er hjemmehørende i Sverrig men siden Aaret 1849 af og til i korte Tidsrum har taget Ophold heri Landet, har Natten mellem den 2den og 3die Juni 1857 paa Eiendommen Nibløsegaard under Sors Birk, medens Beboerne sov, i et med Soveværelserne i Forbindelse staaende til Contoir benyttet Værelse, hvortil han skaffede sig Adgang ved at krybe ind af et Vindue, som han fik aabnet ved at ituslaae en af sammes Ruder, tilvendt sig omtrent 110 Rdl. i Penge og nogle forskellige Gjenstande, tilsammen af Værdi 5 Rdl. 1 Mk. 12 Sk., tilhørende Gaardens daværende Eier, Proprietair Formann. I Forening med en Person, der ikke er tiltalt under denne Sag, har Arrestanten derhos den 18de August s. A. om Aftenen Klokken mellem 10 og 11 Sjaalet noget Værtstøi m. m. af Værdi 1 Rdl. 3 Mk., tilhørende Emed Jens Ludvigsen af Nibløse, og derpaa samme Nat begivet sig først til en Niels Jensen tilhørende Gaard i Berup, hvis Beboere vare iseng, og der i den Hensigt at begaae Lyveri opbrudt den ydre Dør for Stuelængens Overstue eller Havestue ved Hjælp af det sjaalne Værtstøi og paabegyndt at opbryde den anden Dør, men uden at faae Leilighed til at sjaale Noget, fordi der blev gjort Ansrig i Huset, samt senere ud paa Natten til et af Districtsforbømer Karen Nielsens Enke beboet Huus paa Nibløsemark, hvor Arrestantens Medskyldige trøb, medens Arrestanten blev staaende udenfor, gjennem et aabenstaaende Vindue ind i Husets Spisestue, der, naar undtages, at Døren paa samme, hvilken førte til Kjøkkenet, paa dets Side var forsynet med en Krog, stod ved uafsaafede Døre i Forbindelse med det Værelse, hvori Nielsens Enke havde Natteleie, og tilvendte sig nogle i bemeldte Spisestue beroende Fødemidler af Værdi 1 Rdl., som de deels fortærede paa Stedet, deels medtog.

Endvidere er det ved Arrestanterne Anderssons og Berggreenens egne Tilstaaelser og det isvrigt i saa Henseende Oplyste beviist, at de, efterat Andersson havde besluttet at begaae Lyveri i et af Entrepreneur Carl Anders Emil Messerschmidt benyttet Contoir, hvilket han vidde for flere Aar siden havde været i en Garveribygning hørende til Eiendommen Nr. 36 i Vesterbrogade, og i den Anledning den 26de Januar d. A. henvendte sig til Berggreen for at faae Oplysning om bemeldte Contoir endnu var paa samme Sted som tidligere, hvilket denne meddeelte ham Underretning om, uagtet Andersson havde sagt ham, i hvilken Hensigt saadan Oplysning attraaedes, og at Lyveriet maatte stee ved Indbrud, derpaa den paafølgende Morgen omtrent Klokken 1 ere fulgte sammen ud til Gamle Kongevei, hvor Berggreen hjalp Andersson, forat han kunde komme til Gjerningsstedet over et Plankeværk til en Have til Stedet Nr. 30 paa bemeldte Wei, ved hvilket han efter Afstale skulde vente, indtil Arrestanten Andersson efter udført Lyveri kom tilbage, Noget der imidlertid ikke skete, idet han forinden sjernebe sig af Frygt for nogle patronillerende Politibetjente, samt at Arrestanten Andersson derefter, ved at krybe over 3 andre Plankeværker og passere de mellemliggende Haver, er stegen ind i de til fornævnte Eiendom Nr. 36 i Vesterbrogade hørende Gaardsrum og derfra, idet han med

Volb opbrød flere Døre og med en falskt Nøggle aabnede en saadan, har skaffet sig Afgang til det ommeldte i en isoleret og ubeboet Bygning liggende Contoir, og i dette tilveent sig 24 Rdl. 2 Mk. 15 St. i Penge samt en Deel Læderfaaler og nogle andre Gjenstande, i det Hele af Værdi 42 Rdl. 2 Mk., Alt tilhørende fornævnte Entrepreneur Messerschmidt, og to Lommestørklæber, sammen til Værdi af 2 Mk., tilhørende Forvalter August Julius Jacobsen, af hvilke Gjenstande Arrestanten Berggreen Dagen efter var Arrestanten Andersson behjælpelig med at affætte 12 Par Saaler.

Liltalte Jens Hansen (Flyng) har vedgaaet, at han, som Dagen efterat Lyveriet hos Messerschmidt var begaaet, havde af Arrestanten Andersson tilbyttet sig 12 Par af de stjaalne Læderfaaler mod et Par Beenklæber, har den 30te s. M. to Gange nægtet for Politiets Betjente, der indsaandt sig hos ham for at efterlyse de stjaalne Læderfaaler, at have kjøbt saadanne, naaget han vel vidste og erindrede, at han den foregaaende Dag havde kjøbt de ommeldte 12 Par, hvoraf 11 Par endnu vare i hans Besiddelse, og derhos strax, da Betjentene første Gang henvendte sig til ham i den Anledning, havde fattet Mistanke om, at disse Saaler vare stjaalne, og da hans senere Tilbagelaldelse af denne Tilstaaelse ifølge Danst Lovs 1—15—1 ikke vil kunne tillægges nogen Virkning, maa han ansees overbeviist at have gjort sig skyldig i den ham paafigtede Forbrydelse.

Som Følge af det Foransførte ville Arrestanterne og Liltalte, der alle ere laugt over criminel Lovsaker og af hvilke Liltalte ikke findes at være tidligere overgaaet nogen criminel Dom og Arrestanterne ikke forhen straffede heri Landet, blive at dømmes efter Fbg. 11te April 1840, Arrestanten Andersson efter §§ 1, 12 1ste og 2det Membrum og 80 jfr. § 12 2det Membrum, Arrestanten Berggreen efter § 21 jfr. § 12 1ste Membrum, og Liltalte efter § 22, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten Andersson til Lugthuusarbejde i 7 Aar, for Arrestanten Berggreen til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og for Liltalte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos Arrestanten Andersson ifølge Placat af 19de April 1805 vil efter udstaaet Straf være at udbringe af Landet ved Politiets Foranstaltning. Han vil derhos have at betale 4 Mk. i Erstatning til ovennævnte Emed Jens Lubvigsen."

Nr. 253.

Advocat Hansen

contra

Jens Lauridsen Borg (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Indbrudsthyveri.

Ekodborg Wandfuld Herredens Extrarets Dom af 16de November 1863: „Liltalte Jens Lauridsen Borg bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hjort, og til

Defensor, Procurator Christensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Viborg Landsoverretts Dom af 20de Juni 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Jaaesen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „.....
Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han, der den 11te August f. A. om Morgenen efter Overeenskomst med sin Husbond havde forladt sin Tjeneste i Flynder, samme Dags Eftermiddag Kl. 4 à 6 kom forbi Hnusmand Poul Chr. Madsens Huus i Bøvling Sogn, og han, der efter sin Forklaring var sulten og ingen Penge havde, saae, at der i bemeldte Huus paa et Bord i Nærheden af Vinduet laa et Stykke Brød og et Stykke Ost, besluttede han at gaae ind i Huset for at saae Noget at spise, og efterat han derpaa havde banet sig Afgang til Huset, hvis Beboere vare fraværende og hvis Indgangsdoer var aflaaet med en Hængelaas, ved at trække Stablen i Dørstolpen ud, ved hvilken Leilighed Stablen gif itu, tilegnede han sig de ovenomtalte Stykker Brød og Ost, der tilfammen ere ansatte til en Værdi af 13 Sk., samt et Silketørklæde, der laa i en aabenstaaende Commodestuffe og som i den forringede Tilstand, hvori det er kommet tilstede, er vurderet til 3 Mk., hvorefter han forlod Huset. Det stjaalne Brød og Ost blev strax fortæret af Tiltalte, hvorimod Silketørklædet, som Tiltalte beholdt i nogen Tid og derpaa byttede bort, er tilbageleveret Besjjaalne, der isvrigt har frasalbet Krav paa Erstatning.

Med Hensyn til Tiltaltes mentale Tilstand have flere Vidner vel forklaret, at de ei kunne anfæe Tiltalte for rigtig klog, og at han ialtsald er noget besynderlig eller forkeert i hvad han foretager sig, i hvilken Henseende det af dem navnlig er fremhævet, at Tiltalte gjør mange gale Handeler og skjøndt opsodt paa Landet ei har mere Forstand paa Markarbeide end den, der aldrig har haft dermed at gjøre; men efter Sagens Oplysninger i det Hele og navnlig den af det kgl. Sundhedscollegium afgivne Erklæring, der gaaer ud paa, at det isølge de i Sagens Acter indeholdte Oplysninger maa antages, at Tiltalte er et Menneske af dorst og ligegyldig Natur og indskrænkede mentale Evner, men at det isvrigt ingen tilstrækkelig Grund finder til at betvivle hans Tilregnelighed

med Hensyn til den af ham begaaede Forbrydelse, vil Tiltalte ikke kunne undgaa Strafsansvar, og det maa derfor billiges, at han, der er født i 1844 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovennævnte Forhold, der efter den Maade, hvorpaa han banebe sig Afgang til Huset, maa betragtes som Indbrudstyveri, ved Underrettsdommen er anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 12 1ste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Nr. 206.

Advocat Hansen
contra

Jens Julius Emil Larsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 18de Juni 1864: „Arrestanten Jens Julius Emil Larsen bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Mhlerz og Procurator Sørensen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde og da Tiltaltes under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør fremsatte, af Sittet bestyrkede Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse efter L. 1—15—1 ikke kan komme i Betragtning, kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til den subsidiaire Defensor, Procurator Christensen, og til Advocat Hansen samt Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 2 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til hver af de Sidste.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Jens Julius Emil Larsen, der er født den 21de Marts 1836 og blandt Andet ved Højesterets Dom af 19de April 1859 anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvori var indbefattet den Straf, han endvidere havde forstybt efter Fdg. 21de August 1829 § 2, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplysle stemmende Tilstaaelse er overbeviist at have den 8de Marts d. A. stjaalet en Boghandler Jacob Anton Falck tilhørende til 1 Rdl. vurderet Dyne, vil han nu være at dømmes efter sørsnævnte Forordnings § 16 til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar“.

contra

Hans Christian Eftildsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Voldtægt.

Hørrum Herreds Etrarets Dom af 6te Juli 1864: „Arrestanten Hans Christian Eftildsen bør miste sit Liv; saa udreder og Arrestanten samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Nielsen, 4 Rdl., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Aalborg Stiftamts nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de August 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „.....
Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han, der havde Tjeneste i Svenstrup Østermølle, den 26de Mai d. A. henad Middagstid, medens han var beskæftiget med noget Arbejde paa en Mark, der støder til Chausseen mellem Aalborg og Hobro, saae Hjulmand Niels Christian Andersens Hustru, Kirstine Christensdatter, der var ham aldeles ubekendt, komme gaaende henad Chausseen, paakom der ham pludselig en uimodstaaelig Lyst til at pleie legemlig Omgang med hende, og efterat han derpaa, da hun var kommen i Nærheden af ham, havde tiltalt hende og hun i den Anledning var staaet, gif han over Ørøsten henimod hende, hvorpaa han, efterat have rettet nogle Spørgsmaal til hende, pludselig greb hende bagfra om Halsen og kastede hende omtulb. Da hun nu gav sig til at strige høit flere Gange, befalede han hende at tie stille og truede hende i modsat Fald med at ville bruge sin Kniv imod hende, og af Frygt herfor samt idet hun derhos antog, at Ungen vilde kunne høre hende, ophørte hun at strige, men da hun endnu ikke laa stille nok, gjentog han sin Trusel om at ville bruge Kniven mod hende, dersom hun ikke forholdt sig rolig, hvorhos han uden egentlig at

slaae hende eller at anvende nogen større Vold mod hende, ruffede og trak saaledes i hende, at hun, der ved at blive kastet omkuld var kommen til at ligge paa Siden af Beigrøsten, nu kom til at ligge ham tilpas paa Bunden af Grøsten. Af Frygt for at han skulde gjøre en Ulykke paa hende med Kniven, hvilket han efter hendes Forklaring flere Gange bandede paa at vilde, turde hun nu ikke længere modsætte sig hans Villie, men lod ham uden nogen Modstand fra hendes Side rolig tage hendes Klæder op og fuldbyrde Samleiet, og da dette var skeet, reiste hun sig op, og uden at sige Noget som helst til ham, og navnlig uden at udtale sin Forbittrelse over den mod hende udviste Afsærd, hvilket hun efter sin Forklaring ei turde, idet hun endnu var bange for, at han skulde gjøre hende Fortræd med Kniven, forlod hun ham og gik hjem, hvor hun strax gjorde sin Mand bekendt med det Passerede.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Arrestanten ikke ved den ommeldte Leilighed var i Besiddelse af nogen Kniv, men Kirstine Christensdatter har paaftaaet, at hun var aldeles uvidende derom samt at hun ikke noget Dieblif tvivlede om, at det var Arrestantens Hensigt virkelig at tilføie hende en Ulykke med Kniven, dersom hun ikke søiede ham, og da Arrestanten, der isvrigt har forklaret, at han ikke veed, om han vilde have brugt yderligere Vold mod hende, hvis hun ikke havde villet søie sig efter ham, ligeledes har erklæret, at han bestemt antager, at hun kun ved hans Trusler lod sig bevæge til at lade ham faae sin Villie med hende, samt at hun ikke ved sin Afsærd gav ham nogen som helst Aarsag til at tro, at hun godvillig vilde søie sig efter ham, findes det ikke at kunne komme i nogen Betragtning, at hun ikke, efterat Arrestanten med Magt havde kastet hende omkuld og faaet hende til at ligge heelst nede paa Bunden af Grøsten, har gjort nogen Modstand mod hans senere Bestræbelser.

Kirstine Christensdatter, der er omtrent 40 Aar gammel og maa antages at være en agtbar og sædelig Kone, har efter Sagens Oplysninger ikke lidt nogen egentlig Skade ved den af Arrestanten mod hende udviste Vold.

Efter det Anførte er Arrestanten, der er født den 21de September 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter L. 6—13—16 med Livsstraf.

Nr. 21. Gaardmand **Mathias Christensen** (Selv)

contra

Zuslitsraad, Herredsfoged **Koefoed** som Skifteforvalter i **Laur's Rasmussen Schifters** Dodsbo (Ingen), angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at indbetale i bemeldte Bo et Beløb af 340 Rdl.

Gjerlev-Dufild Herredstings Dom af 18de September 1861: „Naar Indstævnte, Gaardeier **Mathias Christensen** af Gjerlev, efter foregaaende loblig Stævning til Citanten, Stifteretten for Gjerlev-Dufild Herreder, inden sit Værneting maatte troste sig til med sin Ed

at bekræfte, at han ikke har erholdt den hans Kone Ane Margrethe Laursdatter ved afdøde Gaardeier Laur's Naasmussen Schifters Testamente af 23de Mai 1844 tillagte Arvelod af 200 Rdl. udbetalt med rede Penge, og at han ei heller paa anden Maade har modtaget Bederlag for samme, da bør han til Citanten alene betale 140 Rdl. med Renter 5 pCt. fra 25de Februar d. A. indtil Betaling skeer, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være, og ville Sagens Omkostninger i saa Fald være ophævede; men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Citanten betale de fulde paastævnte 340 Rdl. med Renter 5 pCt. fra 25de Februar d. A. indtil Betaling skeer, samt erstatte Samme Sagens Omkostninger med 20 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 13de October 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardeier Mathias Christensen i Sjerlev, til Indstævnte, Skifteretten i Gaardeier Laur's Naasmussen Schifters Bo, 20 Rdl. Det Skønne at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Efter de under Sagen fremkomne Dplysninger er det antageligt, at Citantens Kone, der ifølge hendes Faders Testament af 23de Martz 1844 skulde have en Arvelod af 200 Rdl., endvidere efter Faderens Bestemmelse skulde have et Tillæg til denne Sum, i Lighed med hvad der deels efter hans Testament af 26de August 1858, deels efter de Høiesteret forelagte nye Documenter findes at være tillagt Medarvingerne som Forhoielse af de Summe, der efter det forstnævnte Testament skulde udbetales dem af den Arving, hvem Gaarden var tillagt, hvilken Forhoielse for hver af dem maa antages at have udgjort 200 Rdl.; og at en lignende Forhoielse i Arven virkelig tilkom ogsaa Citantens Kone, kan efter Veffaffenheden af Indstævntes Procedure i de foregaaende Instanser ikke anses behørigen bestridt. Det er derhos ikke blot ikke oplyst, men end ikke af Indstævnte paastaet, at Citanten af Arveladeren skulde have modtaget Bederlag for, hvad der saaledes var tillagt Konen i Arv, paa nogen anden Maade end, som af ham paaberaabt, ved Liquidation af den paastævnte Gjældsfordring 340 Rdl., og det maa navnlig ansees givet, at der ved Udstedelsen af det Afkald, som efter Arveladerens Død er understrevet af Citanten, ikke er

steet nogen Udbetaling til ham. Efter disse Omstændigheder er der ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af den Fremstilling, som Citanten i Forbindelse med Erkjendelsen af tidligere at have skyldt Arveladeren den anførte Sum — hvilken Erkjendelse udgjør det eneste væsentlige Grundlag for Forbringeren — har meddeelt om Forholdet, nemlig at Arveladeren, da Citanten nogen Tid for Oprettelsen af det seneste Testament vilde tilbagebetale Beløbet, vægrede sig ved at modtage det og tilkjendegav, at Citanten kunde beholde det som en hans Kone tilkommende Arv; og der vil derfor efter Citantens Paastand være at tillægge ham Frisindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Chi kjendes for Ret:

Citanten bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Underretsbommen i nærværende Sag er Citanten, Gaarbeier Mathias Christensen af Gjerlev, naar han med Ed bekræfter, at han ikke har erholdt den hans Kone, Ane Margrethe Laursdatter, ved hendes afsøde Faders, Gaarbeier Laurz Rasmussens Schifters, Testament af 23de Marts 1844 tillagte Arvelob af 200 Rdl. udbetalt med rede Penge, og at han ei heller paa anden Maade har modtaget Vederlag for samme, tilpligtet at betale Indstævnte, Skifteretten i bemeldte L. N. Schifters Dødsbo, 140 Rdl. med Renter 5 pCt. fra 25de Februar s. A. men forøvrigt frisuuden for Indstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i saa Fald ere hævdede, hvorimod han, naar han ikke aflægger saadan Ed, er tilpligtet at betale Indstævnte 340 Rdl. med Renter 5 pCt. fra 25de Februar s. A. samt Sagens Omkostninger med 20 Rdl. Denne Dom har Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten neblagte Paa- stand om fuldstændig Frisindelse, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsbommens Stadsafstelse.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Gaarbeier Laurz Rasmussens Schifter ved det ovennævnte Testament af 23de Marts 1844 har tillagt sin yngste Søn Christen Laurzen sin Gaard Røragergaard imod at betale visse Summer til sine Sødskende, nemlig 400 Rdl. til hver af sine Brødre og 200 Rdl. til hver af de 5 Søstre, deriblandt Ane Margrethe Laursdatter, der senere blev gift med Citanten, og i et senere af L. N. Schifter oprettet Testament af 26de August 1858, der indeholder Tillægsbestemmelser til det ommeldte Testament af 23de Marts 1844, hedder det, at da 3 af Søstrene, deri-

blandt Titantens Kone Ane Margrethe Laursbatter, ere blevene fyldestgjorte for de dem i sidstnævnte Testament tillagte Capitaler, fritages Christen Laursen for at betale disse Capitaler, medens det iøvrigt paalægges ham at betale sine øvrige Sæbftende, deriblandt 2 af Søstrene, foruden de dem i Testamentet af 1844 tillagte Capitaler endvidere 200 Rdl. Efterat L. N. Schifter derpaa var afgaaet ved Døden, blev det paa en Skiftesamling i Boet den 18de Januar f. A. af en af Arvingerne anmeldt, at Titanten efter den Afsødes Regnskabsbog skulde Boet 340 Rdl., som han efter bemeldte Regnskabsbog havde taant af den Afsøde, i hvilken Anledning Titanten paa Skiftesamlingen benægtede at være Noget skyldig til Boet, da de ommeldte 340 Rdl., som han havde skyldt den Afsøde, af Titanten vare betalte til den Afsøde selv, hvilket han, om forlangtes, var villig til med sin Ed at bekræfte. Efterat nærværende Sag derpaa af Indstævnte var anlagt mod Titanten til Betaling af det ommeldte Beløb, har Titanten, der vil være bleven afbrudt paa Skiftesamlingen, saaledes at han ikke kunde forklare Sagens Sammenhæng, gjort gjældende, at han vel ikke har contant betalt den Afsøde Beløbet, men at han har præsenteret denne 340 Rdl. — hvilket efter Titantens Anbringende for Overretten skal være skeet den 2den eller 3die April 1857 — men at den Afsøde sagde, at han ikke havde Brug for Pengene, og at Titanten derfor kunde beholde dem, da Titanten skulde have en Sum i Arv efter ham for Titantens Kone, hvorefter Titanten da paa Grund af den Afsødes gjentagne Forestillinger atter modtog de 340 Rdl. som Afdrag paa sin Kones Arv, til Fyldestgjørelse for hvilken han efter sit Anbringende iøvrigt Intet har modtaget. Da han nu derhos har gjort gjældende, at der tilkom hans Kone 400 Rdl. i Arv, eller foruden de i Testamentet af 1844 ommeldte 200 Rdl. endvidere 200 Rdl., har han formeent, at han i det Hele maatte frifindes for Indstævnets Liltale. Vel er det nu in confesso, at Titanten, der i 1859, som det maa antages efter L. N. Schifters Død, ifølge sine Svogres Opfordring har underskrevet et Afkald paa den hans Kone tilkommende Arv, i hvilket Afkald der med Hensyn til det stemplede Papir var gjort Bemærkning om, at Summen ikke var over 400 Rdl., ved denne Leilighed ikke har modtaget noget Weberlag for Arven, hvorhos der iøvrigt ikke fra Indstævnets Side er fremkommet Noget til Oplysning om, hvorledes Titanten eller hans Kone, der ifølge Indholdet af Testamentet af 1858 havde erholdt den heude ved Testamentet af 1844 tillagte Capital, har modtaget Fyldestgjørelse for denne, eller navnlig om at dette er skeet paa anden Maade end ved Liquidation i de ommeldte 340 Rdl., men ligesom Titanten ikke har godgjort, at der tilkom hans Kone en Arv af 400 Rdl. eller mere end de heude ved Testamentet af 1844 tillagte 200 Rdl. — hvorved bemærkes, at der i saa Henseende ligesaa lidt kan sluttet noget af den ommeldte i Arveafkaldet for det stemplede Papirs Skyld indførte Bemærkning om, at Beløbet ikke var over 400 Rdl., som af den Omstændighed, at der ved Testamentet af 1858 var tillagt nogle af de øvrige Arvinger 200 Rdl. mere end der ved Testamentet af 1844 var bestemt for dem — saaledes har Titanten ikke ført noget Beviis for, at L. N. Schifter ved den ommeldte Leilighed, da Titanten skal have præsenteret ham de 340 Rdl., har

yttret, at Titanten skulde eller kunde beholde dem i Afdrag paa hans Kones Arv, eller for at Titanten iøvrigt har modtaget de ommeldte 340 Rdl. eller nogen Deel af dem i Afdrag paa bemeldte Arv, og Titantens Paaastand om fuldstændig Fristindelse kan derfor ikke tages tilfølg. Som Følge heraf, og idet der, da Underrettsdommen ikke er contrapaaanket, ikke bliver Spørgsmaal om at forandre den i Indstævntes Faveur, vil bemeldte Dom efter Indstævntes Paaastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten vil Titanten efter Sagens Omstændigheder have at erstatte Indstævnte med 20 Rdl.

Med Hensyn til de under Sagen fremsagte Documenter sees ingen Stempelovertræbelse at have fundet Steb“.

Mandagen den 17de October.

Nr. 38. Slagelse Kjøbstads Communalbestyrelse

(Instittraad Bunken)

contra

Snedkermester **J. Fabian Adler** (Sngen),

angaaende Spørgsmaalet om Forbrydelse af Indstævntes Fæste paa en Slagelse Commune tilhørende Torvelod.

Slagelse Byting's Dom af 28de April 1862: „Det af Indstævnte, Snedkermester J. Fabian Adler, den 14de April 1846 erholdte Fæste paa Torvelodden Nr. 2 eller den vestlige Torvelod i Bykoven af de Slagelse Kjøbstads Grundeiere som Commune tilhørende Forder Matr. 278 g af Hartkorn 3 Ekpr. 2 Fdk. 1½ Alb., Sammelkat 2 Rdl. 69 St., bør som forbrudt være ophævet, og bør Indstævnte under en daglig Mulet af 2 Rdl. inden 3 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Slagelse Communalbestyrelse at aflevere bemeldte Lod til fri Disposition i den Stand, hvori den efter Fæstebrevet skal befindes ved Aflevering samt til bemeldte Communalbestyrelse at betale Sagens Omkostninger med 10 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Septbr. 1862: „Titanten, Snedkermester J. Fabian Adler af Slagelse, bør for de Indstævnte, Slagelse Kjøbstads Communalbestyrelses Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Metter ophæves“.

Hoiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Indstævnte ifkun i Aarene 1858 og 1859 kan anses at have gjort Freuleie af den

i Dommen ommeldte Fordlob. I de Auctionsconditioner, i Henhold til hvilke Indstævnte som Høistbydende har faaet denne Lod i Fæste, er det nu vel i 12te Post udtrykkelig forbudt at gjøre Fremleie af Lodden uden dertil erhvervet Tilladelse af Slagelse Kjøbstads Communalbestyrelse — og en saadan Tilladelse havde Indstævnte ikke erhvervet —; men ligesom det ikke i bemeldte Post er forestrevet, at Overtrædelse af det deri indeholdte Forbud skulde bewirke Fæstets Forbrydelse, saaledes kan det efter Indholdet af den af Citanterne paaberaabte 14de Post i Conditionerne, sammenholdt med disses øvrige Forfrifter, heller ikke deraf med Bestemthed udledes, at Fremleie uden Tilladelse ubetinget skulde have en saadan Virkning, ligejaalidt som dette kan ansees at følge enten af Forholdets egen Natur eller af Lovgivningens Grundsætninger, jfr. Fdg. 9de Marts 1838 § 5 Lit. a. Naar nu hensees til de i nærværende Tilfælde forhaandenværende, i Dommen berorte Omstændigheder, findes der at mangle tilstrækkelig Foie til at tillægge den Fremleie, der efter det Foransførte alene kan lægges Indstævnte til Last, den af Citanterne paastaede Virkning, og han er saaledes rettelig bleven frifunden for deres Tiltale. Den indaankede Dom,* ved hvis Bestemmelse om Proccæsens Omkostninger det maa have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indaankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved den i nærværende Sag i 1ste Instants inden Slagelse Byting under 28de April d. A. affagte Dom er et Citanten, Suedkermester J. Fabian Adler af Slagelse, den 14de April 1846 indrømmet Fæste paa Lørvelodden Nr. 2 eller den vestlige Lørvelod i Byfsoven af de Slagelse Kjøbstads Grundeiere som Commune tilhørende Forber Matr. Nr. 278 g af Hartkorn 3 Epr. 2 Fdkr. 1½ Alb., Gammelskat 2 Rdl. 69 Sk., ifølge den af de Indstævnte, Slagelse Kjøbstads Communalbestyrelse, derom neblagte Paastand, som forbrudt kjendt ophævet, og Citanten berhos tilpligtet under en daglig Mufft af 2 Rdl. inden 3 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse til de Indstævnte at aflevere bemeldte Lod til fri Disposition i den Stand, hvori den efter Fæstebrevet skal befindes ved Aflevering, samt til de Indstævnte at betale Sagens Omkostninger med 10 Rdl.

Denne Dom har nu Citanten ifølge Stævning af 21de Mai d. A. paaanfet her for Retten, hvor han har paastaet samme forandret derheit, at han

frifindes for de Indstævntes Tiltale og hos dem tillægges Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilsvækkeligt.

Da de Indstævnte, skjøndt de findes lovlig stævneede, hverken ere mødte eller have ladet møde under Sagen, vil denne i Mødsør af L. 1—4—30 jfr. Fdg. 3die Juni 1796 § 2 være at paafjende efter de fremlagte Breve og Bevilligheber, navnlig Underrettsacten.

Af denne fremgaaer det, at det omhandlede Titanten indbrømmede Fæste paa Lødden questionis ved Underrettsdommen er kjendt forbrudt paa Grund af, at han imod Bestemmelsen i det ham i sin Tid meddeelte Fæstebrev har gjort Fremleie af Lødden. Det maa imidlertid forsaavidt bemærkes, at det Forhold, der siden Begyndelsen af Aaret 1860 har bestaaet imellem Titanten og Boelsmand Niels Olsen af Næsby, og hvorefter Sidsstævnte er antaget til at pløie og saae Lødden efter Titantens Anviisning, medens han ved Siden af har kjøbt Eæden paa Roben, ikke efter det Dplyste kan betragtes som Fremleie. Derimod er det af Titanten erkjendt, at Lødden ifølge en mellem ham og en uskævnet Kjøbmand i Slagelse under 20de September 1857 oprettet Contract har været bortleiet til bemeldte Kjøbmand i Aarene 1858 og 1859, ved hvilket sidsstævnte Aars Udgang Forholdet igjen ophørte. Naar imidlertid hensees til, at Fremleie af Slagelse Communes bortfæste Jorder, efter hvad der fra Titantens Side uimodsagt er fremsført, har været temmelig almindelig, indtil nærværende og flere lignende Sager i forrige Aar bleve reiste imod Fæsterne, og at den heromhandlede Fremleie er forbleven upaatakt ikke blot i hele Leietiden, men endog saa i 2 Aar derefter, skjønnes dette ved nærværende Sags Anlæg allerebe forlængst ophørte Forhold, hvorved det end ikke er paaberaabt, at Communen har lidt noget Tab, ikke at burde have den nu paastaaede Forbrydelse af Fæstet tilfølgende. Vel er det ved Underretten fra de Indstævntes Side herimod gjort gjældende, at de ikke have haft nogen Kundskab om den stete Fremleie førend kort forinden nærværende Sag blev anlagt. Men da det paa den anden Side er af Titanten uimodsagt anført, at der af Communen har været ansat en Markmand til at føre stadigt Tilsyn med Behandlingen af samtlige Communens Lødder, med hvilken Byens Borgerrepræsentation berhøis ogsaa selv har Indseende, findes den saaledes paaberaabte Uvidenhed om det Pafserebe ikke at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning. Titanten vil derfor være at frifinde for de Indstævntes Tiltale, hvorhøis Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Under Sagen findes ingen Overtrædelse af Stempellovgivningen at være begaaet“.

Nr. 240.

Advocat Hindenburg
contra**Jugvar Einarsson, Bilberg Zonsdatter og Einar Jugvarsson**
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Gaare- og andet Tyveri samt for Meddeelagtighed i Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Kangarvalla Eysfells Eyravets Dom af 28de Juli 1863: „Tiltalte, Bonden Jugvar Einarsson af Bjallanum, bør hensættes til 3 Aars Forbedringshuusarbejde. Tiltalte Bilberg Zonsdatter bør straffes med 3 Gange 27 Slag af Riis samt være underkastet Politiets specielle Opsyn i 2 Aar. Tiltalte Jon Jugvarsson bør straffes med 27 Slag af Riis samt være underkastet Politiets Opsyn i 8 Maaneder. Tiltalte Einar Jugvarsson bør straffes med 15 Slag af Riis. Som Erstatning for det Stjaalne bør Jugvar Einarsson og Bilberg Zonsdatter, Een for Begge og Begge for Een, betale til Kepsflyrer Eæmundur Gudbrandsen af Lækjabotnum 21 Ndl. 32 St., til Præsten Gudmundur Zonsson af Stornvollum 10 Ndl. 64 St., til Bonden Eypjolf Zonsson af Minivallum 5 Ndl. 32 St.; til Bonden Jon Thorsteinsson af Austvadholti 5 Ndl. 32 St.; til Thordur Olafsson af Steinholt 5 Ndl. 32 St.; til Eæmundur Thomasson af Bollafoti 5 Ndl. 32 St.; til Bonden Jon Zonsson af Velleifsholtshellir 1 Ndl. 48 St.; til Gudrum Hallvorsdatter af Storklofa 1 Ndl. 48 St.; og Bilberg Zonsdatter og Jon Jugvarsson, Een for Begge og Begge for Een, til Enken Margrjet Gudbrandsdatter af Ejarvastodnum 48 St.; men Bilberg Zonsdatter og Jon og Einar Jugvarsson, Een for Alle og Alle for Een, til Kepsflyrer Eæmundur Gudbrandsen af Lækjabotnum 1 Ndl. 48 St. — alt i Rigsmønt. Saa bør ogsaa de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til forhenværende Kepsflyrer N. Nikulasson af Bergvad 3 Ndl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes efter vedkommende Dvrigheds videre Foranstaltning under Adfærd efter Loven“.

Den islandfste Landeoverrets Dom af 9de Novbr. 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Tiltalte Jugvar Einarsson kun straffes med 3 Gange 27, men hans Kone Bilberg med 2 Gange 27 Slag af Riis; saa bør de og være Politiets specielle Opsyn undergivne, han i 2 Aar, hun i 16 Maaneder. Alle af Sagens Appel lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Jon Gudmundsson og Poul

Mølsked, 10 Rdl. til hver især, betale de Tiltalte Ingvar og Wilborg med $\frac{9}{10}$, men Einar Ingvarsson med $\frac{1}{10}$. Den idømte Erstatning for de stjaalne Koster udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte Oplysninger maa det antages, at Tiltalte Wilborg Sønédatter selv kun har deeltaget i Udførelsen af eet af de i den indankede Dom omhandlede Faaretyverier, med Hensyn til hvilket Tyveri der imidlertid fattes Oplysning om, at det efter de dermed forbundne Omstændigheder kan henføres under Fdg. 11te April 1840 § 6; og hendes Deeltagelse i de af Ingvar Einarsson forøvede Faaretyverier kan efter de oplyste Omstændigheder kun betragtes som efterfølgende Medvirkning. Hun bliver for hendes Forhold i disse Henseender samt det øvrige for hendes Bedkommende i Dommen ommeldte Forhold at ansee med Straf efter bemeldte Forordnings §§ 1, 21 og 22 sammenholdt med Fdg. 24de Januar 1838 § 4, og Straffen findes at kunne bestemmes til 27 Slag af Riis, hvorhos hun efter sidstnævnte Forordnings § 5 bør være Politiets særdeles Tilfyn undergiven i 8 Maanedes.

Betræffende Tiltalte Einar Ingvarsson bemærkes, at der kun havees Beviis for, at han har deeltaget i Udførelsen af det 2det af de i Dommen for hans Bedkommende specielt nævnte Faaretyverier — med Hensyn til hvilket der dog ikke havees Oplysning om, at det efter de dermed forbundne Omstændigheder kan henføres under den citerede Forordnings § 6 —, samt at han i Forening med en Broder har stjaalet nogle Stykker Træ og endvidere hjulpet Forældrene med Slagtingen af eet eller flere af Faderen stjaalne Faar. For dette Forhold bliver han at domme efter fornævnte Forordnings §§ 1 og 22, og hans Straf findes ved Dommen påseende fastsat til 15 Slag af Riis.

Ligeledes billiges Dommen med Hensyn til den Ingvar Einarsson idømte Straf samt Erstatningen og Actionens Omkostninger, dog at disse blive at udrede af sidstnævnte Tiltalte og Wilborg Sønédatter, Een for Begge og Begge for Een, samt at Einar Ingvarsson in solidum med dem deraf tilfvarer $\frac{1}{3}$.

Thi kjendes for Ret:

Wilborg Sønédatter bør straffes med 27 Slag af Riis samt være Politiets særdeles Tilfyn undergiven i

8 Maaneder. Tøbrigt bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Ingvar Einarsson og Bilborg Jonsdatter, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige Actionens Omkostninger, saaledes at Einar Ingvarsson in solidum med dem deraf tilsvarende $\frac{1}{3}$. Paa lige Maade udrede de Tiltalte in solidum til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiesteret 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag ere Bonden Ingvar Einarsson af Bjallanum inden Rangarvalla Syssel samt hans Kone Bilborg Jonsdatter og deres Sønner Jon og Einar tiltalte for Faare- og andet Tyveri, Deeltagelse i Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods, og ere de Tiltalte ved Rangarvalla Syssels Eyraræts Dom af 28de Juli sidstleden dømt saaledes, at Ingvar er dømt til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, Bilborg til 3 Gange 27, Jon til 27, men Einar til 15 Slag af Riis, samt til at erstatte det Sjaaerne og udrede alle af Sagen lovligen skydende Omkostninger, og have de Tiltalte Ingvar, Bilborg og Einar indanket for Landsøverretten denne Underretsbom, men Jon derimod acquiesceret ved samme.

Spad nu først Ingvar Einarsson angaaet, da er det ved hans egen Tilstaaelse og andre under Sagen fremkomne Beviisligheder tilstrækkelig gjort, at han i Tidsrummet 1854—1857 har tilvendt sig 5 Stkr. Faar, 3 fuldvorne og 2 Lam, fra abskillige Eiere, men som han iøvrigt ikke vidste, hvilke vare, og ere disse Faar, overeensstemmende med den der i Egneen paa den Tid gængse Priis paa Faar, blevne vurderede i det Hele til 10 Rdl. 64 Sk.; dernæst har han siden i Sommeren 1862 og indtil Slutningen af dette Aars Vinter selv tilvendt sig 9 Stkr. Faar, 1 Aar gamle og ældre, og 3 Esteraarslam, samt besaaet sine Sønner, de Medtiltalte Jon og Einar, at stjæle det 13de Faar. Disse Faar ere tilfammen blevne vurderede til 57 Rdl. 80 Sk. Han har saaledes i det Hele stjaalet og ladet stjæle 18 Stkr. Faar, som tilfammen beløbe til en Værdi af 68 Rdl. 48 Sk. Faarene stjal den Tiltalte deels ude paa Marken, deels ud af sin egen Faareflokk, hvormed de havde blandet dem, slagtebe og anvendte dem siden til sin og Familiens Underhold, ved sin Kone Bilborgs og sine Sønner Jons og Einars Bistand og Vidende; men desuden har han tilstaaet at have gjort sig skyldig i abskilligt Smaatyveri af smaa Træstumper og Virkegrene som og Uld af Andres Faar, og endeligen har han tilstaaet, hvilket ogsaa iøvrigt er blevet godgjort, at han ikke har efterlyst Ledninger af et Faar, som hans Søn Jon i sidstafvige Vinter havde fundet i en Bæk kort fra Gaarden. Vel udgjør nu Tiltaltets Tyveri en betydelig Sum, ligesom det ogsaa er blevet udøvet i flere Aar, uden at Nød eller virkelig Mangel paa Levnetsmidler har bevæget ham hertil, hvortil kommer, at han har været uvillig til at tilstaa sine Forbrydelser og viist en stor Samvittigheds-

Iøshed ved at forlede sine Børn til at deeltage i sit Tyveri, og endog befalet dem at stjæle, men dette uagtet skjønner Landsoverretten dog ikke bedre, end at Straffen for Tilstalte, som er 57 Aar gammel og aldrig tidligere er bleven sat under Tilstalte, passende vil, overeensstemmende med Fdg. 11te April 1840 § 6 2det Membrum, § 1 og § 58, kunne bestemmes til 2 Aars offentligt Arbeide, der efter Fdg. 24de Januar 1838 æquivalerer 3 Gange 27 Slag af Riis. Overeensstemmende hermed vil Underrettens Dom, hvad Straffen angaaer, være at forandre.

Hvad dernæst angaaer den Tilstalte Vilborg Jonsdatter, som er 50 Aar gammel og aldrig før er bleven tiltalt for nogen Lovovertrædelse, er det ved hendes egen Tilstaaelse og andre fremkomne Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at hun har deeltaget med sin Mand i alle hans Gaaretyverier, kogt og tilberedt de stjaalne Kostter og anvendt samme i Huset. Endvidere er det godtgjort, at hun sidstafvigte Vinter deeltog med sine Sønner, de Medtilstalte Jon og Einar, i at stjæle et Esteraarslam i hendes Mand Ingvars Fraværelse fra Nepslyrer Sæmundur Gudbrandsen, samt at hun har tilskyndet sin Søn Jon at stjæle 4 Fiske ud af en Naboernes Fiskestak, og at hendes Sønner Jon og Einar have med hendes Vidende stjaalet smaa Træslykker ud af Naboernes Gaarehuus, som hun derefter bragte til Brændsel, og endeligen har hun tilstaaet at have ved enkelte Leiligheder taget Uld af Andres Gaar og malket Naboernes Gaar (dog kun enkelte ad Gangen), og derpaa brugt Mælken. Tørrigt er det blevet oplyst, at hun snarere har fravaadet sin Mand end tilskyndet ham til hans Tyverier, saa at Sandsynlighed taler for, at han oprindeligen har forledt hende til Tyveriet, men paa den anden Side viser det dog hendes moralske Fordærvelse, at hun af egen Tilskyndelse har brugt sine Sønner til at stjæle, og endog alene gjort sig skyldig i smaa Tyverier, saaledes som før bemærket. Bedkommende Sognepræst har i sin Attest erklæret, at hun, da hun blev confirmeret, blev anset at have gode Sundskaber i Christendommen og at være en skikkelig Pige, hvilket end yderligere synes at bevise, at hendes Samliv med hendes Mand er Hovedårsagen til hendes Ulykke og Forbrydelser. Naar det nu skal bestemmes, hvilken Straf denne Tilstalte maatte have paadraget sig, formenes denne med Hensyn til alle disse anførte Momenter, overeensstemmende med Fdg. 11te April 1840 §§ 6, 21, 78 passende at kunne bestemmes til 16 Maaneders Forbedringshuusarbeide, som ifølge Fdg. 24de Januar 1838 æquivalerer 2 Gange 27 Slag af Riis, og bliver Underrettens Dom, hvad denne Tilstalte angaaer, med foransførte Forandring i Straffen saaledes at stabsæste.

Hvad endelig Einar Ingvarsen, som er 17 Aar gammel og aldrig før har gjort sig skyldig i Lovovertrædelse, angaaer, er det oplyst og af ham selv tilstaaet, at han i Forening med sin Broder Jon har i forrige Vinter stjaalet et Lam fra Nepslyrer Sæmundur Gudbrandsen samt et Gaar, som hans Fader befalede ham og Jon at stjæle fra Sæmundur Thomassen af Nedraseli; endvidere, at han tilligemed Broderen Jon har stjaalet ud af Naboernes Gaarehuus smaa Træslykker, og endelig at han har været sin Fader behjælpelig i at

stjæle de 12 Stykker Faar, som han sidstafvige Aar og indtil Inquisitionen hos ham begyndte stjal fra forskjellige Eiere. Med Hensyn til Tiltaltes unge Alder, samt fordi han maa ansees at være bleven forført til at stjæle af sine Forældre og Broderen Jon, synes den ham af Underdommeren tilbønte Straf af 15 Slag af Riis at være passende, hvorfor Underrettens Dom, hvad ham angaaer, vil være at stadfæste."

Tirsdagen den 18de October.

Nr. 247.

Advocat Hindenburg
contra

Hans Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 2den Februar 1864: „Tiltalte, Høker Hans Pedersen af Aaby, bør henføres til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bør han derhos betale alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Hoegh, 5 Rdl. og Defensor, Procurator Riisen, 4 Rdl. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Riborg Landsoverrets Dom af 20de Juni 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Hasting og Procurator Morville, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

„I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Høker Hans Pedersen for bedrageligt Forhold.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring, der i det Væsentlige er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, gaaer ud paa, at da Tiltalte, som det maa antages i 1861, en Dag kom til senere afsbøde Kjøbmand N. B. Kjær i Aalborg, der var Associe af Firmaet Cohen & Kjær sammesteds, og paa dennes Forespørgsel om,

hvorledes han havde det, havde svaret, at det var daarligt, og at han — der dengang stlybte Kjøbmand N. G. Nissen i Aalborg circa 270 Rdl., Kjøbmand Jøsem sammesteds 80 Rdl. og bemeldte N. B. Kjør 73 Rdl. — ikke antog, at han kunde klare sig overfor sine Creditorer, yttrede Kjør til Tiltalte, at han jo kunde sælge Tiltalte nogle Varer, og at Tiltalte saa kunde give ham Panteobligation; Hensigten med denne Panteobligation var at staffe Tiltalte Accord med hans andre Creditorer, i hvilken Henseende Kjør nærmere yttrede, at han nok meente at skulle faae Jøsem til at give Henskab, og at Nissen, naar han erfarede, at Kjør havde faaet Panteobligationen, vel ogsaa vilde henvende sig til ham, og at han nok skulde staffe Tiltalte Accord med ham. I Henshold her- til udsleedte Tiltalte derpaa under 1ste August 1861 en den 2den s. M. tinglæst Obligation, hvorved han, som det hedder, erklænder at være stlybzig til Cohen & Kjør i Aalborg 1,500 Rdl., som han forpligtede sig til at sorrente og tilbagebetale med et Fjerdingaars Opfigelse, og til Sikkerhed for hvilken Gjæld var givet 1ste Prioritets Panteret i Tiltaltes Varelager og Indbo, et ham tilhørende Huus samt overhovedet Alt, hvad han eiede eller i Tiden maatte erhverve. Efter Tiltaltes Forklaring optegnede Kjør derhos paa et Stykke Papir de Varer, Tiltalte skulde have med Hensyn til Panteobligationen, bestaaende deels af Tobak, som det maa antages til et Beløb af 1,026 Rdl., deels af Sukker, Sirup og Thee, hvilke sidstnævnte Varer Tiltalte modtog imod at betale dem efterhaanden som han fik dem solgt, ligesom han og ved Hjælp af ham overladt Tobak bækkede de 73 Rdl., som han tidligere stlybte Kjør, medens derimod den ovennævnte til et Beløb af 1,026 Rdl. ansatte Tobak — der isvrigt først under 3die Fjebbruar 1862 blev debiteret Tiltalte i hans Contrabog med Cohen & Kjør saavel som i disses Hovedbog — forblev i Cohen & Kjørs Pakhuus i Aalborg, idet Kjør sagde, at det ikke kunde hjælpe noget, at Tiltalte fik disse Varer hjem, før han havde faaet Accord med sine Creditorer.

Ligesom nu Kjøbmand Jøsem, der som meldt havde 80 Rdl. tilgode hos Tiltalte, har udsagt, at da han erfarede, at Tiltaltes Gods uden Undtagelse ved den nævnte Obligation var pausat til Cohen & Kjør, saae han sig nødt til at lade Tiltalte gaae fri for Søgemaal til Betaling af sit Tilgodehavende hos denne, hvorhos bemeldte Jøsem isvrigt har udsagt, at Tiltalte har yttret til ham, at han stlybte N. B. Kjør ubetydeligt, og at han havde udsleedt Obligation for at N. G. Nissen ikke skulde jalbe ind paa ham — hvilken sidstnævnte Forklaring's Rigtighed dog er modsigt af Tiltalte —, saaledes har Kjøbmand N. G. Nissen forklaret, at N. B. Kjør, der yttrede, at han havde labet Tiltalte udslede Obligation for at stikke Nissen og andre gode Venner, har foreslaaet Nissen et Forlig om Betaling af hans Tilgodehavende hos Tiltalte med 8 Ek. daglig, idet Kjør sagde, at naar Nissen indgik herpaa, vilde han ikke gjøre Brug af sin Panteret efter Obligationen. Da Nissen ikke vilde gaae ind paa dette Forslag, erhvervede han i September 1861 Dom over Tiltalte for sit Tilgodehavende, og lod for dette, der med Omkostninger m. m. udgjorde 304 Rdl. 2 Mk. 11 Ek., i Mai 1862 gjøre Execution hos Tiltalte, ved hvilken Execution foruden i det ovennævnte Huus, der dog maa antages senere at have

viist sig ikke at tilhøre Tiltalte, blev givet Udlæg i Tiltaltes Indbo og Varelager til et samlet Burderingsbeløb af circa 200 Rdl. Ved den over de saaledes ublagte Løssregienstande berammede Auction den 23de Juli 1862 erklærede Tiltalte paa Opsfordring med Hensyn til en foreviist Copi af Tiltaltes ovennævnte Contrabog, hvorefter hans Gjæld til Cohen & Kjør indtil 19de April s. A. var opført med 1,088 Rdl. 3 Mk. 11 Sk., i hvilket Beløb imidlertid var indbefattet den ovennævnte Tobak til Beløb 1,026 Rdl., at denne Copi af Contrabogen var rigtig, og at han ikke skyldte Cohen & Kjør eller N. B. Kjør videre end deri var anført, medmindre det skulde være en Ubetydelighed; da dernæst en for Cohen & Kjør, som det maa antages efter N. B. Kjørs Anmodning, mødt Sagsfører under Foreviisning af den omhandlede Panteobligation af 1ste August 1861 og under Paakeraabelse af, at dennes Paalydende ikke havde noget med Tiltaltes Conto efter Contrabogen at gjøre — i hvilken Anledning Tiltalte erklærede, at han virkelig, da Forfkrivningen udstedtes, var Cohen & Kjør 1,500 Rdl. skyldig, medens han, paa Forespørgsel om han skyldte disse 1,500 Rdl. foruden Beløbet efter Contrabogen, yttrede ikke at kunne svare Noget hertil — protesterede mod Auctionens Fremme, blev denne efter Requiritentens Begjæring hævet.

Senere blev Tiltaltes Bo i Mai s. A. efter Nisens Begjæring taget under Fallitbehandling, under hvilken Tiltalte erklærede, at han ikke vidste noget herimod at erindre, da den ommeldte Panteforbring stor 1,500 Rdl. endnu paahvilede ham, og hans Bo saaledes var utilstrækkeligt til Dækning af hans Gjæld. Iøvrigt have Cohen & Kjør ved i Juli s. A. — efterat N. B. Kjør i November 1862 inden Undersøgelsens Begyndelse var afgaaet ved Døden — at anmelde deres Forbring i Boet efter Panteobligationen ifnu gjort Forbring paa, hvad Tiltalte fandtes at skyldte for Varer, han virkelig havde modtaget, til Beløb 85 Rdl. 3 Mk. 10 Sk., men derimod afkrebet paa Obligationen som afbetalt de øvrige 1,414 Rdl. 2 Mk. 6 Sk., deri iberegnet de ovennævnte 1,026 Rdl., hvilken Afkrivning efter Tiltaltes Forklaring skal være skeet ifølge dertil af Tiltalte givne Anledning, idet han fik Cohen & Kjør til at lade Håndelen om de Varer, han ikke havde modtaget, gaae tilbage.

Ifølge en efter Overrettens Kjendelse meddeelt Oversigt over Tiltaltes Fallitboes Status maae Boets Activa antages at beløbe sig til circa 140 Rdl., medens dets Passiva, foruden Skifte- og Administrationsomkostninger, bestaae i Kjøbmand Nisens Fordring paa de ovennævnte 304 Rdl. 2 Mk. 11 Sk., Kjøbmand Ssens Krav paa de anførte 80 Rdl. og Cohen & Kjørs ommeldte Forbring paa 85 Rdl. 3 Mk. 10 Sk.

Tiltalte har udsagt, at han ansaae sig som Skyldner til Kjør for de 1,500 Rdl., saasnart han havde faaet Varerne, og paa en Maade vel ogsaa før, idet han, som han har udsagt, vel just ikke ligefrem var skyldig for Varerne, men at han jo dog var forpligtet til at tage dem, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han antog, at Kjør kunde have tvunget ham til at tage Varerne, naar han havde faaet Accord med sine andre Creditorer, og saaledes kunde have fordret, at han blev Skyldner for Beløbet. Derhos har Til-

talte dog udsagt, at han ikke tog nogen Notice af, at han i Contrabogen blev noteret for den ommeldte Tobak til Beløb 1,026 Rdl.; thi han vidste nok, at Kjør, der havde viist ham personlig Godhed, ikke vilde fordre ham enten efter Obligationen eller Contrabogen for mere, end Tilstalte virkelig skyldte ham.

Om Tilstalte nu end efter det Anførte kunde antages at have staaet i den Formening, at en vis Forpligtelse paahvilede ham med Hensyn til de ommeldte Varer, som han ikke havde modtaget — hvorved dog bemærkes, deels at Tilstalte, som meldt, har udsagt, at han vidste, at Kjør ikke vilde fordre mere af ham, end hvad han virkelig skyldte, deels at Sagens Oplysninger tale for, at Kjør har anseet Obligationen, om hvilken ingen Ansørsel sees at være steet i Cohen & Kjær's Hovedbog, som oprettet pro forma —, maa Tilstalte dog i ethvert Fald ansees at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, ved at han paa en Tid, da han indsaae, at han ikke kunde klare sig ligeoverfor sine Creditorer, har som Betaling for Varer, som han ikke modtog, og for et Beløb, som han har erkjendt at han ikke endnu virkelig skyldte, udstedt en Panteobligation, hvorved han, uden Angivelse af Skyldaarsagen, erkjendte at være sammes Paalydende skyldig, i den Hensigt derved at opnaae Accord med sine Creditorer eller, som det maa antages, at forhindre, at disse søgte Dækning hos ham, i hvilket Niemed Panteobligationen ogsaa — foruden at den maa antages at have afholdt Jessem fra at søge Tilstalte — blev af N. B. Kjør benyttet til at forhindre den ommeldte af Nissen requirerede Auctions Fremme, medens Tilstalte ved denne Auction erklærede at have været Obligationens Paalydende skyldig, da den blev udstedt, og at Copien af Contrabogen var rigtig, uden at han dog derhos ved denne Førlighed antydede eller gjorde opmærksom paa, at der, under Fornægtning af Obligationens og Contrabogens Gylbigheid, ialtsald paa den anden Side tilkom ham en Ret til de hos Kjør beroende Varer, hvis Beløb var indbefattet under Obligationens og Contrabogens Paalydende, og som da kunde have tjent til Dækning for Nissen, hvorhos isørigt ogsaa bemærkes, at denne efter det Ovenansførte maa antages ved Repartitionen i Tilstaltes Fallitbo at ville faae et ringere Beløb i Dækning af sin Forbring, end han vilde have erholdt, dersom Auctionen havde nydt Fremme.

Det maa i Henhold hertil billiges, at Tilstalte, der i Militairretaten har været anseet for en Disciplinairforseelse og i 1860 har erlagt en Bøde for urettiliget Udsalg af Brændeviin, men isørigt ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er for det ansførte Forhold anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 55 jfr. § 54, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Døm, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 235.

Statkræad Salicath
contra

Peter Holmstedt (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Landsforræderi.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den August 1864: „Arrestanten Peter Holmstedt bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Tshen og Rouge, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statkræad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, til hvis Paakjendelse Retten er bemyndiget ved allerhøieste Rescript af 27de Juni d. A., tiltales Arrestanten Peter Holmstedt for Landsforræderi.

Efter den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste havde Arrestanten paa en den 6te og 7de Mai d. A. foretagen Rejse fra Aarhus til Boulstrup og derfra tilbage til førstnævnte By hørt omtale, at den danske Post blev landsat ved Boulstrup fra Dampskibe, der vare stationerede ved Samsø, at Kjøbmand Wistoft i et Pakhuus i Boulstrup havde liggende et stort Parti Byg, og at der laa danske Tropper paa Samsø, og da Arrestanten var kommen tilbage til Aarhus, fattede han den 8de s. M., paa hvilken Dag en stor Deel af Jylland var besat af Fjenden, det Forsæt at give den fjendtlige Commandant i Aarhus Underretning om de ovennævnte Omstændigheder, for saaledes at skaffe sig nogle Penge. Da Arrestanten imidlertid ikke var det tybste Sprog mægtig, henvendte han sig til Fiskehandler Georg Christoph Sonntag i Aarhus, for at faae en skriftlig Angivelse udfærdiget paa Tydsk, hvorfor Arrestanten lovede Sonntag Halvdelen af den forventede Douceur. Sonntag lod ogsaa, som om han gik ind paa Arrestantens Forslag, men anmeldte strax Sagen for Politiet, ved hvis Foranstaltning Arrestanten blev anholdt i Besiddelse af den af Sonntag skrevne Angivelse stilet til Commandanten i Aarhus, hvilken Angivelse Arrestanten havde tænkt at ville aflevere samme Dag, uden dog efter hans Forklaring endnu at have fattet Mod til en endelig Beslutning om at udføre sit Forsæt. Som Følge heraf maa Arrestanten, der er skjønned at være langt over criminel Lavald og ikke sunden forhen straffet her i Landet, hvor han, der er født i Everrig, efter hvad der er oplyst, har opholdt sig siden 1856, anses

skyldig i Attentat paa den i Danske Lovs 6—4—6 in fine omhandlede Forbrydelse, hvorfor han vil være at anses med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar."

Nr. 203.

Statsraad Salicath

contra

Mads Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for voldsomt og fredsforstyrrende Forhold.

Kronborg østre Birkis Extrarets Dom af 29de Februar 1864: „Tiltalte, Stræder Mads Jensen i Noddebo, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale i Erstatning til Huusmand Christian Pedersen i Noddebo 2 Rdl. Saa bør Tiltalte og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., jaavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Dvirghedens nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procecurator Lassen og Procurator Maag, betaler Tiltalte, Stræder Mads Jensen af Noddebo, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiben

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 28-29.

Den 4de November.

1864.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 18de October.

Nr. 203.

Statsraad Salicath

contra

Mads Jensen (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende imod Tiltalte, Skræder Mads Jensen af Røbbebo, for voldsoft og fredsforskyrende Forhold anlagte og fra Kronborg østre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved de i Sagen førte Vidners Udsagn og de iøvrigt oplyste Omstændigheder tilstrækkelig beviist, at Tiltalte Søndagen den 17de Januar d. A. om Aftenen imellem Kloften 9 og 10, efter udenfor sin Nabo, Huusmand Christian Pedersens Huus at have raabt nogle truende Ord — „jeg skal give Jer, jeg skal lære Jer“ — har med en Koft, som stod udenfor Huset, ført flere Slag imod Binduerne i Stuen, saaledes at 1½ Fag blev slaaet ind, hvorved Glas og Eprosser slog tvende Personer, der sad tæt ved Binduerne, om Hovederne, uden at dog Noget af dem fik Skade enten deraf eller af, at Koften under Slagene kom indenfor Binduet, ligesom det og ved Vidnesforklaringerne er oplyst, at Tiltalte, da der i Anledning af det Passerede blev holdt Vagt udenfor Christian Pedersens Huus, indtil Politiet efter dennes Foranstaltning kom tilstede, har nogle Gange kastet med Steen eller Jordklumper efter de Mand, som bevogtede Huset.

For dette Forhold, hvorved den offentlige Orden og Sikkerhed er bleven forstyrret, er Tiltalte — der er født den 27de August 1832 og tidligere har været anseet deels for Tyveri, deels ved fornævnte Virks Extrarets Dom af 8de December 1858 med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød for at have kastet Steen igjennem Dør og Bindue ind i den ovennævnte Huusmand Christian Pedersens Huus, foruden at Tiltalte ved bemeldte Virks Extrarets Dom af 1ste Februar d. A. er frifunden for videre Tiltale i en Sag, hvorunder han var sigtet for en lignende Forseelse imod den samme Mand — rettelig anseet

efter Lovgivningens Analogi med en arbitrair Straf, der findes ved Underretsbommen påseende fastsat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød."

Nr. 227.

Statsraad Salicath

contra

Anders Andersen (Defensor Bunken),

der tiltales for Falst og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juni 1864: „Tiltalte Anders Andersen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Engberg og Procurator Jacobsen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt af stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver..

I den indaandede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Anders Andersen, der er født den 10de April 1829 og ikke funden forhen straffet, for Falst og Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det isvrigt Dplyste beviist, at han har forfalsket 5 ham tilhørende Assistenthunssebler i den Hensigt derved at staffe sig større Laan mod haandfaaet Pant i samme, end han, efter hvad der var ham bekjendt, i andet Fald kunde opnaae, idet han tilsviede disse Assistenthunssebler saadanne Tal paa det Sted, hvor Størrelsen af det paa Assistenthuset modtagne Laan angives, at de kom til at udvise Laan af henholdsvis 1 Rdl. 2 Mk., 11 Rdl., 13 Rdl. 11 Rdl. og 31 Rdl., medens Laanenes Størrelse i Virkeligheden kun vare 2 Mk., 1 Rdl., 3 Rdl., 1 Rdl. og 1 Rdl., og saadanne Tal paa den Plads i Assistenthunsseblerne, hvor Størrelsen af 1ste Maanedes Rente til Assistenthuset anføres; at saadan Rente kom til at staae i det rette Forhold til de Laan, som Assistenthunsseblerne i den forfalskede Tilstand udviste, samt derefter stoffet sig hos Pantelaaner Myntberg mod Pant i 3 af disse, udsærdigede i Aaret 1861, og hos Pantelaaner Oline Jensen mod Pant i de 2 øvrige, der vare udsærdede i indbeværende Aar, Laan, der hos den Førstnævnte udgjorde 3 Rdl.

3 Mk. og hos den Sidstnævnte 6 Rdl. 4 Mk. mere, end der vilde være blevet tilstaaet ham mod Pant i de usorfaldte Assistentehuusleber.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der ikke er sigtet for andre end de ovenaførte, under Høist henhørende Forbrydelser, hvilke ikke kunne medføre Ansvar ogsaa for Bebrageri, være at dømme efter Kbdg. 11te April 1840 § 64 2det Led, jfr. § 62 1ste og 3die Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Onsdagen den 19de October.

Nr. 249.

Statsraad Salicath

contra

Niels Rasmussen Barberg eller **Barberghuus** (Defensor Bunzen),
der tiltales for Tyveri.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Juni 1864: „Arrestanten Niels Hansen Barberg eller Barberghuus bør henfattes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Proveprocurator Groth Pedersen, 5 Rdl., og til Defensor, Exam. jur. Jansen, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procurator Schack og Proveprocurator Lassen for Overretten betaler Arrestanten Niels Rasmussen Barberg 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Arrestanten Niels Rasmussen Barberg for Tyveri anlagte og fra Faaborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Arrestanten den

6te Mai d. A. har sjaalet to til 1 Rdl. 4 Mk. vnrderede og Gaardmand Mads Rasmussen af Sallingesunde tilhørende Kalvestind, der henlaae i bennes i en Gaard i bemeldte Kjøbstad henstaaende forspændte Vogn. De sjaaalne Skind, som Arrestanten havde solgt, ere tilbagegivne Eierne, der isvrigt ikke har gjort Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der er langt over criminel Valvalder og tidligere har været dømt 3 Gange for Tyveri, navnlig ved Høiesterets Dom af 31te Mai 1855 for 2den Gang begaaet Tyveri til 1 Aars Forbedringshunsarbeide og ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24de November 1856 for 3die Gang begaaet Tyveri til 4 Aars Forbedringshunsarbeide, er derfor nu rettelig ved Underretsdommen anseet efter Hdg. 11te April 1840 § 16, og da den i Henhold til denne Lovbestemmelse jevnfort med Lov 30te November 1857 valgte Straf af 8 Aars Engthunsarbeide findes passende, samt da Dommens Bestemmelser angaaende Auctionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor tilkjendte Salairer, ligeledes viliges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 53. Particulier **N. D. Gustavus** (Ingen)

contra

Gaardmand **Nie Hansen** (Advocat Henrichsen).

Høiesterets Dom.

Eitanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. 3 Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rdl.

Nr. 254.

Justitsraad **Bunzen**

contra

Lars Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birk Extrarets Dom af 4de Juli 1864: „Arre-

stanten Lars Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned. Saa bør han og betale alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sorrensen og Meyer, betaler Arrestanten Lars Hansen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kronborg østre Birks Extraret den 4de s. M. paadømte Sag actioneres Arrestanten Lars Hansen for Tyveri, og det er ogsaa ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste beviist, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han den 20de Mai d. A., medens han arbejdede som Dag-leier paa Fredensborg Slot, har stjaalet 2 Malmhaner, der laae i et nlaaset Skab i Viintjælberens under Slotbygningen, til hvilken Kjælber Døren ikke var aflaaaset. Malmhanerne ere vurderede til 2 Rdl. og tilbageleverede Slotsforvalteren, som henhørende til Inventariet ved Slottet. Da Arrestanten, der er født den 8de October 1814, tidligere er anset ved Frederiksborg Districts Extrarets Dom af 26de Juni 1845 for kvalificeret Skovforbrydelse efter Fdg. 11te April 1840 § 30 med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 7 Dage og ved Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Januar 1856 for Tyveri efter samme Forordnings § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er han ved den indankede Dom nu rettelig anset efter bemeldte Forordnings § 13 jfr. § 8 2den Passus, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, ligeledes billiges, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 204.

Advocat Hindenburg
contra

Maren Christensdatter, Tørgensens Enke og **Hansine Vilhelmine Petersen, Tørgensens Enke** (Defensor Hansen),
der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Juni 1864: „De Tiltalte Hansine Vilhelmine Petersen, Tørgensens Enke, og Maren Christensdatter, Tørgensens Enke, bør straffes, Sidstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og Forstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hecksher og Cancelliraad Nyholm, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Då det er overensstemmende med Sandhed, naar den under Sagen omhandlede Attest indeholder, at Tiltalte Hansine Vilhelmine Petersen, Tørgensens Enke, der havde boet i Stedet Nr. 100 i Uddegaden, ikke var Eieren noget skyldig, og da det tillige efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at de Tiltalte ved Attestens Udstedelse og Afbenyttelse ikke have hadt noget egentligt retsstridigt Diemed, vil deres Forhold nærmest være at betragte som en letfindig Benyttelse af en Andens Underskrift. De ville følgelig kun være at ansæe for dette Forhold med en efter Lovgivningens Grundsætninger lempet arbitrair Straf, der findes for Tiltalte Maren Christensdatter, Tørgensens Enke, der oftere har været straffet, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Hansine Vilhelmine Petersen, Tørgensens Enke, til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Doms Bestemmelse.

Chi kendes for Ret:

Hansine Vilhelmine Petersen, Tørgensens Enke, bør straffes med Fængsel i 14 Dage. Maren Christensdatter, Tørgensens Enke, bør henseendes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret be-

tale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende med de Tiltalte Hansine Wilhelmine Petersen, Jørgensens Enke, og Maren Christensdatter, Jørgensens Enke, for falsk anlagte Sag er det ved deres egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at de have gjort sig skyldige i den dem paafigtede Forbrydelse, idet Tiltalte Maren Christensdatter, Jørgensens Enke, efterat begge Tiltalte i Forening havde leiet en Bopæl i Bogumagergade Nr. 17 fra 1ste Mars d. A. og i den Anledning behøvede et Pengebeløb af 3 Rdl. 2 Sk., har efter Aftale med Tiltalte Hansine Wilhelmine Petersen, Jørgensens Enke, for at denne kunde erholde en saadan Sum af Kjøbenhavns Fattigvæsen som Forskud paa den Huusleiehjælp, der af dette Fattigvæsen var hende tilstaaet, og det tillige for Fattigvæsenet blive skjult, at hun ikke havde anmeldt sin Flytning fra Eiendommen Nr. 100 i Adegade October Flyttedag s. A., udsærdiget et ubateret skriftligt Beviis for, at sidstnævnte Tiltalte fraflyttede fornævnte Volig og at hun for denne Bopæl ingen Leie var skyldig, uden dog deri at omtale naar hun var flyttet fra samme, hvilket Beviis, der ikke i og for sig indeholdt noget Usandt, hun undertegnede „Peters, Vicevært for Stedet“, sigtende med dette Navn til Muursvend Søren Petersen, som en Lid havde modtaget Leiesummen sidstnævnte Sted vedkommende, uden at bemeldte Muursvend Petersen havde nogen Kundskab om eller havde givet sit Samtykke til denne Brug af hans Navn, og Tiltalte Hansine Wilhelmine Petersen, Jørgensens Enke, har gjort Brug af det falske Beviis ved at forelægge det for vedkommende kommunale Embedsmand, samtidigt med at hun anholdt om Forskud paa Huusleiehjælp, hvilket Forskud hun dog ikke fik, fordi der strax fattedes Mistanke om Bevisets Bestaaenhed.

I Henhold til Foranstørte ville de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Ravalder, og af hvilke Tiltalte Maren Christensdatter, Jørgensens Enke, blandt Andet er anset ved denne Rets Dom af 13de Mai 1856 i Henhold til Rdg. 11te April 1840 § 79 efter samme Forordnings § 13 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, hvorimod Tiltalte Hansine Wilhelmine Petersen, Jørgensens Enke, ikke er funden tidligere straffet, blive at dømme, Forstnævnte i Medfør af bemeldte Forordnings § 79 efter dennes § 15 jfr. § 62 2det Led, og Sidstnævnte efter samme Forordnings § 66 3die Led jfr. § 62 2det Led, og findes Straffen for Tiltalte Maren Christensdatter, Jørgensens Enke, at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og for Tiltalte Hansine Wilhelmine Petersen, Jørgensens Enke, til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Mandagen den 24de October.

Nr. 139.

Advocat Hindenburg
contra

1) Andreas Vilhelm Leflang, 2) Christen Petersen Falck, 3) Thomas Peter Jepsen, 4) Theodor Juul, 5) Jørgen Peter Ludvigsen og 6) Niels Nielsen med Tilnavn Gjedsoe (Defensor for Nr. 1—2 Salicath, for Nr. 3—6 Bunken),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og for uden Tilladelse at have underfrevet anden Mand's Navn paa et Document, samt for deels at have forført, deels søgt at forføre flere Personer til Meened, Nr. 2, 3 og 4 for Meened og Nr. 2 tillige for at have forsøgt at forlokke Andre til Meened, og Nr. 5 og 6 for at have været Nr. 1 behjælpelige med at forføre nogle Personer til Meened.

Thyrsting-Brads Herreders Eyrarets Dom af 12te Septbr. 1863: „Arrestanten, Forpagter Andreas Vilhelm Leflang af Sogaarden i Han Herred, bor hensættes til Lugthuusarbeide i 8 Aar. Arrestanterne, Gaardeier Christen Petersen Falck af Binding, Steenhugger Thomas Peter Jepsen af Kattrup i Boer Herred og Høker Theodor Juul af Holmstol i Silkeborg Birk, bor hensættes til Forbedringshuusarbeide, de tvende Forstnævnte hver især i 5 Aar og Sidstnævnte i 4 Aar. Arrestanten, Murer Jørgen Peter Ludvigsen af Belling og Tiltalte, Eier af Spindefabrikken Lyffensprøve i Brads, Niels Nielsen Gjedsoe, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattede Salairerne til Actor, Cancelliraad Busch, 15 Rdl., og til Defensorerne, Procurator Bielian 15 Rdl., og Procurator Nielsen 12 Rdl., samt til de subsidiaire Defensorer, Procuratorerne Friis og Valeir, 2 Rdl. til hver, udredes $\frac{1}{5}$ af Arrestanten Leflang alene, $\frac{2}{5}$ af bemeldte Leflang og Arrestanterne Falck, Jepsen og Juul in solidum, og endelig den øvrige $\frac{1}{5}$ af bemeldte Leflang og Arrestanten Ludvigsen og Tiltalte Niels Nielsen Gjedsoe in solidum. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Februar 1864: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Arrestanten Thomas Peter Jepsen bestemmes til 4 Aar og at Salairerne for Actor og begge Defensorerne for Underretten bestemmes til 30 Rdl. for den Første og til 20 Rdl. for hver af de Sidste. 3 Salair til Actor for Overretten, Procurator Faber, samt til begge Defensorerne

sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, betale Arreftanterne og de Tiltalte efter det ved Underrettsdommen bestemte Forhold 15 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Hindenburg, Statsraad Salicath og Justitsraad Bunghen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „.....
Ifølge Sagens Oplysninger overdrog den daværende Eier af Anøs Mølle i Brabs Herred, Jens Kirf. ved Magestiftsbrev af 20de Mai 1858 til Arreftanten Leflang den nævnte Eiendom, hvis Værdi blev ansat til 45,000 Rdl., og under samme Dato udstedte Arreftanten en Obligation til Jens Kirf for 31,000 Rdl. af dette Beløb, ved hvilken Obligation, der er tinglæst den 2den Juni s. A., han pantfattede Eiendommen og tillige, som det hedder, dens Sæd, Afs, Afgrøde, Gjødsfning, Frugter og Indtægter i alle Maader, samt Befætning og Inventarium, Ind- og Udbo. Nogle Maaneber senere tilkjøbte Arreftanten sig for 4,000 Rdl. en Gaard i Store Hølund i Brabs Sogn, paa hvilken han under 28de December s. A. erholdt Skjøde, og denne Gaard drev han derefter fra Anøs Mølle og maa navnlig antages at have anvendt betydelige Befønstninger paa dens Opdyrkning og Forbedring. Da J. Kirf imidlertid efter sin Forklaring havde erfaret, at Arreftanten hertil anvendte Høavl og Gjøbning fra Anøs Mølle, og saaledes befrygtede, at sidstnævnte Eiendom skulde gaae tilbage i Drift, opfagde han i Juni Termin 1859 sin ovennævnte Forbring til Betaling i den paafølgende December Termin; men under 22de August s. A. indgik Arreftanten med sin Kones ugifte Søster Emilie Kuhl, der dengang var i Huset hos ham, et Forlig om i korte Terminer at betale hende 5,000 Rdl., som han angaves at være hende skyldig, og da Forliget ikke blev opfyldt, meddelte han hende under 20de October næstefter Skjøde paa den ommeldte Gaard i Store Hølund, hvorhos han vedblev som tidligere at føre af Befætning, Inventarium, Hø, Gjøbning m. v. fra Anøs Mølle over paa Gaarden i Store Hølund, saaledes at der ved en efter J. Kirfs Requisition den 29de December 1859 i Anøs Mølle afholdt Arreftforretning til Sikkerhed for hans ommeldte Forbring med Renter og Omkostninger, ialt 31,731 Rdl. 2 Mk. 15 Sk. paa bemeldte Eiendom, der staaer for Uger og Engs Hørforn 1 Td. 5 Skpr. 1 Fbl. 1 Alb., af Befætning ifkun forefandtes 1 Ko, medens der derimod ingen

Fourage fandtes i Husene og af Inventarium og Indbo ikkun nogle forholdsvis ubetydelige Gjenstande tilsammen af Værdi circa 80 Rdl. Efterat J. Kirk derpaa havde faaet Dom for sit ommeldte Tilgodehavende og senere Udlæg deels i Anse Mølle deels i nogle Arrestanten tilhørende Løssregjenstande, hvilke sidste maae antages at være bortsolgte ved Auction for noget over 100 Rdl., blev der afholdt Auction over Møllen, men da det høieste Bud ved 3die Auction ikkun udgjorde 22,100 Rdl., lod J. Kirk under 3die December 1862 sig Møllen udlægge til Eiendom for dette Beløb og fik saaledes et uafgjort Tilgodehavende hos Leflang paa 9 à 10,000 Rdl. Efterat Leflang havde overdraget Gaarden i Store Hølund til Emilie Kyhl, vedblev han at udøve den samme uindskrænkede Raadighed over den som tidligere, og ligesom han navnlig vedblev ganske selvstændig at forestaae Gaardens Drift, saaledes affluttede han ogsaa forffjellige Handeler om den tildeels uden Emilie Kyhls Vidende, idet Emilie Kyhl efter Arrestantens Forklaring havde givet ham uindskrænket Fuldmagt til at staae og valte med Gaarden og handle med den paa hendes Vegne og i hendes Navn. Efterat Gaarden saaledes ved en den 7de April 1860 afholdt Taxationsforretning var bleven ansat til en Værdi i Handel og Vandel af 15,500 Rdl., hvorhos den saade Værdi angaves at være 25,050 Rdl., og den derpaa ved en af Emilie Kyhl understrevet Obligation af 26de Juni s. A. var bleven pantsat til hendes Broder, Hattemagermester Kyhl i Kjøbenhavn, for 9,000 Rdl., som hun angaves at fylde til denne, paa hvilken Obligation der i Forsørgelsesansigten Bisuben i Kjøbenhavn blev laant 3,000 Rdl., som efter Leflangs Forklaring anvendtes deels til Indfrielse af en ældre Pantegjæld paa Gaarden, deels til hennes Drift, afhændede Arrestanten ved en Mageffistecontract af 26de April 1861 den ommeldte Gaard til Bager Søren Knudsen af Odense blandt Andet mod en denne tilhørende Gaard i Odense, men da Knudsen ikke kunde opfylde sine Forpligtelser isølge denne Contract, blev den ved en Overenskomst af 10de Juni s. A. atter hævet, dog saaledes at Emilie Kyhl, foruden at faae Gaarden i Store Hølund tilbage, skulde beholde Gaarden i Odense, hvor Leflang maa antages dengang at have taget Bopæl. Under 13de Juli s. A. afhændede Arrestanten derpaa atter den ommeldte Gaard i Store Hølund til Skolelærer Lundbeck for 14,000 Rdl., men ogsaa denne Handel blev hævet ved et den 23de September s. A. indgaaet Forlig, og Arrestanten folgte derpaa ved et den 12te October 1861 dateret Ekjøde Gaarden, der maa antages da at have været ube af Drift og saa godt som ganske blottet for Besætning m. v., til sin Halbroder Ungkarl H. J. Hansen for en Kjøbesum, der angaves til 16,000 Rdl., hvoraf 4,000 Rdl. siges at være contant betalte, medens det øvrige Beløb blev afgjort derved, at H. J. Hansen deels indfrieede Emilie Kyhls ovenmeldte Pantobligation paa 9,000 Rdl. til Hattemager Kyhl ved en ny Obligation lydende paa samme Beløb, deels udfriede en 2den Prioritets Obligation paa 3,000 Rdl. til Emilie Kyhl. H. J. Hansen tiltraadte imidlertid ingenstunde Besiddelsen af den ommeldte Gaard, og ved en den 20de November 1862 afholdt offentlig Auction blev den til Dækning af resterende Skatter solgt for 300 Rdl. Imidlertid affluttede Leflang under 9de November 1861 med Capitain Daue en Mage-

ffistecontract, ifølge hvilken han skulde modtage en Daue tilhørende Gaard i Broust Eogn under Han Herredens Jurisdiction, Søgaard, der ansattes til en Værdi af 29,000 Rdl., blandt Andet imod til Daue at overbrage den onneldte Gaard i Obense, samt skaffe ham Transport paa de nyssnævnte af S. J. Hansen udstedte Obligationer, tilsammen lydende paa 12,000 Rdl., med Pant i Gaarden Store Hølund, og disse Forpligtelser maa Peflang ogsaa antages at have opfyldt, hvorefter Daue mod Sikkerhed i Obligationen paa 9,000 Rdl. erhøbt et Laan i Nationalbanken paa 5,500 Rdl., hvilket han senere, efterat Pantet havde viist sig at være utilstrækkeligt til at yde Dækning for samme, maa antages at have maattet indfri; men i Foraaret 1862 blev denne Contract efter Overenskomst mellem Daue og Arrestanten atter hævet, hvorhos Søgaard blev bortforpagtet til Arrestanten. Da Capitain Daue imidlertid efter sin Forklaring paa Grund af senere erhølte Oplysninger om Arrestanten ønskede at sætte ham ud af Forpagtningen af Søgaard, henvendte han sig i November Måned 1862 til Jens Kirke, om hvem han efter Arrestantens Udtalelser formodede, at han havde en Fordring paa Arrestanten, for at faae sig denne tiltransporteret, og erhøbt ogsaa af denne Transport paa 5,000 Rdl. af det Beløb, J. Kirke, som ovenfor anført, endnu havde tilgode hos Arrestanten, hvorefter han til Sikkerhed for denne Fordring under 22de December 1862 lod iværksætte Arrest i samtlige Arrestantens paa Søgaard beroende Eiendele, deriblandt Gaardens Befætning og Inventarium, der ved Mageffistecontractens Ophævelse var blevet Arrestanten overdraget. Den 21de Februar 1863 incamererede imidlertid Arrestanten ved Eghrøsting og Brads Herredens Gæsteret en Sag mod Jens Kirke, idet han, under Paaberaanelse af, at J. Kirke i Efteraaret 1861 havde estirgivet den resterende Deel af sin onneldte Fordring efter Arrestantens Panteobligation paa 31,000 Rdl., paastod J. Kirke tilpligtet under Dagmulet at udlevere sig bemeldte Obligation i qvitteret Stand samt at betale Erstatning m. v., og samme Dag fremstillede han til at afgive Bidneskyrd herom som godvillig mødende Bidner Arrestanterne Falk, Thomas P. Jepsen og Theodor Juul, af hvilke de to Førstnævnte derpaa afgave en Forklaring, der blandt Andet gaaer ud paa, at de en Dag i Efteraaret eller efter Høst 1861, da de i Forening med Arrestanten Peflang vilde begive sig fra Falks Gaard i Binding, hvor Thomas Jepsen paa den Tid havde Arbejde, over til Peflangs Gaard i Store Hølund, paa Veien nord for Aassø Mølle mødte Jens Kirke, der kom fjærende, og at denne da paa Peflangs Spørgsmaal om, hvormegent der stod til Rest paa hans ovenneldte Obligation, svarede, at det kunde være det Samme, og at Beløbet skulde være Peflang estirgivet, hvorefter han paa Peflangs Anmodning strax udfærdigede en Qvittering, hvis Hovedindhold var, at han ikke havde Noget at fordræ hos Peflang og skulde sende denne Obligationen i qvitteret Stand, hvilken Qvittering blev understrevet af J. Kirke og besuden af begge Bidnerne til Bitterlighed. Denne Forklaring blev af begge de paagældende Arrestanter beediget, og ligeledes beedigede Arrestanten Juul en af ham afgiven Forklaring, der gaaer ud paa, at han engang i Efteraaret 1861, da han fulgtes med Arrestanten Peflang

paa Gaden i Silkeborg, havde paahørt, at Jens Kirk, hvem de møbte, erkjendte at have eftergivet Vefiang en Obligationsgjælb.

Forinden der imidlertid indlebedes criminel Underføgelse i Anledning af de nyansførte Vidneforklaringer, var der allerede paategynndt en saadan Underføgelse med Hensyn til den Mistanke, der var opstaaet om, at Arrestanten Vefiang ved nogle af sine ovenomhandlede Transactioner havde gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, og under denne Deel af Eagen bliver der navnlig Spørgsmaal om Arrestantens Forhold deels ved at kortjøre Befætning, Inventarium, Axl. Gjødning m. v. fra Anss Mølle til Gaarden i Store Hølund, deels ved Afhændelsen af denne Gaard til Emilie Kyhl, deels ved Oplagelsen af den den 7de April 1860 over Gaarden afholdte Taxationsforretning, deels ved Afhændelsen af ostmeldte Gaard i Efteraaret 1861 til Arrestantens Halvbroder S. J. Hansen, deels endelig ved den af ham med Capitain Dane indgaaede Handel om Søgaard.

I forsinævnte Henseende har Arrestanten vel villet gjøre gjældende, at han var ubekjendt med, at der var givet Jens Kirk Pant i Befætning og Inventarium m. v. i Anss Mølle, og at han formeentlig som Eier af de ommeldte Gjenstande, hvilke han desuden selv havde anskaffet, idet han ved Kjøbet af Møllen ikke med denne havde modtaget Befætning eller Inventarium, har været berettiget til at disponere over dem til Fordeel for den anden nærliggende Eiendom, som ligeledes tilhørte ham. Da det imidlertid, som meldt, i Arrestantens Obligation til Jens Kirk udtrykkelig og meget ubtømmende er anført, at denne skulde have Pant i Befætning, Inventarium, Axl, Gjødning m. v., kan der ikke tages noget Hensyn til Arrestantens Anbringende om at have været uvidende herom, og om der end efter Forholdets Natur og med særligt Hensyn til, at Arrestanten samtidig var Eier saavel af Anss Mølle som af Gaarden i Store Hølund, maatte tilkomme ham en temmelig udstrakt Ret til — uanset J. Kirks Panteret — at disponere over de enkelte Befætnings- og Inventariedele samt over Afgrøden, Gjødningen o. s. v. fra Møllen til Fordeel for Gaarden i Store Hølund, maa Arrestanten dog under alle Omstændigheder ved at disponere over de ommeldte Gjenstande paa den Maade og i det Omfang, som steet er, hvorved Møllen blev saa godt som ganske blottet og nødvendigviis maatte tabe betydelig i Værdi, ansees langt at have overstredet den ham tilkomne Naadighed i den nævnte Henseende, og navnlig i en saadan Grad, at han maa forudsættes at have have handlet i svigagtig Hensigt. For dette Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 43.

Ligeledes har Arrestanten paadraget sig Straffeaufvar ved Overdragelsen af Gaarden i Store Hølund til Emilie Kyhl, idet denne Overdragelse efter samtlige Oplysninger i Eagen maa statueres at være steet pro forma i det Diemed at affjære J. Kirk Afgang til at staae sig Fyldestgjorelse for sin ovenomhandlede Fordring i bemeldte Eiendom. Vel har nemlig Arrestanten villet gjøre gjældende, at han virkelig skyldte Emilie Kyhl de 5,000 Rdl., som han ved Forliget af 22de August 1859 forpligtede sig til at betale hende, idet hun Tid efter anden skal have laant ham et saadant Bølsø, men medens han ikke har

kunnet oplyse Noget som helst til Bestyrkelse heraf, maa det derimod ansees godtgjort, at Emilie Kyhl ingenfinde har været istand til at yde Arrestanten et saa betydeligt Laan, ligesom hun ogsaa har benægtet at have laant ham et saadant Beløb som det anførte, idet hendes hele Tilgodehavende hos ham kun udgjør nogle saa hundrede Rigsdaler, hvorhos hun har forklaret, at hun af Arrestanten har labet sig bevæge til at modtage Ekjøde paa Gaarden, som hun kun eiede af Navn. For sit Forhold i denne Henseende vil Arrestanten være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 55.

Det er dernæst endvidere godtgjort, at Arrestanten Aftenen før den den 7de April 1860 afholdte Taxationsforretning over Gaarden i Store Hølund har af Medtiltalte Niels Nielsen Gjedse laant 3 Kær, der bleve innsatte paa Gaarden og medregne til dens Besætning — hvilket efter Taxatorernes Forklaring havde til Følge, at Gaardens Værdi blev ansat 2,000 Rdl. høiere, end den vilde være bleven ansat, saafremt de havde vidst, at disse Kær ikke hørte med til Besætningen — hvorefter Kærerne, da Taxationen var endt, bleve bragte tilbage til deres Eier. Ved dette Forhold maa Arrestanten saaledes ansees at have tilfueget sig en høiere Taxation af Gaarden, end han ellers vilde have opnaaet, og saavel herved som ved senere deels ved Dptagelsen af Laan deels ved Afslutning af Handelen om Gaarden at forevise denne Taxationsforretning som Beviis for Gaardens Værdi, maa han ansees at have gjort sig skyldig i bebrøgeligt Forhold, hvorfor han vil være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 76.

Spad dernæst angaaer Arrestantens Forhold ved Salget af Gaarden i Store Hølund til hans Halbroder H. J. Hansen, da tale vel flere under Sagen oplyste Omstændigheder — saasom den, med Hensyn til at Gaarden da var ube af Drift og blottet for Besætning m. v., sienlynt opkræde Kjøbesum af 16,000 Rdl., H. J. Hansens Unblivelse af efter Kjøbet at tage Gaarden i Besiddelse, Uoverensstemmelse imellem og Usandsynligheden af H. J. Hansens og dennes Faders samt Arrestantens Forklaringer om Maaden, hvorpaa den Deel af Kjøbesummen, der skulde betales contant, blev berigtiget m. v. — i høi Grad før, at ogsaa denne Handel har været en Proformahandel, der alene tilfugtebe at staffe de af H. J. Hansen udstedte Obligationer en bedre Credit, men efter Sagens samtlige Omstændigheder og navnlig i Betragtning af, at det ikke er usandsynligt, at H. J. Hansens Fader kan have staaet i den For- mening, at han ved den ommeldte Handel kunde opnaae nogen Dækning for et Tilgodehavende paa 3,000 Rdl., som han havde hos Arrestanten, findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Frie til at statuere, at den paagjældende Handel alene er indgaaet pro forma, ligesom der navnlig ei heller kan ansees Arrestanten overført noget særlig strafbart Forhold ligeoverfor Capitain Daue, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at denne maa ansees efter de forinden Afslutningen af Handelen om Søgaard påsejede Forhandlinger at have havt tilstrækkelig Anledning til, forinden han modtog de ommeldte Obligationer henholdsvis paa 9,000 Rdl. og 3,000 Rdl. som Betaling, at overbevise sig om Beskaffenheden af det ved disse stillede Pant.

Forfaavidt Arrestanten dernæst sigtes for uden Tillivelse at have efter-

skrevet anden Mands Navn paa et Document, da har han indbrømt paa den ovennævnte af Emilie Kyhl under 26de Juni 1860 til Hattemager Kyhl udstedte Obligation at have underskrevet til Bitterlighed Navnene D. Schram og S. Rom, ved hvilke han har villet betegne Fabrikbestyrer Carl Ditlev Schram og Mølleeier Herman Rom. Arrestanten har imidlertid paastaet at have havt begge de nævnte Mands Tilladelse til at underskrive deres Navne paa Documentet, og Mølleeier Rom har ogsaa erkjendt Muligheden af, at han kan have givet Arrestanten en saadan Tilladelse, hvorimod Schram edelig har nægtet at have tilladt Arrestanten Saadant. Da Arrestanten imidlertid vedholdende har paastaet at have havt Schrams Tilladelse til ogsaa at underskrive hans Navn, hvilken Tilladelse efter hans Anbringende skal være ham given i hans Kones og Svigerindes Paahør, uden at disse imidlertid have været afhørte herom, samt idet der saameget mindre findes tilstrækkelig Høie til at opholde Sagen for at foranlede disse Personer afhørte, som det i og for sig ikke er uantageligt, at Arrestanten ved en Misforstaaelse kan være kommen til at antage, at Schram Intet havde imod, at han underskrev hans Navn paa det ommeldte Document, vil han, forsaavidt denne Deel af Sigtelsen angaaer, ikke være at idømme nogen Straf.

Hvad dernæst angaaer den Deel af Sagen, hvorunder Arrestanten Leflang tiltales for deels at have forført, deels søgt at forføre flere Personer til Meened, medens de øvrige Tiltalte sigtes deels for Meened deels for at have været Arrestanten Leflang behjælpelige i hans ommeldte Forsøg paa Forspørelse til Meened — hvilken Deel af Sagen angaaer den af hver især af samtlige Tiltalte udbviste Virksomhed med Hensyn til det ovenomhandlede den 21de Februar 1863 optagne Tingsvidne —, da have Arrestanterne Leflang og Falck vedblivende haardt nægtet enhver Skyld, hvorimod Arrestanterne Thomas Peter Jepsen og Theodor Junil efter længere Tids Rægtelse have afgivet fuldständig Tilstaaelse om ved den ommeldte Leilighed efter Tilskyndelse af Arrestanten Leflang at have affaet falsk Vidnesbyrd, ligesom ogsaa de Tiltalte Jørgen Peter Ludvigsen og Niels Nielsen Gjedse have tilstaaet efter Foranledning af Arrestanten Leflang at have været virksomme for Tilveiebringelsen af det ommeldte Vidnesbyrd.

Den af Arrestanten Thomas P. Jepsen afgivne Tilstaaelse, berstemmer med Sagens øvrige Oplysninger, gaaer nærmere ud paa, at Arrestanten Leflang en Dag i Januar 1863 — som det maa antages den 19de Januar — kom over til ham paa det Sted i Torriid, hvor han da havde Arbejde, og beklagede sig over, at Capitain Daue havde afføbt Jens Kirf en Forbring paa ham, hvilken Jens Kirf imidlertid havde eftergivet ham, men uden at han kunde bevise det, og at Daue nu havde gjort Arrest i Alt, hvad Leflang eiede, hvorfor denne vilde blive aldeles ruineret, hvis han ikke kunde redde sig ud af den Forlegenhed, hvori han saaledes var kommen; af Medlidenhed med Leflang og dennes Familie samt ved et Løfte, som Leflang gav ham om 100 Rbl., saafremt han vilde vidne i hans Sag — i hvilken Leflang berhøst sagde, at Arrestanten Falck var villig til at være det andet Vidne —

lob Arrestanten Jepsen sig da bevæge til at love at afgive det Vidnesbyrd, som han senere aflagde i Retten, naaget han hverken — som Vidnesbyrdet gif ud paa — havde haft Arbejde hos Falck i Efteraaret 1861 eller paa den Tid været i Store Hølund i Følge med Falck og Leflang, ligesom han ei heller nogenstunde havde paahørt, at Jens Kirk estergav Leflang nogen Fordring, eller seet ham understribet et Beviis, der gif ud derpaa. Arrestanten Jepsen begav sig derpaa til Falck i Binding, hvor Leflang den næste Dag indfandt sig og leverede ham en Dypskrift om, hvad Vidnesbyrdet skulde gaae ud paa, overensstemmende med hvad han senere forklarede i Retten, samt en Gjenpart af det Beviis, han skulde bevidne at have seet Jens Kirk understribet, og endelig et Gjældsbeviis fra Leflang paa 100 Rdl., der blev dateret den 1ste Mai 1861, og som Falck understrev til Bitterlighed, hvorhos Leflang som Afdrag paa bemeldte Beviis betalte ham 5 Rdl., der bleve afstrevne paa Beviset. Disse Documenter bleve derefter af Leflang oplæste for de to Andre ude i Falcks Stald, hvor de vare ene, og senere, efterat Undersøgelsen var paabegyndt, ere de fundne i Arrestanten Jepsens Børge; de ere alle tre skrevne med Leflangs Haandskrift, hvorhos Dypskriften om Vidnesforklaringen og det den 1ste Mai 1861 daterede Gjældsbeviis have Udseende af at være skrevne paa to raffilte Stykker af det samme Stykke Papir, ved hvilken sidstnævnte Omstændighed navnlig Rigtigheden af Arrestanten Jepsens Forklaring om, at Gjældsbeviset er autedateret, vinde en høj Grad af Bestyrkelse.

Arrestanten Theodor Juul har nærmere forklaret, at Leflang i Januar 1863 kom til ham paa hans Bopæl og forsøgte ved Løfte om 500 Rdl. at jormaae ham til at vidne, at han havde seet J. Kirk understribet et Beviis, der gif ud paa, at han estergav sit Tilgodehavende hos Leflang, hvilket Beviis denne derhos foreviste Juul, idet han angav, at han havde to gode Vidner paa Estergivelsen, samt at Leflang, da Juul nægtede at aflægge et saadant Vidnesbyrd, gif over til at forlange, at han skulde bevidne at have overværet en Samtale mellem Leflang og J. Kirk paa Silkeborg Gade angaaende Gjældens Estergivelse, og da Juul efter sin Forklaring troede Leflangs Foregivende om at Gjælden var estergiven, lod han sig omsider af Lyft til at tjene Leflang, der var en gammel Bekjendt af ham, og ved dennes Løfte om en Douceur bevæge til at love ham at aflægge det Vidnesbyrd, som han senere aflagde i Retten, stjødnt han — efter hvad han har erkjendt — aldrig havde hørt J. Kirk udgive Noget om Estergivelsen af Gjælden; ved et senere Besøg forinden Lingsvidnet vilde Leflang derhos udstede et Gjældsbeviis paa 100 Rdl. til ham, men dette nægtede Arrestanten at modtage og har af Leflang kun erholdt 5 Rdl. til Reiseudgifter i Antebning af Lingsvidnet samt en saakaldt Vægtbalance af et Par Dalers Værdi. Derimod er der ved en Huusundersøgelse paa Arrestanten Juuls Bopæl foresundet et den 2de Januar 1863 dateret Brev fra Leflang, der indeholder en detailleret Indskærpelse af, hvad der skulde være passeret ved det ommeldte Møde paa Silkeborg Gade, i alt Væsentligt overensstemmende med hvad Juul senere forklarede under Lingsvidnet. Arrestanten Juuls foranførte Tilstaaelse erholde navnlig som Beviismiddel mod Arrestanten Leflang

forsøget Betydning derved, at Juuls Hustru har afgivet en edelig Forklaring, der gaaer ud paa, at hun, der under Juuls og Lefangs Samtale om Vidnesbyrdets Afslæggelse gik ud og ind af Stuen og paahørte Samtalen, fik det Indtryk af denne, at det var et urigtigt Vidnesbyrd, Juul skulde afgive, og at Samtalen paa Silleborg Gade ikke havde fundet Sted, samt bestemt opfatte, at Juul skulde have et Gjældsbeviis, som Lefang vilde udstede, for at vidne om denne Samtale paa Silleborg Gade, hvorved han vilde gjøre Lefang en Tjeneste.

Endvidere har Tiltalte Niels Nielsen Gjedse forklaret, at Arrestanten Lefang Nytaarsdag 1863 anmodebe ham om at overtale Fabrikbestyrer Schram til at være Vidne mod Jens Kirk, idet han angav, at denne havde eftergivet sin Forbring paa ham, og at han havde et sikkert Vidne herpaa, nemlig Arrestanten Falck; Tiltalte nægtebe imidlertid at tale til Schram herom, men senere, da Lefang anmodebe ham om at tale med Tiltalte Jørgen Peter Ludvigsen og at love denne 100 Rdl., dersom han vilde vidne, lovebe Tiltalte dette, uagtet han, som han har udsagt, jo nok kunde forstaae, at det maatte være falsk Vidnesbyrd, hvorom der var Tale, hvorefter han gik hen til J. P. Ludvigsen og tilbød denne 100 Rdl. i Lefangs Navn, hvis han vilde vidne for ham i den ommeldte Sag, men da J. P. Ludvigsen nægtebe at ville vidne i en Sag, han ikke kjendte noget til, søgte Tiltalte ikke videre at overtale ham.

Overeensstemmende hermed har Tiltalte Jørgen Peter Ludvigsen forklaret, at Tiltalte Gjedse Nytaarsdag 1863 kom til ham og tilbød ham Penge fra Lefang for at aflægge Vidnesbyrd om, at J. Kirk havde eftergivet denne en Gjæld, hvorhos han endvidere har forklaret, at han samme Dag talte med Lefang selv, der da søgte at overtale ham til at aflægge det ommeldte Vidnesbyrd, hvorfor han lovebe ham en god Betaling; da Tiltalte imidlertid vægrebe sig herved, anmodebe Lefang ham om at formaae Indsibber Peder Hallerup og Huusmand N. P. Knudsen til mod Betaling at aflægge det attraaede Vidnesbyrd, idet Tiltalte i saa Fald skulde have Betaling for sin Umage, og Tiltalte gik da samme Dag først til Peder Hallerup, hvem han spurgte, om han vilde vidne i en Sag, han ikke kjendte noget til, hvorhos han antydebe, at P. Hallerup derved kunde tjene 100 Rdl., og da denne ikke vilde indlade sig herpaa, til N. P. Knudsen, hvem han ikke traf hjemme, men Dagen efter havde han en Samtale med ham i Centrum og meddeelte ham da Lefangs Forslag, hvorefter de gik sammen til Arrestanten Falck for at tale om Sagen; underveis skiltes de imidlertid ad, og Tiltalte kom alene til Falck, men paa Tilbageveien saae han N. P. Knudsen staae inde i Skoven i Samtale med Arrestanten Lefang og Falck, uden at han dog hørte, hvad de talte om, men da N. P. Knudsen kort efter skiltes fra Lefang og Falck, talte han med N. P. Knudsen om Sagen, og Sidstnævnte yttrede sig da om, at han endnu ikke havde givet nogen endelig Bested.

Hermed stemme ganske de af P. Hallerup og N. P. Knudsen afgivne edelige Forklaringer. Førstnævnte har saaledes udsagt, at Tiltalte J. P. Ludvigsen en Dag kom til ham og lovebe ham 100 Rdl. straf og godt Arbejde for ham og hans Kone sidenest, saafremt han vilde aflægge Vidnesbyrd i en

Sag han ikke kjendte noget til, uden at dog Maaden eller Sagen, hvorom der var Spørgsmaal, blev nævnt, idet P. Hallerup bestemt afflog at gaae ind paa Forflaget; og N. P. Knudsen har forklaret, at Tilstaate J. P. Ludvigsen en af de første Dage i Januar 1863, efter forgiæves at have søgt ham i hans Huus den foregaaende Dag, har søgt at formaae ham til mod en Betaling af 100 Rbl. at bevidne, at Jens Kirk havde estergivet Leflang en Fordring, til hvilken Estergivelse Arrestanten Falck skulde have været Vidne; de fulgtes derefter til Falck for at tale om Sagen, men skiltes ad underveis, hvorefter N. P. Knudsen kom alene ind til Falck, og paa Tilbageveien fra denne traf han i Stoven først paa Arrestanten Leflang, der nu selv søgte at overtale ham til at aflægge det ommeldte Vidnesbyrd, og siden kom ogsaa Falck til, hvorefter de begge i Forening søgte at overtale ham, men uden at han gav dem nogen bestemt Besked, og da de vare gaaede bort, talte han atter om Sagen med J. P. Ludvigsen, hvem han under Samtalen havde seet i Kraastad i Stoven; nogle Dage senere gik N. P. Knudsen imidlertid til Falck og bad denne underrette Leflang om, at han ikke vilde have med Sagen at gjøre. Den Formodning, der efter det Nysansførte er for, at Arrestanten Leflang har søgt at forlokke N. P. Knudsen til at aflægge falsk Ed i den paagjældende Sag, bestyrkes yderligere ved Procurator Hviib's edelige Forklaring, der gaaer ud paa, at Arrestanten Leflang den 4de Januar 1863 — altsaa et Par Dage efterat Samtalen i Stoven med N. P. Knudsen skulde have fundet Sted, uden at det da blev endelig afgjort, om denne vilde vidne eller ikke — har for Hviib opgivet som Vidner paa Gjelbens Estergivelse Arrestanten Falck og „en Mand i Billing der kaldtes Storcken“, hvorved bemærkes, at det af Sagens Oplysninger fremgaaer, at N. P. Knudsen i daglig Tale kaldes saaledes, og at han boer paa Grændsen af Billing og Binding Skove, og i Overeensstemmelse hermed har Høker Jørgensen edelig forklaret, at Leflang ogsaa for ham har omtalt, at han havde henvendt sig til „Storcken“, hvem han antog at kunne faae til at være Vidne sammen med Falck, ligesom Leflang ved forskjellige Leiligheder havde omtalt for Jørgensen, at han havde Falck og Thomas Jepsen til at vidne, og at han herom ligeledes havde henvendt sig til J. P. Ludvigsen.

Ved bemeldte Høker Jørgensens og dennes Hustrues overeensstemmende edelige Forklaringer maa det derhos ansees godtgjort, at Arrestanten Leflang kort førend han begyndte Sagen mod Jens Kirk — som det maa antages Nyaarsdag 1863 — har søgt at forføre Jørgensen til Meened, og har Jørgensen herom nærmere forklaret, at Leflang den ansørte og nærmest paafølgende Dage gjentagne Gange søgte ved Løste om 500 Rbl. eller 10 af de bedste Køer, han havde paa Søgaard, at formaae ham til at beedige, at J. Kirk havde estergivet Leflang sit Restitgobehavende ifølge den ovenommeldte Obligation, hvorhos Jørgensens Hustru, der efter sin Forklaring af Leflangs tidligere Øttringer havde fattet Mistanke om, at han vilde forlede hendes Mand til noget Ulovligt, og derfor lyttede efter deres Samtale udenfor Døren, vel ikke fuldstændig har kunnet gjengive Samtalens Indhold, men dog bestemt har udsagt, at Meningen var den, at Leflang vilde friste hendes Mand til at afgive en falsk Vidne-

forklaring, med Hensyn til hvilken hun, efter hvad der tidligere var passeret, ikke kunde tvivle om, at den skulde bruges under en Sag mod Jens Kirf.

Fremdeles har Elagter Eskagrup edelig forklaret, at da han en af de første Dage i Januar 1863 var i Besøg hos Arrestanten Falck, udtalte denne sig, da de vare alene, temmelig forblummet, ligesom for at føle sig for, saa at Eskaarup kunde forstaae, at der var Tale om, at han skulde vidne i en Sag og derfor have Betaling enten i Penge eller om han hellere vilde i Kreaturer, hvorhos Falck nævnte Lefslangs Navn for ham; og Proprietair Frederiksen har ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten Lefslang engang i Januar 1863 kom til ham paa hans Bolig i Silleborg, hvor han, efterat have anført, at han havde et godt Vidne paa, at J. Kirf havde eftergivet ham den ommeldte Gjælb, foreviste Frederiksen et Papir, som han anmodede denne om at underskrive og derefter at bevidne, at J. Kirf havde eftergivet ham en Gjælb paa 9 à 10,000 Rdl., idet han som Betaling herfor tilbød Frederiksen 1,000 Rdl., hvoraf de 100 Rdl. strax, uden at Frederiksen imidlertid vilde indlabe sig paa hans Forlangende. Hermed maa ogsaa sammenholbes Procurator Hviids edelige Forklaring om, at Lefslang, da han var hos Hviid for at faae Forligssagen mod J. Kirf skreven, foreviste ham et skriftligt Beviis om Gjælbens Eftergivelse underskrevet med J. Kirfs Navn, hvilket han ikke tidligere havde omtalt, men som imidlertid efter Hviids Udsagn vakte hans Mistanke og navnlig foranledigede ham til at frestige sig Sagen, ligesom ogsaa en anden Sagsfører har forklaret, at Lefslang har foreviist ham et saadant skriftligt Beviis, medens Lefslang derimod under Retssagen intet saadant Beviis har fremlagt, hvortil Grunden efter hans Forklaring skal være den, at Beviset imidlertid er blevet borte for ham.

Foruden at det derhos i og for sig maa ansees for i høieste Grad usandsynligt, at Jens Kirf ved et tilfældigt Møde paa Veien skulde have eftergivet et saa betydeligt Tilgodehavende som det, hvorom der er Spørgsmaal, og at han navnlig herom strax paa Stedet skulde have udfærdiget et skriftligt Beviis, har Jens Kirf edelig benægtet nogenstunde at have eftergivet Lefslang dem ommeldte Gjælb eller herom udstedt noget Beviis, idet det hele Tingøvidne efter hans Udsagn er falsk, og ifølge Proprietair Gunderphs, Capitain Daues og Tilstalte N. N. Gjedsses Forklaringer har Lefslang ogsaa for enhver af dem til forskellige Tider, men dog efter Aaret 1861, brugt Yttringer, der tydede paa, at hans ommeldte Gjældsforhold til J. Kirf endnu var usgjort.

Ligesom der endvidere, som ovenfor anført, saavel i Arrestanten Thomas Jepsens som i Arrestanten Juuls Bærg er foresundet skriftlige Optegnelser skrevne af Lefslang angaaende det, som bemeldte to Arrestanters Vidnebyrd skulde gaae ud paa, og i Thomas Jepsens Bærg desuden et af Lefslang udstedt Gjældsbeviis, om hvilket det navnlig maa ansees godtgjort, at det er antebateret, saaledes er der ogsaa i Arrestanten Falcks Bærg foresundet deels en Optegnelse om Indholdet af den af ham senere afgivne Vidneforklaring, hvilken Optegnelse vel maa antages at være skreven af Falck selv, men isøvrigt er saa godt som ordret eenskydende med den hos Thomas Jepsen foresundne, af Lefslang skrevne Optegnelse, deels et af Lefslang til Falck udstedt Gjældsbeviis paa

500 Rdl., der er bateret Binding den 8de Juli 1861, og som har Paategning om, at der den 28de Januar 1863 paa samme er afbetalt 16 Rdl., hvilken Paategning ligesom selve Beviset er skreven med Lefangs Haand og ganske har Udseende af at være skreven samtidig med Beviset. Naar hertil endnu kommer, at det maa ansees godtgjort, at Arrestanten Leflang den 8de Juli 1861 ikke har været i Binding, samt at Leflang og Falck med Hensyn til det ommeldte Beviis have indviklet sig i Mobbegjeller, idet Leflang har udsagt, at han efter Anmodning af Falck har, efterat Sagen med Jens Kirke var begyndt, omskrevet det oprindelig den 8de Juli 1861 udsedte Beviis, medens derimod Falck — der først ganske havde nægtet, at Leflang skylde ham Noget eller havde udsedt noget Gjældsbeviis til ham — er vedbleven paa det Bestemteste at paastaae, at Beviset er udsedt den 8de Juli 1861 og Afkrivningen paa samme for de 16 Rdl. den 28de Januar 1863, findes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at ogsaa dette Gjældsbeviis er antedateret.

Medens fremdeles de hos Arrestanterne Falck og Thomas Jepsen forefundne Optegnelser om Vidneforklaringerne indeholde, at Arrestanterne med Bestemthed erindrede, at Mødet med Jens Kirke havde fundet Sted sidst i September 1861, da de i Følge med Leflang vare undervejs fra Falcks Gaard i Binding til Leflangs Gaard i Store Hølund, hvilket Arrestanterne ogsaa under Tingsvidnet forklarede alene med den Forandring, at de da erkærede ikke bestemt at kunne erindre, om det var i September Maaned, at det Omforklarede foresaldt, hvorhos de udsagde, at det i alt Fald var i Efteraaret eller efter Høst, samt at Thomas Jepsen paa den Tid havde Arbejde hos Falck — hvilken Forklaring Falck senere er vedbleven, ligesom Leflang under Forhørene har afgivet en hermed stemmende Forklaring —, maa det derimod ved de herom afgivne Vidneforklaringer samt Thomas Jepsens Tilstaaelse ansees oplyst, at Thomas Jepsen ikke i Efteraaret 1861 har haft Arbejde hos Falck, hvorhos der efter Sagens Oplysninger er al Føie til at antage, at Leflang ikke har været i Falcks Huus før den 10de October 1861, ligesom ogsaa den Omstændighed, at de nævnte tre Personer ikke ved den angivne Tid ere bleve sete af Nogen paa Gaarden i Store Hølund, taler for, at deres Angivende om at have været paa bemeldte Gaard umiddelbart efterat de havde mødt J. Kirke, er urigtigt.

Endelig maa det ogsaa som Omstændigheder, der tale mod Arrestanten Leflang, mærkes, at han ifølge flere Vidners Forklaringer har udtalt sig med Ringagt om Edens Hellighed, at han ifølge flere af de Medtiltaltes Forklaringer har brugt Yttringer, der tyde paa, at han vilde vedblive at nægte sin Brøde til det Sidste, at hans Forklaringer under Forhørene have været i høi Grad tilbageholdende, vakkende og tilbeels bevislig usandskædige, samt at han engang tidligere har været arresteret som mistænkt for Brandstiftelse, uden at der dog fandtes Føie til herfor at sætte ham under Tiltale, hvorhos det som ovenfor anført under nærværende Sag er godtgjort, at han har gjort sig skyldig i betydelige Bedragerier.

Ligesom det nu efter det Anførte maa ansees beviist ved Vidner, at Arrestanten Leflang har søgt at forlokke Høler Jørgensen til Meened, saaledes

findes der ogsaa ved samtlige ovenanførte Omstændigheder, der saabel hver for sig som navnlig i deres indbyrdes Forbindelse med stor Styrke tale imod ham, samt efter Sagens Oplysninger i det Hele at være tilveiebragt et i Henhold til Fbg. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at de ved Ringsvidnet den 21de Februar 1863 navnlig af Arrestanterne Thomas Jepsen og Juul afgivne Vidnesbyrd have været falske, og at Arrestanten Vefslang har forledet de nævnte Arrestanter til at afgive disse Vidnesbyrd.

Dette Resultat maa nu allerede i og for sig fremkalde en høj Grad af Formodning for, at ogsaa Arrestanten Falck's Vidnesbyrd er falskt, og det ikke blot forsaavidt det gaar ud paa, at Falck i Forening med Thomas Jepsen har overværet det af ham omsforklarede Møde med Jens Kirck, men ogsaa forsaavidt det overhovedet gaar ud paa, at han har været tilstede ved et saadant Møde. Foruden det i og for sig Usandsynlige i, at Jens Kirck skulde have eftergivet sin Forbring, saaledes som af Arrestanten forklaret, Jens Kircks edelige Benægtelse heraf og de afgivne Forklaringer om, at Vefslang senere har erkjendt, at Gjælden var uafgjort, maa det derhos endvidere som særlig talende mod Arrestanten Falck fremhæves:

- at han er funden i Besiddelse af en skriftlig Optegnelse angaaende den Vidneforklaring, han senere afgav, hvilken næsten er ordret eenskydende med den af Vefslang skrevne, i Thomas Jepsens Børge foresundne Optegnelse;
- at han ligeledes er funden i Besiddelse af et Gjældsbeviis fra Vefslang, om hvis Oprindelse han ikke har kunnet give nogen antagelig Forklaring, og om hvilket det derhos maa antages, at det er antedateret, medens et lignende antedateret Gjældsbeviis fra Vefslang er fundet i Thomas Jepsens Besiddelse, hvorhos Juul har forklaret, at ogsaa han har faaet Løfte af Vefslang om et saadant Gjældsbeviis;
- at Arrestanten Thomas Jepsen og Tilstalte J. P. Lubvigsens Forklaringer saavel som Slagter Skaarups og N. P. Knudsens edelige Vidnesbyrd gaar ud paa, at Arrestanten Falck har været virksom for Tilveiebringelsen af det ommeldte Vidnesbyrd til Fordeel for Vefslang;
- at det maa ansees beviist, at Arrestantens Forklaring under Ringsvidnet om, at Thomas Jepsen i Efteraaret 1861 havde Arbejde hos ham, er urigtig, hvorhos der efter Sagens Oplysninger er Føie til at antage, at Arrestantens Forklaring om, at Vefslang fulgte med fra hans Gaard, og at alle Tre efterat have mødt Jens Kirck vare paa Vefslangs Gaard i Store Hølund, ligeledes er urigtig.

Naar det dertil kommer, at Arrestanten Falck's Forklaringer under Forhørene have været i høj Grad tilbageholdende og ubestemte og tilbeels aabenbart usandsfærdige, samt at han har et slet Skudsmaal af sin Sognepræst, findes der efter alt Anførte samt efter Sagens Oplysninger i det Hele at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at ogsaa denne Arrestant har gjort sig skyldig i Meened, og at Arrestanten Vefslang har forledet ham dertil. Derimod findes der naaget de ovenanførte edelige Vidnesbyrd om Arrestanten Falck's Beskræbelse forat

skaffe det attraaede Tingsvidne ifland, dog ikke mod hans Benægtelse tilveiebragt atbeles tilstræffeligt Beviis for hans Virksomhed i saa Henseende.

Arrestanten Andreas Wilhelm Peflang, der ikke tidligere har været straffet, vil for sit ovenomhandlede Forhold med Hensyn til Tilveiebringelsen af de ommeldte falske Vidneforklaringer være at ansee efter Fdg. 15de April 1840 § 11 jfr. § 1, og den Straf, han herefter, saavelsom efter de foran citerede Lovbestemmelser for de af ham forøvede Bedragerier, har forstyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende i det Hele bestemt til Tugthuusarbeide i 8 Aar. Ligeledes maa det billiges, at Arrestanterne Christian Peter eller Christen Petersen Falck, Thomas Peter Jepsen og Theodor Juul, af hvilke Thomas Peter Jepsen i Aaret 1859 for voldeligt Overfald er idømt Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, medens ingen af dem iøvrigt har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen ere ansete efter Fdg. 15de April 1840 § 1, og Straffene for Arrestanten Falck og Arrestanten Juul findes efter Sagens Omstændigheder passende bestemte for den Første til 5 Aars og for den Sidste til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, hvorimod Straffen for Arrestanten Jepsen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, findes at kunne fastsættes til samme Slags Arbeide i 4 Aar. Endelig maa det ogsaa billiges, at de Tiltalte Jørgen Peter Ludvigsen og Niels Nielsen Gjedse ved bemeldte Dom ere ansete efter Fdg. 15de April 1840 § 11 sidste Led, og de valgte Straffe af Fængsel paa Band og Brød for den Første i 6 Gange 5 Dage og for den Sidste i 4 Gange 5 Dage findes efter Sagens Omstændigheder passende. Efter alt det Anførte vil saaledes Underrettsdommen, mod hvis Bestemmelser om det Forhold, hvori Actionens Omkostninger ere paalagte de Tiltalte, Intet findes at erindre, være at stadfæste med den anførte Nedsættelse i Straffetiden for Arrestanten Thomas Peter Jepsen; samt endvidere med den Forandring, at Salairerne til Actor og begge Defensorerne for Underretten ville være at bestemme til 30 Rdl. til den Første og 20 Rdl. til hver af de Sidste.

Nr. 263.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Christian Schmidt (Defensor Liebe),

der tiltales for Indbrudstyveri.

Storehedinge Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Juni 1864:
„Arrestanten Niels Christian Schmidt bør henføres til Tugthuusarbeide i 12 Aar, saa bør han og udrede alle af Actionen løbligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Barfoed, 8 Rdl., og til Defensor, Toldforvalter, Procurator Nye, 6 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te August 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 9 Aar. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Proveprocurator Gottschalk og Procurator Westrup, betaler Arrestanten Niels Christian Schmidt 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Af-færd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:!

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hin-denburg og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Storehebinge Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Arrestanten Niels Christian Schmidt tiltales for Indbrudstyveri, er det ved Arrestantens egen, af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han Natten mellem den 29de og 30te April d. A. har frastjaalet Brændeviinsbrænder Evedsien et Par pletterede Pjefstager, et Laag til et Blæk-huus, 5 à 6 Cigarer og 2 Røgler, ialt ansat til en Værdi af 2 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., der beroede i et Værelse i den af Besjtaalne beboede Gaard i Store-hebinge, til hvilket Arrestanten omtrent Kl. 2 om Natten skaffede sig Adgang, ved, efterat have udtaget en Rude i et til Gaden vendende Vindue og derpaa aabnet dette, at stige ind igjennem det.

Da dette Tyveri ved den paaankede Dom retteligen er henført under Fdg. 11te April 1840 § 12 2det Membrum, og Arrestanten, der er født den 30te Juni 1815 og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Dom af 24de Juni 1857 er for 2den Gang begaaet Tyveri eller 3die Gang begaaet Hæleri anset efter bemeldte Forordnings § 13 jfr. § 25 og § 80 jfr. 14 med Forbedrings-huusarbejde i 4 Aar, maa det billiges, at han nu er anset efter samme For-ordnings § 15, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Lugt-huusarbejde i 12 Aar, findes at kunne bestemmes til samme Strafarbejde i 9 Aar“.

Nr. 268.

Advocat Liebe

contra

Peder Nielsen eller Terkelsen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Raskov Kjøbstads Politirets Dom af 5te August 1864: „Arrestanten, fattiglem Peder Nielsen eller Peder Terkelsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage og udrede samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Septbr. 1864: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Maag og Cancelliraad Petersen for Overretten betaler Arrestanten Peder Nielsen eller Terkelsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Peder Nielsen eller Terkelsen, der under nærværende fra Raskov Kjøbstads Politiret indankede Sag tiltales for Løsgængereri og Betleri, ved egen Tilstaaelse, der bestrækes ved det isvrigt Oplyste, er overbevist om at have gjort sig skyldig i de nævnte Forseelser, idet han fra den 1ste Mai d. A. til den 21de Juni næstefter, da han blev anholdt, har streift arbejdsløs omkring i Vollandes Nørre- og Sønder Herreder og i Raskov, uden at søge lovligt Erhverv, og ernæret sig ved Betleri, maa det villiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5, og findes Straffen for ham, der er født den 29de Januar 1812 og, foruden at have været straffet for Lyveri og bedrægligt Forhold, tvende Gange tidligere har været straffet for de heromhandlede Forseelser, senest ifølge Højesterets Dom af 12te November f. A. med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, passende fastsat til samme Fængsel i 5 Gange 5 Dage“.

Tirsdagen den 25de October.

Nr. 34. **Det kongelige Ingenieurcorps** (Advocat Liebe efter Ordre)
contra

Møller Chr. Skum (Ingen),

angaaende Dispositionseretten over den Plads, hvorpaa den i 1858 afbrændte paa Østboms Bastion paa Kjøbenhavns Vold beliggende Mølle med tilhørende Bygninger har staaet.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Januar 1863: „Indstævnte, Møllermester Christian Skum, bør for Citanternes, det kongelige Ingenieurcorps's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

Ved den indaafede Dom er det retteligen antaget, at Indstævntes Naadighed over den Plads paa Volden, hvor den ham tilhørende i 1859 afbrændte Mølle var beliggende, væsentligen berøer paa, hvad der kan anses hjemlet ved den i Dommen ommeldte Bevilling af 15de Mai 1770; og ifølge Indholdet af denne Bevilling, der ikke rettiger Indstævnte til at raade over Pladsen paa anden Maade end ved Udøvelsen af den ham indrømmede Ret til at have en Mølle sammefteds, i Forbindelse med det Viemed, hvori deslige Bevillinger til Mølleanlæg paa Hovedstadens Vold maae formodes at være meddeelte, kan der ikke gives Indstævnte Medhold i, at han, som han under Sagen har villet gjøre gjældende, skulde anses besøiet til efter Møllens Brand at lade Pladsen henligge ubenyttet i en ubestemt Tid, indtil det maatte blive ham beleiligt igjen derpaa at opføre en Mølle. Smid- lertid findes der dog ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at han allerede derved, at han ikke endnu paa den Tid, da nærværende Sag paabegyndtes i Marts 1861, havde foretaget noget dertil sigtende Stridt, skulde have fortabt al Ret til at benytte Pladsen paa den ved Bevillingen hjemlede Maade. Vel var der da forløbet en Tid af henved 2 Aar siden Møllens Brand, men da Bevillingen, der ikke særligen omtaler Ildbrandstilfælde, ikke indeholder nogen bestemt Veiledning i denne Henseende, kan det ikke fordrøes, at Indstævnte, til hvem der ikke forud var rettet nogen Opfordring om, hvis han agtede at bevare Bevillingen, inden en vis Tid at gjenopføre Møllen, skulde vide, at han ikke kunde lade det berøe hermed ndover det foranførte Tidsrum, der ikke er saa langt, at Indstævntes Undblivelse af inden dets Udløb at paabegynde Møllens Gjenopførelse i og for sig kan være

noget Beviis for, at han havde opgivet Tanken herom, hvilket heller ikke kan udledes af Sagens øvrige Oplysninger eller af Indstævntes Udtringer under Proceduren. Det findes derfor at maatte forblive ved den ham tillagte Frisindelse, og den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staaende.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Aaret 1859 brændte en Indstævnte, Møllermester Christian Skjumb, tilhørende Mølle, som stod i Dvighøjs Bastion paa Kjøbenhavns Hovedbrod, og da han senere intet Skridt havde gjort til dens Gjenopbyggelse, have Titanterne, det Kgl. Ingenieurcorps, i Aaret 1861 anlagt nærværende Sag, under hvilken de have paaflaaet sig kjendt berettigede til fri Disposition over den Plads, paa hvilken den afbrændte Mølle med tilhørende Bygninger har staaet, og Indstævnte kjendt uberettiget til nogen Benyttelse af bemeldte Plads samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, hvorimod Indstævnte har paaflaaet sig frisunden og tillagt Omkostningerne stadesløst.

Det er in confesso, at Møllen stod paa en det Offentlige tilhørende og til Fortificationen henhørende Grund, og Sagens Udsald vil altsaa beroe paa den Afkomst, hvormed Indstævnte havde Møllen staaende der. I denne Henseende have Titanterne henviist til en Kgl. Bevilling eller Resolution af 10de Mai 1770, tinglæst den 19de Marts 1832, hvorved det paa Ansøgning blev tilladt en daværende Eier af Møllen i den heromhandlede Bastion at flytte sin Mølle længere ud paa Bastionen efter Gouvernementets og Ingenieurcorpets nærmere Anviisning i Henseende til Pladsen og forhøje den, dog at Møllens Eiere skulde være pligtige, isald noget Fjendligt med Beleiring maatte paa komme, paa egen Bekostning og med al Magt at lade Møllen med dertil hørende Bygninger nedbryde og Materialierne bortføre, hvorimod ingen Oplysning har været at tilveiebringe om Bevillinger eller Resolutioner angaaende den i den citerede Resolution af 1770 ommeldte og dengang allerede eksisterende Møllens Opsyrelse. Indstævnte vil derimod ikke indrømme, at den ommeldte Resolution af 1770 er bleven benyttet, men mener, at den sidste Mølle laa paa samme Sted som den ældre, og begrundet sin Frisindelsespaaflaand deels paa, at der paa den Plads, hvor den afbrændte Mølle stod, har været Mølle i over 100 Aar før 1770 uden Bevilling, hvorved der skal være hævdet Ret til at have Møllen staaende der uden Indskrænkning, deels paa at selve Bevillingen af 15de Mai 1770, hvorpaa Titanterne støtte sig, ikke indeholder Hjemmel for deres Paaflaand. Hvad den første Grund angaaer, kan der ikke gives Indstævnte Medhold, thi det er fra Titanternes Side tilstrækkeligen benægtet, at der før 1770 har staaet en Mølle paa det Sted, om hvilket der nu procederes,

uden at Indstævnte har tilbeiebragt noget Beviis derfor, hvorimod de foreliggende Oplysninger lede til at antage, at Møllen virkelig i Henhold til Bevillingen af 15de Mai 1770 er bleven flyttet, og Indstævnte er saaledes ligesom og ved sine Afkomstdocumenter henviist til bemeldte Bevilling som sin Afkomst. Men da denne giver Bevillingshaveren Ret til at have sin Mølle staaende paa det ham i Henhold til Bevillingen anviste Sted paa Bastionen, saalænge intet Fjendsligt med Besæiring paakommer, uden at det er gjort til Betingelse, at Møllen usbrudt skal holdes vedlige, findes Citanternes Paastrand at være uden Hjemmel i Bevillingen.

Forfaavidt Citanterne have formeent deres Paastrand grundet i Forholdets naturlige Bestaafenhed, bemærkes, at det vistnok vilde være urimeligt, om Grundens Benyttelse i Overensstemmelse med Hovedoiebemedet med de Besætningsværker, til hvilke den henhører, skulde kunne i nogen væsentlig Henseende hindres ved den til Fordeel for Indstævnte og hans Formand stiftede Servituit, lige meget om Møllen endnu stod der eller var brændt, hvorfor Grundlovens § 87 ogsaa for saadanne Tilfælde tilsteder Expropriation ved Lov og imod Erstatning, men nogen større Ret for Krigsbestyrelsen end hvad Grundloven saaledes hjemler, og hvad selve Bevillingen for Besæiringstilfælde foreskriver, kan ikke imod en paa lovlig Maade stiftet Ret udledes af Forholdets Natur. Noget Andet er, at Krigsbestyrelsen, hvad Indstævnte og indrømmer, maa være berettiget til at forlange Grunden ryddet, og til selv at benytte den, saalænge ingen Mølle opsættes, i hvilken Henseende isovrigt bemærkes, at Grunden efter det Oplyste maa antages at være uden Ruiner og i det Væsentlige ryddet, men Citanternes Paastrand gaaer, som ovenansført, langt videre.

Indstævnets Paastrand vil derfor være at følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Ingen Overtrædelse af Stempellovgivningen er forekommen under Sagen“.

Nr. 195.

Advocat Liebe

contra

Rudolph Hanisch (Defensor Brock).

der tiltales for Quakfalveri og ulovlig Dispensation af Lægemidler.

Soro Biskops Extrarets Dom af 13de Februar 1864: „Tilfalte, Forpagter Rudolph Hanisch, bor henfætted i simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt erlægge en Mulct til Holbek Amtsfattigkassje af 100 Rdl. Saa bor han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Calair til Actor, Procurator Flor, og Defensor, Proveprocurator Windfeld-Hansen, 6 Rdl. til hver. At efterkommes, forsaavidt angaaer den idømte Mulct, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Maaned. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Alberti, betaler Tiltalte, Forpagter Rudolph Hanisch, 8 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, dog med Bemærkning, at den i samme nævnte Høiesterets Dom er affagt den 11te December 1860, samt at den i Genhold til Fdg. 4de Decbr. 1672 § 30 idømte Mulet ifølge den senere Lovgivning rettelig er tillagt Amtsfattigkassen, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forpagter Rudolph Hanisch, der under nærværende fra Sors Birks Extraret indankede Sag tiltales for Dvaakalveri og ulovlig Dispensation af Lægemidler, er ved egen Tilstaaelse, der bestrykes ved det isvrigt Dplyste, overbebeviist om at have taget en Mængde Personer under Cuur og leveret dem Lægemidler, for hvilke sidste han i Reglen forlangte Betaling, hvorimod han for selve Curen ikke forlangte men vel i flere Tilfælde har modtaget Betaling, deels i Penge deels i Varer. Endeel af de under denne Sag oplyste Tilfælde falde nu vel tidligere end hans seneste Domsafbelse for de samme Forseelser, for hvilke han nu er actioneret, og da de, hvis de forinden havde været oplyste, ikke findes at ville kunne have bevirket en Forøgelse af den ham tidligere idømte Straf, ville de ikke komme i videre Betragtning, men endeel af Tilfældene ere senere end det nysomhandlede Tidspunct.

Foraaavidt nu Tiltalte med Hensyn til dette ham imputerede Dvaakalveri har villet gjøre gjældende, at han kun har taget Personer under Cuur, der vare opgivne af Læger eller i længere Tid uden Nytte have konsulteret Læger, da vil dette allerede af den Grund ikke kunne komme i Betragtning, at det ikke med Hensyn til nogen af de af Tiltalte behandlede Personer er oplyst, at disse have været opgivne af Læger, og at det kun for en Entelts Vedkommende er sikkert, at denne uden Nytte i længere Tid har konsulteret en Læge. Tiltalte, der ikke har Tilladelse til at practisere som Læge, og som er langt over criminel Lovalder, vil derfor ikke kunne undgaae at dømmes for Dvaakalveri efter Lov af

3die Marts 1854, jfr. Fdg. 5te September 1794 § 5, og da han tidligere har været anset ifølge Højesterets Dom af 10de December 1860 for Dvaakfalveri og ulovlig Dispensation af Medicin med en Mulct af 150 Rdl., ved Dragholm Birk's Extrarets Dom af 29de April 1861 for Dvaakfalveri, begaaet inden den forrige Domsfældelse, med en Tilægsstraf af 15 Rdl., ved Meerløje og Tude Herreders Extrarets Dom af 19de October 1861 for Dvaakfalveri og ulovlig Dispensation af Medicin med en Mulct af 200 Rdl. og ved Sors Birk's Extrarets Dom af 4de October 1862 for samme Forseelser med en Mulct af 200 Rdl., og han saaledes nu vil være at domme for 4de Gang begaaet Dvaakfalveri, skjønnes hans Straf, uanset at det ikke er oplyst, at hans Cure i noget Tilfælde have medført Skade for de Vedkommende, ikke at kunne fastsættes ringere end som i Underretsdommen til simpelt Fængsel, men Straffetiden, der ved kemelte Dom er fastsat til 2 Maaned, findes efter Omstændighederne at kunne nedfattes til 1 Maaned. Da det nu fremdeles maa billiges, at Tiltalte for ulovlig Dispensation af Lægemidler i Henhold til Fdg. 4de December 1672 § 30 er idømt en Mulct af 100 Rdl., der i Medfør af den samme Lovgivning rettelig er tillagt Amtsfattigkassen, og da Underretsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den med den ovenantvode Forandring blive at stadfæste."

Nr. 259.

Justitsraad Bungen
contra**Billads Christian Nielsen (Defensor Brock),**

der tiltales for Tyveri.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 8de December 1863: „Tiltalte, Tjenestekarl Billads Christian Nielsen af Bidstrup, bør for Actors videre Tiltale i Sagen fri at være, dog saaledes at han udreder alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, dernunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther, 3 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 8de August 1864: „Tiltalte Billads Christian Nielsen bør hensejtes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, dernunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 4 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Jaaesen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaandede Doms Præmisser hebbes det: „Under denne Sag itales Tjenestekarl Willads Christian Nielsen for Tyveri.

Efterat Uhrmager Jensen i Hjørring til en optaget Rapport havde afgivet den Forklaring, at en ubekjendt Karl den 26de September f. A. var kommen ind i hans Værksted og havde solgt et gammelt Sølvuhr til ham, samt at han formode, at Karlen, medens han selv under Handelen havde vendt sig om for at tale til en Bonde, der var kommen ind i Værkstedet i et Vrind, havde bortstjaalet et andet Sølvkommeuhr, der var ophængt i Binduet, og Kjøbmand Zeuthen i Hjørring derhos til samme Rapport havde forklaret samme Dag at have affjøbt en Tjenestekarl et Sølvuhr, men at Uhrmager Jensen, lidt efter at Zeuthen igjen havde afhændet dette, havde indfundet sig og meddeelt, at Uhret samme Dag var blevet bortstjaalet fra hans Værksted, — afgav Tiltalte til en nogle Dage derefter optagen Rapport den Forklaring, at han den 26de September f. A. havde 2 Gange været hos Uhrmager Jensen, samt at han havde solgt sit Uhr til denne, idet han derhos gav en omstændelig Forklaring om Sammenhængen med at han solgte det, istedetfor, som hans Hensigt var, at lade det istandsætte, og navnlig om hvad Jensen havde yttret angaaende de Mangler, der vare ved Uhret.

Tiltalte udsagde imidlertid tillige, at han ved den paagjældende Leilighed havde været meget beskjæftet, og efterat være foreholdt Indholdet af den ovenommeldte Rapport, erklærede han, at han antog, at han havde borttaget det andet ovenomhandlede Uhr fra Jensen, men at han dog ikke med nogen Bestemthed kunde mindes det, samt at han antog, at han med det stjaalne Uhr havde begivet sig til Kjøbmand Zeuthen, og bortbyttet det til denne mod et andet Uhr og 2 Mk. 8 Sk., idet han dog tilføiede, at han heller ikke kunde mindes dette, fordi han havde været beruset. Denne sin Forklaring ratificerede Tiltalte under et derefter optaget Forhør, idet han tilføiede, at han paa Grund af den beskjæftede Tilstand, hvori han havde været, hverken kunde modsig eller erkjende, at han havde stjaalet Uhret, skjøndt han efter hvad der var oplyst maatte antage, at han virkelig havde taget det, men at dette i saa Fald var steet i en saa beruset Tilstand, at han ikke har vidst, hvad han gjorde. Ligesom nu Uhrmager Jensen har erkjendt Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om hvad der den paagjældende Dag passerede, da Tiltalte var hos ham, alene med Bemærkning, at han ikke kunde skjønne, at Tiltalte var beruset, saaledes har ogsaa Kjøbmand Zeuthen givet en med Tiltaltes overensstemmende Forklaring

om de Vilskaar, paa hvilke Byttehandelen fandt Sted, og da Tiltalte, efterat være foreviist det paagjældende Uhr, der var indleveret til Zensen til Reparation og er ansat til en Værdi af 6 Rdl., har gjentjendt dette som det han folgte til Zenthen, findes det efter Indholdet og Bestaffenheden af Tiltaltes Forklaring i det Hele samt Sagens øvrige Oplysninger at maatte statuere, at han har tilvendt sig Uhret i Zensens Værsted, og da der intet Henhyn vil kunne tages til Tiltaltes Forklaring om at have været bemsjet i en Grad, der udelukkede Tilregnelighed, idet ifkun eet Vidne har udsagt, at det forekom Vidnet, at Tiltalte den ommeldte Dag var svirende, hvorimod ikke blot som meldt Uhrmager Zensen, men tillige Høibmand Zenthen og 2 andre Vidner have erklæret, at de ikke bemærkede, at Tiltalte var bemsjet, vil han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 1, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 271.

Advocat Heinrichsen
contra**Gudmundur Jonsson** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hvanavatus Syssels Extrarets Dom af 6te Juli 1863: „Tjenestekarl Gudmundur Jonsson af Skarastodunn for Tiden paa Huppahlid, bør at straffes med 40 Slag af Riis og være underkastet Politiets specielle Opsyn i 1 Aar. Den Tiltalte bør at betale det stjaalne Lams Værdi til Torfustada Neps Hattigkæse med 2 Rdl. samt udrede alle af Sagen lovligten flydende Omkostninger, deriblandt 1 Rdl. 64 Sk. Salair til sin Defensor for Underretten, Nepsstyrer Bjørn Olafsson af Huanafakoti. Det Idømte bør at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovligte Forkyndelse og Dommen isøvrigt at fuldbyrde under Udfærd efter Loven“.

Den islandste Landsoverrets Dom af 21de Decbr. 1864: „Den Tiltalte Gudmundur Jonsson bør straffes med 15 Slag af Riis. Hvad Sagens Omkostninger angaaer, bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Saa bør den Tiltalte betale i Salair til Actor og Defensor for Landsoverretten, Procuratorerne Jon Gudmundsson og P. Melsted, 6 Rdl. til hver især. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende Sag er det beels ved egen Tilskaaelse, beels ved andre Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at den Tiltalte, Gudmundur Joneson, har i Efteraaret 1861 forandret Dremærket paa et Væderlam med sort Hoved, som kom fra Fjeldene af iblandt hans Faders Faar, til Faderens Faaremærke, i den Hensigt derved at tilegne sig samme, for hvilken Forseelse han af Eyselsmanden i Sunavatus Eysel den 6te Juli 1863, overensstemmende med §§ 6 og 4 i Fdg. 11te April 1840, er bleven dømt til 40 Slag af Riis, samt til at betale til Torjustada Keps Kattigtasse Lammets Værdi med 2 Rdl., og til at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. Denne Dom har den Tiltalte indbanket for Landsoverretten. Ifølge Tiltaltes Forklaring blev Lammets tilligemed Faarene paa Skarastobum drevet berind i Huus, uden at man af Forhørene kan see, at Tiltalte har gjort dette. endfige at han har gjort det i den Hensigt at forandre Lammets Faaremærke, hvilket han senere gjorde der i Faarehuset; men heraf følger, at Tiltaltes Forbrydelse ikke kan, saaledes som Underdommeren dog har gjort, henføres under § 6 i Fdg. 11te April 1840, men bliver at bedømme overensstemmende med Grundsaetningen i fornævnte Forordnings § 58, og stjønnes den Straf, som Tiltalte, der ikke tidligere er bleven dømt for nogen Lovovertrædelse, herved har paadraget sig, paaende at kunne bestemmes til 15 Slag af Riis, og bliver Underrettens Dom, hvad Straffen angaaer, i Overensstemmelse hermed at forandre. Da Lammets Eier ikke er bleven opspurgt, kan han af denne Grund ikke tilbømmes nogen Erstatning. Hvad Sagens Omkostninger angaaer, bør Underrettens Dom ved Magt at stande; saa bør den Tiltalte ogsaa betale i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, 6 Rdl. til hver især. Ved Underretten har Sagen lidt et meget langt Ophold, thi Forhørene bleve sluttede i Mai 1862, men den beordrede Defensor sammesteds dog ikke tilsendt Udskrift af dem førend den 7de August næstefter, og Dommen ikke affagt i Sagen førend henved 11 Maanedes senere, nemlig den 6te Juli 1863, men da Underdommeren for endel har søgt at retfærdiggjøre det Ophold, som Sagen saaledes har lidt, synes ikke fuldkommen tilstrækkelig Anledning til at mulcere ham herfor. Jovrigt har Sagens Behandling og Defension for Underretten været forfvarlig, ligesom Proceduren her ved Retten har været lovlig.“

Torsdagen den 27de October.Nr. 25. **Großserer D. Chr. Green** (Advocat Hansen)

contra

Großserer Aug. Weel (Advocat Brock),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til ifølge Indestaaelse som Befuldmægtiget for en Crediemand at betale Indstævnte 2,500 Rdl.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Januar 1864: „Indstævnte Großserer D. Chr. Green bør til Citanten August Weel betale de paastævnte 2,500 Rdl. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra 11te December 1859 til 15de December 1860 og 7 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke fra Citantens Side er argumenteret fra Indholdet af den i den indankede Dom ommeldte Generalfuldmagt, men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet de for Høiesteret fremlagte nye Documenter maae blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald. Processens Omkostninger herfor Retten findes efter Omstændighederne at kunne hævses.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 30.

Den 11te November.

1864.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 27de October.

Nr. 25.

Grosserer D. Chr. Green

contra

Grosserer Aug. Weel (see forrige Nr.)

Den indanteede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten August Weel søger under nærværende Sag Indstævnte Grosserer D. Chr. Green til at betale sig 2,500 Rbl., hvilket Beløb Indstævnte skal være Citanten skyldig, idet han som Befuldmægtiget af en udstævnt Mand skal have indstaaet Citanten for, at Summen skulde blive betalt af det for Asphaltarbejder i Fængselsbygningen i Glostrup betingede Beløb, hvilket han imidlertid har oppebaaret uden at gjøre nogen Udbetaling til Citanten, samt Renter af det nævnte Beløb 6 pCt. p. a. fra 11te December 1859 indtil Stævningens Dato den 15de December 1860 og 7 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer, saavel som dette Søgsmåals Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer derimod til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger ligeledes skadesløst.

Efter hvad der under Sagen er in confesso, indgik Citanten i Aaret 1858 med den ovennævnte udstævnte Mand en Interessentskabscontract, hvorefter navnlig Udførelsen af Asfaltbelægning i Fængselsbygningen ved Glostrup, hvilket Arbejde den udstævnte Mand tidligere havde overtaget i Entreprise, skulde skee for fælles Regning og Risiko. Efter fælles Overenskomst blev imidlertid dette Interessentskab i Aaret 1859 atter hævet, saaledes at Citanten udtraaede, medens den udstævnte Mand ene overtog Arbejdet, hvorhos det blev vedtaget, at Indstævnte, som dertil havde erklæret sig villig, skulde som Fuldmægtig for den udstævnte Mand bestyre Forretningen, hvilket navnlig Citanten betingede sig, for at Indstævnte kunde drage Omsorg for, at hans Tilgodehavende hos Interessentskabet blev ham tilbagebetalt. Efterat den fornødne Generalfuldmagt til den Ende af den udstævnte Mand var under 10de Juni 1859 udfærdiget for Ind-

skævnte, erhøbt Citanten fra Indskævnte et under Sagen fremlagt Brev, der er dateret den paafølgende Dag, og hvori det blandt Andet udtales, at efter de imellem Parterne stedfundne Forhandlinger ved Interessentskabets Ophævelse vilde Citantens Tilgodehavende efter Opjørelsen andrage 2,947 Rdl. 10 Sk. med paaløbende Renter 75 Rdl., samt at Tilbagebetalingen heraf efter Aftale skulde finde Sted efterhaanden som Arbeidet i Fængselsbygningen frede frem og det derfor betingebe Beløb indgif, og at det navnlig var fastsat, at 447 Rdl. 10 Sk. af ovenmeldte Beløb skulde betales Citanten uden nogen Rentegodtgjørelse den 1ste August næstkommende, samt at Restbeløbet 2,500 Rdl. skulde forrentes efter Aftale fra Brevets Dato. Det hedder derpaa i Brevet, at Indskævnte som Besuldmægtiget i den uskævnte Mand's Anliggender indbestaaer Citanten for, at dennes Tilgodehavende hos den uskævnte Mand skal blive betalt paa foranførte betingebe Maade. I Henhold til hvad der saaledes var stipuleret har Citanten, efterat Indskævnte som Besuldmægtiget har i Betaling for det udførte Arbeide oppebaaret et meget større Beløb, end Citantens Forbring udgjør, uden at denne imidlertid er bleven dækket, anseet Indskævnte pligtig til at fyldestgjøre ham. Indskævnte har herimod villet gjøre gjældende, at den Forpligtelse, han i Brevet af 11te Juni 1859 havde paataget sig, nærmest maatte betragtes som en Caution for den uskævnte Mand, og at derfor Søgemaal, da der ikke var betinget Selvsplidnercaution, maatte anlægs for tidligt anlagt, efterform der manglede Beviis for, at den uskævnte Mand ikke kunde betale. Men denne Indsigelse er uden Betydning, idet der maa gives Citanten Ret i, at den nævnte Forpligtelse ikke har Characteren af en Caution, men er en umiddelbar Forpligtelse, Indskævnte har overtaget sig til af det Beløb, han som Fuldmægtig for den uskævnte Mand oppebar fra Fængselsbestyrelsen, at staae Citanten Dækning. Indskævnte har dernæst paaberaabt sig, at de i Brevet af 11te Juni 1859 forkommende Udtryk maatte fortolkes saaledes, at der efter samme ikke paahvilede ham nogen Forpligtelse til at indstaae for, at det betingebe Beløb for Arbeidet, efterhaanden som det indkom fra Fængselsbestyrelsen, først og fremmest skulde blive anvendt til Citantens Dækning, hvorimod det formeentlig alene var af Netto-Beløbet eller af den Forjensete eller det Overflud, der udkom af Arbeidet, ud over hvad der medgif til Anskaffelsen af Materialier og Arbeidsløn m. v., hvorpaa Citanten skulde kunne gjøre Forbring, og da nu Forretningen ikke skal have givet Overflud, men tværtimod Tab, maatte Indskævntes Forpligtelse hermed bortfalde. Heri kan der imidlertid ikke gives Indskævnte Medhold. Den oven citerede i Brevet af 11te Juni 1859 forekommende Udtalelse findes ikke at kunne modtage nogen anden naturlig Fortolkning, end at Indskævnte derved ubetinget har paataget sig at indstaae for, at Citantens Tilgodehavende skulde blive betalt, efterhaanden som de betingebe Beløb for Arbeidet indkom, og da navnlig af samme, uden at Ordene give nogen Hjemmel til at antage, at deri først kunde afdrages, hvad der styldtes i Arbeidsløn og for Anskaffelse af Materialier m. v., og det maatte derfor have været Indskævntes Sag at føre Beviis for, at Aftalen mellem Parterne desuagtet skulde have været en anden. Til Styrke herfor er det nu ogsaa fra

Jndstævntes Side anført, at der i den Generalfuldmagt, som af den ustkævnte Mand blev udfærdiget for ham Dagen forinden Brevet af 11te Juni 1859 afgik, er sikret ham forlods og skadesløs Dækning af ethvert Udlæg og Forskud, og at Citanten, efter hvis Raadsføjel og Overenskomst med Jndstævnte denne Fuldmagt blev udfærdiget, derfor maa antages at have samtykket i, at Udgifterne til Arbejds løn og Materiale, som Jndstævnte af egne Midler havde forskudt, først bleve afdragne i hvad han som Fuldmægtig incasserede. Men selv om Citanten saaledes havde været medvirkende ved Fuldmagtens Udfærdigelse, følger ikke heraf, at han for sit Vedkommende skulde have bundet sig ved Bestemmelserne i nævnte Fuldmagt, som dog efter sit Indhold alene kunde stifte Ret og Forpligtelse imellem Jndstævnte og den ustkævnte Mand indbyrdes, og allermindst, at han i Strid med hvad der efter Indholdet af det Dagen efter udfærdigede Brev maa antages for at have været Parternes Aftale, skulde have indrømmet Jndstævnte nogen Fortrinsret til at gjøre sig betalt fremfor ham. Ei heller kan der udledes Noget i Jndstævntes Favør af den Omstændighed, at der i Brevet af 11te Juni 1859 er til 1ste August næstefter kun tilfagt Citanten et Beløb af 447 Rdl. 10 Sk., uagtet, efter hvad Jndstævnte har anført, et meget større Beløb til den Tid kunde ventes at ville indkomme fra Fængselsbestyrelsen og ogsaa virkelig indkom; thi selv om Citanten hermed havde været bekendt, hvilket han har benægtet, saa vilde der dog heri, at han til den Tid, da der blev Spørgemaal om den første Afbetaling til ham, ikke forbrede, at Alt, hvad der da maatte være indkommet, skulde betales, men lod sig nøie med et vist bestemt Udbrag, kun ligge, at han indrømmede en Henstand med Resten, men ikke, at han frastrebte sig Ret til fortrinsviis Fyldestgjørelse. Ligesaalidt kan nogen Renunciation udledes deraf, at Citanten ikke strax som Beløbene indkom har fordrøt disse anvendte til sin Fyldestgjørelse, og naar han derhos ved Udgangen af Aaret 1859 har givet en ham af Jndstævnte meddeelt Contocourant over hans Mellemværende med den ustkævnte Mand Paategning om sammes Nødvendighed uden at reservere sig Ret til at holde sig til Jndstævnte, skjøndt denne da havde oppebaaret det Rest af Betalingen for Arbejdet, kan der ei heller heri antages at ligge nogen Erkjendelse af, at han ikke havde saadan Ret, hvorom der navnlig ved den paagjældende Leilighed, da der blot var Spørgemaal om Opgjørelsen af Forholdet imellem ham og den ustkævnte Mand, ikke var Anledning for ham til at tage noget Forbehold. At der i et under Sagen fremlagt Brev fra Citanten til en Trediemand, dateret den 16de Mai 1860, findes en Bemærkning om, at Jndstævnte ikke kan skaffe Citanten tilfredsstillende Dækning af hans Fordring, fordi den ustkævnte Mand ikke havde Midler til at fortsætte Arbejdet ved Fængselsbygningen, kan ei heller tillægges nogen som helst Betydning i den omspurgte Henseende, aldenstund der ikke heraf fremgaaer nogen, navnlig i Forhold til Jndstævnte bindende Erkjendelse af, at denne ikke tidligere kunde og burde have skaffet Citanten Dækning og ei heller i Fremtiden dertil var forpligtet. Endelig har Jndstævnte endnu til Støtte for sin Frisindelse paakæraabt sig, at han ved at anvende de fra Fængselsbestyrelsen indkomne Beløb til Bestribelse af Arbejdsudgifterne m. v. vil have handlet i Citantens Favør, idet

Arbeidet, som den uslævnte Mand manglede Midler til at fortsætte, ligesom der ei hertil kunde erholdes Credit, ellers vilde være standstødt og hvilket da atter vilde have paadrøget Citanten, som endnu hæftede efter Contracten med Fængselsbestyrrelsen, et betydeligt Ansvar ligeoverfor samme, men hertil kan ei heller tages Hensyn, da Indslævnte selvsølgelig maatte være uberettiget til af Hensyn til en saadan mulig Eventualitet at tilfidesætte sine Forpligtelser imod Citanten, medmindre denne dertil havde givet sit Samtykke, hvilket ikke er godgjort at være skeet.

Efter alt Anførte maa Indslævnte saaledes ansees pligtig at betale Citanten det paastævnte Beløb med Renter som paastaet, imod hvis Berøguing Indslævnte ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opføres."

Mandagen den 31te October.

Nr. 67.

C. Molzen

contra

Forbedringshuuskænge **H. C. Belschner, Marie Belschner og C. F. Meiersen**, der ogsaa kalder sig **Meiersen Nephew & Comp.**

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 73.

Handlende A. Schou

contra

Muursteenfabrikant **F. Köhler.**

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det

tillades ham med denne Sag at gaae i Nette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 79.

Kjobmand C. M. Busch

contra

Fuldmægtig S. N. Andersen.**Høiesterets Dom.**

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Nette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 80.

A. Wold

contra

Proprietair Schrøder.**Høiesterets Dom.**

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Nette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 3die November.

Nr. 57. Landsøver- samt Hof- og Stadsretsprocurator **C. Alberti**
(Advocat Hindenburg)

contra

Candidatus juris **C. S. A. Bille**, Redacteur af „Dagbladet“
(Advocat Heinrichsen),

angaaende trykte Injurier.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Septbr. 1863:
„De ovenudhævede Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Candidatus juris C. S. A. Bille, Redacteur af „Dagbladet“, for sit i saa Henseende brugte Forhold til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 30 Rdl., samt tilsvare Citanten, Overretsprocurator C. Alberti, Processens Omkostninger med 20 Rdl. Saa bør Indstævnte og for unodig Trætte bøde 10 Rdl. til Justitskassen. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Føreløbig erindres, at Contracitanten har fremlagt en kongelig Bevilling af 30te Mai sidstleden, der gaaer ud paa, at Sagen maa contrapaaanføres og af Høiesteret til Paaskjendelse antages, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Hensyn til Sagens Realitet bemærkes, at de af Hovedcitanten paaklagede, i den indankede Dom anførte Udladelser, der indeholde en Anthyding af Tvivl om, hvorvidt Hovedcitanten ved Fremsettelsen af Benægtelser overhovedet bruger en saa samvittighedsfuld Fremgangsmaade, som kan fordres, vel herefter i og for sig maa siges at være af krænkende Natur. Naar imidlertid hensees til den hele Bessaffenhed af Hovedcitantens Procedure under den i Dommen berorte, den 10de Januar 1859 paaskjendte Sag, hvorunder han, efter hvad herom er oplyst, ved Benægtelse af Modpartens Anbringender og Beviiisligheder er gaaet til en saadan Yderlighed, at det maatte blive tvivlsomt, om ikke Lovlighedens Grændse i denne Henseende var overstreden, findes der, idet Contracitanten ved de paaklagede Udladelser særligen vil have haft Hensyn til den nysnævnte Sag, hvorhos han for Høiesteret endvidere til sit Forsvar har henviist til Hovedcitantens Forhold under en hos Værtshuusholder Grottrup den 19de Mai 1854 afholdt Fogedforretning, under hvilken efter de herom forelagte Dplysninger Hovedcitantens Fremsettelse af Benægtelser har været af lignende Bessaffenhed som i det ovennævnte Tilfælde, ikke at være tilstrækkelig Høie til at

tilregne Contracitanten det som en strafbar Handling at have fremsat de paaklagede Udladelser, som Hovedcitantens eget Forhold i de omhandlede Tilfælde vel kunde foranledige. Den Contracitanten idømte Mulct til Fattiggæksen findes derfor at burde bortfalde, hvorimod Udladelserne, idet den deri indeholdte almindelige Nutydning dog ikke kan ansees tilstrækkelig hjemlet, ville være at mortificere.

I Henseende til Processens Omkostninger og den Justitskassen tilkjendte Mulct vil Dommen blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Hoiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Den idømte Mulct til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bortfalder. De af Hovedcitanten paaklagede Udladelser bør døde og magtesløse at være. I Henseende til Processens Omkostninger og Mulcten for unødigt Trætte bør Landsover- samt Hof- og Stadærettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Hoiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Anledningen til nærværende Sag er en af Indstævnte Candidatus juris C. S. A. Bille, Redacteur af „Dagbladet“, i dette Blad for 31e Juli f. A. indrykket Artikel, hvori omtales en mellem Bladet „Fædrelandets“ ansvarlige Udgiiver og Fred. Frølund paadømt Pressesag, og hvor det, efterat være berørt, om Frølund kunde antages at være Forfatter til en under bemeldte Pressesag omhandlet i „Morgenposten“ indført Artikel, yttres, at Frølund ikke udtrykkelig havde turdet benægte at være Forfatter til denne Artikel, „nagtet han til Procurator har havt den berømte Professor i Venægtelsesystemet, Hr. Alberti, der sikkert ikke vilde have ladet en saa fristende Leilighed til at benægte Noget gaae hen, hvis han med nogenlunde frelst Samvittighed kunde have nægtet.“ Denne sidste Passus af Artiklen har Citanten, Procurator C. Alberti, nemlig anseet fornærmende for sig, deels fordi Udtrykket „beromt Professor i Venægtelsesystemet“ i og for sig maatte ansees fornærmeligt og nedsette hans Agtelse som Sagfører og Borger, og deels fordi der i den øvrige Deel af Eræringen tillagdes ham en Handlemaade, der vanskelig kan forenes med Samvittighedsfuldhed, og Citanten har derfor paastaet de paaklagede Udladelser mortificerede og Indstævnte mulceteret efter § 9 i Lov af 3die Januar 1851 samt tilspigtet at betale ham Eagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag og tillagt Eagens Omkostninger skadesløst hos denne.

Der kan nu ikke gives Indstævnte Medhold i, at der, som af ham anført, ved at benævne Citanten som „berømt Professor i Benægtelsesystemet“ er ublalt en Roes over ham, hvilket vilde staae i Strid med Artiklens hele Indhold, eller at det ubetinget skulde være tillabeligt i trykte Skrifter at anvende Spøg og Ironi imod bestemt tilsigtede Personer, men det skjønnes dog ikke rettere end, at Indstævnte maa blive uden Ansvar for den fornævnte Ublabelse. Om nemlig end bemeldte Ublabelse — der ikke uden Hensyn til, i hvilken Forbindelse den er brugt, kan finde sit Forjvar i den paaberaabte Omstændighed, at det her gjældende Processystem medfører en hyppig Anvendelse af Benægtelser — kunde i Almindelighed taget betegnes som en utilbørlig Ytring, naar den, som Tilfældet maa antages her at være, anvendes paa en ironisk Maade, navnlig paa en Sagfører, findes det dog efter Omstændighederne at maatte bisculperere Indstævnte, at han, der herved alene vil have sigtet til en tidligere i hans fornævnte Blad omtalt, her ved Retten den 10de Januar 1859 assagt Dom, ved hvilken en af Citanten brugt Benægtelse blev erklæret for at være blottet for al Grund, og det derhos blev statueret, at der, naar hensees til den af Citanten under den da paabømte Sag i det Hele brugte Procedure, ikke fandtes Anledning til at give Mortification paa, at hans Bederpart havde characteriseret hans Benægtelser som usømmelige, ikke imod sin Benægtelse kan antages at have villet antyde Andet end, at Citanten har givet et Beviis paa, at han driver sine Benægtelser meget vidt, uden at deri dog skulde indeholdes, at han gif ud over det Tillabelige.

Da derimod den sidste Deel af den paaanførte Passus nærmest og naturligt maa forstaaes som en Sigtelse imod Citanten for ikke at anvende behørig Samvittighedsfuldhed i sine Benægtelser, vil Indstævnte ikke kunne undgaae herfor at anses efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 2det Led, med en Mulct, der bestemmes til 30 Rbl., ligesom Ytringen vil være at kjende død og magtesløs.

Da Indstævnte ikke efter Opfordring har godtgjort uden lovlig Aarsag at have undladt at give Møde ved den befalede Forligsmægling, vil han derhos for usødig Trætte have at bøde til Justitskassen 10 Rbl., ligesom Indstævnte ogsaa maa tilsvare Citanten Processens Omkostninger med 20 Rbl.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse“.

Nr. 256.

Advocat Heinrichsen

contra

Ane Elisabeth Beenfeld (Defensor Brock),

der tiltales for Barmefodsel i Dølgemaal og Fosterermord.

Sjærløv og Dunsild Herreders Extrarets Dom af 23de April 1864: „Arrestantinden Ane Elisabeth Beenfeld bor miste sin Hals, og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa udreder hun og alle af hendes

Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Brassé, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Luchsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 5te Septbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 6 Rdl. for den Første og 5 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Snaacsen, betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Arrestantinden Ane Elisabeth Veensfeld sat under Tiltale for Barnefødsel i Dølgemaal og for Fosterdord.

Efter Arrestantindens Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger havde hun fra Juli Maaned 1862 til November 1863 jevnlig haft Samleie med en paa samme Gaard som Arrestantinden tjenende Karl, og henimod Slutningen af dette Tidsrum maa det antages at have været almindelig omtalt paa Gaarden og at være blevet sagt til Arrestantinden, at hun var frugtformelig, uden at hun imidlertid ligesom vilde indrømme Saadant; hun har derhos forklaret, at hendes maanedlige Forandringer vare udeblevne siden en Maaned eller to før 1ste Mai 1863, og at hun stadig blev førere, ligesom der ogsaa ved Tryk paa hendes Bryster kom Mælk ud af disse, men hun vil bekuget ikke have troet, at hun, der ikke tidligere havde været frugtformelig, nu var i denne Tilstand, idet hendes Menstruation efter hendes Forklaring ogsaa tidligere havde været standset i længere Tid, hvorhos hun maa antages ogsaa forinden denne Tid at have været usædvanlig før. Ved November Flyttetid tiltraadte Arrestantinden en anden Tjeneste, men maatte efter faa Dages Forløb atter forlade denne, paa Grund af at hun blev anset for frugtformelig, hvilket blev hende foreholdt af hendes Husbond, uden at hun nægtede det, og da hun derpaa søgte Tjeneste hos en anden Mand, blev hun efter dennes Forlangende undersøgt af en Jordemoder, der til den ommeldte Mand erklærede, at Arrestantinden var frugtformelig, hvorfor hun ikke blev antagen i Tjenesten. Arrestantinden har erkjendt, at hun efter denne Undersøgelse af Jordemoderen nok vidste, at hun var frugtformelig, hvorimod hun ikke vil have vidst, hvor langt hun var

henne i sit Esvangerstak, og navnlig ikke vil have ventet, at hendes Nedkomst skulde finde Sted før længere hen paa Vinteren. Efterat hun derpaa havde været nogen Tid i Randers, forlod hun den 21de December f. A. denne By for at besøge sin Kjæreste, hvem hun vilde bede om at skaffe hende et Sted, hvor hun kunde være, naar hun skulde i Barselseng; da hun imidlertid om Aftenen eller Natten, i ethvert Fald, som det maa antages, efterat Folk vare gaaede tilfængs, var kommen til Landsbyen Gjerlev, blev hun paa engang saa heftig syg, at hun maatte sætte sig ved en Brønd, og medens hun sad her, tænkte hun efter sin Forklaring paa sin Kjæreste, som hun antog ikke vilde have mere med hende at gjøre — til hvilken Antagelse hun efter Sagens Oplysninger ogsaa maa antages at have haft nogen Grund — hvorfor hun, da hun nu søgte, at hun skulde søde, bestemte sig til at kaste Barnet i Brønden, uden at der tidligere var opstaaet nogen Tanke hos hende om at ombringe Barnet, og da Barnet derpaa var født, tog hun det i samme Dieblis, uden at hun mærkede, om det aandede eller bevægede sig, og uden at hun havde hørt det strige, med legge Hænder og holdt det ud over Brønden, hvorpaa hun i den Hensigt, at Barnet skulde dø, lod det falde ned i Brønden. Efter Gjæringen satte hun sig igjen ned ved Brønden og saldt — som hun har udsagt — strax isøvn, uagtet det var meget koldt og blæste stærkt, og da hun senere paa Natten vaagne, var hun inde i flere Huse for at faae noget at drikke, men uden at hun omtalte det Passerede, hvorefter hun begav sig paa Veien tilbage til Randers.

Den 16de Januar d. A. blev Liget af det ommeldte Barn fundet i den af Arrestantinden omforklarede Brønd, der ligger circa 20 Skridt fra det nærmeste beboede Huus og er befunden at være circa 6 Alen dyb og tør i Bunden. Efterat Liget er blevet obduceret, have de vedkommende Læger som Resultat af Obductionen udtalt den Formening, at Barnet, der var af Dvindelfjøn, har levet og aandet, at et ved Sectionen af Hovedet foresundet Splintret Brud af Jæsebenet med tilsvarende Læsion af Hjernen er Aarsag til Barnets Død, og at dette Brud navnlig er bevirket ved, at Barnet er klevet kastet ned i den tørre Brønd, og det kongelige Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter efter Overretens Foranstaltning have været tilsendte, har ganske tiltraadt disse af Obductionen udtagne Resultater.

Arrestantinden er efter hendes egen Forklaring og hendes Studemaalbogs Udvisende født i Hertugdømmet Slesvig den 11te Januar 1841, hvilken Angivelse af hendes Alder er befunden at stemme med hendes Udseende, og med Undtagelse af at hun efter sit eget Opgivende er i en Alder af circa 18 Aar bleven straffet i Hertugdømmet Slesvig for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød, er det ikke oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet.

Efter det Ovenansførte maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestantinden ifølge en umiddelbart forinden Fødselen fattet Beslutning har ombragt sit nyfødte Barn, og det maa derfor billiges, at hun ved Underretsdommen er idømt den i L. 6—6—7 foreskrevne kvalificerede Livsstraf. Bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestantinden at udrede Actionens

Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten findes at maatte bestemmes til 6 Rdl. for den Første og 5 Rdl. til den Sidste“.

Nr. 236.

Advocat Brock
contra

1) **Kirsten Nielsdatter**, Muursvend Svanebergs Enke, og 2) **Else Marie Svaneberg** (Defensor Salicath),

der tiltales, Forstnævnte for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold samt foranlediget Udlæggelsen af en urigtig Barnefader og Sidstnævnte for at have gjort sig skyldig i Meddeelagtighed i Udlæggelsen af en urigtig Barnefader.

Holbet Kjøbstads Extrarets Dom af 8de April 1864: „De Tiltalte Kirsten Nielsdatter, Enke efter Muursvend Svaneberg, Else Marie Svaneberg og Arbeidsmand Jens Christian Naasmøksen bor hensættes til Fængsel paa Vand og Brod, Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver i 4 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen, 5 Rdl., og til hver af Defensorerne, Procurator Arboe og Exam. jur. Ohlmann, 4 Rdl., blive at udrede af Tiltalte, Muursvend Svanebergs Enke, dog at de Medtiltalte Else Marie Svaneberg og Arbeidsmand Jens Christian Naasmøksen in solidum med hende udrede hver $\frac{1}{4}$ af det samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1864: „Tiltalte Else Marie Svaneberg bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iovrigt bor Underrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og Jacobsen, betaler Tiltalte Kirsten Nielsdatter 5 Rdl. til hver, saaledes at forstnævnte Tiltalte in solidum med hende deraf tilsvares Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Advocat Brock og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl.,

der udredes af de Tiltalte paa samme Maade, som de Sagførerne for Overretten tillagte Salarier.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Holbøi Rådsheds Extraret den 8de April d. A. paadømte, hertil indtante Sag actioneres de Tiltalte Kirsten Nielsdatter, Muursvend Svanebergs Enke, og Else Marie Svaneberg, der begge ere langt over criminel Lovalders og ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, Forsnævnte for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold samt foranlediget Udlæggelsen af en urigtig Barnefader, Sidnævnte for at have gjort sig skyldig i Medbedægtighed i Udlæggelsen af en urigtig Barnefader.

Hvad det bedrægelige Forhold angaaer, er det beviist, at da Pigen Sibsel Selmer i April Maaned f. A. forlob sit Logis hos Tiltalte Kirsten Nielsdatter, favnede hun et til 3 Rdl. vurderet Eshjort, der var blevet forlagt i Tiltaltes Stue og ikke kunde findes; men Tiltalte lovede at efterseende det, naar det blev fundet. Dagen efter Afreisen fandt Tiltalte Eshjortet, men tilsendte dog ikke Eierinden det eller underrettede hende om, at det var fundet, hvorefter hun, da det saaldt hende ind, at hun selv kunde have Brug for det, besluttede at beholde det, og har senere ogsaa kensyttet det, indtil Underfølgelsen i nærværende Sag begyndte.

Med Hensyn til Udlæggelsen af en urigtig Barnefader er det oplyst, at Tiltalte Else Marie Svaneberg har engang i afvigte November Maaned, nogen Tid forinden hun ventede sin Nedkomst med et uægte Barn, henvendt sig til en i 1ste Instants Medtiltalt, Jens Christian Rasmussen, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, med Anmodning om at gaae for hende til en Mand i Holbøi, som hun ansaae for Fader til Barnet, og affordre ham en Sum Penge som Betingelse for, at hun ikke vilde udlægge ham som Barnefader.

Ved samme Leilighed var Tiltaltes Moder, Medtiltalte Kirsten Nielsdatter, tilstede, og denne spurgte derhos Rasmussen — som, efter hvad der er forklaret, ingenstunde har havt segentlig Omgang med Datteren — om han havde noget imod at blive udlagt som Fader til Barnet, hvori han indvilgede, men paa denne Aftale vilde Tiltalte Else Marie Svaneberg dog ikke inblade sig, da hun helst ønskede, at den formeentlige Barnefader blev udlagt. Rasmussen udsøgte derpaa det ham overdragne Erinde og bragte 50 Rdl. tilbage med Løfte om mere.

Efter Nedkomsten anmodede Tiltalte Kirsten Nielsdatter en ved Barfsfærden Tilstedelevende om at anmeldte Barnets Fødsel for Degnen og opgive Jens Rasmussen som Barnefader, og som saadan er denne ogsaa derpaa indført i Kirkebogen.

Da Rasmussen, som ifølge Anmodning af Tiltalte Else Marie Svaneberg havde underrettet den formeentlige Barnefader om Nedkomsten, bragte hende 150 Rdl. tilbage fra ham, var Tiltalte Kirsten Nielsdatter tilstede, og denne medbedte ham da, at hun havde opgivet ham som Fader til Barnet,

hvortil Tiltalte Else Marie Svaneberg yttrede, at hun ikke var tilfreds hermed, og at hun hellere havde seet, at den, som hun ansaae for Børneskaderen, var bleven indskreven som saadan.

I Henhold til Foransførte bliver Tiltalte Kirsten Nielsdatter at ansee efter Rdg. 11te April 1840 § 76, jfr. § 43, og efter Analogien af L. 6—13—26 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Derimod skjønnes Tiltalte Else Marie Svaneberg ikke overført noget saadant Forhold, der kan henføres under Actionsordren, idet hendes Meddeelsagtighed i, at Jens Rasmussen er bleven ublagt som Børneskader, ikke er bevist, og hun vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale, medens hun ved den indankede Dom er anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Dage“.

Fredagen den 4de November.

Nr. 46. Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Statsraad **Crone** (Advocat Hansen, efter Ordre)

contra

Stadsphysicus og Stadslæge, Professor, Dr. med. **Soppe** (Zugen), angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte fremdeles er berettiget til særlig Betaling for de Forretninger, som han udfører i Forhold til Justitien.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Januar 1863: „Indstævnte, Kjøbenhavns Politidirecteur, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanten, Stadsphysicus og Stads-læge, Professor, Dr. med. Soppe, af Politikaæsen anwise de paastævnte 102 Rdl. med Renter 5 pCt. af Halvdelen fra 1ste April og af den anden Halvdeel fra 21de Juni f. A. indtil Betaling skeer. Saa bør og Citanten være berettiget til fremdeles at erholde anvist og udbetalt af bemeldte Kasse den fulde ved Placaten af 4de October 1825 hjemlede Betaling for Forretninger, der af ham udføres i Forhold til Justitien. Processens Omkostninger ophæves. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efterat Lov om Bestyrelsen af Kjøbenhavns communale Anliggender af 4de Martz 1857 §§ 11 og 13 har fastsat, at der i Kjøbenhavn skal ansættes en Stadslæge, der vælges af Borgerrepræsentantskabet og stadfæstes af Kongen, og hvis Forretninger og Lønning be-

stemmes i Vedtægten, maa den 9de § i Vedtægten af 30te December 1857 ansees at have henlagt samtlige de Stadsphysicus paaliggende Forretninger til Stadslæge-Embedet, og idet dette Embede derfor i det Hele skulde træde istedetfor Embedet som Stadsphysicus, maa Indstævnte ved at modtage det af Kongen stadfæstede Valg til det nye Embede ansees at have ophørt at være Stadsphysicus, uden at nogen formelig Entledigelse fra dette ophævede Embede kunde behøves. Naar nu bemeldte Vedtægt i dens paafølgende 13de § bestemmer Stadslægens Lønning, maa denne nærmest antages at skulle være Bederlag for samtlige de Forretninger, som han ifølge § 9 er pligtig at udføre efter Requisition af det Offentlige, være sig Dyrighed eller Ret, jfr. Instruction for Stadsphysicus af 23de Marts 1813 § 20, altsaa ogsaa for den, der paahvile ham med Hensyn til Retsspleien, see nyænevnte Instructions § 8 m. fl. Af Bestemmelsen i Vedtægtens 14de § om, at Stadslægen for den ham tilstaaede Gage skal være pligtig at udføre alle ham „i Forhold til Communen“ paahvilende Forretninger, har Indstævnte imidlertid villet udlede, at han desuagtet skulde kunne gjøre Krav paa særlig Godtgjorelse for Forretninger i Forhold til Justitien; men heri kan der ikke gives ham Medhold, efterdi disse Forretninger ikke kunne ansees udelukkede ved de saaledes i § 14 brugte Udtryk, naar hensees til, at Communen for en væsentlig Deel afholder Omkostningerne ved Retsspleien, og den dertil joiede Udtalelse om, at som Følge heraf den Stadsphysicus for visse Forretninger tilflydte særlige Godtgjorelse bortfalder, efter hvad der under Sagen er fremkommet, endog maa antages særligen at sigte til de Retsspleien vedkommende Forretninger; hvorhos endelig bemærkes, at der ved Ordene „i Forhold til Communen“ kan være sigtet til, at Bestemmelsen ikke omfatter de Stadslægens Embede vedkommende legale Forretninger, som angaae private Personer og udføres efter disses Beggjæring, for hvilke Forretninger der ifølge Instructionen af 23de Marts 1813 § 20, jfr. Placat af 10de Marts 1818, tilkom Stadsphysicus en nærmere fastsat særlig Godtgjorelse af vedkommende private Requirerent.

Efter det Anførte vil Indstævntes i den indankede Dom nærmere fremsillede Paastand om Betaling for de Forretninger, der af ham udføres i Forhold til Justitien, ikke kunne ansees begrundet, hvorfor der vil være at tillægge Citanten, der ikke for Høiestret har gjentaget den af ham tidligere fremsatte Indsigelse, at han ikke skulde være rette Sagvolder, Frifindelse for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at

ophæve for begge Netter, og de Citantens befalede Sagførere tilkomende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Net:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Justitsraad Møgaard for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Advocat Hansen for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 20 Rdl. og den Sidste 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indtafede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Indstævnte, Kjøbenhavns Politidirecteur, i Anledning af en af Kjøbenhavns Communalbestyrelse gjort Udsættelse ved Politikassens Regnskab for Aaret 1860, havde nægtet Citanten, Stadsphysicus og Stadselæge, Professor, Dr. med. Hoppe, at anvise ham til Udbetaling af bemeldte Kasse Godtgjærelse for 1861 for Forretninger, udførte for Justitien, hvilken Godtgjærelse for de tidligere Aar i Genhold til Fdg. 28de Februar 1845 § 25 har været afholdt for den halve Deel af Kongens Kasse og for den anden halve Deel af Stadens Kasse, har Citanten under nærværende Sag, til hvis Udførelse der er meddeelt ham fri Proces, efter Hovedstævning af 8de April og Continuationsstævning af 9de Juli f. A. paaftaaet Indstævnte tilpligtet at anvise Citanten af Politikassen et Beløb af 102 Rdl., der efter fremlagte Regninger formentlig tilkomme ham for Aaret 1861 for Forretninger foretagne i Forhold til Justitien, med Renter 5 pCt. af Halvbelen fra 1ste April og af den anden Halvdeel fra 21de Juni f. A. indtil Betaling skeer, samt at Citanten kjendes berettiget til fremdeles at faae anvist og udbetalt den fulde ved Placaten af 4de October 1825 hjemlede Betaling for Forretninger, som udføres af ham i Forhold til Justitien, saa og at Indstævnte tilpligtes at erstatte Citanten Hoved- og Continuationsfølgemaalets Omkostninger skadesløst.

Derimod har Indstævnte, hvem der sigesedes er tilstaaet fri Proces, efterat en af ham neblagt Paastand om Sagens Afviikning er bleven forkastet, paaftaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at erstatte ham Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans bestilte Sagførere.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anført, at hans Gageforhold som Stadsphysicus blev ordnet ved allerhøieste Resolution af 14de Mai 1847, ved hvilken der blev tillagt ham en aarlig Gage af 1,100 Rdl. af Stadens Kasse saaledes, at han fremdeles skulde beholde de ham ved kongelig Resolution af 27de September 1843 tilstaaede 150 Rdl. istedetfor Betaling for Meddelelsen af visse Attester, hvorhos han tillige skulde oppebære Betaling i Overensstemmelse med Placaten af 4de October 1825 for de Forretninger, der iøvrigt

af det Offentlige maatte blive ham paalagte. Da det ved Lov af 4de Marts 1857 om Bestyrelsen af Kjøbenhavns communale Anliggender §§ 11 og 13 var bestemt, at der skulde ansættes en Stadslæge, der vælges af Borgerrepræsentationsrådet efter Indstilling af den samlede Magistrat og påbæjdes af Kongen, og den til Loven sig sluttende Vedtægt af 31te December f. A. havde bestemt Stadslægens Lønning og Functioner, modtog Citanten det paa ham faldne Bælg som Stadslæge. Han mener imidlertid, at han tidligere som Stadsphysicus beklædte en dobbelt Stilling, deels som Statens, deels som Communes Embedsmand, og at han i førnævnte Egenkab lønnes efter Fdg. 28de Februar 1845 § 25 af Politikassen 3: halvt af Staten, halvt af Staden, i sidnævnte berimod af Communen deels med fast Gage, deels med særlig Godtgjørelse for visse Forretninger i Henhold til Resolutionen af 14de Mai 1847. Ved nu at modtage Embedet som Stadslæge mener Citanten, at hans Stilling som Statsembedsmand ikke kan være ophørt, og at han derfor for de af ham som saadan udførte Forretninger maa være berettiget til at oppebære den ved Placaten af 4de October 1825 for de af Staten ansatte Physici fastsatte Godtgjørelse for Forretninger, udførte for det Offentlige.

Forsaavidt Indskævnte har påstået sig frifunden, fordi Sagen ikke retteligen skulde være anlagt mod Indskævnte, der formener ikke at kunne anvise det påskævnte Bælg uden Ordre fra rette Vedkommende for Statens og Communes Vedkommende, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil som stridende mod Bestemmelsen i Fdg. 28de Februar 1845 § 25.

(Nærværende Sag slutes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæder og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Oldendalske Boghandel (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesteretstidende,

udgiven
af
Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 31.

Den 18de November.

1864.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 4de November.

Nr. 46. Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Statsraad Crone
contra

Stadsphysicus og Stadslæge, Professor, Dr. med. Goppe (see forrige Nr.)

Endvidere har Indstævnte gjort gjældende, at Vedtægtens § 9 paa Stadslægen overfører alle de Forretninger, som Instrux af 23de Marts 1813 og senere Bestemmelser havde paalagt Stadsphysicus, og at dens § 14 udtrykkelig bestemmer, at den Stadsphysicus for visse Forretninger tilflydte særlige Godtgjørelse bortfalder. Ligesom Stadsphysicici Embede derfor formentes ikke mere at eksistere fra den Tid, da Loven af 4de Marts 1857 traadte i Kraft, og at Citanten ved at overtage det paa ham faldne Valg har underkastet sig Vedtægtens Bestemmelser, saaledes har Indstævnte ogsaa anført, at Kjøbenhavns Commune ligesom andre Communer udreder de ved Forbrydelsers Forsøgelse foranledigede Afgifter, og at de Stadsphysicus tilkomende Gebyrer ei heller henhøre til de Afgifter, i hvis Udredelse Statskassen efter Lovgivningen deeltager med Communen. Heri findes Indstævnte imidlertid ikke at kunne gives Medhold. Det maa ansees in confesso under Sagen, at det forinden Lov af 4de Marts 1857 og den sig dertil sluttende Vedtægt af 30te December s. A. har paaligget Citanten som Stadsphysicus at udføre de under Sagen omhandlede Forretninger i Forhold til Justitien, og at han har været berettiget til herfor at oppebære særlig Godtgjørelse, hvilken maa ansees indbefattet under de Afgifter, der i Genhold til Fbg. 28de Februar 1845 § 25 blive at udrede halvt af Statskassen, halvt af Communen. Ligesom nu den Omstændighed, at Communen deeltager i Udredelsen, ikke kan medføre, at bemeldte Forretninger blive at betragte som communale, saaledes kan der af Bestemmelsen i Vedtægtens § 9 om, at Instruction for Stadsphysicus af 23de Marts 1813 og senere Bestemmelser om denne Embedsmands Forretninger ind-

til videre blive gjældende for Stadsråden, om det end herved ansees Stadsråden paalagt at udføre samtlige Stadsphysici Forretninger, ialtsalb ikke udledes, at disse af ham skulde beføres for den ham som Stadsråde tillagte Løn. Da nu Vedtægtens § 14 ifkun bestemmer, at Stadsråden for den ham tilstaaede Gage skal være pligtig at udføre alle ham i Forhold til Communen paahvilende Forretninger, og at som Følge heraf den Stadsphysicus for visse af disse Forretninger tilskybte særlige Godtgjørelse for Fremtiden bortfalder, og da de under Sagen omhandlede Forretninger i Forhold til Jusitien ikke efter deres Natur kunne betragtes som communale, maa Citanten ansees berettiget til, uanseet hans Udnavnelse til Stadsråde, at oppebære særskilt Betaling for de nævnte Forretningers Udførelse; og da der ikke er gjort nogen Indsigelse mod Godtgjørelsens Beregning efter Placaten af 4de October 1825 eller mod de fremlagte Regningers Beløb, vil Citantens Paastand saaledes være at tage til Følge.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og efter Sagens Udfald vil Salair ikke kunne tillægges Indstævntes befalede Sagfører. Citantens beskittede Sagfører vil der ikke kunne tilkjendes Salair, da Paastand herom ikke er neblagt.

Den befalede Sagfører har været lovlig, og under Sagen har der ikke været Brug for stemplet Papir“.

Nr. 274.

Advocat Liebe

contra

Anders Johansen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 27de Juli 1864: „Arrestanten Anders Johansen bør hensejtes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, og bør han efter udstanden Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator A. P. Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Diechmann, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de October 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Bang og Prøveprocurator Seidelin, betaler Arrestanten Anders Johansen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaakede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende, imod Arrestanten Anders Johansen for Tyveri anlagte, og fra Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende, Tilstaaelse beviist, at han, der er født i Slesvig den 30te Marts 1833, og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet her i Landet, har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, idet han Matten mellem den 1ste og 2den Juli d. A. efter Midnat, — efter hans Forklaring i Følge med en anden Mand, med hvem han var truffen sammen under Arbeidet ved Jernbanen, men som ibrigt var ham ubekendt, og ikke heller har været at finde, — har begaaet tvende Tyverier, det første i et inde i en Bygning, som Fælbereber Haslund lader opføre ved Løbegaardsveien, indrettet 3½ Alen høit Træskuur, der asbenyttedes til Opbevaring af Arbeidernes Værktøi, Arbeidsklæder og Spisevarer. Til dette Skuur, for hvis sædvanlige Indgang Arbeiderne om Aftenen havde fastkommet Brædder, skaffede de sig Afgang derved, at Arrestantens Følsager steg op paa Skuret og stød de løse Brædder, som dækkede det foroven, tilside, medens Arrestanten stod udenfor og modtog Kosterne. Det andet Tyveri forøvede de i Garveri-Bygningerne ved Garver Dohlmanns Eiendom „Store Euanemosegaard“, hvilke Bygninger ere i en Afstand af omtrent 30 Alen fra Beboelsesbygningerne og ubeboede, og hvor de igjennem et Bindue, der kun var 2 Alen fra Jorden, og hvis Kroge ikke vare paasatte, gik ind i et Kammer, der kun benyttes af Arbeiderne til heri at nyde deres Maaltider samt til at opbevare deres Fødevarer og Arbeidsklæder, og hvorfra der ingen Afgang er til Garveriet, hvorimod der gaaer en Dør fra Kammeret ud til Haven. De stjaalne Kostes, hvoraf Arrestanten blev funden i Besiddelse, nemlig en Deel Flasker, af hvilke nogle indeholdt Al og Brændeviin, et Par Støvler m. m., som tilhørte forskellige Arbeidere og tilsammen ere vurderede til 4 Rdl. 2 Mk. 8 Sk. ere tilbagegivne Eierne, og forøvrigt have de Paagjældende, efter hvis Udfigende flere dem tilhørende Ting ere bortstjaalne, uden at nærmere Oplysning, navnlig om Børdien, har kunnet tilveiebringes, frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Tyveriet i Garveribygningen har været forbundet med Indstigen gjennem Bindue i et ubeboet Huus, er Arrestanten rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, hvormed dog bliver at sammenholde § 1, ligesom ogsaa den i Dommen valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, og, da bemeldte Doms Bestemmelser saavel om Arrestantens Udbringelse af Landet efter udstaaet Straf som om Actionens Omkostninger, beriblandt de Actor og

Defensor ved Underretten tilsendte Salairer, sigelebes bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 250.

Advocat Liebe

contra

Jens Hansen (Defensor Salicath),

der tiltales for Bedrageri.

Norvang og Torvild Herreders Eyrerets Dom af 22de Januar 1864: „Arrestanten Jens Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og til Jacob Christian Lange i Erstatning at betale 20 Rdl., samt at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Wadum, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Februar 1864: „Arrestanten Jens Hansen bør hensættes i Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Hansen for Bedrageri.

Den af Angkarl Jacob Chr. Lange afgivne Forklaring gaaer i det Væsentlige ud paa, at da han den 29de October f. A. om Eftermiddagen var bleven enig med Arrestanten om at sælge denne 2 gamle Heste for 20 Rdl., og

Arrestanten umiddelbart efter Handelens Afslutning, forinden han endnu havde ført Hestene bort, havde erklæret, at han ingen Penge havde, men at han næste Dag vilde betale ham de 20 Rdl. hos en navngiven Værtshuusholder i Kolbing, nægtebe han, der efter sin Forklaring ikke kjendte Arrestanten videre nsie, at vilde give denne Credit, men da Arrestanten derpaa havde yttret, at han vilde give ham Sikkerhed for de 20 Rdl. til den næste Dag, og i dette Piemed leveret ham en til Arrestanten under 16de Juli 1862 udstedt Transport paa en Forbring stor 55 Rdl., hvilken Transport imidlertid efter Arrestantens egen Erkjendelse og Sagens øvrige Oplysninger i saa Henseende maa antages at have været uden al Værbi, idet den mundtlige Forbring, hvorpaa den lød, allerede da var betalt, uden at der derom var givet Transporten nogen Paategning, samt erklæret, at dette Document var godt for 55 Rdl., gav han i den Tro, at Arrestanten virkelig havde det nævnte Beløb tilgode, sit Samtykke til, at Arrestanten drog bort med Hestene. Arrestanten indfandt sig imidlertid ikke den næste Dag til den aftalte Tid hos Værtshuusholderen, og da J. Chr. Lange senere samme Dag traf ham paa Gaden i Kolbing og opfordrede ham til at betale de 20 Rdl., foregav Arrestanten, at han skulde have Pengene hos en Sagfører i Kolbing, men at han ikke kunde træffe denne før samme Dags Eftermiddag Klokken 3, hvorhos han senere foregav, at han havde været hos bemeldte Sagfører og saet den Bæffed, at han skulde komme igjen Klokken 8 om Aftenen. Medens J. Chr. Lange, der efter sin Forklaring allerede om Morgenens havde erfaret, at den ovenmeldte Transport var uden Værbi, og derfor ikke uden at have erholdt en Afgjørelse af sit Mellemværende med Arrestanten vilde lade denne slippe fra sig, om Eftermiddagen fulgte med Arrestanten paa Gaden i Kolbing, søgte denne at løbe bort fra ham, men blev indhentet af en Trebiedmand, og da denne opfordrede Arrestanten til ialtsaid at give J. Chr. Lange et ordentligt Beviis for Pengene, yttrede Arrestanten først, at han allerede havde givet J. Chr. Lange et Beviis, der var godt nok for de 20 Rdl., men efterat han derpaa havde erklæret sig villig til at udstede et nyt Beviis for Pengene, gif de sammen ned til en Værtshuusholder for at erholde Beviset skrevet, men inden Beviset var udfærdiget, blev Arrestanten anholdt.

Arrestanten, der har vedgaaet, at han ved den ommeldte Leilighed afkjøbte J. Chr. Lange 2 Heste for 20 Rdl., og at han lovede at betale disse den næste Dags Formiddag paa det af J. Chr. Lange nævnte Sted, samt at han ved samme Leilighed leverede denne den ovennævnte Transport, har imidlertid benægtet at have havt til Hensigt at besvige J. Chr. Lange for de ommeldte 20 Rdl. eller at have givet ham Transporten til Sikkerhed for disse, idet det efter hans Forklaring alene var for Commers eller Plaeer, at han leverede ham Transporten, som Enhver efter hans Formening skulde kunne see var uden al Værbi, idet den var forsynet med Paategning om at have været fremlagt i en Ret. Arrestanten har derhos benægtet, at han i Kolbing Dagen efter Handelens Afslutning har foregivet, at han skulde have Penge hos den ommeldte Sagfører, eller at han har søgt at undløbe fra J. Chr. Lange, eller at han ved den af denne omsforklarede Leilighed har yttret, at han allerede havde givet ham

et Beviis, der var godt nok for 20 Rdl., hvorhos han har forklaret, at han, da han kjøbte Hestene, haabebe at kunne skaffe Pengene til den aftalte Tid enten ved at laane dem hos en navngiven Mand eller ved at sælge Hestene paa det Marked, der den næste Dag skulde holdes i Kolding, men at han ikke fik Leilighed til at tale med bemeldte navngivne Mand, og at Hestene paa Veien til Kolding bleve saa udmatte, at de ikke kunde føres derhen, hvorfor han strax samme Dag folgte dem til en Mand, der nærmere har forklaret, at han ved Kjøbet af Hestene betalte Arrestanten 10 Rdl. contant og lovede at give ham, hvad han udover dette Beløb kunde faae for Hestene, samt at den ene af disse bøde strax efter, medens den anden, der vel blev bragt til Markedet, men ikke folgt, endnu er i hans Besiddelse.

Ved Afslutningen af den ommeldte Handel mellem Arrestanten og J. Chr. Lange vare tilstede deels Sidstnævntes Faber, der efter sin Forklaring var Eier af Hestene, men havde tilladt sin Søn at handle med dem, deels et andet Vidne, og begge disse have edeligen erklæret, at Arrestanten ved bemeldte Leilighed leverede J. Chr. Lange den ovennævnte Transport til Sikkerhed for de 20 Rdl. og forpligtede sig til den næste Dag at indløse Transporten ved at betale det nævnte Beløb, og da der ikke under Sagen er fremkommet Noget somhelst til Bestyrkelse af Arrestantens i og for sig kun lidet sandsynlige Forklaring om, at det ifkun var for Plaseer, at han leverede Transporten til J. Chr. Lange, medens bennes mobsatte Udsagn ogfaa paa anden Maade er bestryket, idet navnlig et Vidne edeligen har bekræftet, at Arrestanten den næste Dag i Kolding efterat have forsøgt at udløse fra J. Chr. Lange erklærede, at han havde leveret denne et Beviis, der var godt nok for de 20 Rdl., maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten for at komme i Besiddelse af Hestene har givet J. Chr. Lange den ommeldte Transport til Sikkerhed for Kjøbesummen for Hestene, uagtet han vidste, at Transporten var uden al Værdi, men efter samtlige Sagens Oplysninger findes det dog betænkeligt at forkaste Arrestantens Forklaring om, at det var hans Hensigt at betale J. Chr. Lange den betingede Kjøbesum, som han ingenfinde har fragaaet at stybde ham, og idet Arrestantens Forhold ved til Sikkerhed for denne at levere J. Chr. Lange den ovennævnte Transport derfor findes at maatte henføres under Fbg. 11te April 1840 § 50, vil Arrestanten, der i forrige Aar har været under Tiltaale for Bedrageri, men ved Højesterets Dom maa antages at være frifunden for Actors videre Tiltaale, nu være at ansee med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage, hvorhos det maa billiges, at han efter den af Ungfaul J. Chr. Lange derom nedlagte Paastand ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale denne i Erstatning 20 Rdl., og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i disse Henseender være at stadfæste“.

Nr. 269.

Statsraad Salicath

contra

Johan Wenzel, ogsaa kaldet **Johan Wenzel Hansen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Septbr. 1864: „Arrestanterne Johan Wenzel ogsaa kaldet Johan Wenzel Hansen og Ditlef Christian Stender bør straffes med Forbedringshuusarbeide, den Førstnævnte i 2 Aar og den Sidstnævnte i 3 Aar, samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Christensen og Proceprocurator Engberg, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Johan Wenzel Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Høiestteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Johan Wenzel ogsaa kaldet Johan Wenzel Hansen født den 22de September 1817 og ikke funden at være tidligere overgaaet nogen Straffedom ere under nærværende imod. dem for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfæaelser overbeviste at have den 23de Juni d. A. i Forening frastjaalet Pantelaaner Johan Ludvig Christensen en Deel Klude, Vat, gammelt Metal m. m., i det Hele af Værdi 9 Rdl. 2 Mk. 8 St., hvilke Gjenstande de tilvendte sig i et paa en Løseplads ved Lille Jagtvei beliggende ubeboet aflaaaset Skuur, hvortil de skaffede sig Afgang paa den Maade, at de først sege over et levende Hegn med tilhørende Dige og et omtrent 2 Alen høit Plankværk, og efter saaledes at være komne til bemeldte Skur, udtraf Krampen til den for Skurets Dør anbragte Hængelaas ved i Forening at tage fat i Døren gjennem en Abning oven over samme og derpaa rylfke i Døren, indtil Krampen gif ud.

Som Følge heraf ville Arrestanterne blive at dømmes efter fornævnte Forordning, Arrestanten Wenzel efter sammes § 12, 1ste Membrum og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Mandagen den 7de November.

Nr. 270.

Advocat Hindenburg
contra

Sidse Svendsdatter (Defensor Bungen),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for Fosterermord.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 5te August 1864: „Arrestantinden Sidse Svendsdatter bør miste sin Hals, og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa betaler hun og Actionens Omkostninger, hvormunder i Salair til Actor, Procurator Meldola og Defensor, Procurator N. P. Møller, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Septbr. 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Westrup og Ipsen, betaler Arrestantinden Sidse Svendsdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltales i den indtafede Dom fremstillede voldelige Behandling af det Foster, hvormed hun er nedkommen, paa Grund af at det efter Lægesynet, sammenholdt med hendes Forklaring, er uvist, om det har levet efter Fødjelen, ikke kan bevirke, at hun skulde kunne anses efter L. 6—6—7, saaledes vil, da hendes Benægtelse af at have villet føde i Dølgemaal efter de fremkomne Oplysninger ikke tør forkaftes, heller ikke L. 6—6—8 paa hende kunne anvendes. Derimod vil hun for den ommeldte Behandling af Fosteret være at idømme en arbitrair Straf, der efter sautlige Omstændigheder findes at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide. Hun vil derhos i Medfør af Placaten af 19de April 1805 efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning være at bringe ud af Landet.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indtafede Dom.

Thi kjendes for Ret:

Sidse Svendsdatter bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at

stgude. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Dom's Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Vixkeret indante, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte, Sag sigtes Arrestantinden Sidse Svendsdatter for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterermord, og gaaer hendes Tilfælde, der stemmer med hvad der ibrigt er oplyst under Sagen, i det Væsentlige ud paa Følgende:

Arrestantinden, der er født i Sverrig og efter eget Udsigende og Rettens Skjøn er i en Alder af 24 Aar, ankom i October 1862 til Sjælland, hvor hun fik Tjeneste hos Gaardeier Anders Pedersen i Ballerup fra 1ste November s. A., hvorefter hun den 1ste November s. A. kom i Tjeneste hos Møller Dame sammesteds. I sin Tjeneste hos Pedersen blev hun Kjøreste med dennes Røgter, af hvem hun blev besvangret, idet hun fra Mai eller Juni Maaned forrige Aar jevnlig havde legemlig Omgang med ham, men med Undtagelse af sin Kjøreste har hun ikke for Nogen omtalt, at hun var frugtommelig, hvilket Møller Dame og Hustru eller hendes Medtjeneresse, med hvem hun deelte Seng, heller ikke have bemærket, ligesom hun ikke har berebet Børnetsøi.

Da hun en Aften midt i Marts Maaned d. A. Klokken omtrent 10 var alene i Kjøkkenet, beskæftiget med sit Arbejde, efterat Husets øvrige Beddere vare gaaede til sengs, søgte hun et Stedbefindende med Smerter i Ryggen, og skjøndt hun ei var vis paa, at det var Fødselen, der nærmede sig, formodebe hun dog — efter hvad hun i det første Forhør har udsagt — dette, idet hun, der dog ikke tidligere vil have født Børn, havde bemærket, at Fosteret bevægede sig i hendes Liv, hvilket hun ikke havde mærket i den sidste Tid, og begav hun sig da ud i den 50 Alen fra Beboelsesleiligheden beliggende Kofald, hvor hun lagde sig paa Gulvet i Fodergangen, og efter nogle Minutters Forløb gif Fosteret fra hende, og efterat have hvilet nogle Diebliske, løste hun sit Forklæde af sig og tog Barnet i den Hensigt at lægge det i Forklædet, men i det samme paa kom den Tanke hende at blive fri for Barnet, og da Ingen var nærværende, greb denne Tanke hende saaledes, at hun i samme Dieblik tog Forklædebaandene og snørebe dem om Barnets Hals.

Barnet havde ikke givet Lyd fra sig, og havde hun ikke undersøgt, om det havde Liv, hvilket hun saaledes ikke vidste. Efterhvor den forlod hende tilligemed Fosteret, og efterat hun havde snøret Baandene om Halsen paa dette, lagde hun det Hele i Forklædet, søgte dette sammen og bragte det over i Mølleporten, hvor hun stoppede Forklædet med Indhold ind i en Abning i Muren, der for Lufttræks Skyld er anbragt ind under det mellemste Møllegulv, hvorefter hun gif tilbage til Huset og lagde sig til sengs hos sin Medtjeneresse, der ligesaa lidt som hendes Husbond eller Madmoder eller nogen Anden har mærket noget til

Fødselen, hvorimod Barnets Lig den 1ste Juli d. A. blev fundet af Dames Møllersvend.

I et senere Forhør har Arrestantinden om Aarsagen til, at hun, da hun fik ondt, begav sig over i Kofsalden, forklaret, at det var, fordi hun ei vilde forvrolige Gaardens Beboere, der vare gaaede tilfængs, idet hun har tilføiet, at hun tænkte, at det Døde muligen kunde gaae over, idet hun derhos ikke forestillede sig, at det — som hun har udtrykt sig — vilde gaae saa fort, og meente hun da, at naar det ikke var gaaet saa hurtigt med Fødselen, vilde hun have seet sig istand til at tilkalde Hjælp, ligesom hun med Hensyn til, at hun ikke har tilberedt Børnetsøi har sagt, at hun ikke antog Fødselen var saa nær forhaanden, samt endelig at da hun forlob Rjæffenet, tænkte hun ikke paa, at Fødselen skulde foregaae i Dølgemaal, men at det først var, da hun fødte, at hun tænkte paa at dølg Fødselen, uden at hun, da hun begav sig over i Kofsalben, havde gjort sig nogen Tanke om, at hun der ikke kunde faae Hjælp.

Den af Districtslæge Dr. med. Hempel afgivne Erklæring gaaer ud paa, at Barnets Lig, da det fandtes, var i en saa forraadnet Tilstand, at en legal Obduction og navnlig Lungeprøven paa Grund af den stærke Opøsning af Legemets Organer ikke kunde give noget Udbytte, at Barnet imidlertid har været fuldbaaret eller dog nærved Fuldbaarenhed, men at det ikke kan oplyses, hvorvidt Barnet har været levende født eller istand til at fortsætte et selvstændigt Liv efter Fødselen, eller hvilken Aarsagen har været til dets Død, i hvilken Henseende bemærkes, at der omkring Ligets Hals var et Baand af Forflædet snoret saa fast, at der i den tørre Hud var dannet 3 faste Furer, svarende til Baandets Omgange, men at det ikke laaber sig afgjøre, om det omsvøbte Baand, som har forarsaget disse Furer, har været anlagt før eller efter Døden.

Da Retten maa være enig med Underdommieren i, at Arrestantinden ikke kan ansees overbeviist Fostermord, men derimod den i L. 6—6—8 omhandlede Forbrydelse, og det derfor maa billiges, at hun, der ei forhen her i Landet er tiltalt eller straffet, er tilfundet den i L. 6—6—7 bestemte Straf samt paalagt at udrede Actionens Omkostninger, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 9de November.

Nr. 18. Gaardmand Jens Mikkelsen (Advocat Heinrichsen)

contra

Gaardmand Niels Andersen (Advocat Brock, efter Ordre),
angaaende en mellem Parterne indgaaet Handel om Gaarden Matr.
Nr. 6 a i Stangerum, Dalbyover Sogn.

Gjerlev og Dnsild Herredstings Dom af 19de Juni 1861:
„Contratanten Niels Andersen bør under en Muld af 10 Rdl. for

hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, meddele Hovedcitanten, Gaardmand Jens Mikkelsen af Stangerum, frit og uforhæftet Skjøde paa Gaarden Nr. 6 a i Stangerum med Torder af Hartkorn 5 Tdr. 3 Skpr. 3 Fdr. $\frac{3}{4}$ Alb. mod at erholde contant udbetalt 1,350 Rdl. med Renter 4 pSt. af 900 Rdl. fra 11te December Termin f. A., og mod at Hovedcitanten overtager den paa Gaarden ifølge Aftægtscontract af 10de Februar 1859 hæftende Aftægt til Contracitantens Moder og Søster Mette Andersdatter og udreder de i denne Contract stipulerede 300 Rdl. til Contracitantens Brødre, hvorhos Omkostningerne ved Handelen deles lige mellem Parterne. Hovedcitanten bør for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Contracitanten vil derhos have at erstatte Hovedcitanten Sagens Omkostninger med 20 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te August 1862: „Citanten, Gaardmand Niels Andersen, bør under en Mulet af 2 Rdl. til Randers Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig — imod at Indstævnte, Gaardmand Jens Mikkelsen, contant udbetaler ham 450 Rdl. og overtager den paa Eiendommen Matr. Nr. 6 a i Stangerum By, Dalbyhøyer Sogn, hvilende Gjæld 900 Rdl. og samtlige Forpligtelser efter den under Sagen omhandlede Aftægtscontract, saunt derhos til Citanten udsteder Obligation med Pant i bemeldte Eiendom næstefter 1,650 Rdl. og Aftægtshydelse for et Beløb af 2,350 Rdl., der blive at udbetale, naar Eiendommen frigjøres for den i Aftægtscontracten nævnte Forpligtelse til at underholde Citantens Søster — meddele Indstævnte Skjøde paa den ovennævnte Eiendom. Procesfens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter de i den indankede Dom anførte Bidneforklaringer, i Forbindelse med hvad der under et efter bemeldte Doms Afsligelse optaget Tingsvidue samstemmende dermed yderligere er forklaret af de to da endnu levende Bidner, maa det antages, at der ved den i Dommen ommeldte Forhandling den 23de December 1860 er truffet en endelig Aftale mellem Parterne om, paa hvilke forandrede Vilkaar Indstævntes Gaard skulde overdrages Citanten, og at denne Aftale navnlig gik ud paa, at Citanten, foruden at tilsvare en Gjæld af 900 Rdl., skulde

betale Indstævnte contant 450 Rdl. og desuden overtage Udredelsen af den ifølge Contract af 10de Februar 1859 paa Gaarden hvilende Aftægt til Indstævntes Moder og Søster samt af de i samme Contract stipulerede 300 Rdl. til hans Brødre. Der er derhos saa meget mindre Høie til imod Vidneforklaringernes Indhold at antage, at den oprindelig fastsatte Kjøbesum af 4,000 Rdl. skulde forblive uforandret, naanseet at Citanten nu skulde overtage de foranstøttede Udgifter til Indstævntes Sødskende, som der da vilde have manglet Bestemmelse om det, der netop maatte være Hovedgjenstand for Overenskomsten, nemlig hvilket Bederlag Citanten skulde have, navnlig for Aftægtsudgiften til Søsteren, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte end ikke har anbragt, at den af ham subsidiairt paastaede Afgjørelse blev aftalt eller endog blot omtalt; men kun har gjort gjældende, at Bestemmelsen om, at 2,350 Rdl. endvidere skulde tilsvares af Citanten, maatte betragtes som et naturligt Tillæg til Citantens Paastrand, for at denne skulde kunne billiges. Som Følge heraf og idet der iøvrigt ikke under Sagen er fremkommet Noget, der kan tale for, at det ikke skulde have været Indstævntes Mening at gaae ind paa en saadan Forandring af de oprindelige Salgsvilkaar, som efter Vidneforklaringerne maa antages at være bleven Resultatet af Forhandlingen, vil Herredstingsdommen, der i det Væsentlige har taget Citantens paa bemeldte Forklaringer støttede Paastrand tilfølgende, være at stadfæste, idet dog de nedenfor anførte Modifikationer blive at gjøre i samme.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Chi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes, at Dagsumulden tilfalder Amtets Fattigkasse, at Sagens Omkostninger ophæves, og at Executionensfristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesterets Doms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rdl.

Den indaankede Doms Præmisses Lyde saaledes: „Ved Kjøbecontract af 27de Marts 1860 overdrog Citanten, Gaarbeier Niels Andersen, Gaarden Matr. Nr. 6 a i Stangerum By, Dalbyover Sogn, af Hartorn 5 Ldr. 3 Skpr. 3 Fdr. $\frac{1}{4}$ Alb., Sammelfat 41 Rdl. 86 Sk., til Indstævnte, Gaardmand

Jens Mikkelsen for en Kjøbesum af 4,000 Rdl., der skulde udbetales i December Termin s. A., og isørrigt paa Bilkaar blandt Andet, at Indstævnte, der skulde tiltræde Eiendommen 1ste April s. A., skulde fra denne Dato svare Aftægt til Citantens Moder efter en den 10de Februar 1859 paa Gaarden tinglæs Aftægtscontract, at Citanten, der, naar Kjøbesummen var berigtiget, skulde meddele Indstævnte frit og usorhæstet Skjøde paa Eiendommen, skulde inden December Termin 1860 friggjøre Gaarden for den samme endvidere efter bemeldte Aftægtscontract paahvilende Aftægt til hans Søster, og for et Beløb af 300 Rdl., der efter Aftægtscontracten skulde udredes til hans Brødre, samt at Omkostningerne ved Handelen skulde udredes med Halvdelen af hver af Parterne, dog at Citanten selv skulde befoste Hættelserne og navnlig Aftægtscontracten for hans Søsters og Brøders Vedkommende udsletede.

I Henhold til denne Kjøbecontract tiltraadte Indstævnte Eiendommen, men Handelens uendelige Berigtigelse fandt dog ikke overensstemmende med Kjøbecontractens Indhold Sted i December Termin 1860, hvortil Grunden, efter hvad der maa ansees at være in confesso, var den, at Citanten ikke var istand til at friggjøre Eiendommen for Aftægten til hans Søster, der i Aarets Løb var bleven erklæret umyndig; derimod fandt der den 23de December s. A. i den Anledning en Forhandling Sted mellem Parterne, som efter Indstævntes Anbringende da vedtog at ophæve Kjøbecontracten af 27de Marts samt afslutte den heel ny Handel om Eiendommen paa Bilkaar, at Indstævnte skulde overtage den paa Eiendommen hvilende Gjæld 900 Rdl. og samtlige Forpligtelser efter den fornævnte Aftægtscontract, derunder navnlig ogsaa Aftægten til Citantens Søster og Udredelsen af 300 Rdl. til Citantens Brødre, samt desforuden inden 14de Januar 1861 betale Citanten omtrent 450 Rdl., hvorhos Omkostningerne ved Handelen skulde deles lige imellem dem. Da Citanten imidlertid ikke har villet erkjende, at Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 ved bemeldte Leilighed blev ophævet, og at ny Handel da afsluttedes navnlig paa de af Indstævnte opgivne Bilkaar, har Indstævnte under denne Sag i første Instans paastaet Citanten under en daglig Mulct kjendt pligtig til at meddele Indstævnte Skjøde paa Gaarden, mod at denne contant udbetalte 450 Rdl. samt overtog deels den paa Eiendommen hvilende Gjæld 900 Rdl. — som Indstævnte ogsaa under Sagen har tilbudt at udbetale contant — deels den hele Byrde efter Aftægtscontracten, hvorimod Citanten under et Contrastsøgemaal paastod Indstævnte kjendt pligtig til at gjøre de i Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 bestemte Udredelser, mod at erholde Skjøde og mod at Indstævnte, saalænge Citantens Søsters Forbring paa Underhold hæfter paa Gaarden og opfyldes af Indstævnte, indeholder en saadan Deel af Kjøbesummen, at Aenten deraf efter uwillige Mænds Skjøn svarer til det Beløb, hvoreil den aarlige Præstation til Citantens Søster billigen kan ansættes, hvorhos han subsidiært paastod, at Indstævntes Paastrand ikkun toges til Følge med det Tillæg, at 2,350 Rdl. af Kjøbesummen blev indstaaende hos Indstævnte med Prioritet efter 1,650 Rdl. og Aftægtsbydelserne, saalænge Eiendommen ikke var friggjort for den Citantens Søster tilkommende Underholdning.

Ved Underrettsdommen er Citanten under en daglig Mulct kjendt pligtig til mod at erholde contant udbetalt 1,350 Rdl. med Renter af 900 Rdl. fra 11te December 1860, samt mod at Indstævnte overtog samtlige Forpligtelser efter Aftægtscontracten, at meddele Indstævnte Stjøde paa Eiendommen, og denne Dom har Citanten nu inbanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i første Instants neblagte Paastaube. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Under et Tingsvidue, som Indstævnte har labet optage til Oplysning om, at Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 skal den 23de December s. A. være ophævet og ny Handel affluttet paa de af ham opgivne Billaar, have 3 Vidner edeligen givet bekræftende Svar paa de dem forelagte Spørgsmaal, om en ny Handel affluttedes den 23de December 1860, om den affluttedes saaledes, at Citanten skulde have 450 Rdl. contant udbetalt 14 Dage efter Nytaar, og Indstævnte overtage de paa Eiendommen hæstende 900 Rdl., samt om det aftales, deels at Indstævnte skulde overtage den hele paa Gaarden hvilende Aftagt, derunder 300 Rdl. til Citantens Brødre, og deels at den tidligere oprettede Kjøbecontract skulde træde ud af Kraft, ligesom de to af Vidnerne derhos have udsagt, at det vedtoges, at Omkostningerne skulde deles mellem Parterne. Ved disse Vidners bestemte Forklaringer, der ikke ere søgte svækkede ved nogen fra Citantens Side under Vidneførelsen fremfat Ophørdring til Vidnerne om at give en nøiere og selvstændig Forklaring om, hvad der ved den ommeldte Leilighed i det Hele er passeret, maa det nu vel anses tilstrækkeligt godtgjort, at Parterne paa en endelig og forbindende Maade have vedtaget Modificationer i den affluttede Handel og navnlig den væsentlige Forandring i Billaarene, at Indstævnte nu skulde overtage de Eiendommen efter Aftægtscontracten paahvilende Byrder i det Hele, derunder navnlig Citantens Søsters Forsørgelse og Udredelsen af de 300 Rdl. til Citantens Brødre, samt at Indstævnte, der endvidere skulde overtage den Eiendommen paahvilende Gjæld 900 Rdl., ikke skulde være pligtig at udbetale mere end 450 Rdl. contant, men forsaavidt Vidnerne derhos have udsagt, at den ældre Kjøbecontract ophævedes, findes der derimod ikke ved denne Deel af deres Forklaringer at være tilveiebragt noget fyldestgjørende Beviis for, at en egentlig og fuldstændig Ophævelse af den ældre skriftlige Kjøbecontract har fundet Sted, idet det, selv om Parterne under Forhandlingerne endog udtrykkelig maatte have udtalt, at bemeldte Contract skulde være ophævet, dog ingenlunde kan forudsættes at have været deres Mening at annullere Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 i det Hele, efter som denne Contract, i Henshold til hvilken Eiendommen allerede længere Tid iforveien var tiltraadt af Indstævnte, ikke afløstes af en anden ny og fuldstændig Contract, der indeholdt fornøden Bestemmelse om forskjellige Handelen vedkommende væsentlige Puncter, som vare omhandlede i Kjøbecontracten af 27de Marts 1860, og som Parterne efter Proceduren maa anses enige i fremdeles at betragte som gjældende. Det maa saaledes statueres, at Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 endnu danner Hovedgrundlaget for Parternes Rettsforhold i Anledning af Handelen, samt at der i samme ifkun er

stet de af Vidnerne omforklarede særlige Forandringer, og Sagens Udfald maa herefter bero paa, hvorvidt det ved Vidneforklaringerne kan antages godtgjort, at selve Størrelsen af Kjøbesummen ved den den 23de December 1860 trufne Overenskomst er bleven forandret saaledes, som af Indstævnte anbragt, fra 4,000 Rdl., der contant skulde udbetales efter Kjøbecontracten af 27de Marts 1860, til 1,650 Rdl., hvoraf ifkum 450 Rdl. skulde udbetales, men Resten berigtiges ved Overtagelse af den Eiendommen paahjælpende Gjæld 900 Rdl. og Citantens Brøders Tilgodehavende 300 Rdl.

I denne Henseende bemærkes, at Vidnerne vel, som anført, have været bekræftende paa de dem forelagte Spørgsmaal og navnlig paa Spørgsmaalet, om Handelen affluttedes saaledes, at Citanten skulde have 450 Rdl. contant udbetalt, og at Indstævnte skulde overtage de ommeldte Gjældsposter, men idet Vidnerne slet ikke have udtalt sig selvstændigt om, hvad der igrigt i det Hele passerede, fremgaaer det dog ikke med tilstrækkelig Bestemthed af deres Forklaringer, at den hele Kjøbesum skulde ansees berigtiget herved, eller at den ved Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 fastsatte Kjøbesum 4,000 Rdl., som Følge af at Indstævnte nu overtog Citantens Søsters Forsørgelse, nedattes til ialt 1,650 Rdl., hvorimod det ogsaa laber sig forene med Vidnernes Forklaringer, at Parterne isæberfor Bestemmelsen i Contracten af 27de Marts 1860 om, at den hele Kjøbesum 4,000 Rdl. skulde udbetales contant, nu uden at nedsette selve Størrelsen af Kjøbesummen, alene med Hensyn til Berigtigelsesmaaden vedtog den Forandring, at ifkum 450 Rdl. skulde udbetales contant, samt at Indstævnte derhos skulde overtage de paa Eiendommen hæftende 1,200 Rdl. Da det nu derhos i og for sig i høi Grad maa have Formodningen imod sig, at Citanten som Deberlag for, at Indstævnte overtog hans Søsters Underholdning, skulde have gjort Afslag af omtrent $\frac{3}{5}$ af den engang vedtagne Kjøbesum for Gaarden, og saadant navnlig ikke vilde kunne antages uden aldeles fyldestgjørende Beviiis, findes det at maatte statuere, at der ikke den 23de December 1860 er vedtaget den af Indstævnte paastaade Nedsettelse af Kjøbesummen fra 4,000 Rdl. til 1,650 Rdl., og Indstævntes Paaastand om Stabsættelse af Underretsbdommen, ved hvilken Citanten, som anført, er kendt pligtig at meddele Indstævnte Skjøde, med at denne berigtiger den sidstnævnte Sum paa den af ham tilbudte Maade, kan saaledes ikke tages til Følge. Vel er der nu ikke under Sagen tilveiebragt nogen nærmere Oplysning om, at der under Forhandlingerne den 23de December 1860 er af Parterne vedtaget nogen særlig Bestemmelse angaaende Berigtigelsen af det Beløb 2,350 Rdl., hvormed Kjøbesummen efter Kjøbecontracten overstiger det Beløb 1,650 Rdl., hvis Berigtigelse paa den ovenanførte Maade særligen vedtoges den 23de December, men medens det dog, som berørt, i Modsætning til, hvad der vedtoges angaaende en contant Udbetaling af 450 Rdl., ialtsald maa antages at have været Parternes Mening, at Berigtigelsen af de ommeldte 2,350 Rdl. ikke skulde stee ved contant Udbetaling, end ikke efter Fradrag eller Indholdelse af et saadant Beløb, som kunde ansees at være passende Deberlag for Indstævntes Overtagelse af Citantens Søsters Underholdning, saa at der som Følge heraf mangler Høie til at

tage Titantens principale Paastand tilfølg, findes det derimod ikke i og for sig at være uantageligt, at Parterne saaledes, som Titantens subsidiaire Procedure maa ansees at gaae ud paa, ved Overenskomsten om, at Indstævnte skulde overtage de paa Eiendommen høftende 1,200 Rdl. og ifkun udbetale contant 450 Rdl., have forudfat, at Indstævnte som Weberlag for den af ham ubensfor Kjøbecontracten af 27de Marts 1860 overtagne Forpligtelse til at give Titantens Søster Underholdning, skulde, saalænge denne Byrde paahvilede Eiendommen, fritages for Udrebelsen og Forrentningen af den overskydende Deel af Kjøbesummen, eller de ommeldte 2,350 Rdl. Da nu Indstævnte derhos under sin Procedure har indskrænket sig til at gjøre gjældende, at Kjøbesummen ved Overenskomsten den 23de December 1860 nedsattes til 1,650 Rdl., men han derimod aldeles ikke for det Tilfælde, at hans herpaa støttede Paastand forfastedes, har indladt sig paa nogen Udtalelse om, hvorledes der i saa Fald efter hans Formening maatte forholdes med Berigtigelsen af de omhandlede 2,350 Rdl., hvilke Titanten efter det Ovenansførte ikke kan ansees uden videre at have ganste givet Afkald paa, vil Titantens subsidiaire Paastand være at give Medhold, saaledes at Titanten under en Mulct af 2 Rdl. til Randers Amts Fattigkæsse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, vil, mod at Indstævnte contant udbetaler ham 450 Rdl. og overtager den paa Eiendommen hvilende Gjæld 900 Rdl. og samtlige Forpligtelser efter den ovennævnte Aftægtscontract, samt derhos til Titanten udsæder Obligation med Pant i Eiendommen næstefter 1,650 Rdl. og Aftægtsydelse for et Bølv af 2,350 Rdl., der blive at udbetale, naar Eiendommen frigjøres for den i Aftægtscontracten ommeldte Forpligtelse til at underholde Titantens Søster, være at tilpligte at meddele Indstævnte Skøde paa den under Sagen omhandlede Eiendom.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at maatte ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med-vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaafede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 §. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 25de November.

1864.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 10de November.

Nr. 257.

Statsraad Salicath

contra

Leonhard Christoph Horn (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Løve Herreds Extradets Dom af 13de April 1864: „Leonhard Christoph Horn bør hensættes i Forbedringshuset i 1 Aar samt udrede alle af hans Arrest og Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferslev, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Hastrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Liborg Landsøverrets Dom af 13de Juni 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Norville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges det derved antagne Resultat, men da det ikke i den af Overretten stadfæstede Underrettsdoms Conclusion udtrykkelig siges, at Tiltalte skal hensættes til Forbedringshuusarbeide, vil der med Hensyn til Straffen være at give en ny Conclusion. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Leonhard Christoph Horn bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens

Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indtættede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Leonhard Christoph Horn, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilslaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han, der havde Lærskearbejde hos Gaardeier Johan Tobsen i Naasp, har den 22de Februar d. A. af en denne tilhørende Kornbøtge i Laden tilvendt sig circa 2 Skpr. Byg af Værdi 1 Rdl. 1 Mk., som han derefter bragte til sit Hjem og senere sendte til en Mølle, hvorfra det i usformalet Tilstand er kommen tilstede og maa antages udleveret Bestjaalne. Tiltalte har vel anbragt, at det var hans Hensigt at betale Johan Tobsen Bygget, naar han engang fik Noget tilgode hos ham, men har tillige vedgaaet, at han forinden Undersøgelsens Begyndelse ikke har gjort noget Skridt i saa Henseende, og der vil saaledes intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende, hvorimod han, der tidligere i Hertugdømmet Slesvig ved Hviding og Nørrerangstrup Herreders Criminalrets Dom af 20de August 1860 har været straffet for 1ste Gang begaaet ringe Tyveri med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu vil være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 13, og da Straffen ved Underretsdommen passende findes bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 278.

Advocat Heinrichsen
contra

Arrestanten **Christian** (Defensor Salicath),

der tiltales for Voldtægt og andet uetlerligt Forhold.

St. Jan Landrets Extrarets Dom af 20de Juli 1864: „Arrestanten Christian af Plantagen Contentment bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 15 Gange 48 Timer; saa tilpligtes han og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og forøvrigt bør han for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3die Septbr. 1864: „Arrestanten Christian bør miste sit Liv. Saa betaler han og samtlige af

Actionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Tiltalte sigtes for at have tiltunget sig Samleie med Pigen Georgiana Harrigan, findes der efter de ophyste Omstændigheder ikke tilstrækkelig Høie til at statuere, at han har gjort sig skyldig i nogen strafbar Handling. Hvad angaaer hans Forhold mod det 9aarige Pige-barn Mary Louisa, bemærkes, at han har vedgaaet at have forsøgt at skaffe sig Samleie med hende; men de fremkomne Oplysninger ere ikke tilstrækkelige til at vise, at han i dette Diemed har anvendt saadan Vold mod hende, at hans Forhold kan være at betragte som Attentat paa Voldtægt, hvorimod det maa tilregnes ham som en Uteerlighed, for hvilken han bliver at ansee med en arbitrair Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Doms Bestemmelser.

Chi kendes for Ret:

Tiltalte bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian af Plantagen Contentment paa St. Jan for Voldtægt og andet uteerligt Forhold.

Forfaavidt Arrestanten oprindelig var sigtet for at have tiltunget sig legemlig Omgang med en 15aarig Pige, Georgiana Harrigan, idet han ved at følge med hende paa Veien til Plantagen Lamesure skulde have truffet hende ind i Bustene, og der faaet sin Villie med hende, er det senere af Pigen vedgaaet, at hun et Par Dage forinden har havt Samleie med Arrestanten, som hun siger, mod hendes Villie, men, som han forklarer, ganske frivillig. Pigesom hun ialtsald ikke har klaget til sin Huusbond over den af hende lidte Medfart, saaledes fremgaaer det af hendes eget Udagn, at den Tvang, han tilsoiede hende, indskrænke sig til, at han gav hende Drefigen og kastede hende om paa Jorden, uden at hendes Modstand har været af den Bestaaffenhed, at Samleiet kan betragtes som fremtunget ved Anvendelsen af egentlig Vold, og Arrestanten, der er 20 Aar gammel, kan saaledes for at have forskaffet sig legemlig Omgang

med en, som hendes Alder viser, fuldborene Pige, ikke drages til criminelst Ansvar.

Derimod er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt Fremkomne overbevist at have lokket det 9aarige Pigebarn Mary Louisa ind i Bustene ved lille Plantation Hill, og der forsøgt at tiltvinge sig legemlig Omgang med hende, hvilket han dog ikke fuldbragte, da Barnets Graad og Skrig hidkaldte de Fruentimmer, med hvilke hun havde været i Følge, og af hvilke Pleiemoderen, Emilia George, har udsagt, at hun ved Undersøgelse besandt Barnets Kjendsdele ophovne og Blodpletter paa dets Læi.

For dette Attentat findes Arrestanten at maatte dømmes efter Lovens 6—13—18, hvilket Lovsteds Anvendelse ikke ubeløffes derved, at Gjerningen er udøvet mod et Barn“.

Fredagen den 11te November.

Nr. 224.

Advocat Heinrichsen

contra

1) Hans Hansen Nymand, 2) Ole Madsen, 3) Lars Hansen og 4) dennes Hustru, Johanne Jensen (Defensorer Salicath og Hindenburg), der tiltales:

Nr. 1 for Hoer, Tyveri, Meened, Meddeelagtighed i bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa, for at have forledet til bedrageligt Forhold, for at have forledet et Vidne til at vidne falsk eller for at have været Medvidder i Meened og for at have lagt Haand paa sin Hustru og tilføiet hende legemlige Veffadigelser,

Nr. 2 for Meened,

Nr. 3 for bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa og for at have samtykket i, at hans Hustru bedrev Hoer, og

Nr. 4 for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og for Meddeelagtighed i bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa, samt for Hoer.

Muckadell Birks Extrarets Dom af 18de Marts 1857: „Tiltalte Hans Hansen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, skriver Fire Gange Fem Dage; saa bør han og udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt til Actor, Procurator Johansen 6, skriver Sex Rigsdaler, og til Defensor, Kammerassessor Wiborg 5, skriver Fem Rigsdaler; isøvrigt bør han for videre Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes efter Dvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Muckadell Birks Extrarets Dom af 26de Octbr. 1863: „De Tiltalte Kirstine Madsdatter og Lars Hansen bør henfættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og den Sidste i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Tiltalte Johanne Jensen bør henfættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, men forøvrigt for Justitiens Tiltale fri at være. Tiltalte Ole Madsen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og Arrestanten Hans Hansen til Fugthuusarbejde i 8 Aar. De Tiltalte udrede Enhver for sit Bedkommende de med deres Arrest forbundne Omkostninger, og Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Groth Peterfen, 20 Rdl., og til Defensorerne, Exam. juris Jensen og Johnsen, 10 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Hans Hansen, dog saaledes, at de Tiltalte Nr. 1, 2, 3 og 4 in solidum med ham heri deeltage hver med $\frac{1}{4}$. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juni 1864: „Arrestanten Hans Hansen Nyman og de Tiltalte Ole Madsen, Lars Hansen og dennes Hustru, Johanne Jensen bør straffes, den Første med Fugthuusarbejde i 10 Aar, den Anden med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og de tvende Sidste med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Lars Hansen i 20 Dage og hans Hustru i 32 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen af 26de October f. A., forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Møller og Simonsen, samt Prøveprocurator Bocher tillægges i Salarium, den Første 15 Rdl. og hver af de Sidste 10 Rdl., der udredes saaledes, at Arrestanten betaler Actors Salair, dog at de øvrige for Overretten Tiltalte heraf in solidum med ham og med hverandre indbyrdes udrede Halvdelen, samt at Arrestanten ligeledes betaler Salairret til Procurator Simonsen, dog at Tiltalte Lars Hansen heraf in solidum med ham udrede $\frac{1}{4}$, og at Salairret til Prøveprocurator Bocher udredes af Tiltalte Ole Madsen og Johanne Jensen, hver med Halvdelen. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte Lars Hansens Forhold med Udstedelsen til Hans Hansen af den i den indankede Dom ommeldte Panteforftivning, der for den største Deel af dens Paalydende maa betragtes som en Proformaobligation, maa henføres under § 55 i Fdg. 11te April 1840, uanset at han ikke gjorde videre Brug af den, end at han under den

i Dommen berørte Executionåforretning opgav Hans Hansen som Pant-haver i sit Bo, vil han for dette Forhold have paadraget sig Strafanbar efter den nævnte Lovbestemmelse, sammenholdt med § 41, og Straffen for denne Tiltalte, der ikke iøvrigt har forøvet nogen Ulovlighed, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Med Hensyn til de øvrige 3 Tiltalte vil det i Henhold til de i Dommen anførte Grunde have sit Forblivende ved sammes Resultat, forsaavidt Straffebestemmelserne angaae.

Actionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenauførte Maade.

Chi kjendes for Ret:

Lars Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til de øvrige Tiltalte idømte Straffe bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder indbefattede de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advocat Heinrichsen, Etatsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Høiefsteret, 30 Rdl. til hver, udredes af Hans Hansen, saaledes at de andre Tiltalte in solidum med ham deraf tilsvare, Ole Madsen $\frac{1}{4}$, samt Lars Hansen og Johanne Jensen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{4}$.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag, der for Underretten tillige har angaaet en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, paaankes en inden Muckabell Birks Extraret den 26de October f. A. affagt Dom i en Sag, der er anlagt imod Arrestanten Hans Hansen Nymand for Hoer, Tyveri, Meened, Meddeelagtighed i bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa, Forlebelse til bedrageligt Forhold samt for at have forledet et Vidue til at vidue falsk, eller for at have været Medvider i Meened, mod Tiltalte Ole Madsen for Meened, mod Tiltalte Lars Hansen for bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa, og for at have samtykket i, at hans Hustru bedrev Hoer, og mod Tiltalte Johanne Jensen, Lars Hansens Hustru, for Hoer, for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, og for Meddeelagtighed i bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa, og tillige en inden samme Birks Extraret den 18de Marts 1857 affagt Dom i en Sag, der var anlagt imod Arrestanten, blandt Andet for at have lagt Haand paa sin Hustru, og for at have tilspiet hende legemlige Besskadigelser, idet der er erhvervet aller-

høieste Bevilling af 1ste December f. A. til, at disse to Sager maae under Eet paaantkes her for Retten, og der sammenbrages, og under Eet som een Sag behandles og paaafjendes, i hvilken Henseende bemærkes, at herved alene kan være sigtet til Arrestantens nysnævnte Forhold, for hvilket han ved Dommen blev frifunden for videre Tiltale.

Hvad først angaaer Arrestanten, da er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, efterat to, i Anledning af Fordring paa Alimentationsbidrag, anlagte Sager vare under 14de Februar 1855 og 14de Februar 1859 blevne saaledes paadømte, at Arrestanten, dersom han ikke dristede sig til at beebige, at han ikke havde pleiet legemlig Omgang med Fruentimmeret Kirsiine Madsdatter til en saadan Tid, at han kunde være Fader til de af hende henholdsvis den 17de Januar 1852 og 18de Mai 1854 fødte Børn, skulde erlægge Opfostringsbidrag til disse efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, har under 25de April 1855 og 6te Marts 1863 aflagt Ederne, uagtet han vidste, at de vare falske, idet han havde haft Omgang med bemeldte Fruentimmer til en saadan Tid, at han kunde være Fader til Børnene, hvilket han ogsaa antog, at han var. Paa samme Tid, som Arrestanten stod i det nævnte Forhold til Kirsiine Madsdatter, levede han i Ægteskab med Ane Sjørgensen, og har saaledes tillige gjort sig skyldig i Høer, ligesom han ogsaa har forledet oftnævnte Fruentimmer til imod en Betaling af 20 Rbl. at opgive for Præsten en urigtig Barnefader til det førstfødte af de to omhandlede Børn, idet hun angav en fingeret Person for at være Barnets Fader. Arrestanten er endvidere overbeviist at have den 28de September 1856 tilføiet sin fornævnte Hustru en saadan Overlast, at hun fik sit venstre Laar og sit høire Skinneebeen brækkede, dog uden at det kan antages, at have været hans Hensigt at tilføie hende denne bestemte Skade. Efterat Arrestanten nemlig den aften Dags Aften Klokken omtrent 9 var kommen hjem fra et Gilde, efter hvad der maa antages, i en noget beruset Tilstand, greb han uden nogen dertil fra Konens Side givne rimelig Anledning, fat i hende og kastede hende eller stubbede hende gjentagne Gange til Jorden, og da hun paa hans Befaling om at staa op, nægtede at kunne det, da hendes Laar var brækket, stampede han paa hende med sine Træsko, saa at det høire Skinneebeen ogsaa blev brækket, hvorpaa han, efter endnu i længere Tid at have tilføiet hende flere Slag, saavel med sin Haand, som med en Stok og et Riis paa den bare Krop, lod hende ligge paa Gulvet uden Hjælp, indtil hans daværende Ejenessekarl, Mediikaltale Ole Madsen, Klokken omtrent 11 kom hjem, hvorefter de afflædte Konen og lagde hende i Sengen. Da Lægen den næste Dags Formiddag blev hentet, traf han hende liggende i Sengen i den nævnte Tilstand, idet derhos Skinneebeet var blottet med et blødende Saar, hvorigjennem den brækkede Beenpibe stak frem. Ifølge en af vedkommende Districtslæge den 1ste Februar 1857 afgiven Erklæring vare begge Benene endnu meget hovne, i det høire Skinneebeen betydelig Beenhulst med aabent Saar og nogen Deformitet i Benets Retning, smertefuld og generet Bevægelighed i høire Fødder, venstre Laarbeen 2 Tommer forkortet med høist mangelfuld Bevægelighed i Laarleddet,

hvorhos det erklæres, at der ikke var noget Haab om, at hun nogenstunde vilde faae en saa fri Brug af bemeldte Lemmer, at hun vilde kunne udføre sine Kaldspligter eller undvære stadig Hjælp og Pleie, selv om hun maatte komme saa vidt, hvilket imidlertid ikke var sandsynligt, at hun kunde gaae ved Krykker, og hun maatte derfor anses at være gjort til Krøbling hendes hele Livstid. I en af samme Districtsløge under 12te Juli f. A. afgiven Erklæring hedder det, at hendes Gang var noget besværlig, men at den stærke Falten, som hvert af Bruddene for sig vilde have medført, var for en stor Deel hævet ved en temmelig ligelig Forkortning af begge Underextremiteterne, medens Konen dog er Krøbling paa begge disse, samt at Læsionen vidnede om, at hun havde lidt en yderst raa og voldsom Mishandling, hvis Følge saare let kunde have medført livsfarlige Tilfælde.

Under den tidligere Undersøgelse angaaende Arrestantens volbelige Forhold imod Konen skal han, efter Tilstalte Ole Madsens Forklaring, have yttret til denne, at han ikke maatte forklare Andet i Retten, end hvad han kunde staae ved, hvorimod Tilstalte Madsen vil have forstaaet, at han ikke maatte vidne Noget, der kunde være Arrestanten til Skade. Da Tilstalte Madsen derhos ikke tvivlede om, at Arrestanten var Gjerningsmanden, samt da han indsaae, at de specielle Omstændigheder, han dengang nægtede at vide Bested om, maatte tale mod Arrestanten, afgav han, der, som han har sagt, ikke vilde staae Arrestanten, og ikke vilde gjøre sit til, at Arrestanten, som efter hans Formening sad i en god Stilling, skulde komme ud af den, i Retten en i flere Puncter urigtig Forklaring, idet han bevidnede, efterat være formænet til Sandhed og foreholdt Edens Betydning, at han den nævnte Aften aldeles ikke var behjælpelig med at aflæde Ane Jørgensen, og navnlig ikke havde astruffet hendes Strømpe, idet hun blev lagt i Sengen med Klæderne paa, at han ikke havde haft nogen anden Samtale med Ane Jørgensen, end at han ved sin Hjemkomst spurgte hende, som han saae liggende paa Gulvet, hvad hun feilede, hvortil hun svarede, at hun havde brækket sit Been, og at han ikke saae noget Spor af Blod paa Gulvet eller paa hendes Klæder, alt naftet han havde været behjælpelig med at aflæde hende, idet han efter hendes Anmodning astrak den ene Strømpe, ligesom han ogsaa, da Arrestanten havde yttret, at hun havde piøset paa Gulvet, tog et Lys og saae til, hvorefter han yttrede, at det var hendes Blod, hun laa i, hvorpaa han var behjælpelig med at lægge hende i Sengen, efterat hun var bleven aflædt.

Bemeldte urigtige Forklaring blev under den tidligere Undersøgelse paa Iobbefalet Maade beebiget af Tilstalte Madsen, og Arrestanten har nu vel erkjendt, at han vidste, at Tilstalte Madsen vidnede falsk under Forhørerne, hvilket han erfarede ved efter Forhørerne at samtale med ham, om hvad der var blevet forklaret, samt at han ikke har opfordret Tilstalte til at rette den falske Forklaring og vidne rigtigt, hvortil han har angivet som Grund, at han vidste, at han da strax vilde være bleven arresteret og fældet; men da det isvrigt ikke, mod Arrestantens Benægtelse, er beviist, at han har forlebet eller indvirket paa Tilstalte Madsen for at faae denne til at vidne falsk, — i hvilken Henseende

bemærkes, at ligesom Arrestanten i Forhøret den 30te Mai f. A. har erklæret, at han ved at yttre sig til Tiltalte Madsen, som af denne forklaret, hvilket han ikke vil nægte Muligheeden af, paa ingen Maade har meent, at Tiltalte skulde vidne falskt, saaledes er han ogsaa vedbleven hermed under det efter Overrettens Kjenndelse optagne nye Forhør, og der findes derfor intet Hensyn at kunne tages til hans herfra afvigende Forklaring i Forhøret den 17de Juli f. A. — findes Arrestanten ikke ved det af ham med Hensyn til Tiltalte Madsens Vidnesforklaring udbiste Forhold at have paadraget sig noget Strafsansvar.

Med Hensyn til Sigteisen for Meddeeltighed i bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa, da er det af Tiltalte Lars Hansen og Hustru forklaret, at det, da Lars Hansen ifølge et den 1ste September 1855 indgaaet Forlig skulde betale til da afdøde Grev Reventlows Bo 33 Rdl. 5 Mk. 6 Sk., hvorpaa under 9de October f. A. af Arrestanten blev betalt 20 Rdl., blev under en mellem dem og Arrestanten stedfundne Samtale besluttet, at Lars Hansen skulde udfæste en Obligation til Arrestanten paa 300 Rdl., med Pant i Lars Hansens værlige Eiendele, hvorefter ogsaa en saadan Obligation blev udfæstet under 27de Juni 1856 og tinglæst den 2den Juli næstefter, uagtet Arrestanten ifkun da havde tilgode hos Lars Hansen de ovenangførte af ham betalte 20 Rdl. Obligationen sees imidlertid ikke at være bleven gjort gjældende imod det ommeldte Bo, og navnlig ikke under en den 2den September 1856 hos Lars Hansen afholdt Executionsforretning, idet Arrestanten da indestod for og betalte det Lars Hansen affordrede Betsb circa 24 Rdl. Arrestanten har nu vel erkjendt at have modtaget og afholdt Udgifterne ved Udsærbiggelsen af omtvænte Obligation, samt kun da at have haft circa 44 Rdl. tilgode hos Lars Hansen, men da han har nægtet at have ladet Obligationen udfæste til sig i det Diemed at bevige Røgen, og navnlig for at gjøre den gjældende imod Grev Reventlows Boes Forbring, eller at det under den ovenomhandlede Samtale blev omtalt, at den skulde benyttes paa denne Maade, ligesom det heller ikke er oplyst, at han har benyttet eller forsøgt at benytte den paa saadan Maade, vil han heller ikke under denne Deel af Sagen kunne paadrages noget criminel Ansvar.

Endelig er Arrestanten overbevist at have for længere Tid siden tilvendt sig noget Haverivning til sin Hest fra en Mark, forbi hvilken han kjørte, samt fra en anden Mark noget til 4 Sk. vurderet grøn Voghvede for at give sin Hest.

For det Arrestanten ifølge det Foransførte overbeviste strafbare Forhold, vil han, der er født den 8de December 1820 og tidligere ved Muckabell Birks Extrarets Dom af 18de Marts 1857 anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 62 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at dømmes efter Fdg. 15de April 1840 § 8, jfr. § 1, Fdg. 4de October 1833 § 8, jfr. § 23, L. 6—13—24, jfr. Fdg. 24de September 1824 § 2, — hvorved bemærkes, at Arrestanten ogsaa maa anses skyldig i Hver med Tiltalte Johanne Jensen — Fdg. 11te April 1840 § 30, samt efter Lovgivningens Analogi, og findes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til Lugthuussarbejde i 10 Aar.

Tiltalte Ole Madsen, der er langt over criminel Kavalder og ikke funden tidligere straffet, er ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse over-

beviist at have paa den ovenansførte Maade gjort sig skyldig i Meened, og han vil saaledes være at dømmes efter Fdg. 15de April 1840 § 1, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Tilstalte Lars Hansen, der er født den 24de April 1798 og ikke funden forhen straffet, har vel vedgaaet at have været vidende om, at hans Hustru, Tilstalte Johanne Jensen, havde legemlig Omgang med Arrestanten, uden at han har gjort Noget for at forhindre dette; men herved findes han ikke at have paadraget sig noget Strafsansvar. Tilstalte har dernæst vedgaaet at have, som ovenfor anført, udstødt en Obligation til Arrestanten med Pant i hans Eiendele, og ladet den tingløse i det Siemed' herved at forhindre forannævnte Bo i at blive dækket for det til samme skyldige Beløb, men uden dog at have gjort anden Brug heraf, end at han under den hos ham afholdte Executionsforsretning har, idet han angav Arrestanten som den, der vilde betale det skyldige Beløb, opgivet denne som Panthaver i hans Bo, hvilket imidlertid efter hans Forklaring, der ikke er modbeviist, ikke stete for at lægge Hindringer iboien for Executionen. For dette Forhold vil Tilstalte være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 80, jfr. § 42, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Foraaavidd Tilstalte Johanne Jensen, Lars Hansens Hustru, tistales for Hoer, da hun vedgaaet at have gjort sig skyldig heri, ved under sit Ægtekab at have havt legemlig Omgang med Arrestanten. Med Hensyn til Sigtefælsen for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, da er det oplyst, at Tilstalte, da hun efterat være foreholdt, at hun fremstod som Vidne, afgav Forklaring betræffende den mod Arrestanten for begaaet Meened indlebede Underføggelse, har blandt Andet først udsagt, at hun ikke, efterat hun havde aflagt Ed i den første Paternitetsdag, har seet ham græde eller være fortviblet derover eller hørt ham ytre Anger over at have aflagt Eden, men at hun senere har vedgaaet, at hun oftere har seet Arrestanten, især naar han var fuld, at være fortviblet og skade sig, som han var taabelig, og at dette navnlig var Tilfældet en Dag nogle Aar efter Edens Aflæggelse, da han talte om, at han ikke levede længe og var ulykkelig, samt at hun, skjøndt Arrestanten ikke omtalte Grunden, nok tænkte sig, at det var, fordi han havde gjort falsk Ed, da det almindelige Rygte tillagde ham denne Forbrydelse. Da Tilstalte imidlertid har nægtet at have med Forsæt afgivet den første urigtige Forklaring og udsagt, at Grunden dertil var, at hun da ikke kunde erindre, hvad hun senere har forklaret, samt da der ikke er tilstrækkelig Føie til at fortafte dette, vil hun ikke under denne Deel af Sagen kunne paadrages noget criminelt Ansvar. Betræffende den Deel af Actionen, der gaaer ud paa Meddeeltigheds i bebrageligt Forhold eller Attentat derpaa, da er det vel af Tilstalte vedgaaet, at hun har deeltaget i Samtalen, da man kom overeens om Udstedelsen af den ovenomhandlede Obligation, og at hun ikke har fraraadet dette Foretagende; men da hun tillige har forklaret, at hendes Ja eller Nei ikke vilde have havt den mindste Betydning, eller vilde kunne have bevæget hendes Mand til at forandre den engang

tagne Beslutning, findes hendes Forhold ikke at have været af en saadan Beskaffenhed, at hun derved er incurreret Strafsansvar, og hun vil saaledes ogsaa under denne Deel af Sagen være at frifinde. Tiltalte, der er født den 6te Juni 1801 og ikke sunken forhen straffet, vil saaledes være at dømmes efter L. 6—13—24, jfr. Fbg. 24de September 1824 § 2, til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst efter Omstændighederne i 32 Dage.

3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen af 26de October s. A., forsaavidt paaanket er, være at stadfæste".

Mandagen den 14de November.

Nr. 262.

Advocat Hansen

contra

Dorthea Cathrine Jensen, Søren Jensens Hustru
(Defensor Salicath),

der tiltales for Meddeeltighed i Tyveri eller Hæleri.

Aalborg Kjøbstads Eyrarets Dom af 26de Mai 1864: „Arrestanterne
Nr. 5, Tiltalte Dorthea Cathrine Jensen, bemeldte Søren Jensens Hustru bør straffes med 2 Aars Forbedringshuusarbejde Samtlige 6 Tiltalte bør derhos tilsvare Actionens Omkostninger, hvoriblandt Salairer til Actor, Procurator Benzen, 12 Rdl., og til Defensor, Procurator Nielsen, 10 Rdl., saaledes at Nr. 1 betaler disse Omkostninger og Nr. 2—6 in solidum med ham $\frac{1}{6}$ deraf hver. Saa bør Arrestanterne og Tiltalte til Bestaaelse, Bagermester M. Ohlenschlæger i Erstatning betale et saadant Beløb, som han efter lovlig Omgang inden sit Værneting med sin corporlige Ed trøster sig til at bestemme, dog at Erstatningen ikke overstiger 300 Rdl., og betale Arrestanterne og Tiltalte denne Erstatning paa samme Maade og i samme Forhold som for Actionsomkostningernes Vedkommende er bestemt. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 15de August 1864: „Arrestanterne Niels Sochumfen, Søren Jensen, Anders Peter Willumsen og Niels Peter Andersen, ogsaa kaldet Peter Wittrup, samt Tiltalte Dorthea Cathrine Jensen, Arrestanten Søren Jensens Hustru, bør henseettes

til Forbedringshuusarbejde, Dorthea Cathrine Jensdatter . . . i 2 Aar. Saa bør og Arrestanten Niels Jochumsen betale i Erstatning til Bagermester M. Øhlenschläger et saadant Beløb, hvortil denne efter foregaaende lovlig Dmgang inden Retten med Ed troster sig til at ansætte Værdien af de ham ved de under Sagen omhandlede Tyverier frastsjaalne og ikke senere tilbageleverede eller erstattede Quantiteter Rug og Meel, dog saaledes at Erstatningen ei maa overstige 300 Rdl. In solidum med Niels Jochumsen tilsvares Arrestanten Anders Peter Willumsen heraf den ene Halvpart og Arrestanten Søren Jenssen og dennes Hustru tillige in solidum med hinanden den anden Halvpart, Ligeledes betale de Tiltalte efter det med Hensyn til Erstatningen bestemte Forhold Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Morville og Faber, 12 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isørigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ved et efter den indanteede Doms Af sigelse optaget Forhør yderligere er oplyst, at den i Dommen omhandlede Mølle var ubeboet, da Tyverierne forøvedes, og isørigt i Henhold til de i bemeldte Dom for Dorthea Cathrine Jensdatters Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Dorthea Cathrine Jensdatter, Arrestanten Søren Jenssens Hustru, for Meddeelagtighed i Tyveri eller Hæleri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de — saaledes som nedenfor nærmere vil blive anført — have gjort sig skyldige eller været deelagtige i en Række Tyverier i den saakaldte Stovbakkemølle vest for Aalborg, hvorved der er frastsjaalet Møllens Eier, Bagermester M. Øhlenschläger, en stor Deel Rug og Meel.

Arrestanten Anders Peter Willumsen, der har tjent ovennævnte Bagermester M. Øhlenschläger som Møllerdreng først i 3 Aar fra 1ste November

1857 til 1ste November 1860 og siden fra 1ste November 1861 til 1ste Mai 1862, blev engang i Løbet af det sidste Aar af hans førstnævnte Tjenestetid af Arrestanten Niels Jochumsen opfordret til at være ham behjælpelig med at faae noget Rug eller Meel fra Øhlenschlägers Mølle, og da Willumsen erklærede sig villig dertil, blev det aftalt mellem dem, at Willumsen, hvem det paalaae om Aftenen ved Arbeidets Ophør i Møllen at aflaafe Hængelaafen til Indgangsbøren og derefter at afebere Nøglen til Møllebestyreren, skulde unblade at aflaafe Hængelaafen og derimod blot anbringe den saaledes i Krampen, at det kunde see ud, som om Døren var behængt aflaaft, hvorhos det tillige aftaltes, at de efter Sengetid eller, naar det var blevet mørkt, i Forening skulde gaae ind i Møllen for at stjæle. Paa denne Maade stoffede de sig derefter flere Gange, uden at de isvrigt nærmere have kunnet opgive hvor ofte, Afgang til Møllen og tilvendte sig sammesteds en Deel Rug eller Meel.

.....

Da Willumsen den 1ste November 1861 paany var kommen i Øhlenschlägers Tjeneste som Møllerdreng, og Møllebestyreren enten selv om Aftenen aflaafe Indgangsbøren til Møllen eller dog førte noget Tilsyn med, at Hængelaafen virkelig blev aflaaft, anskaffede Arrestanten Jochumsen sig en falsk Nøgle, som han efter sin Forflaring lod en Smedesvend forfærdige efter en Beskrivelse af den rette Nøgle og derefter afsaafe efter denne, hvormed Willumsen var ham behjælpelig. Ved Hjælp af denne Nøgle stoffede Willumsen og Jochumsen sig derefter flere Gange efter Sengetid eller, naar det var blevet mørkt, Afgang til Møllen, hvor de da ligesom tidligere tilvendte sig hver Gang omtrent 4 Skpr. Rug eller Meel. Jochumsen maa antages i Almindelighed at have erholdt det Hele, der saaledes blev stjaalet, men Willumsen har dog vedgaaet, at han selv undertiden, sjøndt ikke meget ofte, tog en Deel Rug eller Meel, som han derefter leverede til Arrestanten Søren Jensen og dennes Hustru, Tilstalte Dortehea Cathrine Jensdatter, hvorhos Willumsen specielt har vedgaaet, at han engang i Møllen stjal omtrent 4 Skpr. Rug, som M. Øhlenschläger paa en Tid, da Willumsen allerede havde forladt hans Tjeneste, tilfældigviis bemærkede i Søren Jensens Leilighed, og for hvilke 4 Skpr. Øhlenschläger efter af Willumsen at have erholdt en skriftlig Tilfæelse for, at han havde stjaalet dem i Møllen, senere affordrede og modtog af Willumsens Fader en Erstatning af 4 Rdl.

Efter Sagens Oplysninger have hverken Arrestanten Søren Jensen eller dennes Hustru — der vare flyttede ind i den ovenomtalte tidligere af Dortehea Marie Mouritzen og hendes Mand beboede Leilighed i Møllehuset, og som maa antages kort derefter at være blevne bekendte med det mellem Jochumsen og Willumsen bestaaende Forhold, og navnlig med, at de stoffede sig Afgang til Møllen ved Hjælp af en falsk Nøgle — i den Tid, da Willumsen tjente i Møllen, selv indfundet sig sammesteds for at stjæle, hvorimod de begge have erkjendt, at de af og til af Willumsen modtog og derefter brugte i deres Sunsholdning Rug eller Meel, som de vidste, at han havde stjaalet i Møllen.

.....

Rigeledes er det oplyst, at Willumsen engang har modtaget 1 Rdl. af Søren Jensen's Kone, men isvrigt kan han ikke antages at have af Søren Jensen og dennes Kone saavelsom af Niels Jochum Andersen og dennes Kone modtaget andet Veberlag for de sjaalne Kornvarer, som han har leveret dem, end at bemeldte Koner gratis have vadstet og af og til spet for ham.

Arrestanten Niels Peter Andersen, der er født den 12te September 1847 og har tjent som Møllerdreng hos Bagermester M. Øhlenschläger fra den 1ste Mai 1862 til den 1ste November 1863, blev, da han havde været omtrent en Maanedstid i bemeldte Tjeneste, af Medtiltalte Dortehea Cathrine Jensenbatter opfordret til at skaffe hende noget Meel fra Møllen; herfor vøgrede han sig imidlertid i længere Tid, men da hun senere omtrent $\frac{1}{2}$ Aar, efterat han var tiltraadt sin Tjeneste, gjorde ham bekendt med, at Arrestanten Niels Jochumsen havde en falsk Nøgle til den ovenomtalte Hængelaas og saaledes selv kunde skaffe sig Afgang til Møllen, naar Niels Peter Andersen ikke vilde røbe ham, lovebe han ei at gjøre dette, og da han derefter kom til at tale med Jochumsen, bleve de enige om i Forening at begaae Tyveri i Møllen, hvorefter de flere Gange, undertiden ogsaa i Forening med Søren Jensen, om Natten efter Kl. 10 ved Hjælp af den falske Nøgle, som Niels Jochumsen var i Besiddelse af, banede sig Afgang til Møllen, hvor da Niels Jochumsen eller, naar Søren Jensen fulgte med, disse 2 i Forening erholdt hver Gang omtrent 2 Epr. umalet Rug eller Meel, som i Almindelighed blev fyldt i en Sæk, som Jochumsen bragte med.....

Niels Peter Andersen har ansat Antallet af de Gange, der saaledes i hans Tjenestetid blev begaaet Tyveri i Møllen, til omtrent 20, hvorhos han har vedgaaet, at han for sin Deeltagelse i bemeldte Tyverier har af Jochumsen af og til modtaget Penge, 1 Rdl. eller mere ad Gangen, ialt henved omtrent 3 Rdl., samt at han flere Gange fik Mad af Søren Jensen's Kone som Veberlag for, hvad hun eller hendes Mand fik af Rug eller Meel fra Møllen.

Efter det Anførte, samt idet de Tyverier, ved hvilke Tyvene have banet sig Afgang til Møllen ved Hjælp af den ovenomtalte falske Nøgle, maa betragtes som Indbrud i ubeboet Huus, vil Tiltalte Dortehea Cathrine Jensenbatter, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, nu være at ansee, efter Fdg. 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, jfr. § 21, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.

Bagermester M. Øhlenschläger vil efter hans derom nedlagte Paaastand, mod hvilken de Tiltalte have erklæret Intet at have at erindre, være at tilkjende i Erstatning et saabant Beløb, hvortil han med Ed trøster sig til at ansætte Værdien af de ham ved de ovenommeldte Tyverier frafsjaalne og ei tilbageleverede eller erstattede Qvantiteter Rug og Meel, dog saaledes, at Erstatningebeløbet ei maa overstige 300 Rdl., hvilken Erstatning vil være at udrede

af Niels Jochumsen, og in solidum med ham vil Willumsen have at tilføje den ene Halvpart, og Søren Jensen og hennes Hustru tillige in solidum med hinanden den anden Halvpart“.

Nr. 245.

Advocat Brock
contra

De Christian Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Skodborg og Bandsuld Herredens Extrarets Dom af 6te Februar 1864: „Tiltalte De Christian Jensen af Lille Galsgaard i Bøvling Sogn bør at henfættes til Forbedringshushandsarbejde i 6 Aar samt at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen, og til Defensor, Procurator Hjort, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 6te Juni 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Om Tiltalte De Christian Jensen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilståelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at, da han en Aften i afvigte November Maaned' omtrent Kl. 11½ gik fra et Besøg til sit Hjem, har han, for at skaffe sig Penge til dermed at betale en Deel Gældb, som han havde paadraget sig, og som androg 6 à 7 Rdl., besluttet sig til at forsøge at stjæle Penge i Boutiken hos Høker Mads Skov i Bøvling, og han lagde derfor Veien om ad hennes Bolig. Da han kom dertil, vare Lykene slukkede, og da han vidste, at Skov havde sit Sovokammer i den vestre Ende af Huset, udtog han ved Hjælp af et Bribbor, som han havde hos sig, et Bindue i den østre Ende af Huset, idet han bødte et Søm, hvormed det udbendig var fastgjort, tilside, og sleg derefter gjennem Binduesaabningen, der førte ind til Storfluen, derind, og gik derfra gjennem Døren, der stod paa Klem,

ind i den tilføbende Boutik, men da han ved at søge efter den Skuffe, hvori han antog, at der var Penge, ikke fandt saabaane, tog han nogle Kaffebeuner, omtrent 2 Pb., og 3 Stkr. Eichorie, idet han agtede senere at føre sig disse Gjenstande til Nytte, og begav sig bort ad samme Vej, som han var kommen ind i Huset, og gik til sit Hjem, hvor han først stjalte Kosterne i Hølsden, men en følgende Dag, da han havde mærket, at han var mistænkt for Tyveriet, har han efter sin Forklaring kastet Kosterne, der ere ansatte til en Værdi af 5 Mk. 9 St., i en Aa, og Bestjaalne har frasalbet Krav paa Erstatning. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at dette Tyveri er forøbet omtrent ved Midnatstid, og fra Storstuen og Boutiken i Bestjaalnes Huus var der indvendig Afgang til Beboernes Sovestue.

Endvidere er det paa lige Maade godtgjort, at Tilstalte for $1\frac{1}{2}$ à 2 Aar siden har stjaalet 2 Hængelaase med Nøgler, vurderede til 1 Rdl. Stykket, som han, da han en Dag gik forbi en Kjøbmands Pakhuus i Lemvig og saae Laasene aabne at hænge i en Dør, tog til sig, samt at han, da han senere en Dag var inde i samme Kjøbmands Boutik, har taget en Nedekam, der laa paa Dissen, men da han i den Anledning blev greben af en af Boutikfolkene, der, da de havde Tilstalte mistænkt for at have taget de ommeldte Laase, havde lagt Kammen paa Dissen for at see, om Tilstalte vilde tage den, kastede han Nedekammen fra sig og vedgik at have stjaalet Laasene, hvilké han derefter bragte tilbage til Bestjaalne, uden at der da skete nogen Anmeldelse til Øvrigheden om disse Tyverier.

Ligeledes er det godtgjort, at Tilstalte for omtrent 10 Aar siden, da han var i en Alder af 12 à 13 Aar, har stjaalet en Tobakspibe af et Par Marks Værdi, men den blev fort efter funden i hans Besiddelse og af ham tilbageleveret, dog uden Hovedet, idet han angav at have bortkastet det, og dets Værdi er af ham erstattet Cieren, men ei heller om dette Tyveri skete der da nogen Anmeldelse til Øvrigheden.

Efter de med det ovennævnte hos Høster Mads Skov i November f. A. forøvede Tyveri forbundne Omstændigheder maa dette blive at hense under Bestemmelserne i Fdg. 11te April 1840 § 12, 2det Led, og Tilstalte, der er født i April 1842, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, vil derfor for det ham her under Sagen overførte Forhold være at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse i Forbindelse med bemeldte Forordnings §§ 1 og 26 med en Straf, der findes at kunne fastsættes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide. Da Underrettsdommen har denne Straffebestemmelse, og der ikke findes tilstrækkelig Føie til at forandre bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger, vil den blive at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 33.

Den 25de November.

1864.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 14de November.

Nr. 276.

Advocat Brock

contra

Johan David Reich (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Blodskam og Voldtægt.

Hellebæk Birkis Extrarets Dom af 2den Septbr. 1864: „Arrestanten Fabriksvend Johan David Reich af Halsgaard bør straffes paa Livet, og bør hans Krop, efterat han er halshugget, kastes paa en Ild og opbrændes. Saa bør Arrestanten og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavelsoom Diætpenge til Sidstnævnte efter Dverovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Octbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Provedprocuratorerne Gottschalk og Mellemann, betaler Arrestanten Johan David Reich 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock

VIII. Hærgang.

og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Hellebæk Birk's Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Johan David Reich tiltales for Blodskam og Voldtægt, er det ved hans egen med, hvad der isørigt er fremkommet, stemmende Tilstaaelse beviist, at han i længere Tid jevntlig har havt legemlig Omgang med hans den 5te Januar 1850 fødte Datter saavel før som især efter hendes Confirmation i October f. A. Men forsaavidt han tillige tiltales for Voldtægt, kan det ikke imod hans Benægtelse ansees oplyst, at han har anvendt fysisk Magt for at forstæffe sig Omgang med hende, hvorimod hun efter hendes Forklaring har tilføjet ham samme af Frygt for ham og tildeels paa Grund af Trusler om Pnygl, hvilket Sidste Arrestanten dog ei har villet erindre, skjøndt han ikke har kunnet nægte Muligheden af undertiden i beskjænk Tilstand at have truet hende.

For den af Arrestanten saaledes begaaede Blodskamsforbrydelse maa det billiges, at han, der er født den 1ste Marts 1821 og tidligere ifølge Hellebæk Birk's Politirets Dom af 30te October 1851 er straffet efter Fdg. 11te April 1840 § 30 med 8 Dages simpelt Fængsel, ved den indankede den 2den September sidstleden af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom er anset efter L. 6—13—14 sidste Led med den der foreskrevne kvalificerede Livsstraf“.

Nr. 260.

Aadvocat Brock

contra

Hans Jensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 18de August 1864: „Arrestanten Hans Jensen bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hude, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Sørensen, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Septbr. 1864: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog at Salairerne nedsettes til respective 5 Rdl. og 4 Rdl. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Nyhlerg og Procurator Bang, betaler

Arrestanten Hans Jensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Broff og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Jensen, der er født den 17de Juni 1835 og ved Høiesterets Dom af 8de April 1857 er anseet for 1ste Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Vaub og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf dog ved allerhøieste Reskript af 17de Juli s. A. blev forandret til 20 Dages simpelt Fængsel,“ samt ved Høiesterets Dom af 24de October 1860 efter Fdg. 11te April 1840 § 79, § 13, jfr. § 41, og § 80, med 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide, tilsales under nærværende, fra Leire Herreds Extraret hertil indankede, Sag for Tyveri, og det er ogsaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han heri har gjort sig skyldig, idet han, som den 5te Juni d. A. var kommen i Condition som Ljener hos Grev Scheel paa Nygaard, har af en Skuffe i et Skrivebord, der stod i Grevens Contoir, hvortil Arrestanten havde fri Udgang, taget den 16de s. M. 50 Rdl. samt den 22de og 23de næstefter respective 5 og 10 Rdl. Pengene laae i en Tegnebog i Skuffen, der var aflukket, og hvortil Greven har Nøglen hos sig, men med en i Dørelset funden Nøgle aabnede Arrestanten Skuffen.

Af det sjaalne Beløb ere 15 Rdl. komne tilstede og ubleverede Bestjaalne, der iøvrigt har frasatbet Krav paa Erstatning.

For det ommeldte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom retteligen anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 15 som for 3die Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, dog at de Actor og Defensor tilkjendte Salairer nedsettes til respective 5 Rdl. og 4 Rdl., med denne Modification være at slafsætte^a.

Tirsdagen den 15de November.

Nr. 258.

Advocat Brock
contra

Johan Christian Madsen Bjørnemose (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Septbr. 1864: „Arrestanten Johan Christian Madsen Bjørnemose bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lihme og Justitsraad Nyegaard, med 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at den Tiltalte senest for Tyveri overgaaede Dom er affagt den 25de Juli 1854,

kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Johan Christian Madsen Bjørnemose, der er født den 3die Juni 1824, og blandt Andet anset ved denne Rets Dom af 25de Juli 1857 efter Fdg. 11te April 1840 § 15 med Tugthuusarbejde i 6 Aar, hvori var indbefattet den Straf, han for Løsgænger i endvidere havde forskyldt efter Fdg. 21de August 1829 § 2, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.“

Denne Sigtelse angaaer først et den 26de Februar d. A. i Stedet Nr. 9 i Victoriagade forsvet med Indbrud forbundet Tyveri, hvorved Christine Marie Begtrup, Pastor Mathiesens Gule, blev frastjaaet 5 til ialt 4 Rdl. vurderebe Flasker Viin, der havde været beroende i en til hendes Beboelsesleilighed i bemelte Sted hørende aflaaet Victualiekjelder, hvortil der ikkun er Afgang gjennem en ligeledes aflaaet Brændekjelder.

Efterat nemlig Bestjaalnes Datter Asta Thusnelba Mathiesen og hendes Tjenestepige Anna Hansen efter deres beedigebe Forklaringer den paagjældende Dags Estermiddag ved i Forening at gaee ned i Kjelderens havde opbaget, at Oversalbene, hvori Hængelaasene saavel til Brænde- som Victualiekjelderens fastholdtes, vare brækkede fra, saa at Dørene stode aabne, og at der i sidstnævnte Kjelder var borttaget de ovennævnte 5 Flasker Viin, bemærkede de, at der i et umiddelbart til Brændekjelderens stødende aabent Lukaf, hvori er en Sump,

henstod en dem ubekjendt Person, som de senere have gjenkjendt i Arrestanten, bagved den paaaklem staaende Dør, og da det strax saldt dem ind, at det maatte være Tyven, blev der gjort Ansfrag, og ved flere af Husets Beboeres Tilstedekomst traadte han heelt frem og erklærede sig villig til at følge med til Politistationen. Ved den strax efter foretagne Undersøgelse i det Lukaf, hvor Arrestanten var antruffen, fandtes henkastede i Sumpen de sjaaalne 5 Flasker Biin, hvoraf den ene dog var ituslaaet, ligesom der sammesteds henlaae en Jerntang, der maa antages at have været benyttet til at frabryde Hængelaasene med.

Arrestanten har nu vel, medens han har erkjendt at have været tilstede i det ommeldte Lukaf tilligemed sin 12 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Pleiesøn Carl Frederik Svendsen, vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paaagtede Tyveri eller at have været i Besiddelse af de ommeldte tilstedebragte 5 Flasker Biin, med Hensyn til hvilke Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Beviis for sin tidligere Besiddelse; men naar hensees til, deels at bemeldte Svendsen har forklaret og under Confrontation med Arrestanten fastholdt, at denne, efterat de begge vare gaaede ned i Kjelberen for efter Arrestantens Angivende at hente nogle Kalkspande, lod ham gaae ind i Lukafet, medens Arrestanten selv begav sig hen til et af de andre Kjelberum, hvorfra han noget efter kom tilbage med 5 Flasker Biin, som han paalagde ham at bære, men strax efter ved 2 Fruentimmers Tilstedekomst kastede fra sig i Sumpen, idet han truede ham med Brygl, saafremt han sagde, at han havde sjaalet Flaskerne, samt at Svendsen ligeledes har gjenkjendt den i Lukafet fundne Jerntang som en, han tidligere samme Dag har seet Arrestanten i Besiddelse af, deels at de ostmeldte Flasker Biin efter Bestjaalnes og hendes Datters edelige Forklaring endnu henstode i Victualiekjelberen 2 Dage, forinden de savnedes, og at denne Kjelber, efter hvad Pigen Anna Hansen edelig har udsagt, endog et Qvarteers-tid, forinden Tyveriet opdagedes, endnu var aflaaet, deels at Arrestanten, — hvis Foregivende at have indfundet sig i Stedet for at afhente nogle ham tilhørende fra Foraaret 1863, da han arbejdede sammesteds, henstaaende Redskaber, er usandsynligt og ubestyrket, idet han ikkun har kunnet vedkjende sig en gammel værdisløs Spand, uden iøvrigt at oplyse Noget til Bestyrkelse af sit Angivende — efterat have fulgt med bemeldte Pige til Politistationen Nr. 5, strax ved Indgangen til samme gav sig til at løbe stærkt ned ad Gasveien og Vesterbrogade, hvor han imidlertid ved Hjælp fra Stationen blev indhentet, uden at han har kunnet angive nogen skyldsigjørende Grund til, at han saaledes forsøgte at unbløbe, idet hans Foregivende, at det skete for at tale med en Person, han saae passere forbi paa Vesterbro, er ikke blot mindre sandsynligt, men staaer i Strid med den af bemeldte Person afgivne Forklaring, hvorefter Arrestanten, der ikke kunde see ham fra Gasveien, tvertimod løb forbi ham paa Vesterbro og ikke vilde standse, uagtet han anraabte ham, deels endelig til, at Arrestanten er en ved sit foregaaende Levnet stærkt graveret Person — findes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for hans Besiddelse af de ovenmeldte sjaaalne Flasker Biin, hvorfor han i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8de September 1841 § 6, vil være at dømmes som skyldig i

det ham paasigtede Tyveri, som dog kun kan betragtes som simpelt, idet der mangler atbeles tilstrækkeligt Beviis for, hvorledes han har skaffet sig Udgang til Kjederrummene, hvori de sjaalne Gjenstande fandtes.

Foraaendit Arrestanten dernæst er sigtet for at have gjort sig skyldig i et i Løbet af de 2 sidste Maaneder før den 24de Februar f. A. begaaet Tyveri, hvorved fravendtes Tobaksfabrikant Nobel en Deel Tobakker af forskjellig Slags, i det Hele anslaaede til 790 Pd. og vurdere til 211 Rdl. 4 Mk., hvilke blandt Mere af samme Vare vare opbevarede i et af Nobel benyttet til et Pakhuus under Eiendommen Nr. 46 i Strandgaden hørende Rum, hvortil Tyven eller Tyvene antages at have skaffet sig Udgang gjennem en i Loftet over bemeldte Pakhuusrum anbragt Lem, maa Arrestanten antages at have erkjendt sig skyldig heri ved en udenfor Retten afgiven Tilstaaelse. Efterat nemlig en Undersøgelse betræffende dette Tyveri den 24de Februar f. A. var paabegyndt af Politiet, og Mistanken rettet blandt Andre mod Arrestanten, lod denne, som før at undgaae Anholdelse forlod sin Bopæl og holdt sig skjult, saaledes at han først blev paagreben den 30te Mai næstefter, ved et Bytud aflevere paa Kjøbenhavns Politikammer et den 25de Februar f. A. dateret Brev med Udskrift: „Til den Besjent, som har Nobels Tobaksag“, hvori han erklærer at være skyldig i den Brøde, hvorfor han er mistænkt, men at han ingen Medskyldig har, og at navnlig hans Kone ikke kender det Mindste til hans Brøde, samt meddele, at han vil berøbe sig selv Pivet. Arrestanten har vel under de senere optagne Forhører forklaret, at han ved den i Brevet omtalte Brøde ikke har sigtet til Tyveriet fra Nobel, men til nogle Cieren af fornævnte Pakhuus, Snekermester Jens Christian Kaalund, tilhørende Spaaner, som han formeentlig ulovlig havde borttaget fra et Rum i Pakhuset, og med Hensyn til hvilke han troede en Undersøgelse rettet mod sig i Forbindelse med Tyveriet af Tobak fra Nobel, som han havde hørt omtale, uden dog at formode sig mistænkt som skyldig heri; men denne Arrestantens Forklaring findes ikke at kunne tillægges nogen Betydning, idet Arrestanten efter det Oplyste ikke havde nogen rimelig Grund til at antage sig sigtet for Tyveri af Spaaner, i hvilken Henseende det navnlig maa bemærkes, at bemeldte Snekermester Kaalund edeligt har forklaret, at Arrestanten havde uindskrænket Tilladelse til at tage af de Spaaner, som laae i Pakhuset, og at Arrestanten, som vil have meent, at han havde overstredet nævnte Tilladelse, selv har anslaaet Værdien af de Spaaner, hvoraf han ulovlig skulde have sat sig i Besiddelse, til ifkun 3 Ek.

Derhos er det godtgjort, at Arrestanten har arbeidet paa det ommeldte Pakhuus i det Tidrum, hvori Tyveriet fra Nobel er begaaet, og han har haft en beqvem Leilighed til at udføre dette Tyveri, idet Rummet ovenover Nobels Tobaksoplag i den Tid var ubenyttet, og som oftest aabenstaaende. Endvidere har Arrestanten isølge hans egen Bedgaaelse, der ogsaa stemmer med, hvad der isøvrigt i saa Henseende er oplyst, i Januar Maaned f. A. solgt til Tobaksfabrikør Christian August Hagh i 3 forskjellige Gange 240 Pd. Tobak, der blev betalt med 78 Rdl. 2 Mk. 6 Ek., og paa samme Tid solgt Tobak for omtrent 10 Rdl. til Tobaksfabrikør Hermann Theodor Christiansen, og foruden at Arre-

stanten har ladet disse Sælg aldeles uomtalte under et ved Rettens 4de Criminelsammer i f. N. optaget Forhør, og at den Tobak, der solgtes til Hagh, efter dennes Forklaring var Kentucky Tobak, af hvilken Slags Tobak Nobel er fra Sjaalet 350 Pd., saa er den af Arrestanten for hans lovlige Besiddelse af den til Hagh og Christianfen afhændede Tobak opgivne Hjemmel, at den forhandlebes for en Sønand Jensen, hvis Signalement og Bopæl Arrestanten har opgivet, ikke alene ubestyrket som Følge af, at den paagjældende Sønand Jensen ikke har været at finde, men endog i Strid med den af Mathilde Lassen, Bærtshuus-holder Friis's Hustru, hos hvem bemeldte Jensen slutte have havt Logis, afgivne beedigede Forklaring, hvorefter ingen Sønand Jensen, paa hvem det opgivne Signalement kunde paafe, har boet hos hende. Desuden er det af Arrestantens ovennævnte Pleiesøn Carl Frederik Svendsen forklaret, at han, medens Arrestanten i forrige Aar arbejdede paa Raalunds Pakhuus, har efter Arrestantens Ordre transporteret Sække, som angaves fyldte med Spaaner fra dette Pakhuus til Arrestantens Bopæl, og at han her saae, at Sækkene indeholdt en anden Gjenstand, som han, ved senere at bringe Sækkene med Indhold til Tobaksfabrikør Hagh eller Christianfen, fandt at være Tobaksblade, samt af Arrestantens Hustru Pouline Christine Augusta Sloo forklaret, at hun i samme Tidrum har seet fornævnte Svendsen hjembringe til sin og Mandes Bopæl engang 1 og en anden Gang 3 Sække, i hvilke der øverst var paalagt et lille Lag Spaaner, men som isørigt vare fyldte med Tobaksblade, hvorhos begge de to sidstnævnte Deponenter have forklaret, at Arrestanten i Anledning af disse Tobaksblade har brugt Øttringer, hvoraf fremgik, at han ulovlig var kommen i Besiddelse af samme.

Ved samtlige disse Omstændigheder findes der at være tilveiebragt et ifølge Fdg. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten er skyldig i det omhandlede fra Nobel begaaede Tyveri, medens det dog ikke tør statueres, at han har udført samme paa en saadan Maade, at § 12 i Fdg. 11te April 1840 maa komme til Anvendelse, eller at han har fravendt Nobel anden Tobak end den, han, som ovennævnt, har solgt til Hagh og Christianfen.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten saaledes nu blive at dømmes efter bemeldte Forordnings § 16 til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar“.

Nr. 279.

Advocat Brod

contra

Jørgen Masmussen (Defensor Liebe),

der tiltales for at have solgt eller forvaanstet udlagt Gods.

Norvang og Torvild Herreders Egtrets Dom af 18de Decbr. 1863: „Tiltalte Jørgen Masmussen af Hæselballe bor henført i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til

Christen Iversen af Hesselballe Mark bør Tiltalte at betale 74 Rdl. 1 Mk., ligesom han ogsaa bør at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Wadum, 5 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Borch, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Riborg Landsoverretts Dom af 21de Marts 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteretts Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Sjergen Nasmussen for at have solgt eller forbanstet ublagt Gods, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han — efterat der for en Chr. Iversen af Hesselballe Mark ifølge Forlig tilkommende Forbring med Mønter og Omkostninger ialt 717 Rdl. 7 Sk. var ved en den 25de Juni f. A. foretagen Executionsforretning givet denne Udlæg i Tiltaltes Ret til at erholde Skjøde paa et Sted paa Hesselballe Mark samt i to til 50 Rdl. vurderede Køer og en Deel til 24 Rdl. 1 Mk. vurderet Løssøre — har bortført saavel Køerne som Løssøret efter sin Forklaring til Koldingegnen, hvor han vil have solgt det Alt, Stykke for Stykke, til ubekjendte Personer, saa at der ved en til den 26de September f. A. berammet Auction over det ublagte Løssøre, intet af dette fandtes tilstede, og Tiltaltes ovennævnte Ret til at erholde Skjøde maa antages at have været uden Bærbi, da den paagjældende Eiendom ved den over samme afholdte Auction efter Sagens Oplysninger end ikke blev udbragt til et saadant Beløb, at de derpaa hvilende Prioriteter kunde dækkes.

Tiltalte, der maa antages at have levet i særdeles trange Kaar, har til sin Undskyldning anført, at det kun var den yderste Nød og Trang, der bevægede ham til denne ulovlige Fremgangsmaade, og at han ikke vilde have

fulgt de ublagte Gjenstande, saafremt han kunde have seet nogen Udvei til at ernære Kone og 2 Børn.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født den 20de December 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 43, jfr. §§ 41 og 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stabsætte“.

Onsdagen den 16de November.

Nr. 243.

Justitsraad Bunzen

contra

Sens Johansen og Frederik Johansen (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 6te Juni 1864: „Arrestanterne Sens Johansen og Frederik Johansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i respective 3 og 2 Aar. Derhos bør de udrede hver især de med deres Arrest forbundne Omkostninger og hver med Halvdelen de iøvrigt af denne Sag løsligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Dahlsstrøm, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Windfeldt-Hansen af Sorø, 4 Rdl., samt Sidstnævntes Diætpenge efter nærmere Regning og Revision. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de August 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Actionsomkostningerne udredes af Arrestanterne Sens Johansen og Frederik Johansen, hver for sit Vedkommende, saaledes at hver af dem udreder Halvdelen af de ved Herredstingsdommen bestemte Salairer. 3 Salair til Regjeringsraad Lindhardt og Cancelliraad Nyholm for Overretten betale Arrestanterne hver med Halvdelen, 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen for Frederik Johannsens Vedkommende kun foreligger Høiesteret til Paaskjendelse, forsaavidt angaaer den i den indankede Dom ommeldte Disposition over en en Anden tilhørende Tobakspibe, samt at bemeldte Tiltaltes Forhold i denne Henseende efter de fremkomne Dplysninger maa paadrage ham Straf som

for 3die Gang begaaet Hæleri efter Rgd. 11te April 1840 § 22, hvor efter Straffen findes at kunne fastsættes, som ved Dommen bestemt, til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, — og iøvrigt i Genhold til de i Dommen for begge Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet de Forklaringer, der ere afgivne under et efter Sagens Paafjendelse ved Overretten optaget Forhør, ville være uden Indflydelse paa Sagens Udfald.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte, hver med Halvdelen.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærbærende fra Ringsled Herred indantebe Justitsfog tiltales Arrestanterne Jens Johansen og Frederik Johansen for Tyveri.

Arrestanten Jens Johansen har tilstaaet om Aftenen den 5te Marts d. A. at have opbrudt Dørene til et i Haven ved Sørupgaard affondret liggende Røghuus, og der stjaalet noget Flæsk og Kjøb, vurderet til 7 Rdl.

Da denne Tilstaaelse bestrypes ved de øvrige foreliggende Omstændigheder, maa det billiges, at Arrestanten, der er født 1820 og ved Ringsled Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Juli 1838 har været anseet blandt Andet for Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved samme Rets Dom af 18de Juli 1857 efter Rgd. 11te April 1840 § 41, sammenholdt med §§ 76 og 79, samt for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster med Fængsel paa Wand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved den indantebe Dom er anseet efter Rgd. 11te April 1840 §§ 13 og 14, sammenholdt med § 12, 1ste Led, ligesom og den valgte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende.

Foraaavibt Arrestanten Frederik Johansen sigtes for, da han efter Begjæring af en Mand, af hvem han havde laant en Steenslagerhammer, bragte denne Hammer tilbage, at have frastjaalet Manden en Biggert, erkjender Arrestanten vel at have taget Biggerten med sig, og at Gieren ikke var tilstede, da han afhentede den, men hans Forklaring om at have havt Gierens Tilladelse til at laane den skjønnes ikke at kunne forkastes, da Arrestanten intet Skjul har lagt paa sin Besiddelse, saameget mindre som det Anførte viser, at Gieren før havde laant Arrestanten Redskab. Derimod er det deels ved Arrestantens egen Anerkjendelse, deels ved Vidner bevist, at Arrestanten har uden Tilladelse taget og beholdt samt senere bortbyttet en Pibe, som en Mand havde glemmt i en Smedie, og naar han har villet foregive Dagen, før end han tog den i Smedien, at have faaet den af sin Broder og selv at have sat den i Binduet, hvor han tog den, kan der ingen Vægt lægges paa dette foregivende, da det ikke bestrypes

ved Nogetomhelst og der efter Vidneforklaringerne ingen Anledning er til at antage, at Piben har været ude af Smedien, førend Arrestanten tog den med sig.

Denne Arrestant, der er født 1817 og ifølge Høiesterets Dom af 26de November 1851 er anseet efter Rkdg. 11te April 1840 § 1 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide samt efter Kingsled Herredøtings Dom af 31te December 1858 for uhjemlet Besiddelse af en Øre som for 2den Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, foruden at han ved Kingsled Rjebstads Extrarets Dom af 13de Juli 1838 for bedrageligt Forhold er anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes derfor at maatte anses efter samme Forordnings § 25, sammenholdt med §§ 43 og 79, og efter Omstændighederne skjønes det at kunne forblive ved den af Underdommeren bestemte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

Dvarensstemmende hermed bliver Underrettsdommen, hvad Straffen angaaer, at stadfæste, hvorhos det bliver at bestemme, at Actionsomkostningerne udredes af Arrestanterne, hver for sit Vedkommende, saaledes at hver af dem udreder Halvdelen af de i første Instants bestemte Salairer“.

Nr. 265.

Advocat Hansen
contra

Niels Christian Pedersen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Kjøer Herreds Extrarets Dom af 6te August 1864: „Arrestanten Niels Christian Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Derhos bør han betale i Erstatning til Menig af 7de Infanteriregiment's 5te Compagni Nr. 143, Carl Christian Poulsen, 4 Rdl. 3 Mk., og til efternævnte Menige af samme Regiment's 1ste Compagni, nemlig: Nr. 442, Joachim Nicolaisen, 1 Rdl. 3 Mk. 13 Sk., Nr. 174, Peter Tørgensen, 3 Mk., og Nr. 513, Morten Andersen, 1 Rdl. 3 Mk., samt til Høker Niels Christensen i Ulsted, 1 Rdl. 3 Mk. Endeligen bør han udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Benzen, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrde under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 12te Septbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter

denne Doms loblige Forkyndelse, og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Christian Pedersen tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at medens han — der er født den 27de August 1845, fra 1ste November 1861 til 1ste November 1862 tjente hos Gaardmand Clemmen P. Pedersen i Ulsleb, fravendte han bemeldte sin Huusbond af en i et uafaalet Stab i Dagligstuen beroende Pung af og til Smaaafflinger, der ere ansatte til et Beløb af 2 Mk., og da han en Formiddag tilfældig var ene i Stuen, tog han endvidere af Pungen 1 Rdl. Disse Tyverier tilstod han derefter for C. P. Pedersen, og Pengene bleve betalte tilbage, tilveels ved Liquidation i Arrestantens Vøn, men Anmeldelse blev ikke dengang foretagen.

Paa samme Maade er det oplyst, at da i Juni Maaned d. A. en Deel af 7de Infanteriregiment var indquarteret i Ulsleb, og Arrestanten, i hvis Kammer 2 Soldater havde Natteleie, den 8de Juni om Aftenen omtrent Kl. 11, da Soldaterne sov, var gaaet ind i Kammeret for at lægge Noget i sin der-værende Kiste, og han ved at tage et Par Beenklæder tilside, der laa paa Kisten og tilhørte den ene af Soldaterne, Carl Chr. Poldsen, mærkede, at der var en Pung i Kommen, opstod Tanken hos ham om at tilvende sig den, og han tog derfor Pungen, der er vurderet til 12 Sk., med de deri værende Penge, til Beløb circa 4 Rdl. 3 Mk.

Da Arrestanten derpaa den 10de Juni om Aftenen havde med nogle Soldater drukket noget Brændevin ogøl hos en Høler og var kommen hjem mellem Kl. 11 og 12, fik han efter sin Forklaring det Indfald, om det ikke kunde gaae an, at han gif ud og stjal nogle Penge, idet han, uden endnu at have Tanke om noget bestemt Sted, hvor han vilde tage dem, vilde søge hen paa Steber i Byen, hvor der var Soldater i Dvarteer, da han troede, at han nok kunde finde Penge i deres Klædningsstykker. Han gif derfor ud, og da det, idet han kom forbi Estræder Jens Pedersens Sted, saldt ham ind at søle paa Døren, om den var lukket, og dette ikke var Tilfældet; besluttede han sig til at gjøre Forsøg der, og han gif derfor igjennem uafaaede Døre ind i et Værelse, hvor en Soldat, Joachim Nicolaisen, med flere Andre laa og sov, og tilvendte sig der af en Portemonnaie, som var i Kommen paa et Par Buxer, der laa

paa Bordet, 1 Rbl. 3 Mk. 13 Sk., tilhørende bemeldte Nicolajsen. Derfra gik han videre til Poul Nielsens Gaard, hvor han gennem uafsaafede Døre gik ind i en Aftægtsstue, hvor Solbaterne Peter Jørgensen og Morten Andersen sov, og tilvendte sig fra den Førstnævnte 2 Mk. og fra den Sidstnævnte cirka 1 Rbl. 3 Mk., der laae i deres Pengepunge i Kommen paa deres Beenklæder, som de havde lagt paa en Bænk i Stuen; han gik derpaa ind gennem en Gang i Stuebygningen og aabnede Døren derfra ind til et Kammer, hvor han ogsaa troede, at der maatte ligge Solbater, hvilket ogsaa var Tilfældet; men da en af dem, idet Arrestanten saae ind i Kammeret, spurgte, hvem det var, trak han sig tilbage.

Mebens Arrestanten opholdt sig i denne Gaard, besluttede han sig til at gjøre Indbrud hos Høker Niels Christensen, idet han, som han har udsagt, tænkte, at da han nu havde begaaet de andre Tyverier, kunde han ogsaa gjøre dette, og da han strax blev betænkt paa at staffe sig Afgang til Christensens Boutik ved med en Sabel at tage Bindueskarmen ud, saae han i Poul Nielsens Gaard efter en Sabel, men uden at finde nogen. Efterat han derpaa var gaaet ind i Sognekoged Chr. Nielsens uafsaafede Lade og der havde taget en til 3 Rbl. vurderet Sabelklinge, tilhørende en i Gaarden indkvarteret Solbat, J. W. Knudsen, begav han sig, som det maa antages, efter Kl. 12¹/₂ eller 1 om Natten til Høker Christensens Sted, hvor han, efter først at have sølt paa Boutiksdøren, der viste sig at være aflaaet, hvorimod han ikke forsøgte paa at komme ind af Husets almindelige Gangdør, der maa antages at have været uafaaet, ved Hjælp af Sabeln udtog Karmen af et Bindue i Boutikken, — fra hvilken der var uafaaet Afgang igennem en Gang, hvorfra den ommeldte ydre Gangdør førte, til Dagligstuen og fra denne til Beboernes Sovestue — hvorpaa han steg igennem Binduesaabningen ind i Boutikken og tilvendte sig der forskellige Varer, til en Værdi af 3 Rbl. 3 Mk. 4 Sk., og af en uafaaet Skuffe i Penge cirka 1 Rbl. 3 Mk.; derhos aabnede Arrestanten Døren fra Boutikken ud til Gangen, men tænkte da, at det ikke kunde gaae an at gaae længere ind i Huset, for ikke at blive hørt, hvorefter han gik ud af Binduet og satte Bindueskarmen ind igjen og gik hjem, hvor han ankom, efterat det var bleven lyst, mellem Kl. 3 og 4 om Morgenen. De ommeldte Varer, den Poulsen frastjaalne Pengepung og Sabeln ere komne tilstede under Sagen og udelivered til de Bestjaalne, og af de stjaalne Pengebeløb er Arrestanten ved Undersøgelsens Begyndelse funden i Besiddelse af cirka 7 Rbl.

Arrestanten har forklaret, at han, da han om Aftenen den 10de Juni kom fra Høkeren, var noget beruset, men efter Sagens Oplysninger er der ikke Tvivl til at antage, at saadant har været Tilfældet i nogen betydelig Grad, og forsaavidt hans tidligere Husbond, fornævnte Gaardmand Clemmen P. Pedersen, har udsagt, at han ikke anseer Arrestanten for at være rigtig i Hovedet, og Skolelæreren i Ulfsted i en under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at Arrestanten, der var sløv og ligegyldig, altid gav ham Anledning til at betragte ham som halv Idiot, har vedkommende Districtslæge i en under Sagen afgiven Erklæring yttret, at Arrestantens Evner synes at være noget indskrænkede,

men at Arrestanten dog i den Samtale, Rægen havde med ham, kunde paa alle til ham rettede Spørgsmaal give tydelige og bestemte Svar, og at han indsaae det Ulovlige og Strafværdige ved de af ham begaaede Tyverier.

Der findes i Henhold hertil samt efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke Grund til at ansee Arrestanten for utilregnelig, og da det hos Høker N. Christensen begaaede Tyveri vil være at hense under Fdg. 11te April 1840 § 12, 2det Led, og de øvrige ovenansførte Tyverier under Forordningens § 1, vil Arrestanten, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter de anførte Lovbestemmelser med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende ansat til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omføninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Torsdagen den 17de November.

Nr. 286.

Advocat Hvidenburg

contra

Hans Peter Olsen (Defensor Hansen),

der tiltales for ulovlig Omloben og Handel navnlig med ujusterede Bismere.

Storehedinge Kjøbstads Politirets Dom af 16de Juni 1864: „Tiltalte, forhenværende Værtshuusholder Hans Peter Olsen af Slagelse, bør have tvende af ham medførte Bismere forbrudte og til Jurisdictionens Politikasje bøde 20 Rdl.; saa bør han og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Høj- og Stadsrettens Dom af 23de Septbr. 1864: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte, forhenværende Værtshuusholder Hans Peter Olsen af Slagelse, endvidere til Storehedinge Kjøbstads Gattigkasje bør bøde 105 Rdl. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Sørensens, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. De idømte Mulcter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det ved Idømmelsen af Mulcten efter Fdg. 10de Januar 1698 Cap. II § 5 maa antages at være de paagjældende Vægtredskabers

Metalværdis, der bør lægges til Grund for Mulctens Bestemmelse, medens der derimod ikke kan tages Hensyn enten til Prisen paa Justeerkammeret eller til den Priis, for hvilken deslige Redskaber maatte antages at kunne sælges, hvis Justering ikke var foreffreven, vil den indanfede Dom, der isvrigt paa de i samme anførte Grunde billiges, herefter være at modificere, forsaavidt den har benyttet en Anfættelse af den sidstnævnte Priis som Grundlag for Beregningen af Mulcten til Fattigkassen.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mulcten til Storehedinge Kjøbstads Fattigkasse fastsættes til det Tidobbelte af de forbrudte Bismere's Metalværdis. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hausen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, forhenværende Bærtshuusholder Hans Peter Olsen af Slagelse, der er født den 28de Marts 1815, og som ved Antvorkov Birks Extrarets Dom af 2den Marts 1859 for Hæleri blev anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, og ved Stege Kjøbstads Politirets Dom af 10de Marts 1862, stabsæstet ved nærværende Ret's Dom af 12de Juni s. A., for ved Omløben at have solgt ujusterede Bismere for en medtalt Emedbøvend, med en Mulct af 10 Rdl. til Stege Kjøbstads Politikasse, er under nærværende fra Storehedinge Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag sat under Tiltalte for ulovlig Omløben og Handel, navnlig med ujusterede Bismere.

Ved egen med de isvrigt tilveiebragte Opløsninger stemmende Tilstaelfe er Tiltalte ogsaa overbevist at være reist omkring navnlig paa Sjælland, og at have ernæret sig ved at drive Handel med gammelt Jern, Messing, Kobber, Pibeheveder og deslige, samt derhos at have afhændet ujusterede Bismere, der efter hans Bestilling vare forfærdigede af en Emed i Slagelse, ligesom han og ved sin Anholdelse blev funden i Besiddelse af tvende saadanne Bismere, en 19 Pispunds, der er vurderet til 8 Rdl., og en 4 Pispunds, der er vurderet til 2 Rdl. 3 Mk., og det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anseet, foruden med at have Bismerne forbrudte, i Genhold til Placat af 27de November 1839 § 1 med en Mulct af 20 Rdl. til Storehedinge Kjøbstads Politikasse og er paalagt at udrede Eagens Omløsninger, men han vil endvidere i Medfør af Fbg. 10de Januar 1698 II § 5 til bemelte Kjøbstads Fattigkasse have at bøde Bismernes tidobbelte Værdi, eller 105 Rdl., og med dette Tillæg vil den indankede Dom være at stabsæste“.

Nr. 232.

Advocat Hindenburg
contra

Bolette Amalie Carlsen, Knudsens Hustru (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Juli 1864: „Arrestantinden Bolette Amalie Carlsen, Knudsens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar saamt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nothe og Simonson, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Bolette Amalie Carlsen, Knudsens Hustru, der er født den 4de December 1839 og ikke forhen straffet, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i indværende Aar kassjaalet Kirstine Hansen, Lømmersvend Evidensens Hustru, en Ulbtvise og en Ulbklotte, tilsammen af Værdi 3 Rtl., og Arbeidsmand Niels Nielsen i 5 à 6 Gange en Deel forskjelligt i det Hele til 12 Rdl. vurderede Gjenstande, som opbevarede i et med Brædestillerum affondret og med en aflaaft Dør forshnet Loftskammer i Eiendommen Nr. 112 paa Nørrebrogade, i hvilken Eiendom Arrestantinden selv havde Bopæl, hvilke sidste Tyverier hun alle udførte paa den Maade, at hun krøb gjennem en ikke til Indgang bestemt Abning over Loftskammerets Dør og derpaa langs en 3 Alen lang Bjælke til Loftskammerets Stillerum paa den Døren modsatte Side, hvorfra hun steg ned i Loftskammeret, og efter der at have tilvendt sig Kosterne, begav sig med disse samme Wei tilbage.“

For de hende saaledes overbeviste Forhold vil hun blive at dømmes efter Fbdg. 11te April 1840 § 1 og § 12, 1ste Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr 34.

Den 2den December.

1864.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 17de November.

Nr. 290.

Advocat Liebe

contra

Lars Bjørnsen Overdraaby (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Octbr. 1864: „Tiltalte Lars Bjørnsen Overdraaby bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indtænkte Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indtænkte Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Lars Bjørnsen Overdraaby, som er langt over criminel Lovalder, og senest ifølge denne Rets Dom af 3die Mai d. A. har været anset efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgangeri og Velleri § 3 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse er overbevist, at have den 18de

f. M. atter gjort sig skyldig i Betleri, vil han i Medfør af nysnævnte Lovbestemmelse være at straffe efter Omstændighederne med lige Straf".

Tirsdagen den 22de November.

Nr. 66. Fuldmægtig **Eduard Carlsen** (Advocat Brock)

contra

Den constituerede Kammeradvocat paa **Finantsministeriets og Statskassens Begne** (Sustitsraad Bungen),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at overdrage til Statskassen et til Eiendommen „Aldershvile“ henhørende Fredskovsareal Matr. Nr. 63, m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te October 1863: „Indstævnte, Fuldmægtig Eduard Carlsen, bor under en Mulet af 5 Rdl. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, give eller forskaffe Statskassen frit og ubehæftet Skjode paa det under Sagen omhandlede, til Eiendommen Aldershvile henhørende Fredskovsareal Matr. Nr. 63, i Overensstemmelse med den imellem Statskassen og ham under 1ste September 1859 oprettede Forenings Indhold. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 12 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret henholder sig til den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes foreløbig, at den af Citanten i foregaende Instants nedlagte Afvisningspaastand ikke er gjentagen for Høiesteret, og at der heller ikke er nogen Grund til *ex officio* at afvise Sagen.

Hvad angaaer Sagens Realitet, da findes det vel ikke at have tilstrækkelig Hjemmel i Citantens Procedure i forrige Instants, at han, som i Dommen antaget, skulde have affaaet sig Udgang til at gjøre den Indsigelse gjældende, at Regjeringen inden Udgangen af Aaret 1859 skulde have afgivet en udtryffelig Erklæring til ham om at ville vedstaae Overenskomsten af 1ste September 1859, men dette vil være uden Indflydelse paa Sagens Udfald, idet Høiesteret maa give Indstævnte Medhold i, at Citanten efter de i denne Overenskomst brugte Udtryk ikke var berettiget til at fordre videre, end at der fra Regje-

ringens Side blev truffet Foranstaltninger, som tilstrækkeligen vidnede om, at den samtykkede i Overenskomsten. Dette maa nu ogsaa antages at være skeet, deels ved de Skridt, der allerede tidligere vare gjorte for at forberede Overenskomstens Fuldbgyrdelse, deels og isærdeleshed ved Erhvervelsen af den i Dommen ommeldte Lov af 8de December 1859, som maatte kunne forudsættes at ville komme til Citantens Kundskab uden særlig Meddelelse, og Citanten synes ogsaa i sin Skrivelse af 4de December 1860 selv at være gaaet ud fra, at en saadan Meddelelse var ufornøden. Som Folge heraf og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiger Høiesteret, at Dommen har forkastet Citantens Paastand om Frifindelse, hvorhos endnu kan mærkes, at der efter de forelagte Dplysninger ikke er Grund til at antage, at der, da Jimantsministeriet under 19de Mai 1860 opfordrede Citanten til at udstede Skjøde, stod Andet tilbage at ordne i Henhold til Overenskomsten end Reguleringen af Grændsefjeldet mellem det omhandlede Areal og Citantens øvrige Forder, hvilket maa antages at være endelig berigtiget i den paafølgende Juli Maaned.

Ifølge det Anførte og med Bemærkning, at der ikke for Høiesteret er Spørgsmaal om den af Kammeradvocaten i foregaaende Instants nedlagte Paastand om Erstatning, vil den af ham paastaede Stadfæstelse af den indankede Dom være at give, saaledes at Executionsfristen bliver at beregne fra Høiesteretsdommens Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Executionsfristen beregnes fra denne Høiesterets Doms lovlige Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat haværende Eier af Gaarden „Alberghvile“, Fuldmægtig Eduard Carlsen, i Aaret 1859 havde indledet Underhandlinger med en nu afdød Forstembedsmand angaaende Afstaaelse til Statskassen af et til bemeldte Eiendom hørende Frestkovsareal Matr. Nr. 63, stort circa 68 Tdr. Land, blev der den 1ste September s. A. imellem Carlsen paa den ene Side og tvende Forstembedsmænd paa Statskassens Vegne paa den anden Side indgaaet en saakaldet foreløbig Forening

angaaende det ommeldte Skovareals Overdragelse til Statskassen paa de i Foreningen nærmere bestemte Betingelser, og hedder det i Slutningen: „Denne Forening skal ikke alene være bindende for nærværende Eier; men ogsaa for muligen tilkommende Eiere af Albershvide og Høigaard, saafremt Regjeringen indgaaer herpaa i Løbet af indværende Aar“ (1859). Finantsministeriet forelagde derefter det i samme Maaned sammentraadte Nigstraad et Lovudkast blandt Andet om Erhvervelse for Staten af det omhandlede Skovareal, og i den den 8de December næstefter emanerede Lov blev Finantsministeriet bemyndiget til som *Domaine-Skoveiendom* at erhverve Arealet paa de i Loven ommeldte Vilkaar.

Da imidlertid Fuldmægtig Carlsen, paa Finantsministeriets til ham under 19de Mai 1860 stillede Opsporbring til at udstøde ubehæftet Skjøde paa Areal, i Skrivelse af 4de December s. A. havde erklæret, at han ikke længere, da Betingelserne for Afstaaelsen formeentligen ikke i det Hele fra Statskassens Side vare opfyldte inden den i Foreningens Slutningsbestemmelse nævnte Frist, ansaae sig bunden ved Overenskomsten eller var istand til, ialtsald ikke uden yderligere Bederlag fra Regjeringens Side, at skaffe frit og ubehæftet Skjøde, har Finantsministeriet ved den konstituerede Kammeradvocat anlagt nærværende Sag mod Fuldmægtig Carlsen med Paastand om:

principaliter at Indstævnte tilpligtes inden en af Retten fastsat Frist og under Evang af en daglig Mulct til vedkommende offentlige Kasse, forsaavidt han sidder Fristen overhørig, at give eller forskaffe Statskassen frit og ubehæftet Skjøde paa det i Foreningen af 1ste September 1859 ommeldte Fjedskovsareal Matr. Nr. 63 af Eiendommen Albershvides Tilliggende samt iøvrigt i Overensstemmelse med bemeldte Forenings Indhold;

subsidiært — forsaavidt Indstævnte ikke inden en saadan Tidsfrist, som Retten finder passende, maatte give eller forskaffe Statskassen saadant Skjøde — at han da tilpligtes til Statskassen at udrede en saadan Erstatning, som uvillige inden Retten anmeldte Mænd skjønte at tilkomme samme paa Grund af det ved Indstævntes Misligholdelse af Foreningen paaførte Tab. Saa har Kammeradvocaten og paastaet Indstævnte paalagt nærværende Sags Omkostninger skadesløst, derunder Salarium til Kammeradvocaten, samt eventualiter Omkostningerne ved en Erstatnings Ansættelse ved Skjøn.

Indstævnte har principaliter paastaet Sagen afviist og sig tillagt Kofi og Tæring; in subsidium at han frifindes for Liktale samt tillægges Sagens Omkostninger.

Afvæisningspaastanden, som er støttet paa, at Sagen ei har været undergivet Forligsmægling, kan ikke tages tilfølg, da Sagsmaalet som anlagt af Finantsministeriet paa Statskassens Begne ifølge Fbgs. 10de Juli 1795 § 23 maa være undtaget fra Forligsprøve.

Forsaavidt Kammeradvocaten med Hensyn til Sagens Realitet, der saaledes kommer under Paatjendelse principaliter har villet gjøre gjælden, at Ordene i den ovenfor citerede Slutningsbestemmelse i Foreningen af 1ste Sep-

tember 1859; „saafremt Regjeringen indgaaer herpaa i Løbet af indværende Aar“ (1859) kun skulde referere sig til de umiddelbart foranstaaende Ord „muligen tilkommende Eiere“ men ikke til de forud gaaende „nærværende Eier“, saa at denne ubetinget skulde være bunden ved Foreningen, kan Kammeradvocaten ikke gives Medhold i denne Fortolkning, der hverken har Hjemmel i Ordforbindelsen eller Sagens Natur.

Men derimod skjønnes det ikke rettere, end at det er med Hsje, naar Kammeradvocaten har formeent, at Ordene „indgaae herpaa“ ialtsald maa forstaaes saaledes, at Foreningen var forbindende for Indstævnte og maatte betragtes som endelig, naar Regjeringen inden Aarets Udgang samtykkede i Handelen, uden at det kan antages at have været Meningen, at ethvert Punct i Bilskaarene for Overdragelsen definitivt skulde have været ordnet og fuldbyrdet inden den nævnte Tids Forsløb, og uden at det engang efter den af Indstævnte fra Begyndelsen af bragte Procedure — som han derfor ikke imod Kammeradvocatens Protest kan ansees berettiget til at forlade — kan jordres, at Regjeringen inden bemeldte Tid skulde have afgivet en udtrykkelig Erklæring til Indstævnte om at ville vedstaae Overenskomsten og afslutte endelig Contract med ham.

At nu Regjeringen indgik paa Kjøbet, findes den paa en aldeles tilstrækkelig tydelig Maade at have tilkjendegivet ved at erhverve den lovgivende Magts Bemyndigelse — forjaavidt den anstaaes nødvendig — til at erhverve Skovarealet som Domaine, hvoraf det var en Selvsølge, at Regjeringen var villig til at opfylde Handelen ogsaa i Henseende til de øvrige Puncter, som ikke udtrykkelig vare nævnte i Loven. At det ei heller kan antages at have været Meningen, at ethvert enkelt Punct i Foreningen skulde være endeligen afgjort inden Aarets Udløb, vinder derhos Bestyrkelse ved den i Foreningen vedtagne Fristis Kortthed, naar hensees til, at det var nødvendigt først at erhverve Rigsraadet's Sanction paa Overdragelsen. Men under Forudsætning heraf bliver det usfordent for Retten specielt at undersøge, hvorvidt det maatte forholde sig, som af Indstævnte paaberaabt, at nogle af de vedtagne Betingelser vare uafgjorte og uopfyldte fra Regjeringens Side efter Udløbet af Aaret 1859, da Saadant, om det end maatte findes, dog ikke kunde gjøre Foreningen usforbindende for Indstævnte, hvorhos det særligen maa bemærkes, at forjaavidt Indstævnte har erindret, at det contante Beløb, som Statskassen isølge Foreningen skulde udrede, endnu henstaaer uafgjort, da kan denne Erindring ei tillægges nogen Vægt, da det ei kunde være Statskassens Pligt at betale, forinden Indstævnte kunde fremvise reent Skjøde paa Areallet.

Følge det saaledes Anførte vil Kammeradvocatens principale Paastand være at tage tilføje, uden at der under nærværende Sag kan blive Spørgsmaal om at give nogen yderligere Dom for en muligt indtrædende Erstatningsfordring. Tidsfristen for Skjødet's Udstedelse bliver at fastsætte til 12 Uger og den daglige Mulct, der tilfalder Kjøbenhavns Amts Fattighus, til 5 Rdl.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves.

Stempelobligationen er iagttaget under Sagen“.

Nr. 282.

Statsraad Salicath

contra

Ane Sophie Pedersen (Defensor Brock),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for derved at have for-
anlediget sit Fosters Død eller for at have forarsaget samme ved ufors-
varlig Omgang med Hensyn til sin Barnefødsel i Februar Maaned d. A.

Bjerge og Aasum Herreders Extrarets Dom af 9de Juni 1864:
Tiltalte Ane Sophie Pedersen, nu af Fraugde Kjærby, bør hensættes i
Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle med
hendes Arrest og denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, hvorunder
Salair til Actor, Procurator Hansen, 5 Rdl., og til Defensor, Procu-
rator Tommerup, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Septbr. 1864:
„Tiltalte Ane Sophie Pedersen af Fraugde Kjærby bør hensættes til
Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Hensende til Actionens Omkost-
ninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor
og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Waastrup, be-
taler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter
Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath
og Advocat Brock for Høiestretet betaler Tiltalte
20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra
Bjerge Aasum Herreders Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte Ane So-
phie Pedersen af Fraugde Kjærby actioneret for Barnefødsel i Dølgemaal og
for derved at have foranlediget sit Fosters Død eller for at have forarsaget

samme ved uforfvarlig Omgang med Hensyn til sin Børnesødsel i Februar Maaned d. A.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger havde Tilstalte, der tidligere havde sødt, og som nu igjen var bleven besvangret udenfor Ægteffab, men som holdt sin Tilstand hemmelig og ikke havde berebet Børnetøi, ventet sin Nedkomst i de sidste Dage af Februar eller de første Dage af Marts Maaned. Smidlerlid sølte Tilstalte sig allerede den 12te Februar ikke raft, uden at hun dog antog dette Istebefindende at være et Forbud paa en forestaaende Fødsel, men, efterat hun bemeldte Dags Aften var gaaet tilfængs i Pigekammeret paa Rønningesøgaard, hvor hun da tjente, paakom Fødselen hende henad Morgenstunden, medens den Pige, med hvem hun deelte Seng endnu ikke var staaet op. Fødselen gif let for sig, og denne Omstændighed i Forbindelse med, at Barnet, som hun om Natten forinden Fødselen havde mærket at have Liv, ikke under eller efter Fødselen rørte sig eller gav Lyd fra sig, bestemte hende til ikke at vække den ommeldte Pige eller søge hendes Hjælp, hvorimod Tilstalte, der efter Fødselen lod Barnet henligge under Dynen, først en Timeetid derefter, da hendes Medtjener var staaet op og havde forladt Kammeret, fremtog Barnet og begav sig med dette nedad Trappen til Borgesluen, hvor hun hentede en Sax, hvorefter hun gif tilbage til Kammeret og med Sagen overlippede Navlestrengen, samt lagde Barnet, der endnu var varmt, men uden Livstegn i sin Kiste, og her blev ogsaa Barnets Lig sunbet nogen Tid derefter.

Tilstalte har under Sagen stadigen benægtet, at det var hendes Hensigt at føde i Dølgemaal, men paastaet, at hun, saafremt hun havde antaget Barnet for levende, vilde have kaldt paa sin Medtjener og aabenbaret Fødselen, men at hun først, da hun mærkede, at Barnet var dødt, besluttede at holde Fødselen skjult. Den af Lægerne foretagne Obductionsforretning gaaer ud paa:

- 1) at Barnet var fuldbaarent bragt til Verden og dygtigt til et, uafhængig af Moderen, selvstændigt Liv.
- 2) at det er kommet levende til Verden, men at Livet ikke har varet længe.
- 3) at det ikke er berøvet Livet directe ved kjendelig bibragt Vold, men
- 4) at ligesom Barnets Død har været suffocativ apoplectisk, saa er den sandsynligviis fremkaldt eller kan ialtsald være fremkaldt ved, at den Spæde forlænge har ligget efter Fødselen under Dynen mellem Moderens Laar, hvor den respirable Luft snart har været forbrugt,

og disse Conclusioner ere i alle Puncter tiltraadte af det kongelige Sundhedscollegium.

Om nu end Tilstalte ved ikke at vække sin Medtjenerinde og paakalde hendes Hjælp maa antages at have gjort sig skyldig i Børnesødsel i Dølgemaal — i hvilken Henseende det kan mærkes deels, at Fødselen ikke foregik saa hurtigt, at Hjælpen ikke kunde være begjært, idet Tilstalte selv har forklaret, at hun først fødte efter tre Toure eller Ansald, deels at Tilstalte var ved sin fulde Samling under Fødselen — saa findes dog den ved Lovens 6—6—8 hjemlede Formodning om Fostermord efter Obducenternes ovennævnte Erklæring i den Grad svækket, at det nævnte Lovbud ikke i nærværende Tilfælde kan komme til

Anvendelse, hvorved bemærkes, at der ikke findes tilstrækkelig Anledning til at forkaste Tiltaltes under Sagen afgivne Forklaring om, at det ikke har været hendes Hensigt ved at lade Barnet forblive liggende under Dyngen at bevirke dette Død. Derimod vil Tiltalte, der er født den 2den August 1839 og ikke tilforn har været tiltalt eller dømt, for den af hende udviste usforsvarlige Udsærb ved ikke at sørge for Vedligeholdelsen af Barnets Liv og ved ikke at søge den Hjælp, hun kunde have erholdt, være at ansee med en arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 9de Juni b. A. affagte Dom, der har anseet Tiltalte med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil altsaa være at forandre, forsaavidt Straffen angaaer, hvormod den i Henseende til Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, der billiges, vil blive at slabsætte“.

Nr. 251.

Advocat Brock
contra

Clemmen Pedersen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Forsælsning af sin Søfartsbog.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Septbr. 1864: „Arrestanten Clemmen Pedersen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Myhlerz og Procurator Salomonsen med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den iudankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Clemmen Pedersen, der er født den 29de October 1841 og senest anseet ved den kongelige Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom af 22de Mai s. A. efter Fdg. 11te April 1840 §§ 42 og 43, jfr. §§ 13 og 79, med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, for Tyveri og Forsælsning af hans Søfarts-

bog anlagte Sag er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han den 1ste Juli d. A. har frastjaalet Sømand Emil Valdemar Nølet en til 6 Rdl. vurderet Frakke, og at han i afvigte Mai Maaned har for at kunne faae Hyre ladet ved en ikke tilstedebragt Person udredere af den for ham udfærdigede Søfartsbog den deri indførte Vedtegning i Nullen, betræffende de ham overgaaede Straffedomme m. m. og derefter foreviist Søfartsbogen for Mønstringsbestyreren i Kjøbenhavn.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 15, jfr. § 66, 3die Stykke, § 64 og § 62, 1ste og 3die Led samt § 79, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at udrede denne Actions Omkostninger.

Nr. 261.

Advocat Liebe
contra

Mariane Sørensdatter (Defensor Hansen),

der tiltales for ved falsk Angivelse og urigtig Forklaring i Retten at have søgt at bringe anden Mand i Straf og Ansvar, som om denne skulde have forsøgt Voldtægt og brugt utærligt Forhold mod et Barn, samt for i samme Viemed at have forledet dette Barn til falsk Forklaring i Retten.

Narhøus Kjøbstads Eyrarets Dom af 4de April 1864: „Tiltalte, Arbeidsmand Niels Andersens Hustru, Mariane Sørensdatter, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør hun og at udrede samtlige af denne Sag og af Arresten lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de beskittede Sagførere, Actor, Kammerraad, Procurator Jensen, 8 Rdl., og Defensor, Prøveprocurator Møller, 6 Rdl. At efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Septbr. 1864: „Tiltalte Mariane Sørensdatter bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten, 6 Rdl., til Defensor sammesteds, 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Øverretten, Procuratorerne Saaesen og Faber, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hausen for Høiefteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Mariane Sørensbatter, Arbeidsmand Niels Andersen's Hustru, for ved falsk Angivelse og urigtig Forklaring i Retten at have søgt at bringe anden Mand i Straf og Ansvar, som om denne skulde have forsøgt Voldtægt og brugt uterligt Forhold mod et Barn, samt for i samme Tiemed at have forelobet dette Barn til falsk Forklaring i Retten.

Bed Tiltaltes egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat hun i Begyndelsen af November f. A. skriftlig havde anmodet Sognepræst Holm i Thorsager om snarest muligt at gjøre en Reise til Aarhus, hvor Tiltalte boede, idet hun angav at have noget Bigtigt at fortælle ham angaaende et af Thorsager Commune hos hende anbragt Pleiebarn Sørenfine Sørensen, der maa antages da at have været i sit 12te Aar, og Sognepræsten i denne Anledning havde indfundet sig hos Tiltalte, fortalte denne, at Saugffjærer Peder Jensen, der boede i samme Huns som Tiltalte, engang i Rughøstens Tid havde behandlet det ommeldte Barn, ligesom man behandler voksne Fruentimmer, idet han havde lagt Barnet over sine Knæ og derefter paa Sengen, og at Barnet først var blevet befriet, da en Kone var kommen til ved dets Skrig, men at det havde været ilde tilredt og ikke havde kunnet lade sit Vand i flere Dage. Paa Præstens Spørgsmaal om, hvorfor hun ikke havde gjort Anmeldelse for Politimesteren om det Foresaldne, yttrede Tiltalte derhos, at det ikke kunde nytte noget for den Slags Folk, som hun hørte til, at gjøre saadan Anmeldelse, hvorefter Tiltalte iøvrigt har forklaret, efter den ommeldte Samtale med Sognepræst Holm at have gjort Anmeldelse for Stiftsprovsten — hvis Forklaring i saa Henseende dog ikke er indhentet under Sagen — idet hun haabede paa denne Maade at faae en Undersøgelse indledt ved Retten mod P. Jensen og ham draget til Straf og Ansvar for sit Forhold.

Efterat Sognepræst Holm derpaa havde anmeldt Sagen for Politimesteren, afgav fornævnte Sørenfine Sørensen i et den 10de November f. A. afholdt Forhør en Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa, at Peder Jensen, da hun engang for et Par Maaneder siden var kommen ind til ham i hans Sovestue, havde sat sig ned og lagt hende paa Ryggen over sine Knæ, hvorefter han havde taget hendes Klæder op og stukket den midterste Finger paa den høire Haand op i hendes Rjønnsbøle; da hun imidlertid streg og sagde, at han skulde lade være, lod P. Jensen hende ogsaa gaae, hvorefter hun strax meddelte Tiltalte, hvad der var passeret; hun udsagde derhos, at hun strax efter den hende overgaaede Behandling følte megen Smerte og ikke kunde taale at gaae, men maatte ligge i flere Dage, hvorhos hun navnlig havde ondt ved at lade sit Vand. Efter vedholdende Formaning til Sandhed vedgik Sørenfine

Sørensen imidlertid i samme Forhør, at Alt, hvad hun, som ansørt, havde forklaret om, hvorledes P. Jensen skulde have behandlet hende, var Usandhed, og at Liltalte havde forledet hende til at fremkomme med dette Foregivende, idet Liltalte nemlig nogen Tid forinden havde paalagt hende, naar hun kom i Forhør at afgive den ansørte Forklaring, hvorhos Liltalte havde truet med at hun ellers ikke vilde beholde hende længere hos sig. Denne Forklaring vedblev Sørenfine Sørensen senere usorandret i en Række Forhør, men efterat hun den 28de November, efter Liltaltes Begjæring paany var stillet for Forhør, udsagde hun, at P. Jensen dog havde behandlet hende saaledes, som hun først havde sagt; da det imidlertid i samme Forhør blev oplyst, at Liltalte havde seet Leilighed til at tale med Sørenfine Sørensen i Arrestgaarden, og dette blev Sidstnævnte foreholdt, vedgik hun, at Liltalte under deres ommeldte Samtale havde paalagt hende at gjentage sin første urigtige Forklaring, idet Liltalte havde angivet, at hun ellers ikke kom hjem, og senere har Sørenfine Sørensen atter under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Forhør udsagt, at hun i Netten er bleven truet med Pibst til at frasælbe sin først afgivne Forklaring, men har dog strax efter indbrømmet det Usande heri og forklaret, at hun var overtalt af sine Pleieforældre til at fremkomme med dette Opgivende, og iøvrigt er hun stadigen vedbleven sin Forklaring om, at hun af Liltalte var forlokket til at fremsætte den ommeldte Besskyldning mod P. Jensen.

I hiint første, den 10de November afholdte Forhør forklarede Liltalte, at det forholdt sig rigtigt, at Sørenfine Sørensen en Dag i Rughøstens Tid var kommen grædende ind til Liltalte og havde fortalt, at Peder Jensen havde behandlet hende paa den foransførte Maade, og at Liltalte ved at undersøge Barnet vel ikke havde kunnet opdage nogen Læsion paa det, men at Barnet i flere Dage klagede over, at det ikke kunde taale at gaae og ikke godt kunde lade sit Vand; men i det den næste Dag optagne Forhør, indbrømmede Liltalte, at hun ved at true Sørenfine Sørensen med ellers ikke at ville beholde hende hos sig, har saadet hende til at forklare, som ansørt, om P. Jensens Forhold imod hende, uagtet det aldeles ikke forholdt sig saaledes, samt at Liltalte ogsaa ved Begyndelsen af Forhøret den 10de November, da Liltalte i anden Anledning var kommen ind i Retsalen, havde sagt til Barnet, at naar det sagde Sandhed — hvormed hun maa antages at have meent, at det skulde fremsætte Besskyldningen mod P. Jensen — skulde det nok faae Lov til at blive hos Liltalte, hvorhos Liltalte udsagde, at Grunden til, at hun forlede Barnet til at afgive den ommeldte urigtige Forklaring, var den, at P. Jensen havde efterstræbt Liltalte selv og navnlig engang i Foraaret havde villet forlede hende til at pleie legemlig Omgang med sig, og i et den 13de November afholdt Forhør gjentog Liltalte denne Tilstaaelse af at have forledet Sørenfine Sørensen til at fremkomme med den oftnævnte urigtige Forklaring, hvorhos hun angav, at Grunden hertil var den, at hun var vred paa P. Jensen, forbi denne, med hvem hun iøvrigt i længere Tid havde staaet i et utugtigt Forhold, engang i Rughøstens Tid havde volbtaget hende, og at hun nu ønskede at komme under Lægebehandling, men ikke antog, at hendes Mand vilde lade Lægen hente til hende,

men derimod nok til BARNET, af hvilken Grund hun fik dette til at foregive, at det var blevet behandlet af P. Jensen paa den ovenansførte Maade, hvilket Tiltalte derpaa fortalte sin Mand. I et den 17de November afholdt Forhør, fragtig Tiltalte imidlertid sine tidligere Tilsaaelser og paaafod, at hendes første Angivelse om, hvorledes P. Jensen havde behandlet BARNET, var overensstemmende med Sandheden, hvorhos hun angav at være tvungen af Arrestforvareren, førend hun kom i Retten, til at afgive den ansførte Tilsaaelse, idet Arrestforvareren havde sagt til hende, at hun ikke vilde komme ud, førend hun sagde saaledes, som Arrestforvareren vilde, eller — som hun nærmere har forklaret, at naar hun havde Vidner paa, at Peder Jensen havde efterstræbt hende, kunde hun sige dette, og at hun derefter nok vilde komme ud, og i det næste Forhør udsagde hun, at hun slet ikke vidste, hvad hun, som anført, havde tilstaaet. idet hun begge de paagjældende Retsdage havde været altsedes berøvet Fornuftens Brug og været i Vilbelse. I et den 21de November afholdt Forhør tilfod Tiltalte imidlertid atter, at det var efter en af hende i Høstens Tid til Sørenfine Sørensen rettet Opsørgelse, at denne havde afgivet den ommeldte Forklaring, hvorhos Tiltalte som Grund til denne hendes Udfærd mod P. Jensen angav, at hun vilde have ham til at forlade Huset, forbi han var hende imod, og at hun ikke kunde faae sin Mand til at gjøre Udvor af at sige ham op; men i samme Forhør tilbagekaldte Tiltalte atter den Tilsaaelse og gjentog, at P. Jensen havde forholdt sig med BARNET saaledes, som af hende først forklaret, og senere er hun vedbleven denne Forklaring.

Den ovennævnte Saugskærer Peder Jensen har vedholdende benægtet, ved sit Forhold mod Sørenfine Sørensen at have givet nogenformelst Anledning til de i saa Henseende mod ham reiste Beskyldninger, og ligesom en af vedkommende Districtslæge afgiven Erklæring om, at han ved Undersøgelse af Sørenfine Sørensens Fødselsdele ikke har fundet Spor af, at der imod hende er udøvet Vold, idet de ydre Fødselsdele fandtes snevre og Hymen ubestribet, taler imod Rigtigheden af den af Sørenfine Sørensen først afgivne Forklaring, idetmindste forsaavidt denne gaaer ud paa, at der er tilføjet hende legemlig Bestribelse ved den af hende omforklarede Behandling, saaledes taler ogsaa den Omstændighed, at der efter Sagens Oplysninger maa antages i længere Tid, efterat den ommeldte Behandling skulde være overgaaet BARNET, at have fundet jevnlige venstabeligt Samkvem Sted mellem Tiltalte, dennes Mand og Sørenfine Sørensen paa den ene Side og Peder Jensen og dennes Kone paa den anden Side, i hvi Grad imod, at P. Jensen skulde have behandlet Sørenfine Sørensen som ommeldt. Da nu den Beskyldning af Tiltalte mod P. Jensen eiheller isvrigt er videre besværet ved, hvad der er oplyst under Sagen, medens det derimod maa anses oplyst, at Tiltalte, der maa antages inden Undersøggelsens Paabegyndelse til en Mængde Personer at have omtalt det Forhold, P. Jensen skulde have viist mod Sørenfine Sørensen, har en særlig Tilboielighed til ved Bagtaelse at stifte Ufred og — som det hedder — at sætte Folk sammen, samt idet hendes Anbringender om at være tvungen til at afgive Tilsaaelse og under de Forhør, i hvilke hun afgav Tilsaaelse, at have været berøvet For-

nustens Brug, ikke blot ikke ere bestyrkede, men endog tildeels ligefrem ere i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, findes der i Henhold til L. 1—15—1 ikke at kunne tages noget Hensyn til hendes Tilbagekaldelse af de af hende afgivne Tilstaaelser om at have gjort den ovennævnte falske Anmeldelse for Sognepræst Holm, hvorved hun foranledigede Undersøgelsen mod P. Jensen, samt om mod bedre Vidende at have forlebet Sørenfine Sørensen til i Retten at anføre den ovenanførte Bestyldning mod bemeldte P. Jensen og i Retten selv afgivet de ommeldte urigtige Forklaringer, ved hvis Afgivelse det derhos maa forudsættes, at Tiltalte har maattet indsee, at P. Jensen, saafremt Bestyldningernes Sandhed blev anset beviist, vilde paadrages et betydeligt Straffeanvar.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i 1832 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee deels efter Fbg. 15de April 1840 § 5, deels forsaavidt hun har forlebet Sørenfine Sørensen, der, som meldt, kun var i sit 12te Aar, til falsk Forklaring, efter Grundsætningerne i samme Forordnings § 11, jfr. § 5, og deels, forsaavidt Anmeldelsen til Sognepræst Holm angaaer, efter Lovgivningens Analogi, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Onsdagen den 23de November.

Nr. 267.

Justitsraad Bunghen
contra

1) Johan Henrik Bernt Nielsen ogsaa kaldet Mørk og 2) Lars Pedersen ogsaa kaldet Trompeter (Defensorer Liebe og Heinrichsen), der tiltales for Tyveri tildeels forbundet med Indbrud.

Odense Herreds Extrarets Dom af 15de April 1864: „Arrestanten Johan Henrik Bernt Nielsen ogsaa kaldet Mørk og Tiltalte, Arbeidsmand Lars Pedersen kaldet Trompeter, her hensættes, Forstnævnte til Tugthuusarbejde paa Livstid og Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Tommerup, 8 Rdl., og til Defensorerne, Kammerassessor, Procurator Jespersen og Procurator Vorch, 6 Rdl. til hver, her at udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med ham deraf tilsvare 1/8. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1864: „Underrettsdommen her ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Johan Henrik Bernt Nielsen, ogsaa kaldet Mørk, bestemmes

til 8 Aar. I Salair tillægges Actor og Defensorerne her ved Retten, Procuratorerne Salomonfen, Cancelliraad d'Auchamp og Delbanco, den Første 10 Rdl., og hver af de Sidste 8 Rdl., som udredes af Arrestanten saaledes, at Tiltalte Lars Pedersen, ogsaa kaldet Trompetter, in solidum med ham udredes $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Udskærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bunzen og Advocaterne Liebe og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanten Johan Henrik Bernt Nielsen ogsaa kaldet Mørk og Tiltalte Lars Pedersen ogsaa kaldet Trompetter actionerede for Tyveri tilbeels forbundet med Indbrud.

Hvad nu først Arrestanten angaaer, er det ved hans egen med, hvad der isøvrigt er fremkommet, stemmende Tilstaelse oplyst, at han, der i October 1862 blev løsladt fra Horsens Fugthus og umiddelbart derpaa ved Understøttelse af hans Hjemstedscommune, Huusby Sogn, afreiste til Nordamerika, i September forrige Aar vendte tilbage til Danmark, nærmest dertil foranlediget ved Opfordring af en Pige i Horsens, med hvem han ved sin Udsættelse fra Straffeanstalten var bleven forlovet, og som han nu agtede at ægte og derpaa føre med sig til America. Efter i Midten af September at være ankommen til Hamborg tog han deraf over Kiel til Korsør og over Bøstet til Nyborg for ad denne Vej at naae til Horsens. Da de Pengemidler, han havde haft med sig fra America, vare medgaaede til Reisen og til Klæders Anskaffelse, tilbeels ogsaa, efter hvad han har forklaret, vare ham frastjaaene paa Overfarten fra Korsør til Nyborg, saa at han ved sin Ankomst til Odense næsten aldeles var blottet for Penge, saaldt det ham i Tanke at begaae Tyveri paa Herregaarden Christiansdal, hvis Besidder, Kammerherre Benzou, han havde hørt omtale som en rig Mand. Om Aftenen den 18de September, efter i flere Timer at være gaaet omkring i et udenfor Odense værende Anlæg og kæmpet med sig selv, om han skulde begaae Tyveriet eller ikke, hvortil han dog besluttede sig, efterat have drukket noget medhavende Brændeviin, og da han ingen anden Udvei visste til at forskaffe sig de fornødne Penge, begav han sig ud til bemeldte Gaard, hvor han fattede en ved et Kornhæs henstaaende Stige op til et Bindue

paa 1ste Sal i Hovebygningen, udtog med et Søm en Klude, aabnede vinduet og steg ind i Bærelset, hvor han ved medbragte Svovlsulfur tændte Lys; han gik nu gjennem to tilstødende Bærelser ind i Familiens Spisestue og af en betydelig Deel paa Buffetten i denne Stue beroende Solstøi, medtog han kun en til 10 Mk. vurdere Peberbøsse, hvormed han nu begav sig bort gjennem de samme Bærelser og ned ad Stigen. Peberbøssen, som Arrestanten forklarer at have, sig selv neppe bevidst, tilvandt sig, gjemte han i et Steengjærde, hvor den senere efter hans Paaviisning blev funden, og er den tilbageleveret Bestjaalne.

Foruden dette Tyveri, der maa statueres at være udøvet Kl. 3—4 om Morgenen, har Arrestanten nu vedgaaet at have begaaet og deltaget i følgende 3 Tyverier, paa hvilke han tidligere har lagt Skjul, hvorfor de ikke have været paadømte under de tidligere Sager mod Arrestanten:

- 1) I 1844 har han frastjaalet Proprietair Petersens Enke paa Livtved circa 20 Alen Lærred, der var ublagt til Bleg i Haven, og hvis Værdi er anset til 4 Rbl. 36 Sk.
- 2) samme Aar har han frastjaalet Adelskarl Bertel Andersen i Steenstrup Præstegaard 2 til 12 Rbl. vurderede Par Deentklæder, der hang i Karlekammeret i et uafsaaset Skab, og
- 3) endelig har han i 1842 deltaget i et af hans Medtaltale her i Sagen, Lars Pedersen, i Odense forøvet Tyveri i 2 Dragoners Dvarteer, idet hans Virksomhed, efter hans egen ikke modbeviste Forklaring, her dog ikkun bestod i, at han ventede udenfor paa Gaden, medens Tiltalte begif Tyveriet, ligesom han, efterat det var forøvet, modtog en, blandt flere stjaalne Klædningsstykker værende blaa Kappe.

Arrestanten, der er født den 5te Marts 1823 og tidligere ifølge Høiestrets Dom af 8de Februar 1847 er straffet efter Fdg. 11te April 1840 §§ 1, 12 og 22 med Fæstningsarbejde i 10 Aar, ligesom han ved samme Rets Dom af 21de November 1854 i Hensholt til Fdg. 4de October 1833 § 17, jfr. Fdg. 11te Marts 1818 § 1 og Placat 19de November 1803, blev anset med Lugthuusarbejde under streng Bevogtning i 4 Aar, vil nu for det paa Christiansdal begaaede Indbrudstyveri være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, jfr. § 14, og findes Straffen, idet det ikke skjønnes, at Arrestantens Forhold med de ovennævnte af Arrestanten nu tilstaaede 3 Tyverier, hvorpaa han tidligere har lagt Skjul, bør bevirke Ibømmelse af nogen Tillægsstraf efter Fdg. 11te April 1840 § 19, da det ikke kan antages, at Straffen efter Høiestretsdommen af 1847 vilde være bleven større, hvis disse Tyverier dengang vare blevne paakjendte, og naar hensees til de flere formilende Omstændigheder, der ere forbundne med det begaaede Indbrudstyveri og den nærmeste Foranledning til samme, passende at kunne bestemmes til 8 Aars Lugthuusarbejde, saa at den indante, den 15de April d. A. afsagte Underretsdom, ved hvilken Straffen er fastsat til lige Arbejde paa Livstid, forsaavidt bliver at forandre.

Med Hensyn dernæst til Tiltalte Lars Pedersen, ogsaa kaldet Trompeter, er det ved hans ved Sagens øvrige Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse oplyst,

at han i Marts 1842 i Forening med Arrestanten har forsvøvet det ovenomhandlede i tvende Dragoners Qvarteer i Odense begaaede Tyveri, i hvilken Henseende han har forklaret, at han ikke erindrer, om han sprængte den yderste Dør fra Gaben ind til Stalben, eller om Nøglen sad i, dog kan det gjerne være, at han sprængte den op, men at i ethvert Fald Arrestanten, der var i Følge med Tiltalte, sprængte den Dør, der fra Stalben gik ind til Kammeret, og at de da her i Forening tilvendte sig en Militairkappe, et Par Beenklæder og 2 Troier, vurderede ialt til 11 Rdl. 2 Mk., hvilke Klædningsstykker han beelte med Arrestanten Nielsen og dennes Broder. Det bemærkes, at Paastrand om Erstatning for de sjaalne Klædningsstykker er frafalden.

For det af Tiltalte, der er født den 27de April 1817 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, saaledes forsvøvede Tyveri, der maa betragtes som Indbrud, vil han være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 12, 1ste Nr., og findes Straffen ved den indtagne Dom passende at være bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

Da Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil den med den ovenansførte Modification, hvad Arrestantens Straf angaaer, være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indtagne Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendaliske Boghandel (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 35.

Den 9de December.

1864.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 23de November.

Nr. 281.

Advocat Heinrichsen

contra

Jørgen Hansen og dennes Hustru Anna Henrikke Hansdatter
(Defensor Bungen),

der tiltales for bedragerisk Forhold eller Deelagtighed deri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 31te Mai 1864: „De Tiltalte: 1) Karfine Margrethe Frank, 2) Arbeidsmand Jørgen Hansen og 3) dennes Hustru Anna Henrikke Hansdatter, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forfærdelse i 2 Gange 4 Dage, Nr. 2 i 4 Dage og Nr. 3 i 3 Dage. Saa bør de og Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Borch, 5 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Tommerup og Knudsen, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Septbr. 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Justitsraad Nyegaard og Procuratorerne Nothe og Herforth for Overretten betale de Tiltalte Karfine Margrethe Frank, Arbeidsmand Jørgen Hansen og dennes Hustru Anna Henrikke Hansdatter, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom for Jørgen Hansens og Anna Henrikke Hansdatters Vedkommende anførte Grunde

fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bunghen for Høiefsteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret indankede Sag tiltales 1) Larsine Margrethe Frank, 2) Arbeidsmand Jørgen Hansen og 3) dennes Hustru Anna Henrikke Hansdatter, alle for bedragerisk Forhold eller for Deelagtighed deri, og Førstnævnte tillige for Betleri.

Bed de Tiltaltes egne Tilstaelser og øvrige fremkomne Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Jørgen Hansen den 20de Mars d. A. har sagt til de tvende Medtaltte, at naar de den næste Dag, da han for en Smaatjører i Odense skulde kjøre noget Grosferer W. Petersen sammesteds tilhørende Steenful fra Havnen ud til Giby, vilde komme til ham paa Veien, skulde de faae nogle Kul, at den følgende Dag Tiltalte Frank efter Anmodning af Tiltalte Nr. 3 begav sig ud paa Veien og traf Tiltalte Jørgen Hansen, og at denne da steg af Vognen og gav Tiltalte Frank af Læsset tre, tilsammen til 24 St. vurderede Stykker Kul, hvilke Frank derefter bragte hjem og gav Tiltalte Nr. 3.

Efter Tiltalte Franks Forklaring, — som Tiltalte Nr. 2 imidlertid ikke har villet erkjende for rigtig, medens Tiltalte Nr. 3, skjøndt hun ikke tør modsigte dens Rigtighed, dog ikke har villet kunne erindre dette Factum — har Tiltalte Frank derhos engang tidligere, nemlig i forrige Efteraar, da hun traf Tiltalte Nr. 2 kjørende med Kul, paa sin Begjæring af denne erholdt nogle Kul, hvilke hun hjembragte og forbrugte i Forening med Tiltalte Nr. 3, hvem hun vil have fortalt, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af dem.

Da saaledes de Tiltalte, der alle ere langt over criminel Lavalder, og som ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, naar undtages, at Tiltalte Frank ifølge Odense Herreds Politirets Dom af 22de Mai 1862 har været anset med Straf af simpelt Fængsel i 3 Dage for Betleri, ere overbeviste om at have gjort sig skyldige, Nr. 2 i bedragerligt Forhold og Nr. 1 og 3 i Medvirking dertil, Nr. 1 tillige i Betleri, og da det efter Omstændighederne findes, at den mildere Bedømmelse, som § 50 i Fdbg. 11te April 1840 hjemler, maa komme til Anvendelse paa det af dem udviste bedragerlige Forhold, ville de være at ansee Nr. 2 efter bemeldte Forordnings § 50, ifr. § 43, Nr. 1 og 3 efter samme Bestemmelse, ifr. med § 77, og Nr. 1 tillige efter Lov af 3die Mars 1860 § 3, og Straffen findes passende at kunne bestemmes, som i Underrettsdommen, til

Fængsel paa Band og Brød for Nr. 1 i 2 Gange 4 Dage, for Nr. 2 i 4 Dage og for Nr. 3 i 3 Dage.

Da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Underrettsjagsførerne tilkjendte Salairer, billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 277.

Justitsraad Bunzen
contra

Ane Marie Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Foster.

Odense Herreds Extrarets Dom af 9de Juni 1864: „Arrestantinden Ane Marie Nielsen bør at miste sin Hals, og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa bør hun og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Tommerup, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 4 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Septbr. 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonsen og Cancelliraad d'Auchamp, betaler Arrestantinden Ane Marie Nielsen, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede og den 9de Juni d. A. af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte Justitsfog er Arrestantinden Ane Marie Nielsen tiltalt for Barnefødsel i Dølgemaal samt for at have ombragt sit Foster, og ved egen, med de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder stemmende Tilfælde er det beviist, at hun, der i Begyndelsen af forrige Aars Høstid var bleven besvangret og i Løbet af den paafølgende Vinter

mærke sin Frugtsommelighed, har hele den Tid, der derefter forløb, tænkt paa at tage Livet af Barnet, naar det blev født, uden at hun dog vil have tænkt over, paa hvilken Maade hun vilde udsjøre dette Forfæt, hvortil hun bragtes ved sin hjælpeløse Tilstand, da hun navnlig i længere Tid Intet havde hørt fra Barnefaderen, og hendes nærmeste Slægning, en Morkrober, hos hvem hun tidligere havde haft Tilhold, havde betydet hende, at han ikke vilde modtage hende i sit Huus, hvis hun kom der for at barsle og ikke havde nogen Barnefader, der vilde kjende sig ved hende. Hun har fremdeles forklaret, at hun nægtede sin frugtsommelige Tilstand for dem, der spurgte hende derom, deriblandt navnlig hendes ommeldte Morkrober, dennes Kone og Gaardmand Niels Pedersen i Roulund, hos hvilken sidste hun var kommen i Tjeneste den 1ste November f. A., ligesom hun den 2den Mai d. A., da Fødselen, medens hun var paa Vocum, paakom hende, ikke hidkaldte Hjælp, men strax tænkte paa at bræbe Fosteret, da hun saae, at det, efterat være falbet fra hende ned paa Gulvet, rørte sig, og til den Ende rev et Baand af sin Trøje, tog Barnet op, og, efterat have snøret Baandet fast om Halsen paa Barnet, bandt det i en Knude i Barnets Nakke. Paa denne Maade blev Barnet, der var fuldbaaret og efter den af vedkommende Læger optagne Obductionsforretning var bragt levende til Verden samt havde levet efter Fødselen, og om hvilket Obducenterne have erklæret, at det er ombragt ved Dvælsning, berøvet Livet, hvorefter Arrestantinden bar Liget i sit Underkjørt ind i sit Kammer, hvor hun tog Baandet af Halsen paa det, indsvøbte det i sit Forklæde og lagde det i sit Skab for, naar hun saae Leilighed dertil, at begrave det.

Arrestantinden, der er født den 16de Marts 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er derfor rettelig ved Underrettsdommen i Henhold til L. 6—6—7 dømt til at miste sin Hals, og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes tilliges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 24de November.

Nr. 248.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Larsen Wallerup og Hans Johansen (Defensor Hindenburg),
der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Bedrageri og Sidstnævnte for
Bedrageri.

Criminal- og Politiretens Dom af 23de August 1864: „Arrestanten
Peder Larsen Wallerup og Tiltalte Hans Johansen bør straffes, den
Forstnævnte med Tugthuussarbeide paa Livstid, og den Sidstnævnte med
Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt Arrestanten

betale i Erstatning til Gaardskarl Peder Christensen 6 Rdl. og til Fragtmænd Christen Petersen 1 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator d'Auchamp, og til Defensor, Proceprocurator Lassen, med 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes, at Tiltalte deraf in solidum med ham tilsværer ^{1/12}. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da der ikke kan anses tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at det Materiale, der, som i den indankede Dom anført, af Tiltalte Peder Larsen Ballerup blev bragt fra et Brolægningssarbejde paa Nørrebro til Tiltalte Hans Johansens Eiendom og her benyttet, har været Andet end Gylde af saadan Betskaffenhed, at den maatte kunne betragtes som værdiløs, vil sidstnævnte Tiltalte, for hvis Vedkommende der for Høiesteret alene er Spørgsmaal om hans Deelagtighed i det nyssnævnte Forhold, være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil have at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Derimod vil Dommen i Genhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste i Henseende til den Peder Larsen Ballerup idømte Straf og Erstatning, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa billiges.

Chi kjendes for Ret:

Hans Johansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Peder Larsen Ballerup idømte Straf og Erstatning samt Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Henriksen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Peder Larsen Ballerup for Tyveri og Bedrageri og mod Tiltalte Hans Johansen for Bedrageri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen af det isvrigt Oplyste tildeels bestyrkede Tilstaaelse beviist, at han i indværende Aar har begaaet flere Tyverier, og saaledes blandt Andet frastjaalet

Gaardskarl Peter Christensen en til 6 Rdl. vurberet Frakke, Fragtmand Christen Petersen en Pafke, hvori et Tørklæde, nogle Strømper og noget Garn, tilsammen af Værdi 1 Rdl., og Bud Christian Frederik Rasmussen en Greb og en Spade m. m., i det Hele vurberet til 3 Rdl. 4 Mk., hvilke sidste Gjenstande Arrestanten tilvendte sig i et ubeboet Lysthuus, hvortil han, efter sorgjæves at have frabrukket en for Lysthusets Dør anbragt med Hængelaas forsynet Jernstang, idet Døren desuden var aflaaet, skaffede sig Afgang ved at ituslaae en i Døren anbragt Kude, og derpaa at krybe gjennem den saaledes tilveiebragte Aabning. Endvidere er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse beviist, at han, medens han i afvigte Esteraar tjente Tilstalte og for denne hjorte Skarver, som opphuggedes i Fortouget paa Nørrebro, til Magistratens Løseplads, har efter hans Forklaring ifølge Ordre af Tilstalte kjørt 5 Læs af bemeldte Skarver, tilsammen af Værdi 2 Rdl. 3 Mk., hjem til Tilstalte, naaget han indsaae, at dette var ulovligt, samt at han, efterat have forladt Tilstaltes Tjeneste, har uden Tilstaltes Vidende og Villie ladet sig i dennes Navn udlevere paa Credit af Urtekrammer Peter Hansen nogle til 4 Mk. 13 St. vurberede Urtekramvarer, hvorimod Arrestanten isvrigt ikke kan ansees overbeviist noget bedrageligt Forhold.

Om Tilstalte er det ved hans egen Tilstaaelse, idet intet Hensyn ifølge Lovens 1—15—1 kan tages til de Forandringer af samme, hvormed han senere er fremkommen, tilstrækkeligen godtgjort, at han har seet Arrestanten kjøre flere Læs Fyld paa en Tilstalte tilhørende Vei, og at han, naaget han vidste, at dette Fyld henhørte til det ovennævnte, der skulde føres til Magistratens Løseplads, og at han var uberettiget til at tilegne sig samme, dog har unbladt at forbyde Arrestanten at bringe ham bemeldte Fyld, medens det derimod mod Tilstaltes Nægtelse ikke kan ansees beviist, enten at han selv har hjemført af det omhandlede Fyld, eller givet Arrestanten Ordre til at tilbringe sig saadant, ligesaa lidt som, at han skulde have gjort sig skyldig i det bedragelige Forhold med Hensyn til nogle Muursteen, hvorfor han af Arrestanten er bleven sigtet.

I Hensind til det Foransførte ville Arrestanten og Tilstalte, der begge ere langt over criminel Cavalder, og af hvilke Arrestanten er tidligere straffet, senest ved denne Rets Dom af 13de Marts 1855 i Madsør af Fbg. 11te April 1840 § 25 efter sammes § 22 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Tugthuusarbeide i 8 Aar, hvorimod Tilstalte ikke findes at være forhen overgaaet nogen criminel Dom, nu blive at dømmes, Arrestanten i Madsør af fornævnte Forordnings § 25, jfr. § 79, efter § 22, jfr. § 12 1ste Membrum, § 41 og § 77, jfr. § 21 og § 43, og Tilstalte efter § 77, jfr. § 22 og § 43, Arrestanten til Tugthuusarbeide paa Livstid, og Tilstalte efter Omskændigheberne til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt Arrestanten have at betale i Erstatning til ovennævnte Gaardskarl Peter Christensen 6 Rdl. og til fornævnte Fragtmand Christen Petersen 1 Rdl.“

Onsdagen den 30te November.

Nr. 84. Gaardmand **Jens Brønnum Pedersen** (Advocat Hvidenburg,
 efter Ordre)

contra

Gaardmand **Jørgen Andersen** (Advocat Heinrichsen),
 angaaende Parternes Mellemværende i Anledning af en af Indstævnte
 for Citanten indgaaet Caution m. m.

Horns Herredstings Dom af 24de October 1860: „Indstævnte, Gaardmand Jørgen Andersen af Heiselbæk i Bindsløv Sogn, bør til Citanten, Gaardmand Jens Brønnum Pedersen af Waagterp, at betale 675 Rdl. 5 Mk. med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagenes Dato den 6te Januar 1860 indtil Betaling skeer. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 20de Juli 1863: „Hovedcitanten, Gaardmand Jørgen Andersen, bør for Contracitanten, Gaardmand Jens Brønnum Pedersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det antages, at Indstævnte ikke kan fritages for at aflægge Citanten Regustab for Anvendelsen af de af ham den 17de Martz 1856 modtagne 2,800 Rdl., uden at der dog kan gøres de strengeste Fordringer med Hensyn til de enkelte Udgiftsposters Legitimation. Indstævnte har nu ogsaa, som i Dommen berørt, under Sagen fremlagt en Opgjørelse, hvorefter han paa Citantens Vegne ialt vil have udgivet 2,881 Rdl. 2 Mk. 3 Sk., men imod flere af denne Opgjørelses Udgiftsposter er af Citanten blevet fremfat Indsigelser, af hvilke han dog for Høiesteret har frafaldet den mod Udgiftsposten paa 40 Rdl. for Skatter fremførte. Af de øvrige Poster, imod hvilke Citanten har gjort Erindringer, har Indstævnte ved behørige Dwitteringer godtgjort at have betalt til Procurator Nørby 648 Rdl. for Tilgodehavende hos Citanten og til Byfogedcontoiret 137 Rdl. for Foged- og Auctionskomkostninger, og da han efter de foreliggende Omstændigheder maa anses at have været beføiet til at gøre disse Udbetalinger uden at kræve nærmere Legitimation for de fordrede Beløbs Rigtighed, ere Citantens Indsigelser mod disse 2 Poster med Høie i Dommen forkastede. — Af de som udbetalte til Commerceraad Kall opførte 586 Rdl. 1 Mk. 13 Sk.

findes derimod et Beløb af 154 Rdl. at maatte udgaae; thi da den af Indstævnte til Hjemmel for denne Udgiftspost fremlagte Opgjørelse af Kall er stilet til Indstævnte og ikke udelukkende angaaer Citantens Anliggender, men efter Indstævntes egen Paaastand tildeels omfatter dennes personlige Mellembværende med Kall, idet der navnlig er debiteret Sidstnævnte 154 Rdl. for noget af Indstævnte leveret Korn, havde det maattet paaligge Indstævnte nærmere at paavise, at de enkelte paa denne Opgjørelse opførte, Kall crediterede Poster vare saadanne, som Citanten havde at tilsvare; men dette kan han alene anses at have paavist med Hensyn til hvad der er crediteret Kall ifølge Wanteforliget af 22de Juli 1855 og for betalte Provisioner, men ikke derimod med Hensyn til de ham under 24de Juni og 28de November 1855 godskrevne contante Beløb af 100 Rdl. og 54 Rdl. — Hvad dernæst angaaer de som Bexeldisconto og Omkostninger beregnede 280 Rdl., har Indstævnte i et Indlæg til Underretten givet en Fortegnelse over forskjellige ham for Disconto og Renter m. m. tilkommende Beløb, efter hvilken Fortegnelse der endog istedetfor 280 Rdl. skulde tilkomme ham 333 Rdl. 11 Sk. forinden de Beløb, der særligt ere forte Citanten til Udgift for Disconto i Indstævntes Hovedopgjørelse over hans samtlige Udgifter. Efter Sagens Omstændigheder findes Indstævnte ogsaa herved paa en tilstrækkelig Maade at have gjort Rede for de af ham havde Udgifter til Disconto m. m., men Fortegnelsen indeholder tillige en Post paa 69 Rdl., der er opført under Navn af Resttilgodehavende efter Forliget, og i Forbindelse med de 50 Rdl., hvormed Bexlen paa 950 Rdl. ved Fornøjelse er bleven suppleret til 1,000 Rdl., i Indlægget er betragtet som Dækning for de 119 Rdl., med hvilke de i Forliget af 22de Juli 1855 nævnte 4,469 Rdl. overflige Beløbet af nævnte Bexel og af Laanet paa 3,400 Rdl.; da det nu efter de foreliggende Oplysninger i Forbindelse med den øvrige Procedure maa antages, at Indstævnte ikke ved Siden af de Beløb, han udenfor Forliget har ført Citanten til Udgift for Disconto og Renter, tillige kan debitere ham for bemeldte 119 Rdl., maae de anførte 69 Rdl. afgaae fra de foranstaaende 333 Rdl. 11 Sk., ligesom endvidere de ovennævnte 50 Rdl. maa beregnes Citanten tilgode. Indstævnte maa saaledes under Udgiftsposten for Disconto, sammenlagt med de isvrigt tilstrækkeligt legitimerede Udgiftsposter for Bexlen, anses at have ført Citanten 65 Rdl. 5 Mk. 5 Sk. for meget til Udgift, og naar hertil føies de ovennævnte 154 Rdl., bliver Opgjørelsens Totalsum, 2,881 Rdl. 2 Mk. 3 Sk., at nedsette ialt med 219 Rdl. 5 Mk. 5 Sk., hvorved der udkommer en

Sum af 2,661 Rdl. 2 Mk. 14 Sk., for hvilken Indstævnte maa ansæes at have afslagt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Regnskab. Forskjellen mellem denne Sum og de af ham modtagne 2,800 Rdl., nemlig 138 Rdl. 3 Mk. 2 Sk., vil han derimod være at tilpligte at betale Citanten med Renter, idet han iøvrigt frifindes for dennes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at kunne ophæves.

Chi kendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 138 Rdl. 3 Mk. 2 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te Januar 1860, indtil Betaling skeer, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl. og Indstævnte 5 Rdl.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Da Gaarden Nørregaard i Vindsløv Sogn, hvilken Contracitanten, Gaardmand Jens Brønnum Pedersen af Bangterp, i Aaret 1854 havde afføbt Peder Nielsen, den 16de Februar 1855 skulde bortsalges ved Auction til P. Nielsens Kjøbsgjørelse for resterende Kjøbesum 8,138 Rdl. tilligemed Renter heraf fra 11te December 1854, blev der samme Dag for en Fogedret indgaaet Forlig mellem P. Nielsen og Contracitanten, ved hvilket det vedtoges, at Auctionen skulde standses, imod at Contracitanten forpligtede sig til skadesløst at udbetale det nævnte Beløb med Renter i 11te Juni Termin 1855, og for Dpfylbelsen af denne Forpligtelse paa tog Hovedcitanten, Gaardmand Jørgen Andersen af Heiselbæk, sig derfor at indfaaee som Selskylbnercautionist, idet han til yderligere Sikkerhed derfor tillige pantsatte sin Gaard Heiselbæk. Under 18de Februar s. A. udlebede dernæst Contracitanten et Document, ved hvilket han forpligtede sig til at holde Hovedcitanten skadesløs for alle de Udgifter, Tab og Skade, han maatte komme til at have eller lide i Anledning af den ommeldte Cautionforpligtelse, hvorhos han meddeelte Hovedcitanten uindskrænket Fuldmagt til at optage af offentlige eller private Midler et saa stort Laan i Gaarden Nørregaard enten særskilt eller i Forening med Hovedcitantens egen Gaard, som Hovedcitanten maatte ansee fornødent til Dækning af Gjælden til P. Nielsen, idet han navnlig erklærede Intet at have imod, at Laanet i begge Eendomme udstrakte sig til 11,000 Rdl., samt paa Contracitantens Vegne at udlede de i saa Henseende fornødne Paatteforfkrivninger, lydende, om forlanges, til Betaling af Een for Begge eller Begge for Een, og iøvrigt — som det hebdet — ganske saaledes som Creditor maatte forlange og af Jørgen Andersen vorder indvilget. Da Contracitanten imidlertid ikke, saaledes som det var bestemt ved Forliget af 16de Februar 1855, i Juni Termin s. A. betalte P. Nielsens Tilgodehavende, blev dette, der beløb sig til 8,300 Rdl., betalt af Hovedcitanten, der efter Sagens Dplysninger maa antages

foreløbig at have tilveiebragt de dertil fornødne Penge ved Assistance af Commerceraad Kall i Frederikshavn, og under 22de Juli s. A. blev der derefter indgaaet et Forlig mellem Hoved- og Contracitanten, ved hvilket det udtales, at Hovedcitanten i Anledning af, at han havde maattet gjøre Laan paa sin Eiendom Heiselsbæk for at opfylde sine Forpligtelser ifølge Forliget af 16de Februar, havde 4,469 Rdl. tilgode hos Contracitanten, hvorhos denne Sidste forbandt sig til af det anførte Beløb at betale 950 Rdl. med sædvansmæssig Bezelbisconto fra 3die Juli til 11te December Termin s. A., og Resten 3,519 Rdl. — der siges at kunne forblive indstaaende i Nørregaard mod Forrentning, saaledes som Hovedcitanten havde forpligtet sig til ved en af ham udfærdiget Panteforskrivning i Heiselsbæk, paa hvilken der i Centralkassen i Kjøbenhavn var laant 3,400 Rdl. — med $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse til en af de lovbestemte Terminer; til Sikkerhed for Opfyldelsen af dette Forlig — som det hedder — i alle dets Dele og paa den nævnte samlede Sum 4,469 Rdl. foruden Renter og Omkostninger skadesløst pantsatte Contracitanten derhos Nørregaard med Besætning og Inventarium m. v., og endvidere erkjendte han at være skyldig til Hovedcitanten 300 Rdl., der tilligemed Renter fra 11te Juni Termin skulde betales til Commerceraad Kall, og 300 Rdl. til Procurator Nørby ifølge en Opgjørelse i Anledning af Contracitantens familje Affairer, Handelen med Nørgaard m. v. betræffende, og for begge disse Beløbs skadesløse Betaling i 11te December Termin 1855 meddeelte han ligeledes Panteret i Nørgaard. Dette Forlig blev imidlertid ei heller opfyldt af Contracitanten, og Hovedcitanten lod derfor under 4de Januar 1856 iværksætte Udlæg i det Pantsatte til Fyldestgjørelse for Forligets Paalydende med Renter og Omkostninger m. v., idet det derhos ved Fogedforretningen blev særlig bemærket, at det maatte anses som afgjort ifølge det påseende Udlæg og den Udlægshaveren givne Panteret, at Udlægshaveren maatte have det fornødne Administrationstilfyn med Gaarden i det Hele taget, hvorefter der 3 Gange blev prøvet Auction over Gaarden, uden at dog denne blev folgt; derimod blev Gaarden med Besætning, Ind- og Udbo den 17de Mars 1856 solgt underhaanden til Meierisforpagter Jesen for 10,200 Rdl. og paa Vilkaar, at Kjøbesummen skulde berigtiges saaledes, at Kjøberer skulde overtage en Capital paa 4,000 Rdl., der indstod i Gaarden mod en til Hovedcitanten udfærdiget Obligation paa 6,000 Rdl., hvilken skulde gøtteres og udfættes, naar de nævnte 4,000 Rdl. bleve betalte, at 2,800 Rdl. skulde betales contant, og at Resten 3,400 Rdl., der udgjorde det Laan, som Hovedcitanten i sin Tid havde modtaget af Centralkassen, skulde indfries i December Termin 1856. Ved denne Handels Afslutning vare foruden Kjøberer og Sælgeren, Procurator Nørby, Hovedcitanten og 3 andre Mænd nærværende, og ved samme Leilighed blev Skjødet strax udfærdiget til Jesen, hvorhos denne, medens endnu alle Vedkommende vare tilstede, præsterede den vebtagne contante Udbetaling af 2,800 Rdl., der bleve modtagne af Hovedcitanten, uden at nogen Deel af det nævnte Beløb enten da eller senere er bleven udbetalt til Contracitanten.

Under nærværende Sag har nu Contracitanten under Paabevaarelse af,

at Hovedcitanten uden Bemyndigelse af ham har oppebaaret det ommeldte Beløb af 2,800 Rdl., og ligeledes uden Bemyndigelse deraf har betalt en Deel Regningegjæld for Contracitanten, ifølge Klage til Forligelsescommissionen af 6te Januar 1860 i 1ste Instants søgt Hovedcitanten til Betaling af det nævnte Beløb med Renter, eller in subsidium til Betaling af 1,019 Rdl. 3 Mk. 4 Sk. med Fradrag af rigtig beregnede Omkostninger ved Fogedsforretningen den 4de Januar 1856, og ved de derefter afholdte Auctioner, samt Salair til Procurator Nørby efter Rettens Ekshøn, og da Hovedcitanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Contracitanten 675 Rdl. 5 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 6te Januar 1860, indtil Betaling skeer, er denne Dom nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten procederer til Fristidelse for Contracitants Litalte, medens Contracitanten derimod har gjentaget sin nysansørte for Underretten neblagte subsidiaire Paastand.

Ifølge Hovedcitantens Fremstilling blev der ved den omhandlede Leilighed, da Nørgaard blev solgt til Jesen, af Procurator Nørby gjort en Beregning over, hvormeget Contracitanten i Anledning af hans hele Mellemværende med Hovedcitanten, Nørby og Kall havde at udrede, og da det af denne Beregning fremgik, at der ialt skulde udredes 10,278 Rdl. 5 Mk. 1 Sk., blev Jesen, med hvem der tidligere havde været forhandlet om en Kjøbesum af 10,000 Rdl., formaaget til at give 200 Rdl. mere, hvorhos Nørby slog 40 Rdl. af paa sin Forbring, og Resten af det ansørte samlede Beløb, forsaavidt det ikke kunde dækkes af den saaledes bestemte Kjøbesum, skulde tapes af Hovedcitanten; derimod var der efter Hovedcitantens Anbringende ikke Spørgsmaal om, at der skulde kunne tilkomme Contracitanten noget af Kjøbesummen, der, som meldt, end ikke var tilstrækkelig til at skaffe Creditorerne Dækning, og da Contracitanten, der efter Hovedcitantens Anbringende var bekjendt med dette Forhold, og navnlig ogsaa med Nørbys Beregning, ved samme Leilighed understrev Stjøbet og i samme meddeelte Dvittering for den contante Udbetaling af 2,800 Rdl., uagtet ingen Deel af dette Beløb blev udbetalt til ham, har Hovedcitanten gjort gjældende, at Contracitanten derved maa anses at have erkjendt, at der ikke tilkom ham nogen Deel af det ommeldte Beløb. Til Beviis for Rigtigheden af sin foransørte Fremstilling har Hovedcitanten fremlagt en ubateret Optegnelse uden Underskrift, som han vil have faaet ublaant af den senere afsøde Procurator Nørbys Vo, og som efter hans Anbringende skal være den ommeldte af Nørby forfattede Beregning; men denne Opgjørelse har Contracitanten nægtet at have kjendt, da Handelen afsluttedes, og vel fremgaaer det af de afgivne Bidneforklaringer, at Kjøbesummen for Gaarden ved Handlens Afslutning blev fastsat et Par Hundrede Daler høiere end der tidligere havde været forlangt, og at der ved den ommeldte Leilighed der været omtalt en saadan Opgjørelse, som af Hovedcitanten ommeldt, men de afhørte Bidner have imidlertid ikke kunnet forklare noget Nærmere om denne Opgjørelses Indhold, ligesom der ei heller er tilveiebragt Beviis for, at Kjøbesummens Forhøielse var foranlediget ved Resultatet af Opgjørelsen. Hovedcitanten har isvrigt i en under Sagen fremlagt Opgjørelse, der er dateret den 7de December 1859, søgt

at paavise, at hele det af ham oppebaarne Beløb 2,800 Rdl. og endnu noget mere er medgaaet, deels til Dækning af de Beløb, som Contracitanten, som ovenfor anført, ved Forliget af 22de Juli 1855 havde forbundet sig til at betale contant i December Termin s. A., deels til Renter og Omkostninger m. v. ved de Laan, som Hovedcitanten maatte gjøre for at opfylde sin Cautionforpligtelse, og navnlig saadanne Renter og Omkostninger, der ere paaløbne efter Forligets Indgaaelse, deels endelig til Omkostninger ved selve Forliget — der er beskrevet og tinglæst som Pantebehæftelse — og ved Udsægsforretningen samt de afholdte forgjæves Auctioner, og derunder navnlig ogsaa Salair, Reiseomkostninger m. v. til Procurator Nørby i Anledning af det Arbejde, han efter Forligets Afslutning har haft vedkommende Gaardens Salg og Ordningen af Parternes Mellemværende. Contracitanten har imidlertid ikke villet erkjende Rigtigheden af denne Opgjørelse, idet han navnlig har gjort Indsigelse mod følgende Beløb, som Hovedcitanten ifølge sin Opgjørelse vil have udredet af de omhandlede 2,800 Rdl.

1. Til Procurator Nørby.....	648 Rdl. = Mk. = St.
2. Til Commerceraad Kall.....	586 — 1 — 13 —
3. Til Forligelsescommisair Hesse.....	137 — „ — „ —
4. Vexel i Hjørring Discountobank med Disconto deraf i 3 Maaneber og Gøbtgjørelse til Tras- senten for at understrive Vexlen....	1,023 — 3 — „ —
5. Vexelbdisconto og Omkostninger ved Laanene...	280 — „ — „ —
6. 1/2 Aars Skatter circa.....	40 — „ — „ —

Med Hensyn til disse Beløb har Contracitanten fremsat følgende specielle Erindringer.

- ad 1. At Nørbys Salair, Reiseomkostninger m. v. ere for høit beregnede, og at der desuden under denne Sum er opført et Par andre mindre Beløb, som Contracitanten ikke var ham skyldig. Contracitanten har derfor paastaet denne Post nedsat til 188 Rdl. 4 Mk. foruden Salair for Fogedforretningen og Auctionerne efter Rettens Skjøn.
- ad 2. At der alene tilkommer Kall de 300 Rdl., der ommeldes i Forliget af 22de Juli 1855 som skyldige til ham tilligemed 4 pCt. Renter deraf fra 11te Juni 1855 til 17de Marts 1856. Contracitanten har derfor paastaet denne Post nedsat til 309 Rdl. 12 St.
- ad 3. Dette Beløb, der ifølge Attest fra Byfogedcontoivet i Frederikshavn udgjør Foged- og Auctionsomkostninger over Nørgaard, har Contracitanten paastaet at være for høit beregnet, hvorfor han har paastaet det nedsat til det lovlige Beløb.
- ad 4. Den her omhandlede Vexel har Contracitanten paastaet at være ham uvedkommende, hvorimod han har erkjendt af det ommeldte Beløb at være skyldig 997 Rdl. 10 St.
- ad 5. Dette Beløb nægter Contracitanten at være skyldig.
- ad 6. Contracitanten paastaer selv at have betalt Skatterne for det paagjældende Halbaar, hvorfor denne Post efter hans Formening maa udgaae.

I Hensigt til disse Indsigelser har Contracitanten forfattet en Op-
gjørelse over hans og Hovedcitantens Mellemværende ved Afslutningen af Han-
delen om Nørgaard, ifølge hvilken Opgjørelse der af Kjøbesummen for Gaarden
skulde tilkomme Contracitanten det ovenangførte Beløb 1,019 Rdl. 3 Mk. 4 Sk.,
dog, som ovenfor anført, med Fradrag af lovlig beregnede Omkostninger ved
Fogebforretningen den 4de Januar 1856 og ved de derefter afholdte Auktioner,
samt Salair til Procurator Nørby efter Rettens Skjøn, og idet Hovedcitanten
efter Contracitantens Formening har været uberettiget til af den oppebaarne
Deel af Kjøbesummen deels selv at indeholde, deels til Andre at udbetale de
Beløb, som ifølge Contracitantens Anbringende enten have været ham uved-
kommende eller ialtsald for høit ansatte, har han formeent, at Hovedcitanten
maa være pligtig at erstatte ham det anførte Beløb.

Det maa imidlertid ved Bedømmelsen af Parternes Mellemværende tages
i Betragtning, at Anledningen til, at Hovedcitanten har ved Salget af Contra-
citantens Gaard erholdt de ommeldte 2,800 Rdl. udbetalte, har været, at
Hovedcitanten havde paataget sig at ordne Contracitantens Gjældsforhold og
havde indgaaet Selvsfyldnercaution for en Deel deraf, og at Hovedcitanten for
at indfri de af ham i saa Henseende paatagne Forpligtelser har været nødsaget
til selv at gjøre Laan, Akt, uden at Hovedcitanten havde betinget sig nogen
særlig Godtgjørelse derfor, men kun imod at blive holdt skadesløs, og naar det
tillige tages i Betragtning, at Hovedcitanten, efterat hans Tilgodehavende hos
Contracitanten for den da forløbne Tid var opgjort ved Forliget af 22de Juli
1855, og han havde været nødsaget til for at erholde sit Tilgodehavende at gjøre
Execution i Contracitantens Eiendom Nørgaard og at stille den til Auktion,
standsede denne Realisation og indgik paa at give Contracitanten Leilighed til
at sælge den underhaanden, og at der ved dette Salgs Ordning og Skjødets
Udførelse af Contracitanten er i denes Dørværelse betalt den ommeldte Deel
af Kjøbesummen til Hovedcitanten, maa denne derved anses at have havt til-
strækkelig Bemyndigelse til at anvende det ommeldte Beløb til Berigtigelse af de
Fordringer, som hidrørte fra eller stode i Forbindelse med det hele Forholds
Ordning, uden at det herved kunde være afgjørende, at enhver enkelt Fordring
var ligesrem nævnt i det ommeldte Forlig, eller at Hovedcitanten kunde være
pligtig at føre et aldeles fuldstændigt Beviis enten for, at enhver af ham ud-
betalt Fordring nødvendigvis fulgte af det paagjældende Forholds Ordning, eller
for, at den ikke kunde have været afgjort med et mindre Beløb. Hvad nu an-
gaar de foran under Nr. 1, 2 og 3 nævnte Poster og de af Contracitanten
mod en Deel af disse Beløb fremsatte Indsigelser, da er det ved de under
Sagen af Hovedcitanten fremslagte Dvitteringer, hvis Rigtighed ikke er modsagt
af Contracitanten, godtgjort, at Hovedcitanten har udbetalt de Paagjældende
disse Posters hele Beløb, og efter Indholdet af de for disse Beløb meddelte
Dvitteringer angif de disse Fordringer de Paagjældendes Tilgodehavende i Anle-
dning af de Contracitantens ommeldte Eiendom vedrørende Transactioner, hvor-
til endnu kommer, at det efter Sagens Oplysninger og Dvitteringernes Dato
maa antages, at Udbetalingen af disse Beløb ved Hovedcitanten er skeet samme

Dag, da Skjødet paa Eiendommen af Contracitanten blev udslebt, og forsaavidt Contracitanten særligen har fremhævet, at 2 mindre Summer af det under Nr. 1 nævnte til Procurator Nørby udbetalte Beløb ikke af Contracitanten skyltes til Nørby, da findes det ikke, efterat Nørby har indbefattet disse Beløb i sin Opgjørelse over det Beløb, som han beregne sig tilgode hos Contracitanten, og har erholdt samme udbetalt af Hovedcitanten, at der herfor kan paahvile Hovedcitanten noget Erstatningsansvar til Contracitanten, idet det efter det Forhold, hvori Nørby har staaet til begge Parter, i sig selv var naturligt, at Hovedcitanten ved den Opgjørelse, som fandt Sted i Anledning af Salget af Contracitantens Eiendom, og hvorved en endelig Ordning af denne Gjæld søgtes opnaaet, ikke har gjort Indsigelse mod disse mindre Beløb, og der er efter Indholdet af den af Nørby meddelte Dwittering for hans Fordring saa meget mindre Høie til at paalægge Hovedcitanten Ansvar i denne Henseende, som Dwitteringen ikke indeholder nogen Specification af de enkelte Poster, hvorfor det samlede Beløb er beregnet, men kun nævner Totalbeløbet af Nørbys Fordring hos Contracitanten, og navnlig dette sidste gjælder ogsaa med Hensyn til Dwitteringen for de her foran under Nr. 2 og 3 nævnte Beløb. Det findes derfor ikke, at Contracitanten kan have noget Krav paa Godtgjørelse hos Hovedcitanten i Anledning af de ommeldte Poster. Hvad angaaer Contracitantens Indsigelser mod det under Nr. 4 her foran nævnte Beløb af ialt 1,023 Rdl. 3 Mk., da maa det efter Sagens Oplysninger antages, at dette Beløb ikke er større end, at det kan være medgaaet til at indfri den i det ovennævnte Forlig ommeldte Beleggjæld af 950 Rdl. med den senere deraf paaløbne Disconto og øvrige Omkostninger, der ere paadragne for Tidrummet, indtil Hovedcitanten ved Modtagelsen af den ommeldte Deel af Kjøbesummen for Contracitantens Gaard derfor blev dækket, og Hovedcitanten maa derfor være berettiget til at føre Contracitanten hele dette Beløb i Regning. Det Samme maa ogsaa gjælde med Hensyn til det under Nr. 5 anførte Beløb, idet Hovedcitanten har ved en fremlagt Fortegnelse over de af ham i Anledning af hans havte Omsætninger udredte Beløb til Disconto og lignende Udgifter oplyst, at der er paaløbet et endog større Beløb end det her omhandlede i Disconto og lignende Udgifter af de Summer, som han har udlagt for Contracitanten, og som han tilbeels havde bragt tilveie ved Laan i Centralkassen, og hvad endelig angaaer de under Nr. 6 foran anførte Beløb, der ere beregnete som betalte Skatter af Contracitantens Gaard for $\frac{1}{2}$ Aar i 1856, da er det in confesso, at dette Skattebeløb er betalt, uden at Contracitanten har godtgjort, at han selv har betalt det til Bedkommende, og da Hovedcitanten, efter hvad der er bemærket under den under 4de Januar 1856 afholdte Udlægsforretning, maa antages at have taget Gaarden under sin Bestyrelse, indtil den blev solgt, findes det herefter og efter Forholdets Bessaffenhed i det Hele, at det ikke har kunnet paahvile Hovedcitanten yderligere at godtgjøre, at denne Udbetaling er fæet ved ham.

Efter det Anførte findes Contracitantens foransførte Paastand saaledes ikke for nogen Deel at kunne gives Medhold, og Hovedcitanten vil derfor være at frifinde for Contracitantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter vilde efter Omstændigheberne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted“.

Nr. 285.

Advocat Hansen
contra

Morten Sørensen (Defensor Salicath),

der tiltales for paa livsfarlig Maade at have saaret Gaardmand Laurz Thomsen af Sall.

Fryshenborg og Faurskov Birkis Extrarets Dom af 23de August 1864: „Arrestanten Morten Sørensen bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar samt udrede i Erstatning til Gaardmand Laurz Thomsen af Sall 89 Rdl. 2 Mk. Saa betaler Arrestanten og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Overretsprocurator Tsaacien, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Friis, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de October 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Morten Sørensen for paa livsfarlig Maade at have saaret Gaardmand Laurz Thomsen i Sall.

Da Arrestanten den 11te Februar d. A. om Aftenen havde indjundet sig i Kroen i Sall, hvor han traf sammen med Gaardmand Laurus Thomsen og flere Andre, opstod der sammesteds mellem ham og Laurus Thomsen Stjænderi, og da de senere omtrent Kl. 10 havde forladt Kroen, hvor de vel havde nydt nogen Spiritus, men uden at Noget af dem kan antages at være bleven beruset i nogen særdeles høi Grad, kom Arrestanten strax i Slagsmaal med Laurus Thomsen og en anden Mand, ved hvilken Leilighed alle tre maae antages at være faldne omkuld. Da de vare komne op igjen, gif de videre op ad Byens Gade, men vedbleve at stændes og at stubbe til hinanden, indtil de naaede det Hus, hvori Arrestanten boede, og hvor han forlod dem og gif ind i sin Leilighed. Efter Arrestantens Forklaring gif han, efterat have truffen sin Frakke af, strax ud igjen og tilbød de Andre at slaaes med dem med de bare Hænder, men da Laurus Thomsen gif hjemad, gif Arrestanten atter ind i Huset, hvor han forblev, indtil han — som det maa antages efter ganske kort Tids Forløb — hørte, at de Andre atter vare udenfor Huset; han gif derpaa udenfor henimod Laurus Thomsen, men da han saae, at denne havde en Døe i Haanden, og hørte ham true med at slaae hans Pandedstak itu, løb han ind i Huset og hentede et Gevær, der var ladet med omtrent 30 Kævehagel, og da han derefter var kommen ud igjen, raabte hans Kone, der var fulgt efter ham, til Laurus Thomsen, at han skulde gaae bort, da Arrestanten ellers vilde skyde ham, og umiddelbart derefter affyrede Arrestanten — der iøvrigt har paaflaaet, at han ogsaa selv advarede Laurus Thomsen og den Mand, der var i Følge med denne, om at gaae, da han ellers vilde skyde dem, i hvilken Anledning Laurus Thomsen efter Arrestantens Udsagn gjentagne Gange raabte til ham „Skyd saa“ — sit Gevær og traf Laurus Thomsen, hvorefter Arrestanten strax, uden nærmere at undersøge, om han havde truffen ham, begav sig ind i Huset og gif ifeng, hvor han forblev, indtil han den næste Morgen blev anholdt.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendaliske Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 16de December.

1864.

Anden ordinaire Session.

Søndagen den 30te November.

Nr. 285.

Advocat Hansen

contra

Morten Sørensen (see forrige Nr.)

Laurus Thomsen blev strax efterat være truffen bragt ind til en Familie, der boede i samme Huus som Arrestanten, og en hidtalbt Læge attesterede, at det ham tilføiede Skudskaar i det venstre Laar var farligt ikke blot for hans Førlighed, men ogsaa for hans Liv. Han blev derefter den næste Dag indlagt paa Sygehospitalet i Aarhus, hvorfra han først blev udskreven den 25de Juni for at fortsætte sin Kur i sit Hjem. Efter en af Hospitalslægen udstedt Attest havde Laurus Thomsen, da han blev indlagt paa Hospitalen, paa Midten af det venstre Laars bagre og udvendige Side i en Udstrækning af 8 Tommer omtrent 30 Skudskaar af mindre Projectiler, hvoraf 9 kun vare trængte et Stykke ind under Huden, hvorimod de øvrige vare trængte dybt ind i Muskelmassen, og efter en anden af bemeldte Læge under 17de Juni afgiven Erklæring var der, da Skudskaarene næsten vare helede og 11 Hagel ubtagne, paa Laarets indvendige Side opstaaet en Pulsaares-Svulst, der kunde have havt de farligste Følger, men som paa den Tid, da Attesten udstedtes, var saavidt helbredet, at der ikke længere var nogen Fare for, at Laurus Thomsen skulde miste Livet eller nogen Deel af Lemmet. Det er derhos i bemeldte Erklæring udtalt, at den udbredte Betændelse efter Skudskaarene og det langvarige rolige Leie havde medført en Svækkelse i det venstre Been og en Stivhed i Knæledet, saa at han endnu kun kunde støtte høist ubetydeligt paa Benet ved Hjælp af Krykker, men at han dog sandsynligviis med Tiden atter vilde kunne gjenvinde sine Kræfter, hvorimod Knæets normale Bøielighed neppe nogenstunde vilde vende tilbage.

Arrestanten har nu vel villet gjøre gjælden, at han var nødsaget til at styde paa Laurus Thomsen, fordi denne truede med at ville slaa ham ihjel med

Øren, og det formeentlig ikke kunde vides, hvorvidt han vilde gaae i sine Trubler, men efter samtlige Sagens Oplysninger, og da der navnlig ikke var nogen rimelig Anledning for Arrestanten, da han havde naaet sit Huus, til, uden at Laur's Thomsen gav ham nogen Grund til at formode, at han vilde søge at trænge ind i dette, at komme frem fra Huset og bruge sit ladte Gevær, kan Arrestanten ikke ansees at have været i nogen saadan Nødstilstand, at Bestemmelserne om Nødværge skulde kunne komme til Anvendelse, og da Arrestanten, der maa antages at være en øvet Skytte, derhos har vedgaaet, at han, da han affyrede Geværet, saae, hvor Laur's Thomsen stod, i en Afstand af omtrent 10 Alen, og desuagtet holdt Geværet hen imod ham, uden dog, som det synes, at tage videre Sigte, vil der heller ikke kunne tages noget Henkyn til hans Anbringende om, at han ikke stød paa Laur's Thomsen med fri Villie og Forsæt.

Efter det Anførte, samt da Laur's Thomsen efter Sagens Oplysninger ikke kan ansees at have været sagesløs, vil Arrestanten, der er født i 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Bestemmelserne i Fdbg. 4de October 1833 § 3, sidste Punctum, jfr. § 4, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og Underrettsdommen, hvorved Straffen er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og hvis Bestemmelser om Erstatning til Laur's Thomsen samt om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste“.

Torsdagen den 1ste December.

Nr. 266.

Statsraad Salicath

contra

Christen Madsen Lassen (Defensor Bungen),

der tiltales for Bedrageri eller ialtfald bedragerisk Forhold ved Udførelsen af Arbejde m. v. ved Ribe-Lønder Chansejen.

Ribe Herreds Egtrets Dom af 20de Mai 1863: „Christen Madsen eller Christen Madsen Lassen af Ballum, Niels Hansen Bøhsen af Søndernæs, Abel Buch af Klægskøl og Johan Peter Jensen af Tostlund bør hver især erlægge en Mulct til Ribe Amts Fattigkasse af 20 Rdl. Niels Chr. Hermausen af Wejrup bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog bør han udrede i Erstatning til Bevæsenet 22 Rdl. 82²/₇ Sk. Samtlige Tiltalte bør dernæst udrede de af Arresten og af Sagen i dens Hæelhed lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hofstrup og Ferslev, 8 Rdl. til hver, Christen Madsen eller Christen Madsen

Lassen og Niels Chr. Hermansen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{5}$ og de 3 andre Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{2}{5}$. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Februar 1864: „Tiltalte, Gaardmand Niels Christian Hermansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Christen Madsen Lassen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til de de Tiltalte Raff Hansen Bøysen, Jacob Abel Buch og Johan Peter Jensen idømte Straffe samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen tillægges i Salair hver 8 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christen Madsen Lassens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christen Madsen Lassen m. fl. for Bedrageri eller ialtsald bedragerisk Forhold ved Udførelse af Arbejde m. v. ved Ribe-Lønder Chauseen.

Ved Tiltalte Christen Madsen Lassens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat Tiltalte, Gaardmand Niels Christian Hermansen havde ved en den 8de Juli 1861 af Veivæsenet afholdt Licitation som Entrepreneur paataget sig til bemeldte Chausee at levere circa 20 Kubikfavne af ham for egen Regning tilveiebragt harpet Gruus, som efterat være opfat i Bunker paa Veilnien skulde maales af Veivæsenet og derefter betales af dette, har Tiltalte Lassen — der var i Tjeneste hos Hermansen og foruden sin Løn af denne fik en særskilt Betaling af 5 Rdl. 24 Sk. for hver Kubikfaun Gruus, han havde harpet og opstillet paa Chauseen, medens Kjørselen af Gruset til Chauseen betragtedes som Arbejde i Huusbondens Tjeneste — ved at opstille Gruusbunkerne paa Veilnien, i det Diemed, at det skulde see ud som om der var mere Gruus end der virkelig var, deels unbladt at planere Jorden paa de Steber, hvor Bunkerne skulde henlægges, deels ladet en stor Steen, der laa paa et af disse Steber, blive liggende og lagt Gruset ovenpaa den, og

deels endelig lagt Jord inden i Bunkerne, idet han endog i nogle af Bunkerne, der, som det maa antages, hver skulde indeholde 195 Kubikfod Gruus, har lagt 50—60 Kubikfod Jord, og er det samlede Quantum Gruus, hvorfor Veivæsenet herved, idet Bunkerne udviste et større Maal Gruus, end de i Virkeligheden indeholdt, er blevet besvæget, af samme anslaaet til $1\frac{1}{7}$ Kubikfavn, til en Værdi af circa 20 Rdl. pr. Kubikfavn. Tiltalte Lassen har derhos nærmere forklaret, deels at Tiltalte Hermansen, inden Kjørselen begyndte, havde opfordret ham til at undlade at planere og til at komme Jord i Bunkerne for at det skulde see ud, som om der var mere Gruus i Bunkerne end der i Virkeligheden var, idet Hermansen bemærkede, at Veien var saa lang og Betalingen for Gruuskjørselen saa ringe, deels at Hermansen selv havde været med til at faste Jord i en af Bunkerne, i hvilken ved Undersøgelsen fandtes circa 10 Kubikfod Jord, hvorhos han har anført, at Hermansen havde den største Fordeel af Bedrageriet, medens Lassen dog har erkjendt, at han ogsaa selv havde endeel Fordeel deraf, forbi han for det harpede Gruus skulde have Betaling efter det Maal, som Bunkerne udviste efter Opstillingen ved Chausseen, hvorhos han har erkjendt, at han efter Opstillingen, men inden den begaaede Mislighed af Veivæsenet opdagedes, har af Tiltalte Hermansen modtaget Betaling for det hele Quantum af 20 Kubikfavne Gruus, som han havde paataget sig at harpe. Tiltalte Hermansen har nu ogsaa erkjendt, at han ved af Veivæsenet at modtage Betaling for mere Gruus end der virkelig var leveret har havt Fordeel af det saaledes begaaede Bedrageri, men han har imidlertid benægtet at have deeltaget i dette eller opfordret Tiltalte Lassen til sammes Udsøvelse, eller at have været vidende om at de ommeldte Misligheder fandt Sted, idet han ikke selv havde havt noget med Harpningen og Opstillingen af Gruset at bestille, hvilket han aldeles havde overladt til Lassen, hvorhos det efter de ifølge Overrettens Kjendelse tilveiebragte Oplysninger maa antages, at Gruset, efterat være harpet, har hentligget ved Gruusgravene uden at blive opfat i Favnene, og først er blevet maalt efterat være opstillet paa Veiliniene, og idet det herefter i og for sig kunde være antageligt, at han har været uvidende om, at Gruset blev udbragt til et større Maal end det i Virkeligheden udgjorde, og der isøvrigt ikke er fremkommet noget til Bestyrkelse for den af Tiltalte Lassen mod ham fremsatte Sigelse, vil Tiltalte Hermansen, der ikke tidligere har været under Tiltale, være at frifinde for Actors Tiltale, hvorefter der ikke vil være Spørgsmaal om under nærværende Sag at paalægge ham at udrede Erstatning til Veivæsenet, medens han dog efter Omstændighederne findes at burde tilpligtes at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger. Derimod maa Tiltalte Chr. M. Lassen, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved sit ovenanførte Forhold anses at have gjort sig skyldig i Bedrageri, og han vil derfor være at anses efter Fdg. 11te April 1840 § 41, jfr. §§ 42 og 76, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Uge 5 Dage“.

Nr. 280.

Justitsraad Bunzen
contra**Jens Christian Christensen** (Defensor Brod),

der tiltales for at have afhændet pantsat Gods.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 24de Marts 1864: „Tiltalte Jens Christian Christensen af Solbjerg bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Løgstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 12te Septbr. 1864: „Tiltalte Jens Christian Christensen bor hensættes i Fængsel i 4 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmand Jens Christian Christensen for at have afhændet pantsat Gods.

Efter Sagens Oplysninger er Tiltalte i Aaret 1860 ved Giftermaal bleven Eier af Stedet Solbjerg i Boer Sogn, i hvilken Eiendom med Tiliggende, der er ansat for circa 4 Spr. Hartkorn, samt Besætning, Jnb- og Udbo der ved to henholdsvis den 12te Mai 1859 og den 24de November s. A. tinglæste Skifteextracter er givet Sikkerhed for den Barnet Maren Kirstine Pedersbatter ved de paagældende Skifter tillagte og under Dronninglund Herreds Overformynderi indbragne Mødrene- og Fædrearv, til Bøsel henholdsvis 160 Rdl. og 92 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., næstefter en Aftægt, der er ansat til Capitalværdi 150 Rdl., og en Pantegjæld af 500 Rdl.

Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overeens med Sagens øvrige Oplysninger, at han, naaget det var ham fuldkommen vel bekendt, at Boet paa den ommeldte Maade var pantsat, har i December Termin s. A. overdraget sin Svigerfader, — der efterhaanden havde forstrakt ham med Penge-

saan til Besøb ialt 140 Rdl., hvorfor der ikke var givet Pant, — Besætning og Løssregienstande til denne Værbi, og at han tillige har overdraget nogle andre Gjenstande til andre Creditorer, der ikke havde Pant for deres Fordringer og trængte paa for at faae Betaling, saa at der af Boets rørlige Gods, der ved det ovenfor ommeldte i November 1859 afholdte Skifte er ansat til en Værbi af 150 Rdl., nu ikkun er tilbage ved Stebet nogle faa Gjenstande til en Værbi af circa 30 Rdl., og navnlig intet Kreatur af nogen som helst Slags.

Efter Tiltaltes Forklaring kunde han godt begribe, at han handlede urigtigt ved at disponere over de nævnte Ting, men da Svigerfaderen og de andre Creditorer trængte paa ham om Betaling, vidste han ikke at rebde sig paa anden Maade end at lade dem faae Godsset, om hvis Pantsættelse han aldeles ikke taalte til dem, der derfor ogsaa have nægtet at ville ublevere hvad de endnu havde tilbage af det paagjældende Gods.

Efter det Anførte maa Tiltalte ansees at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, idet han i et Omfang, der langt overstrider Grænserne for den Naadighed, der uanseen den skete Pantsætning maatte tilkomme ham over sit rørlige Gods, har disponeret over dette, men da han dog ikke kan antages at have haft den Hensigt, at den umyndige Panthaber derved skulde blive skadelidende, hvorimod han har paaberaabt sig, at han haabede ved at faae sine meest paatrængende Creditorer fra Haanden at kunne engang igjen blive istand til at anstaffe fornøden Besætning og Løssøre, og saavel Overformynderen som den Umyndiges Børge har anseet det rigtigst at unslade for Liden at realisere den faste Eiendom, hvori der, som meldt, ogsaa er givet Pant for de ommeldte Arvemidler, idet de have meent, at en Forandring i Lidsforholdene kunde medføre en Forhøielse af den faste Eiendoms Værbi, saa at det herefter maa ansees uvist, om der ved Tiltaltes Forhold vil blive paaført den Umyndige noget Tab, findes det, at Tiltalte, der er født i Aaret 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Bestemmelserne i Fdg. 11te April 1840 § 50, jfr. § 43, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder skjønnes at kunne bestemmes til Fængsel i 4 Dage“.

Nr. 289.

Advocat Brod

contra

Anders Johan, kaldet **Tofte** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Opsætsighed og Fornærmelse imod Politiet samt Slagsmaal og Gadenorden.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Octbr. 1864: „Tiltalte Anders Johan, kaldet Tofte, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lihme og

Justitsraad Nyegaard med 5 Afd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Afd. til hver.

I den indaafede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende med Tiltalte Anders Johan, kaldet Lofte, for Opsætsighed og Fornærmelse mod Politiet samt Slagsmaal og Gadenorden anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse beviist, at han Natten mellem den 29de og 30te Juli d. A. har deltaget i et Slagsmaal, der fandt Sted mellem flere Personer paa Gaden i Pebermadsens Gang, samt at han, da Politibetjent Nr. 253, Knud Christian Hansen, som efter Ordre havde indjuntet sig for at tilveiebringe Orden, tog fat i ham for at anholde ham, har sat sig til Mobbørge og sparket Hansen i Maven, og derpaa, efterat han, som uudsøbt, paany af flere tilstedekomne Politibetjente var bleven anholdt, har under hans Transport til Politistation Nr. 2 viist sig i høi Grad opsætsig og gjort Modstand, idet han slog og sparkede om sig, bed fornævnte Politibetjent Hansen i høire Haand, søgte at fravriste Politibetjent Nr. 221 Peter Willadsen hans Politistav, samt vaabte og brølte i den Hensigt, at faae den sammenstimlede Følgehøjs Understøttelse, hvilken ogsaa blev ham ydet, men uden at det lykkedes at rive Tiltalte fra Politibetjentene, af hvilke ei heller Noget, navnlig ikke Nr. 253 Hansen, af Tiltalte blev tilføjet nogen Vægelsesbestandigelse af nogen Udbødning.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er langt over criminel Lovatferd og tidligere straffet, flere Gange for Tyveri, Løsgængereri og Betleri, men ikke findes forhen dømt for Voldsbegjæringer, blive at ansee efter Fdg. 4de October 1833 § 16, Grundsaetningerne i Fdg. 22de October 1701 II. Post III. Cap. § 3, og efter Lovgivningens Analogi; og findes Straffen at kunne bestemmes under Tæt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 295.

Advocat Hansen

contra

Harald Poulsen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Færøernes Sorensfriveries Egtretets Dom af 24de Septbr. 1864: „Harald Poulsen af Thorshavn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Hr. Kirke-kasserer E. D. Børenghen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Forsaavidt nærværende Sag efter den ffete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse, vil den indankede Dom i Genhold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at staude, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Færø Amts Ordre af 27de Juli d. A. er Hunsmand Harald Poulsen af Thorshavn under denne Sag sat under Tiltale for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods. Ved egen med de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Lov-overtrædelser.

1. En Dag i Slutningen af April Maaned d. A. tilvendte han sig et til 10 Rk. vurderet Stykke af et Snøre, som var ham overladt af Capitainen paa en engelsk Fisterflup, for hvem han havde paataget sig at fiske Mad-ding. Snørestykket gjemte han de nærmeste Dage, efterat han havde taget det, først ved Landingspladsen i Malefjær, senere i sit Hjem; derefter falskøb og solgte han det.
2. I Begyndelsen af paafølgende Mai Maaned fandt han ved Stranden i Frederiksbaag 3 Bundter Løndebaand, vurderede til 2 Rk. 8 Sk., hvilke han indestof for at oplyse falskøb til Forffjellige.
3. Søndagen den 19de Juni derefter tog han fra en „Krogv“ i Havnebalen, tilhørende Kongsbonde Ole Poulsen paa Vilbestad, omtrent en halv „Løf“ Lørv, vurderet til 6 Sk., hvilken Lørv han bragte til sit Hjem og brugte der.
4. Natten imellem den 25de og 26de s. M. tog han fra en „Krogv“ i Malefjærs-

haugen, tilhørende Opsidder Poul Johannes Michelsen paa Aalefjær, et til 12 Sk. vurderet Qvantum Tørv, hvilket han ligeledes bragte til sit Hjem, hvor det fandtes ved hans Anholdelse den næste Dag.

5. Endelig fratog han om Søndagen den 26de s. M., da han befandt sig paa Gaarden Sund, Kongsskonde Thomas Petersen sammesteds 2 Stykker tørrede Fisk, vurderede til 6 Sk. Disse Fisk, som vare ophængte til Tørring udenpaa et af Eiermandens Huse, førte Tiltalte med sig til Thorshavn, hvor han salgsøb dem i en af Handelerne.

Tiltalte, der er langt over criminel Aaalder, har ikke tidligere været tiltalt eller straffet ved de civile Domstole; derimod har han, medens han var ansat ved Garnisonen i Thorshavn, 3 Gange været straffet for disciplinære Forseelser, hvoriblandt den sidste Gang ifølge Commandantskabsordre af 1ste Marts 1841 med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

For de ovenfor nævnte Lovovertrædelser — hvoraf den under Nr. 1 anførte nærmest maa henføres under Begrebet Bebrageri, en Omstændighed, som dog ikke skjønnes at kunne være til Hindrer for at den tages under Paaktjendelse under nærværende Sag, sjønt Actionsordren kun lyder paa Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods, da det ikke vil have nogen Indflydelse paa Straffen — vil Tiltalte i Henhold til Fdg. 11te April 1840 §§ 1, 43, 58, jfr. § 78, være at ansee med en Straf, der i Betragtning af samtlige oplyste Omstændigheder skjønnes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Fredagen den 2den December.

Nr. 272.

Advocat Hansen
contra

Peder Pedersen Romlund (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Fjends og Nørhng Herreders Egtrets Dom af 29de Juli 1864: „Arrestanten Peder Pedersen Romlund bør hensættes til Forbedringshusharbejde i 4 Aar. Saa bør Arrestanten ogsaa udrede alle af hans Arrest og af denne Action lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Sufistiraad Neckelmann, 5 Rdl., og til Defensor, Landsoverretsprocurator Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 12te Septbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Morville, be-

taler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Oplysninger, der ere tilveiebragte under de efter Dommens Afsligelse optagne Forhør, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Oplysningerne i Sagen, blev der Ratten mellem den 17de og 18de Mai d. A. ved et hos Gaardmand Chr. Nielsen Bødfer i Sjørring forsvet Indbrudstyveri bortstjaalet forskellige denne Mand og hans Tjenestefolk tilhørende Klædningsstykker og nogle andre Gjenstande, og da nu Arrestanten, efter de af Huusmand Jens Dgaard og dennes Hustru Inger Malene Jensen afgivne ebelige Forklaringer, den næste Morgen har indfundet sig i deres Huus paa Sødal Mark og da var i Besiddelse af flere Gjenstande, som efter de Bestjaalnes Forklaringer ere frakomne dem ved det ommeldte Tyveri, er der opstaaet Mistanke mod Arrestanten om at have forsvet dette Tyveri. Efter Dgaards og Hustrues Forklaringer har han til Dgaard fallbudt en til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Fratke, som Chr. N. Bødfer har vedkjendt sig som sin Eiendom, for 3 Mk., og da Dgaard erklærede ikke at have Penge til at kjøbe den for, solgte han den for en Flaaske Brændeviin, ligesom han ogsaa solgte et til 4 Rdl. vurderet Par Beenklæder, som Tjenestefarl Chr. Jensen har vedkjendt sig, for flere Smaating, hvorefter han forlod Huset, idet han sammesteds efterlod et Tørklæde og en Tobakspung med Sølvkrabser, der ligeledes maa antages at have været blandt de bortstjaalne Gjenstande, og da Arrestanten noget efter blev anholdt, blev der ved en paa hans Person foretagen Visitation funden et rødt Sirtses Lommelørklæde nedstoppet i Arrestantens Beenklæder.

Arrestanten har stadigen benægtet at have begaaet det fornævnte Tyveri, og der er ikke i denne Henseende fremkommet noget Beviis imod ham. Ligeledes har han nægtet, at have været i Besiddelse af de omhandlede Kostler, og med Hensyn til de fleste af disse findes intet andet Beviis for hans Besiddelse end det af Dgaard og Hustru aflagte Vidnesbyrd, hvilke Personer imidlertid efter deres Stilling til Sagen ikke kunne ansees som fuldgyldige Vidner, saaledes at der alene bliver Spørgsmaal om det hos Arrestanten forefundne Sirtses Lommelørklæde, der er vurderet til 24 Sk. med Hensyn til hvilket Arrestantens Besiddelse maa ansees tilstrækkelig beviist, idet der ikke kan tages noget Hensyn til Arrestantens Andringende om, at det af Andre maatte være anbragt hos ham, og da Tjenestefarl Chr. Jensen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til dette og med Vidner beviist sin Eiendomsret til det ommeldte Tørklæde,

findes Betingelserne for det i D. S. 6—17—10 og 11 og Fdg. 8de September 1841 § 6 hjemlede Deviis for dette Tørklædes Vedkommende at være tilstede. Arrestanten vil derfor med Hensyn til dette være at ansee med Straf som for Hæleri. Da han tidligere oftere har været straffet for forskjellige Forbrydelser og navnlig ved Viborg Kjøbstads Egtrets Dom af 14de Januar 1860 har været anset som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Fdg. 11te April 1840 § 25 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, vil han nu være at ansee efter bemeldte Forordnings § 22 for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet, og findes hans Straf ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 291.

Advocat Hindenburg
contra

Peder Christian Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales for at have afhændet udlagt Gods.

Dronninglund Herreds Egtrets Dom af 25de April 1864: „Tiltalte Peder Christian Pedersen her henfætted i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han betale denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Logstrup, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landskoverrets Dom af 19de Septbr. 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Møller betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Esterat Kjøbmand C. W. Hansen af Aalborg i Henshold til et Forlig af 12te Mai 1863, hvorefter Tiltalte havde forpligtet sig til i Juni Termin s. A. at betale ham 240 Rdl. 4 Mk. 11 Sk., den 22de Juli s. A. havde for denne Forbring med Omkostninger ladet gjøre Udlæg deels i forskjellige Pøsseregjenstande, der tilsammen

vurderedes til 72 Rdl., men hvoraf en Deel, af Værbi 14 Rdl., strax af Tiltalte angaves at tilhøre Andre, deels i Tiltaltes Ret til at erholde Skjøde paa et Sted i Skindberg, blev der den 9de Februar d. A. afholdt Auction til Realisation af det Ublagte, men da det viste sig, at der af de ublagte Pøssregjensstande kun fandtes tilfede enkelte, der under Ublægsforretningen vare tilfammen vurderede til 6 Rdl. 1 Mk., fravalbt Requirenten Auctionen over Pøssret, hvorimod Tiltaltes Ret til at erholde Skjøde paa det ommeldte Sted blev forauctioneret for 30 Rdl.

Under den derefter imod Tiltalte indlebede criminelle Undersøgelse er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger gøbtgjort, at han, der under Ublægsforretningen var bleven gjort bekendt med Virkningen af det stete Ublæg og derhos havde forpligtet sig til at indstaae for det Ublagtes Tilfedeblivelse, har — efter sit Udsagn for at fflaae de vigtigste Livsfornödenheder til sig og sin Familie — af de ublagte Gjenstande deels afhændet en Ko, der var vurderet til 30 Rdl., for 10 Rdl. samt 1 Ld. Rug og 9 Skpr. Byg, deels slagtet og forbrugt en Griis, der var vurderet til 5 Rdl., deels solgt et til 3 Rdl. vurderet Uhr, som han dog senere har erholdt tilbage. Med Hensyn til de øvrige ublagte Gjenstande, der ikke vare tilfede ved Auctionen, maa det derimod antages, at de, forsaavidt de tilhørte Andre, ere af Tiltalte udleberede til disse, og forsaavidt de tilhørte ham selv, ere de efter Tiltaltes Forklaring enten gaaede itu eller blevne borte.

For sit ovenansførte Forhold vil Tiltalte, der med Undtagelse af, at han har vedgaaet ifølge Overrettens Dom af 15de Juni f. A. at være for uberettiget Salg af Brændeviin idømt en Bøde af 15 Rdl., ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 43 med en Straf, der ved Underretsdømmen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 294.

Statsraad Salicath

contra

Knud Knudsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Forfalskning af sin Studemaalssbog.

Holbek Kjøbstads Exræters Dom af 25de August 1864: „Fattiglem, forhenværende Rebslagermester Knud Knudsen af Holbek bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Arboe, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Christensen, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Octbr. 1864: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Cancelliraad

Petersen og Procurator Sorensen for Overretten betaler Tiltalte, Fattiglem Knud Knudsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Høibet Kjøbstad indankede Justitsjag er det ved Tiltalte Fattiglem Knud Knudsens egen Tilslaaelse, der beskrives ved de øvrige foreliggende Forklaringer, oplyst, at Tiltalte har sat sig i Besiddelse af et, et andet Fattiglem tilhørende opsprætted Par Beenklæder, der er vurderet til 3 Mt., og da hans Foregivende om under Gjerningen at have lidt af et Krampetilsælde, der berører ham Bevidstheden, er aldeles uantageligt allerede paa Grund af hans detaillerede Forklaring om Maaden, hvorpaa Gjerningen blev udført, samt da der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ingen Anledning er til at tvivle om, at hans Hensigt med Gjerningen, om hvilken han Intet har villet kunne forklare, har været at tilegne sig Tøiet, maa det bifalbes, at han, der er langt over criminel Lavalder og ikke tilforn straffet, ved den indankede Dom er anset efter Fdg. 11te April 1840 § 1. Ligeledes bifalbes det, at han ikke er funden skyldig i den Forfalskning af en gammel Vandrebog, for hvilken han endvidere er sat under Justitiens Tiltale, da der aldeles intet Beviis foreligger imod ham i denne Henseende. Da nu den Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, som ved Dommen er paalagt ham for Tyveriet, findes passende, og Bestemmelserne om Actionsomkostningerne, deriblandt Størrelsen af de Sagsførerne i 1ste Instants tilfagte Salairer, ligeledes billiges, vil Underretsdommen i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 287.

Justitsraad Bunzen

contra

Hanne eller Johanne Marie Rasmussen (Defensor Liebe),
der tiltales for Barnemord.

Esvendborg Kjøbstads Eyrarets Dom af 13de Mai 1864: „Tiltalte, Arrestantinden Hanne Rasmussen bør at miste sin Hals og

hendes Hoved at sættes paa en Stage. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadskretten's Dom af 18de October 1864: „Underretskdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hedscher og Herforth betaler Arrestantinden Hanne eller Johanne Marie Rasmussen, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom auførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadskretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitseraad Bruun og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Arrestantindens egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilnaelse er det godtgjort, at hun, der oftere havde havt legemlig Omgang med en Smedesvend Hansen, da hendes Forandringer i Juli Maaned s. A. ophørte, nok tænkte sig, at hun var frugtformelig. Da hun i Midten af November kom i Tjeneste hos Kjøbmand Mogenssen, vidste hun, at hun var høit frugtformelig, men uagtet hendes Madmoder gjentagne Gange spurgte hende, om hun ikke var frugtformelig, henægte hende, at hun var det. Den 2den Februar d. A. om Eftermiddagen blev hun, der var alene paa sit Kammer, overrasket af Fødselen. Hun stod, da denne kom paa, i en høiet Stilling over en Egetræs Kiste med et rundt Laag, til hvilken hun i Fødselsøjeblikket støttede sig. Barnet faldt fra hende ned paa Jorden, men paa Grund af den høiede Stilling, hvori hun stod, var Faldet ikke høit. Hun tog strax Barnet op og bemærkede, at det, der streg, havde faaet en Ekramme paa Panden, som blødt lidt, men hun undersøgte det ikke videre. Hun tog nu Barnet om Livet, og holdende sine Hænder under dets Arme slog hun med Voldsomhed den ene Side af dets Hoved mod Kistelaaget saaledes, at Hjernestakken kom i Berøring med dette. Da Barnet endnu levede, søgte hun at quæle det ved at binde Linningen af sit Forklæde stramt om dets Hals, og da hun derefter mærkede, at det endnu ikke var dødt, syntes hun, at det var Synd, at det skulde pines længere, hvorfor hun atter tog det om Livet og paany slog dets Hoved stærkt imod Kistelaaget. Da hendes Madmoder kort efter var kommen til og havde ladet Jordmoderen hente, vedgik Arrestantinden, der imidlertid havde lagt sig paa sin Seng, for Sidstnævnte, at hun havde født, og leverede hende Barnet, som hun havde indsvøbt i et gammelt Forklæde og

gjemt i Sengen, dog først efterat Forbødereen havde truet hende med at ville sende Bud efter Politiet, hvis hun ikke kom frem med det. Barnet var dengang endnu ikke ganske dødt, hvorfor Oplivningsforsøg bleve foretagne, men uden Nytte.

Arrestantinden har stadig forsikret, at det ikke var ifølge en overlagt Plan, at hun berøvede sit Barn Livet, men at Tanken herom først opstod hos hende i Gjerningens Dieblit, idet hun under Fødselen blev saa overvældet af Smerte og Forvildelse over sin hjælpeløse Forfatning, at hun ikke vidste anden Udvei end at dræbe Barnet.

Den optagne Obductionsforretning gaaer ud paa, at det omhandlede Barn har været fuldbaarent, er kommet levende til Verden og har levet efter Fødselen, samt at det strax ved Fødselen eller efter samme har været undergivet en velbelig Behandling og dets Hoved vibragt saadan Bestabigelse, at dets Død berøbed i kort Tid absolut maatte bevirkes.

Det kongelige Sundhedocollegium, der har tiltraadt Obductionsforretningens foranførte Resultater, har derhos erklæret, at Collegiet maa antage, at de Bestabigelser, der ved Obductionen ere forefundne paa Barnets Hoved, ere bevirkede ved den af Arrestantinden mod Barnet strax efter dets Fødsel udviste velbelige Behandling, og at Collegiet ikke anseer det for muligt, at bemeldte Bestabigelser, maafee med Undtagelse af enkelte ubetydelige Excoriationer, kunne være en Følge af Barnets Fald mod Gulvet ved Fødselen.

Efter hvad der saaledes er oplyst, maa det billiges, at Arrestantinden, der er døbt den 23de December 1838 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved den indkomne Dom i Overensstemmelse med L. 6—6—7 er dømt til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage“.

Mandagen den 12te December.

Nr. 55. Gaardmand **Hans Larsen** (Selv)
contra

Parcellist **Knud Hansen** (Advocat Heinrichsen),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at erlægge Bøder for at have borttaget nogle Citanten tilhørende Kreaturer fra en Mark, hvor Citanten antog at have Græsningsret m. m.

Balls Wicks Politirets Dom af 27de Martz 1864: „Indklagede, Parcellist Knud Hansen af Store Salby bør for Klageren, Arvefæstegaardmand samnefæds Hans Larsens Tiltale under nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Novbr. 1862:
„Politiretsdommen bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger
for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Da den i nærværende Politisag under 10de November 1862 af-
sagte Overretsdom ikke af Citanten er paaanket for Høiesteret inden den
i Forordningen af 15de Januar 1817 § 2 foreftrevne Tid, idet Høieste-
retsstævningen først er udtagen den 17de August 1863, og den nævnte
Mangel ikke er afhjulpen ved Opriktningsebevilling, vil bemeldte Stæv-
ning være at afvise; hvorhos Citanten efter Indstævntes Paastand vil
være at tilpligte at betale Indstævnte Kost og Tæring for Høiesteret,
der bestemmes til 40 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises. I Kost
og Tæring for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte
40 Rdl.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
føjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers
Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ø. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldenalste Boghandel (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 37.

Den 23de December.

1864.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 13de December.

Nr. 273.

Advocat Heinrichsen

contra

Guttorm Christian Hvidt og Christian Vilhelm Lund Hestkjær
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Septbr. 1864: „De Tiltalte Nr. 1, Guttorm Christian Hvidt, Nr. 2, Christian Vilhelm Lund Hestkjær, Nr. 3, Joseph Carl Emil Sorgenen, Nr. 4, Ludvig William Andersen, Nr. 5, Johan Frederik Thulberg eller Tullberg og Nr. 6, Carl Emil Olsen bor straffes, de 2 Forsknævnte hver især med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, de Tiltalte Sorgenen og Olsen med Fængsel, den Første i 8 Uger og den Sidste i 1 Uge og de Tiltalte Andersen og Thulberg eller Tullberg hver især med Riis, samt de Tiltalte Andersen og Thulberg eller Tullberg, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Karen Sophie Christensen, Marschandiser Peterjens Hustru, 8 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hestkjær og Pihne med 10 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Sorgenen med $\frac{1}{10}$, hvoraf in solidum tilsvares $\frac{5}{7}$ af de Tiltalte Hvidt og Hestkjær, Een for Begge og Begge for Een, og $\frac{2}{14}$ af Tiltalte Hestkjær; af Tiltalte Hvidt med $\frac{2}{20}$, hvoraf in solidum med ham tilsvares af de Tiltalte Andersen, Olsen og Thulberg eller Tullberg, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{1}{2}$; af Tiltalte Hestkjær med $\frac{1}{20}$ og af de Tiltalte Andersen og Thulberg eller Tull-

berg, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{10}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Guttorm Christian Hvidts og Christian Wilhelm Lund Hestkjærs Bedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De Tiltalte Nr. 1 Guttorm Christian Hvidt, Nr. 2 Christian Wilhelm Lund Hestkjær m. Fl., af hvilke Tiltalte Hvidt er født den 15de Januar 1847, Tiltalte Hestkjær den 31te October 1848, og af hvilke Tiltalte Jørgensen er anseet ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 17te Februar 1862 efter Fdg. 11te April 1840 § 26 med Riis, medens ingen criminel Dom sees tidligere at være overgaaet nogen af de øvrige Tiltalte, actioneres under nærværende Sag for Lyveri.

Ved deres egne af det isøvrigt Oplyste tilbeels bestyrkede Tilfælseser er det beviist, at de Tiltalte i Tidrummet fra December Maaned f. A. indtil Begyndelsen af afvigte Februar Maaned have begaaet følgende Forbrydelser. De Tiltalte Hvidt, Hestkjær og Jørgensen have i Forening paa Her i Havnen beliggende Fartøier, der alle vare uden Tilfyn af nogen paa dem sig opholdende Person, begaaet 11 forffjellige Lyverier, hvorved de have tilvænt sig Sengklæder, Klædningsstykker og andre Gjenstande til en Værdi i det Hele af mellem 80 og 90 Rdl., af hvilke Lyverier flere vare forbundne med Indbrud, idet bemælte Tiltalte skaffede sig Afgang til Gjærningsstederne, Fartøiernes Kaptter og Lukasser, deels ved med Vold at opbryde sammes Rapper eller Døre, deels ved at frabryde de for disse anbragte Laase. Endvidere have de Tiltalte Hestkjær og Jørgensen i Forening stjaalet en Skibskiste, hvori nogle Klædningsstykker m. m., tilsammen af Værdi om trent 1 Rdl., fra en ligeledes her i Havnen liggende Jagt, om hvilken og de stjaalne Gjenstandes Eier ingen Oplysning har været at erholde, og Tiltalte Hvidt med Hensyn til dette Lyveri gjort sig skyldig i en hæderikst Virksomhed. Fremdeles have de Tiltalte Hvidt, Andersen, Thulberg eller Tullberg og Olsen i Forening frastjaalet Stomagemester Morten Nicolaisens 3 Par og 2 umage Giltsto i det Hele af Værdi 4 Rdl., og Tiltalte Hvidt alene frastjaalet Slipper Thomsen en til 2 Rk. vurderet Regnkappe og

Tjenestekarl Peter Nielsen en til 6 Rdl. vurderet Stortrøie, hvori en til 2 Mk. vurderet Nogle, hvilken Nogle Tilstalte Hestkær modtog i Foræring af Tilstalte Hvidt, uagtet han vidste, hvorledes denne var kommen i Besiddelse af samme. Derhos have de Tilstalte Hestkær og Jørgensen i Forening begaaet 2 Tyverier paa Fartsøier her i Havnen, medens disse vare uden Tilsyn af nogen ombord værende Person, hvorved de tilvandt sig endeel Sengklæder og Klædningsstykker af Værdi i det Hele 11 Rdl. 1 Mk., af hvilke det ene paa en Dæksbaad, „Oscar“ kaldet, udsørgtes paa den Maade, at de skaffede sig Afgang til Kabytten, hvor de stjaalne Kosler vare, ved at opbryde sammes Kasse, der var fastslaaet med Søm.

Det er derhos ved Tilstalte Hestkærs egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han i afvigte September Maaned, og altsaa før han havde naaet den criminelle Lavalber, har fra Tobaksfabrikør Nicolai Isaac Jacob Bonnensen stjaalet 9 Kasser Cigarer, tilsammen ansatte til en Værdi af 15 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.

Som Følge af det Foransførte ville de Tilstalte være at dømmes efter fornævnte Forordning, Tilstalte Hvidt efter §§ 1, 12, 1ste Membrum og 22, Tilstalte Hestkær efter §§ 1, 12 1ste Membrum, 22 og 26, og findes Straffen at kunne bestemmes for de to Forstuvævnte til Forbedringshøusarbejde i 3 Aar for hver især af dem“.

Nr. 94. Gaardeierne Jens Rasmussen Fogsgaard, Søren Pedersen m. Fl. (Advocat Heinrichsen)

contra

Anders Jacobsen, Palle Hansen m. Fl. (Tugen),
angaaende Forholdene med Hensyn til Vandafledningen fra Store Mose m. v.

Landvæsenstilsættelsens Kjendelse af 14de Juli 1862: „Den Anders Jensen af Borum tilkommende Erstatning for Overkjæring m. v. i Anledning af Udgravning paa hans Mark for et Vandløb fra Store Mose i sydlig Retning bør udredes af Mosens Lodsøiere med ialt 75 Rdl. Den af Anders Jacobsen gjorte Paastand om Erstatning for Tab i Anledning af det nye Vandløb fra Store Mose kan ikke tages til Følge“.

Overlandvæsenstilsættelsens Kjendelse af 9de Juni 1863: „Vandløbet fra Store Mose til Borum bliver at udgrave og vedligeholde i Overensstemmelse med Foransførte og til de fastsatte Tider under Lovens Evtang. Foransførte Omkostninger til Beløb 74 Rdl. 5 Mk. udredes inden 15 Dage efter denne Kjendelses lovlige Forkyndelse“.

Høiesteret's Dom.

Under Paaberaabelse af § 21 i Lov om Landvæsencommissiøners og Overlandvæsencommissiøners Sammensætning og Forretningsgang m. m. af 30te December 1858 have Eitanterne for Høiesteret paastaet den indankede Kjendelse ophævet, og Sagen, forsaavidt angaaer Bestemmelsen af den Retning, hvori Bandalædningen fra Borum Store Mose skal stee, afviist fra Overlandvæsencommissiønen, idet de have formeent, at Commissiønen har overskredet sin Competence ved uden forudgaaet lovlig Underjøgelse og a prima instantia at have givet en Bestemmelse om Bandalædningen, der er i Strid med, hvad der af Lodseierne i bemeldte Mose var vedtaget for Landvæsencommissiønen. Ifølge den anførte Lovbestemmelse tilkommer det inidlertid ikke Høiesteret at undersøge, hvorvidt de processuelle Betingelser for, at Overlandvæsencommissiønen lovligen kunde paakjende de af den afgjorte Spørgsmaal, have manglet, men Retten har alene at afgjøre, hvorvidt disse Spørgsmaal efter deres egen Bessaffenhed ligge udenfor Landvæsencommissiønernes Omraade; da nu dette ikke i det foreliggende Tilfælde kan antages, men det navnlig ifølge Anordning angaaende Bands Afledning af 29de Juli 1846 § 53 maatte henhøre under Landvæsencommissiønerne at afgjøre, hvorvidt Bandet fra Borum Store Mose kunde ved Hjælp af den vedtagne nye Bandalædning føres ind i Bandalædningerne i Hvininge og Uderup Moser, uagtet Lodseierne i disse modsatte sig saadant, findes Eitanternes fornævnte Paastand ikke at kunne tages til Følge.

Chi kendes for Ret:

Eitanternes Paastand om Ophævelse af Overlandvæsencommissiønen's Kjendelse m. v. kan ikke tages til Følge. Til Justitskassen betale Eitanterne 5 Rdl.

Nr. 303.

Advocat Liebe
contra

Nils Nilsson (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Lyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 7de October 1864: „Arrestanten Nils Nilsson bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og udrede alle af hans Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger,

derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lewerchusen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 14de Novbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestanten Nils Nilsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Dplysninger stemmende Tiltalæelse tilstrækkelig godtgjort, at han den 3die September d. A. har tilvendt sig et Faar og et Lam, der stode tværede paa en Eng i Nærheden af Raubers, og derefter trukket dem ind til Byens Torv, hvor han folgte dem til en Slagter for 4 Rdl., men da denne havde fattet Mistanke til Arrestanten, blev han strax derpaa anholdt. Faaret og Lammet, der ere vurderede til 8 Rdl. og tilhørte Dagtmester Laage, ere ubleverede denne, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning.

For dette Forhold er Arrestanten, der er født i Everrig i 1810 og efter Viborg Kjøbstads Ertretets Dom af 12te Februar 1862 har været anseet som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Fbg. 11te April 1840 §§ 25 og 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han senere har været under Tiltale for Brandstiftelse og Tyveri, men ved Overrettens Dom blev frifunden for Actors Tiltale, nu ved Underrettsdommen rettelig anseet efter de fornævnte Lovbestemmelser, jfr. Forordningens § 6, som for 3die Gang begaaet Hæleri, og da Straffen passende findes bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste".

Nr. 297.

Advocat Liebe

contra

Eleonore Cecilie Christensen, Huusmand Jørgen Christian Frederikssens Hustru (Defensor Hansen),

der tiltales for Indbrud og Tyveri eller Hæleri samt for ulovlig Dm-gang med Hittegods.

Bendts Herreds Egtrets Dom af 17de Mai 1864: „Tiltalte Eleonore Cecilie Christensen, Huusmand Jørgen Chr. Frederikssens Hustru af Roerslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa bør hun og ndrede alle af denne Sag, hendes Arrest og Dommens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Schmidt, og til Defensor, Procurator Møller, begge af Middelfart, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de October 1864: „Herredstingets Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Herforth og Cancelliraad Peterfen, og til Procurator Jørgensen i Fredericia betaler Tiltalte Eleonore Cecilie Christensdatter, Huusmand i Roerslev Jørgen Christian Frederikssens Hustru, 5 Rdl. til hver af de to Forskævnte og 2 Rdl. til den Sidstkævnte. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hebdet: „Det er ved Tiltaltens egen Tilstaaelse beviist, at hun har været i Besiddelse af 2 Ekjorter, 3 Lagener og nogle til Damepui henherende Gjenstande, med Hensyn til hvilke Ting Olympe Desleuran og dennes Sønnen — fra hvem de formodes stjaalne ved et i Marts Maaned d. A. paa en Gaard i Roerslev, hvor de vare opbevarede, forøvet Indbrud — have præsteret Egenomsbeviis, og i alt Fald med Und-

tagelse af de to Skifter, aflagt tilfrækkelig Tilhjemlingsøed, uden at Tiltalte har kunnet oplyse, at hun paa lovlig Maade er kommen i Besiddelse af samme.

Da der imidlertid ikke med den uhjemlede Besiddelse af Kosterne, der ialt ere vurderede til 13 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., har været forbundet særdeles Omstændigheder, der vise, at Tiltalte selv har stjaalet dem, vil hun efter Lovens 6—17—10 og 11 samt Fdg. 8de September 1841 § 6 kun blive at ansee med Straf som for Hæleri efter Fdg. 11te April 1840 § 22.

Tiltalte har endvidere tilstaaet, at hun i afsigte Maris Maaned har fundet en Kemmenaal, et Krudtmaal og to Kjæder, alt af Sølv og tilhørende Voksbruger Daniel Deleuran samt vurderet til 5 Rdl., uden at have oplyst disse Ting, og hun vil derfor ogsaa blive at ansee for ulovlig Omgang med Hittegods efter Fdg. 11te April 1840 § 58.

Tiltalte, der er langt over criminel Pavalber og ikke tidligere straffet, er for sit ovenberørte Forhold ved Herredstingets Dom tilfunden Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, og da denne Straf stjønes passende og Bestemmelserne i Underrettsdommen om Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Sagsførerne i 1ste Instants, ligeledes billiges, vil den indante Dom i det Hele være at stadfæste“.

Dnsdagen den 14de December.

Nr. 292.

Advocat Henrichsen
contra

Jens Mortensen Fjorbaek (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Han Herredets Extrarets Dom af 30te April 1864: „Tiltalte Jens Mortensen Fjorbaek af Kliim bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede de med Straffens Execution og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mønsted, 4 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Lyffe, 3 Rdl. Saa bør han og i Erstatning til Kjøbmand L. C. Holm ved Thorupstrand betale 39 Rdl. 3 Mk. 4 Sk. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isærligt at efterkommes under Udserd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Septbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Erstatningens Størrelse bestemmes til 10 Rdl. 3 Mk. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger

efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

Da der ikke kan ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte ved Salget af de i den indankede Dom omhandlede, Forbjergers Holm tilhørende Muursteen, ved hvis Afhændelse Sidstnævnte mener at være forurettet, har handlet i svigagtig Hensigt, hvilket navnlig ikke med Sikkerhed kan udledes deraf, at Tiltalte under et Forhør har erkjendt, at der ved Salget af nogle af disse Steen fra hans Side er begaaet en Feil, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han, som ved Dommen fassat, vil have at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jens Mortensen Fjorbak bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under 19de October f. A. indgik Tiltalte en skriftlig Overenskomst med Forbjergers Holm, ved hvilken en mellem dem tidligere affluttet Handel om en Parcel med derpaa værende Teglværk m. v. hævedes paa Bilkaar blandt Andet, at den Beholdning af circa 12,000 Muursteen, som fandtes udenfor Teglværket, skulde tilhøre Holm, og ligeledes de brændte Steen, som da vare i Ovnen, af hvilke dog 2,000 Stkr. skulde udleveres Tiltalte. Efter Forbjergers Holms Forklaring skal Tiltalte, der efter Overenskomsten endnu samme Efteraar skulde brænde en Dvn med Steen og Kalk, og som saaledes fremdeles havde Afgang til Teglværket, imidlertid have disponeret over endeel af de Steen, som efter Overenskomsten tilhørte Holm, i hvilken Henseende denne Sidste navnlig først har udsagt, at der udenfor Ovnen fandtes 12,500 Stkr. og i Ovnen 7,000 Stkr., samt at han ifkun selv deraf havde modtaget 12,800 Stkr., saa at Tiltalte, der havde disponeret over Resten 6,700 Stkr., hvoraf ifkun 2,000 Stkr. tilhørte Tiltalte, saaledes havde fravendt ham 4,700 Stkr., hvorimod han senere, idet han anbragte, at der havde været 8,000 Stkr. i Ovnen, angav at have mistet 5,700 Stkr., medens han endelig under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har ansat Dvantiteten af de Steen, Tiltalte skal have fravendt ham, til ifkun 3,000 Stkr., idet han har erkjendt selv at have modtaget og til Andre at have ladet udlevere ialt 15,500 Stkr. af de 20,500 Stkr., der efter hans sidst-

anførte Forklaring skal have beroet i Dvnen, og af hvilke, som anført, de 2,000 Stkr. tilhørte Tiltalte.

Tiltalte, hvis Forklaringer under Sagen i det Hele have været vaffende, har ikke villet erkjende, at der i Dvnen var mere end 6,000 Steen, der tilhørte Holm; men han har imidlertid vedgaaet at have til forskjellige Personer solgt af Holms Steen, samt erkjendt, at han derved havde begaaet en Feil, og vel har han senere under Sagen fragaat disse Forklaringer, men da de i det Hele ere bestyrkede ved Sagens Oplysninger, vil der intet Hensyn heril kunne tages, hvorimod det, uanseet at Dvntiteten af de Steen, som Tiltalte udenfor de ham selv tilhørende 2,000 Stkr. har solgt fra Teglværket efter den 19de October f. A., ikke nøiagtigen har kunnet konstateres, dog ialtsald maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Afhændelse af enbeel af de Holm tilhørende sammesteds beroende Steen.

For dette sit Forhold er Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger nærmest maa antages indtil videre at have havt Teglværket tilligemed Stenene i sin Besiddelse, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 43, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiget, og Tiltalte derhos, som i Underrettsdommen antaget, vil være pligtig at udrede Erstatning til Forbjerger Holm, vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Erstatningens Størrelse ikkun findes at kunne fastsættes til 10 Rdl. 3 Mk., ibet der efter Holms første Forklaring ikkun maa antages at have været 7,000 Stkr. Steen i Dvnen, og der efter Overenskomstens Indhold ikke tør forudsættes at have været flere end 12,000 Stkr. udenfor Dvnen, af hvilken Dvntitet 2,000 Stkr. tilhørte Tiltalte og 15,500 Stkr. ere komne Holm tilgode, saa at det ikke tør statuere, at Tiltalte ulovligen har fravendt denne mere end 1,500 Stkr. Steen, der efter Holms Forklaring havde en Værdi af 7 Rdl. pr. 1,000 Stykker“.

Nr. 300.

Advocat Hansen
contra**Juliane Margrethe Slavind** (Defensor Bunken),

der tiltales for Bedrageri.

Holstebro Kjøbstads Eyrarets Dom af 22de Juli 1864: „Tiltalte Juliane Margrethe Slavind og Tiltalte Mads Christensen Fjiffbæk med Eknævnet Albæk bør til Holstebro Fattigkæse bøde en Mulct, Forstnævnte 20 Rdl. og Sidstnævnte 10 Rdl. Forstnævnte bør derhos betale de med hendes Arrest forbundne Omkostninger og begge Tiltalte in solidum udrede de øvrige Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Schubarth, og til Defensor, Kammeraad, Procurator Neysdorph, 4 Rdl. til hver. Under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de October 1864: „Tiltalte Juliane Margrethe Glavind bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Mads Christensen Fjffbæk med Tilnavnet Albæk bør til Hølstebro Kjøbstads Fattigtasse bøde 10 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actør for Underretten, 5 Rdl. og Defensor sammesteds, 4 Rdl., samt til Actør og Defensor for Overretten, Procurator Ssaacsen og Proveprocurator Fassing, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Juliane Margrethe Glavind, hvorhos Tiltalte Mads Christensen Fjffbæk in solidum med hende heraf tilsværer en Fjerdedeel. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Juliane Margrethe Glavinds Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Hvad angaaer Tiltalte Juliane Margrethe Glavind, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indanket, her for Retten alene Spørgsmaal om hendes Forhold med Hensyn til 12 Specier, som hun den 24de Mai d. A. om Eftermiddagen under det Foregivende, at hun var sendt af sin Faber, og at denne manglede det nævnte Beløb for at kunne betale en Fæst, som han havde kjøbt, erhøbt udløvere af Gaardmand Christen Melbgaard i Maabjerg som et Laan til hendes Faber.

Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte bleven mistænkt for bedrageligt Forhold med Hensyn til nogle Varer, som hun den 24de Mai d. A. havde erhøbt udløvere hos forskellige Kjøbmænd og Haandværkere i Hølstebro. I Anledning heraf indsendt en Politibetjent sig den nævnte Dags Aften i Tiltaltes Logis i Hølstebro, og da det under hans Ophold der blev anmeldt for ham, at Tiltalte havde fra en Boghandler erhøbt udløvert 2 Cassians Laster for at forevise dem i sit Hjem og imod Forpligtelse til samme Dag at levere dem tilbage, opfordrede han hende til at udløvere disse, hvorefter hun strax kom frem med den ene af dem, hvorimod hun med Hensyn til den anden først nægtede at vide, hvor den var, men derpaa, efter i nogen Tid at have søgt efter den i sit Kammer, erklærede, at hun nu erindrede, at den laae hos Medtaltte Mads Christensen Albæk, der boede i samme Gaard, hvorefter hun

skjendte sig at løbe ud for at hente den. Politibetjenten løb imidlertid efter hende, og da de kom ind i Medtaltstes Logis, fandt han Tassen liggende der paa et Bord. I Tassen fandtes foruden en Portemonnaie med nogle Penge i endvidere de ovennævnte 12 Specier, med Hensyn til hvilke Taltalte, uagtet hun tidligere for Politibetjenten havde nægtet at være i Besiddelse af Penge, erklærede, at de tilhørte hende, hvorhos hun kort efter for Politimesteren nærmere forklarede, at hun engang hos en hende ubekjendt Handelsreisende, der havde indfundet sig paa hendes Faders Bopæl, havde tilvejet sig disse 12 Specier for Penge, som hun efterhaanden havde tjent ved Svarbejde, eller faaet foræret af sin Fader. Denne Forklaring gjentog hun i det den næste Dag afholdte Forhør, og da hun blev foreholdt den af Gaardmand Christen Melbgaard afgivne Forklaring om, at hun den 24de Mai d. A. om Eftermiddagen under det ovennævnte Foregivende havde af ham erholdt udløst 12 Specier som et Laan til hendes Fader, indrømmede hun vel Rigtigheden heraf, men paastod, at hun ikke vidste, hvor disse 12 Specier vare blevne af, og at det navnlig ikke var dem, som vare fundne i Tassen, hvorhos hun forklarede, at hendes Fader nogle Dage tidligere havde sagt til hende, at hvis der kom Regning paa en kjøbt Hest, kunde hun gaae hen til Christen Melbgaard og laane 24 Rbl.; hun tilføiede derhos, at da hun den foregaaende Dags Middag var gaaet ud til hendes Faders Bopæl, indfandt der sig der en hende ubekjendt Mand, der skulde have Penge for Hesten, og at dette var Grunden til, at hun om Eftermiddagen hentede Pengene, men at Manden var reden bort, da hun vendte tilbage.

Efterat imidlertid Taltaltes Fader havde forklaret, at han ikke skjødte Noget for nogen Hest, og at han navnlig ikke havde talt til Taltalte om at laane Penge hos Christen Melbgaard, erkjendte hun Rigtigheden af denne Forklaring og vedgik, at de i Tassen fundne Penge vare de, som hun havde modtaget af Christen Melbgaard som et Laan til hendes Fader, ligesom hun ogsaa senere vedgik, at hun ved den ommælte Leilighed, da Politibetjenten opfordrede hende til at komme frem med de 2 Tasser, fandt Leilighed til ubemærket at stikke Tassen, hvori de 12 Specier fandtes, til Medtaltalte, og at anmode denne om at gemme Tassen for hende. Derimod har Taltalte vebblevet sin Forklaring om den Mand, der indfandt sig paa hendes Faders Bopæl for at erholde Penge, samt vedholde paastaet, at hun ikke vilde tilvende sig de ommælte Penge, men levere dem til Faderen; men medens der ikke under Sagen er fremkommet Nogetsomhelst, der kunde tale for Rigtigheden heraf, tale derimod Sagens Oplysninger i det Hele for, at Taltalte har villet tilvende sig de nævnte 12 Specier for navnlig at benytte dem i Anledning af en paataent Reise til Kjøbenhavn, og navnlig har et Vidne edelig forklaret, at Taltalte den 24de Mai d. A. først medbeelte det, at hun vilde gaae hen til en Mand i Naabjerg for at laane nogle Penge, som hun vilde bruge til sin Reise til Kjøbenhavn, samt at hun vilde bilde denne Mand ind, at det var til hendes Fader, at hun skulde have Pengene, og foregive, at hendes Fader havde byttel

en Hest mod en anden og skulde give Penge i Bytte, og at Tiltalte senere samme Dag viste Bidnet 12 Specier, som hun sagde vare de Penge; hun paa den anførte Maade havde skaffet tilveie.

Efter det Anførte vil der intet Hensyn kunne tages til Tiltaltes Benægtelse af at have villet tilegne sig de ommeldte 12 Specier, og som en Folge heraf samt da der efter Sagens Oplysninger om hendes mentale Tilstand ikke er Høie til at tvivle om hendes Tilregnelighed, vil hun, der er født i 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses for Bedrageri efter Fdg. 11te April 1840 § 41 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Torsdagen den 15de December.

Nr. 233.

Advocat Hansen
contra

Jens Julius Bjerregaard (Defensor Bunken),

der tiltales for Falst, Bedrageri og Misligheder ved Overformynderiet, medens han der var Assistent.

Criminal- og Politiretten's Dom af 19de Juli 1864: „Arrestanten Jens Julius Bjerregaard bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ipsen og Cancelliraad Nyholm med 15 Rdl. til hver, samt til de subsidiaire Defensorer, Procuratorerne Hjort af Præsto, Møller af Helsingør, Winther af Hjørring og Toldforvalter Nye af Storehedinge, med 2 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestret's Dom.

Forfaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiestret til Paakjendelse og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bunken for Høiestret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag figtes Arrestantens Jens Julius Bjerregaard, der er født den 4de Juli

1820 og ikke funden forhen straffet, for begaaet Falst, Bedrageri og forskjellige Misligheder ved Kjøbenhavns Overformynderi, medens han der var ansat som Assistent. I bemeldte Stilling har Arrestanten været ansat i en Række af Aar, og navnlig efterat fornævnte Overformynderi i Aaret 1858 traadte i Virksomhed i Henshold til Lov af 4de Marts 1857 om Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender § 2 og Justitsministeriets Besjendtgjørelse af 31te December 1857, indtil 1ste October 1862, da han afskedigedes, og i samme nærmest været overdraget Forretninger i Overformynderiets Bogholbercontoir, vedrørende Udbetalinger af Renter og hvad dermed stod i Forbindelse, navnlig at deeltage i Forfattelsen af de Fortegnelser (Rentelister) over Renter, som i de paagældende Terminer bleve at føre til Indtægt for de Personer, hvis Kapitaler vare under Overformynderiets Bestyrelse, og Udfyldningen af de til Renteqvitteringerne nødvendige Blanketter, at udlevere de udfyldte Blanketter til Rentehæverne, efterat have, saavidt muligt, forskifret sig om, at de Personer, der forlangte Renteqvitteringsblanketter, vare rette Vedkommende, og paaæet, at Leveattester og andre Legitimationsdocumenter, som ifølge de i Overformynderiet gjældende Regler skulde produceres, vare tilstede; at forsyne Renteqvitteringsblanketterne, naar Alt fandtes i Orden til Ublevering, forinden denne skete, med Datum og paa Foden med en Paategning, som angav den Sum, der skulde udbetales, samt notere den foregaaende Ublevering paa vedkommende Sted i Rentelisten, eller sørge for, at dette skete paa de Tider, hvor denne Forretning udføres af en anden Assistent; og at foretage eller dog deeltage i en Conference, som dagligen eller dog snarest muligt skulde finde Sted af Rentelisterne med den i Bogholberiet førte Ræsebog, for at kontrollere, at Notering i Rentelisterne var sket med Hensyn til ethvert i Ræsebogen til Udgift ført Rentebesøb.

De Forhold, hvorved han skulde have gjort sig skyldig i de ham paafigtede Forbrydelser, have alle fundet Sted efter 1ste Januar 1858, og ere i det Væsentlige følgende:

1. Da Snebfermester Niels Nielsen i Juni Termin 1861 indsendt sig i Overformynderiet for som Værg for sin Datter Ane Marie Caroline Amalie at hævde Renterne af 1,000 Rdl. i Huseier-Creditkasse-Obligationer, der ifølge Testamente indstode for hende i Kjøbenhavns Overformynderi og hvoraf Hævdelen 500 Rdl. havde tilhørt hendes afdøde Søster Jensine, ved hvis Død Kapitalen var overgaaet til hende, blev det ham af Arrestanten betydet at han ikke kunde faae Renten udbetalt af sidnævnte 500 Rdl., forinden Sagen med Hensyn til hans Datters Død var berigtiget i Skifteretten, hvilket Arrestanten tilbød sig at besørge for Nielsen, og som denne gik ind paa. Efterat Sagen imidlertid var trukken i Langdrag, idet Arrestanten bestandig foregav endnu ikke at have faaet den berigtiget, vilde det sig, da Nielsen i December Termin 1862, aftsaa efter Arrestantens Afskedigelse, paany henvendte sig i Overformynderiet, at Renten var hævet indtil 11te Juni 1862 mod Qvittering undertegnet N. Nielsen.

De saaledes udstedte Dvitteringer nemlig:

a. Dvittering for Renten pro 11te Juni og 11te December 1861 for Jensine S. E. Nielsen til Beløb	19 Rbl. 56 St.
b. Dvittering for Renten pro 11te Juni 1862 for samme ..	9 — 76 —
c. Do. for Do. pro 11te December 1861 for Ane M. Nielsen	9 — 76 —
d. Do. for Do. pro 11te Juni 1862 for samme	9 — 76 —

Falt 48 Rbl. 92 St.

som Nielsen har erklæret for falske, har Arrestanten ogsaa erkjendt at have underskrevet med Niensens Navn og hævet Beløbet, som han derefter uden hans Samtykke har forbrugt, men isørigt har Arrestanten vedblivende paa-
staaet, at han havde Bemyndigelse af Nielsen til paa dennes Vegne at hæve og kvittere for Beløbet. Ligesom Arrestantens Forklaring i saa Henseende imidlertid er i høi Grad vakkende, idet han først har angivet, at han allerede i Juni 1861 fik en saadan Bemyndigelse, hvilken han vil have set i den Yttring af Nielsen, at denne, idet han gif ind paa Arrestantens Tilbud om at berigtige Sagen i Skifteretten, skal have yttret til Arrestanten, at denne jo nok besørgede det Hele, saa at Nielsen ikke behøvede at bryde sig om Noget, men derimod senere, at han først fik saadan Bemyndigelse i 11te December 1861, idet Nielsen ved at overlevere ham et Document vedrørende Sagen skal have yttret, at han saa ikke behøvede at gaae op i Overformynd-
deriet og vente, samt senere gjentagne Gange yttret, at det ikke hæftede med Sagens Berigtigelse, — saaledes er denne Forklaring ikke blot aldeles ubes-
tyrket, men ligefrem i Strid med den af Nielsen under Ed afgivne For-
klaring, som gaaer ud paa, at han ikke har brugt nogen som helst Yttring lige-
overfor Arrestanten, hvori denne kunde see en Bemyndigelse til at hæve og
kvittere for Rentebeløbet, og denne Forklaring bestrækes ved den af Fuld-
mægtig i Overformyndneriet Carl Vilhelm Carlsen afgivne Forklaring, hvor-
efter Nielsen, forinden nærværende Sag blev reist, har i Anledning af Arre-
stantens Afstedigelse yttret sig paa samme Maade, idet han udtalte nogen
Frygt for, at Arrestanten skulde have gjort sig skyldig i Misligheder med
Hensyn til de omhandlede Renter, og derhos yttrede, at han ingenstunde
hadde givet Arrestanten Samtykke til at hæve Beløbet, om hvilken Yttring
af Nielsen Arrestanten har erkjendt at være bleven underrettet af Carlsen.
Det maa derhos bemærkes, at den Omstændighed, at Nielsen modtog Arre-
stantens Tilbud om at berigtige Sagen for den afvøde Datters Vedkom-
mende, ikke i og for sig medførte nogen Nødvendighed for, at Arrestanten
skulde hæve Rentebeløbet for hendes, endstige for begge Kapitalers Vedkom-
mende, og at en Bemyndigelse som den af Arrestanten paaberaaede derfor
heller ikke med Høie kunde ubledes af de efter Arrestantens Forklaring af
Nielsen brugte Yttringer, der ikke indeholdt nogen Anmodning om at hæve
og kvittere paa hans Vegne for noget Beløb, hvortil kommer, at der, som
det fremgaaer af Dvitteringerne a og b, Intet var til Hind for Udbeta-
lingen af Renterne som jædvantlig fra Overformyndneriets Side, hvilket Arre-

stanten end ikke har paaberaabt sig at have underrettet Nielsen om, men tværtimod er vedbleven at høre Renterne lige til sin Afskedigelse. Det af Arrestanten forbrugte Beløb af 48 Rdl. 92 St., som Nielsen havde faaet erstattet af Overformynderiet, er senere gennem Arrestantens Defensor indbetalt i Overformynderiet, saa at der ikke bliver Spørgsmaal om nogen Erstatning af samme.

3. Ved de under nærværende Sag foretagne Undersøgelser angaaende Udbetalingen af de Renter, Typograph Georg Samuel Westphal havde havt at høre i Aarene 1860 og 1861 i Kjøbenhavns Overformynderi som Børge for Carl og Mathilde Westphal, fremkom 5 diøse betræffende Dvitteringer, nemlig:

- a. En Dvittering, dateret 20de November 1860 for et Aars Udbytte til 1ste August s. A. af en Nationalbank-Actie, stor 600 Rdl., til Beløb 29 Rdl. 36 St.
- b. En Do., dateret 21de November 1860, for samme Aars Udbytte af 2 Saabanne, hver stor 300 Rdl., til Beløb.. 29 — 36 —
- c. To Dvitteringer, daterede 14de Januar 1861, hver for et Aars Rente af 2 sjællandske Jernbaneobligationer, hver 900 Rdl. stor, til Beløb..... 69 — 32 —
- d. En Dvittering, dateret 17de Juli 1861, for et Aars Rente til 1ste Juli s. A. af en sjællandsk Jernbaneobligation, stor 100 Rfl. eller 900 Rdl., til Beløb 35 — 28 —

hvilke Dvitteringer Typograph Westphal edeligen har benægtet at være underkrebne af ham eller af Nogen, han dertil havde bemyndiget. I Anledning heraf har Typograph Westphal forklaret, at han har benyttet Arrestanten, som han derfor gav en aarlig Douceur af 10 Rdl., til at meddele sig til Afbenyttelse under Afskæggelsen af hans Børgemaalsregnskaber Underretning om, hvad han hvert Aar havde høvet i Overformynderiet for bemeldte Myndlinge, og andre Oplysninger, som han maatte attraae, samt til at opnaae en hurtig Expedition, naar han hævdede Renter i Overformynderiet, og da han i Slutningen af Aaret 1860 syntes at have faaet for Lidt udbetalt i dette Aar som Renter for de omhandlede Myndlinge, uden dog i saa Henseende at have nogen Visshed, idet han i Tillid til Overformynderiet og Arrestanten ingeninde havde staaet sig Rundskab om, hvor stort et Rentebeløb han havde at fordrø, henvendte han sig derom til Arrestanten, der underrettede ham om, at Udbetalingen af et Rentebeløb for Aaret 1860 var glemt, men vilde finde Sted i det paafølgende Aar. I Genhold hertil indsaandt Westphal sig i Overformynderiet i September Maaned 1861, for at høre de formeentligen forglemte Renter, men blev da af den Assistent, der fungerede under Arrestantens daværende Sygdom, tilkjendegivet, at de hans Myndlinge til den Tid tilkomne Renter vare hævdede. Uden at staae sig nogen nærmere Oplysning, underrettede Typograph Westphal sig kun om Arrestantens Bopæl, men søgte dog ikke Arrestanten, hvorimod denne noget efter indsaandt sig hos Westphal og vedgik,

at han havde hævet de omhandlede Renter for Westphal, og i Pengesforlegenhed forbrugt dem. Han lovede imidlertid at erstatte Westphal Beløbet, og efter flere Samtaler mellem dem om denne Sag, fortalte endeligen Arrestanten Westphal, at han nu havde indbetalt en Sum i Overformyndreriet, hvoraf blandt Andre Westphal vilde faae Dækning for sit Krav. Dette skete ogsaa, forsaavidt Westphal den 3die Januar 1862 af Fuldmægtigen i Overformyndreriets Casserercontoir eller Arrestanten selv udbetaltes nogle og halvfemsindstyve Rigsdaler. Denne Sum, der netop svarede til Beløbet af de under Litra a, b og d nævnte Dvitteringer, indeholdt dog ikke fuldstændig Dækning for Westphal, hvorom han dog dengang ingen Kundskab havde, idet de under Litra c anførte Dvitteringer angik Beløb, som første Gang kom til Udbetaling i det paagjældende Aar, som hidrørende fra nye Arvemidler, der vare indsatte for Myndlingene fort forinden. Denne Forklarings Rigtighed bestrækes væsentlig ved den Omstændighed, at de af Westphal for Aarene 1860 og 1861 afslagte Børgemaalsregnskaber, betræffende Carl og Mathilde Westphals Arvemidler, naar man sammenlægger de deri til Indtægt anførte Summer, der skulde være Westphal udbetalte i Rente af Overformyndreriet, ubvise et Beløb, der netop udgjør saameget mindre end den Rente, der i Virkeligheden tilkom disse Myndlinge, som de under a—d anførte Dvitteringers Paalydende; og til dette kommer, at Arrestanten har maatte indrømme, at han har opgivet Westphal de Rentebeløb, der for bemeldte Aar skulde søres til Indtægt i Regnskaberne, og selv har revideret disses Indtægtsfider, efterat de vare afgivne til Overformyndreriet, idet den omhandlede urigtige Indtægt saaledes deels maa antages at være fremkommen under Arrestantens Medvirkning, deels ikke synes i alt Fald at kunne være bleven ham ubekjendt.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel). — Trykt hos F. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 38.

Den 13de Januar.

1865.

Anden ordinaire Sæksion.

Torsdagen den 15de December.

Nr. 233.

Advocat Hansen

contra

Jens Julius Bjerregaard (see forrige Nr.)

Arrestanten har imidlertid benægtet ethvert svigagtigt Forhold i saa Henseende, og til Oplysning om, hvorledes de omhandlede Feil kunne være opstaaede, bemærket, at han i en Noticebog, som han vil have tilintetgjort, optegnede de Renter, Westphal fik udbetalt i Overformynderiet, og efter disse Optegnelser opgav Westphal Rente-Indtægten og reviderede Børgemaalsregnskaberne, og i denne Noticebog formeentligen maa have glemt at opføre de i Regnskaberne manglende Rentebeløb; men hertil maa bemærkes, at Dvitteringerne under a—d efter de paa samme værende Mærker alle sees i det Hele at være expederede til Ublevering af Arrestanten, og at der altsaa, med Hensyn til Arrestantens Forklaring om Feilenes Oprindelse, foresigger den Usandsynlighed, at han skulde have glemt at notere 4 Indtægtsposter for Westphal, om hvis Udbetaling han ikke har kunnet være uvidende, og derhos den betegnende Omstændighed, at det sandsynligviis netop har været de Rentebeløb, han vil have glemt, hvis paagjældende Dvitteringer Westphal har erklæret for falske. Derhos bestyrkes Westphals Afgivne ved den af Fuldmægtig i Overformynderiets Kasserercontoir Andreas Gottlob Schleyer afgivne beedigede Forklaring. Efter denne indfandt Westphal sig i Efteraaret 1861 i bemeldte Contoir og forlangte udbetalt nogle Renter, hvorpaa han skulde have Krav hos Arrestanten, hvilket bevirkede, at Schleyer talte om Eagen med Arrestanten, som erklærede at ville betale Westphal, og fandt derefter, strax efter 11te December Termin f. N., en Udbetaling Etied til Westphal ved Schleyer med nogle og halvfemsindstyve Rigsdaler, der udredebnes af Arrestanten

selv. Denne Schleyers Forklaring faaer derhos saameget mere Betydning, som Arrestanten i sine om dette Punct meget vakkende Forklaringer ikke bestemt har kunnet modsiges dens Rigtighed, men indskrænket sig til at nægte at kunne erindre, om Schleyer eller han selv har udbetalt Westphal et Beløb, hvorpaa denne havde Fordring paa Arrestanten for nogle Renter, samme havde hævet for Westphal, og til at modsiges, at den udbetalte Sum var saa stor, som af Schleyer antaget.

Om det bemeldte Westphal udbetalte Pengebeløb har Arrestanten, der vedblivende har benægtet, at han har hævet nogen Rente for Westphal, vedkommende Aaret 1860, forklaret, at det var et Rentebeløb, han i Aaret 1861 i Westphals Eydomsforfald hævede efter hans Anmodning, og har han herom nærmere udsagt, først at det var efter 11te Juni Termin s. A., han hævede bemeldte Rente, og at han fik den udbetalt uden Dvittering, senere at det sandsynligvis var tidligere i sidstnævnte Aar, at Renten hævedes, og at han for samme meddeelte Dvittering, der blev underkrevet med Westphals Navn, samt i Overensstemmelse hermed først paavist Dvitteringen under Litra d som den, han formodentlig har underkrevet med Navnet Westphal, og derefter Dvitteringerne Litra c som de paagjældende. Forudsat at det Sidste var det Rigtige, saa vilde fuldmægtig Schleyer rigtignok kunne have udbetalt Westphal nogle og halvfemsindstyve Rigsdaler den 3die Januar 1862, uden at nogen Deel deraf angik Aaret 1860, idet han samme Dag ogsaa udbetalte Westphal nogle Rentebeløb af Overformynderiets Kasse, hvilke tilsammen med Dvitteringernes Paalydende under Litra c udgjøre en saadan Sum; men efter fuldmægtig Schleyers Forklaring vare de Westphal af Overformynderiets Kasse udbetalte Renter ikke indbefattede i de nogle og halvfemsindstyve Rigsdaler, og efter Westphals Forklaringer ere de Dvitteringer, der foreligge for Udbetalingen til ham af Overformynderiet den 3die Januar 1862, i sin Orden.

Hvad nu angaaer Arrestantens Forklaring, at det var med Westphals Fuldmagt, at han hævede Renterne i Aaret 1861 og underkrev vedkommende Dvittering eller Dvitteringer med Westphals Navn, saa er samme, hvis Rigtighed bestemt er modsagt af Westphal, som derhos har erklæret at han i flere Aar ikke har været syg, saaledes at det til nogen Tid, med Undtagelse af enkelte Dage, hindrede ham i at udføre sine Forretninger, og ved Lægeattest godtgjort, at han i Tidrummet fra 1ste Juni til 1ste September ikke har lidt af nogen Sygdom, ikke besyret af Nogetsomhelst, medens derimod samtlige ovennævnte Omstændigheder fremkalde en stærk Formodning om dens Usandhed, og hertil kan endeligen føies, at Arrestanten, der hverken har paaberaabt sig en almindelig Fuldmagt fra Westphal til at hæve Renter paa hans Vegne, eller et dertil i deres Forhold begrundet siltiende Samtykke, har erkjendt, at Westphal ellers altid selv personlig hævede Renten i Overformynderiet. . . .

Uagtet de saaledes oplyste Omstændigheder ikke blot hver for sig i større eller mindre Grad gjøre det sandsynlig, at Arrestanten er skyldig i de ham

imputerede Misligheder, men ogsaa i deres indkyrdes Forbindelse og i Forening med hans under Sagen afgivne tilbageholdende, vaklende og tildeels usandsfærdige Forklaringer i høi Grad tale for, at Arrestanten har begaaet de Forbrydelser, for hvilke han actioneres, skjønes der dog ikke at være tilveiebragt et til at dømmе ham som skyldig imod hans vedholdende Benægtelse aldeles tilstrækkeligt Beviis, undtagen forsaavidt angaaer hans Forhold med Hensyn til de ovenfor under Nr. 1 og 3 omhandlede Rentebeløb, som han har tilstaaet at have hævet ved at underskrive Snektermester Nielsens og Typograph Westphals Navne paa vedkommende Dvitteringer, idet Nielsens og Westphals edelige Benægtelser af, at bemeldte Rentebeløb ere hævede af Arrestanten med deres Vidende og Villie, og at denne har havt nogen Vempeudigelse til at underskrive Dvitteringerne med deres Navne, findes saaledes bestyrket ved Alt, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, at det i Overeensstemmelse med Grundsætningerne i Fdg. 8de September 1841 maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten i Henseende til de nævnte Dvitteringer har gjort sig skyldig i falsk.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 60, og skjønes Straffen efter Omstændighederne, og navnlig under Hensyn til den lange Arrest, Arrestanten paa Grund af Sagens Vidtløftighed har været underkastet, at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar“.

Onsdagen den 21de December.

Nr. 288.

Statsraad Salicath

contra

Niels Nielsen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Hads Herreds Eyrerets Dom af 27de Juni 1864: „Arrestanten Hundemand Niels Nielsen af Randslev Mose bor hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar; saa bor han endvidere udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Knudsen, 5 Rdl., og Defensor, Procurator Terndrup, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Septbr. 1864: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber betaler Eiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebber det: „Maltgjører hos Kjøbmand Raupach i Odber, Jens Chr. Nielsen, har edelig forklaret, at da han den 5te Marts d. A. om Eftermiddagen, som det maa antages Kl. 3—4, i Raupachs Gaard var i Begreb med at spænde for en Vogn, saae han Tiltalte komme fra Baggaarden gjennem Gjennemkjørselsporten med et Kalveskind skjult under Frakken, idet Tiltalte holdt Frakken til sig, og da der strax opstod Formodning hos Nielsen om at Tiltalte havde stjaalet Skindet i Gjennemkjørselsporten, hvor Raupach havde endeel Skind hængende til Tørring, greb han fat i Tiltalte, som paa hans Spørgsmaal om, hvor han havde Skindet fra, svarede, at Skindet var Jens Eskomagers — hvormed han sigtede til Jens Sørensen af Fillerup Mark — og at Tiltalte havde taget det af bennes Vogn, og da Nielsen betydebe Tiltalte, at dette ikke kunde være Tilfældet, da J. Sørensens Vogn ikke havde været der i Gaarden, og at Tiltalte maatte have stjaalet Skindet, lod Tiltalte Skindet falde fra sig paa Jorden. Ved den strax efter foretagne Undersøgelse viste det sig, at et af de i Gjennemkjørselsporten ophængte Skind, hvilket Raupachs Gaardskarl endnu om Middagen samme Dag havde seet der, var borte, og med Hensyn til det ommeldte i Tiltaltes Besiddelse foresundne Skind har bemeldte Gaardskarl edelig forklaret, at han gjenkender Skindet, som har den samme Farve, som et af Gaardmand D. Rasmusens 2 Dage før til Kjøbmand Raupach solgt Skind, hvilket Gaardskarlen da havde ophægt i Gjennemkjørselsporten, og at han ikke nærer nogen Tvivl om, at det er det samme Skind, som han saaledes havde ophængt i Gjennemkjørselsporten, hvorfra det er bortkommet mod hans Vidende og Villie, hvorhos en anden Tjenestekarl hos Raupach har edelig udsagt, at han gjenkender Skindet som et af de i Gjennemkjørselsporten ophængte, Raupach tilhørende Skind, og fremdeles have flere Vidner edelig udsagt, at Skindet ligner det Raupach frafomne Skind, og navnlig har bemeldte D. Rasmusens Tjenestepige edelig udsagt, at hun troer sikkert at kunne gjenkende det som det samme, som hendes Huusbond havde solgt til Raupach; endelig har Raupach edelig forklaret, at da Tiltalte den ommeldte Dag af J. Chr. Nielsen var bragt ind i Boutikken, hvor han derefter blev anholdt, erklærede Tiltalte, at man ikke skulde komme nogen Wei med ham med Skindet, da han kunde si, at han havde kjøbt det af en ham ubekjendt Person, hvorhos Raupach har afslagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Skindet.

Tiltalte har bestemt benægtet at have stjaalet det ommeldte Skind, eller at have været i Raupachs Baggaard den nævnte Dag, hvorhos han endog først benægtede at have været i Besiddelse af Skindet, men senere har han vedgaaet at have været i Besiddelse af samme, idet han forklarede, at han samme For-

middag havde kjøbt det af en ubekjendt Person, der var fjørende, for 7 Mk. og at han derpaa strax bragte det til Raupachs Boutik og solgte det der, hvilken Forklaring, der ikke er bestyrket af Nogetsomhelst, han derefter har forandret berhen, at han, efterat have kjøbt Skindet af den ubekjendte Person, var gaaet ind i Raupachs Gaard for at sælge det, men efterat han havde opholdt sig noget i Gaarden, kom J. Chr. Nielsen hen til ham, greb ham, der endnu havde Skindet under Armen eller paa Armen, men udenfor Frakten, og bragte ham ind i Boutikken, men ligesom den ovennævnte af J. Chr. Nielsen afgivne Forklaring tildeels er bestyrket ved en tilstedeværende Gaardmands Udsagn om, at Tiltalte, da denne umiddelbart forinden Nielsen greb ham, kom over Gaarden, havde Skindet under sin Frakke, hvilken Tiltalte holdt til sig, saaledes har J. Chr. Nielsen udsagt, at da Tiltalte noget før Anholdelsen uden noget egentligt Grinde gik omkring oppe paa Raupachs Kornloft, hvorfra han derefter gik ned i Gaarden, havde Tiltalte ikke noget hos sig eller paa sig, og den forommelte Gaardskarl har forklaret, at han den ommeldte Eftermiddag saae Tiltalte gaae en Timestid omkring i Gaarden, og den sidste Gang han saae ham var ganske kort før han blev anholdt, og at Tiltalte ingen af de Gange, Tidnet saae ham i Gaarden, var i Besiddelse af noget Skind, hvorhos 2 andre af Raupachs Folk, efter deres edelige Forklaringer, havde seet Tiltalte i Gaarden den ommeldte Eftermiddag før Anholdelsen, uden at Bidnerne bemærkede, at Tiltalte da var i Besiddelse af noget Skind. Da nu Tiltaltes Forklaringer derhos have været i hoieste Grad vallende og modsigende, og han endelig ogsaa er en tidligere straffet Person, der navnlig ifølge Overrettens Dom af 16de September 1861 har for anden Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 13 jfr. § 19 været anseet med Forbebringshuusarbeide i 1 Aar, findes der efter Sagens samtlige Oplysninger at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Tyveri af det omhandlede Skind, og det maa derfor, idet Tiltalte, som meldt, tidligere har været straffet for 2den Gang begaaet Tyveri, billiges, at han ved Underretsdommen er anseet for bemeldte Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Fdg. 11te April 1840 § 15, og da Straffen findes passende bestemt til Forbebringshuusarbeide i 4 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligesledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 302.

Advocat Heinrichsen

contra

Maren Kirstine Jensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Barmemord.

Odense Herreds Extrarets Dom af 24de Septbr. 1864: „Arrestantiuden Maren Kirstine Jensen bør at miste sin Hals og hendes

Hoved at sættes paa en Stage. Saa bor hun og udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammeræfessfor, Procurator Jespersen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 5 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 8de Novbr. 1864: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Cancelliraad Nyholm og Winther, betaler Arrestantinden Maren Kirstine Jensen, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestantinden Maren Kirstine Jensen tiltales under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indaankede Sag for Barnemord, og det er ogsaa ved hendes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at hun har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, idet hun den 18de Juli d. A. i Odense Kanal har druknet et af hende den 30te April s. A. udenfor Vægteskab født Barn. Bemeldte Barn, som var sat i Kost hos en Kone i Odense, hvor Arrestantinden da tjente, blev nemlig den 17de Juli tilgaaeleveret Arrestantinden, fordi hun ikke var istand til at betale Kostpengene, og samme Dags Eftermiddag gif Arrestantinden med Barnet ned i Vandet, for om muligt at faae Barnet anbragt, navnlig hos hendes i Kande boende Møster, men da hun den næste Morgen, efter med Barnet at have overnattet i et Hus paa Veien, gif videre, og hun kun nærede ringe Haab om at faae Barnet anbragt, opstod den Tanke hos hende at drukne sig selv tilligemed Barnet. Arrestantinden vendte derfor om, og tog Veien ned imod Odense Kanal, men opgav nu Tanken om at drukne sig selv, hvorimod hun besluttede at kaste Barnet i Kanalen, og da hun var naaet hen til Vandet, afførte hun Barnet nogle af dets Klæder, og tog det berefter med begge Hænder om Livet, saaledes at det vendte Ansigtet bort fra hende, og puttede det sagte ned i Vandet paa den Maade, at Hovedet kom først ned i Vandet, hvorefter hun hastig forlob Stedet og begav sig hjem til Odense. Den 20de næstefter fandtes Liget af Barnet i Kanalen, og efter Erklæring fra de Læger, der havde foretaget Obduccionen, er Barnet dødt suffocativ-apoplectisk og upaatviseleligt ved Drukning.

Da Arrestantinden saalebes er overbevist, forsærligen at have ombragt sit Barn, og da, selv om Gjærningen ikke kan ansees udført med egentligt Overlæg, Barnet i ethvert Fald maa ansees som sagesløs, maa det billiges, at hun, der er sødt den 6te Marts 1836 og ikke findes tidligere straffet, ved den indaankede af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom er i Møjsør af Fdg. 4de October 1833 § 10 3die Mbr. anset efter L. 6—9—1 ifr. Fdg. 24de September 1824 med at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage“.

Torsdagen den 22de December.

Nr. 298.

Advocat Brod

contra

Hans Georg Jacobsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri tildeels forbundet med Indbrud samt for Attentat paa denne Forbrydelse, for svigagtig Fallit samt andet bedrageligt Forhold samt for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Juli 1864: „De Tiltalte Hans Georg Jacobsen og Anders Jensen, bor, Forstuvante hensesættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, Sidstnævnte for Actors videre Tiltale i Sagen fri at være. Derhos bor Tiltalte Hans Georg Jacobsen udrede alle af denne lovligten flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Arensen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 6 Rdl., saaledes at Tiltalte Anders Jensen in solidum med ham deraf tilsvare 1/4. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Septbr. 1864: „Tiltalte Anders Jensen bor hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 3 Dage. Iøvrigt bor Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium tillægges Procuratorerne Berggreen og Møller for Overretten hver 8 Rdl., der udredes af Arrestanten Hans Georg Jacobsen og Tiltalte efter det ved bemeldte Dom fastsatte Forhold. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom for Hans Georg Jacobsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Sala-

rium til Advocaterne Brod og Henrichsen for Høieste-
ret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Næstved Kjøbstads Extraret hertil indbankede Sag tiftales Arrestanten Hans Georg Jacobsen for Tyveri, tilbeels forbundet med Indbrud, samt for Attentat paa denne Forbrydelse, for svigagtig Fallit og andet bedrægligt Forhold samt for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold, og Tilstalte Anders Jensen for Hæleri.

Betræffende først Arrestanten er det, forsaavidt Eigtelsen gaaer ud paa Tyveri og Attentat derpaa, med Høie af Underdommeren statueret, at der imod Arrestantens vedholdende Benægtelse ikke kan ansees tilveiebragt noget til at sælde ham tilstrækkeligt Beviis.

Derimod er det ved hans egen Tilstaaelse, der bestrykes ved det isøvrigt Fremkomne, godtgjort, at han, der i Forventning om ikke at kunne opsynde et under en hos ham paabegyndt Arrestforretning den 16de Juni f. A. afsluttet Forlig med en Creditor, deels havde stjult, deels bortbragt 3 Pagenes samt 2 Vandspande og 1 Krulle under Registreringen af hans kort efter under Ekstebehandling tagne Bo, deels ei, uagtet opfordret til at angive alle sine Effecter, har opgivet bemeldte Gjenstande, ligesaa lidt som et ham tilhørende saakaldet Slagterstaa, deels angivet en tilstedeværende Slagterblok som en Anden tilhørende, uagtet den var hans Eiendom, Alt i det Diemed, at undbrage disse Gjenstande fra at komme hans Creditorer tilgode.

Fremdeles er det af Arrestanten tilstaaet, at han under Voets Behandling har lagt Dølgemaal paa forskellige ham tilhørende udestaaende Fordringer til Veløb ialt 12 Rdl. 3 Mk., ligeledes i den Hensigt selv at tilvende sig disse Fordringer paa Creditorernes Bekostning.

For dette Forhold vil Arrestanten, der forsaavidt han tillige sigtes for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold, ikke findes at kunne have paa draget sig Straf ved een Gang at melde sig paa Politikammeret knap en Time senere end den fastsatte Tid, være, som ved den indbankede Dom antaget, at ansee i Henhold til Fdg. 11te April 1840 §§ 54, jfr. 41 og 1, og Sjønnes Straffen for ham, der er sødt i Aaret 1816 og tidligere har været tiltalt og straffet for forskellige Forbrydelser, senest ifølge nærværende Næst Doms Dom af 9de December 1856 for tredje Gang begaaet Tyveri med 6 Aars Lughuusarbejde, retteligen ved den paaankede Dom fastsat efter bemeldte Forordnings §§ 16 jfr. 79 til lige Arbejde i 8 Aar“.

Nr. 304.

Statsraad Salicath
contra

Kirstine Marie Kehler, Palludans Enke (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Octbr. 1864: „Arrestantinden Kirstine Marie Kehler, Palludans Enke, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhard og Winther, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Kirstine Marie Kehler, Palludans Enke, der er født den 8de Marts 1809 og ved denne Rets Dom af 7de Mai d. A. anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist, at have afvigte 25de August frafjælet Eleonore Gabrielle Blankensfeiner en til 2 Rdl. vurderet Reberdeel til en Kjole, vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 305.

Advocat Hansen
contra

Frederik Ferdinand Edvard Reichgruber (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Novbr. 1864: „Arrestanten Frederik Ferdinand Edvard Reichgruber bør straffes med For-

bedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Sorrensen, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Hansen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Frederik Ferdinand Edvard Reichgruber, der er født den 16de Januar 1842 og senest anset ved Krigsretsdom af 17de Januar 1862 blandt Andet i Genhold til Fdg. 11te April 1840 § 79 efter sammes § 60 sammenholdt med § 13 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvilken Straf ved allersjæfste Resolution af 11te Februar s. A. blev nedsat til kemelte Slags Straf-arbeide i 3 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag har tilstaaet, at han den 17de August d. A. har stjaalet en til 8 St. vurderet Tegnebog, hvori en Laaneseddel af Værdi 1 Rdl., tilhørende Marschandiser Nasmus Hansen, og et til 5 Rdl. vurderet Uhr, tilhørende Uhrmager Niels Daniel Nielsen, og hans senere Tilbagekaldelse af denne Tilstaaelse i sin Heelhed i Medfør af Danske Lovs 1—15—1 ikke kan tillægges nogen Betydning, idet den er ubestyrket, medens de isvrigt fremkomne Oplysninger tale for Tilstaaelsens Rigtighed, navnlig de Omstændigheder, at Arrestanten har været paa Gjerningsstedet paa den Tid, paa hvilken Tyveriet maa antages begaaet, og er funden i u hjemlet Besiddelse af en Tegnebog og en Laaneseddel, hvilke af fornævnte Marschandiser Hansen ere gjenkjendte som de ham frastjaaalne, saa vil Arrestanten nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 306.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Sørensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Fornærmelser mod en Dommer paa Dommerfædet.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Novbr. 1864: „Tiltalte Jens Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i

4 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Lindhard med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hebdet det: „Da det under nærværende mod Tilstalte Jens Sørensen for Fornærmelser mod en Dommer paa Dommersædet anlagte Sag er beviist ved de af fungerende Protocolsfører i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret Wolfgang Julius Hoppe og Retsvidne ved samme Ret Georg Flemming Bindersleff afgivne beedigebe Forklaringer, at Tilstalte under sit Møde som Inqvist for bemeldte Rets 3die Criminalkammer afsigte 12te August har, uden ham dertil givne Anledning, under Optagelsen af det Forhør, i Henhold til hvilket nebennævnte den 17de September d. A. paa-fjendte Sag blev anlagt imod ham, i en fuldkommen tilregnelig Tilstand yttret i en i høieste Grad usorffammet og fornærmelig Tone til den Retten da administrerende Dommer, Overauditeur Knudsen, at han holdt med Politibetjentene og alene gif ud paa at fremme deres Sag, medens han ikke varetog Tilstaltes Tarv, affjær denne alt Forsvar og opførte sig mod ham, saaledes som en Dommer ikke burde opføre sig, og er vedbleven, uagtet gjentagende af Dommeren opfordret til Tausghed, at tale i en endnu høiere Tone i flere Minuter, indtil han endeligen erklærede, at han nu vilde tie lidt, og at Dommeren nu kunde tale med de Andre, vil Tilstalte, der er langt over criminel Lavalder og anseet blandt Andet ved Høiesterets Dom af 2den December 1847 efter Fdg. 11te April 1840 § 15, jfr. § 41, med Fæstningsarbeide i 6 Aar og ved denne Rets Dom af 17de September d. A. under en mod ham for mod-stridigt og fornærmeligt Forhold mod Politiet anlagt Sag efter Lovgivningens Analogi med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage, blive at dømme i Henhold til Grundsaetningerne i Danste Lovs 1—12—2 og 6—4—18 samt Fdg. 30te Marts 1827 § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Tredie eller ekstraordinaire Sæssion.

Mandagen den 9de Januar.

Nr. 312.

Advocat Hindenburg
contra

John Lewis (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Christianssteds Ertretets Dom af 4de October 1864: „Tiltalte John Lewis bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa betaler han og i Erstatning til Hendrik 4 vestindiske Daler 50 cents. At efterkommes under Adfærd efter Loven og den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 22de October 1864: „Arrestanten John Lewis bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar og i Erstatning til Hendrik betale \$ 4. 50 samt til Frank Mac Wood 27 cents. Saa betaler han og samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilsaaelse og de isøbrigt oplyste Omstændigheder er Arrestanten overbevist den 3die Juli d. A. at have skaffet sig Afgang til Arbeideren Hendriks Huus paa Landsedet Belleveue ved at opbryde den for Døren anbragte Hængelaas med en Stok, som han anbragte i Høilen. I Huset spiste han nogen der foresunden Mad, og steg derpaa ud af Vinduet, medtagende et Par Beenflæder og en Lrøie, for hvilke Koster, der ikke ere tilstedekomne, men ere vurderede til \$ 4. 50, Bestaaende har paaستاet Erstatning.

Endvidere har Arrestanten frastjaalet Samson Hillmann af Constitutionhill et Par Eko, hvilke han dog bragte tilbage, da han erfarede, at Tyveriet var opdaget.

Endelig har han gjort sig skyldig i Bedrageri, idet han i Eierens Frank Mac Woods Navn har ladet sig ublevere et Par Sko af Trebdiemand, der havde repareret dem. Skoene brugte han derefter i flere Dage, indtil Eieren udsandt Bedrageriet og erholdt Skoene tilbage, med Løste af Arrestanten, at betale ham \$ 1 i Erstatning, hvoraf dog kun 73 cents ere betalte og Resten 27 cents er begjært erstattet.

For det først ommeldte Tyveri er Arrestanten ved Underretsdommen rettelig anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og naar derhos hans øvrige Forhold tages i Betragtning, samt tillige at han tidligere ved Politiretsdomme af 5te September 1856 og 5te Marts 1858 er dømt for Tyveri, vil hans Straf, jfr. den anførte Forordnings §§ 1 og 41 samt Anordningen af 6te Januar 1852, i det Hele kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvorhos han bør betale de ovennævnte Erstatningsbelsb samt Sagens Omkostninger“.

Nr. 315.

Advocat Hindenburg

contra

Henry Gordon (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Extrarets Dom af 2den Septbr. 1864: „Arrestanten Henry Gordon bør hensettes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Actionens Omkostninger udredes af Arrestanten inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 12te October 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Henry Gordon, der under nærværende ved St. Thomæ Underretts Dom af 2den September sidsleden paabømt Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilslaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkelig overbevist Torstagen den 9de Juni d. A. om Formiddagen Kl. 11 at have stjaalet et Par Barbeerknive i et Værelse i Stedet Nr. 1 i Gaasegade. Gadedøren var iffun lukket med en Pind, studd ind i en Haspe. Arrestanten aabuede Døren ved at ubtage Pinden og lukkede derefter Døren indvendig; da Besltaaelse kom til sin Dør, medens Arrestanten var beskæftiget med Tyveriet, undløb Arrestanten ved at krybe over et Skillerum til Nabo-Værelset. Knivene, som ere komne tilstede og af Besltaaelse ansatte til en Værdi af 50 cents, ere tilbageleverede og Erstatning frasatden.

Arrestanten, der er over 20 Aar gammel, er ved St. Thomæ Underrets Dom af 17de October 1861 idømt 2 Aars Forbedringshuusarbeide for Indkrubsttyveri, hvilken Straf han har udsaaet, uden dog efter Dommens videre Lydende, som formeentlig født paa Tortosa, at være bortsendt fra Landet. Senere er han ikke straffet, men er nu i Genhold til Fdg. 11te April 1840 § 13 tilfunden Straf af Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, hvilket efter Omstændighederne findes passende, hvorfor Underrettsdommen, hvorved Arrestanten ligeledes er paalagt at udrede Actionens Omkostninger, bliver at stadfæste“.

Nr. 309.

Advocat Liebe

contra

Christen Dlesen (Defensor Bungen),

der tiltales for Falst.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 19de April 1864: „Tiltalte Christen Dlesen bør hensættes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 8 Rdl. og til Defensor, Procurator Logstrup, 6 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 3die October 1864: „Tiltalte Christen Dlesen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Neffelmann, 8 Rdl. til hver. Det Idømtes at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunnen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I Anledning af et af Tiltaltes Hustru, Inger Johanne Olesdatter, til vedkommende Politimester indgivet Andragende, hvori hun, næst at anføre, at Gaardmand Hans Pedersen af Kjørsgaard i Ekløve Sogn to Gange, nemlig den 12te og 14de August f. A., havde forjagt Voldtægt mod hende, der begge Gange kun var bleven frelst ved, at Tiltalte var kommen tilstede, anholdt om, at bemeldte Hans Pedersen maatte blive dragen til Ansvar for sit omhandlede Forhold, blev der den 1ste October f. A. optaget Forhør, under hvilket Tiltalte og hans Kone overeensstemmende forklarede, at da der den 12te August, efter det første af de ommeldte Attestater, var bleven nogen No i Huset, bleve Tiltalte og Hans Pedersen enige om, at Sidstnævnte for den af ham udøvede Fornærmelse skulde betale 300 Rdl., hvorom Tiltalte strax egenhændig opfattede et Beviis, der efter at være oplæst for Hans Pedersen blev underskrevet af denne med paaholdende Pæn, idet Tiltaltes Kone førte Pennen, og efterat der i samme Forhør var fremlagt et den 12te August 1863 dateret og med Hans Pedersens Navn underskrevet Beviis, ved hvilket denne forpligtede sig til at betalte Tiltalte 300 Rdl. — hvilket Beviis var som mistænkeligt tilskillet Politimesteren fra Forligelsescommissionen, for hvilken Tiltalte havde indskaldt Hans Pedersen til Betaling af Bevisets Paalydende — erklærede saavel Tiltalte som hans Kone, at dette Beviis var det af dem omforklarede, som Hans Pedersen den 12te August havde underskrevet med paaholden Pæn. At dette sidste Foregivende ikke kunde forholde sig rigtigt, fremgik imidlertid allerede deraf, at Beviset efter Haandskriften i samme maatte antages at være skrevet af en anden Person end Tiltalte, ligesom ogsaa Skrifttrækkene i Hans Pedersens Navn under Beviset afvege fra en fremlagt Prøve paa Inger Johanne Olesdatters Haandskrift, og Tiltalte erkjendte derefter ogsaa, at det fremlagte Beviis var skrevet af Skolelærer Elling i Dorf, hvorhos Inger Johanne Olesdatter forandrede sin tidligere Forklaring derhen, at det af Tiltalte skrevne og af hende paa Hans Pedersens Vegne, og idet han holdt paa Pennen, underskrevne Beviis blev skrevet med Blyant og desuden indeholdt, at Betsbet skulde betales den 9de September paa Brønderøsklev Marked, og Tiltalte indrømmede derefter ogsaa, at der den 12te August blev skrevet et Beviis med Blyant, efter hvilket han senere fik Skolelærer Elling til at skrive det ovenommede Beviis, ved hvilken Leilighed det med Blyant skrevne Beviis derhos efter Tiltaltes Forklaring blev revet itu.

Efterat Sagen derpaa var gaaet over til Extrarettten, har Inger Johanne Olesdatter til samme indleveret et med Blyant skrevet, den 12te August 1863 dateret Beviis, der var revet i to Stykker, og som hun angav at have fundet, medens Tiltalte var arresteret, i en af hans Vestelommer, og dette Beviis, hvis Context er skrevet med en Haandskrift, der maa anses at have Lighed med

en fremlagt Prøve paa Tiltaltes Haandskrift, medens Skriftrækkene i Hans Pederfens Navn under Beviset kjendelig ligne Jager Johanne Olesbatters Haandskrift, indeholder ligesom det forsynævnte Beviis en Tilstaaelse om, at Hans Pederfen skulde Tiltalte 300 Rbd., hvorhos det tillige gaaer ud paa, at Beløbet skal betales den 9de September paa Brønderøes Marked. Tiltalte har derefter forklaret, at det er dette med Blyant skrevne Beviis, som han den 12te August har nedskrevet, og som hans Kone ved samme Leilighed har med Hans Pederfens Tilladelse og i dennes Overværelse underskrevet med Hans Pederfens Navn, samt at Sidsmævnte ved samme Leilighed tillod, at Tiltalte maatte lade dette Beviis — som Tiltalte efter sin Forklaring frygtede ikke skulde kunne gjælde for Ketten i Tilfælde af Proces — omskrive og underskrive med Hans Pederfens Navn, hvorefter Tiltalte har faaet Skolelærer Elling til efter det oprindelige Beviis at skrive et nyt Beviis med Blæk, hvorhos Tiltalte selv har skrevet Hans Pederfens Navn under dette Beviis, og da Elling havde skrevet en urigtig Dag eller Maaned — som det maa antages September — forandrede Tiltalte denne Dato til den 12te August, idet han efter sin Forklaring vidste, at det oprindelige Beviis var dateret saaledes og meente, at samme Dato maatte overføres paa det Beviis, der skulde træde istedetfor hiint.

Bemeldte Hans Pederfen har nu vel edelig udsagt, at han — der maa antages hverken at kunne læse eller skrive — ikke medført Pen han underskrevet det med Blyant skrevne Beviis, og at han ikke ved nogen Anden har ladet sit Navn skrive enten under dette Beviis eller under det med Blæk skrevne, samt at begge Beviserne ere udfærdigede og underskrevne uden hans Vidende og Billie; men ved dette Vidnesbyrd kan Tiltaltes, med hans Kones Udsagn overeensstemmende Forklaring om, at det oprindelige Beviis blev udfærdiget med Hans Pederfens Samtykke, og at denne ligeledes har tilladt, at det blev omskrevet, saameget mindre ansees mobbeviis, som denne Forklaring, efter hvad der ibrigt er oplyst om det Forhold, hvori Hans Pederfen har staaet til Tiltalte og dennes Kone, samt efter Sagens Oplysninger i det Hele, i og for sig ikke kan ansees for uantagelig.

Idet Tiltaltes nysnævnte Anbringende saaledes vil være at lægge til Grund ved Sagens Paabømmelse, findes det ikke, at han ved senere istedetfor det ommeldte oprindelige Beviis at lade skrive og derefter selv at underskrive med Hans Pederfens Navn et Beviis, der væsentlig var af samme Indhold som det ældre Beviis og navnlig ikke mere byrdefuldt for Hans Pederfen end dette, hvilket sidst derhos, samtidigt med at det nye Beviis blev skrevet, blev revet itu, har gjort sig skyldig i noget saadant Forhold, der kunde paadrage ham Straf, og Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for Actors Tiltalte, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger“.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 39.

Den 20de Januar.

1865.

Tredie eller extraordinaire Sæktion.

Mandagen den 9de Januar.

Nr. 318.

Advocat Liebe

contra

Christine Christensen, Folmanns Enke (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Novbr. 1864: „Arrestantinden Christine Christensen, Folmanns Enke, bor straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Aetor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Beyer, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Lovens^o.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Christine Christensen, Folmanns Enke, der er langt over criminel Lovalder og ved denne Rets Dom af 13de September d. A. anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 11te f. M. frafjælet

Træstøffemagerne Mads Petersen og Niels Larsen hver især et Par Træstøfler, henholdsvis af Værbi 4 og 1 Mk., vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 320.

Advocat Heinrichsen
contra**Peter Christian Effeningsen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Hellum Hindsted Herredets Extrarets Dom af 29de Septbr. 1864: „Arrestant Peter Christian Effeningsen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Derhos betaler han de med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Benzen, 6 Rdl. og Defensor, Procurator Nissen, 5 Rdl., foruden Diætpenge til Begge efter nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 21de Novbr. 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten fastsættes til 5 Rdl. for den Første og 4 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Jacobsen og Proceprocurator Hasting, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Muursvend Peter Christian Effeningsen for Tyveri og Betleri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han, der i længere Tid havde vandret om i forskjellige Egne af Jylland uden Erhverv og ernæret sig ved Betleri, har, da han den 30te Mai d. A. om Eftermiddagen paa en saadan Vandring kom til Korupbehus, frastjålet Boetsmand Christen Pedersen sammesteds et til 5 Rdl. vurderet Sølsblommebræt med vedhængende Snor og Uhrnagle, der hang paa

Bæggen i Vestjaalnes Stue, hvortil Indgangsdøren maa antages at have været uafaaet, og hvor dengang kun et toaarigt Barn var tilstede. Uhret, hvoraf Tiltalte ved sin Anholdelse var i Besiddelse, er ubleveret Vestjaalne. For dette Tyveri er Tiltalte — der er født i 1801 og 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest ved Kongens m. fl. Herredets Extrarets Dom af 28de Juli 1862 efter Rbdg. 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt gjentagne Gange har været straffet for Betleri, senest ved Varde Kjøbstads Politirets Dom af 25de September 1863 for denne Forseelse, 6te Gang begaaet, med Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 60 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Rbdg. 11te April 1840 § 15, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og den Straf, som Tiltalte har forstyldt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 for det af ham ligeledes vedgaaede Betleri, herved vil være absorberet, vil bemeldte Dom, hvorved det rettelig er paalagt Tiltalte at indrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten fastsættes til 5 Rdl. for den Første og 4 Rdl. for den Sidste“.

Nr. 71. **Indenrigsministeriet** (den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bungen)
contra

Oberretsprocurator **Winther** (Tugen),
angaaende et Spørgsmaal om Overtrædelse af Lovgivningen om stemplet
Papir.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 29de April 1863: „Indstævnte, Oberretsprocurator Winther, bør for Tiltale af Citanten, den constituerede Kammeradvocat paa Indenrigsministeriets Begne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Da den i den indtafede Dom omhandlede Fuldmagt findes at maatte henføres under den i Lov om Brugen af stemplet Papir af 19de Februar 1861 § 48 brugte Betegnelse „staaende Fuldmagt (Generalfuldmagt)“, idet den giver den Besuldmægtigede en almindelig Bemyndigelse til, naar nogen af Udstederens Svigerforældre afgaaer ved Døden, og endvidere i det senere indtrædende Tilfælde, naar den Længstlevende af dem dør, at handle paa Udstederens Begne i dennes Forhold til det paagjældende No og foretage alle derhenhørende Retshandlinger, maa der gives Citanten Medhold i, at Fuldmagten ifølge

den citerede Lovbestemmelse burde have været forsynet med Stempel til 1 Rdl. istedetfor, som skeet er, med Stempel til 8 Sk. Som Følge heraf og med Bemærkning, at Høiesteret ved kongeligt Rescript af 9de Juli 1863 er bemyndiget til at tage Sagen under Paaskjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ei at udgjøre summa appellabilis, bliver Indstævnte, der, som i Dommen anført, har modtaget Søgemaal i eget Navn i vedkommende Parters Sted, efter Citantens Paastand at tilpligte at betale det manglende Stempelgebyr 88 Sk.; hvoraf derhos følger, at han ogsaa efter den derom fremsatte Paastand maa tilpligtes at betale det fordrede Mulctbeløb 9 Rdl. 16 Sk. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør betale det omhandlede Stempelgebyr 88 Sk. samt i Mulct 9 Rdl. 16 Sk. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 8de April f. A. udslede Skibscapitain Urboe en Fuldmagt til Lærer Curdtz om at varetage hans Løb i det Tilfælde, at nogen af deres Svigerforældre ved Døden skulde afgaae, saa at Curdtz ligeoverfor Skifteretten og Andre kunde afgive for Mandanten bindende Erklæringer, i Forening med den Længstlevende overtage Boet, give Samtykke til at den Længstlevende forblev hensiddende i uskiftet Bo og, dersom begge ved Døden afgik, paa egne og Mandantens Begne tiltræde Boet.

Denne Fuldmagt var skrevet paa Stempelpapir til Taxt 8 Sk., men da Indenrigsministeriet har formeent, at den i Henhold til Stempeloven af 19de Februar 1861 § 48 burde have været skrevet paa Stempelpapir til Taxt 1 Rdl., har bemeldte Ministerium fordret Fuldmagten stemplet yderligere til Taxt 88 Sk. og mulcteret de Paagjældende, og da Indstævnte, Overretsprocurator Wint her, der har erklæret sig villig til at modtage Søgemaal i eget Navn for Begges Vedkommende, har fordret Spørgsmaalet afgjort ved Dom, har Indenrigsministeriet ved den constituerede Kammeradvocat sagsøgt Indstævnte og paastaet ham tilpligtet at betale et Stempelgebyr for den ommeldte Fuldmagt af 88 Sk. samt Stempelmulct 9 Rdl. 16 Sk., ialt 10 Rdl. 8 Sk., foruden Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvocaten. Indstævnte har derimod paastaet sig principaliter fuldstændig frifunden og subsidiairt frifunden mod at betale 5 Rdl. 8 Sk., samt i ethvert Fald sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Søgemaalets Afgjørelse berøer efter det Anførte paa Forstaaelsen af den ommeldte Lovbestemmelse, forsaavidt det i samme hedder, at Fuldmagtscontracter

eller den eenfaldige udstedte Fuldmagt bliver at stemple til Art 8 St. eller 1 Abl., efterføm samme angaaer et enkelt Tilfælde eller en staaende Fuldmagt (Generalfuldmagt).

Det maa da i saa Henseende først bemærkes, at skjøndt de 2 Begreber, en staaende Fuldmagt og en Generalfuldmagt, efter Rettens Formening ikke gaafe falde sammen, idet der ved det første nærmest sigtes til Fuldmagtens Varighed og ved det andet til dens Omfang, maa det dog, da det ikke i Paragraphen er bestemt, at den høiere Art skal svares saavel for en staaende Fuldmagt som for en Generalfuldmagt, men Ordet „Generalfuldmagt“ er sat i Parenthes efter „staaende Fuldmagt“ antages, efter den sædvanlige Betydning, som en saadan Parenthes har, at det hermed har været Hensigten at give en Forklaring af Udtrykket „en staaende Fuldmagt.“

Det vil som Følge heraf blive uden Betydning, om den her omhandlede Fuldmagt kan kaldes en staaende Fuldmagt — hvilken Benværelse iøvrigt ikke med Føie skjønes at kunne tillægges den — men Spørgsmaalet er, om den angaaer det enkelte Tilfælde eller er en Generalfuldmagt. Ved Fortolkningen af det Udtryk „et enkelt Tilfælde“ kan man ikke see bort fra, at som dets Modsetning ikke er nævnt „flere Tilfælde“, men en „Generalfuldmagt“; thi da den Omstændighed, at en Fuldmagt angaaer flere Tilfælde, ikke kan gjøre den til en Generalfuldmagt, er det klart, at man ikke kan anvende en altsor indskrænket Fortolkning af det førstnævnte Udtryk, men at der ved de brugte Ord nærmest maa være sigtet til Forskjellen mellem særlig Fuldmagt og almindelig Fuldmagt. Til en almindelig Fuldmagt kan der efter det vedtagne Begreb kun henregnes en saadan Fuldmagt, som gaaer ud paa at udføre en Persons samtlige Forretninger t. Ex. under hans Fraværelse, eller alle Forretninger af et vist Slags, jfr. Fdg. 23de April 1817 § 7; men derimod kan der ikke, som Citanten har villet gjøre gjældende, herunder henføres en Fuldmagt, der omfatter alle de i en enkelt Sag forekommende Tilfælde, hvilket maa anses for at være en særlig Fuldmagt.

Spørges der nu, om den under nærværende Sag omhandlede Fuldmagt gaaer ind under det ovenfor givne Begreb om en Generalfuldmagt, da vilde dette kun kunne besvares bekræftende, hvis den indeholdt en Bemyndigelse for Fuldmægtigen til, for det Tilfælde at begge eller en af Mandantens Svigerforældre afgik ved Døden, ikke blot at overtage eller tiltræde Voet, men ogsaa at bestyre det, hvilket Sidste ingenlunde involveres i det Første; men da det ikke skjønes, at en saadan Bemyndigelse er tillagt Fuldmægtigen, idet de brugte Udtryk — at Fuldmægtigen ligeoverfor Skifteretten og Andre kan afgive for Mandanten bindende Erklæringer —, skjøndt det maa indrømmes, at de ere noget utydelige, dog efter hele Sammenhængen maa antages kun at angaa Fuldmægtigens Forhold, medens Voet behandles af Skifteretten, kommer Retten til det Resultat, at Fuldmagten ikke er en almindelig Fuldmagt, men en særlig Fuldmagt, og da den saaledes efter den ovenfor fremsatte Fortolkning af Stempelovens § 48 retteligen er strevet paa stemplet Papir til Art 8 St., vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tilfælde.

haver efter forudgaaende Bekjendtgjørelse i Overensstemmelse med Placat af 22de April 1817 afholdt Auction over Eiendommen Matr. Nr. 36 U 2 A 2 paa Blaagaardsgaden blev Citanten, Urtekrammer N. Chr. Sally, som havde secundair Panteret i Eiendommen for 3,000 Rdl., Høistbydende med 13,000 Rdl., og den 14de Juni 1860 erholdt han Auctionsstjøde paa Eiendommen. Af Kjøbesummen udbetalte han overensstemmende med Auctionsconditionerne Requirenten dennes Tilgodehavende 10,000 Rdl., men da Indstævnte, Tømmerhandler H. Jensen, som havde Panteret i Eiendommen for 2,500 Rdl., formeente at være fortrinsberettiget til Fyldestgjørelse af Kjøbesummen fremfor Citanten, anlagte Sidstnævnte Sag mod Indstævnte for at faae dette Spørgsmaal afgjort; ved nærværende Rets Dom af 1ste October 1860 blev Spørgsmaalet afgjort i Indstævntes Favør, men ved Høiesterets Dom af 23de April f. A. blev bemeldte Dom forandret, og Indstævnte blev kjendt uberettiget til af den omhandlede Kjøbesum 13,000 Rdl. at nyde Fyldestgjørelse efter sit Pantebrev.

Imidlertid havde Indstævnte allerede under 23de October 1860, da han ikke den 11te Juni 1860 overensstemmende med Auctionsconditionerne havde erholdt sit formeentlig bedre prioriterede Tilgodehavende betalt af Citanten, og da hans Anføelse om at være fortrinsberettiget fremfor Citanten havde faaet Medhold ved nærværende Rets ovenansførte Dom af 1ste October 1860, ladet gjøre Execution i Eiendommen for sit Tilgodehavende i Genhold til en af ham under 19de September 1859 over Udstederen af hans Pantebrev erhvervet Dom, og den 2den November næstefter nedlagde han Forbud hos samtlige Leiere mod at betale Leien til Citanten, hvorefter han oppebar hos dem al Leien, hvilken han imidlertid, da Høiesteretsdommen var falden og Executionsforretningen herved efter hans egen Erkjendelse sat ud af Kraft, udbetalte til Citanten.

Citanten har nu paastaet Indstævnte tilpligtet for den uberettigede Execution og Forbudet at betale ham i Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde 3,500 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjøn, med Renter 5 pCt. og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, in subsidium mod at Bøvelsettes af uvillige Mænd og ikke kommer til at overstige 100 Rdl., samt at Sagens Omkostninger i saa Fald ophæves. Indstævnte har derhos contrasagsøgt Hovedcitanten til at betale sig 2,000 Rdl. i Genhold til et af Hovedcitanten i en Skrivelse til Contracitantens juridiske Consulent af 22de Februar 1861 gjort Tilbud om Afgjørelsen af den ovenomtalte paa den Tid ved Høiesteret henstaaende Sag, med Renter og Contrasagens Omkostninger, hvorimod Hovedcitanten i Contrasøgsmaalet har paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Contracitantens Frifindelsespaastand i Hovedsøgsmaalet er støttet paa, at han paa den Tid, han lod gjøre Execution i Eiendommen, saavel paa Grund af den af Brevskriveren medbeelte, ved Auctionen fremlagte Panteattest, som den af nærværende Ret den 1ste October 1860 afsagte Dom, med Høie maatte ansee sig fortrinsberettiget fremfor Hovedcitanten til at erholde Dækning for sit Til-

gøbehavende, samt at der i hvert Fald ved den foretagne Execution og det nedlagte Forbud ikke er tilføjet Hovedcitanten Tab, Tort eller Creditspilbe; men da det ved den ommeldte Høiesteretsdom er statueret, at Contracitanten ikke var fortrinnsberettiget fremfor Hovedcitanten til at erholde Fylbesigjvørelse af Kjøbesummen, er det heraf en ligefrem Følge, at han var uberettiget til at gjøre Execution i den ved Auction solgte Eiendom for en Forbring, som saaledes ikke var bleven dækket ved det paa Auctionen gjorte Bud, og da det nu ikke kan frie ham for Ansvar, at han i saa Henseende havde Grund til at antage, at han var i sin gode Ret, samt da det er en Følge af Sagens Natur og desuden bestræftes ved hvad der af Hovedcitanten under Sagen er oplyst, at den foretagne Execution og det nedlagte Forbud har medført saavel Tab som Tort og Creditspilbe for Hovedcitanten, vil den af ham nedlagte Erstatningspaastand være at tage tilfølge, saaledes at Erstatningens Størrelse bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn, dog at den ikke overstiger 3,500 Rdl., og at der af Beløbet tillægges Hovedcitanten Renter med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29de Mai 1861, indtil Betaling skeer.

Hvad Contrastsøgsmaalet angaaer støtter Contracitanten dette derpaa, at Hovedcitanten i det ommeldte Brev har sagt: „Jeg troer før, at jeg vil gaae ind paa de 2,000 Rdl., hvis det staaer mig aabent. Før jeg bede Dem i et Par Linier at underrette mig noget derom“, og at Hovedcitanten, uagtet Contracitanten havde modtaget dette Forligstilbud, i et Brev af 28de Februar næstefter havde erklæret, at han ikke kunde gaae ind paa den forlangte Betaling.

Da den førstnævnte Tirade imidlertid ikke indeholder et ligefremt Tilbud, men aabenbart forudsætter en yderligere Erklæring, paa hvilken Maade ogsaa Contracitanten efter hans egen Angivelse af Indholdet af hans Svarskrivelse — at han endnu indtil den 27de Februar stod ved sit Tilbud — sees at have opfattet den, kan Contracitantens Paastand ikke tages tilfølge, og Hovedcitanten vil derfor i Contrastsøgsmaalet være at frifinde for Contracitantens Tiltale.

Processens Omkostninger i begge Søgmaal findes Contracitanten efter Omstændighederne at burde tilsvare Hovedcitanten med 25 Rdl.

Det stemplede Papir er rigtigheden forbrugt under Sagen“.

Nr. 311.

Advocat Heinrichsen
contra

Lugthussfange Peter Ludvig eller Peter Ludvig Thorvald Lofte
(Defensor Liebe),

der tiltales for attenteteret Mord og for at have sat Ild paa et Sted, hvorved flere Menneffer omkom.

Horsens Byttings Extrarets Dom af 30te Juni 1864: „Tiltalte, Arrestanten Lugthussfange Peter Ludvig Thorvald Lofte bør have sit

Liv forbrudt. Saa bør og Arrestanten betale alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Busch, 8 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen, 6 Rdl., samt udrede i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring 3,150 Rdl. 67 Sk. At efterkommes under Udferd efter Loven*.

Viborg Landsoverrets Dom af 31te October 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Arrestanten 10 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Arrestanten, der er født udenfor Egteskab paa den kongelige Fødselskistelse i Kjøbenhavn den 18de Marts 1839, ifølge Criminal- og Politirets Dom af 7de Februar 1857 var straffet for første Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 29 med 25 Rottingslag, blev han under en Sag, hvorunder han overbevistes at have gjort sig skyldig i en stor Mængde Tyverier, for Størstedelen forbundne med Indbrud, ved samme Rets Dom af 4de Januar 1859 anset efter Fdg. 11te April 1840 §§ 13 og 14, jfr. § 12 1ste Led og § 80, med Tugthuusarbejde i 8 Aar, og da det, efterat han havde begyndt at udstaa denne Straf, endvidere oplystes, at han havde gjort sig skyldig i en Mængde andre lignende Tyverier foruden dem, hvorfor han allerede var dømt, samt i 6 forskellige Brandkistelser i Kjøbenhavn, blev han ved samme Rets Dom af 21de Juli 1860 efter Fdg. 26de Marts 1841 § 4, jfr. § 13, samt i Mefør af Fdg. 11te April 1840 § 19 efter §§ 13 og 14, jfr. § 12 1ste Led og § 80, idømt Tugthuusarbejde paa Livstid. Medens han ifølge denne Dom hensab i Straffeanstalten paa Christianshavn, forsøgte han den 11te November 1862 at myrde Lægen ved bemeldte Anstalt, og under den i denne Anledning mod ham anlagte Sag blev han ved Høiesterets Dom af 20de April 1863 dømt efter Fdg. 4de October 1833 § 14 2det Led, jfr. Placat af 31te August 1813 § 10, til at have sit Liv forbrudt; denne Straf blev imidlertid ved allerhøieste Resolution af 8de Mai 1863 estergiven, imod at Arrestanten henfattes til Tugthuusarbejde paa Livstid under streng Bevogtning, og at der tilbeholdes ham en Revselse af 27 Slag Kat,

og efterat denne Rejselse var ham tildeelt, blev han den 24de Mai 1863 indsat i Fugthuset ved Horsens.

Efter Arrestantens Forklaring fik han strax efterat være indsat i sidstnævnte Straffeanstalt Noget imod Opsynsbetjent sammesteds Berthelsen, der i de første Dage havde Opsigt med ham, idet Berthelsen lod ham høre, at han havde forsøgt at myrde Lægen ved Straffeanstalten paa Christianshavn, og da det stadige Opsyn med Arrestanten senere blev overdraget Berthelsen, vakte Arrestantens Uvillie paany, saameget mere som det forekom ham, at Berthelsen altid var uilfsreds med hans Opsørsel, og i det Hele var haard imod ham og bevogtede ham altfor nøie. Da Arrestanten saaledes den 18de Januar d. A. var bleven ivettefat af Berthelsen, fordi han under sit Ophold paa Latrinet havde staaet op paa dette for at see ud af Vinduet efter nogle andre Fanger, og han atter den 21de s. M., medens han opholdt sig paa Latrinet, hørte Berthelsen gaae udenfor og smaasnakke, hvilket Arrestanten antog betyde, at Berthelsen var misfornøiet med ham, blev han efter sin Forklaring herover saa opbragt, at han, efterat være kommen ud paa Gangen, greb et der staaende Leer-Bandkrus, som han løste i Veiret, og truede med at slaa Berthelsen i Hovedet dermed, idet han derhos udfjældte denne for en Skurk og en Nidding, og fra dette Dieklig opstod den Tanke hos ham at ville myrde Berthelsen. Da denne derfor havde anmeldt det Passerede for Straffeanstaltens Inspecteur, og Arrestanten efterat have talt med Sidstnævnte antog, at han vilde faae corporlig Straf og navnlig 27 Slag Rat, hvilken Straf han, som meldt, tidligere havde udsaaet og som han ansaae for en frygtelig og smertelig Straf, fattede han af Brede herover og af Trang til at hævne sig paa Berthelsen, fordi denne ved sin Anmeldelse havde paadraget ham en saadan Straf, den Beslutning at udføre Mordet paa Berthelsen enten den 22de Januar om Aftenen eller den 23de om Morgen, ligesom Leilighed gaves.

Om Aftenen den 22de Januar flet Arrestanten i det ansførte Diemed paa Kaffelovnen i sin Celle en Kniv, som han efter sin Forklaring havde fundet omtrent 6 Uger tidligere paa Bassebordet ved Latrinet og som han derefter havde forstaaet at undbrage Opsynets Opmærksomhed for at benytte den til sin Mød, hvorhos han, for at ikke Bladet — der er $2\frac{3}{4}$ Tomme langt og $\frac{1}{2}$ Tomme bredt og dannet til at solde ind i Skafet — skulde gaae i, naar han brugte Kniven mod Berthelsen, omsvøbte Skafet og et lille Stykke af Bladet med et Stykke Lærred og noget Seilgarn, og efterat han derpaa den 23de Januar om Formiddagen havde — som det hedder — haft Gaardtour under Berthelsens Opsigt, saae han, da Berthelsen var isærd med at lukke ham ind i hans Celle, Leilighed til at udføre sit Forsæt, og medens han stod omtrent en halv Alen bagved Berthelsen, der var beskjæftiget med at lukke Døren op, omsattede han Kniven, som han havde skjult i sin Trøielomme, med den høire Haand og bibragte derpaa med al sin Kraft Berthelsen et Stik i Halsen eller Nakken med Kniven. Da Berthelsen nu seguede til Jorden, var det efter Arrestantens Forklaring, idet han saae, at der endnu var Liv i Berthelsen, hans Hensigt at bibringe denne endnu et Stik, men da Berthelsen bad for sig, opgav han dette

Forfæt og forlob Berthelsen, hvorefter han gif hen og opfordrede nogle andre Fanger til at hjælpe Berthelsen, idet han til disse fortalte, hvad han havde gjort.

Bemeldte Dplynsbetjent Berthelsen — hvis Forklaring om det Paaferede i alt Væsentligt stemmer med Arrestantens foranførte Tilstaelse, idet han dog bestemt har nægtet at have behandlet Arrestanten paa nogen utilbørlig eller krænkende Maade — blev, efter paa den ommeldte Maade at være overfaldet af Arrestanten, strax bragt paa Sygestuen, og ved den af vedkommende Læge anstillede Undersøgelse fandtes der paa høire Side af Ralken i den nederste Rand af den behaarede Deel af Hovedet et noget lappet Saar med skarpt afstaaende Rande af 1 Tommes Længde og gaaende igjennem Integumenterne og underliggende Tellevæv i en Dybde af omtrent $\frac{3}{4}$ Tomme, hvorhos Følelse og Bevægelse i venstre Ober- og Underextremitet efter Berthelsens Sigende var noget generet; der antoges imidlertid ikke at være nogen Fare for Berthelsens Liv, men Saadant kunde dog ikke da med Bestemthed afgjøres navnlig paa Grund af den voldomme Stræk, han havde havt, i Forbindelse med den høist sandsynlige Overfjæring af en eller flere Nervegrene. Da Berthelsen derefter den 2den Februar kunde underkastes Forhør, sølte han efter sin Forklaring endnu Smærter og led af Søvnløshed om Natten, men havde dog Haab om at komme sig, og den 28de Juni har han for Ketten erklæret, at han atter fandt sig vel og ikke havde anden Meen af Saaret end en Svækkelse i Fødderne, der efter hans Formening hidrørte fra Blotabet. Iøvrigt har han frafaldet Krav paa Erstatning.

Det er endvidere under nærværende Sag ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Dplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har anstiftet en den 24de Januar 1858 om Eftermiddagen omtrent Kl. $5\frac{1}{4}$ i Eiendommen Nr. 67 i Studiestræde i Kjøbenhavn udbrudt Ildbrand, ved hvilken 2 voksne Personer og 2 Børn indebrændte, medens en Mand, der sprang ud af et Bindue i det brændende Huus med et Barn i Armene, vel fælleste Barnet, men forslog sig saaledes i Falder, at han strax efterat være bragt paa Hospitalet døde. Arrestanten har herom nærmere forklaret, at da den anførte Dag, i Løbet af hvilken han havde forsøgt eller begaaet flere Tyverier, hans Bei hen paa Eftermiddagen eller i Skumringen faldt igjennem Studiestræde, gif han ind i bemeldte Eiendom for at stjæle; efterat være kommen over Gaarden ind i Baghuset gjennem en mørk Gang, gif han op ad Trappen og aabuede med en medbragt Nøgle en Dør, hvorigjennem han kom ind i et Snekerværksted, og her undersøgte han de Gjemmer og Stuffer, som fandtes i Værkstedet, uden dog, saavidt han erindrer, at tilvende sig Noget undtagen muligvis et Stemmejern; da han visde gaae, opstod pludselig den Tante hos ham, at han skulde sætte Ild paa Værkstedet, uden at det imidlertid har kunnet oplyses, hvilken Hensigt han derved har havt for Øie, idet han navnlig, efter først at have udsagt, at han havde til Hensigt at begaae Tyveri og antog at kunne udføre dette med større Sikkerhed under Branden, senere vedholdende har paastaet, at dette ikke var Tilfældet, og at han ikke selv kan forklare sig, hvad der bevægede

ham til at anslifte Branden, og uden at tænke paa, hvorvidt Ilden kunde udbrede sig, eller hvad Stade der ved den kunde bevirktes paa Huset eller dets Beboere, og at der navnlig kunde opstaae Fare for Beboernes Liv, medens han dog, forinden han gik op i Vaghuset, havde bemærket, at der boede Folk baade ovenover og ved Siden af Snekerværkstedet, tænkte han derpaa strax ved Hjælp af en Svovlstik, som han havde hos sig, Ild i nogle Spaaner, der laae paa Gulvet, og efterat have seet Ilden blusse op lukkede han Døren i og forlob skyndsomt Stedet. Efter Sagens Oplysninger blev Ilden bemærket strax efterat den var udbrudt, hvorefter der blev gjort Anstrøg, og navnlig bleve ogsaa Beboerne af to ovenover det ommeldte Snekerværksted værende Kostleiligheder allarmerede; men da Ilden greb om sig med overordentlig Hurtighed og navnlig, efterat Døren til Værkstedet var sprængt, angreb en smal Trappe eller Stige, der maa antages at have været den eneste Udgang til Kostleilighederne, blev saaledes enhver Udvei til Frelse afslaaet for de fleste Beboere. Arrestanten har iøvrigt udsagt, at han først nogle Dage senere, da han erfarede at flere Mennesker vare omkomne ved den omhandlede Leilighed og navnlig da han blev Vidne til, at Eigene bleve jordfæste, sølte sand Anger og Fortrydelse over sin Gjerning, og at denne Fortrydelse senere stadig har fulgt ham saa levende, at han med fortids Mellemrum ikke har havt Ro eller Fred i sit Sind, men at han dog af Frygt for at miste Livet ikke tidligere har kunnet overvinde sig til at aabenbare Fortrydelsen, og at det alene er Overbeviisningen om, at han ikke vil kunne unbgaae Livsstraf for det ovenommeldte Mordattentat mod Opsynsbetjent Vertihelsen, der har bevæget ham til at afgive den uopsførte Tilstaaelse. Ved den ommeldte Ildbrand har Kjøbenhavn's Brandsforsikring lidt et Tab af 3,150 Rdl. 67 Sk., som er paaflaaet erstatet, men forøvrigt er der ikke Svørgsmaal om Erstatning i Anledning af den ommeldte Brand.

For det ovenomhandlede af Arrestanten forøvede Mordattentat mod Opsynsbetjent Vertihelsen vil Arrestanten være at dømmes efter Fdg. 4de October 1833 § 14, 2det Led jfr. Plakat af 31te August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt, og idet det efter Sagens Omstændigheder i det Hele og navnlig med Hensyn til det Tidspunkt af Dagen, paa hvilket den ovenomhandlede Brandstiftelse fandt Sted, ikke tør statueres, at Arrestanten i Gjerningsøjeblikket har maattet indsee, at han udsatte Andres Liv for aabenbar Fare, vil hans Forhold i denne Henseende være at bedømmes efter Fdg. 26de Marts 1841. § 4, og den Straf, han herefter har forskyldt, vil absorberes ved den ham ibømte Livsstraf.

Da Underrettsdommen har dette Resultat, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at stadfæste“.

Nr. 296.

Advocat Hindenburg
contra

Peter Martin Arliq (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Røveri eller Ran eller Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de October 1864: „Arrestanten Peter Martin Arliq og Tiltalte Jens Andreas Jochumsen bør straffes, den Forstnævnte med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og den Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salaar til Actor, Procurator Berggreen, og Defensorerne, Procuratorerne Simonson og Naakløff, med 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom for Peter Martin Arliq's Vedkommende anførte Grunde vil den med Hensyn til ham være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Peter Martin Arliq og Tiltalte Jens Andreas Jochumsen for Røveri eller Ran eller Tyveri mod en svensk Handelsmagersvend ved Navn August Haagenen. Med denne vare Arrestanten og Tiltalte efter deres Forklaringer, som stemme med det isvrigt i saa Henseende Oplysne, trufne sammen afvigte 15de Mai om Formiddagen udenfor Stadens østre Passage og havde derfra i Forening begivet sig til et Værtshuus paa Østerbro, hvorfra de, da Haagenen af det sammesteds nybte Brændeviin var bleven saa beruset, at han ikke kunde hjælpe sig selv, og Værtshuusholderen forlangte ham fjernet fra Værtshuset, bragte ham ad Østerbro liggende Mark, hvor de lagde ham i en Grøft, for at han kunde sove Rufen ud. Efter Tiltaltes endvidere afgivne Forklaring slog Arrestanten under Transporten Haagenen nogle Gange, efter Tiltaltes Mening dog kun for Spøg, medens Tiltalte ikke selv vil have flaaet ham, og da de havde lagt ham i Grøften, begave de sig bort; men efter Arrestantens Opfordring vendte de imidlertid strax efter tilbage for, som Arrestanten

lagde, at see til Haagensen, og ankomne til Stedet, hvor denne laa, kastede de sig ned ved Siden af ham, og strax derpaa begyndte Arrestanten, idet han yttrede, at han vilde have den Blouse, Haagensen var iført, at aflæde denne, uden at Tiltalte, der nu først vil have indseet, i hvilken Hensigt Arrestanten havde begivet sig tilbage til Haagensen, var Arrestanten behjælpelig dermed eller vilde modtage Haagensens Frakke, som Arrestanten tilkastede ham; derimod paatog Tiltalte sig efter Arrestantens Anmodning at holde Vagt, medens Haagensen aflædtes, og idet han i dette Niemed lagde sig nogle Skridt fra de to Andre med Ansigtet mod Veien, underrettede han Arrestanten om, naar Noget indtraf paa denne, indtil Arrestanten havde fuldendt Haagensens Aflædning. Arrestanten, som nu kastede den Haagensen, der ved Aflædningen var bleven nøgen til Beltestedet, afførte Frakke over ham, tilvænte sig derpaa en Blouse og en Skjorte af de Haagensen tilhørende Klædningsstykker, og begav sig medtagende disse i Forening med Tiltalte til den saakaldte Fattigkirkegaard, idet han yttrede, at han vilde beholde Haagensens Blouse og sælge hans Skjorte. Paa bemeldte Kirkegaard tog han og Tiltalte derefter Ophold og forbleve paa samme, indtil Arrestanten noget efter blev anholdt af Politibetjentene Nr. 58 Anton Pauli Grønluud og Nr. 167 Johan Christian Eddvard Schulz.

Medens det saaleedes ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, hvilken derhos forsaavidt er bestyrket ved den af Gartner P. Jacobsen afgivne Forklaring, er beviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ovenfor ommeldte Medvirking i det mod Haagensen begaaede Eiendomsindgreb, har derimod Arrestanten vedblivende nægtet at have begaaet noget Ulovligt og forklaret, at han, efterat Haagensen var lagt i Grøften, begav sig til Fattigkirkegaarden, hvor han blev indtil Politiet anholdt ham. Men foruden at Arrestanten, som ovennævnt, er sigtet som skyldig af Tiltalte og selv har erkjendt, at han har været paa Gjærningsstedet paa den Tid, Forbrydelsen blev begaaet, er det under det optagne Forhør fuldstændigen godtgjort, at Haagensen den ovennævnte Dag blev funden paa det af Tiltalte opgivne Sted nøgen til Beltestedet, nægtet han, da han bragtes dertil, var, hvad Arrestanten ogsaa har erkjendt for rigtigt, fuldstændig paaklædt; derhos er det af fornævnte Gartner Jacobsen edeligen forklaret, at han, som af sine to voksne Døttre samme Dag Kloffen mellem 1 og 2 Eftermiddag, da han opholdt sig i en af ham forpagtet Have ved Østerfarimagsvei, blev underrettet om, at to Personer paa den ovennævnte Mark sloge en tredie, og foranlediget deraf gik først til Havegården men, da han troede sig bemærket af Personerne, til en omtrent 40 Alen fra den Grøft, hvori Haagensen blev lagt, beliggende Høi, fra denne tilligemed sin 12 Aar gamle Datter, hvis Forklaring er overeensstemmende med hans, saae Arrestanten, der var ham personlig bekendt, tage Klæderne af en Person, som han senere overbeviste sig om var Haagensen, og sætte sig i Besiddelse af et blaat og hvidt Stykke af det Haagensen afførte Tøi, hvormed han fjernede sig tilligemed Tiltalte. Endvidere er det blandt Andet ved de af fornævnte Politibetjente afgivne edelige Forklaringer godtgjort, at der, dengang Arrestanten anholdtes,

blev fundet liggende tæt ved ham den Blouse og Skjorte, tilsammen af Værdi 1 Rdl. 3 Mk., som Haagensen, der forlod Landet strax efterat Forbrydelsen mod ham var begaaet og derfor ikke har kunnet blive afhørt for Retten, under en til en Rapport afgiven Forklaring har vedkjendt sig som sin Eiendom, og som tillige af Haagensens Hustru Marie Sophie Møller ere gjenkjendte som Tøi, der har tilhørt hendes Mand, og naar til samtlige disse Omstændigheder kommer, at Arrestanten, foruden at være dømt mange Gange for Løsgængeri, Fornærmelser mod Politiet m. m., er anseet ved Højesterets Dom af 1ste October 1838 efter Fdg. 20de Februar 1789 § 1, jfr. Placat 15de Januar 1790 og Fdg. 12te Juni 1816, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved denne Rets Domme af 4de October 1845 og 9de Februar 1850 fri-fundne for videre Tiltale i to mod ham henholdsvis for Tyveri og Hæleri og for Nan eller Tyveri anlagte Sager, saa findes der tilveiebragt et i Medfør af Fdg. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at han er skyldig i den ham paafsigtede Forbrydelse.

Som Følge af det foransførte og da den omhandlede Forbrydelse maa betragtes som Tyveri, idet den Haagensen tilføiede personlige Overlast ikke kan antages auventt for at berøve ham hans Eiendom, og Haagensen efter det Dplysne var i en aldeles bevidstløs Tilstand da Forbrydelsen blev begaaet, eller dog ansaaes af Arrestanten og Tiltalte for at være i sliq Tilstand, ville Arrestanten og Tiltalte, der begge ere langt over criminel Aaalder og af hvilke Arrestanten er forhen dømt som ovenfor anført, blive at dømme efter Fdg. 11te April 1840, Arrestanten i Medfør af § 18 efter § 13 og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes“.

Onsdagen den 11te Januar.

Nr. 319.

Advocat Hindenburg
contra

Else Marie Henriksdatter, Jesper Olsens Hustru
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri samt for at have søgt at forlede sit tolvaarige Barn til samme Forbrydelse.

Rjær Herreds Extrarets Dom af 8de October 1864: „Tiltalte Jesper Olsens Hustru, Else Marie Henriksdatter af Nørresundby bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og bor huu derhos betale i Erstatning til Mikkel Klitgaard's Enke, Susanne Undersdatter af Nørresundby, 26 Rdl. 5 Mk. 12 Sk., samt udrede alle af Undersøgelsen, Sagen og Straffens Execution lovligt flydende

Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larjen, 5 Rdl. og Defensor, Procurator Benzen, 4 Rdl. Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at fuldbyrde under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 21de Novbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers
Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens
Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de fgl. Postcontoirer.

Førelagt af den Gyldenløffe Boghandel (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 27de Januar.

1865.

Tredie eller ekstraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 11te Januar.

Nr. 319.

Advocat Hindenburg
contra

Else Marie Henriksdatter, Jesper Olsens Hustru (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Tiltaltes egen Til-
staaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun i
forrige Aars Efteraar, da hun efter sin Forklaring var i stor Nød, er gaaet ind
i Mikkel Klitgaards Stue i Nørresundby paa en Tid, da der Ingen var
hjemme og Dørene stode aabne, for at see, om hun ikke kunde finde noget Smør
der, og at hun derpaa af et Kar med Smør, som stod under Bordet i Stuen,
har tilvendt sig circa 2 Pund Smør, der er ansat til en Værdi af 2 Mk. 12 Sk.
Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte i indværende Aars Sommer,
skjøndt hun da var i trangfri Forsatning, har, naar hun leilighedsvis kom ind
til den i samme Huus som Tiltalte boende Enke efter fornævnte Mikkel Klit-
gaard, Susanne Andersdatter, og var alene i dennes Stue, i 5 forskellige
Gange fraa Jaaret bemeldte Enke ialt 26 Rd. 3 Mk., hvilke Penge Tiltalte
borttog deels af en uafsaftet Vordstufte deels af en Commobestufte, der vel var
afsaftet, men som Tiltalte skaffede sig Afgang til ved at ubtage en anden aaben-
staaende Stufte i Commoben. Endelig maa det paa lige Maade ansees godt-
gjort, at Tiltalte engang har opfordret sin tolvaarige Datter Hjertud Marie
Jespersen til under M. Klitgaards Enkes Fraværelse fra sit Hjem at gaae ind
i dennes Leilighed og der tage 8 à 9 Mk. af den ommeldte Commobestufte,
idet Tiltalte derhos anviste Datteren, hvorledes hun skulde skaffe sig Afgang
til Stuffen; efter Tiltaltes saavel som hendes ommeldte Datters Forklaringer
vægrede Sidstnævnte sig imidlertid ved at begaae det paagjældende Tyveri, og
det er isærlig paa anden Maade under Sagen godtgjort, at dette er blevet begaaet,
og forsaavidt Hjertud Marie Jespersen har forklaret, at Tiltalte ved den

ommelbte Leilighed vilde have hende til at gaae ind i Klitgaard's Enkes Leilighed gjennem Vinbuet, har Tiltalte nægtet at kunne erindre Saabant, hvilket ei heller er blevet beviist.

For de af Tiltalte ifølge det Ovenangførte begaaede Lyverier vil hun, der er født 1826 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Fdbg. 11te April 1840 § 1, hvorhos hun for sit omhandlede Forsøg paa at forlede sin Datter til Lyveri vil være at ansee efter samme Forordnings § 21 jfr. §§ 80 og 1, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at stadfæste“.

Nr. 284.

Advocat Liebe

contra

Karen Larsdatter, Christen Hansens Hustru (Defensor Hindenburg), der tiltales for Brandstiftelse eller ialtfald Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Samsø Birk's Extrarets Dom af 31te Mai 1864: „Arrestantinden Karen Larsdatter, Christen Hansens Hustru, bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. . . . I Erstatning udreder Arrestantinden Karen Larsdatter til Landbygningernes Brandforsikring 2,299 Rdl. 48 Sk., til Brandforsikringsforeningen for vorlig Eiendom i Hølbek med flere Aunter 3,331 Rdl. 32 Sk., til Gaardmand Hans Pedersen 800 Rdl., til Gaardbestyrer Mikkel Pedersen 200 Rdl. og til Tjenestekarl Christen Søren Mikkel 20 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Examinatus juris, Forpagter Müller, 20 Rdl. og til Defensorerne, Godsinspecteur Kruse, Forpagter Lassen, Sognefoged Haarmark og Fuldmægtig Truelsen, 15 Rdl. til hver af de tvende Førstnævnte og 10 Rdl. til hver af de tvende Sidstnævnte, tilsvares af Arrestanten og Arrestantinden, Een for Begge og Begge for Een, dog saaledes, at de Tiltalte Henrik Jensen Blok og Kirsten Torgensdatter udrede den for enhver af dem bestfittede Defensors Salair samt hver $\frac{1}{10}$ af Actors Salair. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te October 1864: „Arrestantinden Karen Larsdatter, Huusmand Christen Hansens Hustru, bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar, men iøvrigt bør Birketings-

dommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensorerne for Overretten, Proveprocurator Myhlerg samt Procuratorerne Heksher og Salomonfen, betale Arrestantinden og Arrestanten Lars Søren Christensen, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Karen Larsdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Samss Birks Gyrvaret hertil indankede Sag, der ved Underretten har omfattet tvende andre Tilstalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, actioneres Arrestantinden Karen Larsdatter, Huusmand Christen Hansens Hustru og Arrestanten Lars Søren Christensen for at have gjort sig skyldige i Brandstiftelse eller i alt Falb Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Natten mellem 8de og 9de December 1861 omtrent Kl. 3 afbrændte Gaardmand Hans Pedersens Gaard i Brundby, ved hvilken Leilighed derhos Gaardens Kreaturer indebrændte, ligesom Sæden og det meste af Indboet gik tabt, hvorimod ingen Menneſker omkom, idet Fruentimmerne vare oppe og lysfættede med Vagning, og fik disse Gaardens mandlige Beboere vækſede, inden dens Længer styrtede sammen.

Ved egen Tilstaaelse er det beviist, at Arrestantinden har paaſat denne Ild, og efter den af hende afgivne Forklaring ere de nærmere Omſtændigheder herved følgende:

Af Forbittrelse over, at Hans Pedersens ikke havde taget hende til „Raaneſone“ ved et forestaaende Bryllup, fattede Arrestantinden nogle Dage førend Branden den Beslutning at sætte Ild paa Gaarden og bestemte hertil den nævnte Nat, da hun vidste, at der skulde lages i Gaarden og det saaledes kunde faae Udſeende af, at Ilden var opſtaaet ved Uforsigtighed under Vagningen. Hun opfordrede Arrestanten, der er hendes Søn, til at være behjælpelig ved Udførelsen, hvilket denne ogsaa lovede, og han indſandt sig derfor, efter den imellem dem truffne Aftale, bemeldte Nat udenfor Vinduet i hendes Sovestue, hvor hun laa vaagen og ventede hans Komme. Efterat være ſtaaet op, tog hun et Pys og Svovſtikker og gik udenfor paa Gaden til

ham, hvor hun foreslog ham, at Ilden skulde paasættes inde i Gaardens Port. De gik derefter over til Hans Pederjens Gaard, der laa paa den anden Side af Gaden, og ind i Porten, hvor hun strøg en Svovlstik af paa Væggen og tændte Lyset. Dette blev derefter — efter hendes første Forklaring, af hende selv, men efter hvad hun senere har udsagt, af Arrestanten, medens hun selv stod ved Siden af ham og saae derpaa — stukket op i noget Halm, der laa paa Stænget over Porten, og da de havde seet, at det havde tændt, forløbe de Porten, hvorefter Arrestantinden gik hjem og lagde sig igjen i sin Seng, indtil der kort efter gjordes Alarm. Arrestantinden har forklaret, at hun, medens de inde i Porten vare beskæftigede med Ildpaasættelsen, saae Lys i Bryggeriset, men ingen af Folkene, og hun vil ikke have tænkt paa, hvorvidt nogen af Gaardens Beboere kunde være udsat for at inbebrænde.

Efterat Arrestantinden i længere Tid i alt Væsentligt havde fastholdt foransførte Forklaring, har hun senere udsagt, at Arrestanten ikke har nogen Deel i Ildpaasættelsen, og endelig at hun hverken selv har paasat Ilden eller veed Noget om, hvorvidt Arrestanten har paasat den; men til denne Tilbagekaldelse af Tilstaelsen kan der efter L. 1—15—1 ikke tages noget Hensyn for hendes Befkommende.

Da det efter de Omstændigheder, hvorunder Brandstiftelsen fandt Sted, ikke kan antages, at Beboernes Liv har været udsat for aabenbar Fare, maa det billiges, at Underdommeren har anseet Arrestantinden, der er født den 30te September 1804 og ikke findes tidligere straffet, efter Fvg. 26de Marts 1841 § 4, men findes Straffen, der ved Underretten er bestemt til Tugthuusarbejde paa Livstid, at kunne fastsættes til lige Arbejde i 10 Aar.

Da nu derhos Virketingsdommens Bestemmelser om Erstatning og Actionsomkostningerne for de tvende Arrestanters Befkommende ligeledes bifalbes, vil Dommen med ovennævnte Modification være at slabsætte, forjaavidt den er paaanfet“.

Nr. 310.

Advocat Brock

contra

Anders Pederfen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Septbr. 1864: „Arrestanten Anders Pederfen bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knog, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Moller, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Novbr. 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor ved Overretten, Procuratorerne Beyer og Ibsen, betaler Arrestanten Anders Pedersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseerd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Arrestanten Anders Pedersen, der er langt over criminel Lavaldet og som oftere har været straffet for Tyveri, senest ifølge Helsingørs Ertzretts Dom af 6te Mai 1853 for 4de Gang begaaet Tyveri med 8 Aars Tugthuusarbeide, tiltales under nærværende, fra bemeldte Ertzretet hertil indankede Sag for paany at have gjort sig skyldig i samme Forbrydelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt oplyst, at han den 9de Juli d. A. fra et aabentstaaende Vindue har stjaalet et 8 Punds Jernlob og et 1 Punds Malmlod, at han den 10de s. M. har i en Boutik, hvor han købte en Snaps, tilvendt sig et 4 Punds Malmlod, samt Dagen efter fra en sovende Person har taget fra dennes Lomme saavel en Portemonnaie, hvori efter Beskualnes Opgivende var cirka 15 Rdl., men efter Arrestantens Paastand kun 8 Rdl. 3 Mk., samt en Snus- tobaksdaase. Forsaaubt det Stjaalet ikke er kommet tilstede, er Erstatning frafaldet.

For dette Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom retteligen at være anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 17 for 5te Gang begaaet Tyveri med Straf af Tugthuusarbeide for Livstid".

Nr. 191. Sogneforstanderskabet for Stiftsbjergby og Mørke Sogne (Advocat Hindenburg)

contra

Major Lunn og Sogneforstanderskabet for Sønderjernløse og Søstrup Sogne (Ingen),

angaaende til hvilken Commune nogle under Knabstrup Gods beliggende Arealer ere stattepligtige.

Meerløse og Lidsje Herredstings Dom af 12te Septbr. 1861: „Sagen afvises forsaavidt angaaer Indstævnte Major Lunn, Ridder af Dannebrogssordenen, og bør Citanten, Bjergby-Mørke Sogneforstanderskab, til ham betale i Kost og Læring 15 Rdl. Indstævnte, Sønderjernløse-Søstrup Sogneforstanderskab, bør for Citantens, Bjergby-Mørke Sogneforstanderskabs, Tiltale under denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger hæves. Det de befalede Sagførere, Procurator Christensen og Fuldmægtig Blum, tilkommende Salair, 15 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te October 1863: „Denne Sag afvises fra Underretten. De befalede Sagførere for Underretten, Procurator Christensen og Exam. juris, Fuldmægtig Blum, tillægges i Salarium hver 15 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Da den af Citanterne for Høiesteret nedlagte principale Paaastand om, at Underrettsdommen og den hele Overretsbehandling kjendes uefterrettelig og at Sagen hjemvises til Underretten til ny Paaafjendelse i Realiteten, maa ansees at ligge udenfor Høiesteretsstævningen, der ifkun nævner Overrettsdommen som Gjenstanden for Appellen og angiver det som dennes Formaal at faae sidstnævnte Dom enten kjendt uefterrettelig — med eller uden Hjemvisning — eller forandret, og de Indstævnte ikke have givet Møde for Høiesteret, vil denne Paaastand ikke kunne tages under Paaafjendelse.

Hvad dernæst angaaer Citanternes subsidiaire Paaastand om Sagens Hjemvisning til Overretten til Behandling af dens Realitet, bemærkes, at det Spørgsmaal, der er Gjenstand for Søgsmaalet mod det indstævnte Sogneforstanderskab, nemlig om det under Sagen omhandlede Areal, efter hvad der maa ansees for nugældende Ret, er skattepligtigt til Mørke Sogn, maa betragtes som et Retsspørgsmaal, der efter dets Bessaffenhed og Lovgivningens Forstrifter ikke kan ansees udelukket fra Afgjørelse ved Domstolene. Da der saaledes har manglet Høie for Overretten til ex officio at afvise Sagen fra Underretten, vil den overeensstemmende med Citanternes ovennævnte Paaastand være at foretage paany ved Overretten og den samvæsteds af dem nedlagte subsidiaire Paaastand om Aastand i 14 Dage til at behandle Sagens Realitet, selvfølgelig kun forsaavidt Søgsmaalet er rettet mod det indstævnte Sogneforstanderskab, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsøver- samt Hof- og Stadsretten og den der af Citanterne subsidiairt begjærte Anstand i 14 Dage til Behandling af Sagens Realitet bevilges. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Af den indantebe Doms Præmisses meddeles Følgende: „.....
Denne Dom have Citanterne ifølge meddeelt Opreisningsbevilling af 19de November f. A. og Stævning af 13de December næstefter indanket her til Retten og, idet de foresøbigen have procederet Formaliteten, have de, med Hensyn til at Sagen urettelig skulde være afviist for Indstævnte Luuns Vedkommende, paaflaaet Dommen annulleret og Sagen hjemviist til ny Paakjendelse i Realiteten i det Hele og de Indstævnte paaagte in solidum eller hver for sit Vedkommende at udrede Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser, medens de in subsidium have begjært 14 Dages Anstand for at behandle Sagens Realitet, hvorimod de Indstævnte hver for sit Vedkommende have paaflaaet Dommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Lidskræffeligt.

Da Spørgsmaalet i Sagen imidlertid ikke angaaer de omhandlede Forbers Skattepligt i og for sig, men derimod til hvilken af de to procederende Communer Forberne efter deres Velggenhed og Matriculens Indhold maa anses skattepligtige, maa Spørgsmaalet, der ikke sees at have været forelagt de vedkommende overordnede Autoriteter, betragtes som et reent Administrations-Anliggende, der som saadant ikke kan være Parternes Raadighed eller Domstolens Afgjørelse undergivet, fra hvilket Synspunkt det under Proceduren og i Dommen paaberaaete Cancellicircularie af 19de Mars 1846 ogsaa tydeligen gaaer ud, og Sagen vil derfor i det Hele ex officio være at afvise fra Underretten, hvorhos det de befalede Sagførere for Underretten, hvis Sagførelse er fremmet med behørig Hurtighed, tilkommende Salair, der bestemmes til 15 Rdl. for hver, vil være at udrede af det Offentlige.

Under Sagen er her for Retten ingen Stempelovertrædelse begaaet“.

Torsdagen den 12te Januar.

Nr. 299.

Justitsraad Bungen

contra

Hans Peter Christensen, ogsaa kaldet **Thorndal** (Defensor Brock),
der tiltales for Mord og Tyveri.

Thisted Kjøbstads Eyrarets Dom af 10de Mai 1864: „Arrestanten Hans Peter Christensen eller Thorndal af Thisted bør miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage. Han udreder derhos alle af sin Arrest og denne Action lovlige Udgifter - og derunder i Salarium til Actor, Prøveprocurator Esmann, 8 Rdl., og til Defensor, Kammerraad og Procurator Lyffe, 6 Rdl., saa udreder han og alle ved afdøde Westergaards Euur og Pleie paa Thisted Sygehøus medgaaede Udgifter til Beløb 61 Rdl. 15 Sk. og til Værtshuusholder Høholt af Thisted 2 Mk. 8 Sk. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Novbr. 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Saaesen og Prøveprocurator Fasting, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Om Arrestanten Hans Peter Christensen, ogsaa kaldet Thorndal, der under nærværende Sag tiltales for Mord og Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han den 12te Februar d. A. om Formiddagen omtrent Kl. 10 har med en Trækølle, der veiede 3 Pund 3 Lod, tilbeelt Lem paa Arbejdsanstalten i Thisted Christen Nielsen Westergaard, medens denne sad ved sit Arbejde paa en Stol i Arbejdsstuen i bemelte

Anstalt, og medens 4 andre af de paa Arbeidsanstalten indlagte Lemmer vare der tilstede, 2 Slag i Hovedet i den Hensigt at aflive Vestergaard, og da denne ved Slagene, der gaves umiddelbart efter hinanden og med Arrestantens fulde Kraft, var falden til Gulvet, tilbeelte Arrestanten ham endnu et Slag i Hovedet, hvilket han dog ikke gav med saa megen Kraft som de tidligere Slag, idet Arrestanten har udsagt, at han, som han har udtrykt sig, allerede troede at Vestergaard havde nok, og umiddelbart derefter gif Arrestanten ud af Stuen og henvendte sig til Arbeidsanstaltens Bestyrer samt undervettede denne om, hvad han havde gjort. Som Følge af den Chr. Nielsen Vestergaard, der var over 70 Aar gammel og af svageligt Helbred, tilføiede Bولد, der havde efterladt 2 betydelige Saar i Hovedet og medførte saavel Blodtab af Saarene som Blodubstrømning af Næse og Mund, blev han henbragt til Sygehuset i Thisted, og efterat han ifølge Lægens Erklæring havde henligget i en døsig og tilbeels bevidstløs Tilstand, afgif han den 8de April d. A. ved Døden. Efter den af hans Lig foretagne Obduction, hvorved der blandt Andet fandtes Brud paa Hjerneskallen, have de Læger, der have afholdt Obductionsforretningen, erklæret, at den ham tilføiede Beskadigelse ikke kunde anses for absolut og ubetinget dødelig, men at den i dette concrete Tilfælde maa antages at have forvoldt Døden. Den fra det kongelige Sundhedscollegium indhenteede Betænkning gaaer ligeledes ud paa, at Collegiet maa antage, at Vestergaards Død har været en umiddelbar om end seent indtrædende Følge af den ham af Arrestanten tilføiede Bولد.

Arrestanten, der er født den 7de Mai 1846 udenfor Egtefab, og hvis Moder, som for flere Aar siden er død, har været en forbærvet Person, er opdragen efter Foranstaltning af Thisted Kjøbstads Fattigvæsen, der, efter hvad Fattigcommissionen har erklæret, har anvendt særlig Omhu for at holde ham fri for Paavirkning af Moderen, uden at dog Saabant er lykkedes, og han har tidlig viist en stærk Vhst til Løsgænger og Uvst til Arbejde, samt Bestræbelse for at unddrage sig fra Opfigt, ligesom han og som Barn for omtrent 5 Aar siden har begaaet flere Typerier, hvorfor han ikke har været under Tiltale, men har dog, da han en Tid arbejdede hos et af Fattigcommissionens Medlemmer, udført sit Arbejde ordentligt og flittigt, naar han var under fornøden Opfigt. Efterat han i Foraaret 1863 havde efter sit eget Ønske været tilføies i noget over 2 Maaneder, blev han indlagt paa Arbeidsanstalten i Thisted, og saa Dage derefter blev han arresteret i Anledning af en Undersøgelse imod ham for Deelagtighed i at paasætte Ild paa Arbeidsanstalten, men efter igjen at være bleven løsladt, blev han atter indlagt paa Arbeidsanstalten, men undveg flere Gange derfra, og efterat han sidste Gang i afvigte Januar Maaned var indlagt der igjen, og han havde opgivet Haabet om ved Fattigcommissionens Foranstaltning snart at komme ud derfra, fattede han efter sin Forklaring, da han nærede en hei Grab af Uvillie mod at være der, deels fordi han attraaede at komme i Frihed, og deels fordi han — hvad dog efter Sagens Oplysninger ikke kan anses begrundet — ikke fandt Kosten tilstrækkelig og led Kulde om

Natten, den Beslutning, at begaae en eller anden Gjerning for derved at bevirke en Forandring i sin Stilling, og da han tillige sølte Uvillie mod ovennævnte Chr. N. Westergaard, fordi denne deels paa forffjellige Maader drillede ham og deels for Inspectionen altid erklærede, at han havde det godt paa Anstalten, medens Arrestanten og andre Medlemmer sølte sig misfornøiede med Opholdet der, rettedes hans Tanke paa at tilføie Westergaard en eller anden Ulykke, og at udføre dette ved at benytte den ovennævnte Trækølle, der henlaa paa Arbejdsstuen for at benyttes af Lemmerne ved Værkplukning.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at der ogsaa hos andre af Lemmerne i Arbejdsanstalten har været Uvillie mod Chr. N. Westergaard, og at Arrestanten derved er bleven bestyrket i sin Beslutning om at tilføie Westergaard et eller andet Onde, men uden at der dog er nogen Føie til at antage, at der fra noget af de andre Lemmers Side er givet Arrestanten nogen Tilskyndelse til at berøve Westergaard Livet — hvad Arrestanten eiheller har paaberaabt sig — men efter Arrestantens egen Forklaring fattede han, efter at der den 11te Februar d. A. om Aftenen, og igjen den 12te Februar om Morgenens, da Lemmerne omtrent Kl. 7 vare opstaaede, havde været nogen Uenighed eller Mufferi mellem Arrestanten og Westergaard, den sidstnævnte Dags Morgen den faste Beslutning at ombringe Westergaard og navnlig at benytte den omhandlede Kølle til at slaae ham med for derved at stille ham ved Livet, idet han efter sit Udsagn foranledigedes dertil, deels ved Tanken om, at han derved vilde opnaae en Forandring i sin Stilling og komme ud af Arbejdsanstalten, idet han vel havde indseet, at Følgen af denne Gjerning vilde blive, at han blev indsat i maaffee livsvarigt Fængsel, men dog ikke havde troet, at Sagen vilde falde ud til Livsstraf, og deels af Hæb til Westergaard, men uden at han har kunnet angive, hvilken af disse Bevøgaarsjager der har været den virksomste — og da han den nævnte Dags Formiddag, efter i Mellemtiden fra om Morgenens at have tænkt paa og overveiet saavel hvad han vilde gjøre, som ogsaa Maaden, hvorpaa han vilde udføre Beslutningen, omtrent Kl. 10 sad ved Kaffeelovnen paa Arbejdsstuen uden at bestille Noget, reiste han sig fra sin Plads, og uden at der umiddelbart forud havde været nogen Uenighed eller Samtale mellem ham og Westergaard, greb han den ommeldte Kølle og slog dermed Westergaard i det faste Forsæt at stille ham ved Livet, saaledes som foran anført, hvilket udførtes saa hurtigt, at ingen af de andre i Stuen Tilstedeværende kunde forhindre det.

Forfaabidt Arrestanten derhos, som anført, tillige under nærværende Sag tiltales for Lyveri, er det ham ved hans egen ved Sagens Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse overført, at han en Aften i November 1862 hos Værts-huusholder Hobolt i Lhisted, medens der var Dands og Regletpil i Stuen, har staaet en bemeldt Værts-huusholder tilhørende, til 5 Rdl. vurderet Tobakspibe, der laa paa et Bord i Stuen, og har han derhos udsagt, at han derefter bragte den hen til et Fruentimmer, hos hvem han havde Logis, og skjulte den paa Loftet samt underrettede hende derom; men Piben er senere af bemeldte

Fruentimmer inbleveret paa Aviscontoiret for at oplyses, idet hun har angivet at have fundet den udenfor Thisted By, hvorhos hun har benægtet at have vidst, at Arrestanten havde stjaalet den, eller at vide, hvorledes den er henbragt der, hvor hun har angivet at have fundet den — og den er senere udeliveret til Eieren, der har paaflaaet sig erstattet 2 Mk. 8 St., som han har betalt for et Avertissement i Avisen om Piben.

Da Arrestanten — imod hvem der tidligere, som ovenbemærket, har været indledet Undersøgelse for Deelagtighed i Braudsiftelse i Anledning af, at et andet Lem paa Arbejdsanstalten i Thisted i Mai 1863 havde sat Ild paa denne Bygning, og hvorfor han ogsaa blev sat under Tiltale, men under hvilken Sag Arrestanten ved nærværende Rets Dom af 7de September 1863 blev frifunden for Actors Tiltale med Forpligtelse at deeltage i Udrebelsen af Actionens Omkostninger, idet det navnlig antoges, at den Virksomhed, som Arrestanten i den nævnte Henseende havde udviist, ikke kunde betragtes som en forsætlig Medvirkning til den stete Ildspaaføttelse, og om hvem det ikke er oplyst, at han isvrigt har været under justitiel Tiltale — efter det Foranførte maa ansees skyldig i at have, efter forudgaaet Overlæg og i den bestemte Hensigt at stille Chr. N. Westergaard ved Rivot, tilføjet denne en saadan Vold, at den har forvolet hans Død, maa det billiges, at Arrestanten, om hvis Tilregnelighed der efter de indhente Oplysninger og navnlig Sundhedscollegiets Betænkning ikke skjønnes at være nogen grundet Tvivl, for dette sit Forhold er ved den paaante Underrettsdom dømt efter Fbg. 4de October 1833 § 10 og Lovens 6—9—1 til at miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage, og hvorved den Straf, som han for det ham overførte Tyveri er ifalden efter Fbg. 11te April 1840 § 1, absorberes, og da Underrettsdommens Bestemmelser om den Arrestanten paalagte Erstatning til Værtshuusholder Hobolt, saabesom de til Westergaards Kur og Pleie medgaaede Omkostninger og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste“.

Nr. 307.

Institsraad Buntgen

contra

Frederikke Vilhelmine Møller (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 8de October 1864: „Tiltalte Frederikke Vilhelmine Møller bør straffes med Fængsel paa Wand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede denne Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Delbanco, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Horsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da det under nærværende mod Tiltalte Frederikke Vilhelmine Møller, der er født den 8de October 1845 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri anlagte Sag er beviist ved hendes egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilraaelse, at hun i August Maaned d. A. har stjaalet et til 5 Mk. à 1 Rdl. vurderet røget Lamme-laar, som hendes daværende Huusbond, Børtshuusholder Lars Hansen havde i Forvaring for en ham ubekjendt Rekrut, og hendes senere ubestyrkede Tilbagekaldelse at bemeldte Tilraaelse ifølge D. L. 1—15—1 ikke kan tillægges nogen Betydning, saa vil hun, mod hvis Nægtelse det ikke kan ansees beviist, at hun endvidere har gjort sig skyldig i Tyveri af 2 Oste, hvorfor hun under Sagen er bleven sigtet, blide at dømme efter Fdg. 11te April 1840 § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Onsdagen den 18de Januar.

Nr. 275.

Advocat Hansen
contra

1) Jens Carl eller Carl Jens Vilhelm Enevoldsen, 2) Peter Christian Carlsen, 3) Martin Henrik Enevoldsen, 4) Christian Enevoldsen, 5) Sophie Frederikke eller Henrikke Møller, Christian Enevoldsens Hustru, 6) Mette Kirstine eller Cathrine Enevoldsen, Therkildsens Hustru og 7) Ane Sophie Larsen, Martin Enevoldsens Hustru (Defensor Liebe),

der tiltales Nr. 1 og 5 for Tyveri og Hæleri, Nr. 2 og 3 for Tyveri, Nr. 4 for Hæleri, Nr. 6 for Tyveri, Hæleri og Bedrageri og Nr. 7 for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavn's Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 20de Marts 1863: „Tiltalte Jens Carl Vilhelm Enevoldsen bør for Actors Tiltale

og Arrestanten Peter Christian Carlsen for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Eltong, 6 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator N. P. Møller, 4 Rdl., udredes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juli 1864: „Arrestanterne Jens Carl Wilhelm Enevoldsen og Peter Christian Carlsen bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbeide i 6 Aar og den Anden med Tugthuusarbeide i 7 Aar. Saa udrede og Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de August 1864: „De Tiltalte, 1) Christian Enevoldsen, 2) Sophie Henrikke Møller, Christian Enevoldsens Hustru, 3) Mette Kirstine Enevoldsen, Therkildsens Hustru, 4) Ane Sophie Larsen, Martin Enevoldsens Hustru, samt Arrestanterne 5) Martin Henrik Enevoldsen, 6) Carl Jens Wilhelm Enevoldsen og 7) Peter Christian Carlsen, bør straffes, Arrestanterne Martin Henrik Enevoldsen, Tiltalte Martin Enevoldsens Hustru og Arrestanten Carlsen med Forbedringshuusarbeide, den Første i 2 Aar, Arrestanten Carlsen i 1 Aar og Martin Enevoldsens Hustru i 8 Maaneder og de øvrige Tiltalte og Arrestanten Carl Jens Wilhelm Enevoldsen med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Christian Enevoldsen i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru og Arrestanten Carl Jens Wilhelm Enevoldsen, hver især i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Therkildsens Hustru i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning til afdøde Statsraad Valentins og efterlevende Enkes Bo betaler Tiltalte Christian Enevoldsen, dennes Hustru og Therkildsens Hustru, Een for Alle og Alle for Een, 1 Rdl.; Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru og Therkildsens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. og hvad det koster at indløse fra Assistenthuset de af Sidstnævnte stjaalne Par Laguer og 2 Natstrøier; Tiltalte Therkildsens Hustru 12 Rdl. og hvad det koster at indløse fra Assistenthuset den af hende stjaalne Brystnaal; Tiltalte Martin Enevoldsens Hustru, 5 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.; Sidstnævnte og Arrestanten Martin H. Enevoldsen, Een for Begge og Begge for Een, 150 Rdl.; Sidstnævnte og Arrestanten Carl S. W. Enevoldsen, Een for Begge og Begge for Een, 100 Rdl. og hvad det koster at indløse

fra Assistentshuset 5 af de af Arrestanten Martin H. Enevoldsen stjaalne Solvteer; sidstnævnte Arrestant og Tiltalte Therkildsens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl., og Arrestanten Martin H. Enevoldsen, 13 Rdl. og hvad det koster at indløse fra Assistentshuset de af ham stjaalne 12 Desertsteer og den af ham stjaalne Sukkerkaal. Actionens Omkostninger, hvormunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rothe og Hecksher, med 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Christian Enevoldsen med $\frac{1}{25}$, af Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru og Tiltalte Therkildsens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{25}$, af Tiltalte Therkildsens Hustru med $\frac{4}{25}$, hvoraf $\frac{1}{4}$ tilsvares in solidum med hende af Tiltalte Christian Enevoldsen; af Tiltalte Martin Enevoldsens Hustru med $\frac{2}{25}$, hvoraf $\frac{1}{2}$ tilsvares in solidum med hende af Tiltalte Therkildsens Hustru; af Arrestanten Martin H. Enevoldsen og dennes Hustru, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{9}{25}$; af Arrestanten Martin H. Enevoldsen med $\frac{9}{25}$, hvoraf tilsvares in solidum med ham $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Therkildsens Hustru og $\frac{2}{3}$ af Arrestanten Carl F. B. Enevoldsen; og af Arrestanten Carlsen med $\frac{2}{25}$, hvoraf $\frac{1}{3}$ tilsvares in solidum med ham af Arrestanten Carl F. B. Enevoldsen. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Ifølge allerhøieste Rescript af 26de October f. A. skulle de ved den indankede Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom af 22de Juli f. A. og ved den endvidere indankede Criminal- og Politivrets Dom af 27de August f. A. paadømte to Sager for Høiesteret sammendrages og paakjendes under Et som een Sag.

Af de i sidstnævnte Dom omhandlede Tyverier maa det, der af Tiltalte Carlsen er begaaet hos Arbeidsmand Chr. Larsen, ansees udøvet ved Hjælp af en tillistet Nogle, og saaledes henføres under Rdg. 11te April 1840 § 12, 1ste Led. Med denne Bemærkning, men iøvrigt i Henhold til de i de indankede Domme for sauntlige Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde findes disse Domme at kunne stadfæstes, dog saaledes at Straffen for de under begge Sager Tiltalte, Lens Carl Wilhelm Enevoldsen og Peter Christian Carlsen, bestemmes under Et, for Forstnævnte til Forbedringshunsarbeide i 6 Aar og for Sidstnævnte til Tugthunsarbeide i 7 Aar.

Chi kjendes for Ret:

De indankede Domme bør ved Magt at stande, dog at Straffen for Jens Carl Wilhelm Enevoldsen og Peter Christian Carlsen bestemmes i det Hele til Forbedringshunsarbeide i 6 Aar for den Første og til Tugthuunsarbeide i 7 Aar for den Sidste. Advocaterne Hansen og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., hvoraf de nævnte tvende Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede $\frac{1}{4}$ og samtlige Tiltalte de øvrige $\frac{3}{4}$ paa den i Criminal- og Politiretten's Dom med Hensyn til Omkostningernes Udredelse fastsatte Maade.

Den indankede Overrettsdoms Præmisses lyde saaledes: „Efterat der Natten mellem den 20de og 21de Februar f. A. var begaaet Indbrudstyveri i Frederiksbaals Kro, hvor der fra Boutiken var bortstjaaet en Deel Føde- og Drikkevarer m. m., blev Mistanken for at have begaaet dette Tyveri rettet mod Ungkarl Jens Carl Wilhelm Enevoldsen og Arbeidsmand Peter Christian Carlsen, der ved Sjællands Stiftamts Decret af 10de Martz f. A. bleve satte under Tiltale ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret for at have begaaet Tyveriet, men ved bemeldte Rets Dom af 20de f. M. blev det antaget, at der, mod de Tiltaltes Benægtelse, ikke var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis mod dem, hvorfor de bleve frifundne, Carlsen dog kun for Actors videre Tiltale, ved hvilken Dom saavel de Tiltalte som det Offentlige acquiescerede.

Under en i Begyndelsen af indeværende Aar ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret indledet Undersøgelse have imidlertid saavel Enevoldsen som Carlsen, der nu begge ere arresterede, vedgaaet at have forøvet Tyveriet, og er derefter efter Justitsministeriets Resolution Dommen af 20de Martz f. A. af det Offentlige indanket her for Retten.

Efter Arrestanternes Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger er Tyveriet forøvet af Arrestanterne i Forening med en tredie ikke her for Retten tiltalt Person, saaledes at Arrestanten Carlsen mellem Kl. 11 og 12 om Natten, efterat Boerne vare iseng, gennem en af ham ituslaaet Rude paa et Vindue til Kjælbersluen i Kroen er stegen ind i denne Stue, der ved aaben Dør med en Duff er adskilt fra Boutiken, der staaer i umiddelbar Forbindelse med Boernes Sovestue, medens de 2 andre Deeltagere forbleve staaende udenfor, og har Carlsen derefter fra Boutiken borttaget 1 Rugbrød, circa 1 Pot Brændeviin, 2 Flaasker Saft, 1 Flaasker Likør, circa 4 Pund Smør, circa 6 Pund Sukker, 3 Eld, 3 Lys og et Stykke Pølse, i det Hele til en Værdi af henved 4 Rdl., hvilket Alt han rækkede ud til de 2 Udenforstaaende, hvorefter de deelte Kosterne, for hvilke Erstatning er frasalden, mellem sig.

Forsaauidt det under Sagen er oplyst, at den trede Person havde medtaget et ladt Gevær, gaaer denne Persons Forklaring, som der ikke findes tilstrækkelig Anledning til at forkaste, ud paa, at Geværet ikke var i brugbar Stand, idet Laasen var isykker, og at det kun blev medtaget for at indbilde Fruentimmerne, at de gik paa Krybskytteri, og ikke for at bruge det mod Nogen.

Arrestanten Enevoldsen er født den 29de September 1844 og findes ikke lidligere straffet, hvorimod Arrestanten Carlsen, der er født den 20de October 1840, efter Kjøbenhavns Amts nordre Virks Etrarets Dom af 5te November 1851 for Tyveri, begaaet under criminel Lavalder, har været straffet med Riis, efter samme Rets Dom af 20de Mai 1862 efter Fdg. 4de October 1833 §§ 3 og 4 jfr. § 5 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og endelig ifølge samme Rets Dom af 6te October 1862 for Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 1 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Efter det Anførte ville nu Arrestanterne Enevoldsen og Carlsen for det ovennævnte ved Rattetid begaaede Indbrudstyveri være at ansee, Enevoldsen efter Fdg. 11te April 1840 § 12 2det Membrum jfr. § 21, og Carlsen efter samme Forordnings § 12 2det Membrum jfr. §§ 13 og 14, og findes Straffen at maatte bestemmes for Enevoldsen til 6 Aars Forbedringshuusarbejde og for Carlsen til 7 Aars Lughuusarbejde“.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendaliske Boghandel (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 41-42.

Den 3die Februar.

1865.

Tredie eller extraordinaire Sæktion.

Onsdagen den 18de Januar.

Nr. 275.

Advocat Hansen

contra

1) Jens Carl eller Carl Jens Wilhelm Enevoldsen, 2) Peter Christian Carlsen, m. Fl. (see forrige Nr.)

Den indankede Criminal- og Politirets Doms Præmisser lyde saaledes: Ved de af de Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru, Lherkildsens Hustru og Martin Enevoldsens Hustru samt Arrestanten Martin S. Enevoldsen afgivne med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser er det beviist, at Tiltalte Lherkildsens Hustru har, medens hun fra April til November Maaaned 1862 tjente nu afsøde Etatsraad Valentin, fravendt denne 12 Rdl. ved at beholde en Lidalersæddel, som han af en Feiltagelse leverede hende tilligemed en anden lignende Sæddel, hun skulde bytte, og nogle Pengebeløb, i det Hele anslaaede til 2 Rdl., hvormed hun tilbagebetalte nogle for ham gjorde Udlæg, uagtet hun var vidende om, at disse allerede tidligere vare hende godtgjorte, samt i forskjellige Gange frastjaalet ham et Par Lagener, 2 Nattpier, 4 Haandklæder, 3 Servietter og 3 Skjorter, i det Hele af Værdi 5 Rdl. 3 Mk., en til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Brynnaal, og i Forening med Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru 5 Rdl. i Penge, som de toge i Etatsraad Valentins aflaaede Chatol, hvilket de først søgte at aabne med en falsk Nøgle, men da derved en Nøgle blev sidbende fast i Laafen, lode opslukke ved en Smed; fremdeles at Tiltalte Lherkildsens Hustru har givet Tiltalte M. Enevoldsens Hustru, som umiddelbart efter havde tjent Etatsraad Valentin i 2 Maaaneder, Anviisning til at besjætte denne ved Hjælp af en i Chatollet liggende Nøgle, hvormed det kunde

VIII. Raarang.

aabnes, og at Tilstalte Martin Enevoldsens Hustru foranlediget derved har sat sig i Besiddelse af en Nøgle til Chatollet, hvilken hun imidlertid vil have taget i en Etatsraad Valentins Svigerinde tilhørende Tasse, og under Afbenyttelse af denne Nøgle tilbendt sig i sin Tjenestetid hos Etatsraad Valentin først alene 5 Rdl. og senere i Forening med Arrestanten M. H. Enevoldsen i en halv Snees forskjellige Gange en Deel Pengesummer, der ere anslaaede til mindst 150 Rdl. i det Hele, foruden at hun ogsaa har fravendt Etatsraad Valentin 4 Mk. 8 Sk., som han betalte for et af hende gjort Udlæg, hvilket hun vidste allerede tidligere var hende godtgjort; og endvidere, at Arrestanten Martin H. Enevoldsen har ved Hjælp af en Nøgle, der var udtaget af det ommeldte Chatol af hans Hustru, alene frafjaalet Etatsraad Valentin af en aflaaet Kuffert en Thepotte, en Fløbelande, en Sukkerstaa, 12 Dessertfkeer, 7 andre Steer og 12 Gasser, alt Sølv, samt 6 Par Knive og Gasser, hvilke Gjenstande i det Hele ere vurderede til 209 Rdl.

Derhos er det paa samme Maade beviist, at Tilstalte Christian Enevoldsen har benyttet de 3 af Tilstalte Therkildsens Hustru sjaaalne Skjorter og pantsat de af hende sjaaalne 4 Haandklæder og 2 af de sjaaalne Servietter, samt sat sig i Besiddelse af en Assistenthuusføddel vedkommende den af Arrestanten Martin H. Enevoldsen sjaaalne Thepotte, for at tilintetgjøre den; at Tilstalte Christian Enevoldsens Hustru har af Tilstalte Therkildsens Hustru modtaget til Forøring det af denne fra Etatsraad Valentin sjaaalne Linned med Udtagelse af en Serviet; at Tilstalte Therkildsens Hustru har af Arrestanten Martin H. Enevoldsen, for ikke at aabenbare hans Forbrydelser, modtaget 2 af de sjaaalne Sølvfkeer og til Opbevaring for ham de sjaaalne Knive og Gasser; og at Arrestanten Carl J. B. Enevoldsen har pantsat af det ovennævnte af Arrestanten Martin H. Enevoldsen sjaaalne Sølvstø: Thepotten, 5 Steer og Sølvgasserne, hvis Værdi tilsammen udgjør 130 Rdl., uagtet at de alle, da de foretoge disse Handlinger, vidste, at de paagjældende Gjenstande vare sjaaalne eller angik Lybekoster; ligesom ogsaa at Tilstalte Christian Enevoldsen har, efterat han af Arrestanten Carl J. B. Enevoldsen var bleven meddeelt, at denne i Forening med Arrestanten Carlsen og en tredje Person havde begaaet Indbrudstyveri i Frederiksbaas Kro i Begyndelsen af forrige Aar, tilintetgjort nogle Jødevarer af Værdi omtrent 1 Rdl., han fandt paa sin Bopæl, og om hvilke han formodede, at de vare sjaaalne under bemeldte Tyveri, for derved at forebygge en Opdagelse af de Skylbige.

Ligeledes er det ved Arrestanterne Carlsens og Carl J. B. Enevoldsens egne Tilstaaelser i Forbindelse med det isvrigt Oplyste beviist, at Arrestanten Carlsen i forrige Aar har frafjaalet Mundstok Julius Theodor Petersen en Medalje m. m. i det Hele af Værdi 4 Rdl. 4 Mk. og et Stykke Flæsk af Værdi omtrent 3 Mk. samt Arbeidsmand Christen Larsen en til 1 Mk. vurderet Barbeerkniv, og at Arrestanten Carl J. B. Enevoldsen har deeltaget i Fortæringen af det sjaaalne Flæsk, uagtet han vidste, hvorledes Arrestanten Carlsen var kommen i Besiddelse af samme.

Følgelig findes de nævnte Arrestanter Carl F. B. Enevoldsen og Carlsen ikke overbeviste noget Forhold, hvorfor de kunne blive at dømmes under nærværende Sag, i hvilken Henseende bemærkes, at forsaabidt de under Underfølgelsen i denne Sag endvidere have vedgaaet at have i Forening med en tredje Person gjort dem skyldige i det ovennævnte Indbrudstyveri i Frederiksdals Kro Natten mellem den 20de og 21de Februar f. A., vil dette Tyveri, som ogsaa ubtalt i en under Sagen i Gjenpart fremlagt Skrivelse af 10de Mai d. A. fra Justitsministeriet til Politidirektøren i Kjøbenhavn, ikke blive at tage under Paaskjendelse i denne Sag, da de med Hensyn til samme ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraræts Dom af 20de Marts f. A., som for Tiden er indanket for Landsover- samt Hof- og Etabdretten, ere frifundne, Førsnævnte for Actors og Sidstnævnte for Actors videre Tiltale.

Af Arrestanterne, som alle ere langt over criminel Kavalder, er Martin H. Enevoldsen ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraræts Dom af 7de April 1860 anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Arrestanten Carlsen blandt Andet ved samme Virks Extraræts Dom af 6te October 1862 anseet efter samme Bestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorimod hverken Arrestanten Carl F. B. Enevoldsen eller nogen af de Tiltalte, der ligeledes alle ere langt over criminel Kavalder, er funden tidligere straffet.

I Medfør af det Foransførte ville de Tiltalte og Arrestanterne blive at dømmes efter fornævnte Forordning, Tiltalte Christian Enevoldsen og Arrestanten Carl F. B. Enevoldsen efter § 22, Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru efter §§ 1 og 22, Tiltalte Therkildsens Hustru efter §§ 1, 21, 22 og 42, Tiltalte Martin Enevoldsens Hustru efter §§ 1 og 42, Arrestanten Martin H. Enevoldsen efter § 13 og Arrestanten Carlsen efter § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten Martin H. Enevoldsen, Tiltalte Martin Enevoldsens Hustru og Arrestanten Carlsen til Forbedringshumsarbejde, for den Første i 2 Aar, for Arrestanten Carlsen i 1 Aar og for Enevoldsens Hustru i 8 Maanedes, og for de øvrige Tiltalte og Arrestanten Carl F. B. Enevoldsen til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Christian Enevoldsen i 2 Gange 5 Dage, for Tiltalte Christian Enevoldsens Hustru og Arrestanten Carl F. B. Enevoldsen i 4 Gange 5 Dage for hver især, og for Tiltalte Therkildsens Hustru i 6 Gange 5 Dage.

Derhos vil i Erstatning til Statsraad Valentins og efterlevende Enkes Bo blive at betale . . .“ (see Conclusionen).

Nr. 316.

Advocat Hansen
contra

1) Nicolai Lenis Jensen Boutrup, 2) dennes Hustru Ane Marie Christensdatter, 3) Jesper Laurfen Gadehuus og 4) Gjertrud Marie Viborg (Defensor Brock),

der tiltales Nr. 1 og 2 for ulovlig Omgang med udlagt Gods, Nr. 3 og 4 for Deelagtighed heri.

Skodborg-Bandsfuld Herreders Extrarets Dom af 21de October 1863: „De Tiltalte Nicolai Lenis Jensen Boutrup og Hustru Ane Marie Christensdatter bor at hensesættes til Forbedringshuusarbejde hver for sig i 1 Aar. Gjertrud Marie Viborg bor at hensesættes i simpelt Fængsel i 20 Dage og Jesper Laurfen Gadehuus i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hjort, og Defensor, Procurator Christensen, 5 Rdl. til hver, udredes af Nicolai Lenis Jensen Boutrup og Ane Marie Christensdatter, Een for Begge og Begge for Een. In solidum med dem betale Gjertrud Marie Viborg og Jesper Laurfen Gadehuus hver især $\frac{1}{4}$ af Actionens Omkostninger, herfra dog undtaget Udgifterne i Anledning af Nicolai Lenis Jensen Boutrups og Jesper Laurfen Gadehuus's Arrest, der betales af disse Tiltalte hver for sit Vedkommende. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Marts 1864: „Tiltalte Gjertrud Marie Viborg bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jesper Laurfen Gadehuus bor hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. 3 Henseende til de Tiltalte Nicolai Lenis Jensen Boutrup og Ane Marie Christensdatter idømte Straffe bor Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede og de Tiltalte Nicolai Lenis Jensen Boutrup, Ane Marie Christensdatter og Jesper Laurfen Gadehuus, Een for Alle og Alle for Een, Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, 8 Rdl. til hver, hvorhos Tiltalte Gjertrud Marie Viborg in solidum med de nævnte Tiltalte udreder $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at staude. Advocaterne Hansen og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indbankede Doms Præmisser hebdet: „Efterat der den 22de Juli 1862 var ifølge Requisition af Kjøbmand Ehou i Struer gjort Udlæg for et Tilgodehavende efter Dom med Renter og Omkostninger til et Beløb af 46 Rdl. 5 Mk. 9 Sk. i forskjellige de Tiltalte N. F. J. Boutrup og hans Hustru A. M. Christensdatter tilhørende Løseregjenstande, der tilsammen bleve vurderede til 67 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., ved hvilken Leilighed Tiltalte N. F. J. Boutrup, der var tilstede, blev betydet Udlægets Virkning og gjort ansvarlig for det Udlagtes Tilseebelivelse, kendtes det ved den den 21de October s. A. afholdte Auction, at en Deel af de udlagte Gjenstande, hvoriblandt navnlig nogle Sengklæder, et Stueuhr, en Spinderok, en Paffe Tvist m. m., tilsammen vurderede til circa 30 Rdl., vare borte, og de ved Auctionen solgte Gjenstande bleve ifkun udbragte til ialt 19 Rdl. 5 Mk. og 4 Sk. foruden Omkostningerne.

Under den i denne Anledning indledebe Undersøgelse er det ved de Tiltalte N. F. J. Boutrups og A. M. Christensdatters egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de nogen Tid før Auctionen have gjort Aftale om, naar denne skulde holdes, at forstikke endeel af deres nødvendigste Bohave, for paa denne Maade at unddrage det fra at sælges, og Tiltalte A. M. Christensdatter har navnlig endvidere vedgaaet, at hun, da hendes Mand i flere Dage havde været fraværende og først kom hjem om Morgenen samme Dag Auctionen skulde afholdes, har om Natten før Auctionsbagen forsluffet Størstedelen af de ved Auctionen manglende Gjenstande ved deels at gjemme dem i Laden deels at lade dem bringe hen til Tiltalte N. F. J. Boutrups Moder, Medtiltalte Gjertrud Marie Siborg, hvorhos Tiltalte N. F. J. Boutrup maa ansees at have indrømmet, at han efter sin Hjemkomst, men forinden Auctionen begyndte, har gjemt det ovennævnte Stueuhr i Laden, ligesom han ogsaa har vedgaaet, at han under Auctionen ikke har gjort Noget for at staffe de Gjenstande, der savnedes, tilstede, uagtet han nok vidste, hvor de vare.

For det af de nævnte to Tiltalte saaledes ubviste Forhold ville de, der ved Høiesterets Dom af 17de December 1847 ere ansæte, Tiltalte N. F. J. Boutrup for Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 7 jfr. § 12 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar og Tiltalte A. M. Christensdatter for Deelagtighed i samme Tyveri efter bemeldte Forordnings § 21 og § 7 2det Led jfr. § 12 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, nu være at ansee som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11te April 1840 § 13 jfr. §§ 43 og 79, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende

bestemt til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar for hver af dem. Bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Ved Tiltalte Jesper Laurzen Gadehuus's egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter sin Forklaring nogen Tid før Auctionen havde hørt Tiltalte N. E. J. Boutrup yttre, at han havde tænkt paa at stjule noget af det Gods, hvori der var gjort Udlæg, og som ligeledes — efter hvad han har indrømmet — om Astenen før Auctionsdagen af Tiltalte A. M. Christensbatter erfarede, at det var hendes Hensigt at forsikke noget af deres Løi, for at det ikke skulde blive solgt ved Auctionen, har været A. M. Christensbatter behjælpelig hermed, idet han navnlig den ommeldte Nat har baaret en Sæk, hvori der efter hans Formening var udlagte Sengklæder — hvilket ogsaa maa antages at have været Tilfældet — til Medtiltalte Gjertrud Marie Viborgs Bolig. De Tiltalte N. E. J. Boutrup og A. M. Christensbatter have derhos forklaret, at Tiltalte Jesper Laurzen Gadehuus fra først af har været enig med dem i den Aftale, der var truffen om at forsikke Gøbset, og A. M. Christensbatter har endog udsagt, at dette neppe var blevet forstulket, naar J. E. Gadehuus ikke saa stærkt havde raadet dertil, men denne har vedholdende benægtet at have udøvet nogen yderligere Medvirkning til Gøbsets Forsikkelse end foransført.

Bemeldte Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Fdg. 11te April 1840 § 77 jfr. §§ 21 og 43, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Gjertrud Marie Viborg har indrømmet, at da hun Dagen før den ommeldte Auction efter Anmodning af Tiltalte A. M. Christensbatter — der som berørt er hendes Svigerdatter — havde indfundet sig hos denne for at hjælpe hende med Vagning, og A. M. Christensbatter var meget forfnyet og yttrede, at hun nødig vilde, at Alt hvad de havde skulde sælges, samt spurgte, om Tiltalte tillod, at hun maatte sætte en Kurv med noget Klageri hen i hendes Bolig, har hun givet sit Samtykke hertil og i sit Huus modtaget nogle Gjenstande, som om Ratten bleve bragte dertil af Tiltalte Jesper Laurzen Gadehuus og et af hendes Søns Børn. Tiltalte Gjertrud Marie Viborg har nu vel indrømmet, at hun vidste, at der den næste Dag skulde holdes Auction hos hendes ommeldte Søn over dennes Bohave og Løssøre, og at det — som hun har udtrykt sig — var galt fat med ham, men hun har nægtet at have været vidende om, at der var stæet Udlæg hos ham, eller at nogen af de til hendes Bolig henflyttede Sager vare skrevne til Auction, og da det efter Sagens Oplysninger maa antages, at der den paagjældende Nat ogsaa er blevet bortført andre Løssøregjenstande fra N. E. J. Boutrups Gaard end saadanne, hvori der var gjort Udlæg, kan det saaledes ikke ansees godtgjort, at Tiltalte Gjertrud Marie Viborg, der er cirka 70 Aar gammel og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har havt nogen klar Forestilling om, at hun ved at modtage de ommeldte Gjenstande gjorde sig skyldig i noget Ulovligt. Denne Tiltalte vil

saalebes være at fristube for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal, da Kjøbmand Eshou maa antages paa anden Maade at have erholdt Fyldestgjørelse for den Deel af hans ovennævnte Tilgodehavende, der ikke blev dækket ved Auctionen“.

Nr. 301.

Advocat Broch

contra

Hans Rasmussen Steen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af det ham af Politiet givne Tilhold.

Langeland Herreders Extrarets Dom af 26de August 1864: „Arrestanten Hans Rasmussen Steen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Boesgaard og Rasmussen, hver med 8 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Novbr. 1864: „Arrestanten Hans Rasmussen Steen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, men isøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Lassen og Procurator Berggreen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Broch og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „I nærværende mod Arrestanten Hans Rasmussen Steen for Tyveri og Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold anlagte og fra Langelands Herreders Extraret hertil indankede Sag, der er appelleret alene efter Arrestantens Begjæring, har Over-

retten saaledes kun at undersøge, om og hvorledes han bør straffes for de Forfeelser, i hvilke han ved Underrettens Dom er funden skyldig, nemlig Hæleri med Hensyn til en Deel af noget paa Bleg udlagt Lærred, der Natten imellem den 2den og 3die Mai d. A. skal være bortstjaaet fra Forpagtergaardens Brolykke i Magleby Sogn, samt Overtrædelse af det ommeldte Tilhold.

Det er imod Arrestantens Benægtelse ved Vidner oplyst, at han den 3die eller 4de Mai d. A. har til Tjenestepige Mathilde A. Pedersen solgt 28 Alen Lærred af Værbi 9 Rdl. 2 Mk., der efter de i Sagen fremkomne Oplysninger maa antages den ovenommeldte Nat at være blevet bortstjaaet fra den nævnte Gaard, og i Henseende til hvilket Jomfru Bech sammesteds har aflagt Tilhjemlingsed, men da der ikke er præsteret tilstrækkeligt Eendomsbeviis, vil Arrestanten, forsaavidt han actioneres for Tyveri, blive at freifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale.

Derimod er det ved Arrestantens egen med de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse beviist, at han har overtraadt et ham af Politiet den 27de Juni f. A. i Overensstemmelse med Lov 3die Marts 1860 givet Tilhold, idet han uden foregaaende Anmeldelse for Politimesteren eller vedkommende Sogneforstanderskab har forladt Simmerbølle Sogn, der var anvist ham til Opholdssted, og derefter vandret omkring tildeels uden Logis og lovligt Erhverv.

Arrestanten — der er født den 24de October 1831 og tidligere har været anset ved Langelands Herredets Extrarets Domme af 10de December 1853 og 11te Juni 1859 for 1ste Gang begaaet Tyveri samt for samme Forbrydelse 2den Gang begaaet og Løsgængeri henholdsvis med 18 Maaneders og 4 Mars Forbedringshuusarbejde — bliver saaledes at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 2, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er tilfunden 3 Mars Forbedringshuusarbejde, være at forandre“.

Nr. 321.

Justitsraad Bunchen
contra

Lars Christian Johansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Ronne Kjøbstads Extrarets Dom af 13de December 1864: „Arrestanten Lars Christian Johansen bør hensettes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Eriksen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anset skuldig til Straf efter Idg. 11te April 1840 § 13, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre, findes at kunne bestemmes til saadant Arbejde i 1 Aar. Med denne Forandring vil Dommen være at stadfæste.

Ihi findes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hansen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og de dermed stemmende Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de ham imputerede Forbrydelser, idet han den 25de October d. A. er gaaet igjennem Kjøbmand Arkoes Port ind i Drengens uafslaaede Kammer, hvor han tidligere havde været for at besøge Drengen Jens Luteri Jensen, og har der frastjålet denne en graa Hvergarns Frakke, et Par graa Hvergarns Beenklæder, en graa Klædes Vest og et uldent Tørklæde, som hængte i Kammeret. Samtlige de stjalne Kostre ere af Nettens Wibner vurdere til 5 Rdl. 3 Mk., og af disse Kostre har Arrestanten samme Aften, som Tyveriet blev begaaet, solgt Beenklæderne og Vesten til Marschandiser Mogenssen for 11 Mk., hvorimod han ved Anholdelsen var i Besiddelse af Frakken og Tørklædet. Den paafølgende Dags Aften har Arrestanten endvidere, efterat være gaaet ind i Kjøbmand Hags Gaard for at tale med en der tjenende Pige, benyttet Leiligheden til at frastjåle Karlen Jens Peter Marchen et Par til 3 Rdl. 3 Mk. vurdere Støvler, som vare ophængte i Stalben, og hvilke Støvler Arrestanten havde paa ved sin Anholdelse. Samtlige de stjalne Kostre ere tilbageleverede de Bestjåalne, som have frasalbet Krav paa Erstatning for Affavnet eller Kosternes mulige Forringelse. Endelig har Arrestanten, der som Frivillig i nogen Tid har gjort Tjeneste ved 18de Infanteri-Regiment og som, da han blev permitteret af Regimentet, af samme erholdt tillæns til Hjemreisen Uniforms-Beenklæder, Frakke og Kuffet imod at aflevere disse Beklædningsgenstande til Lægeforstanderen heri Byen, ikke efterkommet Paalægget om disse Klædningsstykkers Aflevering, men derimod solgt Waabenfrakken for 2 Rdl. til Møller Lind af Nyker Sogn. Waabenfrakken, som af Nettens Wibner er vurderet til 4 Rdl., er tilligemed de øvrige militaire Effecter tilbagesendt Regimentet, som har frasalbet Krav paa Erstatning. Arrestanten, der er født den 9de Juni 1843 og som ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 17de December 1861 for Tyveri er idømt 10 Bottingsslag, vil nu være at dømme for 2den

Gang begaaet Tyveri og for bebrageligt Forhold efter Fdg. 11te April 1840 § 13 sammenholdt med § 29 og efter samme Forordnings § 43, og skjønnes Straffen, efterat der er taget tilbørligt Hensyn til de stærpende Momenter, saasom at Arrestanten foruden at have afhændet betroet Gods har begaaet tvende Tyverier lige efter hinanden, og som formildende Omstændigheder Arrestantens Ungdom og Nedebønhed til at tilstaae sin Brøde, passende at kunne bestemmes til Forbedringshussarbejde i 18 Maaneeder“.

Torsdagen den 19de Januar.

Nr. 85. Gaardmand **Peder Nielsen** (Selv)

contra

Sognepræst **Sjøtt** (Sngen),

angaaende en Tiendereference m. v.

Benneberg Herredstings Dom af 28de Juli 1862: „Indstævnte, Gaardeier Peder Nielsen af Norum bør, mod til Citanten, Sognepræsten for Skallerup og Benneberg Menigheder, Sjøtt at betale 142 Rdl. 1 Mk. 1²/₁₆ Sk., for denne Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves og tillægges i Salair for den befalede Sagsforelse Kammerraad Nagaards Dødsbo 10 Rdl., og Procurator Poulsen i Frederikshavn 20 Rdl., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Juni 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves og Indstavnets befalede Sagsfører for Overretten, Justitsraad Neckelmann, tillægges i Salair 20 Rdl., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Citantens Paastand om fuldstændig Frivindelse ved Dommen er forkastet. Endvidere maa det, da det Tiendevederlag af 6 Tdr. Byg, som har været ydet Præsteembedet af Citantens Gaard, inden han kjøbte den, maa antages at have været Vederlag for alle Tiendens Dele, og Citantens Skjøde paalægger ham at svare alle 3 Parter af Tienden til Præsteembedet, samt da det ikke er oplyst, at nogen Anden

har gjort Fordring paa Konge- og Kirketienden, bifaldea, at Citantens subsidiaire Paastand om alene at tilpligtes at udrede Præstetiende eller Bederlag for denne til Indstævnte ligeledes er forkastet og Indstævnte derimod anseet berettiget til at oppebære alle 3 Tiendebete. Ligesom det imidlertid ved Bestemmelsen i Skjodet om, at Tienden skulde svares „i Henshold til Tiendeforeningen,“ har, efter hvad der fremgaaer af Indstævntes Forklaringer, været tilsigtet fra hans Side at paalægge Kjøberen Udredelsen af det ovennævnte, efter Indstævntes Anbringende i en lang Aarrække stedse ydede Tiendevederlag af 6 Tdr. Byg, som han havde anseet for bestemt ved en lovlig Forening, saaledes maatte ogsaa Citanten ved at kjøbe Gaarden med den foranførte Forpligtelse antage, at han ikkun havde at yde et allerede fastsat Tiendevederlag, hvilket han efter de factiske Forhold ikke kunde forudsætte at være noget andet eller større end bemeldte 6 Tdr. Byg aarlig. Paa Grund heraf og naar der hensees til, at Gaardens Sælger selv er Tiendetageren, findes det, at Citanten, der ved sit Bud paa Gaarden selvsølgelig maatte tage Hensyn til Storrelsen af de den paahvilende Byrder, har erhvervet en contractmæssig Ret til ikkun at svare den under Sagen omtvistede Tiende med det tidligere ydede Bederlag af 6 Tdr. Byg aarlig, og denne Ret kan han ikke have forbrudt derved, at han ganske har vægret sig ved at erlægge Tiende, medens han dog, forsaavidt hans Forpligtelse hertil godtgjordes, har været villig til at udrede den med det oftnævnte, af Indstævnte selv oprindelig krævede Bederlag.

Citanten vil saaledes i Henshold til sin meest subsidiaire Paastand være at tilpligte for hvert af Aarene 1856, 1857, 1858 og 1859 til Indstævnte at udrede et Tiendevederlag af 6 Tdr. Byg med de i Indstævntes Forligsklage anførte Priser, eller ialt et Beløb af 104 Rdl. 15 Sk. — hvoraf Renter efter Sagens processuelle Stilling ikke kunne tillægges Indstævnte — medens der forøvrigt vil være at tillægge Citanten Frifindelse.

I Henseende til Processens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiestret findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Chi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 104 Rdl. 15 Sk., men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Pro-

ceksens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Sognepræsten for Skallerup og Venneberg Menighed, F. Schjøtt, i 1ste Instants paastaet Titanten, Gaarbeier Peder Nielsen af Nørsum, tilpligtet i Vederlag for alle 3 Tiender af hans Gaard Matr. Nr. 2 i Nørsum og Nr. 31 i Skallerup Klit for Aarene 1855 til 1859 inclusive at betale til Indstævnte 178 Rdl. 5 Mk. 15¹²/₁₆ Sk. med Renter, hvorimod Titanten principaliter paastod sig frisuuden, subsidiairt at han ifkun tilpligtiges at betale enkelt Tiende med 2 Tdr. Byg for hvert af Aarene 1856—1859, og aldeles in subsidium at han kun kjendes pligtig at betale 6 Tdr. Byg for hvert af Aarene 1856—1859. Ved Underretsdømmen er Titanten — som det i Dommen hedder — mod at betale til Indstævnte de paastævnte 178 Rdl. 5 Mk. 15¹²/₁₆ Sk., efter Fradrag af Tienden for 1855, 36 Rdl. 4 Mk. 14 Sk., til Rest 142 Rdl. 1 Mk. 1¹²/₁₆ Sk., frisuuden for Indstævntes Tiltale, og denne Dom har Titanten nu indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten neblagte Paastande, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdømmens Stadsfæstelse.

Det fremgaar af Eagens Oplysninger, at den ommeldte Gaard, der tidligere var Mensalgaard til Skallerup Præsteembede, ved offentlig Auction den 17de October 1855 blev solgt til Titanten, efter Auctionsconditionerne blandt Andet paa Bilkkaar, at han skulde udrede alle paa Tiendommen høiende Skatter, Afgifter og Præstationer af hvad Navn nævnes kunde, samt en nærmere fastsat Canon til Præsteembedet, „hvortil“ — som det endvidere hedder — „ogsaa alle 3 Parter af Korn- og Dvægtienden svares i Genhold til Tiendeforeningen“. Da Titanten imidlertid vægrede sig ved at betale Tiende af Gaarden, navnlig paa Grund af at den i Conditionerne ommeldte Tiendeforening ikke af Indstævnte kunde fremvises, blev af Tiendecommissionen efter Indstævntes Begjæring under 2den November 1858 afholdt et Møde for at bestemme alle tre Tiender af Gaarden, og efterat mindelig Forening — under Forhandlingerne om hvilken Indstævnte forlangte som Vederlag for alle 3 Tiender 6 Tdr. Byg, med hvilket Beløb Tienderne efter hans Anbringende tidligere af Gaarden havde været svarede — forgjæves var forsøgt, paastod Indstævnte Tienden bestemt ved Tiendecommissionens Kjendelse, der blev affagt den 11te s. M. og hvorved der blev fastsat, at der i aarligt Vederlag for hver enkelt af de 3 Korntiender skulde svares in natura af Gaarden 7¹/₂ Stp. Rug, 1 Td. Byg og 2 Tdr. Havre, saaledes at Kjendelsen skulde træde i Kraft fra Afgrøden af Aaret 1858. Denne Kjendelse, der derefter blev stadfæstet ved den overordnede Tiendecommissions Kjendelse af 8de October 1860, er af Indstævnte lagt til Grund ved Beregningen af Vederlaget for Aarene 1858 og 1859, medens Vederlaget for alle 3 Tiender for Aarene 1856 og 1857 er beregnet til 6 Tdr. Byg aarlig.

Til Støtte for sin Paastand om fuldstændig Frisindelse har Titanten

gjort gjældende, at da det, som meldt, i Auktionsconditionerne hedder, at Tienden af Gaarden skal svares i Henshold til Tiendeforeningen, kan det kun under Forudsætning af, at Tienden blev svaret efter en gjældende Tiendeforening, ansees paalagt ham at udrede Tiende af Gaarden, og da ingen saadan Tiendeforening er oprettet, og der derhos ikke tidligere skal have været svaret Tiende af Gaarden, hvorfor Forpligtelse til at yde Tiende efter Loven af 14de April 1852 § 22 nu ikke længere skulde kunne indtræde, har han formeent, at Indskævnte overhovedet er uberettiget til at fordrø Tiende af hans Gaard. Det er nu in confesso, at der ikke tidligere har været oprettet nogen egentlig Tiendeforening med Hensyn til Gaarden, men Indskævnte har i saa Henseende anbragt, at da alle 3 Tiender af Gaarden tidligere og navnlig fra Indskævntes Embedstid vare blevne svarede med 6 Ldr. Byg aarlig, antog Indskævnte, at der herom eksisterede en Forening, og at dette saaledes er Grunden til den ommeldte Affattelse af Conditionerne, hvorhos han har formeent, at den saaledes skete Feiltagelse ikke kan fritage Citanten for at yde Tiende af Gaarden, af hvilken der efter hans Anbringende selv tidligere har været svaret Tiende, maatte med Undtagelse af nogle enkelte Aar. Til Beviis for den tidligere Tiendehjælp af Gaarden har Indskævnte derhos paaveraabt sig 2 under Sagen optagne Tingsvidner, efter hvilke det maa antages, at der af den ommeldte Gaard, der tidligere har været hofstæstet af Præstekalbet, navnlig siden 1814 eller 1815 er med Undtagelse af enkelte Aar — da Fæstteren, som det synes efter Naad af en dengang paa Egnen værende Person, maa antages at have vægret sig for at svare Tiende, hvilken Vægning han dog efter bemeldte Person's Bortfjernelse frastaldt — blevet svaret alle 3 Tiender til Præsten i Skallerup, først som det maa antages med 4 Ldr. Byg og senere, da Præsten erklærede ellers at ville tage Tienden i Marken, med 6 Ldr. Byg.

Det findes nu efter Forholdets Natur i det Hele og de anvendte Udtryk ikke at kunne antages, at det ved den anførte Bestemmelse i Auktionsconditionerne skulde have været Meningen, at Kjøberen kun skulde være pligtig at svare Tiende, forsaavidt der kunde paavises en gyldig Tiendeforening, hvorved Tiendeveberlaget var fastsat, hvorimod der maa ansees paalagt Kjøberen en ubetinget Forpligtelse til at svare Tiende, hvilken alene feilagtig er forudsat at skulle udredes efter en Forening, som ikke eksisterede; da nu derhos i ethvert Fald Bestemmelsen i Loven af 14de April 1852 § 22 saameget mindre kunde komme til Anvendelse, som der ifølge det Anførte tidligere i en Række af Aar har været svaret Tiende af Gaarden og dennes Forber efter deres Bessaffenhed ikke i og for sig kunde ansees fritagne for Tiendehjælp, kan Citantens Paastand om fuldstændig Frifindelse ikke tages til Følge.

Foraaavidt Citanten dernæst har gjort gjældende, at det Vedervlag, der skal ydes af Gaarden, i alt Fald for alle 3 Tiender kun bør ansættes til 6 Ldr. Byg, og at Indskævnte, der som meldt har gjort Forbring paa et Tiendeveberlag for Aarene 1856 og 1857 af 6 Ldr. Byg, derfor ei heller for 1858 og 1859 kan fordrø et større Vedervlag, har han til Støtte for denne Paastand paaveraabt sig, deels at der ved den i Conditionerne skete Henvisning til Tiende-

foreningen maa ansees sigtet til den tidligere Øbelsesmaade med 6 Edr. Byg, samt at Indstævnte under Forhandlingerne ved Tiendecommissionen ikke har forlangt et høiere Beberlag end disse 6 Edr. Byg, deels at ialtsalb Netsvirkningen af den af Tiendecommissionen under 11te November 1858 affagte Kjenbelse, ved at indtales til den overordnede Tiendecommission, er bleven suspenderet, og at den overordnede Tiendecommissions Kjenbelse, der først er affagt den 8de October 1860, ikke kan tillægges tilbagevirkende Kraft, hvorfor den saaledes formeentlig ikke kunde lægges til Grund ved Beregningen af Tiendebeberlaget for de foregaaende Aar. Ligesom imidlertid den ovenansførte af Indstævnte ved Tiendecommissionens Møde gjorde Paastand paa et Tiendebeberlag af 6 Edr. Byg maa ansees afgiven under den foretagne Mægling mellem Parterne og under Forudsætning af, at mindelig Forening opnaaedes, saaledes kunde den af Indstævnte ved Affattelsen af Auctionsconditionerne nærede jeilagtige Formening, at der eksisterede en gyldig Tiendeforening, hvorved Tiendebeberlaget var fastsat til et bestemt Beløb, medens dette Beløb dog ikke i Conditionerne blev udtrykkelig anført, ikke udelukke ham som Tiendetager fra, efterat det havde vist sig, at der ingen saadan Tiendeforening gaves, og da derhos Titanten vægrede sig ved at betale Tienden efter den hidtil anvendte Øbelsesmaade, at foranledige Tiendebeberlaget paa loslig Maade bestemt og at gjøre sin Ret til det saaledes fastsatte Beberlag gjældende ligeoverfor Titanten, og hvad særlig angaaer Tiendebeberlaget for 1858 og 1859, bemærkes, at da Tiendecommissionens Kjenbelse af 11te November 1858 gik ud paa, at samme skulde træde i Kraft for Afskrøden af Aaret 1858, og den overordnede Tiendecommission derefter har stadfæstet næmnde Kjenbelse, uden med Hensyn til den Tidsskrift, fra hvilken Øbelsen af det fastsatte Beberlag skulde begynde, at gjøre nogen Forandring i Kjenbelsen, maa det herved ansees fastsat, at Tiendecommissionens Kjenbelse ogsaa med Hensyn til Tiden for dens Krafttræden skulde staae ved Magt.

Foraaavidt Titanten endelig har gjort gjældende, at der ialtsalb ikke kan tilkomme Indstævnte Beberlag for alle 3 Tiender, men kun enkelt Tiende eller Præstetiende, idet han ikke har godtgjort sin Berettigelse til at oppebære samtlige 3 Tiender af Gaarden, bemærkes, at den ommeldte Gaard, som anført, tidligere har henhørt til Præsteembedets Mensalgods, og ligesom det efter denne dens Beskaffenhed, i Mangel af nærmere Oplysning om, naar og hvorledes den er bleven henlagt til Præsteembedet, nærmest maatte forudsættes, at den, medens den var Mensalgaard til Præsteembedet, har været tiendesfri eller at Præsten selv har nydt alle Tiendens Dele af samme, jfr. L. 2—12—3 jfr. Art. 1 og 2 samt 2--23—1, saaledes maatte det, naar det Mødsatte skulde kunne antages, have paaligget Titanten at godtgjøre, at de 2 andre Tiender ikke tilkom Præsteembedet, eller at der i en tidligere Tid havde været svaret Tiende af Gaarden til andre Tiendetagere end Præsten, men til Bestyrkelse for et saadant Antagende har Titanten ikke anført Nogetformhelst, hvorimod det som meldt fremgaaer af Sagens Oplysninger, at alle 3 Tiender tidligere i en lang Aarrække ere blevene svarede til Præsteembedet, og da det derhos er paalagt Titanten ved Auctions-

conditionerne at svare alle 3 Lieder til Præsteembedet, kan Citantens heromhandlede Paastrand ikke tages tilfølg. I Henhold til det Anførte vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger for Underretten billiges, efter Indskævnets Paastrand være at stadfæste.“

Nr. 314.

Advocat Heinrichsen
contra

Emile George (Defensor Hansen),

der tiltales for Indbrudstyveri eller ialtfald for Hæleri.

St. Thomas Bytingss Etrarets Dom af 15de Septbr. 1864: „Arrestanten Emile George bør hensættes til 2 Aars Forbedringshousarbejde og efter udstaaet Straf føres ud af Landet. I Erstatning til Capitain Viale udreder han \$ 230. 60. samt betaler alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. Det Domte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 19de October 1864: „Arrestanten Emile George bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han betaler samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Emile George, der er født paa Guadeloupe og 22 Aar gammel, tiltales under nærværende ved Underretten i St. Thomas den 15de f. M. paadømte Sag for Indbrudstyveri eller i alt Fald for Hæleri.

Sagens factiske Omstændigheder ere følgende:

Lirsdag den 5te Juli d. A. Aften Klokken omtrent 7 $\frac{1}{4}$ praieide Capitain John Baptiste Viale fra et af Byens Bærster den af ham førte engelske Skonnert Wasp, for at Baaden skulde komme iland. Denne blev roet ind af de eneste to Personer, der vare ombord, nemlig Koffen og Skibsbrengen, og

forløb her fra det Dieblif de støbte fra Borde, og indtil Capitainen satte Foden paa Skonnertens Dæk omtrent 10 Minutter. Capitainen fandt Rahytsdøren, som han havde efterladt aflaaaset, opbrudt med en ved Siden af hængst, Skibet tilhørende Dre, og i Rahytten savnede han sin Kuffert, som foruden Gangklæder vurdere til § 40 og § 68 i Penge indeholdt en aflaaaset lille Blikkasse, hvori var gjemt § 574 i Gulb og Sølv. Da Rokken og Skibsdrengen begge paastode, at Rahytsdøren, da de forløbe Skibet, var aflaaaset, satte de Bestjaalne Mistante til Arrestanten og en anden ikke Tilstalt, som i Havnen havde forladt hans Skib for at tage Hyre i Sluppen Providence, og begav sig ombord i denne Slup, hvor de nysnævnte 2 Personer kort efter ankom, men hvor han uagtet ansillet Undersøgelse ikke fandt sit Gods. Ved en af Politiet Dagen efter i samme Slup ansillet Visitation fandtes imidlertid Blikkassen imellem Sluppens Ballaststene, tilbækket med Arrestantens Lomme-tørklæde, og indeholdt § 393 89. Pigeledes opdrev samme Dag paa Marineflippens Bedding Bestjaalnes Kuffert, indeholdende foruden Klæderne § 17. 51. Arrestanten selv, om hvem det oplyses, at han just paa den Tid, Lyveriet blev begaaet, var roet alene i Baaden bort fra Sluppen Providence i den Retning hvor Skonnerten Wasp laa, og som var kommen tilbage gjennemlødt og med Baaden halvsuld af Vand, fandtes ved sin Anholdelse Onsdagen den 6te Juli i Besiddelse af § 14. 36, uagtet han den foregaaende Søndag havde af Bestjaalne laant § 2, ved hvilken Leilighed Bestjaalne havde i hans Nærværelse aabnet Blikkassen.

Arrestantens Angivende gaar ud paa, at da han som ansført roede bort fra Sluppen Providence Tirsdagen den 5te Juli Kl. imellem 7 og 8, begav han sig til en fransk Brig Frederic de Nantes for at afhente noget Sukker, han havde afkjøbt en Matros ombord ved Navn Pedro Theodore, og at han under sit Ophold der saldt overbord samt at Baaden læfede. Han har derhos forklaret, at da han, efterat Bestjaalne igjen havde forladt Sluppen Providence Tirsdag Aften, selv var gaaet i Land, havde han der mødt omtrent Kl. 9½ en i Skonnerten Wasp tidligere employeret Mand ved Navn Benjamin Robert, som havde vist ham den senere tilstedekomne Blikkasse og bedt om Arrestantens Lomme-tørklæde til at indsvøbe den i, hvilket han ogsaa havde faaet, samt at han næste Dags Morgen den 6te Juli atter møbte samme Benjamin Robert paa Gaden, og at denne, der nu havde en heel Deel Penge stoppede ind paa Bryllet og i Burelommerne, paa hans Anmodning om at laane ham § 5 gav ham 3 Muller, hver paa § 5. Han har nægtet at vide, hvorledes Blikkassen ikkedestomindre er kommen i Sluppen Providence.

Da imidlertid den af Arrestanten ansførte Matros, Pedro Theodore, har nægtet, at Arrestanten hiin Tirsdag Aften var ombord i Briggen Frederic de Nantes, om hvilken det er oplyst, at den laa i en ganske anden Retning end den, hvori Arrestanten roede, da han Kl. 7—8 Tirsdag Aften forlod Sluppen Providence; da det endvidere er beviist, at Benjamin Robert Tirsdag Aften Kl. 8, da Bagtskuddet affyredes, opholdt sig i et Hus paa Plantagen Musquittobay, hvor han i Fleres Selskab tilbragte Natten, samt da Benjamin

Robert har nægtet at have Onsdag Morgen givet Arrestanten Penge, har Underbommeren fundet, at Blikkasjens Tilbedeværelse i den Stup, hvor Arrestanten var forhyret, skjult under en Arrestanten tilhørende Gjenstand, i Forbindelse med Arrestantens mistykkede Forsøg paa at gjøre Rede for, deels hvorledes hans Eiendom er kommen i Berøring med Blikkasjen, deels hvor han opholdt sig paa den Tid, Tyveriet blev begaaet, og deels hvorledes han er kommen i Besiddelse af en for ham usædvanlig Mængde Penge, med tilstrækkelig Bestemthed udpege Arrestanten som Tyven, og i Genhold dertil tilsundet ham saavel Straf for Indbrudstyveri efter Fhg. 11te April 1840 § 12, 1ste Nr., som Udredelse af Erstatning til Besjjaalue, forsaavidt denne ikke har faaet Rosterne udleverede.

Dette Resultat finder Overretten dog ikke at kunne tiltræde.

Vel give nemlig de ovenanførte i Underrettsdommen paaberaabte Omstændigheder en stærk Formodning om at Arrestanten har begaaet Tyveriet, men et paalideligt Indiciebeviis herfor er dog saameget mindre fremkommet, som der end ikke er udsagt Noget om ham, der tilstrækkeligt viser, at han har været i Besiddelse af det Stjtaalne, hvilket den Omstændighed, at det for en Deel fandtes i Sluppen, hvormed han soer, dog ikke i hans særlige Gjemmer, naturligviis ikke i og for sig kan godtgjøre, ligesaa lidt som det kan sluttes deraf, at den stjtaalne Blikkasse er funden bedækket af et ham tilhørende Tørklæde, der kan være benyttet af en Anden.

Spørges der videre, om Arrestanten efter Actionsordrens videre Indhold kan sælges som Gæler, da har han jo vistnok forklaret, at han har givet Benjamin Robert det omhandlede Tørklæde til at søge om den bortstjtaalne Blikkasse, og senere at han har modtaget Penge af ham; men ligesom selve Arrestantens Forklaring viser, at den er en blot Udflugt, saaledes fremgaaer det ogsaa af det iøvrigt Oplyste, at hans Fortælling herom er en Opdigtelse.

Under disse Omstændigheder skjønes han ikke at kunne idømmes Straf, men maa tillægges Frisindelse, dog kun for videre Tiltale, saaledes at han evlægger samtlige af Actionen lovlige skydende Omkostninger“.

Nr. 15. Gaardmand **Nads Johan Korre** (Justitsraad Bungen, efter Ordre)

contra

Gaardmand **Niels Sørensen** (Advocat Liebe, efter Ordre),
angaende Afbenyttelsen af en Bei over Indstævntes Eiendom.

Middelfom-Sønderlyng Herredstings Dom af 20de Septbr. 1860: „Indstævnte, Gaardmand Niels Sørensen bor under en Mulet af 1 Rd. til Viborg Amts Fattigkasse for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, inden 8 Uger efter sammes lovlige Forkyndelse atter udlægge og sætte i farbar Stand den indmeldte Bei, som fra Over-

lund fører over hans Eiendom Matr. Nr. 15 til Titanten, Gaardmand Mads Johan Korres Hædelod Matr. Nr. 10. Saa bør Indstævnte og til Titanten udrede, efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjon, Erstatning for det Tab, som denne fra den 19de Marts f. A. har lidt og fremdeles vil komme til at lide ved at være berøvet Afbenyttelsen af den omhandlede Bei. Processjens Omkostninger ophæves. Indstævntes befalede Sagfører, Landsoverretsprocurator Holm, tillægges i Salarium 15 Rdl., som udredes af det Offentlige. Dommen isvrigt at efterkommes inden 15 Dage efter samnes lovlige Forkyndelse og under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Juli 1861: „Titanten, Gaardmand Niels Sørensen af Overlund bør for Indstævntes, Gaardmand Mads Johan Korres Diltale under denne Sag fri at være. Processjens Omkostninger for begge Retter ophæves og Titantens befalede Sagfører for Underretten, Procurator Holm, tillægges i Salair 15 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Titanten har paaستاet, at den i den indankede Dom omhandlede Bei over Indstævntes Eiendom Matr. Nr. 15 til Titantens Hædelod Matr. Nr. 10 og flere nordligere liggende Hædelodder er bleven udlagt ved Overlund Byes Udskiftning, bemærkes, at der vel paa det ved Byens Matrikulering, der paaabegyndtes i Maret 1815, benyttede Kort, hvilket ifølge Indenrigsministeriets for Høiesteret fremlagte Skrivelse af 20de Februar f. A. var en Copi af det til Udskiftningen i 1797 brugte, ved Matrikulerings Revisjon af vedkommende Landinspæcteur fandtes antegnet en til Titantens Lod Nr. 10 over Nr. 15 førende Bei i den Retning, som det i Sagen fremlagte Kort udviser, samt at det af bemeldte Skrivelse erfares, at Beien efter de under Matrikuleringsarbejdet erhvervede Oplysninger er bleven betragtet som den rette gjældende Bei til hine Hædelodder, ligesom den og blev undtagen fra Skjldsætning; men da det ikke særligen er oplyst og navnlig ikke med Sikkerhed kan sees af de i hiin Skrivelse indeholdte Meddelelser om Beien forud var anført paa Udskiftningskortet, eller om den først er bleven antegnet paa kortet under Matrikuleringen, kan Rigtigheden af den foranførte Paastand dog ikke anses tilstrækkeligen godtgjort. Derimod findes der ved de i Dommen paaberaabte Bidneforklaringer — navnlig de to i samme først ommeldte Bidners Udsagn —, der for kortere eller længere Perioder stemme med Forklaringerne under et

efter Dommen's Afvigelse optaget nyt Tingsvidne, at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for den omtvistede Veis Tilværelse og Brug af Titantens Gaards Besiddere i Alderstitid; i hvilken Henseende særligen bemærkes, at Forklaringen af det ene af hine to Vidner, der efter dets Udsagn har erfaret det Omspurgte fra Barnsbeen, herefter maa antages at omfatte et Tidrum, der er ikke lidet længere end 40 Aar, samt at der ikke i Sagen er oplyst Noget, der kunde tale for, at Forholdet i en fjernere Fortid har været anderledes end af Vidnerne udsagt; og navnlig maa den i Dommen ommeldte Forklaring af Indstævntes Svigermøder, selv uden Hensyn til den mod hendes Vidnehabilitet fremsatte Indsigelse, ansees irrelevant, da Forklaringen ikke gaaer ud paa, at Veien har sin Oprindelse fra det af hende omfoklarede Anlæg. — I Henhold hertil, og idet de Oplysninger, der af Indstævnte, navnlig efter Overretsdømmens Afvigelse, ere erhvervede om en anden Ve, som Titanten formeentlig skulde kunne benytte til sin Hedelod, efter sammes Betskaffenhed ikke kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, maa Titantens Auke over, at Indstævnte har aflastet den omhandlede Ve, ansees befoiet, og hans Paastand om Stadfæstelse af Underretsdømmen, hvorved Indstævnte er tilplygtet igjen at udlægge Veien samt at betale Titanten Erstatning for dens Uffavn, findes derfor at maatte tages tilfølge, saaledes at Executionensfristen beregnes fra denne Høiestretsdoms lovlige Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiestretet blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Titantens befalede Sagsfører for Høiestretet tilkommende Salarium, der bestemmes til 60 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige. Overretsprocuratorerne Møller og Fasting, der som befalede Sagsførere have givet Møde ved Optagelsen af tvende Tingsvidner, vil der blive at tillægge et Salarium af 4 Rdl. hver.

Chi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Executionensfristen regnes fra denne Høiestretsdoms lovlige Forkyndelse. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiestretet ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rdl. Justitsraad Bungen for Høiestretet samt Overretsprocuratorerne Møller og Fasting tillægges i Salarium, den Førstnævnte 60 Rdl. og hver af de Sidstnævnte 4 Rdl., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardmand Mads Johan Korre af Overlund, i Anledning af at Citanten, Gaardmand Niels Sørensen sammesteds, skal have efterpløjet og tilsaaet en Bei, der fra Overlund førte over Citantens Eiendom Matr. Nr. 15 til Indstævntes Hedeslob Matr. Nr. 10 saavel som til flere Andres Hedeslobber, og som formeentlig er bleven ublagt ved Udfistningen og i alt Fald har eksisteret i umindelige Tider, ved Underretten paastaet Citanten tilpligtet under Dagmulct paa ny at ublægge bemeldte Bei og sætte den i farbar Stand, samt at erlægge en passende Mulct for sit ovennævnte Forhold og endelig at betale Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn til Indstævnte for det Tab, denne har lidt og fremdeles maatte komme til at lide ved at være berøvet Bei til sin ovennævnte Hedeslob, og ved den derefter aflagte Underrettsdom er Citanten tilpligtet under en daglig Mulct af 1 Rd. til Viborg Amts Fattigkassé atter at ublægge ovennævnte Bei og sætte den i farbar Stand samt at betale Indstævntes Erstatning for Afsvænet af Beien fra den 19de Marts 1859 efter uvillige Mænds Skjøn.

Denne Dom har Citanten nu indbanket hertil Retten og paastaet forandret derhen, at han skiftedes for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte for Overretten har procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten, foruden at benægte, at Beien er bleven ublagt ved Udfistningen eller har eksisteret i umindelige Tider, paaberaabt sig, at Beien, der fører fra hans Gaard i Overlund ud til Chausseen, derfra kun fortsættes et Stykke imod Nord ind paa hans Mark, hvor den aldeles taber sig, samt at Beien eller et Stykke deraf i sin Tid blev anlagt af en tidligere Eier af Gaarden til hans egen Afbenyttelse af den som Markvei, saa at Indstævnte, til hvis Hedeslob — som tidligere hørte til en anden Gaard — desuden efter Citantens Paastand ved Udfistningen blev ublagt en anden Bei, ikke har nogen som helst Ret til at benytte Beien, hvilket formeentlig ogsaa skal være blevet anerkendt af Indstævnte og de tidligere Eiere af dennes Gaard derved, at de kun have benyttet Beien efter forud indhentet speciel Tilladelse fra Eieren af Citantens Gaard.

At den ommeldte Bei er bleven ublagt ved Udfistningen, er ikke af Indstævnte godtgjort; men paa den anden Side har Citanten imod Indstævntes Benægtelse heller ikke godtgjort, at Beien tildeels er bleven anlagt af nogen af hans Formænd, eller at Indstævnte eller de tidligere Eiere af dennes Gaard nogenstunde have indhentet Tilladelse til at benytte Beien, idet alene eet Bidne, der imidlertid er Citantens Svigermoder, og imod hvis Habilitet Indstævnte derfor har exciperet, har forklaret, at hendes første Mand, der eiede Citantens Gaard, har anlagt Beien, og at Indstævntes Fader som tidligere Eier af Indstævntes Gaard, saavidt hende bekjendt, ingenstunde har benyttet Beien uden hendes Mands Tilladelse; heller ikke har Citanten godtgjort, at der enten ved Udfistningen blev ublagt eller nu have nogen anden Bei til Indstævntes Hedeslob end den af Citanten aflagte, og forsaavidt Citanten tillige har paaberaabt sig, at Sogneforstanderskabet for Nsmild og Tapdrup Sogne har

anerkjendt hans udelukkende Eiendomsret til Veien ved for nogle Aar siden at affjøre ham Grunden til det Stykke af Veien, der gaaer fra hans Gaard i Overlund ud til Chausseen, bemærkes, at en fremlagt Erklæring fra Sogneforstanderskabets Formand udbiiser, at dette ikke affjorte ham det nævnte Stykke Bei, som det tværtimod betragtede som en sælles, af de Forbrugere, der havde Lodder imod Nord, benyttet Bei, men at det blot gav Titanten Erstatning for Forandring af veiens Brede og Linie.

Efter en fremlagt Copi af Matrifulsfortet, hvorpaa den heromhandlede Bei findes assat, maa det formodes, at Veien allerede paa den Tid, da Matrifulseringen for Overlunds Vedkommende fandt Sted, hvilket efter Indstævntes uimodsagte Anbringende stete i 1818, eksisterede og gik, saaledes som af Indstævnte ansørt, over Titantens Eiendom Matr. Nr. 15 til Indstævntes Hædelob Matr. Nr. 10 og derfra til flere andre Lodder, og af 3 i 1859 af Indstævnte førte Bidner, af hvilke det ene da var 74 Aar gammelt og havde kjendt Titantens Eiendom i over 50 Aar, det andet var 55 Aar og havde kjendt bemeldte Eiendom fra Bårnsbeens af, og det tredje havde kjendt den i 22 Aar, er det beebiget, at Veien i al den Tid, de have kjendt Titantens Eiendom, har naasbrudt eksisteret og været benyttet af Indstævnte og tidligere Ciere af dennes Gaard til Færdsel til Hædelobden Matr. Nr. 10.

Foraaavidt nu Indstævnte har formeent, at hans Ret til veiens Afbenyttelse allerede er hjemlet ved, at han og Formænd isølge de foranførte Beviisligheder have benyttet Veien i over 20 Aar, altsaa længere end den ordinaire Hædbetid, maa det mærkes, at ligesom Indstævnte for Underretten fra først af alene støttede sig paa umindelig Tids Brug af Veien, saaledes har han heller ikke tilveiebragt saadanne Oplysninger om veiens Bestaaffenhed og Forhold til hans Hædelob, at den skulde kunne betragtes som en synbar Servitut paa Titantens Eiendom til Fordeel for Indstævnte, paa hvilken der kunde vindes Hædb i 20 Aar, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke sees, at Veien for største Delen har bestaaet af Andet end et ved Kjørsel dannet Spor, at det ei heller sees, at den ved nogen særlig synbar Indbretning har tilkjendegivet sig eller baaret Præg af netop at skulle tjene til Færdsel for Indstævnte, idet det navnlig ikke i og for sig hertil kunde være tilstrækkeligt, at den har sluttet sig til en i samme Retning gaaende Bei, der fører over Indstævntes Hædelob og derfra videre over de øvrige Norden for denne liggende Hædelobder, at Veien navnlig gjerne kunde have været til, ikke for Indstævntes Lods, men for een eller flere af disse nordligere liggende Lodders Styld, saa at den kun for dens eller deres Styld har søt til og over Indstævntes Lod, og at det desuden efter Proceduren maa statueres, at Titanten selv har benyttet den som Markvei, og at den altsaa i hvert Fald ikke har været i Indstævntes udelukkende Besiddelse. Spørgsmaalet er altsaa, om Indstævnte kan anses at have godtgjort umindelig Tids Brug af Veien; men dette skjønnes ikke at kunne statueres. Af de anførte Bidner er der kun eet, som er i en høi Alder og har kjendt Veien i over 50 Aar; det andet Bidne var, da det afgav Forklaring, kun 55 Aar og vil have kjendt Eiendommen fra Bårnsbeens, men det har ikke forklaret, hvor langt det

Erindring om Veiens Tilværelse strækker, og dets Forklaring kan saaledes kun statueres at omfatte et Tidsrum af noget over 40 Aar; det tredie Vidne har som anført kun kjendt Veien i 22 Aar. Ingen af disse Vidner have forklaret sig om, at de have hørt ældre Folk omtale Veien som tidligere tilværende, og det sees ikke, at der ikke eksisterer andre gamle Folk end det førstnævnte Vidne, som kunde vide Væsteb om Sagen; som anført har Citantens Svigermoder vel ogsaa forklaret at have kjendt Veien i nogle og halvtredstindstyve Aar, men denne Forklaring, mod hvis Gyldighed Indstævnte selv har exciperet, kan i høert Fald ikke komme i Betragtning uden at tages i dens Hæelhed, og da den i Forkiøndelse dermed gaær ud paa, at Veien blev anlagt af Vidnets Mand, viser den hen til, at Veien forinden ikke eksisterede og altsaa heller ikke har bestaaet i umindelig Tid. I det der saaledes kun kan ansees at være tilveiebragt Beviis for Veiens Tilværelse i noget over 40 Aar, men dette Tidsrum ikke kan ansees tilstrækkeligt til at begrunde Albers Tids Hævd, navnlig hvor det, som her, slet ikke sees, at der ikke skulde kunne være tilveiebragt tilstrækkelig Oplysning om en længere Tidsperiode og hvor endog en enkelt Deponents Forklaring — der efter Forhørbets Bestaffenhed, jfr. L. 1—13—16 in fine, ikke stjønnes ganske at kunne lades ude af Betragtningen — tyder hen paa, at Veien først har faaet Tilværelse til en Tid, der ligger indenfor den menneffelige Erindrings Omfang, findes Citanten at maatte frifindes for Indstævntes Tiltale.“

Nr. 62. Skibscapitain Sachtmanns Enke, **Minna Sachtmann** født **Sohn** (Advocat Heinrichsen, efter Ordre)

contra

Skibaprovianteur **M. B. Cohen** (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at tilbagebetale et ham i Forbaring givet Beløb.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Mai 1863:
„Indstævnte, Skibaprovianteur M. B. Cohen, bør for Tiltale af Citantinden, Skibscapitain Frijs Sachtmanns Enke, Minna Sachtmann født Sohn, med Assistent eller Lavværge Otto G. Jensen, i denne Sag, som for tidligt anlagt, fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

I et af Citantinden under Sagen fremlagt Brev af 14de August 1860 underretter hendes senere forliste Mand, Skibscapitain Sachtmann, hende om, at han i Kjøbenhavn i Banken har 435 Rdl. til 4 pCt., som Indstævnte hæfter for og som Sachtmann til enhver Tid kan

erholde tilbage tilligemed Renterne. Formodningen maatte herefter være for, at Sachtmann havde leveret Indstævnte det nævnte, under Sagen omtvistede Beløb for at indsætte det i en Bank til Forrentning, og Indstævntes Forklaring om, at Sachtmann, da han den 13de August 1860 var i Kjøbenhavn, vel ogsaa havde villet indsætte Pengene i en Bank, men at han, da det den Dag var for sildigt, og han skulde reise den næste Morgen, bevægede Indstævnte til, skjøndt denne ikke havde Brug for Pengene, selv at beholde dem og, for at opnaae dette, opgav saavel at faae Renter som at kunne fordre dem tilbage førend om 6 Maanedre, er baade i og for sig usandsynlig og ikke bestræket ved det iøvrigt Dplyste. Naar derhos hensees til, at det Retssforhold, som efter Indstævntes foransorte Forklaring skulde være stiftet mellem ham og Sachtmann, ikke kunde betragtes som et egentligt Pengelaan, og at Indstævnte har været ubestemt og vakkende i sine Angivelser af det Document's Navn og Indhold, som han paastaar at have meddeelt Sachtmann, da han modtog de ommeldte 435 Rdl. — hvorved blandt Andet bemærkes, at Indstævnte i en af ham affattet, under Sagen fremlagt Erklæring selv har benævnt det Document, han vil have udstedt, „min Qvittering paa de af ham (o: Sachtmann) modtagne 435 Rdl.“ —, kan det ikke forudsættes, at han for disse har udstedt noget Gjælds-brev eller lignende Document, som vilde kunne gøres gjældende mod ham af enhver lovlig Ihændehaver af det, uagtet Pengene allerede vare tilbagebetalte, og som derfor kunde fordres enten ex traderet eller mortificeret. Da nu derhos Indstævntes Anbringende om at have udstedt et saadant Beviis for de omhandlede 435 Rdl. ikke er understøttet af noget som helst Datum i Sagen, vil der intet Hensyn kunne tages til samme, men han maa anses ubetinget pligtig til at tilbagebetale dem. Vel har han endvidere anført, at han den 15de September 1860 som Afbetaling havde leveret Sachtmann 249 Rubler tilligemed en Qvittering for 16 Rdl. 4 Mk., hvilke 2 Beløb han har anset sig berettiget til at afdrage i de modtagne 435 Rdl.; men da han under Proceduren har indskrænket sig til at forbeholde sig Ret til at anlægge Contrasøgsmaal for disse Beløb, hvis Afkortning Citantinden har modsat sig, foreligger Intet i denne Henseende til Paastjendelse under nærværende Sag.

Ifølge det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citantinden de paastævnte 435 Rdl., hvoraf han derhos vil have at svare Renter, dog kun fra Forligsklagens Dato, idet der ikke i de foreliggende Dplysninger findes tilstrækkelig Hjemmel til efter Citantindens

Paastand at paalægge ham at udrede dem allerede fra Modtagelsesdagen.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter. Citantindens befalede Sagfører for Høiesteret bliver der at tillægge i Salair 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bor til Citantinden betale 435 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 15de Marts 1861, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Advocat Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indantebe Doms Præmisses lyde saaledes: „Citanten, Skibscapitain Frith Jachtmanns Enke, Minna Jachtmann født Hohn, med Assistent eller Lavværge Otto G. Jensen, søger under nærværende Sag Indstævnte, Skibsprovianteur M. B. Cohen, tilpligtet at betale hende 435 Rdl., som han den 13de August 1860 skal have modtaget i Depositum af hendes senere afsbøde Mand for at gjøre dem frugtbringende til 4 pCt. aarlig, med Renter 4 pCt. aarlig fra den 13de August 1860 til Forligsklagens Dato den 15de Marts 1861, og 5 pCt. aarlig fra indstævnte Dag indtil Betaling skeer.

Indstævnte har benægtet at have modtaget Beløbet paa den af Citantinden ansøgte Maade, men har erkjendt af Citantindens nu afsbøde Mand, Skibscapitain Jachtmann, der var Fører af det det kaffiske Compagni i St. Petersborg tilhørende Dampskib Lwer, der i November Maaned 1860 totalt forliste i Østersøen, under hans Ophold her i Staden den 13de August 1860 at have modtaget 435 Rdl., som Jachtmann ikke søffede at have med sig paa Reisen til England, men han har ansørt, at han for Beløbet, af hvilket ikke var betinget Renter, ved dets Modtagelse udsæbte et Beviis, der forsalbt til Betaling den 21de Februar 1861, og da han formener ikke at være pligtig at betale, uden at dette Beviis tilgaleveres ham eller mortificeres, hvorhos han efter sin Paastand skal deels have gjort Afbetaling paa Beløbet, deels have Modforbringinger paa Citantinden, paastaar han sig frifunden for Citantindens Tilfale.

Citantinden har nu vel ikke villet erkjende, at der af Indstævnte er udsæbt noget Beviis for Beløbet til hendes afsbøde Mand; men naar navnlig henses til den Formodning, der maa være for, at Beviis er udsæbt, og til at det ikke med Føie kan fordres, at Indstævnte skulde have sikret sig Beviiset for en til Creditors Sikkerhed foretagen Handling, skjønes det ikke rettere, end at det maatte paahvile Citantinden, der ikke har tilveiebragt andet Beviis for Skylsforholdets Tilværelse end Indstævntes egen Indbrømmelse deraf, at beviise,

at der ikke samtibig med Beløbets Modtagelse blev udstedt Beviis for Beløbet, og da Citantinden end ikke har forsøgt en saadan Beviisførelse, maa der under Sagen gaaes ud fra, at der for Beløbet har været udstedt Beviis, som Indstævnte maa kunne fordrø ekstraderet eller mortificeret, inden han betaler. Citantinden har imidlertid endvidere villet gjøre gjældende, at Indstævnte i et under Sagen fremlagt Brev til Citantinden af 19de December 1860 skulde have tilfagt hende, hvis det af ham den 13de August s. A. udstedte Beviis ikke fremkom inden den 21de Februar 1861, da at betale hende „das Geld“ uden at faae Beviiset tilbageleveret eller mortificeret, og at han maatte være bunden ved dette Tilfagn; men der maa gives Indstævnte Medhold i, at Tilbudet i det nævnte Brev ikke gaaer ud paa at betale det paastævnte Beløb, men kun det, som Indstævnte formener at fylde efter Fradrag af ovennævnte Afbetaling og Modforbringer, nemlig 93 Rdl. 93 Sk., et Tilbud, som Indstævnte her under Sagen har gjentaget, men som nu ligesaa lidt som før er antaget af Citantinden, hvorfor der intet Hensyn vil være at tage dertil.

Da efter det Anførte Indstævnte ikke kan ansees pligtig til at betale, medmindre Beviiset ekstraderes ham eller der er erhvervet Mortification derpaa, og da det efter Proceduren er givet, at Citantinden ikke seer sig istand til det Første, og at det Sidste ei er skeet, vil Indstævnte være at fristude for Citantindens Tiltale i Sagen som før tidlig anlagt. Sagens Omstændigheder, som begge Parter have paastaet sig tilfjendte stabsløst, ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stemplet Papir er under Sagen rigtigt brugt“.

Nr. 60. Kjøbmand Joseph Christoph for sin Hustru, **Wilhelmine Christoph** født **Flemmer**, Skifteforvalteren i hans Fallitbo, Borgermester **Sylv** i Korsør, samt Overlærer **Andersens** Enke, **Charlotte Andersens** født **Flemmer** (Advocat Brock)

contra

Læge **Christian Flemmer** ved hans Generalbefuldmægtigede, Assistent **Kjeldberg** og Høker **Carl Flemmers** Enke, **Johanne Flemmer** født **Nøyen** (Ngen),

angaaende Delingen af Fællesboet efter afdøde Pastor Flemmer og senere ligeledes afdøde Enke.

Korsør Skifterets Decision af 19de Decbr. 1862: „Nærværende Reasumtionsbo bør deles saaledes, at Kjønsforfjellen iagttages i Faderens Boeskod, hvorimod Moderens Boeskod vil være at dele saaledes, at Døtrene forlods erholde en Hjerdepart efter Fdg. 21de Mai 1845 § 23 og derefter i Moderens Boeskod gaae i lige Arv med Sønerne,

dog med den Begrændsning, at Datterlod af hele Boet ikke derved kan blive større end Sønnelod".

Landslover- samt Hof- og Stadretten's Dom af 3die August 1863: „Med Hensyn til Arvedelingen af Faderens Boeslod bliver Kjønsforskjellen mellem Arvingerne at iagttage, hvorimod Moderens Boeslod bliver at dele i fire ligestore Dele mellem de fire Arvinger, og vil Repartitionen i nærværende Reaßfunktionsbo være at omgjøre overeensstemmende hermed. Processens Omkostninger ophæves".

Høiesteret's Dom.

I den i den indankede Dom omhandlede testamentariske Disposition af afgangne Enkepastorinde Flemmer er det klart udtalt som hendes sidste Villie, at hendes og forhen afdøde Mand's Fællesbo efter hendes Død skal deles imellem deres tvende Sønner og tvende Døttre saaledes, at alle Fire erholde en ligestor Andeel. Da nu den under 23de Mai 1853 affagte Decision, saaledes som det med Høie af Overretten er antaget, ikke kan være til Hindrer for at tage den nærværende Retstvift under Paatjendelse, og Testatrix i Kraft af Forfkrifterne i Fdg. 21de Mai 1845 §§ 2 og 23 har været berettiget til at træffe en Bestemmelse over sit Bo — Broderlodden efter Manden derunder indbefattet —, hvorved en Deling som den foransførte opnaaes, medens Testamentet, i hvilket ingen positiv Lovforfrist findes citeret, ikke indeholder Noget, hvoraf kunde udledes, at hun kun skulde have tilfigtet at træffe Dispositionen, forsaavidt den kunde finde Hjemmel i den første af de nævnte Paragrapher, men derimod ikke have villet, at § 23 maatte benyttes til dens Opretholdelse, vil Citanernes Paastand for Høiesteret om, at Korsør Skifterets Decision af 19de December 1862, hvis Bestemmelser medføre, at Sønner og Døttre erholde lige Lod i den omtvistede Capital, stadfæstes, være at tage tilfølg.

Processens Omkostninger for Overretten og for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Skifterettens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Sustitetskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Aaret 1852 afgit ved Døden Enken efter Pastor Flemmer, Kirksine Flemmer, sødt Rabeholm, som ifølge en af benævnte hendes Mand i Henshold til Fdg. 21de Mai 1845 § 18 i sin Tid gjort Bestemmelse havde været i Besiddelse af det sælles Bo siden Mandens Død, og blev der under dette Boes derpaa stehfindende Skiftebehandling fremlagt en af fornævnte Enke den 7de December 1847 forfattet testamentarisk Disposition, hvori hun, næst at udtale, at det havde været aftalt og bestemt mellem hende og Mand, at Sønnerne Christian og Carl og Døttrene Vilhelmine og Charlotte skulde gaae i lige Arv efter Forældrene, fastsættes, at det sælles Bo, naar hun var død, skulde deles mellem Dørene saaledes, at enhver af dem erholdt uden Hensyn til Kjønsforskjellen en lige Andeel.

Smob Moderens Berettigelse til, efter Faderens Død og uden at noget Beviis for hans Villie i saa Henseende forelaa, at træffe den ommeldte Bestemmelse ogsaa for Fædrenearvens Betskommende, blev der protesteret af Sønnen Carl, og ved den af Korsør Kjøbstads Skifteret under 23de Mai 1853 affagte Decision blev Protesten tagen til Følge, idet det bestemtes, at Arven skulde deles i to lige store Dele og Arvingen Carl tillægges en Broderlob af den Halvdeel, der maatte ansees for Arv efter Faderen, hvorimod den anden Halvdeel af Arven skulde deles lige mellem Arvingerne uden Hensyn til Kjønsforskjellen.

Boet, i hvilket Arven derpaa repareredes overeensstemmende med Decisionen og som derefter sluttedes, er nu i Aaret 1862 blevet reasumeret i Anledning af en den afdøde Pastor Flemmer efter den i 1822 ved Døden afgaaede Vager Lindholm og dennes i 1858 ligeledes afdøde Hustru tilfalden Arv, stor 5,413 Rdl. 4 Mk. 15 Sk., og i dette Reassumtionsbo er der paany opstaaet Spørgsmaal mellem Arvingerne, om og hvorvidt Kjønsforskjellen skal tillægges nogen Betydning, hvilket Spørgsmaal ved Korsør Kjøbstads Skifterets Decision af 19de December f. A. er besvaret derhen, at Boet bliver at dele saaledes, at Kjønsforskjellen iagttages i Faderens Boeslob, hvorimod Moderens Boeslob deles saaledes, at Døttrene forlobs erholde en Fjerdepart efter Fdg. 21de Mai 1845 § 23 og derefter i Moderens Boeslob gaae i lige Arv med Sønnerne, dog med den Begrændsning, at Datterlob af selve Boet ikke derved kan blive større end Sønnelob. Skifteretten, der ikke har anseet sig bunden ved Decisionen af 1853, og som derhos ikke har fundet Lov af 29de December 1857 om lige Afgang til Arv for Mand og Kvinde in casu anvendelig, er nemlig gaaet ud fra, at Moderen vel har været uberettiget til at disponere over Mandens Boeslob, men at hun med Hensyn til hendes egen Deel af Boet berimod var berettiget til efter Fdg. 21de Mai 1845 § 2 at give Døttrene lige Arv med Sønnerne, og efter samme Forordnings § 23 endvidere at give Døttrene en Fjerbedeel, alt forsaavidt Døttrenes Lodder ikke bleve større end Sønnernes, og har Skifteretten i saa Henseende pyttet den Formening, at den Omstændighed, at Forordningens § 23 eller sammes Bestemmelse ikke findes omtalt i Dispositionen, ikke vil kunne tillægges nogen Betydning, aldenstund

det maa antages blot at have været Moderen om at gjøre, at Døttrene af selve Arden kunde erholde en ligesaa stor Andeel som Sønnerne, hvorimod det maatte være hende ligegyldigt, ifølge hvilke Lovbestemmelser Diemedet med hendes Disposition skulde kunne opnaaes. Ved den paafølgende, overeensstemmende med Decisionen affattede Repartition viste det sig, at Døttrelodderne oversteg Sønnelodderne, og Følgen blev da, at den hele Arvemasse udloddedes i fire lige store Dele.

Denne Decision og Repartition have nu Sønnen, Læge Christian Flemmer, og den anden Søn Carl Flemmers Enke Johanne, sødt Nøyen, ved Stævning til Skifteforvalteren og Døttrene Wilhelmine Christoph og Charlotte Andersen, indanket her for Retten, hvor de have paastaet Decisionen derhen forandret, at Kjønsforskjellen iagttages med Hensyn til Arvebelingen af Faderens Boeslod, og at Moderens Boeslod deles i fire lige store Parter imellem Titanterne og de indstævnte Medarvinger, samt at Repartitionen omgjøres overeensstemmende hermed. Derimod har den paa Boets Vegne indstævnte Skifteforvalter, Borgermester, Byfoged Sylow i Korsør, paastaet Decisionen og den derpaa byggede Repartition kjendt ved Magt at stande.

Der maa nu vel gives Skifteforvalteren Medhold i, at han ikke ved sin Afgjorelse af nærværende Tvist kan være bunden ved Decisionen af 23de Mai 1853, ligesom Overretten ogsaa maa være enig i, at Loven af 29de December 1857 ikke kan finde Anvendelse paa den Arvebeling, hvorom her er Spørgsmaal, samt i, at Flemmers Enke ved Dispositionen af 7de December 1847 ikke har været berettiget til at give nogen Regel for Arven af Mandens Boeslod. Men naar det saaledes alene er hendes egen Andeel af Boet, med Hensyn til hvilken hendes Disposition vil kunne være gjældende, og naar hun nu i Dispositionen blot bestemmer, at Døttre og Sønner skulde gaae i lige Arv, findes denne Bestemmelse ogsaa at være fyldestgjort, forsaavidt hendes Dispositionsret strækker, derved, at hendes Andeel i Boet udloddes til Børnene i fire ligestore Dele, og da hun ikke i sin Disposition har tillagt Døttrene nogen Deel forlobs af sin egen Boeslod, bliver der heller ikke Spørgsmaal om, hvorvidt hun maatte have havt Hjemmel hertil i Fdg. 21de Mai 1845 § 23. Forsaavidt det formentes, at det blot har været hende om at gjøre, at Døttrene af hele Arven erholdt samme Andeel som Sønnerne, da er det ingenlunde givet, at hun til dette Diemeds Opnaaelse vilde have anseet det for rigtigt, at fordele sine Børns Arv efter hende selv paa en saa ulige Maade, som hertil maatte blive fornøden, men i alt Fald er en saadan Fordeling af Mødrenearven ikke steet, og naar Retten har at afgjøre, hvorvidt den testamentariske Bestemmelse, der virkelig er truffen, har Hjemmel i Lovene, kan det derimod ikke være dens Sag at tage under Overveelse, hvilke Dispositioner Testatrix maatte eller kunde have truffet for derved at opnaae et Diemed, som hun forudsattes at have havt.

I Henhold til det saaledes Anførte vil altsaa Titanternes Paastrand blive at give Medhold.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paaftaaet sig tilskjendte, vilde efter Omstændighederne være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt“.

Onsdagen den 25de Januar.

Nr. 22. **Th. D. Lang** (Advocat Brock)
contra

Liquidatorerne af Firmaet **Koefoed, Whitmore & Comp., C. W. Carpenter, J. Levy** og **M. B. Simmonds** (Advocat Liebe), angaaende Citantens Fordring paa særskilt Betaling for Udførelsen af Kassererforretningerne i det nævnte Handelskøhus fra den 14de Februar 1860 til den 23de August 1861.

St. Thomæ Byting's Dom af 2den Juni 1862: „Contracitanten, Hr. Thomas D. Lang, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Hovedcitanterne, Dhr. C. W. Carpenter, J. Levy og M. B. Simmonds som Liquidatorer af det ophævede Handelskøhus Koefoed, Whitmore & Comp., imod disses Dvittinger \$ 53. 61, men isørigt for Hovedcitanternes Tiltale under nærværende Sag fri at være. Saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 24de Septbr. 1862: „Indstævnte bør til Citanterne i Egenkab af Liquidatorer af det ophævede Handelsfirma Koefoed Whitmore & Comp. betale de paaftævnte \$ 966. 94 med lovlige Retter deraf fra 13de Januar d. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Bel har Citanten ikke oplyst, at der mellem ham og Firmaet Koefoed Whitmore & Comp. eller dets nu afdøde Senior Chs. J. Koefoed har været indgaaet nogen udtrykkelig Overenskomst om, at der skulde tilkomme Citanten særlig Betaling for, efter den derom til ham af bemeldte Koefoed i Skrivelse af 14de Februar 1860 fremsatte Anmodning, at overtage, som det i Skrivelsen hedder, „Kassedepartementet“ i Compagniets Forretning, i Forbindelse med Citantens Post som Bogholder. Men ligesom det efter Forholdets Natur og Indholdet af den fremlagte

Skrivelse af 12te Februar 1859, hvorved Citanten havde overtaget Bestillingen som Bogholder og i Forbindelse hermed paataget sig at udføre Forretninger som almindelig Commis, ikke kan antages, at den hele Bestyrelse af Kasfererforretningerne, navnlig i en længere Periode, kunde paalægges Citanten uden særligt Vederlag, som Noget der var indbefattet under de ham ifølge sidstnævnte Skrivelse overdragne Functioner, hvilket heller ikke kan anses forudsat i den ovennævnte Skrivelse af 14de Februar 1860, og derhos, efter Indholdet af en Høiesteret forelagt Erklæring fra et Antal Handlende paa St. Thomas, ikke vilde stemme med hvad der i et Forhold som det omhandlede almindeligen antages, saaledes er der ingen Grund til at betragte det som stiltiende vedtaget af Citanten, at ogsaa det ommeldte extraordinaire Arbejde, der vedvarede indtil 23de August 1861, skulde anses vederlagt ved den ham som Bogholder og Commis tilstaaede Lønning. Der maa derfor gives Citanten Medhold i, at han er berettiget til særskilt Betaling for Udførelsen af Kasfererforretningerne i hiin Periode, ligesom og denne Betaling maa tilkomme ham hos Firmaet, paa hvis Vegne berørte Forretninger maae antages at have været ham overdragne, idet han ikke findes at have samtykket i derfor at holde sig til en enkelt af Interessenterne; men da der, hvad Størrelsen af denne Betaling angaar, er gjort Indsigelse mod det fordrede Beløb \$ 50 pr. Maaned eller i det Hele \$ 913. 33, vil Betalingen, efter Citantens for Høiesteret fremsatte subsidiaire Paastand, som Proceduren ikke kan være til Hinder for at tage tilfølge, være at bestemme ved uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog at Beløbet selvfølgelig ikke fastsættes høiere end til den nævnte Sum \$ 913. 33. Det ved Skjønnets bestemte Beløb bliver derhos med Renter at liquidere i den Sum \$ 966. 94, som Firmaet, efter hvad der er in confesso, har tilgode hos Citanten.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at hæve for alle Retter.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør til de Indstævnte betale \$ 966. 94 med lovlige Renter heraf fra den 13de Januar 1862 indtil Betaling skeer, efter Fradrag af det Beløb, som ifølge uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn maa tilkomme Citanten i Godtgjørelse for Udførelse af Kasfererforretningerne for Firmaet Roefoed, Whitmore & Comp. fra den 14de Februar 1860 indtil den 23de August 1861, med lovlige Renter heraf fra den 10de

Marts 1862 indtil Betaling skeer, dog at bemeldte Godtgjørelse ikke overstiger § 913. 33. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Liquidatorerne af det ophævede Handelsfirma Koefoed, Whitmore & Comp., E. W. Carpenter, J. Levy og M. B. Simmonds, have efter forgjæves Forligsprøve ved Underretten i St. Thomas saggivet Thomas D. Lang sammesteds til at betale § 1041. 94 eller, som Forbringeren under Sagens Drift blev nærmere bestemt, § 966. 94 med lovlige Renter heraf fra 13de Januar d. A. indtil Betaling skeer foruden Sagens skadesløse Omkostninger, Sagsførersalair derunder indbefattet, og da denne Paastand ved Underrettens Dom af 2den Juni sidstleden ikke er givet Medhold, men Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale imod at betale dem i deres fornævnte Egenkab som Liquidatorer § 53. 61, hvorhos Sagens Omkostninger ere ophævede, saa have de ved Stævning af 12te Juli næstefter indanket Sagen her til Retten med Gjentagelse af deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Indstævnte har paaستاet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Appellens Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair.

Efter Indstævntes egen Fremstilling modtog han, der i Februar 1859 var bleven ansat som Bogholder og Commis (bookkeeper and general clerk) i Handelshuset Koefoed, Whitmore & Comp. mod en maanedlig Løn af § 75, under 14de Februar 1860 en skriftlig Anmodning fra Firmaets Repræsentant, Koefoed, der reiste til Nordamerika for sit Helbreds Skyld, om i Forbindelse med sine øvrige Forretninger endvidere at overtage Husets ellers af Koefoed selv besørgede Kassererforretninger, hvilket han gjorde og dermed vedblev selv efterat Koefoed var kommen tilbage, ligesom han og efter en Afrydelse, foranlediget ved en Reise, som han i December 1860 i Husets Forretninger foretog til Cayenne, igjen overtog de omhandlede Forretninger og foretog dem indtil 23de August 1861.

Efter Indstævntes Ansørte var der for det forsøgte Arbejde, han saaledes overtog, af Koefoed lovet ham Extragodtgjørelse, i Tillid hvortil han i Husets Bøger crediterede sig for et større Beløb end den ham ifølge hans Engagement tilkommende Løn, og udtog han saaledes af Kassen ialt det paa-stævnte Beløb § 966. 94, hvoraf § 913. 33 efter hans Formening tilkomme ham som Extraløn, beregnet til § 50 om Maanedens; de overstydende § 53. 61 er han villig til at tilbagebetale. Han har iøvrigt ansørt, at han efter Koefoeds Tilbagekomst fra Nordamerika gjentagende aumodebe denne om en Berigtigelse af dette Mellemværende, hvilken dog paa Grund af Koefoeds paa-følgende Død ikke kom istand.

Citanterne, der ansøre at være ubekjendte med, at en saadan Overenskomst, som af Indstævnte paaberaabt, er indgaaet imellem ham og Koefoed, have bemærket, at Indstævnte efter sin Stilling som Commis (general clerk) var pligtig til i fornødent Fald at udsøre Extraarbejde uden særlig Godtgjørelse, og

at derhos, om Koesob har lovet ham en saadan, dette som en Privattransaction, angaaende hvilken han alene har at holde sig til Koesob eller nu hans Vo, maa blive firmaet uvedkommende.

Da Indstævnte selv erkjender, at han isølge sin Ansættelse i Firmaets Tjeneste ifkun tilkom i maanedlig Løn \$ 75, men han nu paastaar, at der for Tidrummet fra 14de Februar 1860 til 23de August 1861 tilkommer ham \$ 50 mere om Maaned, saa paaligger det ham at bevise, hvorpaa dette Krav grunder sig.

Om man nu end med Underdommeren vil antage, at Ansættelse som „general clerk“ i et Firma ikke medfører nogen Forpligtelse til at udføre alt foreskændte Arbejde, hvortil Vedkommende beordres, saa kan dennes Krav paa særlig Godtgjærelse for Extraarbejde dog paa den anden Side ikke betragtes som absolut, saaledes at Godtgjærelse uden videre skulde kunne fordres og oppebæres, men hvor det efter Extraarbejdet Omfang eller Væfaffenhed er billigt, at en yderligere Godtgjærelse bestemmes, der maa dog en Overenskomst finde Sted, hvorved Billighedskrævet bliver til Netskrav og tillige Forbringens Størrelse bestemmes.

I nærværende Tilfælde sees intet Saadant at være skeet.

Det foromtalte Brev af 14de Februar 1860, hvorved Indstævnte af Koesob blev anmodet om at overtage Ræfserverforretningerne, indeholder Intet angaaende Extragodtgjærelse, der skulde være tilsagt ham, og forsaavidt Indstævnte til Styrke for sin Paastand har paaberaabt en af det ophævede Firmas Interesjent James F. Abbott udstedt Attest, der gaar ud paa, at Koesob efter sin Tilbagekomst fra Nordamerika engang spurgte ham, om han havde nogen Forestilling om, hvad Indstævnte ventede for sin Extratjeneste, hvortil han svarede, at da han ikke kjendte hvad de vare komne overeens om, saa kunde han Intet sige derom, saa indeholder denne Attest, om den end viser, at Koesob har vidst, at Indstævnte gjorde Forbring paa Extragodtgjærelse, dog Intet, der tyder paa, at og i hvad Omfang Koesob har villet imødefomme saadan Forbring.

Naar endelig Indstævnte, til Dplysning om hvad der tilkom ham i særlig Godtgjærelse, har fremlagt en Attest fra en anden Handlende der paa Stedet, hvori det bevidnes, at \$ 125 om Maaned var en passende Løn for de Forretninger, som Indstævnte forestod hos Koesob, Whitmore & Comp., saa er det klart, at en saadan af uvedkommende Trebiemand udstedt Attest hverken kan indeholde nogen paalidelig Dplysning angaaende hvad der var en billig Godtgjærelse for det omspurgte Arbejde, eller i nogen Maade være forbindende for de Paagjældende.

Indstævnte har saaledes ikke godtgjort at have havt Hjemmel for at creditere sig og oppebære det af Citanterne paastævnte Beløb, og disses Paastand om sammes Tilbagebetaling vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves for begge Netter“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 10de Februar.

1865.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 25de Januar.

Nr. 331.

Advocat Hansen

contra

Anton Petersen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Andst og Slangs Herreders Extrarets Dom af 2den Novbr. 1864: „Arrestanten Anton Petersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger og derunder Salairer til Actor, Cancelliraad Dahl, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor Kralund, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Decbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at staa. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foraaavdelt Sagen efter den ffete Indstævning foreligger til Paa-
kjendelse for Høiesteret og i Henhold til de i den indankede Dom under
denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staa. I
Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for
Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han en Nat eller Natten efter Sengetid i Begyndelsen af Mai Maaned b. A. har ved at række sin Haand ind igjennem en indslaaet Klude og aftage Hasperne udtaget et Bindue til Stalben i Sognesoged Hans Jepsens Gaard i Søgaard, samt at han derpaa, efterat være steget gennem Abningen ind i Stalben, er gaaet ind i Karlekammeret, hvor flere Folk sov, og sammesteds har tilvendt sig 4 Skjorter, der tilhørte en af Tjenestekarlene, og et Par Strømper, der tilhørte en Tjenestebørg. De sjaalne Gjenstande, der ere vurderede tilsammen til 6 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., ere komne tilstede under Sagen og ubleverede Besjjaalne.

Efterat Tiltalte i Slutningen af Juli Maaned b. A. var bleven anholdt som mistænkt for et i Haderslev Amt begaaet Tyveri, undveg han imidlertid paa Veien til Haderslev og begav sig til Holt i Nørrejylland, hvor han om Sommeren havde havt Tællearbejde og hvor han efter sit Anbringende vilde hente sine Klæder, der berode i det Huus paa Holt Mark, hvor hans Mester Simon Nielsen opholdt sig. Han ankom om Natten til Huset og da han fandt dette lukket, skaffede han sig Indgang gjennem et Bindue, men da han af sine Klæder kun fandt et Par Beenklæder, tog han istedetfor de Klæder, han maatte lade tilbage, en islaandst Undertrøje samt en Skjorte, hvormed uden Tiltaltes Vidende fulgte en anden gammel ubrugelig Skjorte; efterat være steget ud af Binduet, borttog han 2 gamle Frakker, der vare afhængte til Tørring. Af de ommeldte Klædningsstykker, der tilsammen ere vurderede til 4 Rdl., tilhørte Trøjen fornævnte Simon Nielsen, medens de øvrige maae antages at tilhøre Husets Eier, og samtlige disse Gjenstande ere isvrigt komne tilstede under Sagen og ubleverede de Besjjaalne. Tiltalte begav sig derefter til Holt, og da han var sulsten og kom forbi en Gaard, hvor Mælkekammervinduet stod aabent, medens der kun var sat en løs Kist for, aabnede han Kisten, og borttog, uden at gaae ind i Mælkekammeret, derfra 2 Ose, af Værdi 1 Rdl., af hvilke han endnu var i Besiddelse, da han senere samme Nat blev anholdt, og som ere ubleverede Besjjaalne, S. Lunds Enke.

Tiltalte har endvidere vedgaaet, at han i afvigte Sommer har begaaet forskellige Tyverier under Haderslev Amt, idet han deels paa 4 forskellige Steder har om Natten, dog uden at egentligt Indbrud kan antages at være skeet, begivet sig ind i Staldkamre og tilvendt sig Klædningsstykker, et Uhr, en Pibe m. m., deels paa 2 Steder har sat sig i Besiddelse af Klædningsstykker, som han om Natten fandt udenfor selve Husene, men det findes isvrigt efter samtlige Omstændigheder ikke fornødent at opholde Sagen for med Hensyn til disse Tyverier at indhente nærmere Oplysninger, navnlig om hvorvidt de for en Deel maatte være forøvede i den Deel af Haderslev Amt, som ifølge Fredstractaten af 30te October b. A. er adskilt fra Hertugdømmet Slesvig for at incorporeres i Kongeriget Danmark.

For det ovenanførte af Tiltalte — der er født i Aaret 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — i Søgaard forøvede Tyveri er han ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 12 2det

Leb, og for de i Holt begaaede efter samme Forordnings § 1, idet navnlig Tiltaltes Forklaring om, at han gjennem Binduet steg ind i et Huus sammesteds for at hente sine der beroende Klæder, ikke findes at kunne forkastes, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 6 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 324.

Advocat Liebe

contra

Poul Møller (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kronborg vestre Birkis Extrarets Dom af 29de August 1864: „Arrestanten Poul Møller bør henlægges til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 6 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Langkilde, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Decbr. 1864: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonsen og Maag ved Overretten betaler Arrestanten Poul Møller 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Af de forskjellige Gjenstande, der ere forefundne paa Arrestanten Poul Møllers og hans Moders sølles Bopæl, og som antages bortstjaalne ved et paa Dronningemøllen forøvet Indbrudstyveri, kan Arrestanten kun anses overbevist at have været i Besiddelse af et Par Trætøfler, hvilke han er bleven antruffen selv at have paa, uden at han har kunnet oplyse sin Hjemmel til dem. Med Hensyn til disse Tøfler er den fornødne Tilhjemling skeet og tilstrækkeligt Eiendomsbeviis er tilveiebragt, forsaavidt angaaer den ene af Tøflerne, hvilken er ansat til Værdi 1 Mk. 8 St.

Arrestanten er over criminel Cavalder og forffjellige Gange straffet, blandt andet ved nærværende Rets Dom af 26de Mai 1858 som for 3die Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Det maa derfor billigges, at han nu ved Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 29de August d. A. er anseet som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Fdg. 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billigges, i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 313.

Justitsraad Bynghen
contra

Hans Olsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri samt for at have tilvendt sig, benyttet og forfaldet en Andens Studsmaalsbog.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 18de August 1864: „Arrestanten Hans Olsen bør hensættes til Engthuusarbeide i 16 Aar. Saa udreder han og i Erstatning til Falsters Arresthuuskasse 1 Rdl. 3 Mk. og alle af hans Arrest, Paagribelsen og Actionen lovligt fghdende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Blæssberg, 6 Rdl., og til Defensor, Rummerraad Procurator Møller, 5 Rdl. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 10 Aar, og at den idømte Erstatning bortfalder. I Salair til Procuratorerne Baastrup og Delbanco for Oberretten betaler Arrestanten Hans Olsen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bynghen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Hans Olsen, der under nærværende fra Falters vestre Herreds Extradet hertil indankede Sag actioneres for Tyveri samt for at have tilvendt sig, benyttet og forjaffet en Andens Skudsmaalsbog, er det ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilslaaelse godtgjort, at han, der er 23 Aar gammel, og tidligere tre Gange straffet for Tyveri, senest ved Baroniet Guldborglands Birk Extradets Dom af 24de Februar 1860 efter Fdg. 11te April 1840 § 15 og § 44 med 5 Aars Forbedringshuusarbejde, har, da hans Skudsmaalsbog havde Paategninger om de ham tilfundsne Straffe, hvilket gjorde det vanskeligt for ham at faae Ljeneste, da han sidste Vinter tjente paa Maribo Ladegaard, tilvendt sig en sammesteds tjenende Karls, Hans Sørensens Skudsmaalsbog, og derefter taget Ljeneste under dennes Navn, ligesom han, da den sidste Paategning i bemeldte Bog var af 1ste Februar 1862, har selv indført en Paategning, hvorefter Hans Sørensen i 2 Aar og 2 Maanedes til den 31te Marts d. A. havde tjent paa Høibygaard og undertegnet den „Masner“, hvorved han har villet betegne Forpagter Madsen paa Høibygaard, hos hvem han har havt Ljeneste i Februar og Marts Maanedes d. A., hvorefter han har leveret Bogen paa Fæstecointoret i Nykjøbing, hvorfra han blev sættet til Gaarbeier Fald i Bruntofte.

Medens Arrestanten i Anledning af Undersøgelsen om hans Forhold med bemeldte Skudsmaalsbog var undergivet Varetægtsfængsel, fandt han den 26de Juni d. A. om Formiddagen Leilighed til ved at flattrer over Plankværket i Arrestgaarden at undvige, men blev samme Dags Aften anholdt paa Lolland i Nærheden af Maibølle; forinden havde han imidlertid sammesteds begaaet Tyveri. Han havde nemlig begivet sig til sine Forældres Huus, hvor ingen af dem var hjemme. Efter først at være gaaet ind i et tilstødeude gammelt Huus, der laa aldeles aabent og for Størstedelen uden Vægge, gik han hen til en til Forældrenes Leilighed stødende Skillerumsbæg, hvoraf den underste Deel var falben ud, medens for Gullet var opstillet nogle dog ikke fastslaaede Brædestumper og Stænger. Uden Andenbelse af Vold kom han igjennem denne Skillerumsbæg ind i Forældrenes Leilighed, hvor han af en Dragkiste, som han aabnede med den dertil hørende Nøgle, udtog 62 Rbl. 3 Mk.; fremdeles tilvendte han sig i Huset en Skjorte og nogle Fødevarer m. m., inden han bortfjærnedes sig ad samme Vej, han var kommen.

Natten mellem den 21de og 22de Juli d. A. brød Arrestanten atter ud efter at have tilveiebragt en Aabning i Muren af sin Arrest, hvorigjennem han trøb; paa Flugten medtog han et Arresten tilhørende Lagen. Han begav sig dernæst til Klobstov, hvor han tog en Skipper Rasmussen tilhørende Jolle, hvormed han roede ud til en samme Mand tilhørende større Jolle; efterat han i denne havde lagt Arer og Osekar fra den mindre Jolle, lod han denne drive, medens han seilede med den større, og da han var kommen udfor Skoven ved Guldborg Færgegaard, besluttede han sig til at gaae i Land for at tilvende sig nogle Klæder, hvortil han trængte, for at hans Flugt skulde kunne lykkes, da han ifkun var iført Beenklæder og Vest, og han gik ind i Etalben ved Færgen.

gaarden, hvortil Porten kun var lukket med Klink, og fra Karlekammeret dersteds, til hvilket Nøglen sad ubvendig og i hvilket en Karl havde Natteleie, borttog han en Frakke, et Tørklæde, et Uhr, en Tobakspibe og en Hue, til sammen af Værdi 19 Rdl. 2 Mk., tilhørende Karlen Rasmus Poulsen. Med disse Gjenstande seilede han videre ad Sjælland til og landede ved Knudshoved, hvor han fik sig noget at spise i et Huus, som han dog igjen forlob for at seile videre, men paa Grund af Modvind lagde han atter til Land, hvor han imidlertid eftersøgte, da hans Spor var fulgt af Politiet fra Falster og næste Morgen blev paagreben. Samtlige saavel i Maibølle som i Guldborg Færgegaard stjaalne Gjenstande ere komne tilstede og ubleverede de Bestjaalne ligesom og begge Søllerne, af hvilke den mindre er vurderet til 16 Rdl. og den større, med hvilken Arrestanten har angivet at have villet seile saa langt bort, at han ikke skulde blive paagreben, hvorefter han vilde have solgt Søllen, til 20 Rdl., og Erstatning for Ussavn er af de Paagjældenbe frafaldet.

For de ham saaledes overbeviste Forbrydelser er Arrestanten ved den indankede Dom tilfunden Straf efter Fdg. 11te April 1840 § 16, jfr. §§ 62 og 68 for Tyveri 4de Gang begaaet og Falsk, og har Dommeren, der har anseet Tyveriet i Maibølle for Indbrudstyveri, bestemt Straffen til 16 Mars Lugthuusarbejde. Da det imidlertid ikke kan statuere, at det sidstnævnte Tyveri har været forbundet med Indbrud, og der heller ikke har været forbundet kvalificerede Omstændigheder med Tyveriet i Færgegaarden eller af den større Baad eller af Lagenet, medens Benyttelsen af den mindre Baad maa ansees som Brugstyveri, findes Straffen efter den oven citerede § 16, hvormed maa sammenholdes med Hensyn til Skudsmaalsbogens Forfalskning § 62 2det Led, passende at kunne bestemmes til 10 Mars Lugthuusarbejde.

Forjaavibt der endvidere er paalagt Arrestanten Erstatning til Falsters Arresthuuskasse for Lagenet og et Par Trætsfær, findes saadan at maatte bortfalde, da Paastand derom ikke var neblagt i første Instans og Arrestantens Forhold med Hensyn hertil tilbeels ligger udenfor Actionsordren.

Med de af Foransørte flydende Udbringinger vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, derunder de Underrets-Sagsførerne tilfjendte Salairer, bisalbes, iøvrigt være at stabsæfte. Arrestanten vil derhos have at udrede Salairer til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver.

Det maa som stridende imod Fdg. 21de Mai 1751 § 2 misbilliges, at Arrestanten er bleven fremskillet i Forhør den 26de og 29de Juni sidstleden belagt med Gaandjern; til derfor at paalægge Underdommeren Mulct findes der imidlertid, navnlig naar henføres til Arrestantens forudgaaende Forhold, ikke Anledning; forøvrigt har Eagens Behandling i første Instans og den befalede Sagsførelse ved begge Retter været lovlig.

Tirsdagen den 31te Januar.

Nr. 69. **Finantsministeriet** (den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bungen)
contra

Invalid **Maximilianus Jensen** (Advocat Hindenburg, efter Ordre),
angaaende Indstævntes Fordring paa Pension efter Lov 9de April
1851 § 12 a.

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Novbr. 1863:
„Citanten, Invalid Maximilianus Jensen, bør være berettiget til i
Medhold af de foransførte Bestemmelser i Loven af 9de April 1851 at
oppebære et aarligt Tillæg af 10 Rdl. Processens Omkostninger op-
hæves. Procurator H. H. Nyegaard tillægges i Salair 12 Rdl., som
udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

Da Indstævnte, selv om det maatte kunne antages, at hans
Tjeneste paa Færgejagten „Ornen“, medens denne i hvert af Aarene
1848 og 1849 benyttedes til militaire Transporter, kunde betragtes som
activ Militairtjeneste, efter sit eget Angivende ifkun har været i denne
Tjeneste først 4 Maaneder i Aaret 1848 og siden, efter en Afbrydelse,
2 Maaneder i 1849, indtil han i dette sidste Aar i Tjenesten kom til
Skade, findes han ikke at være i det Tilfælde, at der, foruden den efter
Lov 9de April 1851 § 12 b ham tillagte Suvalideforsørgelse, tillige
kunde tilkomme ham den yderligere Understøttelse, som efter samme Lovs
§ 12 a tildeles Invaliderne for hvert Aar, de have været i activ
Tjeneste. Finantsministeriet vil derfor efter dets derom nedlagte Paa-
stand være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorimod Processens
Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde
ophæves.

Eti kjendes for Ret:

Finantsministeriet bør for Indstævntes Tiltale i
denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for
begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Ind-
stævnte 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Invalid
Maximilianus Jensen, der henhørte til Besætningen paa Postvæsenets
Færgejagt „Ornen“ og som ved en Troppetransport, der den 23de Mai 1849

beførgedes af bemeldte Sagt, kom saaledes til Skabe, at han ved en paafølgende Amputation mistede det ene Been, hvorfor der er bleven ham tillagt Invalideforsørgelse efter Loven af 9de April 1851 § 12 b jfr. § 10, søger efter meddeelt fri Proces under nærværende Sag sig kjendt berettiget til i Medfør af den nævnte Lovs § 12 a endvidere at oppebære et aarligt Tillæg af 12 Rdl. eller ialtsalb 10 Rdl., ibet han formener, at den Omstændighed, at han i Aaret 1848 i 4 Maaneber og i 1849 i 2 Maaneber har gjort Tjeneste ombord i „Ornen“, medens Skibet i det nævnte Tidrum under Krigen blev benyttet til militaire Transporter, berettiger ham til at erholde Pension, og at denne, da han fungerede som Styrmand eller Vedsmand paa Skibet, maa blive at beregne efter 5te Klasse med 3 Rdl. aarligt eller ialtsalb, hvis Lovens § 3 in casu er anvendelig, efter 6te Klasse med 2½ Rdl. aarligt, samt at Pensionen ifølge Lovens § 4 ansættes for en Tjenestetid af 4 Aar.

Finantsministeren, som har ladet møde ved den constituerede Kammeradvocat, har paastaet sig frifunden.

Spørgsmaalet i Sagen gaaer herefter ud paa, om den, der, uden at henhøre til Militairetaten, i Krigstid har udført Forretninger for samme og derved er kommen til Skabe, kan foruden Understøttelse efter Lovens § 12 b fordrø sig tillagt Pension efter § 12 a, og det skjønnes ikke rettere, end at dette Spørgsmaal maa bevares bekræftende. Efterat nemlig Lovens § 9 har betegnet en Invalid som den, der ved Udførelsen af sine militaire Tjenestepfigter har faaet en saadan Legemsbefkadigelse eller Svagbed, at han for bestandig eller for en Tid maa udtræde af den militaire Tjeneste, og efterat det i den paafølgende § 10 er udtalt, at Invaliden har, selv efter en nok saa kort Tjenestetid, Krav paa Statens særlige Forsørg, tilføies derpaa: „Lige Krav have de, der, uden at henhøre til de militaire Underklasser, beordres til Forretninger i militairt Diemb, og bliver hver især af dem efter det ham overdragne Hvervs Bestaffenhed at indordue under den militaire Klasse, samme maa ansees nærmest at vedkomme.“ I § 12 indholdes derefter Reglerne for Underklassernes Invalideforsørgelse, og denne angives da at bestaae saavel i en Pension, beregnet efter Tjenestetid, som i en dertil lagt Understøttelse efter Legemsfadens Bestaffenhed.

Ligesom nu allerede Bestemmelsen i § 10 om det Personer udenfor Militairetaten tillagte „lige Krav“ med de Militaire maa antages at give de Første, naar der er Tale om Statens Forsørg, en Ret til at behandles lige med de Sidste, saaledes findes der eiheller i Lovens § 12 at være antydet, at de tilskadefomne 3fte-Militaire skulde med Hensyn til Forsørgelsen behandles paa anden Maade. Men end yderligere fremtræder de 3fte-Militaires Ret til lige Afgang med de Militaire, navnlig til Pension efter Lovens § 12 a, af den i § 10 givne Bestemmelse om de Førstes Indordning under den militaire Klasse, som det af dem hver især udførte Hverv maa ansees nærmest at vedkomme, albenstund Klasseindbdeelingen alene har Betydning med Hensyn til Pensionen efter § 12 a, medens denne Indbdeeling ikke har noget at gjøre med Understøttelsen efter § 12 b.

Da det nu er in confesso i Sagen, at Titanten, medens Armeen stod

paa Feltjob, saavel i Aaret 1848 som i Aaret 1849 har gjort Tjeneste ombord i „Ørnen“ under dette Skibs Benyttelse i militairt Diemed, og da det endvidere er in confesso, at han under Udsøvelsen af denne Tjeneste er kommen saaledes til Skade, at Benet maatte amputeres, findes han ogsaa efter det Ovenanførte at maatte være berettiget til foruden Understøttelsen efter § 12 b endvidere at tillægges Pension efter § 12 a.

Pensionen vil, da Citanten har gjort Tjeneste i 2 Krigsjaar, blive at regne efter en Tjenestetid af 4 Aar overensstemmende med den i § 12 a givne Regel; derimod vil Citanten ifkun kunne hentregnes til 6te Pensionsklasse, thi, omeend Bestemmelsen i § 3, som ikke givne for Invalidepension og ikke optagen i § 12 a, ikke in casu kunde komme til Anvendelse, har Citanten, der ifølge en under Sagen fremlagt Attest fra Udskrivningsdistriktet i 1848 ifkun var halvbejehret, ikke imod Indstævntes Venægtelse godtgjort, at han ombord i Jagten har fungeret i en høiere Stilling. Efter det saaledes Anførte vil det aarlige Tillæg, Citanten kan tilkomme, blive 2½ Rdl. for 4 Aar eller ialt 10 Rdl.“

Nr. 332.

Advocat Hindenburg

contra

Carl Christian Holders (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Lyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Decbr. 1864: „Tiltalte Carl Christian Holders bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhard og Ronge, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Da Tiltalte Carl Christian Holders, der er født den 20de Juni 1840 og ved denne Rets Dom af 31te December 1859 anseet efter Fdg. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Lyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfaalelse

er overbeviist at have, medens han i indværende Aar tjente Grossexer Ferdinand Andersen, fraa Jaaret denne i flere forskjellige Gange Pengebeløb, i det Hele omtrent 70 Rdl., samt 5 Alen Klæde, vurderet til 12 Rdl. 3 Mk., vil han nu blive at bømme efter fornævnte Forordnings § 13, og Straffen efter Omstændighederne være at bestemme til Forbebringshuuarbeide i 18 Maaneber."

Nr. 293.

Advocat Hindenburg

contra

Lars Hansen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Storehedinge Kjøbstads Extrarets Dom af 11te August 1864:
 „Arrestanten Lars Hansen af Neble bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 12 Aar, saa bør han og betale alle af nærværende Sag lobligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Barfoed, 15 Rdl. og til Defensor, Toldforvalter, Procurator Rye, 10 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te October 1864:
 „Arrestanten Lars Hansen bør straffes med Tugthuusarbeide i 10 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, hvorhos Arrestanten udreder Salairer til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Ronge og Schack, med 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende her- til fra Storehedinge Kjøbstads Extraret indantebe Sag, der er anlagt imod Arrestanten Lars Hansen for Tyveri, er han ved egen Tilstaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist at have, navnlig i Slutningen af forrige og Begyndelsen af indværende Aar, paa sin Omstakken i det sydlige Sjælland forøset en Mængde Kirkepyrier, som med Undtagelse af eet have

været forbundne med Indbrud, og ved hvilke han fra 20 forskellige Kirker har bortstjaalet deels Penge af de i Kirkerne værende Kirkeblokke og Fattigbøsser, uden at det med Beslemthed har været at oplyse, hvor stort et Beløb han derfra har tilvendt sig, men som dog ikke kan antages at have været meget betydeligt, deels Gjenstande, som tilhørte Kirker eller stode i Forbindelse med Guds-tjenesten, og deels andre Gjenstande, som enten paa anden Maade vare til Afbenyttelse i Kirker eller tilhørte private Personer, som havde efterladt dem der, medens han ved Indbrud i 2 Kirker i den Hensigt der at begaae Tyveri ikke har tilvendt sig Noget. For dette Forhold vil Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder og tidligere anseet blandt Andet ved Høiesterets Dom af 18de Juni 1852 under en mod ham for Tyveri anlagt Sag med 6 Aars Lugt-huusarbeide, nu være at dømme efter Rgd. 11te April 1840 § 14 jfr. §§ 7, 12 1ste Led og 80, og findes Straffen at kunne bestemmes til 10 Aars Lugthuus-arbeide“.

Nr. 47. Cancelliraad, Universitetsboghandler **A. F. Høst** (Advocat Brod) contra

Proprietair **J. C. Kjerulff** og Procurator **N. Larsen** (Ingen), angaaende Indfrielsen af et Cautionsbeviis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juni 1863: „De Indstævnte, Proprietair **J. C. Kjerulff** ved Slagelse og Procurator **N. Larsen** i Nestved, bor for Diktale af Citanten, Cancelliraad og Universitetsboghandler **Andr. Fred. Høst**, i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger hæves“.

Høiesterets Dom.

Foraaavidt det ved den indanteede Dom er antaget, at det, for at der skulde kunne tillægges de af Citanten fremlagte specificerede Regningers Overensstemmelse med Vedkommendes Bøger den Retsvirkning, der ommeldes i det af de Indstævnte den 30te December 1857 udstedte Selskyltdner-Cautionsbeviis, hvorpaa Sagsmaalet er grundet, maatte have paaligget Citanten at tilveiebringe Legitimation for den anordningmæssige Indretning og Førelse af Bøgerne, bemærkes, at, ligesom Bestemmelsen i det nævnte Beviis om, at Udskrifterne af Hoveddebitors Conti i Bøgerne kun kunde fordres bekræftede af vedkommende Boghandlere selv, maatte medføre, at noget særligt Beviis for Bøgernes ordentlige Førelse ikke kunde forlanges, saaledes har de Indstævnets Paastand om, at der kun er sigtet til Udskrifter af anordningmæssigt indrettede Bøger, ingen Hjemmel i de i Cautionsbeviset brugte Udtryk;

og at Saadant dog har været Parternes Mening, kan efter det omhandlede Forholds Bestaaffenhed, samt naar hensees til, at en Boghandlers Boger ikke behøve alle at være anordningsmæssigt indrettede, jfr. Fdg. 1ste Juni 1832 § 3, ikke have Formodningen for sig. Som Følge heraf, og da de Indstævnte ikke have paaستاad den i Cautionsbrevet ommeldte Ed aflagt, maa der af Citanten ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Bæviis for den under Sagen omhandlede Fordrings Rigtighed, mod hvilken de Indstævnte end ikke under Proceduren have fremset nogen bestemt Indsigelse, ligesom den, efter hvad der er oplyst for Høiesteret, heller ikke fra nogen Side er bleven bestridt under Hoveddebitors Fallitboes Behandling, under hvilken derhos Fordringen er, paa en ubetydelig Afvigelse nær, befunden stemmende med den i Genhold til Boets Boger forfattede Forteguelse over dettes Creditorer. Da endvidere de Indstævntes Formening om, at der med Hensyn til Forsølgning af Kravet mod Hoveddebitor og i dennes Fallitbo skulde fra Creditors Side være udviist Forsømmelser, der maatte have Indskyldelse paa den dem som Cautionister paaahvilende Forpligtelse, maa ansees ugrundet, hvilket ogsaa gjælder om deres særlige Grundring betræffende en enkelt Regningspost, hvorom Forlig med Creditor var indgaaet, ville de være at tilpligte in solidum at betale Citanten de omtvistede 1,439 Rdl. 1 Sk., hvorhos de i Genhold til Cautionsbrevet og de foreliggende Oplysninger om Kravets Anmeldelse i Debitors Bo samt Lov af 6te April 1855 § 3 ville have at betale Renter af Beløbet med 7 pCt. fra den 24de October 1860 indtil Betaling skeer. Endvidere ville Processens Omkostninger for begge Retter være at tilkjende Citanten skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør, Een for Begge og Begge for Een, til Citanten betale 1,439 Rdl. 1 Sk. med Renter heraf 7 pCt. aarlig fra den 24de October 1860 indtil Betaling skeer, samt Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisseser lyde saaledes: „Citanten, Cancelliraad og Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst, paaستاad i nærværende Sag de Indstævnte, Proprietair S. C. Kjærulff ved Slagelse og Procurator R. Parsen i Næstved, tilpligtede in solidum at betale 1,439 Rdl. 1 Sk. med

Renter og Sagens Omkostninger, hvorimod de Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Procesomkostninger.

Citanten støtter sin Forbring paa de Indstævnte paa et under 30te December 1857 udfædt Cautionsbrev, ved hvilket de Indstævnte, da Boghandlerforeningen i Kjøbenhavn i Henhold til dens Betingelser af 11te Marts 1855 havde antaget Boghandler M. S. Børresen i Næstved til at være en af de Boghandlere, med hvem Foreningens Medlemmer vilde træde i Samhandel, forbandt sig til at holde bemeldte Boghandlerforening aldeles skadesløs for den Credit, der i Henhold til nævnte Betingelser maatte tilstaaes Børresen, samt for at han i enhver Henseende holdt sig de i Betingelserne givne Regler efterrettelig, hvisaarsag de indstode som Cautionister og Selvflydnere for skadesløs Betaling af ethvert Beløb, som Børresen maatte blive noget Medlem af Foreningen skyldig, hvad enten Gjælden maatte rejse sig fra leverede Bøger, Papir eller andre til Bog- og Papirhandelen hørende Varer, dog saaledes at Selvflydnercantionen i det Hele ikke gjaldt for et større Beløb end 1,500 Rdl. Ved Cautionsbrevet have de Indstævnte derhos forpligtet sig til, i Mangel af andet Beviis, at antage en af Medlemmerne af Boghandlerforeningen selv bekræftet Udskrift af Børresens Conto i deres Bøger, hvilken, om det forlangtes, skulde beediges, som aldeles tilstrækkeligt Beviis for den Forbring, som Foreningens Medlemmer maatte have paa Børresen. Da nu Citanten, der er Medlem af Boghandlerforeningen, formener at have tilgode hos Boghandler Børresen, der har handlet under Firma „den Meulengracht'ske Boghandel“, ovennævnte Beløb for Bøger m. v., der ere leverede Børresen deels af Citanten, deels af andre Medlemmer af Foreningen, som have cederet deres Krav til Citanten, har denne, som anført, under foreliggende Sag, der efter Overenskomst mellem Parterne er anlagt ved nærværende Ret som første Instants, søgt i Henhold til Cautionsbrevet at indtale sin Forbring hos de Indstævnte, idet Børresen i Juli Maaned 1860 har opgivet sit Bo til Eksterrettens Behandling som fallit, uden at der ved Voets Slutning blev nogen Dividende til Citanten.

Lil Styrke for deres Frifindelsepaastand have de Indstævnte blandt Andet gjort gjældende, at der ikke foreligger tilstrækkeligt Beviis for den Forbring, som Citanten formener at have paa Børresen, idet Citanten vel, efter de Indstævntes Opfordring, har fremlagt under Sagen specificerede Regninger, hvis Overensstemmelse med Bøgerne Citanten og de respective Cedenter under Edstilbud have bekræftet, men derimod ikke har efterkommet de Indstævntes gjentagne Begjæring om Legitimation for den anordningsmæssige Indretning og Førelse af de Bøger, af hvilke Regningerne ere udfærdigede. Medens de Indstævnte have paaveraabt sig, at de kun under Forudsætning af Bøgenes Lovmæssighed i Cautionsbrevet have indrømmet den betydelige Afvigelse fra de almindelige Regler om Beviisbyrden, har Citanten gjort gjældende, at det maa være de Indstævnte, der ifølge Cautionforpligtelsen ere bundne ved Boghandlerens bekræftende Udskrifter af de vedkommende Conto i deres Bøger, vedkommende, hvorledes disse Bøger ere indrettede og førte. Heri kan Citanten imidlertid ikke gives Medhold. Cautionsbrevet omtaler vel ikke nærmere

Bestaffenheden af Bøgerne, men da Boghandlerne ifølge Fdg. 1ste Juni 1832 ere forpligtede til at holde autoriserede Journaler og Hovedbøger, maa man, som de Indstævnte have gjort gjældende, være uberettiget til ved de i Cautionsbeviset nævnte, af Boghandlerforeningens Medlemmer førte Bøger at forstaae andre end de lovbefalede autoriserede Handelsbøger, og da det nu ikke mod de Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at det er af saadanne Bøger, at de under Sagen omhandlede Regninger ere udfærdigede, vil der allerede af denne Grund være at tillægge de Indstævnte den af dem paastaede Fristidelse, uden at det bliver fornødent at prøve de andre Grunde, som de have paaveraabt sig for samme Resultat. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen“.

Mandagen den 6te Februar.

Nr. 91. Kammerraad, Procurator **Kempdorff** som Mandatarius for Enkefru **D. C. Kemp** med Lavværge, Overretsprocurator **Winther**, samt Proprietair **Ebbensgaard** (Advocat **Henrichsen**)

contra

Peder Jensen Knaf (Advocat **Liebe**, efter Ordre),

angaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fravige Besiddelsen af nogle under Håndberghougaard hørende, til ham bortfæstede Steder.

Hjerm-Ginding Herredstings Dom af 6te Juni 1862: „Indstævnte **Peder Jensen Knaf** af Håndberg bør for Citantindens Enkefru **Kemp**s og Proprietair **Ebbensgaard**s Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Indstævntes bestfittede Sagfører, Procurator **Schubarth**, tilkommende Salair bestemmes til 20 Rdl. og udredes af det Offentlige. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Martz 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairet til Indstævntes for Underretten bestfittede Sagfører bestemmes til 12 Rdl. Processens Omkostninger for Overretten ophæves og Indstævntes bestfittede Sagfører sammesteds, Procurator **Morville**, tillægges i Salair 16 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Indstævnte ikke fastholdt det af ham i de foregaaende Instantser fremsatte, i den indankede Dom omhandlede Ind-

sigelse mod Citantindens Competence som Sagsøger. Iøvrigt maa Høiesteret i det Væsentlige tiltræde de i Dommen for det i samme antagne Resultat anførte Grunde, hvorved bemærkes, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger i alt Væsentligt bekræfte Rigtigheden af Dommens Forudsætninger om de factiske Omstændigheder, naar undtages, at der ved Bortfæstningen til Indstævnte er skeet en mindre betydelig Nedsættelse af de aarlige Hæstefgifter, paa hvilken der dog efter de foreliggende Oplysninger ikke kan lægges nogen Vægt ved Forholdets Bedømmelse. I Henhold hertil og idet endnu tilføies, at det ikke fra Citanternes Side kan anses oplyst, og navnlig ikke fremgaar af Auctionens Udfald, at den realiserende Pant- og Udlægshaver ikke kunde erholde Fuldstgjørelse, naar Hæstefcontracterne med Indstævnte bleve i Kraft, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at det Procurator Schubarth tillagte Salair findes at burde bestemmes til 20 Rdl.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører herfor Metten tillagte Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Met:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Procurator Schubarths Salarium bestemmes til 20 Rdl. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Efterat Hovedgaarden Håndberghougaard ved Kjøbecontract af 25de September 1857, der dog ikke senere blev fuldbyrdet ved Skjøde, var bleven overdraget til Hoffmann Schmidth, der strax tiltraadte Besiddelsen af Hovedgaarden, og Hoffmann Schmidth dernæst under 4de October s. A. havde udstedt 3 med Skjødehaverens Ratihabitionspaategning forpændte Obligationer, tilsammen til Beløb 45,000 Rdl., med Pant næstefter 50,000 Rdl. i Hovedgaarden med Tilliggende og de bortsættede Jorder, hvilke Obligationer senere tilligemed en af en tidligere Eier af samme under 19de August 1858 foretagen og den 3die September s. A. tinglæst Executionforretning i Hovedgaarden m. m. ved Transport af 22de Januar 1859 bleve overtagne til Citantinden, Enkefru D. C. Kemp i Kjøbenhavn, der er Hoffmann Schmidths Svigermøder, blev Hovedgaarden med Tilliggende ifølge Begjæring af en anden forud for Citantinden prioriteret Panthaver, der ogsaa havde erholdt Udlæg for sin Fordring, fillet til Auction efter Conditioner, hvori det blandt Andet hedder, at Kjøberen skulde være pligtig at respectere og op-

fulde samtlige de med Fæsterne og Peierne af Afbyggerstederne indgaaede Contracter, forsaavidt de vare indgaaede med Skjødehaveren eller forøvrigt isølge den fete Pantfættelse til Udlægshaveren loofligen kunde fordres respecterede og ikke vare hævede, Alt imod at Kjøberen indtraaede i Eierens Rettigheder derefter. Efterat Eiendommen ved den afholdte 3die Auction den 25de Januar 1860 var bleven tilflaaet Citantinden for 46,000 Rbl., har Kammerraad, Procurator Kepsdorph i Høstebro som Mandatarius for Citantinden med Lovværge Overretsprocurator Winther efter forudgaaet Opfølgelse til 1ste Mai 1861 under nærværende Sag i 1ste Instants paaflaaet Indstævnte Peder Jensen Rnak af Handberg, til hvem Hoffmann Schmidt ved 2de Contracter af 29de og 30te April 1859 havde paa Indstævntes og efterlevende Enkes Livstid bortfæstet de til Handberghougaaards Hovedgaardstørt hørende Steder Kobberholdt af Hartkorn 7 Skpr. 1 Fdkr. $\frac{1}{2}$ Alb. og Gellehuus af Hartkorn 7 Skpr. 1 Fdkr. $\frac{1}{2}$ Alb. — hvilke Steder tidligere havde været bortfæstede til Indstævntes Moder, der ved Bortfæstelsen til Indstævnte afstod Fæstet — tilpligtet under Dagmulct at fravige Besiddelsen af bemeldte Steder og at aflevere disse med Jorder til Citantinden eller Kammerraad Kepsdorph paa hendes Vegne, samt at give Citantinden Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Afsvaenst fra 1ste Mai 1861, for de oppebaarne Frugter og for den mulige Forringelse, med Renter af Erstatningssummen indtil Betaling skeer. Derhos er Proprietair Ebbensgaard, til hvem Citantinden under Sagens Drift har transporteret sin Ret til at faae Auctionsskjøde med Forpligtelse for Citantinden til at sætte ham i Besiddelse af alle de af hende kjøbte og ikke af Skjødehaveren bortleiede Eienomme, og som derefter har faaet Auctionsskjøde paa Hovedgaarden, indtraadt under Sagen som accessorisk Intervenient og har tiltraadt Citantindens Procedure og Paaflaade. Ved Underretsdommen er Indstævnte overensstemmende med hans Paaflaade frifunden for Citantindens og Proprietair Ebbensgaards Tiltale, og denne Dom har Citantinden nu indanket her for Retten, hvor hun har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paaflaade, hvorhos Proprietair Ebbensgaard som accessorisk Intervenient ligeledes for Overretten har tiltraadt hendes Procedure. Derimod har Indstævnte principaliter procederet til Underretsdommens Stadfættelse, subsidiairt paaflaaet sig frifunden for Liden og saalænge hans Moder levede.

(Nærværende Sag slutes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høstetret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Høgel). — Trykt hos A. S. Schul.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 44-45.

Den 24de Februar.

1865.

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 6te Februar.

Nr. 91. Kammerraad, Procurator Kempdorff som Mandatarius for
Enkfru D. C. Kemp med Lavværge, Overretsprocurator Winther, samt
Proprietair Ebbensgaard (Advocat Heinrichsen)

contra

Peder Jensen Knaf (see forrige Nr.)

Det er in confesso, at de ommelte Steder henhøre til de Sandbergshougaard underliggende Hovedgaardsjorder, og Citantinden har nu paaberaabt sig, at da Steberne, ifølge denne deres Beskaffenhed som Hovedgaardsjord, ikke kunne anses at være undergivne Fæstetvang, har Hoffmann Schmidth, der kun besad Hovedgaarden med Tilliggende efter Kjøbecontract, været uberettiget til at bortkøbe samme; da derhos Fæstebrevene, der end ikke vare tingløste, da Tinglæsningen af den Citantinden tiltransporterede Udlægsforretning fandt Sted, formeentlig ikke kunne gjælde imod de ovennævnte til Citantinden transporterede Panteobligationer og Udlægsforretning, samt da Citantinden ved Auktionskjøbet, hvorved Hovedgaarden med Tilliggende kun blev udbragt til 46,000 Rdl., ingen Dækning har faaet for Beløbet af bemelte Panteobligationer, ligesom hun endelig ogsaa formeentlig ved Auktionen er bleven Eier af Hovedgaarden, har Citantinden gjort gjældende, at hun ikke kan være bunden ved den af Hoffmann Schmidth foretagne Disposition over de ommelte Steder, men maa være berettiget til at fordrø, at Indstævnte i Henhold til den til ham stete Opføjelse fratræder Besiddelsen af samme.

Forjaaviddt nu Indstævnte først har bestridt Citantindens Competence til overhovedet som Sagsøger at paastaae de ommelte Contracter omstøbe, og i saa Henseende har paaberaabt sig, deels at Citantindens Ret som Pant- og Udlægshaver maatte ophøre derved, at hun selv blev Auktionskjøber og at

hendes Panteret ialtsalb maatte være bortsalben derved, at Pantebrevene senere under Sagens Drift ere blevene ubstleete, de es at hun eiheller som Auctionshjober kan gjøre nogen Ret gjældende, da hun ikke har erhvervet Skjøde paa Eiendommen, men derimod overdraget sin Ret dertil til en Anden, nemlig Proprietair Ebbensgaard, som derefter har erhvervet Auctionsskjøde, bemærkes, at om det end kunde antages, at den Omstændighed, at Citantinden selv erholdt Hammerflag paa Eiendommen, kunde medføre, at hendes Ret som Pant- og Ublæghaber, uanset Bestemmelserne i Placat af 22de April 1817 § 1, i Genhold til hvilken Auctionen maa antages at være afholdt, endnu kunde tillægges nogen Betydning, uagtet Eiendommen ved Auctionen bortsolgtes for en Kjøbesum, der var uilstrækkelig til at dække de foran hende privilegerede Fordringer, maatte Pantebrevene dog ialtsalb ganske tabe deres Gyldighed som Behæftelse paa Eiendommen derved, at de, efter hvad der er in confesso, senere ere blevene ubstleete af Pantebogen, medens Eiendommen er bleven tilstjød et en Anden end Citantinden, og i sin Egenstaf af Pant- og Ublæghaber kan hun saaledes vel ikke ansees bejsiet til at gjøre nogen Ret gjældende mod Indstævnte, men derimod maa Citantinden, der, som meldt, ved at overdrage Ebbensgaard sin Ret til at erholde Auctionsskjøde tillige har forpligtet sig til at forskaffe ham Besiddelsen af de ommeldte til Indstævnte bortfæstede Eiendomme, i sin Egenstaf af Auctionshjober og isølge den hende efter det Anførte paahvilende Hjemmelspligt ansees at have en saadan selvstændig og endnu efter Skjødets Udstedelse til Ebbensgaard tilværende Interesse i Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fravige Eiendommen, at hun med Retsvirkning maa i denne Henseende kunne optræde som Sagsøger, ligesom hendes Berettigelse hertil ialtsalb ikke med Høie kan bestrides, efterat Proprietair Ebbensgaard er optraadt under Sagen i Forening med hende, og har tiltraadt hendes Procedure.

Efter Sagens Oplysninger have de omhandlede Esteder tidligere i længere Tid været Genstand for Bortfæstning, ligesom det og ved den ovennævnte Kjøbecontract af 25de September 1857, hvorved Eiendommen blev overdragen til Hoffmann Schmidts, blev gjort ham til Pligt at respectere samtlige de med Fæsterne og Leierne af Afhyggerstederne indgaaede Contracter, og det er endvidere in confesso, at Bortfæstelsen til Indstævnte fandt Sted samtidig med at Indstævntes Moder til Fordeel for Indstævnte og mod en Afstået af denne afstod Fæstet, samt at Indstævntes Afgifter heller ikke ere mindre end Moderens vare; men den Omstændighed, at Fæstebrevene isvrigt bleve uforandrede samt at Indstævntes Moder, naar hun ikke havde afstaaet Fæstet, vilde have været berettiget til selv at fortsætte dette, og at hun har ønsket Fæstet overdraget til Indstævnte, skønnes dog ikke, saaledes som Indstævnte har formeent, at give Høie til at ansee Bortfæstningen til Indstævnte paa hans og Kones Livstid som en egentlig Fortsættelse af Moderens Fæste, hvorimod der herved maa ansees at være steet en heel ny Bortfæstning.

Hvad nu angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Citantinden maatte være berettiget til at forbre denne til Indstævnte stede Bortfæstning omstødt, da bliver det i saa Henseende uden videre Betydning, at Citantinden, da Auctionen fandt

Sted, var Pant- og Udlægshaver, eftersom Eiendommen ikke ved Auctionen blev overdraget hende til Dækning af hendes Forbring i det Hele eller tilbeels, hvorimod hun er optraadt som egentlig Kjøber af Eiendommen, hvilken, som anført, ikke udbragtes til et saabant Beløb, at nogen Deel deraf kunde komme til Dækning af hendes Panteforbring. Ligesom det, efter hvad ovenfor er anført, heraf maa være en Følge, at hendes udæftede og senere udslettede Panteobligationer nu maae have tabt al Gyldighed som selvstændige Behæftelser paa Eiendommen, saaledes kunde disse hendes Forbring og den dertil hørende Udlægsforretning ei heller tillægges nogen Indflydelse paa Omfanget af den Ret, hun erhvervede ved Hammerslaget, i hvilken Henseende hendes Stilling — uanset at hun tidligere var Pant- og Udlægshaver — i det Hele ikke kan ansees at være nogen anden end den, der vilde have tilkommet enhver anden Auctionskjøber, der havde erhvervet Ret til at Kjøbe paa Eiendommen i Overeensstemmelse med de Auctionsconditioner, hvorefter denne folgtes.

Forfaavidt Citantinden nu, som berørt, har villet gjøre gjældende, at Bortførelsen skulde være ugyldig allerede som Følge af, at Hoffmann Schmidts som den, der ikke havde Kjøbt, men alene besad Eiendommen efter Kjøbecontract, skulde i og for sig have manglet den fornødne Bemyndigelse til at foretage en sliq Disposition over endeel af Eiendommens Hovedgaardskjort, bemærkes, at der vel ikke foreligger nogen Oplysning om, at Skjødehaveren har særligt samtykket for sit Vedkommende i den til Indskøbte skete Bortførelse, men ligesom Formodningen efter Sagens Oplysninger i det Hele maa være for, at Skjødehaveren Intet har havt at erindre imod, at en Fornægtelse af Livsfæstet fandt Sted ved Fæstebidighed, saaledes er der navnlig heller ingen Indsigelse i bemeldte Retning fremkommen fra Skjødehaverens Side, og ialtsald kunne de Indsigelser, der i denne Henseende muligens kunde have tilkommet Skjødehaveren for det Tilfælde, at denne var berettiget til at omskøde den til Hoffmann Schmidts udslede Kjøbecontract og atter selv overtog Eiendommen, ingenlunde ved det skete Auctionssalg ansees at være overdragne til Citantinden som Kjøber. Det hebdter nemlig, som ovenberørt, udtrykkelig i Conditionerne, at Kjøberen er pligtig at respectere og opfylde samtlige de Contracter af den her omhandlede Art, der enten ere indgaaede med Skjødehaveren eller iøvrigt ifølge den skete Pantesættelse til Udlægshaveren lovlige kunde fordres respecterede, og medens det umiddelbart følger af disse Conditionernes Indhold, at Citantinden som Kjøber ikke kan være besejret til at fordrø de af Andre end Skjødehaveren udslede Contracter tilsidefatte, uden forfaavidt som selve den realiserende Udlægshaver efter Bessaffenheden af hans Panteret vilde have været berettiget til at omskøde disse, bliver det derimod i Henseende til Spørgsmaalet om sliqe Contracters Gyldighed ligeoverfor bemeldte Udlægshaver som Auctionsrequirent og Citantinden som Auctionskjøber uden videre Betydning, om der muligens under andre Omstændigheder kunde være fremsat Indsigelser fra Skjødehaverens Side mod den skete Bortførelse. Dennes Gyldighed i Forhold til Citantinden maa saaledes ganske beroe paa, om den realiserende Panthaver selv havde været pligtig at respectere samme, eller om han i Kraft af sin Panteret kunde være

berettiget til at forbre den omslød, og ved Afgjørelsen heraf maa det under de forhaandenværende Omstændigheder blive uden al Betydning, om Bortfæstningen er skeet af Skjødehaveren selv eller af den, der besad Eiendommen ifølge Kjøbecontractet og i denne Egenkab ligeoverfor Panthaveren nærmest maatte betragtes som Skjødehaverens Besuldmægtigede, der handlede paa dennes Vegne og Ansvar.

Vel henhører nu den bortfæstede Jord til Hovedgaardens Lart, der ikke er Fæstebang undergivet, saa at den skete Bortfæstning til Indskævnte ikke efter Lovgivningen var nødvendig, ligesom Livsfæste ogsaa maa ansees for en Disposition af en saadan Natur, at den, hvor den ikke er lovbejalet, maa under sædvanlige Forhold kunne omslødtes af den Panthaver, der ved Realisation søger Dækning for en Pantefordring, der er skiftet forinden Bortfæstningen skete, men ifølge Sagens Oplysninger har det paa Handberghougaard været sædvanmæssigt at bortfæste endel af Hovedgaardstaxten, og navnlig har den her under Sagen omhandlede Jord, efter hvad der som berørt er in confesso, været bortfæstet i længere Tid, som det maa antages allerede forinden den Pantfæstning fandt Sted, som ligger til Grund for Auctionens Afholdelse, ligesom det maa antages, at der ved Auctionsrequirentens af Skjødehaveren udslede Pantobligation, der isøvrigt ikke er fremlagt under Sagen, er givet Pant i de bortfæstede Forbrer, deriblandt de under denue Sag omhandlede, paa samme Maade som Tilfældet er i de til Citantinden transporterede Obligationer. Formodningen findes nu i og for sig nærmest at være for, at en Panthaver, der har modtaget en Obligation af saadant Indhold uden at betinge sig, at de bortfæstede Forbrer ikke ved Fæstledighed paany maae bortfæstes, herved har erkjendt Pantet for at være under en sliig Benyttelse tilstrækkelig betryggende, og at han ikke har villet nægte Eieren Ret til ved Fæstledighed paany at bortfæste de samme Forbrer, ialtsald paa Betingelser, der ikke ere ringere end de, der fandt Sted, da Panteretten skiftedes. Ligesom det nu i Overensstemmelse hermed i og for sig er antageligt, at den omhandlede Auctionsrequirent ikke har kunnet ansee sig besjiet til at lade Eiendommen forauktionere anderledes end med Forbehold af de Fæsteres Rettigheder, der vare i Besiddelse af Forbrer, som allerede paa den Tid, hvori Panterettighed skiftedes, vare Gjenstand for Fæste, og det uden Hensyn til om andre Fæstere muligens vare traadte ifødetfor dem til hvem Forbrerne vare bortfæstede, da Pantfæstningen skete, saaledes stemmer det ogsaa hermed, naar det i Auctionsconditionerne udtrykkelig paalægges Kjøberen at respectere alle de af Skjødehaveren indgaaede Fæstecontracter, uden særligt Hensyn til om disse vare ældre eller yngre end Pantfæstningen til Requirenten, idet herved Gyldigheden af Bortfæstningen og mulige Fæstefornyetelser i sin Almindelighed maa ansees anerkjendt ligeoverfor Requirenten, og vel savnes en lignende udtrykkelig Auerkjendelse, forsaavidt angaaer de Contracter, der maatte være oprettede af Andre end selve Skjødehaveren og navnlig af Hoffmann Schmidh, men om der end herved paa Grund af Mobsætningen maatte ansees at være forbeholdt Auctionskjøberne Ret til at søge sliige af Hoffmann Schmidh oprettede Contracter omsløde, kunde et saadant Forbehold dog ikke give Citant-

inden som Auctionskjøber en bedre Ret i denne Henseende end den, der tilkom Requirenten, ibet Auctionsconditionerne, som anført, for de af Andre end Ekjøbehavere udstedte Contractors Vedkommende udtryffeligen paalægge Kjøberen at respectere dem, der ikke kunne ansees at præjudicere den realiserende Udlægshavers Panterct. Da det nu, som ovenanført, maa antages, at de under Sagen omhandlede Jorder vare bortfæstede da Auctionsrequisiteus Panteobligation udstedtes, samt at intet Forbehold udtryffeligt eller stillende fra hans Side har været taget mod, at lignende Bortfæstning af de samme Jorder ved Fæstebighed paany sandt Sted, og da en sliq Bortfæstning af Hovedgaardsjord fra Handberghougaard derhos, som meldt, maa ansees at være sædvansmæssig og stemmende med den brugte Drift, hvilken Hoffmann Schmidt ogsaa for sit Vedkommende som Besidder efter Kjøbecontracten maa antages at have været nærmest henviist til at følge, findes Auctionsrequisiteus Panteret ikke at kunne ansees præjudiceret ved den i Anledning af Fæstebighed stede Bortfæstning til Indstævnte af Jorder, der alt tidligere havde været bortfæstede, og ibet Auctionsrequisiteus saaledes for sit Vedkommende maatte være pligtig at respectere Bortfæstningen til Indstævnte, kan der som Følge af Auctionsconditionernes Indhold ei heller tilkomme Citantinden som Kjøber nogen Ret til at fordrø Fæsteforholdet ophævet.

Det maa saaledes billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er fri-funden for Citantindens Tilfælde, og kemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ligeledes retteligen findes at være ophævede, vil som Følge heraf være at stadfæste, dog saaledes at Salaret til Indstævntes for Underretten befalede Sagsfører bestemmes til 12 Rdl.“

Nr. 333.

Advocat Hansen

contra

Dora Wilhelmine født **Née**, Niels Christensens Hustru

(Defensor Bunken),

der tiltales for Hoer og for at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling.

Marhans Kjøbstads Egtrets Dom af 4de October 1864: „Til-talte, Skomagersvend Niels Christensens Kone, Dora Wilhelmine født Née bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun og at udrede samtlige af denne Sag lovligt sthørende Omkostninger, derunder i Salair til de befittede Sagsførere, Actor, Procurator Nors og Defensor, Procurator Møller, 3 Rdl. til hver. At efterkommes ved Dvirighedens Foranstaltning under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Decbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairret til Actor for Underretten bestemmes til 4 Rdl. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Saaesen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hausen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sags tiltales Dora Wilhelmine Née, Niels Christensens Hustru, for Hoer og for at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at hun i afvigte Sommer nogle Gange har paa sin og Mand's Bopæl i Aarhus og, som det maa antages, med sin Mand's Vidende og Samtykke ladet sig bruge til Utugt for Betaling af preussiske Militaire.“

For det af Tiltalte saaledes vedgaaede Forhold er hun, der er sødt den 30te April 1835 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Lovens 6—13—24 sammenholdt med Fdg. 24de September 1824 § 2, samt efter Analogien af Lovens 6—13—30, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil kemelbte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at betale Actionens Omkostninger, være at stadfæste, dog saaledes at Salairret til Actor for Underretten bestemmes til 4 Rdl.“

Nr. 327.

Justitsraad Bunken
contra

Gudmundur Jonsson og Ingveldur Jonsdatter (Defensor Liebe), der tiltales for Uhydighed imod et af vedkommende Amtmand indstødt Entholdelsesdecret.

Arnæs Selskabs Extrarets Dom af 24de Decbr. 1862: „De Tiltalte Gudmundur Jonsson af Borjæbe og Ingveldur Jonsdatter af Lillufsandvif bør at straffes hver med 15 Slag af Riis; endvidere bør de in solidum udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger.“

Dommen at efterkommes overeensstemmende med Amtets videre Foranstaltning under Udfærd efter Loven".

Den islandske Landsoverrets Dom af 30te Marts 1863: „Den Tiltalte Ingveldur Jonsdatter bør i denne Sag fri at være. Den Tiltalte Gudmundur Jonsson bør at betale en Mulct af 28 Rdl. til Islands Justitskæsse; saa bør han og at udrede Halvdelen af Sagens Omkostninger, men den anden Halvdeel betales af det Offentlige. Salairt til Actor og Defensor herfor Metten, Procuratorerne P. Melsted og Jon Gudmundsson, 6 Rdl. til hver især, udredes paa samme Maade. Den idømte Mulct bør at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Gudmundur Jonsson er dømt for Hoer, ville de ergangne Domme være at annullere, da Amtets Actionsoordre ikke kan antages at omfatte denne Forbrydelse.

Spvad angaaer Sigtelsen mod begge de Tiltalte for Overtrædelse af det i den indankede Dom nævnte Amtsdecret af 7de Februar 1854, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have overtraadt dette Decret, hvis Forfrifter ikke findes at være i Strid med Lovgivningen; de ville derfor være at domme efter Fdg. 24de Januar 1838 § 12, jfr. L. 6—13—3 og Placat 12te Juni 1827, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til 10 Slag Riis for hver.

Actionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede Een for Begge og Begge for Een.

Chi kjendes for Ret:

De ergangne Domme bør, forfaavidt Gudmundur Jonsson er anset for Hoer, ufterrettelige at være. Bemeldte Tiltalte og Ingveldur Jonsdatter bør straffes hver med 10 Slag Riis. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom bestemte Salarier, samt i Salarium til Justitsraad Bunchen og Advocat Liebe for Høiesteret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Arnæs Spsfjels Extrarets Dom af 24de December f. A. ere de Tiltalte Gudmundur

Jonsen, en gift Bønde, og Ingveldur Jonsdatter, et ugift Fruentimmer, der begge ere over criminel Lovsaber, bleve dømt hver især til en Straf af 15 Stag af Miis, samt til at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger paa Grund af deres Ulydighed imod et Amtsdecret af 7de Februar 1854, der var blevet dem lovligen forkyndt og som befalede, at de Tilstalte, efterat Gudmundur Jonsen havde forset sig i Høer med den Tilstalte Ingveldur Jonsdatter, skulde sjerne sig fra hinanden, saaledes at hun skulde tage sit Ophold i et andet Sogn i det mindste i 2 Miils Afstand fra den Høerflydige. Men dette Decret adløb de ikke fuldkomment, og den Tilstalte Gudmundur blev igjen høerflydig med Ingveldur, som uagtet fornævnte Decret opholdt sig paa hans Bopæl, og i denne Anledning er Gudmundur ogsaa bleven actioneret for anden Gang begaaet Høer. Hvad nu først det Spørgsmaal angaaer, om de Tilstalte have gjort sig flydige i en saadan Ulydighed imod Øvrighedens Befalinger, som ifølge Lovgivningen kan paadrage dem Straf, saa bør det bemærkes, at D. L. 6—13—3 og Fdb. 21de December 1831 V udtrykkelig modulerer sin Befaling saaledes, at naar Personer leve i forargeligt Samliv, saa bør dem paalægges at entholde sig fra hinanden, men heraf følger ligefrem, at ifølge Lovgivningen, hvilket ogsaa følger af Sagens Natur, bør Forpligtelsen at bortsjerne sig fra hinanden paalægges dem begge i en lige Grad og paa samme Maade, for at de begge skulle saae en lige Ordforbring til at bortsjerne sig fra hinanden, og begge paadrage sig et lige stort Ansvar, hvis de sidde denne i Loven grundede Befaling overhørige. Denne Lovens Bestemmelse har Øvrigheden ikke Myndighed til at forandre saaledes, at paalægge Afstillesforpligtelsen kun den ene af dem, der bør bortsjerne sig fra hinanden, og lade Samme være alle Følgerne af det forbudte Samliv; thi foruden at en saadan Fremgangsmaade nedbryder det ved Lovgivningen retfærdige og ligelige foreskrevne Forhold, hvorved det bliver langt vanskeligere for den Person, som Forpligtelsen alene er paalagt, at opfylde den, end hvis Forpligtelsen, saaledes som Loven foreskriver, blev dem begge paalagt i en lige stor Grad — thi den anden Person, som ingen Forpligtelse i nævnte Henseende er bleven paalagt, saaer derved ingen Ordforbring til fra sin Side at virke til Afstillelsen, efterdem der ingen Forpligtelse i saa Henseende er bleven paalagt den — saa er det endvidere indlysende, at en saadan Befaling som den heromhandlede taber en stor Deel af sin Betydning og bliver vel endog i sig selv betydningsløs derved, at den anden Person erholder Leilighed til at tilintetgjøre alle den Andens Forsøg paa at bortsjerne sig, ved hele Tiden at forfølge den og tage Bopæl paa samme Sted som den.

Efterdem nu Amtsdecretet af 7de Februar 1854, som de Tilstalte ere actionerede for at have siddet overhørige, modulerer sin Bestemmelse saaledes: „at de Tilstalte skal sjerne sig fra hinanden, saaledes at Ingveldur Jonsdatter bør inden 15de Mai næstkommende tage sit Ophold i et andet Sogn i det mindste i 2 Miils Afstand fra Gudmundur Jonsens Bopæl“, saa skjønnes ikke rettere, end at dette Decret, ifølge det Foransførte, ikke saaledes er affattet overensstemmende med Lovgivningens udtrykkelige Forrifter, at de Tilstalte ifølge

dem kan have paadraget sig noget Strafsansvar, skjøndt deres Samliv imod Decretet blev fortsat, hvorfor de i denne Henseende bør frifindes for Actors Tilstale, og det saameget mere, som de, efterat Amtet paany lod Sagen foretage, have frivilligen holdt op med at leve sammen. Hvad derimod Gudmundurs Høerbryde angaaer, saa bør han, overeensstemmende med Fdg. 24de Januar 1838 § 11 udrede en Mulct til Islands Justitskasse, der efter Omstændighederne passende synes ansat til 28 Rdl. Ifølge dette Sagens Udfald vil Halvdelen af Sagens Omkostninger være at udrede af Gudmundur Jonsson, men den anden Halvdeel af det Offentlige, og paa samme Maade bør udredes Salairret til Actor og Defensor for Landsoverretten“.

Fredagen den 17de Februar.

Nr. 13. **Mathieu Luchetti** som Fuldmægtig for Kjøbmand **B. Piccioni** (Advocat Broct)

contra

Handelskhuset **J. B. Anduze & fils** (Advocat Liebe),
angaaende Betydningen af en mellem Parterne den 12te April 1858 indgaaet Kjøbecontract om Plantagen Campana.

St. Thomæ Bytings Dom af 23de April 1860: „Indstævnte Hr. Mathieu Luchetti bør som Fuldmægtig for Kjøbmand B. Piccioni inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en daglig Mulct af \$ 5 for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, oplevere til Citanterne Dhr. J. B. Anduze & fils i qvitteret Stand følgende Gjældsfordringer: 1) Gjældsåbrev, dateret 17de November 1857 i Faveur Colonialbanken for \$ 20,000; 2) Gjældsåbrev, dateret 30te November 1857 i Faveur Colonialbanken for \$ 12,610; 3) Bexel trukken af Biuda de Luchetti & Comp. i Portorico, accepteret af Citanterne den 26de December 1857 for \$ 5,500; 4) ditto ditto accepteret af ditto ditto den 26de December 1857 for \$ 5,500; 5) Gjældsbeviis, udstedt af Antoine Anduze, Afsocié af J. B. Anduze & fils, den 22de Januar 1858 til B. Piccioni for \$ 32,610, som Garanti til Hr. B. Piccioni for de tveende under Nr. 1 og 2 nævnte Gjældsbeviser, som af Hr. B. Piccioni vare garanterede nævnte Bank; og 6) en Regning eller Courant til Laft Citanterne, hvorefter Piccioni har tilgode \$ 50. 28. Derhos bør Indstævnte i sin ovennævnte Egenstaa inden samme Tid betale til Citanterne dette Sogsmaal's Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalair \$ 64. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den bestindiffe Landsøverrets Dom af 9de Januar 1861: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at terminus executionis bestemmes til 4 Uger. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Forjaaviddt Citanten har paastaet Sagen afviist fra Underretten, fordi den formeentligen burde have været anlagt ved den faste Eendoms Bærning, maa det i Genhold til de i den indankede Dom derom anførte Grunde billiges, at denne Paastand ved Dommen er bleven forkastet.

I Realiteten, der saaledes bliver at paafjende, vil Sagens Udfald afhænge af, hvorvidt Citanten, hvem Beviisbyrden i saa Henseende maa paahvile, har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende, forsaaviddt dette gaaer ud paa, at der ved Oprettelsen af de i Dommen omhandlede Overdragelsesdocumenter af 12te og 13de April 1858 angaaende Plantagen Campana har bestaaet en Aftale imellem ham og Kjøbmand Paul Auduze af det indstævnte Handelshuus, ifølge hvilken disse Documenter ikke skulde begrunde et virkeligt og endeligt Salg af denne Plantage, saaledes som det efter deres Indhold maatte antages at være deres Formaal. Et fuldt Beviis for den saaledes af Citanten paastaede Aftale, der efter hans Forklaring er truffen uden Vidners Overværelse og uden at han sørgede for at faae den skriftligen affattet, kan han imidlertid ikke anses at have fort; men ved Alt, hvad der af ham for Højesteret er blevet oplyst, og hvoraf det Væsentligste er anført i den indankede Dom, findes der dog at være tilveiebragt en hoi Grad af Formodning for Rigtigheden af hans Fremstilling af Sagens Sammenhæng. Som Følge heraf og idet Bestaaffenheden af de Indstævntes Procedure ikke giver tilstrækkelig Høie til, efter den af Citanten for det Tilfælde, at han ikke ubetinget kan frifindes, derom fremsatte Paastand, at afvige fra Bestemmelsen i Lovens 1—14—6, ved at tilstede ham at aflægge Sigtelsesed, vil Udfaldet i Genhold til den nævnte Lovartikel være at gjøre afhængigt af, om Kjøbmand Paul Auduze tør aflægge Benægtelsesed med Hensyn til Citantens foranførte Anbringende. Aflægger han denne Ed, vil den indankede Dom være at stadfæste og i saa Fald blive Processens Omkostninger for Højesteret at ophæve; men troster han sig ikke dertil, bliver Citanten at frifinde for de Indstævntes Tiltale, hvorhos disse i dette Tilfælde ville have at betale

Citanten Processens Omkostninger for alle Retter med 300 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Naar Paul Anduze inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse efter lovlig Dmgang inden sit Bærneting med Ed bekræfter, at der ikke ved Oprettelsen af de under Sagen omhandlede Overdragelsesdocumenter af 12te og 13de April 1858 har bestaaet nogen Aftale mellem ham og Citanten, ifølge hvilken disse Documenter ikke skulde begrunde et virkeligt og endeligt Salg af Plantagen Campana, bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande og Processens Omkostninger for Høiesteret være ophævede. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Citanten for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos disse i dette Tilfælde bør til ham betale Processens Omkostninger for alle Retter med 300 vestindiske Daler. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 3 vestindiske Daler.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Handelshuset J. B. Anduze & søn paa St. Thomas søgte efter foregaaende forgjæves Forligsprøve det ligeledes paa St. Thomas etablerede Handelshus B. Piccioni ved Fuldmægtig M. Luchetti til under en daglig Mulct at udløbere i qvitteret Stand følgende Gjældsbeviser:

1. Gjældsbrief dateret 17de November 1857 i Faveur Colonialbanken for \$ 20,000;
2. Ditto dateret 30te November 1857 i Faveur Ditto for \$ 12,610;
3. Brevet trukket af Biuda de Luchetti i Portorico, accepteret af J. B. Anduze & søn, dateret 26de December 1857 for \$ 5,500;
4. Ditto Ditto accepteret af Ditto, dateret 26de December 1857 for \$ 5,500;
5. Gjældsbeviis udstedt af Antoine Anduze, Associe af J. B. Anduze & søn, dateret 22de Januar 1858 til B. Piccioni for \$ 32,610, som Garanti til B. Piccioni for de under Nr. 1 og 2 nævnte Gjældsbeviser, der af B. Piccioni vare garanterede nævnte Bank, og
6. en Regning eller Contocourant til Last J. B. Anduze & søn, hvorefter Piccioni har tilgode \$ 50. 28;

hvilke Gjældsbeviser skulde være afgjorte ved Salget af Plantagen Campana paa Den Vieques, samt derhos til at betale Sagens Omkostninger stadesløst; og da ved St. Thomæ Bytings Dom af 23de April f. A. denne Paastand er givet Medhold, har nu M. Luchetti som Fuldmægtig for B. Piccioni ved

Stævning af 11te Juni s. A. indanket her til Retten saavel en under Eagen den 20de Juni 1859 affagt Kjendelse, hvorved den af Citanten neblagte Paa-stand om Eagens Afvisning er nægtet Medhold, som formeldte Underretsdom, og paaaaet i Egenstak af Fuldmægtig som ovenanført principaliter, at den indankede Kjendelse tilfidesættes og den affagte Dom kjendes uesterrettelig, og subsidialiter, at Dommen underkjendes, tilfidesættes og forandres derhen, at Citanten som Fuldmægtig for B. Piccioni frifindes for de Indstævntes, Handelshuset Anduze & sels, Tiltale, hvorhos han i alle Tilfælde har paaaaet sig Eagens Omkostninger tillagte for begge Netter skadesløst.

Det indstævnte Handelshuus J. B. Anduze & sels har procederet til Underretsdommens Stadsstælse.

I Henseende til Eagens Anledning bemærkes, at under 12te April 1858 blev paa St. Thomas imellem Huset J. B. Anduze paa den ene Side og M. Luchetti som Fuldmægtig for B. Piccioni paa den anden Side oprettet en Contract, i hvis Indledning det ansøres, at de ere komne overeens om Afgjørelsen af et Beløb af \$ 43,660. 28, som de foranvante skyldte den Anden, paa følgende Maade: „J. B. Anduze & sels, repræsenterede ved Husets Associé Paul Anduze, erkjende at være foransførte Beløb skyldige som hidrørende fra en Garanti, givet af Piccioni til Colonialbanken, og erklære som Eiere af Plantagen Campana paa Vieques ved nærværende Document at sælge og overdrage den til Vincent Piccioni, saalebes som den nu befindes, de derpaa værende virkede Producter indbefattede, for en Sum af \$ 60,000. B. Piccioni modtager Salget af Plantagen og forpligter sig til at fyldestgjøre Kjøbesummen ved hans Qvittering for det foransførte ham af J. B. Anduze & sels skyldige Beløb, og Balancen \$ 16,339. 72 med \$ 2,000 om Aaret, første Termin ved Aarets Slutning.“ Det hebdter derpaa, at Plantagens Inventarium skal opgjøres og Eiendommen overleveres samme Dag til B. Piccioni eller hans Fuldmægtig, og tilføies slutteligt: „den skyldige Sum er \$ 43,660. 28“, hvorpaa Contrahenternes Underkrifter følge.

Dagen derpaa indfaant Paul Anduze tilligemed Salomon Maburo, der var forsynet med Luchettis Fuldmagt, sig paa Vieques, hvor de for Gouverneuren oprettede et Document, hvorved i Henshold til den forommelte Contract, hvis Bestemmelser Salget betræffende gjentoges i Documentet, Plantagen Campana med Tilbehør af Bygninger, Værker, Arbejdsredskaber og Slaver i den Stand, hvori den paa den Dag besandtes, blev overdraget til B. Piccioni, og blev dette Overdragelsesdocument underskrevet af begge Parter, hvorefter Maburo tog Plantagen i Besiddelse paa B. Piccionis Vegne, og har den siden den Tid været administreret for B. Piccionis Regning.

Etøttet paa disse efter de Indstævntes Formening klare Beviisligheder er det, at de, da Citanten senere vægrede sig ved at opfylde de Vilkaar, hvortil han formeentlig havde forbundet sig, have deels under nærværende Sag søgt Citanten tilpligtet til at udlevere i qvitteret Stand de ovenanførte Gjældsbeviser, hvoraf han som deres Creditor er i Besiddelse, deels under tvende andre Sager have indtalt de paa den stipulerede Restkjøbesum ved Udgangen af

Marene 1858 og 1859 forfalde Terminer af \$ 2,000 hver, og har Citanten, ligesom han for Underretten foreløbig paastod nærværende Sag afviist, hvilket, som foranført, ved Rettens Kjendelse af 20de Juni 1859 blev nægtet, nu her for Retten gjentaget Afviisningspaastanden, hvilken han grunder paa, at Sagen der angaaer en fast Eiendom, bør anlægges ved forum rei sitæ og at sølgelig de danske Domstole ere incompetente til Sagens Behandling. Men da det, hvorom der her under Sagen tvistes, er Oplyselsen af en af de stridende, begge paa St. Thomas bosatte Parter indgaaet contractmæssig Forpligtelse, hvorfor den faste Eiendom vistnok er Gjenstand, men uden at der her er Spørgsmaal om noget Eiendommen selv Vedrørende, saasom dens Bestaafenhed, Grændser, vedhængende Rettigheder eller deslige, og Lovens Bestemmelse i 1—2—18, der i saa Fald vilde begrunde Sagens Ankæg ved Eiendommens Bærning, derfor ikke her kan komme til Anvendelse, saa maa det billiges, at Afviisningspaastanden ved den indbante Kjendelse er forkastet, og vil Sagen derfor være at paakjende i Realiteten.

Det maa da bemærkes, at Citanten vel ikke har modtaget, at Contracten af 12te April 1858 er affattet med hans Samtykke og understrevet af ham som Fuldmægtig for B. Piccioni, ligesaalidet som han har gjort nogen Indsigelse mod Lovformeligheden og Gyldigheden af det Dagen derpaa udfærdigede Overdragelsesdocument, men derimod har han anført, at Meningen med den afsluttede Overenskomst ikke var, at der skulde foregaae et virkeligt Salg af Plantagen Campana, men at Hensigten med dennes Overdragelse til Citanten paa Piccionis Vegne blot var, at Plantagen skulde tjene Sidstævnte til Sikkerhed for hans Fordring mod J. B. Anduze & søls og at det derfor ved Contractens Oprettelse var forstaaet imellem Paul Anduze og Citanten, at hiin, til Oplysning om at Salget saaledes blot var pro forma, skulde give Citanten et Contrabeviis af saadant Indhold, at Parternes virkelige Aftale derved blev constateret, hvilket Contrabeviis Paul Anduze lovede at ville udfærdige strax ved sin Tilbagekomst fra Bieques efter Plantagens Overleverelse, uden at han dog senere har kunnet formaaes til at opfylde sit Løfte.

Rigtigheden af denne Fremstilling af Sagen, der af de Indstævnte i Tret og Alt er benægtet, vil det selvfølgelig paaligge Citanten at bevise, hvilket han og under Proceduren, navnlig for Overretten -- hvor han tillige efter dertil erholdt Bevilling har fremslagt nye Documenter -- har forsøgt ved udførligt at udvikle de Data og formeentlige Beviidligheder, som han antager at maatte hjemle ham Frisindelse.

Forsaaevit nu denne Beviidførelse deels støtter sig til Citantens eensidige Fremstilling af det imellem Parterne og i Forbindelse dermed Passerede, deels gaaer ud paa paa samme Maade at oplyse de Indstævntes formeentlige mala fides under de stedfunde Forhandlinger og Aftagerne til denne, vil samme ikke kunne tillægges nogen væsentlig Vægt, hvilken derimod vil tilkomme den, forsaevit Citanten har stræbt af selve den omtvistede Transactions Bestaafenhed samt af under Sagen foreliggende Documenter og beviste Facta at godtgjøre sin Paaastand.

San har da først fremhævet, deels at selve Contracten af 12te April 1858 efter sin Form og Indhold formeentlig viser, at Hensigten med sammes Oprettelse ikke, som de Indstævnte paastaae, var Salget af Plantagen, men derimod, saaledes som Citanten har anbragt, at tilveiebringe Sikkerhed for Indstævntes Gjæld til Piccioni, og deels, at Contractens Indhold og Parternes i Forbindelse med Transactionen foretagne Handlinger ikke kunne bringes til nogen fornustig Samstemning, uden at forudsætte en Aftale som den af Citanten paastaabe.

Hvad det Første angaaer, har han paaviist, at ligesom Documentets Indledning udtrykkelig forkynder sammes Hensigt at være ikke et Salg af Plantagen, men en Regulation af de Indstævntes Gjæld til Piccioni, saaledes er ogsaa Gjældens Betsøb fremhævet som det Væsentlige, hvorimod Kjøbesummen for Plantagen, der, saafremt dennes Salg var Hensigten med Documentets Oprettelse, naturlig vilde være nævnt først, nu anføres som noget secundairt, og hvad den derefter anførte Paastand angaaer, da stræber han at vise, at det er umuligt at antage, at Citanten Luchetti, om hvem det maa antages at foreligge, at han er en erfaren Kjøbmand, kunde have indladt sig paa et saadant Plantagekjøb paa en saadan Maade, hvorimod det, især da Anduze, om hvis Huses Solvents han ikke tvivlede, søgte det, var uden Betænkelse for ham at indgaae en pro forma Handel, ved hvilken dog eventualiter en additionel Sikkerhed kunde vindes for Piccionis Fordring.

Under denne sidste Forudsætning formenes det alene at kunne forklares, at Luchetti, der intet kjendte til Plantagen eller dens Værdi, kunde, især da det laa udenfor hans Forretningskreds som Bestyrer af et stort Handelshuus, med en saadan Tilfærbighed afflutte en Contract, der, foruden at forpligte den fraværende og dermed ganske ubekjendte Piccioni til at qvittere for J. B. Anduzes Gjæld til ham, tillige paalagte ham en Udtælling af over \$ 16,000, — i Forbindelse hvormed det udhæves, at Plantagens Kjøbesum, der under Forudsætning af, at Salget var pro forma, var Citanten ligegyldig, fastsattes efter Indstævntes Ønske til \$ 60,000 for, som han skal have sagt, „at sætte Couleur paa Sagen“, medens Plantagen senere skal være befunden ikke at være mere end \$ 10,000 værd.

Hvad imidlertid Contractens Affattelse angaaer, da maa det vel indrømmes, at den ikke bærer Præget af en sædvanlig Kjøbecontract, ligesom og at efter dens Indhold Pengearrangementet fremtræder som det Principale, til hvis Opnaaelse Plantagens Salg skulde være Midlet, men da den dog med tilstrækkelig Tydelighed indeholder, baade at Plantagen sælges og overdrages til Citanten paa B. Piccionis Begue, og Kjøbesummen samt Maaden og Tiden, hvorpaa den skal erlægges, kan det dog ikke siges, at dens Affattelsesmaade klarligen skulde tyde paa, at den var udstedt pro forma, ligesom det ialtsald, om den ikke kunde forstaaes efter sit Indhold, dog ikke var givet, at dens Mening var som af Citanten angivet, og at Udstedelsen af et Contrabeviiis var underforstaaet.

Hvad dernæst det Utrolige angaaer i, at Luchetti skulde have gaaet ind

paa Transactionen, dersom Contracten, som den foreligger, ikke var pro forma, da maa det bemærkes, at de Indstævnte med Benægtelse af Citantens Fremstillingsmaade anføre, at det under deres Huses daværende critiske Stilling, der dog senere viste sig ikke at medføre Fare for deres Creditorer, var Luchetti, der iøvrigt ønskede at erholde Sikkerhed for Piccionis Forbring og derfor, da Kjøbet af Plantagen Campana foresloges ham, ilede med at bringe samme istand, og at han vel nogen Tid efter, da han fortrød Kjøbet, gjorde dem Forslag om at erholde et saadant Beviis, som han nu omhandler, men at dette strax blev afslaaet. De Indstævnte have derhos, som det synes, med Føie bemærket, at om det skulde synes utroligt, at Luchetti har indladt sig i den omspurgte Handel, saa maatte det findes ligesaa utroligt, at han som omhyggelig Forretningsmand, dersom Udsættelsen af et Contrabeviis virkelig var en aftalt Betingelse for Afslutningen af Overenskomsten, da understret denne forinden Betingelsen var oplyst.

Hvad Plantagens Værdi dernæst angaaer, hvis formeentlige Uoverensstemmelse med den i Contracten anførte Kjøbesum paaberaabes som Kjendetegn paa, at Salget var fingeret, da maa det bemærkes, at der ikke under Sagen er fremkommet nogen looslig Burdering eller anden lysbeskjørende Oplysning, hvor-efter det med Lidsforlidelighed kan bedømmes, hvormeget Plantagen paa den Tid, da den overdroges Piccioni, virkelig var værd. Det sees vel paa den ene Side, at Plantagen efter de Indstævnets Opgivende skal staae paa deres Bøger for omtrent \$ 71,000, samt at den ved en af dem for nogle Aar tilbage foranlediget Burdering er anslaaet til en Værdi af imellem \$ 71,000 og \$ 72,000, og paa den anden Side, at Plantagen ved en efter Citantens Requisition paa Vieques foretagen Skjønnsforretning, hvorunder flere med Eiendommen, som det anføres, bekjendte Personer afgave edelig Forklaring, kun er angivet at være fra \$ 10,000 til \$ 25,000 værd, ligesom og Plantagens forrige Forvalter, Arthur Floyd, under et i St. Thomas optaget Lingsvidne har angivet dens Værdi til ikke mere end \$ 10,000; men, foruden at det med Hensyn til sidstnævnte Person maa bemærkes, at han, der var Forvalter paa Plantagen, dengang den forommeldte Burdering foranstattedes af de Indstævnte, ved at tilmelde disse Resultatet klagede over, at Eiendommen ikke var bleven vurderet høiere end som formelst til imellem \$ 71,000 og \$ 72,000, maa det tillige tages i Betragtning, at det afgivne Skjøn allerede af den Grund ikke kan tillægges synderlig Paalidelighed, at det ikke kan sees, om Plantagen med Alt dertil henhørende er indbefattet under det, der er vurderet, navnlig om Dampmasineriet, som Floyd under Lingsvidnet ikke indlød sig paa at vurdere, er medtaget, hvorhos det heller ikke med Bestemthed er angivet, hvorledes de opgivne Pengesummer ere at forstaae, idet de undertiden omtales som contante Penge, undertiden ikke, og saaledes idetmindste flere af de Mænd, der have afgivet Erklæring, synes at være gaaede ud fra, at mere ikke kunde erholdes for Plantagen, saafremt hele Kjøbesummen skulde erlægges contant.

Forsaavidt Citanten til de Omstændigheder, der formeentlig gjøre det urimeligt at antage, at han skulde have gaaet ind paa Contracten anderledes

end som pro forma, endvidere har henregnet, at der foruden Dvittering for Piccionis hele Gjældsforbring mod de Indstævnte tillige skulde erlægges imellem \$ 16,000 og \$ 17,000 i 8 Terminer, hvilket formeentlig, saafremt Sagen var meent alvorsigt, var en upassende Afbetaling for et saa rigt Huus som Piccionis, samt at de Indstævnte ikke istedet herfor have begjært Obligationer udstedte for Beløbet, og det saameget mere, som det under deres daværende Forfatning maatte være dem af Bigtighed at komme i Besiddelse af saadanne let affættelige Papirer, da kunne disse Omstændigheder dog ikke ansjeres til Styrke for Citantens Paastrand, efterjom Contracten nu engang saaledes foreligger, og det i alt Fald ikke kan paaberaabes imod de Indstævnte, at de ikke have vidst at gjøre sig Handelen endnu fordeelagtigere.

Mere Opmærksomhed synes derimod den af Citanten ligeledes udhævede Omstændighed at vække, at de Indstævnte efter Contractens Afslutning selv Intet foretog for at see Hjøbejumen for største Delen berigtiget ved Tilbageleveringen i qvitteret Stand af de Gjældsbeviser for Piccionis Forbring imod de Indstævnte, af hvilke Citanten var i Besiddelse, men lode ham forblive i denne nagtet den imidlertid opstaaede Uenighed angaaende Plantagens Salg, indtil de omsider ved Brev af 4de October 1858 fordrede deres Overlevering.

Denne deres Fremgangsmaade, som Citanten udeber fra deres Besidsthed om, at Meningen slet ikke var, at Gjældsbeviserne skulde udleveres, have de Indstævnte forklaret ved, at de ikke lagde Vægt paa Strag at forbre disse Beviser udleverede, især da de vare overbeviste om, at Luchetti ikke vilde foretage noget Ulovligt med dem, og deres Henliggen i hans Værge derfor ikke kunde være de Indstævnte til Skade.

Forfaavidt dernæst Citanten som et formeentligt afgjørende Beviis paaberaaber sig tvende under Sagen fremlagte Breve fra Paul Anduze af 1ste Mai 1858, det ene til Luchetti og det andet til Piccioni, hvilke efter Citantens Mening indeholde de Indstævntes udtrykkelige og directe Udtalelser over de ompurgte Forhold, bliver det nødvendigt korteligt at berøre, hvad der efter Citantens Fremstilling i Forbindelse med hine skriftlige Yttringer er påseret imellem Parterne.

Citanten anfører, at han efter Paul Anduzes Tilbagekomst fra Bieques den 24de eller 25de April gjorde sig forgjæves Umage for af ham at erholde det omhandlede Contrabeviis, hvilket det var ham af yderste Bigtighed at erholde saa betids, at han kunde give Piccioni fuldstændig Underretning om den foretagne Transaction med det europæiske Dampskib, samt at han, da Meddelelsen af denne Erklæring under forskjellige Paastrand forhalede, omsider selv opfatte en saadan og leverede den til Anduze, der tog Concepten med sig, idet han sagde, at han maatte raadspørg sig derom med sin Rettsconsulent, forinden han underkrev den. Han leverede den imidlertid ikke tilbage, men sendte de ovenangførte Breve, det til Piccioni aabent i det til Luchetti, og da Sidstævnte de paafølgende Dage opførte ham for at komme til en Forstaaelse med ham, var han bortreist.

Den af Citanten ubhævede Deel af Brevet til Luchetti lyder efter Notarialoversættelsen saaledes:

„Send det Indlagte til vor brave Ven Hr. Piccioni; dette Brev i hans Hænder vil i Forening med det, hvorom vi ere blevne enige, være tilstrækkeligt til Opnaaelsen af det, vi have foresat os.“

Den i Brevet til Piccioni ubhævede Passus lyder som følger:

„Derfom det havde staaet i min Magt at overbrage Dem en af Eiendommene paa St. Thomas, vilde jeg med Fornøielse have gjort det. Mathieu (Luchetti) vil sige Dem, at jeg ikke kunde. Jeg har valgt den af mine Eiendomme, som var fri for al Hæftelse, og uagtet den har kostet mig over \$ 80,000, har jeg ikke taget i Betænkning at give den til Mathieu for \$ 60,000. Den repræsenterer i Virkeligheden for Dem ikkun Beløbet af Deres Forbring mod mit Huus \$ 43,000, og deri vil afgaae omtrent \$ 8,000 for de Producter, som findes paa Plantagen, og for Resten af den tilkommende Høst. De vil saaledes blive betalt og beholde en smuk Eiendom, som jeg skal være glad ved igjen at tage tilbage, derfom Gud tillader, at jeg efter at være kommen ud af min nærværende Forlegenhed endnu indtager en Stilling.“

Af de anførte Ytringer i disse Breve skal det nu efter Citantens Anbragte skarligt fremgaae, at de ere satte paa Skrue, idet Paul Anduze paa den ene Side til Veroligelse for Vedkommende ikke ligefrem har villet omtale Plantagens Overdragelse som et virkeligt afflutet Kjøb og Salg, men snarere har fremstillet den som et midlertidigt Arrangement, der i sin Tid kunde gaae tilbage, — og paa den anden Side heller ikke udtrykkeligt har villet paapege det Luchetti tilfagte Contrabevis. Dette forklarer efter Citantens Formening, hvorledes han i Brevet til Piccioni er kommen til at sige, at Plantagen, der er givet til Luchetti for \$ 60,000, for ham (Piccioni) kun repræsenterer hans Forbring paa Anduzes Huus \$ 43,000, hvori endda fragaaer \$ 8,000 for Høsten, ganske uden at omtale de cirka \$ 16,000, som skalde betales contant i Terminer, uagtet dette Beløb, derfom det virkeligt skalde betales, dog ogsaa maatte komme i Betragtning, naar det skalde bestemmes, hvad Plantagen vilde komme Piccioni til at staae i, ligesom han og i Forbindelse dermed omtaler som noget Fremtidigt, at Piccioni vilde blive betalt, og at Salget da gjerne kan gaae tilbage.

Paa samme Maade, formener Citanten, har Anduze i Brevet til Luchetti, idet han har villet undgaae at omtale Contrabeviset, men heller ikke har villet allarmere Luchetti ved at sige for lidet, kommet til ligefrem at paapege Beviset, idet han som det, der skal tjene til Veroligelse for Piccioni, foruden Brevet til denne og de deri givne Forklaringer, hentyder til noget Andet, nemlig „det, hvorom vi ere blevne enige;“ hvorved formeentlig ikke kan være sigtet til Andet end Udstedelsen af det meerbemeldte Contrabevis, især da, som tidligere omtalt, de Indstævnte dog have maattet indrømme, at der fort isorveien virkelig havde været Spørgsmaal imellem Parterne om Udstedelsen af et saadant Bevis.

Men om det nu ogsaa maa indrømmes, at de anførte, som det synes, med Forbeholdenhed affattede Ytringer i Brevene give en vis Sandsynlighed

for Nødtigheden af Citantens Anbragte, naar de nemlig forslaaes i Forbindelse med Citantens Fremstilling af det imellem de Vedkommende foregaaede, hvorved Brevene ere foranledigede, saa maa det dog bemærkes, at da denne Citantens Fremstilling er benægtet af de Indstævnte og ubevillst, vil en Forklaring af Brevenes Indhold, hvorfor en Forudsætning om hiin Fremstillings Paalidelighed lægges til Grund, være uberettiget. De fremhævede Ytringer, i og for sig betragtede, lede ikke med Nødvendighed til de af Citanten deraf udbragne Slutninger.

Fra de Indstævnets Side er det isøbrigt forklaret, at de omtviselede Udtryk i Brevet til Piccioni ere saaledes meente, at denne ikke paa Grund af Plantagens Kjøb vilde have noget contant Udbyæg, idet de \$ 2,000, der aarligen i 8 Aar skulde udredes, vilde kunne dækkes ved Plantagens Høste, og at Brevene ingen anden Hensigt havde, end efter Luchettis Ønske, da denne selv fortrød Handelen og frygtele Piccioni's Misforvøielse, at berolige denne, en Forklaring, som der efter Brevenes Indhold ikke er tilstrækkelig Grund til at forkafe.

Udelsig har Citanten paaberaabt sig en i Staden Ponce paa Portorico af vedkommende Domstol optagen og her under Sagen fremlagt Vidneforklaring, hvorunder tvende Personer, Blasini og Gumbs, have afgivet beebigede Udsagn, der gaae ud paa ganske at bekræfte Citantens Fremstilling og Paaastand det her omspurgte Anliggende betræffende. Navnlig har Blasini bevidnet, at han under de forskjellige Møder, som Paul Anduze havde med Luchetti denne Sag angaaende, og under hvilke Vidnet var nærværende, stede har hørt Forsknævnte erkende sig pligtig til at udfede det omspurgte Contravevii's, og har Vidnet endog tilføiet, at Anduze, da han begyndte at frygte for, at Luchetti vilde benytte hans (Vidnets) Vidneskyrd imod ham, har henvendit sig til Vidnet sigende, at i saa Fald vilde han for alle Tribunaler benægte Alt, hvad han havde sagt i Vidnets Paahør. Ligeledes har Gumbs paa samme Maade udsagt, at Paul Anduze for ham har tilstaaet, at han havde forbundet sig til at give Piccioni et Contravevii's, der skulde godtgjøre, at Salget af Plantagen Campana kun var fingeret.

Hvad nu disse Vidner angaaer, da maa det med Hensyn til Blasini bemærkes, at han, der er en Fætter af Citanten og gift med hans Broders Enke, er Bestyrer af Handelshuset Viuda de Luchetti & Comp. og i denne Egenkab har udsiedt tvende under Sagen fremlagte og af Citanten paaberaabte Documenter, det ene af 1ste December 1857, der gaaer ud paa at erklære, at da det tidligere omtalte Laan af Colonialbanken paa \$ 32,600 var optaget af J. B. Anduze & sels i Anledning af Betalinger, som det paaalaa Huset Viuda de Luchetti & Comp. at gjøre, og da W. Piccioni havde givet sin Garanti for dette Laan udelukkende af Hensyn til sidstnævnte Huses Interessese, saa erklærele dette Huus sig solidarisk forpligtet med Huset Anduze til denne Sums Betaling, saafremt Piccioni — som Tilfældet blev — maatte erlægge den til Banken, og det andet Document af 17de Mai 1858, der blev udsiedt, estervat Blasini saavel fra Paul Anduze som fra Luchetti havde erholdt Underretning om Transactionen

med Plantagen Campana, og som gaaer ud paa at erklære, at da Salget af Plantagen ikke har andet Hensyn end at give Huset Piccioni Sikkerhed for det fornævnte Beløb tilligemed \$ 11,000, som skyldtes for Bøtler trukne af Biuda de Luchetti & Comp. paa Huset Anduze i Faveur af Piccioni, men som ikke bleve betalte, og idet de ligeledes erklære sig som Debitorer for dette Beløb, forpligte de sig in solidum med J. B. Anduze & søls til at tage Plantagen tilbage, saasnart Sagerens Stilling maatte være kommen i bedre Orden, forudsat at Huset Anduze maatte af en eller anden Grund være forhindret fra eller ikke vilde overtage Plantagen igjen.

Senere da de Indstævnte, der overhovedet ikke anerkjende Rigtigheden af den af Citanten i Overensstemmelse med disse Documenters Indhold angivne Oprindelse af deres Gjæld til Piccioni, protesterede mod Documenterne som uægte og som ialtsald ikke forbindende for dem, der have en commanditair Interesse i Huset Biuda de Luchetti & Comp., men uden at dette Huus, efter hvad de uafbeviist have ansørt, har nogenstomhelst Interesse i Firmaet J. B. Anduze & søls, har Blasini for Notarius i Landskøyen Coamo paa Portorico yderligere bekræftet Obligationernes Udstedelse af ham paa det af ham bestyrede Huses Begne og afgivet den samme Erklæring angaaende Parternes Mellemværende med Hensyn til Plantagen Campana, som den han, som ovenansørt, har afgivet under Vidneforklaringen.

Gumbs har været Bestyrer af Huset Biuda de Luchettis Branchestablisement i Ponce, og staaer, efter hvad han under Vidneforklaringen har indrømmet, i Gjældsforhold til Huset.

Forfaavidt nu de Indstævnte have protesteret imod, at noget Hensyn tages til disse Vidneforklaringer, allerede paa Grund af de for vore Love fremmede Former, hvorunder de ere afgivne — i hvilken Henseende de have udhævet, at vel Paul Anduze, der opholdt sig i Ponce, er bleven tilsagt at møde ved Forretningen, saafremt han ønskede saadant, men at de Indstævnte, Firmaet J. B. Anduze & søls, slet ikke ere indvarslede dertil, og saaledes ikke givet Leilighed til at lade møde eller til at instruere deres paa Stedet værende Associs, — da maa det indrømmes, at det omhandlede Document ikke kan tillægges den Beviiskraft, som tilkommer et i Overensstemmelse med de her gjældende Love optaget Tingsvidne, men om de afgivne beedigede og eenstemmige Vidnesskyrd saaledes end ikke kunde afgive fuldt Beviis, saa maatte de dog antages at begrunde en stærk Formodning til Fordeel for Citantens Paastand, dersom ikke Omstændigheder vare tilstede, der i høi Grad svække Paalideligheden, navnlig af Blasinis Forklaring. Naar nemlig hensees til, at han er Citantens nære Slægtning, og i Forbindelse dermed hans Virksomhed ligesaa den Tid det Mellemværende opstod, som hans Vidnesskyrd skulde tjene til at oplyse, tages i Betragtning, og endvidere, at han, ved som Bestyrer af Huset Biuda de Luchetti & Comp. at udlede de omhandlede tvende Documenter, kan siges at have gjort sig til Part i Sagen, idet det, baade som Husets Bestyrer, der bærer Ansvar for Documenternes Udstedelse, og som Interessent i samme, paa egne og hans Kones, Enken Luchettis, Begne maa være ham magtpaa-

liggende, at Spørgsmaalet om Gyldigheden af Plantagen Campanas Salg faaer det af Luchetti ønske Udsald, saa er hans Upartiskhed ibetvibniste tvivlsom, hvilket, om ikke i samme Grad, saa dog ligeledes efter Gumbs' mere eller mindre afhængige Stilling til meerbemeldte Huus, gjælber om denne.

Efter alt Foranførte er det saaledes ikke lystedes Citanten at tilvejebringe Beviis for hans Indsigelse, og Underrettsdommen, der er kommen til samme Resultat, vil derfor blive at stadfæste, dog at terminus executionis bestemmes til 4 Uger.

Da de Indstævnte for Overretten ikke have nedlagt Paastrand om Processens Omkostninger, vilde disse blive at ophæve“.

Nr. 12. **Mathieu Luchetti** som Fuldmægtig for Kjøbmand **B. Piccioni**
(Advocat Brock)

contra

Handelshuset **J. B. Anduze & fils** (Advocat Liebe), angaaende Betydningen af en mellem Parterne den 12te April 1858 indgaaet Kjøbecontract om Plantagen Campana.

St. Thomæ Bytings Dom af 23de April 1860: „Indstævnte bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale Citanterne mod deres Dwittering \$ 2,000 med 6 pCt. Renter fra den 10de Januar 1859 indtil Betaling skeer, samt nærværende Sags Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalair \$ 64. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

St. Thomæ Bytings Dom af 6te August 1860: „Indstævnte Hr. Mathieu Luchetti som Fuldmægtig for Hr. Vincent Piccioni bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Citanterne, Dhrr. J. B. Anduze & fils hersteds, imod deres Dwittering \$ 2,000 med 6 pCt. Renter fra den 7de Mai d. A. indtil Betaling skeer, samt nærværende Sags Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalair \$ 32. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 9de Januar 1861: „De indankede Underretsdomme bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ligegyldende med Dommen i den foregaaende Sag.

Den indbankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Handelshuset J. B. Anduze & søns paa St. Thomas søgte efter foregaaende forgyæves Forligsprøve det ligeledes paa St. Thomas etablerede Handelshuus B. Piccioni ved Fuldmægtig M. Lucetti til Betaling af \$ 2,000 som udgjørende første forfaldne Termin af Vest-Kjøbesummen for Plantagen Campana, beliggende paa Den Vieques, med Renter fra Forligssklagens Dato samt Sagens Omkostninger skadesløst, og, da ved St. Thomæ Bytings Dom af 23de April f. A. denne Paastand er givet Medhold, har nu M. Lucetti som Fuldmægtig for B. Piccioni ved Stævning af 11te Juni f. A. indbanket her til Retten saavel en under Sagen den 25de Marts 1859 affagt Kjendelse, hvorved den af Citanten nedlagte Paastand om Sagens Afvikning er nægtet Medhold, som formeldte Underretsbdom, og paaflaaet i Egenkab af Fuldmægtig som anført, principaliter, at den indbankede Kjendelse tilfidesættes og den affagte Dom kjendes ufterrettelig, og subsidialiter, at Dommen underkjendes, tilfidesættes og forandres derhen, at Citanten som Fuldmægtig for B. Piccioni frifindes for de Indstævntes, Handelshuset Anduze & søns, Tiltale, hvorhos han i alle Tilfælde har paaflaaet sig Sagens Omkostninger tillagte for begge Retter skadesløst.

De have derhos, da under denne Sags Drift endvidere Sag er anlagt imod dem til Betaling af den anden Termin af formeldte Vest-Kjøbesum, ved Continuationsstævning af 20de August f. A. indbanket St. Thomæ Underretsbdom af 6te f. M., hvorved de ere tilføjede at betale denne anden Termin med \$ 2,000 samt Renter fra Forligssklagens Dato den 7de Mai f. A., foruden Sagens Omkostninger skadesløst, og have de under Continuations-Søgesmaalet paaflaaet, principaliter, at Underretsbdommen kjendes ufterrettelig, og subsidialiter, at Citanten for de Indstævntes Tiltale frifindes, og disse tilføjedes at erstatte ham Sagens Omkostninger for begge Instanser skadesløst.

Det indstævnte Handelshuus J. B. Anduze & søns har procederet til Underretsbdommens Stadfæstelse.

I Henseende til Sagens Anledning bemærkes (Ligelydende med Præmisjerne i den foregaaende Sag). . . . gjælder om denne.

Efter alt Foranførte er det saaledes ikke lykkes Citanten at tilvejebringe Beviis for hans Indsigelse, og Underretsbdommene, der ere komne til samme Resultat, ville derfor blive at stadfæste.

Da de Indstævnte for Overretten ikke have neblagt Paastand om Processens Omkostninger, ville disse blive at ophæve“.

Nr. 283. **Generaltolddirectoratet** (den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bunghen)

contra

Skipper Th. Chr. Nielsen Grønbeek og **Handelsmand J. P. Larsen** (Sugen),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævnte Grønbeek kan fritages for at

aflægge Vidnesbyrd i en mod Indstævnte Larsen for Toldsvig anlagt Sag.

Borglum Herreds Gjøsterets Kjendelse af 1ste October 1863: „Skipper Th. Chr. Nielsen Grønbeek bør aflægge Vidnesbyrd i nærværende Sag“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Mai 1864: „Citanten, Skipper Th. Chr. Nielsen Grønbeek, bør være fritaget for at aflægge Vidnesbyrd i den ovenfor omhandlede Sag. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Gjøsterets Dom.

Ligesom der ikke er fremkommet noget positivt Datum for, at Indstævnte Skipper Grønbeek har deeltaget i selve Udførelsen af den Toldbesvigelse, hvorom han er kaldet til at vidne under en af Toldbæsenet imod Indstævnte Handelskmand Larsen anlagt Sag, saaledes findes heller Intet oplyst, der tyder paa, at han har ydet en saadan Bistand herved, at han paa Grund af L. 1—13—17 kan fritages for at aflægge Vidneforklaring i Sagen, saameget mindre som Generaltold-directoratet har erklæret, at der efter Omstændighederne ikke kan gøres eller vil blive gjort Ansvar gjældende mod ham som Medhjælper i den ommeldte Toldsvig. Da der nu ei heller foreligger nogen Handling fra Grønbeeks Side, ifølge hvilken han skulde have tilstrækkelig Føie til at ansee sig ansvarspiligt ligeoverfor Indstævnte Larsen, der ikke har nedlagt nogen Paastand eller taget nogen Reservation i denne Retning, og da Grønbeeks Forhold under det den 28de Februar 1863 paa-begyndte Politiforhør ikke findes at kunne tillægges nogen Indflydelse ved Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal, saa vil den fremsatte Protest mod, at det paalægges Grønbeek at afgive Vidnesbyrd i Sagen, ikke kunne gives Medhold. Processens Omkostninger for Overretten og Gjøsteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den fremsatte Protest mod, at det paalægges Indstævnte Thomas Christian Nielsen Grønbeek at afgive Vidnesbyrd i den omhandlede Sag, kan ikke tages tilfølg. Processens Omkostninger for Overretten og Gjøsteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat der i Efteraaret 1862 var opstaaet Mistanke om, at Citanten, Handelsmand J. P. Larsen af Løkken, i Januar s. A. skulde have gjort sig skyldig i Toldsvig, idet han nemlig med den af Citanten, Skipper T. h. Chr. Nielsen Grønbeil førte Slup Kirkeholm, der den 23de Januar 1862 afgik fra Løkken til Norge, skulde have ladet udføre 6 Fouslager raee saltede Huder — paa hvilken Baresfort der hviler Udsørselstold — uden at have anmeldt disse til Toldberigtigelse, samt under det Foregivende, at der i disse 6 Fouslager indeholdtes saltet Klæst, tilvendi sig 3 Rdl. 50 Sk. i Toldgobtgjørelse for dertil anvendt Salt, og efterat der derpaa efter Kammeradvocatens Begjæring var bleven anstillet en offentlig Undersøgelse til nærmere Oplysning derom, søgte Indstævnte, Kammeradvocaten paa Generaltolddirectoratets Vegne, i 1ste Instants ved en Gjøerret Citanten Larsen til for formæntlig begaaet Toldsvig at betale ialt 935 Rdl. 2 Sk., og da Citanten Larsen ikke vilde erkjende, at der ved den ommeldte Leilighed var blevet udført Huder, samt paastod, at Saabant i alt Fald var fseet uden hans Billie og Vidende, lod Indstævnte optage et Tingsvidne, hvorunder han blandt Andet forlangte Citanten Grønbeil afhørt som Vidne efter Ovkationer, der gik ud paa at konstater, at Citanten Larsen ved den ommeldte Leilighed havde ladet 6 Fouslager Huder udføre fra Løkken til Norge. Imod dette Forlangende blev der af begge Citanterne neblagt Protest, og da denne ved Gjøerrettens Kjenndelse blev forkastet, have nu Citanterne indanket denne Kjenndelse for Overretten, hvor de have neblagt Paastand om, at Citanten Grønbeil fritages for at aflægge Vidnesbyrd i den heromhaandlede Sag. Indstævnte har derimod procederet til Kjenndelsens Stadsfæstelse.

Under den ovennævnte offentlige Undersøgelse forklarede Citanten Grønbeil i et den 7de Marts 1863 afholdt Forhør, at han, der i 3 Aar havde ført den nævnte Slup for dens Eier, Citanten Larsen, 2 Gange havde ført Huder med sig fra Løkken til Arendal, nemlig den ene Gang 6 Fouslager og den anden Gang circa 10 Stykker Huder, hvorhos han — efterat være forevisti deels en af ham i Løkken den 23de Januar 1862 udfæstet Generalangivelse, hvori blandt endeel Varer, som han angiver at ville udføre for Citanten Larsen til Arendal, nævnes 15 Tønder og 9 Fouslager saltet Klæst, deels en af det danske Consulat i Arendal den 24de December 1862 udfæstet Attest, efter hvis Udvisende han den 27de Januar 1862 var med den ovennævnte Slup indkommen til Arendal og havde medbragt blandt Andet 18 Fouslager saltet Klæst og 6 Fouslager raee saltede Huder — erklærede, at det nu var ham klart nok, at det var den 23de Januar 1862, at han for Citanten Larsen havde udført de nævnte 6 Fouslager Huder fra Løkken til Arendal, samt tilføiede, at Citanten Larsen altid pleiede forinden Afreisen fra Løkken at give ham en Fortegnelse over de Varer, hvormed Sluppen var ladet, men at han aldrig, forinden han i Egen gjenneegaer Fortegnelsen, gjør sig bekjendt med sammes Indhold eller nøiagtigt veed, hvad Sluppen har inde; under et senere Forhør erklærede Citanten Grønbeil imidlertid først, at han ei vidste, paa hvilken Tid han havde overført de ommeldte 6 Fouslager Huder, og derefter, at han overhovedet slet ikke vidste, at han

nogensinde havde ført 6 Fouslager Huder fra Løkken til Norge, men efterat han derpaa var bleven belagt med personlig Arrest, fordi han formeentlig havde gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten, vedgik han i det næste Forhør, at hans sidst afgivne Forklaring havde været urigtig, og at Grunden til, at han havde afgivet denne urigtige Forklaring, var den, at han frygtede for, at han, naar han fulgte Sandheden, skulde blive sat fra Skibet, hvorhos han nærmere forklarede, at han i Januar 1862 havde for Citanten Larsen udført 6 Fouslager Huder fra Løkken til Arendal, og at han vel ikke tvivler om, at Citanten Larsen meget vel vidste, at de 6 Fouslager Huder bleve udsørte ved den ommeldte Feilighed, men at han derimod ikke selv havde nogen Andeel i den begaaede Toldsvig, idet han navnlig havde underskrevet den ovennævnte Generalangivelse, der var udsærdiget af Nøderen, uden at kende dens Indhold, og desuden først i rum Søs var bleven bekendt med, at han havde 6 Fouslager Huder i Skibet.

Medens nu Citanten Grønbeek til Støtte for sin Protest imod at føres som Vidne har paaberaabt sig Bestemmelserne i Lovens 1—13—17 og i saa Henseende nærmere anført, at hans Stilling til Sagen er af den Bestaffenhed, at han er udsat for at blive dragen til Ansvar ei blot af det Offentlige, men ogsaa af Citanten Larsen, saafremt denne paa Grund af hans eventuelle Vidneforklaring skulde blive dømt for begaaet Toldsvig, har derimod Indskævnte bestridt Rigtigheden heraf og formeent, at det efter Sagens Oplysninger i det Hele og navnlig den af Citanten Grønbeek selv under den ovennævnte offentlige Undersøgelse afgivne Erklærelse maa antages, at han ikke har nogen Deel i den af Citanten Larsen formeentlig begaaede Toldsvig.

Ligesom imidlertid allerede den Omstændighed, at Citanten Grønbeek kunde have Grund til at antage, at det Offentlige muligens vilde drage ei blot Citanten Larsen, men ogsaa ham selv til Ansvar for den formeentlig begaaede Toldsvig, i og for sig maa bevirke, at hans under de ommeldte Forhører afgivne Erklæring om ei at have været medskyldig i den nævnte Forseelse, ikke vil kunne tillægges nogen videre Vægt, saaledes svækkes ogsaa Betydningen af denne Erklæring yderligere derved, at det af Forhørerne fremgaaer, at han under samme har afgivet aldeles modstridende Forklaringer og i den Anledning været underkastet criminel Arrest, og hvad Sagens øvrige Oplysninger angaaer, er det vel saa, at der ikke foreligger noget Beviis eller overhovedet noget positivt Datum for, at Citanten Grønbeek, saafremt der ved den ommeldte Feilighed er begaaet Toldsvig, har været deelagtig deri, og navnlig at han ved Udstedelsen af den ovennævnte Generalangivelse har været vidende om, at Ladningens Indhold i samme var urigtig anført, men efter Sagens Oplysninger i det Hele og navnlig Citanten Grønbeeks Stilling som Fører af Skibet, hans Forhold til Citanten Larsen og hans under Forhørene afgivne vækkende og modstridende Forklaringer, er det dog langt fra uantageligt, at han, saafremt Citanten Larsen har gjort sig skyldig i Toldsvig, har været ham behjælpelig dermed, hvorhos endvidere bemærkes, at Citanten Larsen, der har benægtet at kunne erindre Sammenhængen med den omhandlede Udsørsel, har fremsat den

Formodning, at Titanten Grønbeik muligen paa den ommeldte Reise kunde have brevet en Forretning for egen Regning.

Paa Grund af det Anførte, og idet den Omstændighed, at der under Tingsvidnefagen er fremlagt en Erklæring fra Generalkobbedirektoratet om, at der efter Omstændighederne ikke kan gøres og ikke vil blive gjort Ansvar gjældende imod Titanten Grønbeik som Medhjælper i den omhandlede Toldsvig, ikke findes at kunne tillægges nogen videre Vægt, samt da endelig Indstævntes paa Bestemmelserne i Fdg. 30te Juni 1723 støttede Formening, at Titanten Grønbeik, selv om han virkelig var Medhjælper i den begaaede Toldsvig, dog ikke skulde være berettiget til at undslaae sig for at føres som Vidne, ikke kan komme i nogen Betragtning, saafom den nævnte Forordning maa anses ophævet ved Fdg. 1ste Februar 1797, findes den af Titanterne neblagte Protest imod, at Titanten Grønbeik føres som Vidne, i Henshold til Bestemmelserne i Lovens 1—13—17 at maatte tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet".

Nr. 88. Kjøbmændene **A. Levy** og **Lisner**, Commandeersergeant **Poulsen**, Smedker **A. Jensen** og Landmand **G. Larsen**, deels paa egne Vegne og deels som Bestyrere af Selskabet „de danske Waabenbrødre i Horsens“ (Advocat Hansen)

contra

Centralbestyrelsen for Selskabet „de danske Waabenbrødre“ ved Bestyrelsens Formand, kongelig Skuespiller **B. C. Holst** (Ingen), angaaende de Indstævntes Fordring paa at erholde de af Selskabet „de danske Waabenbrødre i Horsens“ indtil den 11te November 1860 opsamlede Midler udleverede.

Horsens Byttings Dom af 22de Juli 1862: „De Indstævnte, Bestyrerne for Selskabet „de danske Waabenbrødre i Horsens“, Capitain, Kjøbmand Lisner, Premierlieutenant, Kjøbmand A. Levy, Commandeersergeant Poulsen, Smedker A. Jensen og Landmand, Dannebrogsmænd Larsen, bør for Titanterne, Selskabet „de danske Waabenbrødres“ Bestyrelses Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Juni 1863: „De Indstævnte, Capitain, Kjøbmand Lisner, Premierlieutenant, Kjøbmand A.

Levy, Commandeersergeant Poulsen, Suedter A. Jensen og Landmand, Dannebrogsmænd E. Larsen, bør deels paa egne Vegne, deels som Bestyrere af Selskabet „de danske Raabenbrødre“ i Horsens, Een for Alle og Alle for Een, til Citanterne, Centralbestyrelsen i Kjøbenhavn for Selskabet „de danske Raabenbrødre“, betale 94 Rdl. 33 Sk. med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra den 16de Februar 1861 indtil Betaling skeer, samt under en Mulet af 5 Rdl. til Horsens Kjobstads Fattigkassé for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørig, til Citanterne aflevere de under Sagen ommeldte 3 Sparekassébøger, tilsammen lydende paa 285 Rdl., udestaaende Fordringer for 95 Rdl. 80 Sk. samt Restancer for 11 Rdl. Processens Omkostninger for begge Parter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

• Af den foreliggende Correspondance og Sagens øvrige Oplysninger findes det med tilstrækkelig Tydelighed at fremgaae, deels at det ikke var som enkeltviis tiltrædende nye Medlemmer, men i Egenstøb af et særegt allerede bestaaende, eller i alt Fald eventuelt, Selskab, at Tilslutningen af „Raabenbrødrene i Horsens“ til det kjøbenhavnske Selskab „de danske Raabenbrødre“ skete, og deels at denne Tilslutning skete paa den Maade, at Selskabet i Horsens selv valgte sin særlige Bestyrelse samt forbeholdt sig i væsentlige Punkter Selvstændighed med Hensyn til de Midler, der erhvervedes ved dets Medlemmers Ugecontingenter, hvilke derhos for sig skulde indsættes i Horsens Sparekassé, — og ved Siden af den saaledes betingede Selvstændighed, der maa antages indrommet af Selskabet i Kjøbenhavn, kan der ikke lægges afgjørende Vægt paa de enkelte i dettes Skrivelse af 15de September 1859, der er Grundlaget for Parternes Retsforhold, forekommende Udtryk, der kunde hentyde paa, at ogsaa de nævnte Midler betragtedes som indgaaede i Hovedselskabets Kassé.

Da der nu ligesaa lidt i denne Skrivelse, som i den senere Correspondance og det kjøbenhavnske Selskabs ældre Love, hvori Filialselskaber ikke havde for Die, indeholdes Noget, der kunde være til Hindrer for, at Selskabet i Horsens udsagde sig af den Forbindelse, hvori det var traadt med Hovedselskabet, eller tjene til Regel ved Bestemmelsen af en saadan Udtrædelses Folger, samt da Hovedselskabet maatte være ubefoiet til eenfaldigt ved nye Love at fastsætte Betingelserne

for det da allerede bestaaende Filiationsskabs Udtrædelse, uden at det i denne Henseende kan tillægges nogen Betydning, at det i Medlemsbrevene gjøres Medlemmerne til Pligt at efterkomme saavel nuværende som fremtidige Love, vil det foreliggende Spørgsmaal være at afgjøre ene efter Forholdets Natur; men heri skjønnes der — navnlig naar hensees til den af det hørseuske Selskab betingede selvstændige Raadighed over de ved dets Medlemmers Bidrag tilveiebragte Midler og sammes særlige Andringelse — at mangle tilstrækkelig Grund til at antage, at disse Midler ved Opløsning af Forbindelsen mellem Hoved- og Filiationsskabet skulde fortabes for dette og overgaae til at blive det første Eiendom. Som Følge heraf ville Citanterne være at frifinde, og blive Processens Omkostninger for alle Retter efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Citanterne bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den iudankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat der den 10de April 1859 var i Kjøbenhavn stiftet et Selskab under Navnet „de danske Baabenbrødre“, og dette Selskab under 22de Juli s. A. havde vedtaget sine Love, hvori blandt andet var bestemt, at der af hvert Medlem ved Indskrivningen skulde erlægges 1 Rdl., hvorfor skulde leveres det for Medlemmerne bestemte Broderbrev, Selskabets Emblem, Afgangskort og Selskabets Love, samt at der bekuden skulde betales et ugentligt Contingent af 8 Sk. for indenbys og af 6 Sk. for udenbys Medlemmer, modtog Citanterne, Bestyrelsen for det nævnte Selskab, fra Lieutenant Clausen i Horsens en den 10de September s. A. dateret Skrivelse, hvori meddeelttes, at man i en Forsamling i Horsens havde besluttet at stifte en Baabenbrødrforening alene for Horsens og Omegn, men at man senere var kommen til en anden Anskuelse, idet man nemlig var villig til at sende Indskuddet til Kjøbenhavn imod at erholde det i Loven ommælte Emblem, men at man derimod rustede selv at forvalte de ugentlige Bidrag, idet Alle stemte for, at disse skulde indsættes i Horsens Sparekasse, hvorimod man gjerne kvartals- eller halvårsviis vilde indsende sine Regnskaber, hvorefter det i Brevet hedder: „I Korthed vor Mening er: naar vi ikke Alle over hele Danmark hænge sammen og vore Love ikke ere sælles, saa bliver det jo ingen dansk Baabenbrødrforening, men kun smaa Klubber. Derfor altsaa Sagen kan lade sig ordne paa den Maade, at vi selv bestyre vore ugentlige Bidrag,

saa er her et ikke ringe Antal, som ønske at indtræde i Foreningen". I en Skrivelse af 15de s. M. til bemælte Clausen svarede derpaa Citanterne blandt Andet, at de, dersom man i Horsens skulde have Lyft til at slutte sig til — som det hedder — vort Selskab og Horsens By danne en Filialafdeling af samme, vilde meddele den Maade, hvorpaa de havde tænkt sig, at Saadant kunde stee, hvorefter det nærmere hedder: „Indskuddet i Rdl. erlægges hertil og for samme leveres enhver Vaabenbroder det for ham bestemte Broderbrev, Emblem, Afgangskort og Love, af hvilke Dele hermed følger et Exemplar. Ugecontingentet indskrives i Horsens Sparekasse og ved hvert Kvartal tilsendes os et Extract af Deres Regnskab, hvilket overføres i vort Hovedregnskab, og betragtes Summen som henhørende under Et, kun med den Forskiel, at Deres Part staaer i Horsens og vor i Kjøbenhavns Sparekasse; ligesom det er vor Pligt at give Tilskud til Deres Syge-, Hjælpe- og Begravelseskasse for det Tilfælde, De skulde mangle, saaledes maa det ogsaa blive Tilfældet, hvis vor Kasse skulde blive den svageste. I det Hele taget bliver det kun at regne som eet Selskab med een Kasse. 20 Dage forinden vore Generalforsamlinger . . . holder De et Møde, paa hvilket bliver fremlagt Deres Betænkninger til Forandringer i Selskabets Love eller andet Selskabets Vedkommende; det, der paa samme Møde bliver vedtaget, bliver, forsynet med Vedkommendes Underskrift, tilsendt os, og vil samme da komme til Afstemning her, og det Antal Underskrifter, der findes paa samme, vil blive sammenlagt med de her paa Stedet faldne Stemmer". I en Skrivelse af 12te October 1859, der er underskrevet af Lieutenant Clausen paa Bestyrelsens Vegne for Filialafdelingen „de danske Vaabenbrødre" i Horsens, meddeelte han derpaa Citanterne, at der den 10de s. M. havde i Horsens været afholdt et Møde, hvor han havde bekendtgjort den ovennævnte Skrivelse af 15de September samt Lovene og forøvrigt det med denne Skrivelse sendte Exemplar af Emblemer og Broderbreve, og hvor der da strax havde tegnet sig 80 Medlemmer, hvorhos han, foruden at meddele Navnene paa Medlemmerne af Bestyrelsen for Filialafdelingen, hvis Formand han selv var, udbad sig tilsendt 80 Emblemer, Love, Broderbreve &c. Efterat Citanterne derpaa havde tilsendt Filialafdelingen disse Gjenstande med en Skrivelse af 15de October 1859, hvori de isvrigt, foruden at udtale deres Glæde over, at deres Selskab i Horsens By var blevet forøget med et saa betydeligt Antal Medlemmer, og at meddele, at de 80 Medlemmer vare optagne i Selskabet, blandt Andet anmodebe Filialafdelingen med Hensyn til Udfærdigelsen af Nummerne for Medlemmerne paa de tilsendte Indskrivningslister at begynde med Nr. 301 og saa fremdeles opad, samt bemærkede, at det med Hensyn til Ugecontingenterne vil have det forblivende ved den mellem dem trufne Aftale, tilskillede Filialbestyrelsen i en Skrivelse af 2den November 1859 Citanterne 80 Rdl. for de tilsendte Emblemer, Love &c., hvorhos den i samme Skrivelse erklærede, at den betragtede Selskabet i Horsens som stiftet den 30te October, paa hvilken Dag de nævnte Emblemer, Love &c. maa antages at være uddeelte til Medlemmerne, samt bemærkede, at da den ansaae Selskabet i Horsens som udenbys og Ugecontingenterne derfor

stulde beregnes med 6 St. pr. Meblem, havde den tænkt sig Forbelingen af Contingentet saaledes, at 2 St. henlagdes til Sygekassen, 1 St. til Hjælpekassen, 1 St. til Begravelseskassen og 2 St. til Administrationsudgifter, men efterat Citanterne derpaa i en Skrivelse af Afd. S. M. havde tilskrevet Filialafdelingen, at, saalænge de nuværende Love stode ved Magt, lod der sig ikke godt gjøre nogen Afvigelse fra den i Lovene tagne Bestemmelse med Hensyn til Contingentets Fordeling, og at man derfor, indtil en Forandring i Lovene skete, maatte vedblive at henlægge 2 St. til Syge-, 2 St. til Hjælpe- og 1 St. til Begravelseskassen, da der ellers let i Tiden kunde reise sig Spørgsmaal om, hvorvidt Alle vare lige berettigede til at nyde Godt af Hjælpekassen, naar de ikke havde ydet det samme Bidrag, samt at man, dersom 1 St. ikke var nok til at afholde Administrationsomkostningerne, selvsølgelig maatte refundere det Manglende fra Kassen i Kjøbenhavn, erklærede Filialafdelingen i en Skrivelse af 26de November s. A., at med Hensyn til Contingentets Fordeling vilde den i Citanternes nysnævnte Skrivelse fastsatte Beregningsmaade blive taget til Følge.

Efterat Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ i Kjøbenhavn senere i 1860 havde ladet udarbejde et Udkast til nye Love for samme, og dette Udkast var tilsendt Filialafdelingen i Horsens, fremkom denne med endel Endringsforslag, men da disse paa en derefter i Kjøbenhavn den 12te September 1860 afholdt Generalforsamling vare blevne forkastede og de nye Love vedtagne og derpaa tilsendte Filialafdelingen, blev det paa 2 i denne Anledning i Horsens den 28de October og 11te November samme Aar afholdte Generalforsamlinger besluttet, at man ikke stulde undertafte sig disse nye Love, men derimod aldeles hæve den Forbindelse, hvori Filialafdelingen i Horsens hidtil havde staaet til Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ i Kjøbenhavn, ligesom det ogsaa blev vedtaget, at man ikke frivilligt paa Hovedselskabets Forlangende stulde ulydere den ved Filialselskabet opsamlende Kassebeholdning m. m. Paa Grund heraf have nu Citanterne, idet de have formeent, at Filialafdelingen, naar den nægtebe at underkaste sig de nye Love og udtraadte af den tidligere Forbindelse med Hovedselskabet, maatte være uberettiget til at beholde den Deel af Selskabets Midler, der paa den Tid, da Udtrædelsen fandt Sted, var i Filialafdelingens Besiddelse, under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt de Indstævnte Capitain Lissner, Premierlieutenant, Kjøbmand A. Levy og Commandeersergeant Poulsen, alle af Horsens, samt Snekker A. Jensen i Urlev og Landmand, Daunebrogsmand E. Larsen i Thorsted til deels paa egne Vegne deels som Bestyrere af Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ i Horsens, Een for Alle og Alle for Een, deels under Dagmødet at aflevere til Citanterne de ifølge en under Sagen fremlagt Status hos dem den 6te October 1860 beroende 3 Sparekassebøger, tilsammen lydende paa 285 Rdl., udestaaende Fordringer for 95 Rdl. 80 St. samt Restancer for 11 Rdl., deels at betale Citanterne det i samme Status ommeldte contante Beløb af 94 Rdl. 33 St. med Renter, og da de Indstævnte ved Underrettsdommen overensstemmende med deres herom nedlagte Paastrand

ere frivundne for Titanernes Tilstale, have disse nu indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor de have gientaget deres for Underretten neblagte Paaastande. De Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for deres Frifindelsepaaastand have de Indstævnte navnlig paaberaabt sig, at der allerede, forinden den ovenomtalte Correspondance mellem Lieutenant Clausen og Titanerne begyndte, havde i Horsens dannet sig en Forening af Vaabenbrødre, og at denne vel, da Clausen ved et Møde i denne Forening oplæste den ovenomtalte Skrivelse af 15de September 1859, besluttede at træde i en vis Forbindelse med det kjøbenhavnske Selskab navnlig i social eller selskabelig Henseende, og, i Særdeleshed for at komme til at ligne dette Selskab med Hensyn til Formaal og ydre Tegn, gik ind paa at sende det i Lovene ommeldte Indstud af 1 Afd. pr. Medlem som et Vederlag for Broderbrev, Emblem, Love og Afgangskort, ligesom man ogsaa, for at tilfredsstille den Interesse, som Selskabet i Kjøbenhavn kunde have af at kjende det horsenske Selskabs Status, indvilgede i til bestemte Tider at sende en Extract af Selskabets Regnskab, men at man ingenlunde i det Hele gik ind paa de Vilkaar, som Titanerne i deres Skrivelse af 15de September havde nævnt som dem, under hvilke de havde tænkt sig Forbindelsen iværksat, idet Selskabet i Horsens navnlig ikke vilde samtykke i noget Fællesskab af Kasserne, men derimod søgte at bevare sin fuldkomne Selvstændighed i Pengesager, i hvilket Diemed det efter de Indstævnets Anbringende blev paalagt Clausen i sin Svarsskrivelse til Titanerne udtrykkeligt at udhæve, at Selskabet i Horsens selvstændigt vilde forvalte sin Kasse.

I den ovennævnte Skrivelse af 12te October 1859, der af Clausen tilsendtes Titanerne som Svar paa disses Skrivelse af 15de September, indholdes der imidlertid ikke nogen saadan Udtalelse af, at Filialafdelingen i Horsens selv vilde være Herre over sine Midler eller overhovedet Nogetisomhelst, der kunde tyde hen paa, at den ikke i enhver Henseende havde villet indgaae paa de i Skrivelsen af 15de September opstillede Vilkaar for den paatænkte Forbindelse, og efter hele Indholdet af Skrivelsen af 12te October maatte Titanerne antage, at den af de 80 Medlemmer i Horsens bannede Forening, der selv kaldte sig en Filialafdeling af Selskabet i Kjøbenhavn og udbad sig det forudtagne Antal af dettes Love, Emblemer, Broderbreve &c. tilsendt, uden nogenisomhelst Indskrænkning var gaaet ind paa de i Skrivelsen af 15de September ommeldte Vilkaar, og da Filialafdelingen derhos — efterat Titanerne ved deres ovennævnte Svarsskrivelse af 15de October og navnlig ved i samme at yttre, at det med Hensyn til Ugecontingenterne vilde have sit forblivende ved den gjorte Aftale, maatte anses yderligere at have tilkjendegivet, at de betragtede de i Skrivelsen af 15de September ommeldte Vilkaar som bindende for Filialafdelingen — i en følgende Skrivelse af 20de October 1859 ikke alene aldeles undlod at gjøre nogen Indsigelse herimod, men endog udtrykkeligt omtalte Clausens Skrivelse af 12te October som skreven af ham paa Filialafdelingens Vegne uden dertil at sige nogen Bemærkning om, at Filialafdelingen vilde være

uafhængig af Hovedselskabet i sine Pengeantliggender, eller om at Clausen i sin Skrivelse af 12te October skulde have forsomt at efterkomme et ham givet Paalæg om at fremhæve dette Punct, vil der intet Hensyn kunne tages til de Indstævntes Indsigelse imod, at de i Skrivelsen af 15de September ommeldte Bilskaar betragtes som bindende for Filialafdelingen, hvorimod disse Bilskaar i Forbindelse med hele den øvrige ovennævnte Correspondance ville være at lægge til Grund ved Bedømmelsen af det contractmæssige Forhold mellem Filialafdelingen i Horsens og Hovedselskabet i Kjøbenhavn.

Vel have nu de Indstævnte villet gjøre gjældende, at det af Correspondancen og navnlig af Clausens Skrivelse af 10de September og den ovennævnte Skrivelse af 15de September skulde fremgaae, at Filialselskabet i Horsens har villet bevare sin Selvstændighed i Pengeager, i hvilken Henseende de navnlig have fremhævet, at det i Skrivelsen af 10de September udtrykkelig gientagne Gange er udtalt, at man selv vilde forvalte eller bestyre de ugentlige Contingenter, samt at der i Skrivelsen af 15de September tales om Filialselskabets Kasse og Part i Modsatning til det kjøbenhavnske Selskabs Kasse og Part, og at der omtales en Forpligtelse for begge Kasser til i paakommende Tilfælde at yde hinanden Hjælp, hvilket efter de Indstævntes Formening skulde være uføreneligt med den Anskuelse, at Filialselskabet ei havde ubelukkende Eiendomsret over de hos det heroende Midler; men ligesom det allerede efter det naturlige Begreb om en Filialafdeling nærmest maa formodes, at de Midler, der ere i dens Besiddelse og hvormed den virker, udgjøre en integrerende Deel af Hovedselskabets Formue, og ligesom det ikke i Skrivelsen af 10de September 1859, der iøvrigt ikke kan tillægges nogen for Titanterne forbindende Character, med nogen Bestemthed er udtalt, at Vaabenbrødrene i Horsens onstede at forbeholde sig ubelukkende Eiendomsret over deres ugentlige Contingenter eller i saa Henseende overhovedet Andet end blot Ret til, istedetfor som andre udenbys Medlemmer at indsende deres ugentlige Contingenter til Hovedselskabet, selv at administrere disse under dets Overtilsyn, saaledes findes den af de Indstævnte paastaede Selvstændighed for Filialafdelingen i Pengeantliggender at være aldeles uførenelig navnlig med de i Skrivelsen af 15de September nævnte Bilskaar, der efter det Anførte danne et contractmæssig Grundlag for Retsholdet mellem Filialafdelingen og Hovedselskabet. Naar nu derhos hensees deels til Udtalelserne i denne Skrivelse om, at en Extract af Filialselskabets Regnskab skal indsendes til Hovedselskabet og overføres i dets Hovedregnskab, saaledes at Summen betragtes som hørende under Et, og at det i det Hele kun bliver at regne for eet Selskab med een Kasse, i hvilken Henseende derhos maa fremhæves, at Titanterne i en senere Skrivelse af 18de December 1859 forlangte sig Filialafdelingens Medlemsliste og Regnskabs-Extract betimeligt tilsendt, fordi „Regnskabet jo for Selskabets Vedkommende skal være færdigt og have passeret Revisionen forinden Generalforsamlingen“, deels til Tilfjendegivelsen i bemeldte Skrivelse af 15de September om, hvortledes Filialselskabets Medlemmer skulde gjøre deres Stemmer gjældende paa Hovedselskabets Generalforsamlinger,

deels til at de enkelte Medlemmer af Filialafdelingen have modtaget Hovedselskabets Emblemer, Afgangskort og Love, efter hvilke Generalforsamlingen i Hovedselskabet har den øverste Myndighed i alle Selskabets Anliggender, samt Broderbreve, der udtrykkelig tilsligte vedkommende Medlem at holde sig Hovedselskabets nuværende og fremtidige paa Generalforsamlingen vedtagne Love efterrettelig, deels til hele den øvrige ovennævnte Correspondance, hvoraf navnlig fremhæves, at de første 50 Medlemmer af Filialafdelingen i Citanernes Skrivelse af 15de October udtrykkeligt erklæres som optagne i Hovedselskabet, at der i samme Skrivelse paalægges Filialafdelingens Bestyrelse ved Udfærdigelsen af Nummerne for Afdelingens Medlemmer at begynde med Nr. 301 og saa fremdeles opad, at Filialafdelingen i Skrivelse af 2den November 1859 erklærer, at den betragter sig som uidentificeret, saa at dens Medlemmer overensstemmende med Hovedselskabets Love ifkun skulle betale et ugentligt Contingent af 6 Sk., at det i Citanernes Skrivelse af 4de November paalægges Filialafdelingens Bestyrelse at holde sig Lovene efterrettelig med Hensyn til Fordeelingen af Ugecontingenterne til de forskjellige Kasser, og at Filialafdelingen derefter i sin Skrivelse af 21de November uden yderligere Bemærkninger frafalder sit tidligere Forslag til en anden Fordeling af de ugentlige Contingenter, og lovede, at den i Lovene fastsatte Fordeling skulde blive taget til Følge, — maa det statueres, at Filialafdelingen i Horsens ikke har udgjort noget selvstændigt Selskab med en særegen Formue, men kun en integrerende Deel af det i Kjøbenhavn stiftede Selskab med en vis Selvstændighed i Administrationen af de ugentlige Contingenter, saaledes at de hos Filialafdelingen beroende Midler have hørt til og udgjort en Deel af Hovedselskabets Formue, og at Filialafdelingen og dens enkelte Medlemmer i det Hele have været undergivne Hovedselskabets Love og de paa Generalforsamlingen i Kjøbenhavn vedtagne Beslutninger.

Efter det Anførte maa saaledes Filialafdelingen ansees at have været uberettiget til at nægte at underkaste sig de paa Generalforsamlingen i Kjøbenhavn den 12te September 1860 lovlig vedtagne nye Love, hvori blandt Andet er bestemt, at naar en Filialafdeling skulde ville opløse sig, er Afdelingens til den Tid fungerende Bestyrelse pligtig til foruden at aflægge fuldstændigt Regnskab til Centralbestyrelsen samt aflevere den Deel af Selskabets Midler m. m., der maatte være beroende ved Filialet, og idet Filialafdelingen i Horsens og dens enkelte Medlemmer ved de paa Generalforsamlingerne i Horsens den 28de October og 11te November vedtagne Beslutninger maa ansees at være udtraadt af Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ i Kjøbenhavn og dermed at have tabt enhver Ret til Andeel i Selskabets Midler og navnlig den Deel af disse, der paa den Tid, Udtrædelsen skete, beroede ved Filialafdelingen, ville de Indstævnte overensstemmende med Citanernes Paastrand være at tilsligte deels paa egne Begne deels som Bestyrere af Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ i Horsens, Een for Alle og Alle for Een, at betale Citanterne 94 Rdl. 33 Sk. med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Forligsslagens Dato den 16de Februar 1861 indtil Betaling skeer, samt under Muld af 5 Rdl. til Horsens Kjøbstads Fattigkasse

for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørigt, at aflevere til Citanterne de under Sagen ommeldte 3 Sparekassebøger tilsammen lydbende paa 285 Rdl., udestaaende Forbringinger for 95 Rdl. 80 St. samt Restancer for 11 Rdl.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves“.

Tirsdagen den 21de Februar.

Nr. 95. Forhenbærende Politimester paa St. Thomas **P. S. Seidelin**
(Advocat Henriksen, efter Ordre)

contra

Rombodholder **William Niles** og Overdommer, Conferentsraad **Runzen**
(Zugen),

angaaende den i den vestindiske Landsoverrets Dom af 18de Marts 1863 brugte Characteristik af Citantens Behandling af Sagen **Wilkens** contra **Niles**, samt den ham ved samme Dom idømte Mulct pro meliore informatione.

St. Thomæ Politirets Dom af 21de Januar 1863: „Indklagede Rombodholder **William Niles** bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 8 Gange 48 Timer samt erstatte Klageren **W. G. Wilkens** Sagens Omkostninger med \$ 1. 50. At efterkommes inden treende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18de Marts 1863: „Den affagte Politiretsdom med dens brugte Behandling frafaldes som ulovstiftet, og bør samme uøstrettelig at være. Politidommeren **P. S. Seidelin** bør pro meliori informatione til Justitskassen bøde \$ 1. 28. Saa betaler han og til Appellanten Processens Omkostninger for Overretten stadesløst, derunder i Sagførersalair \$ 20. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter den af Citanten fremsatte Paastand er der for Høiesteret alene Spørgsmaal om Rigtigheden af den indankede Dom, forsaavidt denne gaaer ud paa, at den af Citanten affagte Politiretsdom og den

af ham brugte Behandling „srafaldes som ulovskiftet“, og derhos paa-lægger Citanten Mulet pro meliore informatione samt Udredelse af Processomkostninger for Overretten til Indstævnte William Niles.

Vel maa nu den i Overretsdommen ommeldte Protocoltilførsel om Raceforskjellen mellem Sagens Parter, og det Hensyn, der, efter Indholdet af Politiretsdommens Præmisses, ved Sagens Paaktjendelse af Citanten maa anses taget til dette Forhold, misbilliges, navnlig som sridende mod Grundsætningerne i Fdg. 18de April 1834; men naar henses til, at Citantens Feiltagelse væsentligen bestaaer i en urigtig Anvendelse af de Lovbestemmelser, som berettiger til i en Sag som den omhandlede at tage de personlige Forhold i Betragtning, samt at det ikke med Sikkerhed fremgaaer af Dommen, at det foranførte uberet-tigede Hensyn har havt nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, findes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Anledning til den Belegnelse af Citantens Forhold, som Overretsdommen indeholder. Den Character af ulovskiftet, der er tillagt Politiretsdommen og den brugte Behandling, maa derfor tilligemed den idømte Mulet bortfalde; hvorefter det efter Omstændighederne findes at burde have sit For-blivende ved Bestemmelsen om Processens Omkostninger for Overretten.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og Ad-vocat Heinrichsen vil der være at tillægge i Salarium 30 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

Thi findes for Ret:

Den Character af ulovskiftet, der i Landsoverrettens Dom er tillagt den af Citanten i Politiretsagen brugte Behandling og den af ham deri affagte Dom, bør tilligemed den ham pro meliore informatione idømte Mulet bortfalde, men isvrigt bør førstnævnte Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Advocat Heinrichsen tillægges i Salarium 30 vest-indiske Daler, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efterat nærværende Sag, hvorunder Civilingenieur Willens for St. Thomas Politiret har saggivet Appellanten, Rombodholber Niles sammesteds, i Anledning af at denne har til-søiet Klageren nogle Etager paa Gaden med et „cowskin“, var optaget til Dom,

og Parterne den 21de Januar efter Tilfælde vare mødte for at paahøre Doms Affigelse, bemærkede Politimesteren, uden given Anledning dertil fra Parternes Side, til Protocollen, at Klageren er en indfødt hvid Mand, der nyder almindelig Agtelse i Communen, og at Indklagede er en Mulat, med Tilføiende, at det er noget Uørt paa St. Thomas, at en couleurt Mand har slaaet en hvid.

Ligesom nu en saadan Stille imod hinanden af tvende af Colonienes Indvaanere i den Grad er i Strid ikke blot med Forfristerne i Fdg. 18de April 1834, men med den hele Maade, hvorpaa disse Forhold siden den Tid i Overeensstemmelse med Lovgivningens Grundsætninger have udviklet sig, at dette i og for sig er tilstrækkeligt til at Characterisere Behandlingen som ulovskiftet, saaledes er det, naagtet saadant ikke udtrykkeligt fremhæves, dog af Domspræmisserne, hvori Forskjellen imellem Parternes sociale Stilling fremdeles er paapeget, klart, at Meningen med hiin Tilførsel har været, at samme skulde tjene til Støttegrund for Anvendelsen paa Indklagede af Fængsel paa Vand og Brød, en Straf, der efter Anstuelen her betragtes som vanærende, og som for en bosiddende Borger, der endog sees at være valgbar til Borgerraadet, vilde være yderlig haard og krænkende.

Appellantens Paastand om Behandlingens og Dommens Annulation som ulovskiftet bliver derfor at tage til Følge, og vil Politidommeren derhos i Medfør af Fdg. 23de December 1735 være at ansee med den der pro meliori informatione fastsatte Mulct. Saa vil han og efter Omstændighederne have at tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for Overretten skæbels, hvorunder i Sagsrersalair § 20."

Hermed endte Højesteretsaaret 1864.

Rettelser.

- ⊙. 67 L. 5 f. n. der, læs: den.
 - 75 L. 14 f. o. af de Varer, læs: af Varer.
 - 208 L. 3 f. o. 11te, læs: 15de.
 - 337 L. 2 f. o. 6—13—14, læs: 6—13—15.
 - 376 L. 6 f. n. en anden Mand, læs: en en anden Mand.
 - 468 L. 5 f. o. 1858, læs: 1859.
 - 653 L. 11 f. n. hun, læs: han.
 - 679 L. 12 f. n. selve, læs: hele.
 - 698 L. 2 f. n. det, læs: den.
 - 699 L. 16 f. o. tillagte, læs: tilkommende.
-

